

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

BERNH. JENSEN og CAY BENZON

---

78. Aargang.

K Ø B E N H A V N

FREMMEPROG-TRYKKERIET „ATHÈNE“

1930

I. Aktstykker og større Artikler.

Pius XI's Encyklika om de aandelige Eksercitier og deres Fremme... 99.	146
Pavebrevet og Forfølgelsen i Rusland (Oversat af fr. <i>Ansgarius</i>) .	164
Margaret Sinclair (<i>Peregrinus</i>)	169. 192. 203
Biskoppeligt Hyrdebrev	185
Pave Pius XI's Rundskrivelse om Ungdommens kristne Opdragelse 267. 292. 315. 339. 363. 387. 411.	435
Om Spiritisme	904. 915. 957
Katholsk Aktion (<i>Ærkeabbed R. Walzer, O. S. B.</i>)	980. 1005

II. Artikler af forskelligt Indhold.

Glædeligt Nytaar	1
Pavens Jubilæum	2. 54
Savner Danmark Martyrer? (<i>Fr. Ronge</i>)	5
Pater Amand Breitung's Jubilæum	7. 687
Føler Protestanterne Trang til en Autoritet? (<i>Katholsk Pressebureau</i>)	9. 21
Den internationale Bedeuge om Genforening i Troen (<i>Verner Stabehl</i>)	17
Nationernes Had (Af <i>Hiloire Belloc</i> ved <i>H. K.-Hafstrøm</i>)	18
Et lille Julebrev fra Bornholm (Pastor <i>Th. A. Zoetmulder</i>)	27
Brylluppet i Kana (<i>Præst</i>)	33
Romersk Søndag (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	34
Hovedsmanden (<i>Poul Hedemann</i>)	49
Musiken til Pastor Schindlers Kantate (<i>Augusta Eschricht</i>)	55
Det ypperstepræstelige Embede (<i>E. Fiedler</i>)	56
Da Jesusbarnet fik en Julegave	63
Karthago, den eukaristiske By (<i>Josef Resch</i>)	64
Marias Renselse (<i>C. Jaworski</i>)	75
Pius XI's Person (<i>Erikke Rosenørn-Lehn</i>)	75
Pius XI's Betydning (<i>N. P. Nielsen</i>)	83
Der burde have været Roser (<i>Cay Benzon</i>)	88
A. C. Foraarssemestret 1930	94
St. Ansgars Fest (<i>fr. Ansgarius</i>)	97
Aracæli (middelalderlig Kirke paa Roms Kapitol og Børnenes Julekirke) (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	106
Et Alvorsord (<i>Verner Stabehl</i>)	110
Ved Maria eller med Maria til Jesus (<i>N. H.</i>)	112
Da Polen blev frelst (<i>J. Armfelt, f. Pomian-Hajdukiewicz</i>)	113
Hellig Olavsjubilæet i Norge (<i>Pastor H. Irgens</i>)	114
Septuagesima (<i>G. Scherz</i>)	121
Ponte Sant' Angelo (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	132
Biskop Malachias's Pavespaadom og Pius XI (<i>Peregrinus</i>)	134

IV

Sexagesima (<i>J. Wolfisberg S. J.</i>)	146
Kirkefølgelse i Rusland	151
Dansk Mensural-Cantori (<i>Augusta Eschricht</i>)	155
Fastemandat	161
Biblen i den katolske Kirke (<i>Peter Schindler</i>)	173
Højskolens Fremtid (<i>Holger K.-Hafstrøm</i>)	195
Tabor (<i>Johs. H.</i>)	201
Pastor Johannes Frederiksen 70 Aar	209
St. Mariæ Hospital i Roskilde	210
Enten for eller imod Christus (<i>K. Mariboe</i>)	217
Om Chresten Skikkilds Kunst (<i>H. Messerschmidt</i>)	219
Slå den ikke ihjel (<i>Niels Hansen</i>)	224
Vi skal vandre til Herrens Hus (<i>B. J.</i>)	233
Det gamle Testamente (<i>Fr. Kùpferle S. J.</i>)	235
Norges nye Biskop	239
Jubilæet i Roskilde (St. Mariæ Hospital 25 Aar)	240
Naar Menneskesonnen forhaanes (<i>C. B.</i>)	249
Præstevielse	251
Gammeltestamentlig Moral og vor Tids (<i>A. Menzinger</i>)	254
Palmegren og Tornekrone (<i>C. B.</i>)	265
Fra Budhisme over Protestantisme til den katolske Kirke	271
En ydmyg Paaskebøn fra en fattig Landsbypræst (<i>Th. A. Zoetmulder</i>)	280
Langfredag	289
Paaskeglæden (<i>C. B.</i>)	290
Vorherre i Barakkerne (<i>C. B.</i>)	299
Hvide Søndag (<i>C. B.</i>)	313
Den eukaristiske Verdenskongres i Karthago	323
Rædslerne paa den russiske Djævleø (<i>Efter Bonifatius-Bote</i>)	324
Katolsk Foraar (<i>Frater O. Præm.</i>)	338
Bolschevikernes Kirkestorm (ved <i>Sv. Aa. R.</i>)	346
St. Wencslaus og Erik Plovpenning (<i>Edv. Ortved</i>)	349
Søster »Mankwala« (<i>G. Kuyppers</i>)	355
Du gamle, velsignede Mester! (<i>frater O. Præm.</i>)	361
Augustinus-Encyklika (<i>F. K.</i>)	370
Majandagtes Oprindelse (<i>Ferd. Schöningh</i>)	372
»Liturgi« (<i>Hubert Messerschmidt</i>)	373
Danmark er et lidet, fattigt Land	379
Lykkækæder og Kædebønner	380
Den røde Verdensfront (<i>C. B.</i>)	385
Karthago, Nadverens By (<i>P. Bouben S. J.</i>)	396
Romersk Sogneliv (<i>Jacobus Canutus</i>)	398
Stor Christi Legsmfestprocession i Haderslev i Sommer (<i>J. Olrik</i>)	404
Med Hjerterne ved de himmelske Ting! (<i>frater O. Præm.</i>)	409
Ved Konnersreuth til Troen (<i>Sv. Aa. R.</i>)	419
Fritz West in memoriam (<i>Ludv. Günther</i>)	420
Den katolske Fare (<i>C. B.</i>)	433
Forfølgelser i Armenien	441
»Kongernes Konge« i Japan	442
Tre Breve	445
Om at læse (<i>C. B.</i>)	452
»Helligaandens Evangelium« (<i>frater O. Præm.</i>)	457
Sandhedens Magt (<i>J. Wolfisberg S. J.</i>)	459
Brev fra Nadververdenskongressen i Karthago	461
Bolschevikisk Ungdomsopdragelse	463
Broder Banzer (<i>Alfr. Silcowitz</i>)	465. 495
Det katolske Stævne i Horsens (<i>Vald. Kallan</i>)	466. 519
Rejsen til Holland (<i>N.^o P. Nielsen</i>)	467
Til Provinsboerne (<i>Verner Stabehl</i>)	468
Horsens' og den katolske Presse (<i>C. B.</i>)	473
Om Klædedragten (<i>F. K.</i>)	475

Ostia (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	481
Malerinden, Frk. Sofie Holten (<i>efter Roskilde Avis</i>)	482
Hvis det skulde filmes (<i>frater O. Præm.</i>)	489
Til Forsvar for Søndagen (<i>Præst</i>)	491
Grundstensnedlæggelse i Slagelse	496
Israelsgildets Messe-Novene (<i>Verner Stabehl</i>)	499
»Pecca fortiter« (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	500
Ordets Liv (<i>C. B.</i>)	505
Kardinal Robert Bellarminos Kanonisation (<i>F. K.</i>)	507
Tilbage til Hedenskabet	513
En Bekender (<i>Sv. Aa. R.</i>)	513
Pastor Hoppers 25 Aars Præstjubilæum	515
Vor Frue Kapel i Trørød (<i>B. J.</i>)	517
Brev fra en Ikke-Katolik	518
Til Haraldsted den 6. Juli	521
Første Gang i Lemvig (<i>frater O. Præm.</i>)	529
Beatifikation (<i>F. K.</i>)	531
Præsteskiftet ved St. Albani Kirke i Odense (<i>Ego</i>)	538
Næstved Menighed i Sorg (<i>Edu. Ortved</i>)	539
Afrustning (<i>C. B.</i>)	545
Kanonisation	547
Kloster og Pressemagt (<i>fr. Olaf Ballin</i>)	552
Don Bosco som Pressemand	558
En fhv. Redaktørs Hjertesuk og gode Raad (<i>Niels Hansen</i>)	560
Den katolske Presses Betydning	562
St. Olavs jubilæet i Nidaros	566
Hvorfor? (<i>frater O. Præm.</i>)	569
Om Helgendyrkelse	571
Hellig Olav Konge og Martyr	574
Ansigt til Ansigt (<i>C. B.</i>)	585
»Da Christus kom som Ypperstepræst« (<i>J. Wolfisberg S. J.</i>)	587
Rosenkranskirken i ny Skikkelse (<i>Peter Schindler</i>)	595. 617.
Katolsk Aktion paa Nørrebro	669
Ødelæggelsens Vederstyggelighed (<i>C. B.</i>)	597
Helgenerne og vi (<i>F. K.</i>)	601
Et Alvorsord fra Köln (<i>Dr. Calmes</i>)	601
Et Alvorsord fra Köln (<i>Dr. Calmes</i>)	610
Islam og Kirken (<i>Hilaire Belloc</i>)	610
Tanker ved St. Olavs jubilæet (<i>O. Offerdahl</i>)	615
Johannes Jørgensen hyldes af nordisk Ungdom	619
I Selverkendelsens Celle (<i>C. B.</i>)	625
Vi og Helgenerne (<i>F. K.</i>)	627. 643
Pater Ludv. Günther (<i>C. B.</i>)	632
Mindeord om Pater Günther (<i>A. H.</i>)	635
Resultatet (<i>Vald. Kallan</i>)	636
Om Troløshed (<i>Ludvig Günther</i>)	641
De katolske St. Olav-Festligheder i Norge	646. 648
Valfarten til Stiklestad	648
Johs. Jørgensen paa Askov og i Kolding	652
Naturens Prædiken (<i>J. K. M.</i>)	657
Helgendyrkelsen og Skriften (<i>F. K.</i>)	659. 699
Abdon og Senuen (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	663
»Det kan vi takke Paven for« (<i>Sv. Aa. R.</i>)	665
A. C.s Romerrejse	673
Det store Middel til Samfundets Forbedring (<i>C. B.</i>)	681
St. Augustinus 430—1930	683
Oberst L. P. Lund-Larssen	691
St. Josefs Børnehaves Start	692
Vennen, der venter (<i>C. B.</i>)	697
Interessant Udtalelse af en højere staaende protestantisk Gejstlig (<i>J. Olrik</i>)...	705

Rygaard overtaget af Assumptionssøstrene	705
Boomerangen (C. B.)	713
Moselovens Betydning (F. K.)	715
Kristendom eller Bolschevisme i Kina	718
Det, der bliver (J. Wo.)	720
Tilbygningen til St. Josephs Hospital i Fredericia	721
Det største Mirakel (C. B.)	729
Moselovens store Mangel (F. K.)	731
Osservatore Romano »om Retfærdighed og Kærlighed i det sociale Spørgsmaal«	735
Der bedes for Aakirkeby (H. D. T. Kiærulff)	738
To nye Kobberarbejder	741
»Som dig selv!« (C. B.)	745
Menneskesjælen (J. Wo.)	747
»La Grande Chartreuse«	751
Fred (Ignatius)	752
Bekendermod (C. B.)	761
Forskel mellem den gamle og nye Pagt (F. K.)	763
Lars Eskeland i Genève (Niels Hansen)	767
Til Pastor de Vos	773
Tidens Raab, Guds Raab (C. B.)	777
Den udødelige Sjæl (J. Wo.)	779
Kommunisme og Ungdommen i Sovjetrusland	782
Det store »Enten — Eller«	786
Alle syv	789
En Negerkonges Konversion	790
Rosenkransen (C. B.)	801
Bibeltroens Krise	803. 851.
En spansk Kvindes sociale Arbejde	809
Tidens Tegn	810
25 Aars Mission blandt Kannibaler	811
Smaaandtryk af det religiøse Liv i Syditalien	813
Børnerigdom	814
Biskop Offerdahl's Død	793. 816
Naar Moralen bryder sammen (C. B.)	825
Livet efter Døden (J. Wo.)	827
Fra Livsanskuelse og Slagmark i Mellemeuropa	833
80 Aars katolsk Fremskridt i England	836
St. Elisabeths Hospitals 25 Aars Jubilæum	837. 883
Katolske Børn i katolske Skoler (J. Wolfisberg S. J.)	845
Et Raab fra Klippeøen	845
Helgentanker om den h. Kommunion (C. B.)	849
Lambeth-Konferencen (H. K.-H.)	856
Katolske Arbejdere i Frankrig	857
Sælsomme Hændelser i Patagonien	858
St. Vincents Kirkes Indvielse	860
Et Samvittighedsspørgsmaal (C. B.)	873
Apostolatus Maris (H. K.-H.)	880
Et Angreb paa »Lourdes« og et Svar (Tove Frydentlund)	881
Et Lægejubilæum (C. B.)	887
Naar man har svært ved at bede (C. B.)	897
St. Augustin og Guds Moder (P. A.)	900
Et Brev fra Amerika (A. Zoetmulder)	908
Stenblomsten (C. B.)	913
»Er du en Kirkens Tjener, saa dø!«	922
Paven og Arbejderspørgsmaalet	924
»Kolding omkring 1930«	925
»Børnene bad om Brød«	929
Beredelse (C. B.)	937
Skriftens Omfang (F. K.)	939. 963. 1003

VII

Et Feriebesøg ved Erik Ejegods Mindekapel ved Lago Maggiore (<i>Fr. Ronge</i>)	944
Et gammelt Spøgelse huserer paa Bornholm (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	948
Den evige Tilbedelses Kloster	950
En Søster af den evige Tilbedelse	951
Til Møde med Gud (<i>C. B.</i>)	961
Pastor Edv. Ortved †	967
Nogle personlige Mindeord om Pastor Ortved (<i>Knud Ballin</i>)	968
Høsten er stor, men	971
»Fuld af Naade« (<i>C. B.</i>)	977
Engelske Forfatteres Konverson	984
En mærkelig Avis (<i>Holger K.-Hafstrøm</i>)	986
Forholdene i Kina	986
Nogle Erindringer om Pastor Ortved (<i>Dr. phil. Johs. Lehmann</i>)	989
Opraab til Danmarks Katholiker	990
Julekrybber	992
»I Himle, drypper fra oven, og Skyerne nedregne den retfærdige!« (<i>F. R.</i>)	1001
Jul (<i>A. Menzinger</i>)	1017
Til Barnet i Krybben (<i>Vincent Mc Nabb</i>)	1020
De fattiges Julelykke (<i>Fr. Muckermann</i>)	1022
Den blinde Præst	1025
Islandske Dage (<i>Jon Svensson</i>)	1027

III. Digte.

Kantate ved Festmødet i Anledning af Pave Pius XI's 50 Aars Præstetjubiæum (<i>Peter Schindler</i>) . . . 51. 52.	53
Den hellige Johannes Døber (<i>af Medl. af St. Hans Menighed i Hørsholm</i>)	510
Der er et Land, hvor Løver blaa (<i>Johs. Jørgensen</i>)	651
Alle Sjæles Maaaned (<i>P. A.</i>)	899
Miserere (<i>Peter Schindler</i>)	938
Taaresæd og Frydehøst (<i>Peter Schindler</i>)	979
En Rose saa jeg skyde	1019

IV. Nye Bøger.

Aage Gad: Vers	89
Il Absalon Trop, H. K. D. 1920—9. Maj —1930	449
Bibelske Salmer i Udvalg med oldkirkelige Melodier	273
Thomas A. Kempis: Christi Efterfølgelse	846
Credo	402. 525
Vilh. Lorenzen: De danske Augustinerklostres Bygningshistorie	424
Hilaire Belloc: Den katholske Kirke og Historien	226
G. V. Chesterton: Den katholske Kirke og Konversion	226
Jón Svensson: Die Geschichte des kleinen Guido	447
Niels Hansen: Et Ord til hver Dag	13
Johannes Jørgensen: Fra det ukendte Frankrig	305. 400
Robert Hugh Benson: Forsøgelse	889
Herz Jesu und Priestertum	970
Elisab. v. Schmidt-Pauli: Historien om den h. Elisabeth. Sv. Aa. R.	671
K. L. Kristensen: Høst og Helg	274
Carl S. Petersen og Vilh. Andersen: Ill. dansk Litteraturhistorie	425
Aage Schousgaard: Jeanne d'Arc	579
H. K.-Hafstrøm: Jyder for Vorherre	819
Peter Schindler: Liturgi	304
Medlemsblad for skandinaviske Kvinders katholske Forbund Nr. 11. (<i>C. B.</i>) 424.	930

VIII

Alfred Nielsen: Muhamedansk Tankegang i vore Dage.....	524
Fr. Ad. Brems: Nogle korte Overvejelser og Instrukser om de evige Sandheder...	461
Paul Hedemann: Paa Romersk Klippegrund.....	304
Frans af Sales: Philothea eller Vejledning til et gudfrygtigt Liv.	788
S. Noe Nygaard: Præst å Dejn (<i>Ragnhild Blicher-Simonsen</i>).....	890
R. Wickl S. J.: Pinsbetragtninger.....	449
Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.....	401
The Monthly Review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester... 227. 525.	723
Gerda Mundt: Til Østerland.....	274
Dr. theol. Skat Hoffmeyer: Tilværelsens Sammenhæng, belyst af britisk Tænkning...	305
Robert Lindhardt: Unsere Ideale.....	970
Ellen Wahl: Ved Marterpælen.....	562
Peter Lippert: Von Seele zu Seele.....	970
Benediktinische-Monatschrift: »Zur Pflege Religiösen und Geistigen Lebens.« (A. E.)...	66
Julekærten 1920.....	1010
Ernst Drouven, S. J.: Nur eine Knabenseele.....	987
Heribert Holzapfel, O. M.: Katholisch und Protestantisch.....	987
Rudolf Fattigen: Pastoralchemie.....	988
Vilh. Grönbeck: Kampen om Mennesket.....	988

V. Fra den vide Verden.

<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="vertical-align: top;"><i>Pavestaten</i></td> <td style="text-align: right;">45. 118. 140. 198</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">272. 297. 298. 321</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">322. 344. 367. 391</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">416. 439. 494. 511</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">512. 514. 534. 573</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">588. 630. 661. 686</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">734. 829. 902. 903</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">921</td> </tr> <tr> <td><i>Afrika</i></td> <td style="text-align: right;">590. 609. 854</td> </tr> <tr> <td><i>Amerika</i></td> <td style="text-align: right;">943. 966</td> </tr> <tr> <td><i>Asien</i></td> <td style="text-align: right;">591</td> </tr> <tr> <td><i>Australien</i></td> <td style="text-align: right;">461</td> </tr> <tr> <td><i>Belgien</i></td> <td style="text-align: right;">69. 608. 630. 732</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">766. 878</td> </tr> <tr> <td><i>Brasilien</i></td> <td style="text-align: right;">273</td> </tr> <tr> <td><i>Canada</i></td> <td style="text-align: right;">119. 273. 534. 645</td> </tr> <tr> <td><i>Czekoslovakiet</i></td> <td style="text-align: right;">118</td> </tr> <tr> <td><i>England</i></td> <td style="text-align: right;">45. 69. 90. 214</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">229. 323. 368. 392</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">460. 493. 512. 533</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">630. 662. 806. 830</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">878. 971</td> </tr> <tr> <td><i>Frankrig</i></td> <td style="text-align: right;">13. 68. 244. 272</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">323. 369. 391. 392</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">416. 460. 493. 573</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">607. 645. 774. 805</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">854. 903. 920</td> </tr> <tr> <td><i>Grækenland</i></td> <td style="text-align: right;">46. 663</td> </tr> <tr> <td><i>Holland</i></td> <td style="text-align: right;">46. 158. 229. 440</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">480. 735</td> </tr> <tr> <td><i>Holl. Indien</i></td> <td style="text-align: right;">46</td> </tr> <tr> <td><i>Indien</i></td> <td style="text-align: right;">550. 646. 704. 808</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">833. 1011</td> </tr> <tr> <td><i>Irland</i></td> <td style="text-align: right;">141</td> </tr> </table>	<i>Pavestaten</i>	45. 118. 140. 198		272. 297. 298. 321		322. 344. 367. 391		416. 439. 494. 511		512. 514. 534. 573		588. 630. 661. 686		734. 829. 902. 903		921	<i>Afrika</i>	590. 609. 854	<i>Amerika</i>	943. 966	<i>Asien</i>	591	<i>Australien</i>	461	<i>Belgien</i>	69. 608. 630. 732		766. 878	<i>Brasilien</i>	273	<i>Canada</i>	119. 273. 534. 645	<i>Czekoslovakiet</i>	118	<i>England</i>	45. 69. 90. 214		229. 323. 368. 392		460. 493. 512. 533		630. 662. 806. 830		878. 971	<i>Frankrig</i>	13. 68. 244. 272		323. 369. 391. 392		416. 460. 493. 573		607. 645. 774. 805		854. 903. 920	<i>Grækenland</i>	46. 663	<i>Holland</i>	46. 158. 229. 440		480. 735	<i>Holl. Indien</i>	46	<i>Indien</i>	550. 646. 704. 808		833. 1011	<i>Irland</i>	141	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="vertical-align: top;"><i>Italien</i></td> <td style="text-align: right;">70. 142. 344. 439</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">479. 492. 511. 512</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">572. 607. 608. 903</td> </tr> <tr> <td><i>Japan</i></td> <td style="text-align: right;">345. 395. 704</td> </tr> <tr> <td><i>Kina</i></td> <td style="text-align: right;">369. 590. 703. 750</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">807. 831. 832. 855</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">879. 921. 922. 942</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">943</td> </tr> <tr> <td><i>Mellemamerika</i></td> <td style="text-align: right;">230. 703. 767. 781</td> </tr> <tr> <td><i>Meksiko</i></td> <td style="text-align: right;">14</td> </tr> <tr> <td><i>Nordamerika</i></td> <td style="text-align: right;">14. 70. 245. 370</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">440. 461. 780. 831</td> </tr> <tr> <td><i>Ny Zeeland</i></td> <td style="text-align: right;">590</td> </tr> <tr> <td><i>Palæstina</i></td> <td style="text-align: right;">142</td> </tr> <tr> <td><i>Polen</i></td> <td style="text-align: right;">90. 158</td> </tr> <tr> <td><i>Portugal</i></td> <td style="text-align: right;">606</td> </tr> <tr> <td><i>Rusland</i></td> <td style="text-align: right;">297. 369. 394. 573</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">608. 662. 703. 717</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">807. 920</td> </tr> <tr> <td><i>Siam</i></td> <td style="text-align: right;">118</td> </tr> <tr> <td><i>Spanien</i></td> <td style="text-align: right;">91. 272. 322. 702</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">830</td> </tr> <tr> <td><i>Schweiz</i></td> <td style="text-align: right;">118. 393. 479</td> </tr> <tr> <td><i>Syrien</i></td> <td style="text-align: right;">158. 573</td> </tr> <tr> <td><i>Tyskland</i></td> <td style="text-align: right;">45. 68. 299. 344</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">346. 393. 418. 493</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">512. 549. 550. 589</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">630. 631. 701. 733</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: right;">748. 765</td> </tr> <tr> <td><i>Ungarn</i></td> <td style="text-align: right;">631. 749</td> </tr> <tr> <td><i>Venezuela</i></td> <td style="text-align: right;">273</td> </tr> <tr> <td><i>Ægypten</i></td> <td style="text-align: right;">942</td> </tr> <tr> <td><i>Østrig</i></td> <td style="text-align: right;">630. 662</td> </tr> </table>	<i>Italien</i>	70. 142. 344. 439		479. 492. 511. 512		572. 607. 608. 903	<i>Japan</i>	345. 395. 704	<i>Kina</i>	369. 590. 703. 750		807. 831. 832. 855		879. 921. 922. 942		943	<i>Mellemamerika</i>	230. 703. 767. 781	<i>Meksiko</i>	14	<i>Nordamerika</i>	14. 70. 245. 370		440. 461. 780. 831	<i>Ny Zeeland</i>	590	<i>Palæstina</i>	142	<i>Polen</i>	90. 158	<i>Portugal</i>	606	<i>Rusland</i>	297. 369. 394. 573		608. 662. 703. 717		807. 920	<i>Siam</i>	118	<i>Spanien</i>	91. 272. 322. 702		830	<i>Schweiz</i>	118. 393. 479	<i>Syrien</i>	158. 573	<i>Tyskland</i>	45. 68. 299. 344		346. 393. 418. 493		512. 549. 550. 589		630. 631. 701. 733		748. 765	<i>Ungarn</i>	631. 749	<i>Venezuela</i>	273	<i>Ægypten</i>	942	<i>Østrig</i>	630. 662
<i>Pavestaten</i>	45. 118. 140. 198																																																																																																																																						
	272. 297. 298. 321																																																																																																																																						
	322. 344. 367. 391																																																																																																																																						
	416. 439. 494. 511																																																																																																																																						
	512. 514. 534. 573																																																																																																																																						
	588. 630. 661. 686																																																																																																																																						
	734. 829. 902. 903																																																																																																																																						
	921																																																																																																																																						
<i>Afrika</i>	590. 609. 854																																																																																																																																						
<i>Amerika</i>	943. 966																																																																																																																																						
<i>Asien</i>	591																																																																																																																																						
<i>Australien</i>	461																																																																																																																																						
<i>Belgien</i>	69. 608. 630. 732																																																																																																																																						
	766. 878																																																																																																																																						
<i>Brasilien</i>	273																																																																																																																																						
<i>Canada</i>	119. 273. 534. 645																																																																																																																																						
<i>Czekoslovakiet</i>	118																																																																																																																																						
<i>England</i>	45. 69. 90. 214																																																																																																																																						
	229. 323. 368. 392																																																																																																																																						
	460. 493. 512. 533																																																																																																																																						
	630. 662. 806. 830																																																																																																																																						
	878. 971																																																																																																																																						
<i>Frankrig</i>	13. 68. 244. 272																																																																																																																																						
	323. 369. 391. 392																																																																																																																																						
	416. 460. 493. 573																																																																																																																																						
	607. 645. 774. 805																																																																																																																																						
	854. 903. 920																																																																																																																																						
<i>Grækenland</i>	46. 663																																																																																																																																						
<i>Holland</i>	46. 158. 229. 440																																																																																																																																						
	480. 735																																																																																																																																						
<i>Holl. Indien</i>	46																																																																																																																																						
<i>Indien</i>	550. 646. 704. 808																																																																																																																																						
	833. 1011																																																																																																																																						
<i>Irland</i>	141																																																																																																																																						
<i>Italien</i>	70. 142. 344. 439																																																																																																																																						
	479. 492. 511. 512																																																																																																																																						
	572. 607. 608. 903																																																																																																																																						
<i>Japan</i>	345. 395. 704																																																																																																																																						
<i>Kina</i>	369. 590. 703. 750																																																																																																																																						
	807. 831. 832. 855																																																																																																																																						
	879. 921. 922. 942																																																																																																																																						
	943																																																																																																																																						
<i>Mellemamerika</i>	230. 703. 767. 781																																																																																																																																						
<i>Meksiko</i>	14																																																																																																																																						
<i>Nordamerika</i>	14. 70. 245. 370																																																																																																																																						
	440. 461. 780. 831																																																																																																																																						
<i>Ny Zeeland</i>	590																																																																																																																																						
<i>Palæstina</i>	142																																																																																																																																						
<i>Polen</i>	90. 158																																																																																																																																						
<i>Portugal</i>	606																																																																																																																																						
<i>Rusland</i>	297. 369. 394. 573																																																																																																																																						
	608. 662. 703. 717																																																																																																																																						
	807. 920																																																																																																																																						
<i>Siam</i>	118																																																																																																																																						
<i>Spanien</i>	91. 272. 322. 702																																																																																																																																						
	830																																																																																																																																						
<i>Schweiz</i>	118. 393. 479																																																																																																																																						
<i>Syrien</i>	158. 573																																																																																																																																						
<i>Tyskland</i>	45. 68. 299. 344																																																																																																																																						
	346. 393. 418. 493																																																																																																																																						
	512. 549. 550. 589																																																																																																																																						
	630. 631. 701. 733																																																																																																																																						
	748. 765																																																																																																																																						
<i>Ungarn</i>	631. 749																																																																																																																																						
<i>Venezuela</i>	273																																																																																																																																						
<i>Ægypten</i>	942																																																																																																																																						
<i>Østrig</i>	630. 662																																																																																																																																						

IX

VI. Fra Hovedstad og Provins.

<i>Aabenraa</i>		
Mater Placidia, 25 Aars Jubilæum		967
<i>Aarhus</i>		
Taarnbelysning paa Vor Frue Kirke.....		331
Firmelse.....		485
Triduum til Ære for den h. Pater de la Colombière.....		565
<i>Allerslev</i>		
Klostret		428
Katholske Drenges Ferieophold		820
<i>Esbjerg</i>		
Ungdomsmøder ved Pastor A. Druyts (<i>Højris</i>)		493
Firmelse.....		677
Skolen 25 Aar		756
<i>Haderslev</i>		
Stor Christi Legems Procession	485.	566
Katholsk Ungdomsfest		822
<i>Haraldsted</i>		
Valfarten	450.	563
<i>Helsingør</i>		
En Hilsen		403
Basar		621
<i>Holbæk</i>		
Katholsk Aktion		484
Katholske Sømænds Messe 1. og 2. Pintsedag		522
Firmelse.....		564
Ansgarsforeningen		794
Katholsk Hospital		956
Foredrag		956
<i>Horsens</i>		
Birgittaforeningens Generalforsamling.....		117
Inkassation af Kirkeskat		332
Katholsk Stævne	428. 450. 485. 498. 540. 575. 591.	620
Pavelig Orden til Købmand C. Walther		677
Billeder fra Stævnet		693
<i>Hørsholm</i>		
St. Hans Menighed		330
<i>Kolding</i>		
Mgr. Storps Besøg.....		581
<i>København</i>		
Festmødet i Anledning af Pavejubilæet.....		13
D. K. K. F.....	68. 229. 261. 309. 329. 932.	1012
St. Andreas Gilde		869
St. Andreas Kollegianersamfundet		933
Telegram fra Vatikanet		89
Nyt fra Rosenkranssognet		932
Højskolen... 115. 181. 197. 261. 282. 774. 793. 821. 868.		
	910. 954. 972. 996.	1012
A. C... 116. 139. 214. 283. 306. 351. 450. 484. 675. 707.		
	725. 742. 755. 771. 774. 786. 821. 869. 910.	955
Jubilæumsafsladen		158
St. Josefsøstrene i Danmark og paa Island.....		676
Mindeudstilling af afd. Chresten Skikkilds Værker.....		158

Jubilæumsåret	181
Ny dansk Jesuitpræst	693
Koncerten til Fordel for Rosenkranssognets Fattige (A. E.)...	213
Pater Spaus indsættes som Sognepræst	972
Pater Günthers Begravelse	651
Ny Formand i Ansgariusforeningen	260
Katholsk Ungdoms Værn	580
Præstevielse	260. 281
Bag stængede Døre (C. B.)	330
Eksercitierne i Ordrup	351
Den katolske Børnehave	353. 402
Nye Udnævnelser og Forflyttelser	376. 638
Firmelsen	282
Kobberkunst	973
Et katolsk Julekort	973
Koncerten til Fordel for Nonnerne i Allerslev	282
Det katolske Israelsgildes årlige Valfart til St. Andreas Kirke	743
S. M. D. M.s Generalforsamling	283
S. M. D. M.s Foraarsfest	427
S. M. D. M.s Fødselsdagsfest	794
Sølvbryllup	283
Den tyske Forening	953
En smuk Udmærkelse	283
Til Hans Højærværdighed Biskoppen	632. 650
Andet jydsk katolske Stævne (Vald. Kallan)	283
Pater Schalk	309
Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867	563
Katolsk Radio-Klub	137. 309. 932
Bønforeningen for Israels Omvendelse	427
Katolsk Arbejdsanvisnings-Bureau	428
Den katolske Presse	552
Pastor Ortveds Begravelse	994
Arbejdet for den mandlige Ungdom i København	994
Katolsk Radio-Udsendelse	1034
En smuk og praktisk Idé	1035
<i>Maribo</i>	
Birgittakredsens Møde	117
Det polske Museum	403
<i>Nakskov</i>	
Holland-Danmark	354. 484
Ungdomshjemmene	522. 1013
<i>Nyborg</i>	
Paaskehøjtiden	331
Christi Legemsfest	565
<i>Næstved</i>	
St. Elisabethssøstrene	564
Berigtigelse	622
<i>Odense</i>	
Ny Klub	637. 693. 708. 794. 846. 933
<i>Pindstrup</i>	
Kirkeindvielse	376
St. Michaels Kapel	522
<i>Randers</i>	
»En religiøs Uge«	893

XI

<i>Roskilde</i>	
En Hilsen	351
Firmelse og Christi Legemsfest	535
Eksercitierne	676. 707
<i>Skøvlund Mølle</i>	
Retræte	637
<i>Stubbekøbing</i>	
Sølvbryllup	379
<i>Taastrup</i>	
Første Messe	564
<i>Trørød</i>	
»8 Dage paa Højskole«	620. 724
<i>Vejle</i>	
Pavejubilæet ^{19/1}	117
Katholsk fransk Ungdom	331
Juledagene i Vejle for unge Mænd	1035

VII. Sort paa Hvidt.

Protestanterne og Fasten	275
Jesuitmoral	275
Den knælende Stilling under Bønnen	275
Den græsselige Catholicisme	276
Fra en Anmeldelse af Johannes Jørgensen »Don Bosco«	327
Negerkvinder som Nonner	327
Naar man bliver syg i det fremmede	375
Om Konversion	426
En dansk »Don Quixote«	427

VIII. Mosaik.

Heltmodig Opofrelse	302
Automobilmærket »Marquette«	302
En protestantisk Spaadom	302
15000 nye Abonnenter	303
Naar Kaper gifter Folk	303
Et Alvorsord	303
Bjørnstjerne Bjørnson om Maria-Andagten	304
H. C. Andersen og den spanske Soldat	333
»Jeppe i Baronens Seng«	333
En Karikatur af Vorherre	333
Det kinesiske Kvindeideal	334
Sjælsstyrke	357
Hvad Taalmod formaar	357
Corps diplomatique ved Vatikanet	381
Hjemmet er Nationens Grundvold	381
Japansk Børnehave i Tsuwano	382
De eukaristiske Kongresser	405
Monstransen til Nadver-Verdenskongressen i Karthago	406
Pavens Telefon	406
De katolske Lærestalter for Lægevirksomhed i Missionerne ..	429
En lille praktisk Reform	429
Diskretion	430
Fem Millioner Slaver paa Jorden	453
Johannes Jørgensen i Japan (<i>ved Sv. Aa. R.</i>)	469

XII

Til Eftertanke	470
Christi Legems Processionen i Haderslev	526
Teater-Munke m. m.	621
En Nonne bag Rattet	638
De, der rejser til Oberammergau	653
Protestantisme og Liturgi	653
Kanonisation af engelske Blodvidner	654
Til Eftertanke	655
Ufrivillig Komik	709
Don Bosco	709
Madre Maria Landi	709
Det gamle Testamente	710
Klosterliv	710
Maria Antoinettes Krucifiks	710
Nadverens Plads ved Gudstjenesten	726
Verden vil bedrages	743
Tilbage til katolske Former og Farver	757
Et Barns »Advarsel« til Vor Frue	758
Fra Scenen til Alteret	758
Hvorfor Ferry er gaaet i Kloster	759
Protestantiske Ord om Jesu Hjerteandagten	796
Liebfrauen-Festspillet i Vilsbiburg	797
Hvad Kolding savner	798
Et »Kloster« i Berlin for spiritistiske Medier	798
Om Børnebegrænsning	799
Præsters Skilsmisse	799
»Storketanten«	822
Ægtevielse og Gøgl	823
Paven faar — en fin Dukke	823
Til Eftertanke	823
Vor Tid trænger til Autoritet	870
Dogmerne	870
Nyt Vidnesbyrd om stille Reformation	893
Saa sandt, saa sandt!	895
Einstein og Kristendommen	934
Vagt om Bord	974
Spiritisme og Værneengle	1035

IX. Aarsberetninger, Kollektter og andre Smaastykker.

Ungdomshjemmene i Nakskov (<i>Pater A. Smitz</i>)	28
Sommerferie i Rom 1930 (<i>A. C.</i>)	29
Katholsk Pressebureau (<i>K. P.</i>)	40. 140
Vincent-Foreningen	42. 139. 181
Meddelelse fra »Katholsk Klubs Rejsebureau«	61. 211
En Tak	67. 259. 765
Priser for Deltagelse i Palæstina-Rejsen, der varer 29 Dage	87
St. Andreas Sogns Mødreforening	90
Brevkasse	92. 284. 486. 679. 711. 934
Lad os efterligne Russerne!	115
St. Vincentsforeningen for katolske Damer i Rosenkranssognet	116
Paa Besøg i en Børnehave	138
Ransagelse	156
To Erklæringer (<i>Johannes Jørgensen</i>)	157
Beretning om Ansgariusforeningens Virksomhed i 1928 og 1929	179
Fastelavns Søndag og Mandag	180
Koncert paa Søndag Lætare (<i>H. Nystrom</i>)	213
Feriekolonien i Allerslev	228

XIII

Elisabethforeningen (Bazar) (C. T.).....	15. 229. 284. 309.	334
Redaktionel Meddelelse		245
Programmet for Valfarten til det hellige Land		257
Naar Fremtiden bygges op		259
Udnævnelser		260
Nogle Bemærkninger om »Den Frie Udstilling«		276
Jesu Barndoms Forening	277. 469.	931
Emil Børnelyckes Skuespil »Ansgar«		278
Lourdes i Sommeren 1930.....		279
En Gave til Biskoppen	284. 310. 335. 359. 383.	407
Bekendtgørelse ang. Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltnings- raad (Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed)....		287
Velgørenhedsforestilling.....	305.	328
Murermester A. V. Günther: 60 Aar		308
Udstillingen paa Charlottenborg		328
Vejnspektør L. A. Nielsen: 70 Aar		377
St. Ansgars Sogn		469
Til Forældrene		706
»St. Josefs Børnehave«		726
Hvor skal man begynde		757
Kirkekoncert	821.	822
Korkoncerten i Sakramentskirken		867
Sølvbryllup i Ordrup		869
Kommer at købe		870
Tre Juledage i Vejle for unge Mænd		930
Søstrene i Tilbedelsesklostret	931. 973.	993
»Fabiola« i Jeanne d'Arc Institutet		954
Skolekomedie i St. Knuds Skole		972
Kollekten til Elisabethforeningen		996
Julevelgørenhed og Velgørenheds-vindel (H. Højris).....		997
Julekrybben		1032
Nytaarshilsen og Tak til Redaktionen		1033

X. Billeder.

St. Knuds Kapel i Santa Maria Traspontina i Rom	39
S. Maria in Aracelli	107
Trappen til S. Maria in Aracelli	109
Ponte Sant' Angelo	132
— — — med Peterskirken i Baggrunden	133
Pastor Johannes Frederiksen	209
St. Mariæ Hospital i Roskilde	210
Lourdes i Sommeren 1930.....	279
Mgr. Offerdahl	298. 368
Murermester A. V. Günther	308
Fra Passionsspil i Oberammergau	346. 418
»Visdommens Døtre«	352
Franske Landbrugselever paa Besøg	352
Vejnspektør L. A. Nielsen	378
En Gruppe lykkelige Først-Kommunikanter	403
Fra Kongressen i Karthago	417
Fra St. Hedvigs-Søstrenes Skole i Aakirkeby	451
Broder Banzer	465
»Vor Frue Kirke« i Slagelse	497
Pastor Hoppers	516
St. Josefs Kirke i Horsens	520
St. Michaels Kapel i Pindstrup	523

XIV

Fra Christi Legemsfest i Roskilde	535
Villa »Sølyst« i Horsens	541
Averbode-Pressens Virksomhed	553
Et Kig ind i Trykkeriet i Averbode	555
Brødre, der arbejder i Trykkeriet i Benediktinerklostret i Beuron .	557
Don Bosco	559
Messe i Horsens ved Stævnet	576. 592. 593
Den nye Kirke i Helsingør	581
Højalteret i Rosenkranskirken	596
Pater Ludvig Günther	633
Et Glimt fra Olavsfesterne (2 Billeder)	668
Korets venstre Side i Rosenkranskirken	670
Kirken i Roskilde	676
Fra Firmelsen i Esbjerg	678
Pater Amand Breitung	687
Fra Eksercitierne i Roskilde	707
Første Kommunikanter i Aakirkeby	739
To nye Kobberarbejder	741
Domkirke-Projektet i Liverpool	806
Børnerigdom	814
St. Elisabeths Hospital	837. 840. 842. 884. 885. 886
Overlæge N. P. Ernst	839
St. Vincents Kirke	861. 862. 864. 865
Omslagsbilledet til Koldingbogens II Del	926
Monstransen fra St. Michaels Kirke	927
To Hedvigssøstre	928
Erik Hjegods Mindekapel	945
En Søster af den evige Tilbedelse	952
Maria med Barnet (Fra Maria Laach)	1019
Pater Jon Svensson	1028
Foran Julekrybben	1033

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3782, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.— Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 1.

Søndag den 5. Januar.

1930

INDHOLD: Glædeligt Nytaar! — Fra Rom. — Savner Danmark Martyrer? — Pater Amand Breitung. — Føler Protestanterne Trang til en Autoritet? — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Nordamerika. Meksiko. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Glædeligt Nytaar!

Ved Aarsskiftet standser vi altid. Vi ser tilbage, og vi ser fremad. Og Ønskerne lyder for det kommende Aar. Taabeligt er det da at nøjes med at se paa ydre Begivenheder, ydre Resultater eller Mangel paa Resultater. Nej, vi skal se ind i os selv og se paa Aarets Resultat derinde. Maaske er det kun et lille Resultat, vi da faar Øje paa, men det vigtigste for os er, at vi ogsaa ved dette Aarskifte er i Guds Haand, at vi ikke har sluppet ham, og at han ikke har sluppet os. Med Jesu Fødselsfest har vi sluttet det gamle Aar, og i Jesu Navn begynder vi det nye. Og vort egentlige Ønske for det nye Aar skal være dette at leve hele Aaret med Jesus, at kunne tjene ham helt. Hvis det kunde naas, da var det et lykkeligt Aar, vel ikke uden Lidelse, ikke uden Savn, men et Aar, hvis Resultater ikke svinder hen i Tidens Strøm som Aaret selv. Nej, da naar vi noget, som bliver staaende ud over Tiden. Det er det største, vi kan naa i det kommende Aar, ikke blot at dette Aar bringer os noget godt, men at det bringer os noget, der varer ved og bevarer sin Værdi ud i al Fremtid. Det er det bedste, vi kan ønske os selv og alle vore Venner.

Fra Rom. Pavens Jubilæum.

Den 6. December modtog Den hellige Fader i en særlig Audiens Generalprokuratorer og Delegerede for de forskellige Missionsordener og Missionskongregationer. Der var ialt 80 Medlemmer af alle Kirkens Missionsordener til Stede. Paven modtog dem i Konsistoriesalen, hvor Kardinal van Rossum forestillede hver enkelt. Derefter oplæste Kardinalen en Lykønskingsadresse i Anledning af Pavens Jubilæum.

I sin Svartale fremhævede Paven Missionsapostolatets Skønhed. Denne Audiens forekom ham at være den smukkeste i hele hans Jubilæumsaar, fordi den omfattede Repræsentanterne for Kirkens Apostolat i dets mest aktive Form. Han vilde gerne benytte Lejligheden til at omtale nogle Spørgsmaal af vital Betydning for Missionernes Vel. Men Paven betonedede udtrykkeligt, at disse Udtalelser ikke skyldtes nogen særlig Nødvendighed, men det var Tanker, han altid fik, naar han tænkte paa Missionerne eller læste Beretninger om deres Udvikling. Og han syntes ikke, at han ved en saadan Lejlighed kunde undlade helt at give Udtryk for sine Følelser.

Tre Ting anbefalede Christi Stedfortræder Missionærernes Delegerede. For det første udtalte han, at Missionærerne paa ingen Maade maatte give sig af med Nationalisme, men skulde virke i Katholicismens, i Apostolatets Tjeneste. De skulde tjene Sjælene og kun Sjælene. Nationalismen havde altid været en Svøbe for Missionerne, ja endnu mere: det er ikke overdrevent, naar man kalder den en Forbandelse. For alle Missionærer, ja for alle, der paa nogen Maade deltager i Apostolatet, har Nationalismen, selv om den undertiden syntes at bringe nogen Fordel, dog tilsidst kun været til den største Skade.

For det andet paalagde Paven Missionærerne kun at bekymre sig om Guds Sag, thi efter Apostelens Ord skal ingen af dem, der kæmper for Gud, blande sig i det verdslige Livs Anliggender. Om dette Punkt vilde Paven dog ikke sige mange Ord, fordi han var overbevist om, at hans

Tilhørere helt forstod ham. Han vilde 'endnu minde om Evangeliets Ord om, at ingen kan tjene to Herrer, thi naar han elsker den ene, maa han hade den anden.

For det tredje mindede Paven om, at Missionen, Missionsarbejdet og Missionærerne altid maatte have den Tanke levende for deres Sjæl, som var Genstanden for Jesu sidste Bøn før hans Bortgang, nemlig Enigheden, dette at være Eet. Herren bad endog om denne Enhed for at frembæve, at denne Enhedens Aand er en Guds Gave. Man siger, at »Enighed gør stærk«, og at »den af Enhed udgaaende Kraft fører til Sejr«. Med al faderlig Myndighed anbefalede Paven da, at alle Missioner og alle Missionærer altid skulde have Enhed i Tanke, i Følelse og Vilje, for at denne Sindets Enhed kunde frembringe den Enhed i Arbejdet, som er alle Resultaters Forudsætning.

Med disse Ord meddelte Paven stærkt bevæget alle Missionærer sin Velsignelse.

50-Aarsdagen for Pius XI's Præstevieelse blev fejret paa dobbelt, ja endog paa en tredobbelt Maade. Paven gav Dagen en usædvanlig Glans ved den pludselige og af ingen anede Beslutning om at lade sig køre til Laterankirken for at holde Messe der, hvor han for 50 Aar siden blev præsteviet. Foruden Laterankirkens Gejstlighed — Kardinal Pompili, Kannikerne og det romerske Præsteseminarium — skulde kun det lombardiske Seminariums Ledere og Elever overvære Højtideligheden; det var jo som Elev i dette Seminarium, at Paven for 50 Aar siden blev Præst.

I selve Vatikanet var der kun to Prælater, der vidste Besked om, hvad der forestod, nemlig Ceremonimesteren Mgr. Respighi, der tillige er Kannik ved Lateranet, og som skulde forberede alt i denne Kirke, og Pavens maestro di camera Mgr. Caccia Dominioni, som skulde arrangere Turen derhen. Lateranets Kanniker fik først Besked sent Aftenen i Forvejen, og Vatikanets Herrer fik kun at vide, at de skulde være parat til at assistere ved Pavens Messe om Morgenen Kl. 6; hvor Messen skulde holdes, blev først sagt dem i det Øjeblik, de forlod Vatikanet.

Alt gik planmæssigt og roligt til, og Paven var begejstret over, at det var lykkedes ham uden at vække for

megen Opmærksomhed at komme ud af Vatikanet. Han har oftere udtalt, at det er hans Ønske at kunne udøve sin Gerning i Rom i det stille.

Den sidate Gang, Roms Domkirke saa en Pave, var den 19. September 1870, Dagen før Piemontesernes Indtog, da Pius IX steg op ad Scala Santa. Nu sad Paven atter paa sin Trone, den romerske Trone i Ordets egentlige Betydning, som staar i Korets Baggrund i en Pragt af Marmor og Mosaik. Paven var dybt grebet under hele Ceremonien, lige fra han ved Døren kyssede Nøglerne af Guld og Sølv, som Kardinal Pompili rakte ham, og indtil han sluttede med at meddele den apostoliske Velsignelse.

Efter Messen gik Paven ind i Lateranpalæet, hvor han saa paa Missionsmusæets Sale og paa Pavesalen, hvor Freden med Italien blev undertegnet den 11. Februar.

Dagens anden Højtidelighed fandt Sted om Eftermiddagen, da Kardinal Pompili i Laterankirken sang Te Deum i Nærværelse af hele Kardinalskollegiet, Corps diplomatique, det pavelige Hof og en stor Menneskemængde.

Endelig modtog Paven om Aftenen et Pilegrimstog fra Milano, ført af Kardinal Schuster. De overrakte Paven en Adresse med 300 000 Underskrifter og 5 Millioner Lire som Bidrag til Bygningen af et stort Præsteseminarium i Milano, som efter Pavens Udtalelse vil blive et af de største, maaske det største i Verden.

Om Aftenen havde Pavejubilæets Festkomité arrangeret en Sammenkomst i Circolo di San Pietros store Sale i Nærværelse af mange Kirkefyrster og den katholske Aktions Ledere. Præsidenten, Luigi Colombo, aflagde Beretning om Komitéens Arbejde i det forløbne Aar. Beretningens interessanteste Del er Oversigten over de Pilegrimstog, som i Jubilæumsaaret er kommet til Rom.

Der er indregistreret 470 Pilegrimstog med 124,745 Deltagere. De fordeler sig paa følgende Maade: Europa 445 Pilegrimstog med 120,910 Deltagere, Asien 1 Tog med 152 Pilegrimme, Afrika 4 Tog med 562 Pilegrimme, Nordamerika 12 Tog med 2559 Pilegrimme, Sydamerika 8 Tog med 562 Pilegrimme. Hermed er kun talt de i Komitéens Bureau indregistrerede Pilegrimstog, og de saare mange enkelte Pilegrimme har man slet ingen Tal paa.

I Kirken San Carlo al Corso, hvor Paven for 50 Aar siden læste sin første Messe, fandt den 21. December en stor Højtidelighed Sted. Det nye Alter, der er blevet rejst for Gaver indsamlet i hele Verden, blev overgivet til Paven, der havde udnævnt Kardinal Pompili til som pavelegat at modtage Alteret; samtidig blev der givet Kirken Rang som basilica minor. Til Stede var 20 Kardinaler, mange Biskopper og Prælater, Corps diplomatique, det pavelige Hof og alle Pavens Slægtninge.

Savner Danmark Martyrer?

I den afsluttende Artikel om *de engelske Martyrer* i sidste Nr. af Ugebladet 1929 staar der S. 1031 L. 5 f. n.:

Danmark savner Martyrer.

Ja, det er mærkeligt nok, at hverken ved Kristendommens fredelige Indførelse i det 9. Aarh. eller ved Lutherdommens revolutionære Indtrængen i det 16. Aarh. har vor hellige katholske Kirke Martyrer at optegne her i Danmark, i al Fald ikke med Navns Nævnelser.

I de fleste andre nord- og mellemeuropæiske Lande maatte Kristendommens apostolske Pionerer lide Martyrdøden. Men Danmarks Apostel St. Ansgar døde »paa Sotteseng« 3. Febr. 865, skønt han netop ikke ønskede noget inderligere end at faa Lov til at lide Martyrdøden for sin Herre og Frelser. Det var den Maade, han havde længtes efter at blive *belønnet* for sit apostolske Arbejde. Men denne Løn, »Martyriets Palme«, blev ham ikke til Del, og det var han ked af. — Men skal vi ogsaa være kede af det? Skal vi ikke snarere sige med Historikeren, Rigsarkivar A. D. Jørgensen i »Den nordiske Kirkes Grundlæggelse« I, S. 163: »Hvad der var Apostlens Sorg, det skal være Nordens Hæder: at det ikke plettede sig med denne Mands Blod!«

At der paa Reformationstiden ikke her som i England fandtes Martyrer blandt *Lægfolk* (saa vidt vi ved), men at Folket i det store og hele syntes umærkeligt at *glide* over i Lutherdommen, det hænger rimeligvis sammen med den underfundige Maade, paa hvilken Reformationen indførtes her i Landet, idet man nemlig nærmest *bedrog* Folket og bildte dem ind, at Forandringen ikke var stor, at det blot var Gejstlighedens politiske Magtstilling, der skulde knæk-

kes, Klostrenes Rigdom beskæres o. s. v. — man bibeholdt i Begyndelsen Skriftemaalet, bibeholdt Messen, men undlod — umærkeligt — Konsekrationsordene o. s. v.

At der ikke blev gaaet saa voldsomt til Værks heller overfor Gejstligheden som f. Ex. i England, heror vel netop paa den samme Snuhed og Underfundighed. Man vilde vel undgaa at ophidse Folket, den ikke ringe Del af Folket, som trods Reformationen i Aarhundreder trofast holdt fast ved gamle katholske Skikke og Synsmaader.

Men at Reformationens Indførelse ikke er gaaet for sig ganske modstandsløst, — at der ogsaa her i Landet har været dem, særlig blandt Præsteskabet, der holdt trofast og haardnakket fast ved det gamle, det beviser det bekendte *protestantiske* Vidne, selve den første lutherske Superintendent »Biskop« *Peder Palladius* selv i sin »Visitatsbog«.

Side 52 i C. Rosenbergs Udgave, S. 62 i Lis Jacobsens Udgave skriver han:

»Nu er de Tyve (nemlig Munkene) uddrevne af Landet, og en Part ophængte.«

Der røber han det — med eller mod sin Vilje — at man ogsaa her til Lands har sat haardt imod haardt fra begge Sider, og at man ikke uden videre har ladet sig tvinge over i Lutherdommen. Nej, hellere Landflygtighed eller Døden end at svinge Kirken!

Den danske Martyr, *St. Villads*, led ganske vist ikke Martyrdøden herhjemme, men i Gorkum i Holland; men han har altsaa hørt til dem, som *Palladius* omtaler med disse Ord: »nu er disse Tyve uddrevne af Landet.«

Og *Poul Helgesen*, han, som man nu ogsaa fra protestantisk Side begynder at lade blive mere Retfærdighed til Del, idet man nu aldrig mere hører Skældsordet »Vendekaabe« udslynget imod ham, men som nu tværtimod hyppig fremhæves som en af de største, ædleste og dygtigste Skikkelser, Reformationstiden fremviste herhjemme paa katholsk Hold — altsaa denne *Poul Helgesen*, hvor blev han af? Han forsvinder pludseligt sporløst af Danmarks-historien og Verdenshistorien eller Kirkehistorien.

Havde han hørt til de blot »uddrevne«, saa vilde han sikkert fra det Sted, hvor han var havnet, have ladet høre fra sig. Han er sikkert ikke frivillig forstummet, han, der i fremragende Grad havde baade Ordet og Pennen i sin Magt. Det er derfor ikke ugrundet Mistanke at formode, at han hører til »den Part, der blev ophængte«, eller paa anden Maade stille er skaffet af Vejen — denne den lutherske Reformationens argeste og dygtigste Modstander.

At der ikke kan *navngives* nogen Martyr fra Reformationstiden i Danmark, hænger vel sammen med, at der maaske ikke eksisterer eller aldrig er offentliggjort Proto-

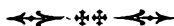
koller eller Procesakter fra den Tid. *Noget* for Lutheranerne *kompromitterende* maa der vel eksistere fra den Tid, siden man fra luthersk Side var saa ivrig for og havde saa travlt med at afholde *A. D. Jørgensen* fra at fortsætte sin Kirkehistorie; man vidste, han vilde være ubarmhjertig ærlig og intet stikke under Stolen, og bad ham derfor stoppe op ved Reformationen.

Og naar Dr. *Lis Jacobsen* i sin Kommentar til nævnte Sted hos Peder Palladius skriver: »Reformationslovgivningen har ingen som helst Hjemmel for en saadan Behandling«, saa beviser det kun, at man ikke straks har lovfæstet den brutale Fremgangsmaade; senere hen blev den tilstrækkelig tydeligt lovfæstet, naar f. Eks. Christian V's danske Lov (6. Bog 1. Cap. Art. 1—3) erklærer Katholiker for arveløse og uduelige til alle Embeder, *under Dødsstraf* forbyder katholske Gejstlige at opholde sig i Landet, ja endog fastsætter, at hvo som blot huser en katholsk Gejstlig, skulde straffes som den, der husede fredløse.

Dette minder jo stærkt om den engelske Lovgivning paa Reformationstiden.

Og naar man endnu saa sent som under Christian V kunde være saa brutal, hvad maa der saa ikke være gaaet for sig paa selve Reformationstiden?

Thi hvem brød sig forøvrigt paa Reformationstiden om Lov og Ret og Forpligtelser, *naar* selve Kongen (Christian III.) foregik med det Eksempel rask væk at *bryde sin Ed* paa Forfatningen, eller *naar* i det hele taget (som Pastor *J. J. Fjord* siger og dokumenterer i sit interessante Skrift »Hvad er den evangelisk-lutherske Kirke?«): »den saakaldte Reformation i Danmark som paavist var en Række *aabenbare Kæltringestreger*.« *Fr. Ronge.*

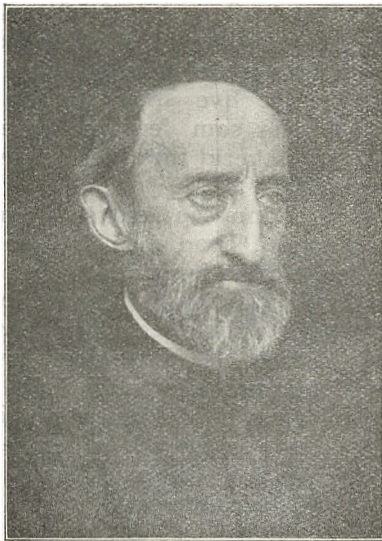
Pater Amand Breitung.

1870—1930.

Helligtrekongersdag kan Pater Breitung fejre et sjældent Jubilæum. Han har da tilhørt Jesuiterordenen i 60 Aar. Vi kan ikke undlade ved denne Lejlighed at bringe den snart 80aarige Præst vor Lykønskning og sige ham Tak for meget godt, han har ydet i de 60 Aar. Af de 60 Aar har han tilbragt over de 40 her i Danmark, hvor han har gjort sin daglige Gerning som Præst og Lærer paa Andreas-

kollegiet og tillige ved et Arbejde, der gik videre ud, gjort sit Navn kendt i hele Landet.

Pater Breitung fødtes i Fulda i Tyskland den 29. August 1850. Endnu ikke 20 Aar gammel traadte han den 6. Januar 1870 ind i Jesu Selskab. De første Par Aar af Ordenslivet tilbragte han i Tyskland, men blev saa i 1872 landsforvist og fortsatte nu sine Studier i Holland. I 1878 kom Pater Breitung for første Gang til Ordrup, og hans Ophold dør varede til 1882. Derefter fortsatte han sine

Studier i England og var et Par Aar Lærer i Østerrig, indtil han i 1890 atter kom til Ordrup og denne Gang for at blive der.

Andreaskollegiets gamle Elever er da dem, der først og fremmest skylder Jubilaren Tak. Det var en Glæde at være Elev hos Pater Breitung. Det var ganske vist et Slid, for der skulde bestilles noget, men det var en Fryd at arbejde under ham, for det kom der noget ud af, og alle hans gamle Elever vil mindes mange dejlige Timer hos ham. Og mange andre vil mindes skønne Timer, naar han stod paa Prædikestol eller Talerstol. Der var Tider, hvor han blev kendt i det hele Land som den dygtige Taler og den

lærde Forsker, der var i Stand til overalt at kæmpe for den kristne Tro. Det var en Kamp ud fra en glødende Begejstring, men ogsaa ud fra en mægtig Viden, der støttedes af Tankens Skarphed. Pater Breitung har haft en overordentlig stor Betydning for det katholske Arbejde herhjemme, og nu paa hans 60 Aars Dag glæder vi os over, at langt det største Afsnit af de 60 Aar kom ham til at tilbringe hos os. Vi vilde være langt fattigere, om vi ikke havde haft ham.

Til Jubilæet siger vi Pater Breitung Tak og ønsker ham Guds Velsignelse nu i Alderdommens Aar og den gode og tro Tjeners Løn. Han hører jo netop til dem, der har forvaltet deres Pund paa den bedste Maade. Meget var der givet ham, men meget har han ogsaa ydet. Og alle vi, der har nydt godt af hans Gerning, siger ham Tak.

Føler Protestanterne Trang til en Autoritet?

Et af de Spørgsmaal, der i Øjeblikket mest optager religiøst interesserede protestantiske Kredse, er Spørgsmaalet om en Autoritet, som Provst Rubak, Vrejlev, udtalte ved »Demokratisk Forening«s Grundlovmøde i Helligum (iflg. »Vendsyssel Tidende« 6/6 29): »To Bevægelser kendetegner Tidehvervet (hermed mener Provsten ikke den barthianske Bevægelse, hvis Blad har dette Navn, men vor Tids religiøse Røre, som han betegner som værende paa et Vendepunkt). Paa den ene Side en katholsk Tendens d. v. s. en Trang til Autoritet, til hel og fuld Hengivelse. Den anden vil hortrydde alle Dogmer, alle Vanskeligheder fra Kristendommen.«

Har Lutherdommen en Autoritet? Sognepræst Engberg, Korsør, svarer Ja i et Foredrag i Randers Højskoleforening (iflg. »Randers Dagblad« 8/11 29): »Indenfor den katholske Kirke forlanges, at Dogmerne skal være en Række Læresætninger, som skal antages paa Kirkens Autoritet. Indenfor den lutherske Kirke skal man ogsaa antage Dogmerne paa Kirkens Autoritet, saa Forskellen er altsaa ikke stor.« — Sognepræst Johan Geismar, Vejle, svarer

Nej i en Artikel, »Præster«, i »Vejle Amts Folkeblad« 8/8, 9/8, 10/8 29, hvori bl. a. forekommer flg. Udtalelser: »Principielt brød Reformationen med den kirkelige Autoritets Idé og lagde Vægten paa den af Guds Aand og gennem Guds Ord oplyste Samvittighed. Hvad Guds Vilje er, og hvor Hans Veje gaar, det behøver Lægmanden ikke Præstens Vejledning til at finde ud af, det vil Gud selv oplyse ham om, naar han under Bøn søger Ham med et tillidsfuldt, lydhørt og lydigt Sind. Reformationen betød saaledes en Selvstændiggørelse af Lægfolket i dets Forhold til Præsten og Præsteskabet. Dette har, kan man med en vis Ret sige, svækket den protestantiske Præsts Stilling, gjort ham Gerningen sværere. Han ejer ikke længere nogen særlig Myndighed, han staar ikke som Repræsentant for en ufejlbar Kirke, der taler og virker gennem ham. Han virker kun ved det, han personligt er, ved den Magt, han evner at øve gennem den intellektuelle, moralske og aandelige Myndighed, han ejer . . . Præsten, dette ganske almindelige Menneske, ja, maaske endda et ualmindeligt lille Menneske — slikt kan jo ogsaa hænde — anbragt i denne ualmindelig store Gerning. Et temmelig intetsigende Billede anbragt i en pompøs Ramme, hvor Meningen jo netop var, at det skulde sige en hel Del. Det er jo den rene Komik, mere end alt andet egnet til at vise baade Mandens og Billedets Lidenhed. Som det komiske altid opstaar der, hvor Indhold og Form kontrasterer. Derfor bliver den protestantiske Præst saa umaadelig let komisk. Derfor er det saa svært for intelligente Mennesker at tage ham helt alvorligt. Derfor dette Skær af Latterlighed over de gamle Udtryk: Deres Vel- eller Højærværdighed! Men hvad er der at stille op! Ja, jeg personlig har tidt og mange Gange, og særlig i een Periode af mit Liv, haft den største Lyst til at løbe fra det hele. Men da det kom til Stykket — turde jeg jo alligevel ikke. Og saa bliver det jo dog Aar for Aar vanskeligere at holde Stillingen. Jeg begriber ikke, at Mennesker overhovedet gider komme og høre. At de ikke kan mig udenad og keder sig til Døde. Og saa at skulle blive ved maaske 10 Aar endnu overfor dog tildels de samme Mennesker, hvoriblandt adskillige staar over mig baade i Intelligens og Livserfaring. Ja, det

er forfærdende og ydmygende, og naar jeg engang gaar ud af Spillet for at leve som »Privatmand«, da vil det ganske sikkert ogsaa blive med en befriende Følelse af Lettelse. Den protestantiske Præsts Stilling er dette store Over-Evne, hvis man da ikke netop er Profet, og hvis man alligevel bliver i den, er der ikke andet at gøre end ydmyge sig og bede baade Gud og Mennesker om Tilgivelse. Saa slipper man maaske dog helskindet fra det umulige Foretagende. Men rent splintrende galt bliver det først, naar Præstestillingen ikke ydmyger, men ophøjer. Og det sker jo ikke saa sjældent endda . . . Der er Konsekvens i, at den romerske Præst har sin egen Livsform, for han er i Kraft af Ordinationens Sakramente og Cølibatet noget udenfor det almindelige; men at den protestantiske Præst, delte ganske almindelige Menneske, forsøger sig i det ualmindelige, det er Nonsens. Man kan nu engang ikke understrege — ingenting. Det vil sige, indenfor den protestantiske Kirke har vi jo endnu Reminiscenser fra den katholske Tid. En vis Tro — eller Overtro — paa Embedet, paa Ordinationen, paa Kjolen og Kraven, at Præsten i Kraft af alt dette er noget for sig. Der er vel stadig de naive, der, ubevidst maaske, synes, at en Hjemmedaab, udført af en Præst, har større Kraft end Lægmandsdaaben. Eller den ret almindelige Overtro paa Præsten ved Dødssengen. Giver han den døende Alterens Sakramente, da jævnes dennes Vej til Himmelen, eller blot det, at Præsten er der og beder en Bøn, virker trøstende og beroligende, Ja, Præstens Prædiken virker mere end Lægmandens, ikke fordi han er et aandeligt mere betydende Menneske, men ganske enkelt fordi han er — Præst. For ikke at tale om den Form for »Afløsningen«, der for ikke saa mange Aar siden vist var den almindelige, hvorefter Præsten paa Guds og sit hellige Embedes Vegne tilsagde Altergæsterne Syndernes Forladelse. Men alt dette er jo Levn fra Fortiden. Hører principielt ikke hjemme i den protestantiske Kirke, hvor Præsten principielt er et ganske almindeligt Menneske uden nogen særlig Karakter eller særlige Aandsgaver, udover det, han rent personligt maatte sidde inde med . . .«

(Naar vi skrev, at Pastor Engberg svarer Ja og Pastor

Geismar Nej til Spørgsmaalet, om Lutherdommen har en Autoritet, kunde de to Præster synes at være uenige, hvad de dog vist i Virkeligheden slet ikke er, selvom en Katholik maaske vil mene, at det fremgaar af de ovenfor citerede Udtalelser. Men de er nok enige om, at intet Menneske har nogen kirkelig Autoritet, og de er muligvis ogsaa enige om, at Protestanterne har en »personlig Autoritet«, en »dogmatisk Autoritet« i »Kirken«, (hvorved de maaske forstaar »de helliges Samfund« eller »den historiske Kirke«) eller i Dogmerne, Bibelen (?), de to bibeholdte Sakramenter (Daab og Nadver) og Trosbekendelsen).

Føler Protestanterne Trang til en Autoritet? Ja, mange, men ikke alle. H. P. Hansen, Ringsted, skriver ^{22/8} 29 i »Folkeskolen« bl. a.: »Vi vil da se, at vi ikke paa Grundlag af Pavens (kirkelige Autoriteters) eller Kirkemøders Afgørelse er forpligtet til blind Underkastelse, men at vi som Luther bør være rede til at lade os overbevise af klare Grunde og den hellige Skrift. Grunde vil imidlertid ikke gøre Indtryk af at være klare, hvis de ikke kan bringes i Harmoni med vor øvrige Livsforstaaelse, og vil derfor aldrig kunne overbevise os om Rigtigheden af et Dogme, som er i afgjort Strid dermed.« Pastor Nørgaard, Vejstrup, udtalte ved »Grundtvigsk Kirkesamfund«s Møde paa Esbjerg Højskolehjem bl. a. (iflg. »Sydvestjylland« ^{13/11} 29): »Vi er fri i Kristendommen. Der er ingen ydre Autoritet over Kristendommen. Men nu kan vi godt se, at der i gamle Dage sattes mange ydre Autoriteter op. Men den Frihed, der er bundet i noget, er falsk.« Det er virkelig en Præst, der siger dette ganske kort Tid efter, at han har udtalt: »I Renæssancen rejste Verdsligheden sig, efter at den havde været kneblet i Hundreder af Aar ved Statskirkens Indførelse i det romerske Rige.« Hvis man vilde tage ham alvorligt, maatte man jo mistænke ham for en for en Præst ret upassende Forkærlighed for Verdslighed.

(Sluttes.)

Nye Bøger.

Niels Hansen: Et Ord til hver Dag. (3. Oplag. Katholsk Boghandel. København 1929. 25 Øre uindb.)

Det er ikke regelen, at en forfatter anmelder sine egne bøger. Følgende linjer er heller ikke en anmeldelse i egentlig forstand, men kun en meddelelse om, at der nu er udkommen en tredje udgave af min lille bog. Det er den eneste af mine bøger, som har opnaaet den ære. Så meget underligere er det for mig å tænke på, hvorledes min afdøde ven, Cand. mag. Kejser, hvis dom ellers hade så meget for mig å betyde, modsatte sig tanken om, at de små ord, der et år igennem hade set lyset i Ugebladet hver uge, skulde udgives som en lille bog. Det skete alligevel, og to oplag er, som det nu viser sig, altså udsolgt. I dette tredje oplag er nogle ord ombyttet med andre, der efter udgiverens skøn selvfølgelig er bedre, ligesom hver anden side i den lille bog er blank, så der er plads ud for hver eneste dato til smånotitser, f. ex. af venners fødselsdage el. lign. Den lave Pris af 25 øre er forbavsende.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Der henvises her til den Indbydelse til Festmødet i Anledning af Pavejubilæet, der er aftrykt andensteds i Bladet. Skønt det sikkert er unødvendigt, ønsker Festkomitéen dog at udtale sit Haab om, at muligt mange tager Del i denne Hyldest for vor højt agtede og elskede hellige Fader. Det vil utvivlsomt være at anbefale, at man sikrer sig Adgangskort i meget god Tid. Festmødet afholdes i »Borgernes Hus« Mandag d. 20. Januar Kl. 7³/₄, Dagen efter Te Deums-Messen i de københavnske Kirker.

Frankrig. I Begyndelsen af December holdt *Katholske Universitetes Forbund* Generalforsamling i Paris under Forsæde af Mgr. Beaudrillart (Institut Catholique, Paris). 10 Universiteter fra 6 forskellige Lande var repræsenterede. Mgr. Schrijnen fra Universitetet i Nijmegen aflagde Beretning om Forbundets Virksomhed siden dets Grundlæggelse. Forbundet arbejder for Samarbejde og gensidig Støtte mellem Verdens katolske Universiteter, først og fremmest ved

Udveksling af Professorer og Studenter. Forbundet arbejder i Forstaaelse med Den hl. Kongregation for Seminarier og Universiteter.

Nordamerika. De forenede Staters Kongres vil i næste Samling drøfte Spørgsmaalet om Philippinerne Uafhængighed, et Spørgsmaal, der ogsaa berører den katholske Kirke stærkt, idet af Philippinerne 10 Millioner Indbyggere de 8 Millioner er Katholikker. Philippinerne har nemlig i 350 Aar hørt under Spanien, og de spanske Missionærer har i den Tid gjort et meget dygtigt Missionsarbejde, saa disse Øer nu er den eneste kristne Stat i Orienten. Hvis Amerika nu overlader Philippinerne til sig selv, er det højst usikkert, om Naboerne vil lade dem i Fred, saa det er med noget blandede Følelser, at saavel Indbyggere som Kirkens Ledelse afventer Resultatet af Kongressens Forhandlinger.

— (K. P.) De Forenede Staters Radioselskab har tilbudt Biskopskonferencen at anvende en ugentlig katholsk Radiotime og har stillet Senderstationer o. s. v. gratis til Disposition, idet man mener, at en saadan Time vil højne det kulturelle Liv i Amerika.

Meksiko. (K. P.) Paven har udnævnt Ærkebiskop Leopoldo Ruiz y Flores til apostolisk Delegat for Meksiko. Ærkebiskop Ruiz, der er den første Meksikaner, der er udnævnt til apostolisk Delegat, blev født 1865, præsteviet 1884, bispeviet 1900 og har været Ærkebiskop siden 1907 først i Monterrey, senere i Morelia. 1925 udnævntes han til pavelig Tronassistent.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende *Ansøgninger* om Arbejde:

Plads tilbydes:

Plads søges:

af fhv. Lærer v. kath. Skole, taler og skriver Fransk, Engelsk, Tysk, som Skriver, evt. Bud; en Kontorist, Arbejdsleder eller lign; en Chauffør; en flink Vaskeskone,

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

St. Michaels Klub.

Nytaarsfest med Juletræ **Fredag d. 10. Januar Kl. 8.** Festligt Dessertbord. Som sædvanlig bedes 1 Kr. 50 erlagt ved Indgangen.

Kalenderen for 1930 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Et Festmøde

i Anledning af vor hellige Fader *Pave Pius XI'*
50 Aars Præstejubilæum
afholdes

i »BORGERNES HUS«, Rosenborggade 1,
Mandag d. 20. Januar 1930 Kl. 7¹/₄.

Der synges en Kantate for blandet Kor og Børnekor, forfattet af Hr. Pastor *P. Schindler*, til Musik af Hr. Kantor *B. Husson*.

Taler holdes af: Hr. Pastor *Em. Fiedler* (Sønderborg): »Det ypperstepræstelige Embede«, af Baronesse *Erikke Rosenørn Lehn* (Roskilde): »Pave Pius XI' Person« og af Hr. Redaktør *N. P. Nielsen* (Maribo): »Pius XI' Betydning«.

Der er efter Mødet ingen Fællesspisning; Borde bedes derfor eventuelt forudbestilt hos Restauratøren (Tlf. 15336 fra 9—5). Festklædning er ikke foreskrevet.

Adgangskort til 2 Kr., 1 Kr. og 50 Øre (Staaapladser) kan fra Mandag d. 6. Januar faas i *Katholsk Boghandel*, Stenosgade 5, Tlf. Vester 3930, og i *St. Ansgars Boghandel*, Vodrofsvej 2, Tlf. Vester 9773; endvidere hos de Herrer Sognepræster og hos Portneren i Stenosgade. — Garderobe 25 Øre. — Tekstprogram 25 Øre.

Festkomitéen:

Pastor <i>L. Günther</i> , Formand.	Pastor <i>H. Messerschmidt</i> , Rosenkrans-Sognet.
Redaktør <i>A. Huttlers</i> St. Andreas Sogn.	Korrespondent <i>H. Melskens</i> St. Ansgars Sogn.
Ingeniør <i>J. Mika</i> , Sakrament-Sognet.	Havariekspert <i>A. Prüser</i> , St. Anna Sogn.

Elisabethforeningens Kollekt.

Søndag den 24 November 1929 indbragte:

St. Ansgars Kirke	Kr. 272,99
Jesu Hjertes Kirke	» 150,00
Immaculatakirken	» 15,00
St. Knuds Kapel	» 6,00
Tilbedelseskirken	» 18,00
Rosenkranskirken	» 40,00
St. Annæ Kirke	» 37,00
Sakramentskirken	» 101,64
St. Josefs Kirke	» 67,16
St. Andreas Kirke	» 120,75

Ialt Kr. 828,54

Alle Bidragydere takkes herved hjerteligst.

P. B. V.

d. 26. Decbr. 1929.

Pastor *v. Kettenburg*.

Atelier for kunstnerisk udførte Paramenter og Broderier.

1. Kl. Arbejde — rimelige Priser — fuldtud konkurrencedygtige overfor udenlandsk Arbejde.

Broderede Messehageler m. Tilbehør fra 60 Kr. og opefter. Al Slags alm. Haandarbejde overtages. Spisestuesæt etc. efter kendte Kunstners og egne Udkast. Guldkniplinger etc.

Træffetider: 8—10¹/₂ Fm.; 1—2 og 3—4¹/₂ Em. Tlf. Ryvang 698.
Den evige Tilbedelses Kloster, Sct. Kjeldsgade 3. Kbh. Str.

Kirkelig Kalender.

5. Jan. Jesu Navnefest.	12. Jan. Den hl. Families Fest.
6. — M. H. 3 Kongers Fest.	13. — M. Oktavaf H. 3 Konger.
7. — Ti. Oktavdag.	14. — Ti. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.
8. — O. Oktavdag.	15. — O. Paulus Eneboer, Bekender.
9. — To. Oktavdag.	16. — To. Marcellus I, Pave og Martyr.
10. — F. Oktavdag.	17. — F. Antonius, Abbed.
11. — L. Oktavdag.	18. — L. Petri Stol i Rom.

Ugens Messebønner.

5. Jan. Jesu Navnefest (N.-M. 65, G.-M. 118). Ihukommelse af Vigilien til Epiphani (N.-M. 60, G.-M. 97). 3. Telesforus (N.-M. 70, G.-M. 105). Slutningsevangeliet er Vigiliens (N.-M. 69, G.-M. 104).
6. Jan. Hell. 3 Konger (N.-M. 72, G.-M. 107).
7. Jan. Oktavdag. Samme Messe som den foregaaende Dag. 2. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. For Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
8. Jan. Oktavdag. Alt som den foregaaende Dag.
9. Jan. Oktavdag. Alt som 7. Jan.
10. Jan. Alt som 7. Jan.
11. Jan. Oktavdag. Samme Messe som 6. Jan. Ihukommelse af Hyginus (N.-M. [5], G.-M. [5]). 3. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101).

St. Knuds Kapel. Hellig tre Kongers Dag (6. Januar) Form. Kl. 7¹/₂ stille Messe.

St. Annæ Kirke. Paa Hellig tre Kongers Dag (6. Januar) Kl. 6 og 7 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken, Kl. 8 Aftenandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hellig 3 Kongers Dag stille hellige Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7¹/₂. Kl. 8 Levitmesse, Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Aftenandagten er Kl. 7¹/₂.

Sakramentskirken. Hellig Tre Konger (Torsd. 6. Jan.) Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Festandagt.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes Hellig tre Kongers Dag i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Rosenkranskirken. H. 3. Kongers Dag stille Messes Kl. 6¹/₂ og 8. Højmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 7¹/₂.

St. Antoni Kapel. H. 3 Kongers Dag Kl. 9 Højmesse med Prædiken.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 5. Januar Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 6. Januar i Forbindelse med Andagten i Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂. Søndag den 12. Januar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirken Sogn indbragte 829 Kr., som uddeltes i Pengegaver til ca. 50 Familier og enligstillede. Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Komitéen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

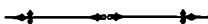
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Børnh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhavn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 2.

Søndag den 12. Januar.

1930

INDHOLD: Den internationale Bedeuge om Genforening i Troen. — Nationernes Had. — Føler Protestanterne Trang til en Autoritet? (Sluttet.) — Et lille Julebrev fra Bornholm. — Ungdomshjæmme i Nakskov. — Sommerferie i Rom 1930. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Den internationale Bedeuge om Genforening i Troen.

Lad os bede.

18. Jan. om, at alle udenforstaaende maa vende tilbage til Christi ene Hjord. Fader vor, Hil dig Maria,
19. — for Protestanterne i Europa, særlig i Skandinavien,
20. — for Orientalernes Tilbagevenden til den katolske Enhed,
21. — for Anglikanerne i England,
22. — for alle Kristne i Amerika,
23. — for de daarlige og frafaldne Katholikker,
24. — for Jødernes Omvendelse.
25. — for Hedningernes Omvendelse.

(Iflg. Meddelelse fra Abbediet St. Maurice de Clairvaux har Lederen af Bedeugen, Pater Paul-Francis i Graymoor (U. S. A.), tilladt Medlemmerne af Bønføreningen for Nordens Omvendelse at forandre Datoerne for to af Intentionerne, saa at man 19. Jan., St. Knuds Fest, beder for Prostanterne, saaledes som paa ovenstaaende Skema.)

Antifon og Bøn.

At alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig, at ogsaa de maa være eet i os; for at Verden maa tro, at du har sendt mig (Joh. 17,21).

V. Jeg siger, du er Petrus.

R. Og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.

Herre Jesus Christus, du som har sagt til dine Apostle: Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder, se ikke paa mine Synder, men paa din Kirkes Tro og giv den efter din Villie Fred og Enhed, du, der lever og regerer som Gud fra Evighed til Evighed. Amen.

Det er mig en stor Glæde, at noget af det første, jeg i det nye Aar kommer til at foretage mig, er at henvende Opmærksomheden paa den internationale Bedeuget. Der eksisterer i Danmark Bønforeninger for Nordens Omvendelse, for Hedningerne og for Jøderne. Det er næppe ret mange, der er Medlemmer af alle tre Bønforeninger. Lad os da i det mindste i disse 8 Dage forenes i Bøn, den ene Dag for den ene Slags Kristne eller Ikke-Kristne, den anden for andre etc. Lad een af Aarets 52 Uger for Alvor være viet Missionerne. Enhver søge at være med, saa meget som Tiden tillader det. Den lille daglige Bøn kan man da naa; det er selvfølgelig, at Messe og Kommunion er den bedste Deltagelse, men glem ikke, at Opofrelse af den daglige Gerning og Lidelser i Formaalets Intention er en let og gavnlig Deltagelse i Bedeuget.

Verner Stabehl.

Nationernes Had.

Af Hilaire Belloc.

Ved *H. K.-Hafstrøm,*

Intet træk af nutiden er mere iøjnefaldende end den højde, det indbyrdes had mellem de kristne nationer har nået. Således ruger hadet mellem folkegrupper og naboer, og i særdeleshed trives hadet til den større del af menneskeheden, der tilfældigvis ikke er ens fødte landsmænd eller har samme hudfarve.

Hadet tror gerne om sig selv, at det er opstået paa den retfærdige sags grundlag, og ofte er der ialtfald en undskyldning for det. Det kan være den undertryktes had til undertrykkeren, eller de erobrede had til erobreren. Men ser vi rigtigt til, vil vi se, at det er en direkte tendens til had, der ligger bag disse undskyldninger, for der er omtrent samme had til de undertrykte hos undertrykkeren

som omvendt, og absolut ligeså inderligt et had hos erobre-
ren som hos de erobrede. Jeg ved i virkeligheden ikke
noget mere på engang sørgeligt og komisk end den måde,
hvorpå moderne folk raser mod dem, som de har sat sig
for at regere over gennem magtmidler. Man skulde tro,
at de folk, der er underlagt fremmed herredømme (og
naturligvis er misfornøjede dermed), var rene uhyrer, der
ikke vilde værdsætte magthavernes ædle og philantropi-
ske motiver.

* * *

Blandt alle de farer, der truer vor tids civilisation, er
dette element af had den alvorligste. Det er værre end
klassehadet. Klassehadet kan til en vis grad modificeres
af den bestandige kontakt, som landsmænd må stå i med
hinanden. Lad gå, at jeg ikke kan lide greven af et-eller-
andet, fordi han stikker næsen i vejret og har mere guld
i posen end jeg selv, men jeg nærer ikke nogen mordlyst
mod ham, da han dog er en brav mand, og jeg har hørt
om, at han har gjort en del godt rundt omkring, og så er
han dog også min nabo og altså — som alle andre — en
blanding af godt og ondt.

Helt anderledes, hvor nationerne er skarpt isolerede fra
hinanden. Der kan folk af den ene nation nære morderi-
ske følelser mod de andre, naar de bliver piskede op der-
til; fordi de ikke har det intime kendskab til hinanden,
er det så let at danne sig forvrængede billeder. Desuden
er der altid noget absurd over udlændinge, og hvis de des-
uden er overnægtige, bliver de baade absurde og had
værd.

* * *

Denne umenneskelige tilstand, som er en pestbyld på
århundredernes kultur, som den katoiske kirke opbyg-
gede, skyldes i virkeligheden reformationen.

Patriotisme har altid været og vil altid være. Den stat
eller stad, vi skylder vor oprindelse, skylder vi selv at
respekttere. Vi føler hengivenhed for den, og vi er pligtige
at yde den lydighed og loyalitet. Men her, som i alle for-
hold, er der tale om en gradsforskel.

Det had, der nu er mellem to kristne nationer, er ikke af samme natur som i det 16de århundrede.

I gamle dage var der en rasende modvilje mod fjender af kristendommen, såsom muhamedanerne eller hedenske fjender fra fjærne lande eller revolutionære hæretikere indenfor landets grænser, fordi folk elskede kristendommen over alt, men det nationale had i sin moderne blodtørstige skikkelse kendtes ikke.

Europa følte som et stort hele, og de enkelte stater følte sig som samfund indenfor en fælles eenhed.

Da de verdslige fyrster opkastede sig som absolute autoriteter og dræbte ideen om en forenet kristenhed, blev denne moderne samfundspest født, og frygteligt har den siden da udviklet sig, indtil den i vore dage krævede tolv millioner mænd som ofre i fire år, som en bloddrikkende hedensk guddom.

* * *

Dette had mellem nationer er ikke blot ondt men også latterligt. Menneskene gør sig sely til tåber, hvad man let vil kunne se ved at læse krigstidens artikler igennem. Også på en anden måde er det nationale had latterligt, fordi det betragtes som givet, at nationer altid har været og altid vil være uforandrede, som om en nation var det samme som et religiøst dogme.

Sådan er nationerne jo slet ikke. Deres grænser skifter, de opstår af intet og kan svinde hen i intet. For tolv hundrede år siden var der ingen engelsk nation til (derimod en irsk!). Indenfor mands minde eksisterede nationen Tyskland ikke. En historisk begivenhed kan skabe to eller flere stater af et løst sammenhængende område. Der er f. eks. to nationer i vore dage, som har ikke så få indbyrdes modsætninger, nemlig Holland og Belgien — og dog betragtede de sig få generationer tilbage som Nederlandene og indbefattede endda en række byer, som nu er franske.

En borger i Arras eller Lille vilde blive meget overrasket over at høre, at han ikke var af fransk oprindelse, og lige saa forbavset vilde han for ikke længe siden være blevet over den modsatte påstand, o. s. v. — —

* * *

Der er kun een lægedom for denne moderne sot med alle de frygtelige farer, den indbefatter, og det er en tilbagevenden til religionens eenhed. Selv da vil der sikkert opstaa masser af stridigheder, men i hvert tilfælde vilde denne nationernes mani for gensidig udryddelse forsvinde. Dette sker hverken i løbet af dage eller hundrede år, men blot at have dette ideal for øje og stræbe derimod vil række langt, indtil målet er nået.

I mangel af denne eenhed vedtager de ledende mænd under nødvendighedens hårde pres (eftersom en krig vil betyde vor verdens selvmord!) groteske resolutioner. De tror på fælles mødesteder, hvor Abyssinien er repræsenteret, men Skotland ikke. De tror på virkningen af at skrive på en lap papir, at bombardering af civile byer og kanonild er »utænkelig« undtagen naturligvis overfor de svage. De tror endda på, at rustningernes ligevægt i landene vil sikre freden.

Alt forgæves! Kun eet kan redde dem.

Og den ene ting er de næppe begyndt at ane endnu. Den skæbnsvangre religiøse kløft er endnu ikke blevet nævnt, og selv de, der har kniven paa struben, forundres, når de hører derom.

Føler Protestanterne Trang til en Autoritet?

(Sluttet).

Ved Studentermødet paa »Nyborg Strand« i Sommer var der (iflg. »Kristeligt Dagblad« ^{16/7} 29) en Forhandling om Emnet »Trænger vi til en Autoritet?« Sognepræst Westergaard-Jacobsen, Vindeby (Lolland), indledte: »Imod en Bekræftelse af Spørgsmaalet er der en Del at fremføre: Historiens store Skikkelser har skabt nye Baner ved at bryde med Autoriteten, f. Eks. Jeremias, Jesus (I har hørt, der er sagt til de gamle, men jeg siger jer) og Luther, Autoritet er for mange en vældig Magt, f. Eks.: den katholske Kirke med Pave og Konsilier; den subjektive Opfattelse kan ikke klare alt. Men i Kraft af guddommelig Autoritet brød de banebrydende Personligheder med

den menneskelige, selv om denne havde et gudeligt Skær — Vor Tid hungrer efter Autoritet og Fasthed, og faktisk lever vi i højere Grad, end vi selv ved det, under Autoritet; der er kun faa skabende Genier; de fleste maa tilegne sig andres Tanker og Arbejde, men det behøver ikke derfor at være upersonligt. Vor Tanke trænger til Autoritet, da heller ikke den er uberørt af Syndefaldet. Tankens Frihed bør ikke finde sig i, at der er noget Omraade, der stænges uden for Tænkningen; men vi skal standse den, naar den løber løbsk, naar den skader den aandelige Sundhed. Den kristne Autoritet er ikke et hvad, men et hvem: den levende Gud. Men vor Tanke trænger i vor Tid ikke blot til en Autoritet for at standses i Tide, men ogsaa for at sættes i Gang. Ogsaa Viljen trænger til Autoritet, naar den er i Uoverensstemmelse med Guds Vilje; Følelseslivet trænger dertil; Gud er nemlig ikke human som Mennesker i 1929. Samvittigheden trænger til Autoritet, og det er for mange det springende Punkt; thi denne er ogsaa berørt af Synd, f. Eks. var det Samvittigheden, der fik Farisæerne til at korsfæste Christus. Samvittigheden er ikke Guds Røst, snarere Øret, der i bedste Fald kan høre denne; den er Autoritet paa anden Haand. Guds Ord er Autoritet, det var af dette, at Luthers Samvittighed var bundet i Worms. Vi trænger til Autoritet for at faa Fred for den endeløse Diskussion i vort Indre, og Fred med Ham, der har stridt sig igennem til at kunne sige: »Det er fuldbragt.« — I den efterfølgende Forhandling udtalte Professor Hans Bjerrum: »Det er behageligt at have en fast ydre Autoritet, f. Eks. de symbolske Bøger, Bibelen som Lovbog, men en saadan leder galt. Aanden er Autoritet.« Rektor Olsen: »Autoritet er Sammenspil mellem Guds Ord og Guds Aand; man maa bøje sig derunder, det er ikke alt, man skal forstaa.« Missionær Steinthal: »Vi skal ikke bøje os for andres Meninger, vi skal selv gennem Kamp vælge vor Autoritet.« Pastor S ø e: »Det er det, der griber os udefra, der har Værdi; vi vælger ikke selv, Gud griber os, og vi har kun at bøje os.«

Ved det grundtvigske Konvent i Silkeborg talte Biskop Rud, Odense, om Autoritetstro og udtalte bl. a. (iflg. »Silkeborg Avis« ^{27/11.} 29.), at »naar han talte om Autoritet, var

det ikke den embedsmæssige Autoritet, han tænkte paa, men det kristne Samfunds Autoritet. Vi har i vore Tider en Tilbøjelighed til at bekæmpe Autoritetstroen, selv om jeg har paa Følelsen, at det er ved at vende. Katholikkerne har paa Følelsen, at der hos Folkene i de lutherske Lande findes et Savn, som kræver noget andet og mere end en Protest. Politisk og borgerligt begærer Tidens Børn i stigende Grad Autoritet. For ca. 20—30 Aar siden var en Bevægelse som Anarkismen i Kurs, men nu betyder den intet . . . Senere (efter Barndommen) vil der komme en Tid, hvor man maa træffe en personlig Afgørelse, men der er en Autoritet, vi ikke kan vokse fra; det er den kristne Menighed. Vi kan ikke undvære denne Autoritet, fordi Kristendommen er Samfundsliv, og saa kan Søren Kierkegaard tale nok saa meget om den enkelte. Selv om vi vokser til en personlig Stilling, kan vi ikke klare os alene, selv Mænd som Luther og Grundtvig trængte til Hjælp i deres tunge Stunder.« Iflg. »Silkeborg Venstreblad« (samme Dato) har R. i samme Foredrag sagt: »Hvordan forholder det sig da med Autoritetstroen i kristelige og kirkelige Spørgsmaal? Ja, der kan være en stadig Vekslen af Spænding, Brud og Nyskabelse indenfor Kirken. Hvilken mægtig Autoritet maa den katholske Kirke ikke have haft! For os blev Luther og Grundtvig de store Autoriteter.« »Ringkjøbing Amts Dagblad« fortæller ^{28/11.} 29., at Rud ved Kirkeligt Samfunds Møde i Højskolehjemmet i Ringkjøbing i et Foredrag om samme Emne bl. a. udtalte: »Kirken maatte til at begynde med bruge stor Myndighed for at opdrage de helt vilde Folkeslag. Som der staar i den norske Sang:

Did styred den gæveste Drot sin Gang,
der knæled den staalklædte Kæmpe
og lærte ved Messe og Ottesang
den stolteste Vrede at dæmpe.

Hos Luther var det Kirkens Aand, der krænkede hans inderste Følelser, og han traadte modigt i Skranken mod den og blev selv Autoritet. (Sic!) Grundtvig var ingen Nedbryder, men mod Rationalismen brugte han sin Myndighed, og for mange blev han en Autoritet.«

Føromtalte Valgmenighedspræst Nørgaard udtalte ved det kirkelige Møde i Skelskør Lystskov i et Foredrag om de to modgaaende Strømninger i vor Tids Kirkeliv bl. a. (iflg. »Sorø Amts Dagblad« ^{14/9.} 29.): »Den ene (Strømning) gik ud paa at opløse alt, hvad der har staaet fast gennem Tiderne. Denne Strømning er den dominerende i protestantisk Kirkeliv, hvor der er voldsomme Angreb paa alt det overleverede — ikke blot det ydre, men paa det allerinderste i Kirkens Liv. Opløsningen har sin Rod i den Protestantisme, der siden Luthers Dage har været Udtryk for vort Kristenliv og stod i Forbindelse med Kravet om det personlige Forhold, en Kristen stod i overfor Gud. Den anden Strømning, der holder paa det bestaaende, er ikke saa fremtrædende. Den giver sig særlig til Kende i den nuværende engelske Kirkestrid, hvor man vil have noget fast at staa paa. For at finde dette har man vendt sig til den katholske Kirke, og mange vender Blikket mod denne, fordi de er lede og kede af den protestantiske Individualisme. Andre vil prøve at holde det gammelkirkelige fast som et Værn mod Opløsningen. Vi skal ikke kimse ad nogen af de to Strømninger, men de er begge et Vidnesbyrd om Protestantismens Fattigdom og Svaghed.«

Sognepræst Carl M. Hermansen, Værum og Ørum (v. Randers) holdt ved Grundtvigsk Konvents Møde et Foredrag om »Den kirkelige Anskuelses Fremtid«, hvori han bl. a. sagde (iflg. »Randers Dagblad« ^{20-29/11} 29.): »Man vil jo kunne pege paa adskillige Eksempler fra Kirkehistorien, der viser, hvordan en ensidig og vrang Kristendomsopfattelse vel til en Tid kan være som en luende Ild, men altid en Ild, der til sidst fortærer den, som bærer og nærer den, idet det vrangt brænder sig igennem, saa at det, som begyndte som en vrang Opfattelse af Sandheden, ender i en haabløs Hengivelse i Løggen. Kort sagt, Kirkehistorien vidner, at den Bevægelse, der drikker af urene Kilder, skejer ud i det sekteriske og dør . . . Den kirkelige Anskuelse bortkastet — og vi har den individualistiske Selvraadighed ogsaa overfor Guds Kirke paa Jord . . . Kirken kan ikke være farets saaledes vild, at den skulde have glemt det Vidnesbyrd, Herren betroede den; det kan ikke nytte at sige med Peter: Du har det evige Livs Ord — naar man

ikke ved, hvilket dette Ord er. Og endelig: Ved Kirken ikke længer, hvad der er Sandhed til Salighed, men skal søge den hos de skriftkloge, da er denne Kirke fallit, og det er ikke Meningen med Matth. 16,18. (efter Otto Møller). . . . Vi vilde være forfærdeligt stillede, dersom vi ikke vidste, hvad Salighedsvilkaaret er. Vi vilde være som indespærrede i et brændende Hus, hvis Vinduer var skoddede, og hvis Døre var laaste, og de indespærrede uden Anelse om, hvor Nøglerne var gemt. Naar der prædikes: Tro kun, tro kun, da er dette rigtigt nok, men kun som en af de indespærredes Raab: Nøglerne er herinde, de er her, vi har dem — der siges blot ikke hvor. Derfor fører de nygrundtvigske Sværmer-Aander ind i et Pavedømme af langt alvorligere Art end det exegetiske Pavedømme, Grundtvig vilde værne de umyndige imod, naar de ikke kan sige — eller ikke vil sige, — hvad Salighedsvilkaaret er . . . Skriften stod højt for den oldkirkelige Menighed; for de havde jo faaet den fra Apostlene, men fra Apostlene havde de tillige faaet Troens Ord, der ikke er farvede Brillen, men et klart See-Glas, gennem hvilket Sandheden til Salighed træder klart frem. Det er ganske betegnende at se dette i Oldkirkens Kamp mod Kætterne. Sekterne var ogsaa den Gang stive i Skriften og kunde, ganske som nu, paaberaabe sig Skriften til Forsvar for deres vrang Meninger. Men Oldkirkens Stilling overfor Kætterne var ganske klar; for vel havde Kætterne prøvet at stjæle Skriften fra Kirken, men der var noget andet, de ikke kunde tage, nemlig Troens Ord. Troens Ord bortkastet — og vi har det sektariske, Misforstaaelsen og Forvrængningen af Skriften. I en af Bøgerne mod Kætterne sammenligner Irenæus Skriften med en Samling af de herligste Mosaikstykker; naar Kætterne nu har faaet fat i Skriften, sætter de Stykkerne forkert sammen, saa de kommer til at danne Billedet af en Ræv og udgiver det frækt for Kongens Billede — og Kongens Billede danner disse Mosaikstykker ganske vist — men kun naar de sættes rigtigt sammen; og det kan kun Kirken gøre, hvorfor? — fordi den (i Troens Ord!) har Nøglen til at sætte den herlige Mosaik sammen, saa Kongens Billede klart træder frem. *Regula quidem fidei una omnino est sola immobilis et irreformabilis (Irenæus).* Det

er derfor uomstødelig rigtigt, hvad Præsten, mag. K. F. Viborg, i sin Tid skrev, at den lutherske Kirke maa opgive Skrifte som Kirkeprincip, hvis den ikke skal sønder rives af Subjektivismens vilde Aander.«

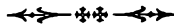
Sognepræst Johs. Fog-Petersen (Hans Tavsens Kirke, Kbh.) udtaler i et Interview til »Berlingske Tidende« ^{13/11} 29, Mrg., om den barthianske Kritik af Folkekirken bl. a.: »Medens de gamle kirkelige Retninger er i Opløsning, saa ingen fra dem venter Svar paa de Spørgsmaal, der lever hos Nutidens Slægt og Ungdommen, som søger og spørger efter evige aandelige Værdier, er Kirken, Jesu Kristi Kirke, ene om at give Svar — men den kan give det. Kirken staar, naar Kulturens Taarne falder. Den voksende Værdsættelse af denne Kirke, den Samling om den, der trods alle Gusmayske og Barthianske Ugleskrig er begyndt, er det nye og løfterige, der bryder frem i vor Tid.« Sognepræst Axel Rosendal (Stefanskirken, Kbh.) siger i et Interview i samme Serie (^{14/11}): »... Derfor frygter jeg enhver Form for Kirkeforfatning — demagogisk eller teologisk, og ligegyldigt, hvor frisindet den saa camoufleres! — og jeg befinder mig yderst vel ved det Formynderskab, Staten hidtil har ydet.« Professor Oskar Andersen (samme Serie ^{16/11}): »Ministeriet trænger til et fælles-kirkeligt Organ til at forhandle med, og som kan se Sagen fra en kirkelig Side. Ogsaa for Kirkefondet vilde det være et Held at have en kirkelig Instans... Først og fremmest skal det have med de indre kirkelige Sager at gøre, som Rigsdagen ikke er kvalificeret til at udtale sig om: Lære og Ritus etc. — men samtidig mener jeg, at de bør have de blandede Spørgsmaal forelagt, d. v. s. finansielle, Skole- og Ægteskabsstiftelsesspørgsmaal — saa at der ikke burde kunne ske Forandringer paa disse Felter, uden at der forelaa en Behandling og Erklæringer fra det fælles-kirkelige Organ. Hvor det gælder Lære og Ritus, bør det være besluttende, for de blandede Spørgsmaals Vedkommende betænkende — ganske som naar man spørger Skolekonsulenter o. lign.«

Af det anførte vil fremgaa, at der blandt mange Protestanter er Trang til en Autoritet. Men hvor søger de denne Autoritet? Biskop Rud nævner den kristne Menighed

(Silkeb. Avis), Luther og Grundtvig (Silkeb. Venstrebl.), ja fortæller, at Luther var sin egen Autoritet (Ringk. A. Db.). Prfs. Bjerrum: Aanden. Missionær Steinthal: Vi skal selv vælge vor Autoritet. Rektor Olsen: Sæmmenspil mellem Guds Ord og Guds Aand. Pastor Fog-Petersen: Kirken, Jesu Kristi Kirke. Pastor Rosendal: Staten. Prfs. O. Andersen: Et fælles-kirkeligt Organ. Pastor Engberg: Den lutherske Kirke. Pastor Geismar: Principielt Samvittigheden.

Katholsk Pressebureau.

Et lille Julebrev fra Bornholm.

For en Maaned siden rettede jeg en indtrængende Bøn til mine Trosfæller i det danske Land om i Juletiden at tænke paa vor bundfattige Mission paa Bornholm og hjælpe mig med at rejse et lille Gudshus i Aakirkeby, da vort Kapel er blevet alt for snævert. Og denne Hjælp er saa paakrævet, da Menigheden her umuligt kan hjælpe sig selv. Dersom den gode Vilje kunde nytte, ja saa stod her allerede en dejlig Kathedral, men desværre, deres Vilje er tusind Gange bedre end deres Pengepung.

Nu kan jeg tænke mig, al der er mange, som gerne vil vide lidt Besked med Resultatet. Ja, kort sagt, Resultatet har været lidt magert. Kun 24 gode Mennesker har villet betænke vor Menighed med mindre eller større Gaver. Saa vidt muligt har jeg personligt takket dem for deres Kærlighed; enkelte af dem har forhindret mig i at vise min Taknemlighed ved at skjule sig bag Pseudonymer eller mangelfuld Adresse. Jeg benytter nu denne Lejlighed til at takke dem alle, ogsaa paa Menighedens Vegne, paa det hjærteligste.

Men jeg ved, at der sikkert findes mange endnu, som vil betænke deres fattige Trosfæller paa Klippeøen med en større eller mindre Gave. Det er bare gaaet dem, som Pastor Schindler saa rammende har skrevet om i sin Bog »Katholsk Kristenliv« Pag. 46: »Forleden Dag talte jeg med et godt Menneske om en god Sag. Ja, sagde han, jeg havde tænkt paa at sende en Sum til den Sag, men saa opsatte jeg det, Opfordringen blev forlagt, og saa gik det i Glemme . . . Arme Sag, tænkte jeg, hvis alle dens Velyndere handler saadan! *Do it and do it now*, stod der paa en engelsk Reklame . . . Det gælder ogsaa . . . vor Sag. Blot lidt, menstbestemt og straks! Saaadan bygges en stor Bygning af smaa Sten!«

Ja, saadan staar Sagerne; men jeg har ikke tabt Modet endnu. Vel er jeg glad over, at det skulde være Postmesteren, og ikke mig, som maatte ansætte et Hjælpebud, thi i min Forventning havde jeg bestemt antaget saadan en Hjælp og ... havde saa set min Postmand i næsten permanent Arbejdsløshed. Men nu haaber jeg, at det skal blive Alvor, og at mange i denne hellige Juletid vil glæde Jesusbarnet med en Gave til den nye Kirke i Aakirkeby. Endnu en Gang vil jeg meddele Eder vor kære Biskops Anbefaling:

Alle Trosfæller opfordrer jeg indtrængende til at støtte den ivrige Missionspræst paa Bornholm, Pastor Th. Zoetmulder. Kunde han dog snart begynde med Opførelsen af en lille Kirke! Denne Kirke er højst nødvendig for det Omraade, som er bleven ham betroet.

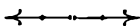
København, 13. Aug. 1929. † *Jos. Brems,*
L. S. vic. apost.

Kære Trosfæller! Da det dejlige Juleevangelium blev læst for eder i Julenatten, kunde I ikke forstaa, hvorledes de Mennesker i Bethlehem kunde være saa haardhjertede og nægte vor kære Moder Maria et lille Sted, hvor hun kunde føde og kæle for sit Barn. Og I har tænkt: »Bare det havde været mig, som dengang havde boet i Bethlehem, jeg skulde nok have skaffet min lille Frelser et dejligt Opholdssted.«

Kære Trosfæller! Gør nu Alvor af denne saa smukke Tanke. Den lille Jesus søger nu paa Bornholm en ham mere værdig Bolig, og naar I slaar eder sammen, kan jeg snart begynde at berede ham her et Bethlehem, som i mange Aar skal tale om eders Kærlighed til den nyfødte Frelser. Og vi paa Bornholm, fattige som Hyrderne paa Bethlehems Mark, vi vil knæle ned foran Tabernaklet og nedbede over alle vore Velgørere Jesu Kristi Julefred og Julefryd.

Jeg benytter Lejligheden til at ønske eder, eders Børn og eders Hjem et naaderigt og rigt velsignet 1930.

Kære Trosfæller! Do it and do it now! I kender Adressen:
Pastor Th. A. Zoetmulder,
Aakirkeby, Bornholm.

Ungdomshjemmene i Nakskov.

Juleindsamlingen er afsluttet, og Regnskabet for 1929 er gjort op. Mens vi paa den ene Side er glade og taknemmelige for det indkomne Beløb — i alt 473 Kroner —

er vi paa den anden Side bekymrede for Fremtiden, da Regnskabet viser et Underskud paa 37.57 Kroner.

Og det var Juletiden, alle Fattiges Haab, som skulde have dækket et eventuelt Underskud og tillige have givet et lille Beløb til at imødegaa den kolde Vinter. Man kan derfor forstaa vor Bekymring, naar vi skal begynde Aaret med Underskud. Men i Tillid til Guds Forsyn, i den sikre Forventning om, at Han ved vore Trosfællers Offer-villighed vil bringe den saa haardt tiltrængte Hjælp, fortsætter vi, særlig i dette afgørende Øjeblik, da alt tyder paa, at vore Ungdomshjem vil opnaa Statsanerkendelse og derved Statsunderstøttelse. Derfor retter jeg herved en indtrængende Bøn til alle om Hjælp til at sikre Hjemmenes Fremtid og Udvikling til Gavn og Værn for saa mange unge.

Nakskov ³/₁ 1930.

Pater A. Smitz.

Sommerferie i Rom 1930.

A. C. har besluttet at tilbyde en Kreds af Interesserede et Arrangement, hvorved det vil blive muligt at holde Ferie i Rom for den billigst mulige Pris.

Pastor Schindler har velvilligst paataget sig Ledelsen, uden at det bebyrder Budgettet med Rejsebureau-Honorarer.

Turen vil blive yderst spartansk men dog forsvarlig m. H. t. Maaltider og Sengeleje: vi vil bo i et Ordenshus nær Peterskirken men spise paa interessante Osterier og helt italiensk. I Prisen er indbefattet alt — ogsaa Vin i Italien og Øl i Tyskland, Sporvogne, Drikkepenge — saa der bliver faktisk ikke en Øres Merudgift end Prisen, Kr. 420,00, for samtlige 14 Dage, fra Kbhvn., til Kbhvn. Rejsen foretages paa »Enhedsklasse«, idet alle følges paa III Kl. (vil nogen have Sovevogn, betales den privat), og gaar ned over Brenner, hjem over St. Gotthardt; der overnattes i München og Genua, der ligesom Firenze beses (¹/₂ Dag i Firenze).

Der bliver fulde 8 Dage i Rom, hvor vi besøger Pavestaten, Katakomberne, Kampagnen og de store Basilikaer, Forum, Kolosseum, Aventin og de kristne Mindesteder samt de berømteste Kunstskatte. Der bliver, trods flittigt Arbejde, Tid til at gaa paa egen Haand og Tid til Hvile.

Man rejser i Dagligtøj, med et Minimum af Bagage. I

god Tid faar Deltagerne opgivet et Par Bøger, de bør læse som Forberedelse.

Vi pointerer atter, at det bliver en spartansk Tur, men vi vil stræbe efter at gøre den saa rig paa Udbytte som muligt.

Deltagere, der melder sig før 1. Februar, kan faa Indflydelse paa Rejsetiden, der maa falde mellem 15. Juni og 15. August. Varigheden er 14 Dage.

Ønsker en Gruppe paa mindst 5 at forlænge Opholdet i Rom med 8 Dage, kan dette ske for en Pris af 85,00 Kr. paa Vilkaar som ovenfor, og der vil da blive foretaget en Udflugt til Bjergene, som indbefattes i Prisen (Tivoli eller Subiaco).

Forespørgsler rettes til Pastor Schindler, Boyesgade 8^s V, eller til A. C.'s Formand, Kand. Hjorth, Fiskedamsgade 24^a Ø.

Administratores.

Da det vilde blive mig umuligt i rette Tid at takke de mange gode Venner og Bekendte, som har glædet mig ved deres kærlige Deltagelse i mit Ordensjubilæum, saa beder jeg saa Lov til ved disse Linier paa det hjerteligste at takke dem alle og enhver særlig med Bøn om et »Hil dig Maria« for undertegnede

Am. Breitung, S. J.

Festaftenandagten

til Sct. Knud Hertugs Æresminde,

holdes Søndag d. 12. Januar Kl. 7 Aften i Jesu Hjerte Kirke med liturgisk Sang efter Festofficiet fra 1170,

Katholsk Klub afholder almindeligt Klubmøde med Medlemsoptagelse Fredag d. 14 ds. Kl. 8 i Domus Medica, Amaliæg. 5.

Et Festmøde

i Anledning af vor hellige Fader Pave Pius XI'

50 Aars Præstjubilæum

afholdes

i »BORGERNES HUS«, Rosenborggade 1,

Mandag d. 20. Januar 1930 Kl. 7³/₄.

Der synges en Kantate for blandet Kor og Børnekor, forfattet af Hr. Pastor *P. Schindler*, til Musik af Hr. Kantor *B. Husson*.

Taler holdes af: Hr. Pastor *Em. Fiedler* (Sønderborg): »Det ypperstepræstelige Embede«, af Baronesse *Erikke Rosenørn Lehn* (Roskilde): »Pave Pius XI' Person« og af Hr. Redaktør *N. P. Nielsen* (Maribo): »Pius XI' Betydning«.

Der er efter Mødet ingen Fællesspisning; Borde bedes derfor eventuelt forudbestilt hos Restauratøren (Tlf. 15336 fra 9—5).

Festklædning er ikke foreskrevet.

Adgangskort til 2 Kr., 1 Kr. og 50 Øre (Staaaplads) kan fra Mandag d. 6. Januar faas i *Katholsk Boghandel*, Stenosgade 5, Tlf. Vester 3930, og i *St. Ansgars Boghandel*, Vodrofsvej 2, Tlf. Vester 9773; endvidere hos de Herrer Sognepræster og hos Portneren i Stenosgade. — Garderobe 25 Øre. — Tekstprogram 25 Øre.

Festkomitéen:

Pastor *L. Günther*,
Formand.

Redaktør *A. Hulters*
St. Andreas Sogn.

Ingeniør *J. Mika*,
Sakrament-Sogn.

Pastor *H. Messerschmidt*,
Rosenkrans-Sogn.

Korrespondent *H. Melskens*
St. Ansgars Sogn.

Havarieekspert *A. Prüser*.
St. Anna Sogn.

D. K. K. F's Læsekreds.

Nye Deltagere (ogsaa Ikke-Medlemmer af Forbundet) kan i det nye Aar optages i Læsekredsen.

Følgende Tidsskrifter cirkulerer: »St. Olav«, »Credo« og »Frauenland«, desuden de fleste nyudkommende skandinaviske Bøger.

Medlemsbidraget er 2 Kr. aarlig. Indmeldelse (med Angivelse af, om man ønsker alle 3 Tidsskrifter og Bøger paa fremmede Sprog) sendes til Biblioteksassistent Frk. Strøm, Heibergsgade 36, Aarhus, eller cand. polyt. Frk. B. Fiehn, Østre Allé 48 A, Nykøbing F. — Fristen for Indmeldelse i Aar udløber 1. Februar.

Juleindsamlingen i *St. Ansgars, Sakraments og Ordrups Sogn* indbragte 1369 Kr. 60 Øre, som uddeltes i Pengegaver til 112 Familier, enligstillede og skjult Nød. Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak. Komitéen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende Ansøgninger om Arbejde:

Plads tilbydes:

en Linnedjomfru kendt med Vask, Strygning, Rulning samt Reparation, en ung Pige som 2den Barnepige, 1. Febr., en Mand, der kan passe Hønseavl, Biavl, Kaninavl o. lign.

Plads søges:

af en velanbef. Kontormand. en Folkehusholdningsleder ell. lign., en Incassator—Bud, en Maskinarbejder, en Vaskerone.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

12. Jan. Den hl. Families Fest.	19. Jan. 2. Søndag efter Epifani.
13. — M. Oktava af H. 3 Konger.	20. — M. Fabian og Sebastian, Martyrer.
14. — Ti. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	21. — Ti. Agnes, Jomfru og Martyr.
15. — O. Paulus Eneboer, Bekender.	22. — O. Vincents og Anastasius, Martyrer.
16. — To. Marcellus I, Pave og Martyr.	23. — To. Raymund af Pennafort, Bekender.
17. — F. Antonius, Abbed.	24. — F. Timotheus, Biskop og Martyr.
18. — L. Petri Stol i Rom.	25. — L. Pauli Omvendelse.

Ugens Messebønner.

12. Jan. Den hellige Families Fest (N.-M. 77, G.-M. 123). Ihukommelse af 1. Søndag efter Epifani (N.-M. 77, G.-M. 112). 3. Oktav af Epifani (N.-M. 72, G.-M. 107).
13. Jan. Oktav af Helligtrekonger (N.-M. 83, G.-M. 116).
14. Jan. Hilarius. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Ihukommelse af Felix (N.-M. 785, G.-M. 618).
15. Jan. Paulus Eremit (N.-M. 785, G.-M. 618). Ihukommelse af Maurus (N.-M. [53], G.-M. [53]).
16. Jan. Marcellus (N.-M. 787, G.-M. 620). 2. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. For Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
17. Jan. Antonius. Messe for en Bekender (N.-M. [53], G.-M. [53]). Særligt Evangelium (N.-M. [48], G.-M. [48]).
18. Jan. Petri Stol i Rom (N.-M. 788, G.-M. 621). Ihukommelse af Paulus (N.-M. 789, G.-M. 622). 3. Prisca (N.-M. 789, G.-M. 622).

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 12 Januar i Messen Kl. 8.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 7. Januar Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

Ædle Velgøreres Opmærksomhed

henledes paa, at der i 1929 er indgaaet til Sønderjydske katolske Kirker. **P. G. 4797.** Kr. 315,00. Indsendt til det katolske Børne- og Lærlingehjem i Nakskov. **P. G. 20613.** Kr. 828,00, 9 Sække og 2 Pakker. Gratis udbredt af katolsk Literatur **Postkonto 21574.** 9435 Exemplarer af N. U. f. K. K. og andre Blade. Med en hjertelig Tak til enhver Giver, modtages Gaver fremdeles med største Taknemmelighed.

Sophie Petra Albertsen, f. Jacobsen

afgik ved Døden d. 5. ds.

Begravelsen finder Sted paa Katolsk Vestre Kirkegaard den 10. ds. Kl. 2¼.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

De Efterladte.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang.

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbånd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.— Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhavn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 3.

Søndag den 19. Januar.

1930

INDHOLD: Brylluppet i Kana. — Romersk Søndag. — Katholsk Pressebureau. — Vincents-Foreningen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Tyskland. England. Holland. Grækenland. Hollandsk Indien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Brylluppet i Kana.

II S. e. Hl. III K.

Dagens Kirkebøn beder om »Fred i alle vore Anliggender« og svarer saaledes godt til Evangeliet, der viser os Jesus gribende ind i et husligt Anliggende, hvor Mangel truede med at forstyrre Festglæden og Freden.

Søndagen skal (blandt meget andet) lære os dette: at Jesus ikke blot interesserer sig for den rent sjælelige Side af os, men at vi ogsaa tør paakalde ham og hans Hjælp i rent jordiske Anliggender.

Det er skæbnesvangert for vor Kristendom, hvis den bliver saa aandig, at den isolerer sig til kun at beskæftige sig med Sjælens Frelse og Evigheden — thi da lukker den Gud inde for det daglige Liv, i Stedet for at se det og alle dets Fænomener i hans Lys. Orationen motiverer sin Begæring om »Fred i alle vore Anliggender« med: at Gud »styrer alt, baade i Himmels og paa Jord« — den bedende Kirke erkender Guds Øje over de mindste Smaating og hans Finger i alt, der sker. Han, som har talt vore Hovedhaar, og som bestemmer, naar Spurven skal falde til Jor-

den, har en lignende Interesse for alle vort Dagliglivs Fænomener og Detaljer — det var jo ogsaa fra dem, han tog Stoffet til sine Lignelser — og han vil være med i det altsammen, saa hans Religion ikke bliver noget Fjært, borte bag Døden og langt ude i den taagede Evighed — men noget Nærværende, ogsaa dennesidigt og reelt i Hverdagens Klarhed. Hær og nu — ikke blot hisset og siden!

Og det, han venter af os, er ikke, at vi forfladiger Religionen og gør den verdslig — men at vi opløfter det Hverdagslige og gør det helligt.

At Tjenestepige og Husmoder, Arbejder og Skolebarn øver sin Gærning med samme Bevidsthed om: paa sit Sted at være Guds Tjener, som Præsten har, naar han tjener for det høje Alter.

Og at vor Økonomi og vore Fornøjelser, vore Behov og daglige Brist kommer ind i hans Lys og bæres frem for ham i Bøn, at der maa »være Fred i alle vore Anliggender«, og at han maa æres i alle Ting. Da er Helg ikke blevet mindre høj; men Søgn begynder for os at blive til Helg — og da ser vi ret, at Vandet er blevet til Vin.

Præst.

Romersk Søndag.

Den skotske Martyr John Ogilvies Salighedserklæring fandt Sted i Peterskirken den 22. December.

Jeg var den Formiddag paa Palatin.

I det fjerne laa San Pietro's Kuppel — graahvid i den lysende Dag. De vintergrønne Træer paa Palatin indrammede den.

Fjernt, men alligevel gennemsitrende Atmosfæren — det var Søndag, ingen Støj fra Byen greb forstyrrende ind — lød San Pietros store Klokkes Kalden, og undertiden faldt de mindre ind med.

Søndagsglade Mennesker spadserede frem og tilbage i Anlægget over Kejserpaladsernes Ruiner — Børn legede i Gangene — blaa Iris lyste i Bedene — Laurbær stod ubevægelige i Solen.

Jeg saa over paa Højen lige overfor — Kapitolum — hvis gule Huse vender sine Sovekammervinduer ud mod Palatin, og hvor travle Husmødre hænger Sengetøjet i Vinduet for at bages af Solen. Ovenover de gule Huses mange Etager og flade Terrassetage kun Træerne fra Museets Have. Men her var det — dér, hvor disse Træer tegner deres Stammer og Grene mod Himlen —, at Jupitertemplet rejste sig — templum majus, som det endnu i Middelalderen hed — med sine Marmorsøjler og sit gyldne Tag. Jeg tror, at de beskedne gule Huse har set ud dengang som nu — ikke de samme, men ganske lignende — og at vi, hvis vi blot i Stedet for Træernes grønne organiske Liv derovre tænker os de rytmisk plantede marmorlysende Søjleskafter og det i Sollyset glitrende forgyldte Tag — har en tro Idé om Kapitolums Udseende set fra Palatin i Oldtiden.

Og en Triumfdag derovre paa Højen i Oldtiden maa have været betegnet ikke ved Klokkers Klang, men ved Røgskyer fra Offerbaalene — hvidgraa Damp mod Himlen.

Imens lyder Klokkerne stadig fra Sankt Peter, og Luftens sitrer derved og Hjertet.

Rom, som den evige Udkaarer af Menneskehedens Triumfatorer — først dem, der vandt over Verden uden for dem, saa dem, der vandt over Verden i dem selv — dette Faktum, som paa Afstand kan synes oratorisk tilrettelagt, bliver til Stede i hele sin Ubegribelighed en saadan Dag, og man ser med Ærefrygt paa det Støv, hvorpaa man staar.

San Pietros lysende Kuppel ude i Horizonten var een Gang endnu ikke til Stede — blidt gled de fjerne Høje over i hinanden, fortonende sig bort i det Fjerne.

Den Dag kommer — lad os ikke forsøge at bilde os andet ind — hvor Højene paany mødes, og Peterskuplen ikke vil være mere.

Det er muligt, den Dag er nærmere, end vi tror — Rom kan bombarderes af Slagskibe fra Havet — det er muligt, den Dag er ude i en fjern uoverskuelig Fremtid.

Eet ved vi: »Alt eders Hænders Værk har Døden i sig som I selv, — men Døden skjuler sig i noget af det, der

varer længe, og Livene er korte.« (Dante: Paradisets XVI Sang. 79.—82. Vers.)

Peterskirken Indre frembød om Eftermiddagen det vanlige Skue af de store Højtideligheders Sceneri.

En uoverskuelig, tilsyneladende ikke andægtig stemt stadig tilstrømmende og voksende Menneskeskare af alle Nationer — deriblandt ogsaa vor egen: midt paa Trappen i Sakristiet vender en Landsmand inde sig om og raaber af sin Stemmes fulde Kraft efter en bortkommet Ledsagerske »Vips!« Et Udvalg af alle tænkelige Ordensdragter — Præsteseminarier mødt op en bloc — glade og skæmtende som Børn til Julefest i en Skole — Familier med Børn, hvoraf nogle helt spæde: det er Romerne, der tager den Søndagsfornøjelse med, thi selv om der skal Billetter til for at komme ind, er disse spredt i saa stort Antal over Byen, at man faar dem tilbudt paa Restauranter og Mælkerier.

I dette bølgende Menneskehav kan man saa se Nonner komme ind -- knæle -- og uforstyrret, som om Kirken var tom, blive ved at ligge knælende mellem Bænkene med en Rosenkrans eller en Bønebog og vendt mod Apostelgraven.

Imens defilerer de fornemste forbi ad Midtpassagerne i Tværskibet og i Midterskibet — og baade blandt Honoratiores og blandt Mængden findes en saadan Rigdom af mærkelige Typer at studere, at det er umuligt at følge Nonnernes Eksempel længe.

Jeg har desuden Kikkert med og opdager i Dag den Vrimmel af Børn — Marmorbørn og Bronzebørn — der er i Peterskirken. Helheden har altid saa fuldstændig optaget mig, at jeg aldrig kom til disse mindste Detailler.

Nu ser jeg — i Kikkerten — at Børn lever og rører sig overalt.

Og dette giver en særlig italiensk Tone ind i Helheden, der ellers udelukker enhver Tanke om Nationspræg — Universel, som den store italienske Kunst jo er.

Børnenes Vrimmel og Uro, som maa til alle Vegne, for at Italieneren skal føle Glæde og Ro, er det, der ved nøjere Eftersyn giver Kunsten her sit Nationsstempel.

Broncebørn svæver som Sommerfugle mellem gyldent Laurbærløv paa Baldakinens snoede Broncesøjler — rækker glade begge Arme ud i Luften. — Paa Frontonerne over de fire Loggiaer paa hver af Kuplens enorme Piller ser jeg Marmorbørn — for det er Børn, de har ingen Vinger — ligge paa Maven eller krybe — leende til andre Børn i Stukrelief paa Væggen bag dem — se gysende den store Engel med Lansen svæve forbi i Himmelrummet i Berninis Relief over Longinusloggiaen — dannende overalt, hvor de findes, med deres levende smaa Legemer den herligste Modsætning til Arkitekturens Uforanderlighed. Langt borte i Koret over de meget Fines Tribuner ser jeg Caritas fra Urban d. VIII's Gravmæle lykkeligt smilende — ligelig delt mellem Glutton, hun har ved Brystet, og den lidt større, der putter sig i hendes Klædebons Folder — lykkelig delt mellem de to, som den unge Moder her foran mellem det diende Barn ved hendes Bryst og det lidt større, en Dreng, der staar op ved Siden af hende paa Bænken, og som Faderen støtter, mens han kysser Pattegluttens lille Haand.

Paa Toppen af Broncebaldakinen tumler to Putter med en Bog. — Den ene er kommet ind mellem to Blade — det ser vanskeligt ud — heldigvis har han Vinger og kan flyve bort, for den anden har nok at gøre med at støtte Bogen, der er større end han selv, og de store Engle paa Hjørnerne er saa langt borte og ser saa vidt ud, at de vist aldrig opdager den Lille, der øjensynligt ikke ved, hvordan han skal komme ud bag de store Blade. Eller studerer han Teksten? —

Der er nok at tænke over baade oppe og nede.

Men alt dette aabner Hjerterne.

Paa de to Loggiaer nærmest Koret ser vi noget ganske andet. To store malede Tæpper hænger ned — det ene fører Tankerne til Glasgow — til en isgraa Martsmorgen 1615, hvor Martyren knæler under Galgen — Martyr, fordi han nægtede at give til Cæsar, hvad der tilkom Gud — Martyr saa vel og saa sandt og saa helt som dem, der lagdes til Hvile i Roms Katakomber.

Og et mærkeligt Fænomen gøres en klart: At det var

muligt, at Adskillelsen fra Kirken var blevet saa fuldstændig i vort Fædreland, at vort største religiøse Geni var ukendt med alt dette og kunde tro, at Martyr og Sandhedsvidne det var noget, der kun hørte Oldkirken til — og kunde udbryde i »Dømmer Selv«: »Kapitalen er opbrugt, mine Damer og Herrer!«

Og Tragedien i Søren Kierkegaards Livsskæbne bliver i dette Øjeblik utaaelig for Tanken, og Sindet søger Tilflugt i Bøn. —

Fra den anden Loggia hænger et andet malet Tæppe, der fører os til det indre af Fangecellen, hvor intet medlidende Øje naaede hen i de otte Dage og ni Nætter, hvor John Ogilvie ved Stik af spidse Instrumenter holdtes uafbrudt vaagen, for at han under Vildelsen skulde røbe, hvem der havde overværet hans Messer. —

Den hellige Fader har knælet for den salige John Ogilvies Relikvier og Billede — den sakramentale Velsignelse er uddelt, og den Hellige Fader paa Sedia Gestatoria ses nu over den bølgende Menneskemængde. Ansigtet — det eneste af alle de Titusinder af Ansigter, som i det Øjeblik opfattes — ses snart mod Tronstolens granatrøde Fløjls Ryg — snart mod Arkitekturens hvidgraa Pilastre. Haanden velsigner langsomt og overvejet følgende Blikket, der omfatter og afslutter Del for Del af den uhyre Menneskeskare. — Undertiden hviler Haanden et Øjeblik paa Brystet, mens Munden aabner sig som for at trække Vejret dybt.

Længe, længe varer det, inden Sedia Gestatoria naar op mod Hovedindgangen.

Det er altid her, Ovationerne kulminer, lige inden den hellige Fader drejer til venstre og forsvinder.

Naar man ikke ser, kan ens Øren tro sig omsuste af en hylende Orkan, hvorigennem Triumfmarchens Toner næppe anes.

Udenfor er Aftenen mørk og taaget.

Paa Façaden tændes Illuminationen, som fortsættes hen ad Kolonnadernes Arme i dobbelte lysende Linjer.

Paa Façaden brænder større Fakler flakkende og blafrende i Vinden — jagende Skygger og Lys op over Søjlernes uhyre Tromler — strejfende Kapitælnes Bladespidser i Mørket — ladende de gigantiske Statuer paa Façadens Top skimte frem mod Natten og Taagen. — Et stort malet Tæppe med den salige Ogilvies Billede hænger ned fra Velsignelsesloggiaen paa Façadens Midte. Og Folk, der strømmer ud af Kirken, vender sig og siger: »Ecco il nuovo Santo.«

»Madre dei Santi — immagine della Città Superna —
 »O Helgen-Moder, du Billede paa den himmelske Stad —
 — saaledes synger Alessandro Manzoni til Kirken.

Et nyt Barn har du født, Moder Kirke, og i Dag kaaret, og vi ved ham nu i Lys og Glæde og evig Fryd hos sin Fader.

Og disse Lys, der nu tændes — de brænder, fordi en Mand vandt i sit inderste Indre — i Fangecellen i Glasgow — den største Sejr. — Ave ROMA.

Mogens Kai Nørregaard,

St. Knuds Kapel i Santa Maria Traspontina i Rom, 19. Januar 1929.

Katholsk Pressebureau.

Beretning for Aaret 1929.

»Katholsk Pressebureau«'s Værnehelgen er den hellige Frans af Sales. Pressebureauets Protektor er Hans Højærværdighed Biskop Brems. Dets Ærespræsident er Forfatteren Johannes Jørgensen. I Pressebureauets Repræsentantskab: Baronesse E. Rosenørn-Lehn, Geheimkammerherre, Greve C. Paus, Ritmester, Greve Fr. Molkte, Kammerherre Harald Scavenius og Direktør Helge Jacobsen.

Pressebureauets Bestyrelse:

Formand: Lensgreve J. Holstein-Ledreborg.

Konsulent: Redaktør, Pater A. Menzinger.

Næstformand: Frk. Amy Anker, Fmd. for »Sanct Michaels Klub.«

Kasserer: Inspektør K. V. Olsen, Kasserer i »Katholsk Klub.«

Sekretær: Redaktør S. P. Fornjotur.

Arkivar: Skolebestyrer K. V. I. Kinzi.

Pressebureauets Adresse: Vinkelvej 6 A, Kbhvn., V. —
Telefon: Nora 532 x. — Giro-Nr.: 20985.

10. Juni døde Medlem af Pressebureauets Repræsentantskab, Direktør Anton Petersen.

14. Juni overtog Hs. Højærværdighed Biskoppen Opklæbningen af Udklippene.

12. November opsagde »Academicum Catholicum« Samarbejdet med »Katholsk Klub« og »Sct. Michals Klub« om Pressebureauet, og dettes Udklipsbøger, der siden Nytaar 1928 havde været opbevarede i A. C.'s Lokaler, flyttedes til Præstegaarden i Stenosgade.

1. December dannedes den nye Bestyrelse, bestaaende af det tidligere Forretningsudvalg, suppleret med Formanden og Kassereren.

2. December overtog Hs. Højærværdighed Biskoppen Protektoratet.

Bureauet har i 1929 modtaget 12.735 Avisudklip (Januar Kvartal: 3.048, April: 3.296, Juli: 3.239 og Oktober Kvt.: 3.152; 1928: 8.210). Deraf har »Internationalt Avisudklip A/S.« leveret 12.396 (1928: 7.344), og 339 (1929: 866) er indkommet ved privat Indsamling, hvoraf Kriminalbetjent Kallan, Kolding, alene har leveret de 95.

Fra Bureauet er udgaaet 42 Berigtigelser til Bladene (Jan. Kvt.: 5, Apr.: 10, Jl.: 4, Okt.: 23; 1928: 26), hvoraf

31 er blevet optaget (1928: 22) ialt i 65 Blade. Endvidere 59 Artikler og Meddelelser til Dagspressen, hvoraf 19 er blevet optaget (1928: 6) i ialt 135 Blade. Til »Nordisk Ugeblad« er leveret 4 Artikler og 25 Meddelelser. I 1929 er altsaa i alt udgaaet 229 Artikler fra Katholsk Pressebureau.

Endvidere er udlaant 441 Avisudklip til forskellige Katholikker til Brug ved Udarbejdelse af Artikler (bl. a. har cand. theol. et mag. Niels Hansen, Thisted, modtaget Materiale til sine Argus-Artikler i »Credo«) og til Bekendtgørelse med Pressens Omtale af vedkommende Personers katholske Arbejder; deraf er 439 returneret.

8 Gange er indhentet Oplysninger fra Udlandet angaaende katholske Forhold, omtalte i den danske Presse (1928: 4).

Pressebureauet abonnerer paa »Ecclesiastica«, en udmærket katholsk Dokumentsamling, og faar desuden K. I. P. A.'s Bulletin-Udgave og Supplement imod at levere katholske skandinaviske Nyheder til K. I. P. A. (Katholische Internationale Presse-Agentur, Freiburg, Schweiz). Derved faar vi katholske Nyheder fra hele Verden; de mest interessante af disse lader vi gaa videre til Dagspressen og Ugebladet.

Endelig har Bureauet besvaret en Del telefoniske Forespørgsler angaaende forskellige katholske Forhold, idet Bureauet af mange (særlig af Pressen) betragtes som et katholsk Oplysningsbureau

Ign. Kinzi.

De økonomiske Midler til K. P.'s Drift er tilvejebragt dels ved Tilskud fra »Katholsk Klub«, dels ved Kontingent fra »Katholsk Pressebureau's Venner« og dels ved en enkelt Gave. Regnskabet ser saaledes ud:

Indtægter.

Kassebeholdning pr. $\frac{1}{1}$ 1929.....	8.94
»Katholsk Pressebureau's Venner« ..	70.00
— do 1 Kontingent for 1930...	5.00
1 Gave	35.00
Fra »Katholsk Klub«.....	50.00
Renter.....	0.03
	<hr/>
	168.97
	<hr/>

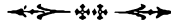
Udgifter.

Porto	23.42
Telefon.....	93.60
Abonnement paa »Ecclesiastica«....	10.88
Diverse (Materialer, Maskinskrivning, Transport m. m.).....	21.80
Kassebeholdning pr. $\frac{31}{12}$ 1929	19.27
	<hr/>
	168.97
	<hr/>

Herr Direktør Helge Jacobsen har betalt Abonnementet paa »Internationalt Avisudklip A/S.«.

Karl V. Olsen.

Tirsdag d. 4. Febr. afholder Katholsk Pressebureau et offentligt Møde, hvorom Ugebladet vil bringe nærmere Meddelelse.
K. P.

Vincent's-Foreningen.

4. Generalmøde afholdtes Søndag den 8. December 1929 i Forsamlings-salen ved St. Annæ Kirke efter Høj-messen. Biskoppen var forhindret i at være til Stede, men der var mødt 17 Medlemmer og desuden Sognepræsten ved St. Annæ Kirke, Pastor Klar, som bad Indledningsbønnen. Formanden Hr. A. V. Günther læste op af Foreningens Statuter og mindedes fornylig afdøde Fabrikant Jos. L. M. Hoffmann, som i saa mange Aar havde ofret sig for Vincent's-Foreningen, og hvis praktiske Sans blandt andet havde givet sig Udslag i en ensartet Regnskabsaflæggelse fra de forskellige Konferenser; Tabet af dette Medlem betød derfor saa overordentlig meget for Foreningen. Forsamlingen tilkendegav sin Tilslutning til Formandens Udtalelser ved at rejse sig.

Formanden, der efter dette Dødsfald og efter Journalist Hartmanns Død i Foraaret saa at sige var blevet alene tilbage, havde formaaet cand. phil. Alfr. Silcowitz og Korrespondent V. Monnet til at indtræde i Lokalraadet henholdsvis som Kasserer og Sekretær; begge var til Stede og takkede for Henvendelsen.

Protokollen fra sidste Generalmøde oplæstes af Hr. V. Monnet. Beretning aflægges

af Hr. Melskens	for St. Ansgars Konferens
» » Barfred	» » Josephs »
» » Langkjær	» » Mariæ »
» » L. Mariboe	» » Annæ »
» » A. V. Günther	» » Andreæ »
» » A. Silcowitz	» Lokalraadet.

Hr. A. V. Günther berettede om Udlaanet af Bøger fra de to Bibliotheker ved St. Ansgars- og Sakramentskirken. Hr. Wiehe fra St. Mariæ Konferens, der mødte med

et mindre Underskud, henstillede, at dette dækkedes af andre Konferenser, der havde Penge i Kassen. Hr. Mel-skens følte sig truffet paa sin Konferens' Vegne, og kunde maaske ogsaa nok gaa med hertil, men Formanden hæv-dede, at hver Konferens maatte klare sine Udgifter, og at ingen Udgifter maatte opføres i Regnskabet, før der var Dækning for dem. Hr. Langkjær anbefalede, at der maatte blive gjort noget for at hverve nye Medlemmer.

Mødet sluttede med en Indsamling, nogle opmuntrende Ord af Pastor Klar til Vincentsbrødrene med Henblik paa den forestaaende Juletid og Bøn.

Kollekten udgjorde Kr. 23,10.

Oversigt over Vincentsforeningens Indtægter og Udgifter i 1929. (Beløbene afrundet til hele Kroner.)

Lokalraadet: <i>Indtægt</i> : Kollekt ved 4 Generalmøder	136
Indvundne Renter.....	3 139
Kassebeh. f. f. Aar	<u>209</u>
	<u>348</u>
<i>Udgift</i> : St. Andreas Konferens.....	50
St. Ansgar »	50
St. Anna »	50
Tryksager	30
Hovedkonferensen i Paris	148 328
Kassebeholdn. t. n. Aar	<u>20</u>
	<u>348</u>

Konferencerne	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Andreas	Ialt
<i>Indtægt</i> :						
Kollekter ved Møderne.	26	50	110	440	346	972
Fra passive Medlemmer	95	227	62	190	—	574
Gaver	20	337	436	100	37	930
St. Antoniusbøssen	546	240	123	117	84	1110
Kransekort	25	45	37	41	44	192
Renter	—	—	—	2	1	3
Fra Lokalraadet	50	50	50	—	50	200
Ialt Indtægt.....	762	949	818	890	562	3981
Kassebeholdn. fra 1928.	105	÷4	0	100	176	377
Balance..	867	945	818	990	738	4358

<i>Udgift:</i>	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Andreas	Ialt
Hjælp i Naturalier	28	207	22	197	225	679
» til Klæder	—	—	10	20	—	30
» » Brændsel	56	306	160	59	145	726
Kontant Hjælp	421	308	291	332	212	1564
Husleje-Hjælp	20	94	128	38	—	280
Syge-Hjælp	—	—	23	—	10	33
Begravelseshjælp	—	—	20	10	—	30
Nordisk Ugeblad	72	—	72	114	12	270
Kørekort til Skolebørn	—	16	3	—	—	19
Ferieoph. for Skolebørn	70	—	60	100	—	230
Diverse	16	9	—	16	3	44
Ialt Udgift	683	940	789	886	607	3905
Kassebeholdn. til 1930 .	184	5	29	104	131	453
Balance..	867	945	818	990	738	4358
Medlemsantal						
Aktive Medlemmer	5	3	5	10	14	37
Passive do.	14	11	7	12	3	47
	19	14	12	22	17	84
Bibliothekerne						
Antal Bind	790			1288		
Udlaan	82			869		

Afdøde Vincentsbrødre i 1929:

Gartner Viggo Hansen (*St. Andreas*).
 Fabrikant Jos. L. M. Hoffmann (*St. Maria*).
 Pølsemaker Ign. Piasetsky (*St. Joseph*).

Kransekort.

Benyt Kransekort i Stedet for Blomster. Kortene kan købes ved alle Vincentsmøder og

Menighedskontoret, Bredgade 64, (1—4)
 Katholsk Boghandel, Stenosgade 3,
 St. Ansgars Boghandel, Vodroffsgaard, Hj. af
 Gl. Kongevej.
 A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

Katholske Mænd.

Støt de fattige og indtræd i Vincentsforeningen! Møderne afholdes hver Søndag i Præstehuset ved Sognekirken efter Højmessens, og dér modtages Indmeldelser.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Anledning af Den hellige Faders Jubilæum har Hans Højærværdighed Biskoppen bestemt, at der i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndag efter Højmessen skal synges Te Deum foran det udstillede Sakramente. I St. Ansgars Kirke holder Biskoppen Pontificalmesse og Prædiken.

Rom. (K. P.). Da Huset Savoyen nu er blevet forsonet med Pavestolen, har ikke blot det italienske Kongepar og Kronprinsen — som meddelt i Dagspressen — været i Audiens hos den hellige Fader, men ogsaa de øvrige Prinser af dette Hus. 26. December besøgte Familien Savoyen-Aosta Hs. Hellighed og den hellige Peters Grav, og den 28. Dec. fulgte den hertugelige Familie Savoyen-Genova.

— (K. P.). I Slutningen af December holdt »Katholske Journalisters Internationale Bureau«, der omfatter over 20 Nationer, Møde i Rom, ved Slutningen af hvilket Deltagerne var i Audiens hos Pave Pius, der bl. a. udtalte: »En godt ledet Presse er en Skat af godt og sandt, og Vi vel-signer eders Aviser og alle dem, der arbejder paa det fælles Værk.«

Tyskland. (K. P.). For at modarbejde den stadig voldsommere Agitation for Ligbrænding er der i Berlin dannet en Forening, hvis Formaal er Bekæmpelse af Ligbrænding, og som dels forsyner Aviserne med Stof, der støtter dette Formaal, dels udgiver et Maanedsskrift: »Den kristne Grav«.

England. (K. P.) I 1927 fandt man i Douai i en hidtil skjult Sarkofag Resterne af den ærværdige John Southwork, en af de Præster, der blev henrettet i Tyburn 1654, Relikviernes Ægthed blev konstateret, og de er nu blevet overført til den katholske Kathedral i Westminster, hvor man vil rejse Martyren et herligt Gravmæle.

— (K. P.). De engelske Myndigheder har en anden Opfattelse af Ægteskabets Uopløselighed end de danske. Ved Nytaarstid ansøgte to, som i Rusland havde indgaaet et Sovjet-»Ægteskab«, om Skilsmisse i London. Advokaten, Mr. Justice Hill, hævdede, at før man drøftede Skilsmisse, maatte det fastslaaes, om der virkelig var Tale om Ægteskab. Retten afgjorde, at en saadan Forbindelse under de nuværende russiske Forhold ikke var noget Ægteskab; thi ifølge russisk Ret er Forbindelsen kun afhængig af de to Parters Ønske og kan opløses, naar de to ønsker det, medens et Ægteskab efter engelsk Ret principielt ikke kan opløses. Dommeren erklærede, at denne Ægteskabets Uop-

løselighed netop var den engelske Ægteskabslovs Grundpille. Mr. Hill havde under sit Aktorat betegnet Ægteskabet iflg. engelsk Ret som »en Mands og en Kvindes frivillige, livsvarige Forbindelse med Udelukkelse af enhver anden Forbindelse«.

Holland. (K. P.). Katholikerne i Amsterdam har i de senere Aar udfoldet en meget stor social Virksomhed og har først og fremmest arbejdet paa gensidig Forstaaelse, Agtelse og kristen Næstekærlighed mellem de forskellige Klasser og Befolkningslag; bl. a. har Arbejdsgivere og Arbejdere ofte holdt Fælleskommunion sammen. Fornylig udtalte Biskop Aengenent ved Indvielsen af et nyt katolsk Klubhus bl. a.: »Den katolske Kirke nøjes ikke med at trøste de mindrebemidlede med Lykken hinsides, men søger ogsaa at højne deres materielle Kaar. Er det mon ikke muligt kraftigt at tilbagevise den falske Mening, at Kirken ingen Interesse har i de mindrebemidledes Vel? Vi ser ogsaa hos andre, navnlig hos Socialisterne, en Bestræbelse for at naa til en bedre og lykkeligere Samfundsordning. Vi sympatiserer med de ædle Bestræbelser, mange af dem gør sig; men det gode, de vil, vil vi ogsaa. Forskellen mellem dem og os bestaar blot i Valget af de Midler, hvorved vi vil naa dette Maal. De vil Ophævelse af den private Ejendomsret til Produktionsmidlerne; men vi er overbeviste om, at dette blot vil gøre Samfundstilstandene endnu elendigere; thi Begæret om Privatejendom ligger i hvert Menneskes Natur. De prædiker Klassekamp og Had, vi Broder- og Næstekærlighed.«

Grækenland. (K. P.). Paa Bjerget Athos skal om kort Tid afholdes et orthodox Concilium, men Forberedelserne til dette understreger den stærke Splittelse indenfor den orientalske Kirke, idet den orthodoxe Patriark i Konstantinopel betegner den bulgarske Kirke som skismatisk, medens det rumænske Hierarki arbejder for at faa Bulgarene anerkendt som orthodoxe og ønsker, at de skal indbydes til Conciliet. Bølgerne gaar saa højt, at der er Fare for, at Conciliet aflyses.

Hollandsk Indien. (K. P.). Det katolske Parti har — som en Slags Indledning til et Partiprogram — udstedt en Erklæring, hvori det bl. a. hedder: 1) Partiet ønsker saa meget som muligt at arbejde paa Nederlandsk Indiens religiøse og samfundsmæssige Udvikling, 2) Det gaar derved ud fra de moralske Grundsætninger, som behersker den katolske Stats- og Samfundslære. 3) Det vil dog tage den Omstændighed i Betragtning, at Befolkningen i Nederlandsk Indien for største Delen ikke tilhører den kristne Tro.

Et Festmøde

i Anledning af vor hellige Fader Pave Pius XI'
50 Aars Præstebubilæum
afholdes

i »BORGERNES HUS«, Rosenborggade 1,
Mandag d. 20. Januar 1930 Kl. 7³/₄.

Der synges en Kantate for blandet Kor og Børnekor, forfattet af Hr. Pastor *P. Schindler*, til Musik af Hr. Kantor *B. Husson*.

Taler holdes af: Hr. Pastor *Em. Fiedler* (Sønderborg): »Det ypperstepræstelige Embede«, af Baronesse *Erikke Rosenørn Lehn* (Roskilde): »Pave Pius XI' Person« og af Hr. Redaktør *N. P. Nielsen* (Maribo): »Pius XI' Betydning«.

Der er efter Mødet ingen Fællesspisning; Borde bedes derfor eventuelt forudbestilt hos Restauratøren (Tlf. 15336 fra 9—5). Festklædning er ikke foreskrevet.

Adgangskort til 2 Kr., 1 Kr. og 50 Øre (Staaaplads) kan fra Mandag d. 6. Januar faas i *Katholsk Boghandel*, Stenosgade 5, Tlf. Vester 3930, og i *St. Ansgars Boghandel*, Vodrofsvej 2, Tlf. Vester 9773; endvidere hos de Herrer Sognepræster og hos Portneren i Stenosgade. — Garderobe 25 Øre. — Tekstprogram 25 Øre.

Festkomitéen:

Pastor <i>L. Günther</i> , Formand.	Pastor <i>H. Messerschmidt</i> , Rosenkrans-Sognet.
Redaktør <i>A. Hulters</i> St. Andreas Sogn.	Korrespondent <i>H. Melskens</i> St. Ansgars Sogn.
Ingeniør <i>J. Mika</i> , Sakrament-Sognet.	Havarieekspert <i>A. Prüser</i> . St. Anna Sogn.

St. Michaels Klub.

Klubaften Mandag d. 20. Januar bortfalder paa Grund af Pavefesten.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 17. Januar Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Fastelavnsmarked paa Nørrebro.

Til Fordel for den katolske Børnehave, som agtes oprettet paa Nørrebro, afholdes Fastelavnssøndag og to følgende Dage »Marked« i Sct. Josefs Skoles Lokaler.

Vi er overbevist om, at Sagen har mange Trosfællers Interesse, og at det vil blive givet til Kende ved at sende Bidrag til dette »Marked«. Vi glæder os over, at mange flittige Synaale nu sættes i Gang for de smaa, forsømte Børns Skyld.

Gaverne modtages med Tak af Pastor Benzon, Nørrebrogade 27.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende Ansøgninger om Arbejde:

Plads tilbydes:

En ung Pige som 2den Barne-
pige 1. Febr., en Mand der kan
passe Hønsæavl Biavl Kaninavl
o. lign., en dygtig Lappekone t.
priv. Hjem. Husbestyrerinde til
en mindre Præstegaard i Pro-
vinsen.

Plads søges:

af en velanbef. Kontormand, en
Kontorist, en Incassator — Bud,
en Mand t. let. Bygang nogle
Timer dagl., en Vaskekone, en
Maskinarbejder.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegnning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

19. Jan. 2. Søndag efter Epifani.	26. Jan. 3. Søndag efter Epifani.
20. — M. Fabian og Sebastian, Martyrer.	27. — M. Johannes Chryso- stomus, Biskop og Kirkelærer.
21. — Ti. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — Ti. Agnes, Jomfru og Martyr.
22. — O. Vincents og Ana- stasius, Martyrer.	29. — O. Franciscus af Sales, Biskop og Kirkelærer.
23. — To. Raymund af Penna- fort, Bekender.	30. — To. Martina, Jomfru og Martyr.
24. — F. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. — F. Petrus Nolasco, Bekender.
25. — L. Pauli Omvendelse.	1. Febr. L. Ignatius, Biskop og Martyr.

Ugens Messebønner.

19. Jan. 2. Søndag efter Epifani (N.-M. 85, G.-M. 119). Ihukommelse af Knud (N.-M. 792, G.-M. 625). 3. Marius og Lidelsesfæller (N.-M. 793, G.-M. 626).
20. Jan. Fabian og Sebastian (N.-M. 794, G.-M. 626).
21. Jan. Agnes (N.-M. 796, G.-M. 628).
22. Jan. Vincents og Anastasius. Messe for flere Martyrer (N.-M. [23], G.-M. [24]). Særlige Bønner (N.-M. 797, G.-M. 630). 2. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. For Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
23. Jan. Raymund. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Særlig Oration (N.-M. 797, G.-M. 669). Ihukommelse af Emerentiana (N.-M. [61], G.-M. [61]). 3. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101).
24. Jan. Timotheus. Messe for en Martyr-Biskop (N.-M. [4], G.-M. [5]). Særlig Epistel (N.-M. 798, G.-M. 630).
25. Jan. Pauli Omvendelse (N.-M. 799, G.-M. 631). Ihukommelse af Petrus (N.-M. 789, G.-M. 622).

Kirkelig Bekendtgørelse.

I Anledning af Pavens Jubilæum har Hans Højærværdighed Biskoppen tilladt, at Højmessens Søndag den 19. ds. kan synges de Trinitate som Missa votiva pro publica Ecclesiae causa.

Bønner til den internationale Bedeuge faas i St. Ansgars Boghandel, Vodrofsvej 2.

Fra William Beaumont General Hospital, El Paso, Texas, har vi modtaget det sørgelige Budskab, at vor kære Broder, frivillig (Politisoldat) ved Meksikos katolske Hær,

Arthur Hans Michael Ansgar Stauning Petersen
d. 29—11—1929 er afgaaet ved Døden og blev d. 9—12—1929 begravet under fuld Militær Hønnør i U. S. A. National Cemetery, Santa Fe, New Mexiko.

Hans efterladte Søskende.

Bed for ham.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 2, Kbhavn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 4.

Søndag den 26. Januar.

1930

INDHOLD: Høvedsmanden. — Kantate. — Pavens Jubilæum fejres i København. — Musiken til Pastor Schindlers Kantate. — Det ypperstepræstelige Embede. — Meddelelse fra »Katholsk Klubs Rejsebureau«. — Da Jesusbarnet fik en Julegave. — Karthago, den eukaristiske By. — Nye Bøger. — Katholsk Højskole. — En Tak. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Frankrig. Belgien. England. Italien. Nordamerika. Japan. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Høvedsmanden.

Husker jeg ret, var det *Peter Rørdam*, der i sin Ligtale over *Grundtvig* anvendte Udtrykket i Joh. 4,50 om Høvedsmanden i Kapernaum: »Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham — og gik bort.« Hermed karakteriserede han det bedste i den af Grundtvig vakte kirkelige Bevægelse: den levende Tro paa Ordet af Herrens Mund, som Modsætning til den protestantiske Ortodoxis døde Skriftprincip.

Naar 3. S. e. H. III Kg. Messens Evangelium taler om Centurionen fra Kapernaum, maa jeg derfor tænke paa Grundtvig — i Taknemmelighed og med Vemod.

Taknemmelig, fordi det danske Folk i denne stortskaarne og dybtskuende, poetisk og profetisk begavede Kirkehøvdings Røst begyndte at finde sig selv: Grundtvigs Kald var at være en Johannes Døber, der midt i Rationalismens Ørken skulde kalde sit Folk tilbage til de levende Kildevæld, tilbage til Danmarks store Fortid, tilbage til Moderkirken.

Thi derhen fører følgerigtigt de Spor, Grundtvig pegede paa, da han kirkelig skuede klarest.

»Det Ord, som Jesus sagde« — »Ordet af Herrens egen Mund« — er Sakramentordet, Daabens og Nadverens og selvfølgelig ogsaa de andre sakramentale Ord, betroede Herrens Apostle og den apostoliske Kirke, bragte os ad Traditionens mundtlige — ikke ad Bibelens skriftlige Vej. Naar man som Grundlag vil bygge Troslivet — ikke paa Skriftfortolkning og ikke paa de individuelle forskellige Opfattelser, men paa den kirkelige Tradition og vil tage Skridtet fuldt ud, kan man ikke standse ved *Irenæus*, men maa naa til den Kirkegrund, hvorpaa ogsaa *Irenæus* byggede: den hellige romersk katholske.

Den store Kirkeskjald Grundtvig, der har sunget Oldtidens og Middelalderens bedste Kirkehymner ind i vort Folk, var i sit Inderste ikke en Individualist, men en kirkelig Personlighed, for hvem Kristendom er Lydighed og Ydmyghed og inderlig Hengivelse i Mysteriet: »Ja, jeg tror paa Korssets Gaade!«

Men vemodigt er det at tænke paa, at dette dybeste hos Høvdingen blev glemt. Hans Danskhed førte til en ensidig Nationalisme, hans Frisind til en Frihedsforgudelse, der aad Marven af hans Kirkelighed. Folkelighed og Andelsbevægelse, politiske Gøremaal og Højskolesag døvede ofte Salmeklangen; der gik Andelsbevægelse i selve Menighedslivet, og det, der kunde have ført hjemad til Enheden, blev til Opløsning og Hæresi.

Lad os bede, at ærlige, danske Kristne dybere og dybere maa lære af Hovedsmanden i Kapernaum at komme til Christus selv dér, hvor han er er at finde (*Accessit ad eum centurio*), og at bøje sig i Bod og Bøn og sige »Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum meum; sed tantum dic verbo . . .«

Men denne Bøns Ærlighed afhænger af, om vi selv gror inderligere og stærkere i vort katholske Menighedsliv, at vi i større og større Ydmyghed — som den spedalske i Evangeliet — knæler for ham i Bod og Bøn: »Domine, si vis, potes me mundare.«

Derigennem skal det dages i den danske Taage, naar der bliver ægte Klang i Sangen:

»I det store Sjælebad
og i Hjertets Drik og Mad
Du er Guddomskraften.
I hver Gren og i hver Kvist
paa det sande Vintræ, Krist,
Du er Levesaften.«

Paul Hedemann

KANTATE

ved Festmødet i Anledning af
Pave Pius XI's 50 Aars Præstejubilæum.

Af Peter Schindler.

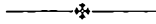
I. LAURBÆR OG BØGEKRANS.

Med Kalk og Disk han stod
for Herrens høje Alter —
han ofred Jesu Legeme og Blod
og priste Kongen Krist i Bøn og Psalter —
hans Taaresæd gav Frydehøst og Grøde,
graahærdet Tjener fik en sildig Krone;
hans Løn blev Hvile ej, men tifold Møde,
da Gud ham satte paa Sankt Peders Trone.

Nu vindes Laurens Krans
om Jubel-Præstens Tinde —
dens gyldne Løv har Romas Solskins Glans.
Norrøne Folk endnu en Krans vil binde —
ej mindre ædle er dens grønne Blade
end dem fra Laurers og Orangers Have —
paa Knæ vi rækker den med Hjærter glade
og kroner ydmyg-stolt vor store Pave.

Af Skovens Bøgegren
og Havens Pintselijer,
af Sindet grønt, af Troen prud og ren,
med Troskabs Baand af redelige Viljer —

vi binder Kroneringen, Dig til Ære,
 som femti Aar har tjent i Kristi Kirke,
 og beder Dig med hvide Haar den bære
 som Danskes Tak for trofast Præste-Virke.

II. TIARA OG TORNEKRONE

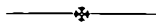
Bispehuens Guldmors-Ring
 under trefold Krones Byrde
 gav Din Pande dybe Sting,
 hvergang Ulven Faar vil myrde.

Martyr-Kirkens Baal og Brand. . . .
 til Din Fod er Blodet rundet —
 brudt Du fik dog Ulvens Tand,
 tornestunget Lammet fundet.

Rom, Din Næste, Haand Du gav,
 fredsæl vandt Du mange Lande,
 planted' hjemlig Bispestav
 under Østens Palmestrande.

Herrens Glans og Kongestand
 vied Du Din Hu og Styrke —
 Østerland og Vesterland
 lærte Du »Kong Krist« at dyrke.

Sidst, naar Haanden synker mat,
 og Din Stav staar brudt ved Tronen,
 skænke Krist Dig inden Nat
 Straalering for Tornekronen.

III. HYLDEST TIL PAVEN.

Pius, vor Fader! Vi skænker Dig Navnet »den Store«,
 faa har de Gerninger øvet, som herligt Du gjorde.
 Længe var skjult for Alverden Dit trofaste Virke —
 Søjle Du blev dog tilsidst i Guds prægtige Kirke!

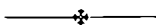
Lad Tider rulle og lad alt paa Jord forgaa —
 vi véd kun eet: »Fast skal min Daabspagt evig staa!«

Pius! Vi beder, at Gud vil Dig længe bevare,
 Riget med Dig lade blomstre og herligt forklare —
 Øster og Vester forenes med fraskilte Broder,
 værdig og frugtbar vorde hans Kirke vor Moder!

Lad Tider rulle . . .

Pius! Vi flokkes og fylkes om Dig som vor Fader
 i Lydighed, Forbøn og Troskab, som aldrig aflader —
 led os, vor Hyrde, til ham, som har skænket Dig Hjorden,
 saml os, til én under Dig som sin Bisp den er vorden!

Lad Tider rulle . . .

IV. GUDS KIRKE.

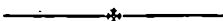
Paa Klippegrund Guds Kirke staar,
 dens gyldne Spir til Himlen naar,
 dens Grundvold blev af Herren lagt
 paa Petrus i den nye Pagt.

Paa Støvet tærer Tidens Tand,
 brat styrter det, som staar paa Sand —
 men sank hver jordisk Bolig om,
 højt knejser Herrens Helligdom.

I Kirke-Ly er Kristi Fred
 med Tro og Haab og Kærlighed,
 med Sjæle-Helse, Hjærtero
 for hver, som i Guds Hus vil bo.

Lad falde an mod Klippens Fod
 en Løgnens og en Lastens Flod —
 om Muren skjælv for Stormens Kast,
 staar Kirken dog paa Klippen fast.

Ja, Gud ske Lov for Kirke-Ly,
 for Borgerskab i Himmelby,
 for Kristenkaar paa Klippegrund
 fra Daabens Dag til Dødens Stund.

Pavens Jubilæum fejres i København.

Søndag den 19. Januar blev der i alle vore Kirker prædikedet om Pavedømmet, og Gudstjenesten sluttede med Te Deum.

I St. Ansgars Kirke, der stod festlig smykket, holdt Hs. Højærværdighed Biskoppen en højtidelig Pontifikalmesse.

I de forreste Stolerækker saas Gesandterne for de katolske Magter samt en Række kendte danske Katholikker.

Koret udførte en ny 4stemmig Messe af Pastor De Vos.

Ved Evangeliet holdt Biskoppen en Festprædiken, i hvilken han dvælede ved Pavedømmets Betydning og ogsaa talte om Pave Pius XI's Person.

Gudstjenesten, der havde et overordentlig festligt Præg, sluttede med højtideligt TE DEUM og sakramental Velsegnelse.

Festmødet Mandag Aften i »Borgernes Hus« fik et smukt og værdigt Forløb. Det blev en Hyldest til Paven, saaledes som det udtrykkes i Kantatens første Del: »Norrøne Folk endnu en Krans vil binde.« Baade Kantatens Digter og Talerne har vist Ugebladet den Velvilje at stille deres Manuskripter til Disposition for os til Glæde for de mange, der ikke kunde deltage i Festen, og til Gavn for de kommende Tider.

Festkomitéens Formand, Pastor Günther, bød Velkommen, og saa fulgte Kantate og Taler af Pastor Fiedler, Baronesse Rosenørn-Lehn og Redaktør N. P. Nielsen. Efter at hele Forsamlingen havde sunget Kantatens sidste Del, oplæste Pastor Günther følgende Telegram til Paven: »Danske Katholikker, samlede for at fejre Deres Helligheds Jubilæum og hylde Deres hellige og ærværdige Person, giver herved Udtryk for vor dybe Ærbødighed og sønlige Hengivenhed. Josef Brems, Apostolisk Vikar.«

Derefter talte Hs. Højærværdighed Biskoppen, der endnu kort dvælede ved Pavens Liv og takkede alle dem, der havde virket ved denne Fest. Biskoppen sluttede med en Hyldest til Paven: Vi takker Dig, vi elsker Dig, vi beder for Dig. Da Biskoppen sidste Gang var i Audiens, havde

Paven sagt til ham: Alle, som du velsigner, vil jeg ogsaa velsigne. Denne Velsignelse modtog Forsamlingen knælende.

Saa lød til Afslutning Credo, sunget skiftevis af Kor og Forsamling. Endelig takkede Pastor Günther og udbragte et Leve for Paven. Med ni kraftige Hurraraab sluttede den smukke Aften.

Musiken til Pastor Schindlers Kantate.

En Lejlighedskantate vil altid for en Komponist have sine Vanskeligheder. Han er bundet til en ikke selvvalgt Tekst, og i Reglen undes der ham ikke tilstrækkelig Tid hverken til at skrive eller indstudere den.

I Betragtning af disse Vanskeligheder, hvilke Kantor Bernard Husson vel ikke har undgaaet, maa vi være enige om at sige ham Tak for hans smukke Tonesætning til Kantaten ved Pavefesten, et stort, uegennyttigt Arbejde, hvortil han er gaaet med Iver og Begejstring.

Gennem Kantatens første Ord »Med Disk og Kalk han stod for Herrens Alter« fornam man som en Tone fra Kirkens ældgamle Sang, der dog hurtig gik over til den beslægtede Folkevisetone og formede sig videre til en ganske almindelig dansk farvet Nationalsang. Dygtigt sunget af Koret — samlet fra Byens forskellige katholske Kirker — klang den frisk og naturligt, uden dog at gøre noget særlig personligt Indtryk.

Saa fik man bedre fat paa Hussons uomtvistelige musikalske Evner ved Børnekoret i Kantatens anden Del. Husson har ikke forsøgt paa at lade de Smaa granske over de meget dybsindige Vers, men har iklædt Ordene en indtagende, næsten barnlig Melodi, underlagt Korets Led-sagelse. Det var en smuk Idé! Derved fik det primitive i Børnesangen et eget Fundament af Alvor. Desværre lyste Børnestemmerne langt fra tilstrækkeligt over denne Led-sagelse, hvad vel nok tildels maatte søges i den tætfyldte Sals daarlige Akustik. Sunget, som først tænkt, »à cap-pella«, vilde dette Dobbeltkor ogsaa have vundet betydeligt. Den firhændige Klaverledsagelse, ved Frk. Barfred og Organist Vorm, tog noget af den rette Stemning.

I Kantatens sidste Del »Hyldest til Paven« fik Musiken og dens Udførelse mere Variation, rigere Liv og Farve.

Vor hellige Faders Navn »Pius« blev som et gentaget Hyldest-Raab sunget med forskellig Betoning og Klang. Alvorligt og med smuk Stemmeføring priste en Herre-

Kvartet Pavens Virke, og nydeligt lød den Bøn, Damekvar-tetten opsendte for Kirken og dens højeste Vogter.

Som i et »Crescendo« voksede Kantor Hussons Kantate fra en mere almindelig Begyndelse op til denne sidste Del, hvor de saa betydningsfulde Ord »Fast skal min Daabs-pagt evig staa« i en dem værdig musikalsk Iklædning satte en fast, monumental Slutsten paa dette nye dansk-katholske Værk, der blev modtaget med hjærteligt Bifald.

Den hele smukke Fest kunde ikke afsluttes bedre end med Trosbekendelsen paa den dejlige gamle Choralmelodi. Men hvorfor synge den koncertmæssigt som Vekselsang? Ved en Lejlighed som denne, hvor vi alle mødtes i eet, burde vi alle have være med i hvert Ord og hver Tone.

Augusta Eschricht.

Det ypperpræstelige Embede.

Tale ved Festmødet 20. Januar

af E. Fiedler.

Dette Festmøde skal være en Hyldest til vor Kirkes Overhoved, Pave Pius XI. Hele det sidste Aar har set en Folkevandring af Lykønskende drage til Rom — Kardinaler Biskopper, Præster, Lægfolk, Repræsentanter for katholske og protestantiske Regeringer, Deputationer fra Adelsforbund, Medlemmer af gamle Fyrstehuse og Medlemmer fra Arbejderorganisationer, Bønder fra italienske, spanske, franske, tyske, polske, belgiske, hollandske Provinser og akademiske Forbund fra alle Lande, Folk fra alle Nationer, Mennesker fra alle Egne, Samfundsklasser, Mennesker af alle Racer, Deputationer fra alle 5 Verdensdele — en Folkevandring, der demonstrerede Verdenskirkens Udbredelse, en levende Illustration til Christi Ord om Sennepskornet, der vilde blive til et Træ, hvori alle Himmelens Fugle skulde bo; et Svar paa Christi Befaling om at gaa hen i hele Verden og lære alle Folkeslag — og alle Folkeslag kom og knælede ved Graven af den Mand, som Christus har kaldt Klippe, og traadte saa hen foran den levende Petrus — ikke 3000 som ved den første Pinsefest, men Repræsentanter for 300 Millioner — alle Verdens Tungemaal og dog een Kirke, een Tro, eet Rige, een Hyrde — eet Centrum

— den evige Stad — een Fører: Efterfølgeren af den Mand, til hvilken Christus havde sagt: Vogt mine Faar, vogt mine Lam.

Ingen er i Tvivl om, at vi Katholikker kan være stolte af den Mand, som for Tiden staar i Spidsen for den katholske Kirke — det er selvfølgelig, at hele Verdens katholske Kristne med Glæde og Begejstring griber en Lejlighed som Pius XI' 50aarige Præstejubilæum for at vise, at de i Ærbødighed og Hengivenhed bøjer sig ikke blot for hans ophøjede, hellige Embede, men ogsaa for hans store, imponerende Personlighed.

Og dog er en Pavefest, fejret af troende, overbeviste katholske Kristne, mere end en Hyldest til een Mand, selv om det er en Mand med vor nuværende Paves overlegne Førernatur. Bag den ene staar den uafbrudte Række af de 260, staar Aarhundrede efter Aarhundrede, staar en Institution, ældre end alle Kongehuse, ældre end alle europæiske Stater, ældre end den europæiske Kultur. Gregorovius, den berømte tyske Historiker, som saa sandelig ikke havde katholske Tilbøjeligheder, har kaldt Pavedømmet den mest ærværdige af alle Institutioner, som Historien har set! — Og saa man ikke paa andet end Pavedømmets Alder! Fra den Pave, der forleden velsignede Italiens fremtidige Kongepar, til Paven, der kronede Napoleon, til Paverne, der kronede Middelalderens Kejsere, til Paven, der salvede Pipin, til Paven, der modtog den romerske Kejser Konstantin. Sammenlignet med Pavernes Dynasti er de stolteste Kongeslægter fra i Gaar. De styrede Christi Kirke, da Nero saa paa det brændende Rom, da Vespasian sad i Amphiteatret og iagttog kæmpende Gladiatorer. Ilden i Vestas Tempel brændte endnu, og naar Vestalinderne gik til deres reservede Pladser i Colosseum for at se, hvordan Kristne blev revet i Stykker af vilde Dyr, modtog de døende en Paves Velsignelse. Endnu gaves der ingen kristne Kirker, men naar de fredløse Kristne søgte de fredede underjordiske Gravgange for at fejre Herrens Minde, [rakte en Pave, Livets Brød til Martyrernes Fædre og Mødre og Børn. Saa sandeligt: Historiens ærværdigste Institution. 30 Paver døde som Martyrer, i Løbet af de første 300 Aar i Kirkens Historie fik kun een Pave Lov til at dø en naturlig Død.

Hvilken enestaaende Betydning Pavedømmet har haft for Europas Kultur, kan man læse i enhver Historie, der ikke ligefrem med Vold laver om paa Kendsgærninger og i antikatholsk Fanatisme forvandler Lys til Skygge og hvidt til sort. Hvis Paverne ikke havde andre Ærestitler end deres Fortjenester overfor Kultur og Civilisation, overfor Videnskab og Folkeoplysning, ved Barbariets Undertrykkelse, saa vilde de alligevel have en udødelig Ret til hele den civiliserede Verdens Taknemmelighed. Det er Paverne, der har grundlagt de første Universiteter, det var Pavernes Sendebud, der drog til England, til Tyskland, til Skandinavien. Hvordan kan man i Skandinavien fejre Mindet om Ansgar uden i Taknemmelighed at mindes de Mænd, der sendte Augustinus til England, Bonifatius til Tyskland, Ansgarius til Skandinavien. Hvem der fejrer Ansgar, fejrer Pavernes utrættelige Vilje til at erobre Verden for Christus og hans Evangelium. En protestantisk Historiker sammenligner Pavernes Række med en Pyramide og fortsætter: »Historien har ikke heroiske Titler nok, der maatte skrives paa denne Pyramide, hvis man kun tilnærmelsesvis vilde betegne Pavernes verdensomfattende Virksomhed, deres Storgærninger, deres uudslettelige Fortjenester. Naar engang de lidenskabelige Kampe om Hierarkiet vil være forbi, naar Pavedømmet engang i Fremtiden ikke er andet mere end Navne, vil hele Menneskeheden med Beundring tænke tilbage paa dem, og deres lange Række vil paa Kulturens Firmament danne et Stjernesystem, hvis Glans vil overstraale alle andre Rækker af Fyrster og Regerende«.

Ikke desto mindre er der Mennesker nok til, der af hele denne Række fra Petrus til Pius XI kun kender ét Navn: Alexander VI, Borgia-Paven. Der er Sider i Pavernes Historie, som er alt andet end smukke. Hvorfor skjule det? Har Apostlene skjult for deres Troende, at en af dem var en Forræder? Har de forsøgt at skjule, at en anden af de 12 under Eder og Sværgeren erklærede, at han ikke kendte dette Menneske — har de skjult, at kun en af de 12, Christus selv havde udvalgt og undervist, havde Mod nok og Tro nok til at staa under Korset? Nej, vi har ingen Grund til at skjule disse Sider, der i tusindvis bærer

Fingeraftryk af ikke-katholske Hænder, som Bevis for at disse Sider har interesseret dem mest ved en Institution, som i Løbet af næsten 2000 Aar i en Række af 262 Mænd kun tæller 10 eller 12 Navne paa Mænd, der ikke var værdige til at beklæde Verdens højeste Embede. Hvad skal der bevises derved? At Mennesker kan falde, selv om de er Apostle? eller er der noget fornuftigt Menneske, der vil bevise, at et Embede ikke eksisterer, fordi det kan misbruges? Hvor det guddommelige mødes med det menneskelige, er der altid Fare for, at det hellige formørkes; hvor menneskelige Hænder bærer guddommeligt Lys, vil disse Hænder altid kaste Skygge. Men hvor et Dynasti, der har regeret i næsten to Aartusinder, blandt 262 Navne kun tæller 10 eller 12 uværdige, der bliver selv disse Sider i Pavernes Historie et Bevis for, at det er en Institution, der er den mest ærværdige, Historien kender.

Men en Pavefest skal være mere end store Navne og store Gerninger og store Fortjenester. En Pavefest er for os katholske Kristne en Trosbekendelse. Det væsentlige og afgørende er ikke, om der akkrediteres 100 Gesandtskaber ved Vatikanet eller ingen, om Paven i Triumftog bæres ind i Peterskirken, eller om han som for 1800 Aar siden boede i en Sidegade af det gamle Rom; om han regerer over 300 Millioner eller 3000 Mennesker. Enten har Pavernes Autoritet eksisteret, før den første Kristen blev døbt i Rom, eller der eksisterer i det hele taget ikke noget, der hedder pavelig Autoritet eller Overhyrdeembede. Enten stammer denne Autoritet fra Kristus, eller den er, til trods for alle Storgerninger, en Usurpation, en skæbnesvanger Forandring paa Kristi Værk. Her er det Enten — eller, der gør en Pavefest enten til en Fest for Kristi Værk og Vilje eller til en Fest, der ikke har noget at gøre med Evangeliet. Man kan i Grunden ikke strides om Ting, der er Genstand for Troen. Jeg kan gøre det sandsynligt, jeg kan fremføre Kendsgerninger, der er vanskelige at komme udenom, jeg kan føre en fra Pius XI til Petrus, lige til det Sted, hvor Kristus siger til Petrus: Du er Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke — men om han siger Ja eller Nej til Konsekvenserne af dette Ord, vil altid afhænge deraf, om han vil tro eller ikke. Man stø-

der til syvende og sidst altid paa Spørgsmaal, for hvis Besvarelse med Ja eller Nej ikke tvingende, historisk uangribelige Beviser er afgørende, men hvor Svaret kommer fra de Dybder i Menneskets Sind og Sjæl, hvor paa den menneskelige Gransknings Grænse Gud og Guds Naade møder det enkelte Menneske. Hvor mange Mennesker var til Stede ved Kristi Undergerninger — hvor mange blev troende? Man har først benægtet, at Petrus i det hele taget har været i Rom. Efter at det var bevist — var Petrus ikke Biskop for den romerske Menighed og døde ikke i Rom. Saa at de romerske Biskopper ikke kunde være hans Efterfølgere. — Saa blev det bevist — men nu havde Petrus aldrig været Kirkens Overhoved, og det berømte Sted i Matthæus-Evangeliet var ikke andet end en Ros for Petri Tro — skønt det nok kunde være mærkeligt, at Kristus giver Simon Navnet Klippe, Petrus. Saa kom den kendte protestantiske Theolog Pflederer, en af den liberale Theologis Fædre, og beviste, at Ordene om Klippen ikke kunde betyde andet, end at Petrus skulde være Kirkens øverste Hyrde, den Klippe, Kirken skulde bygges paa; at disse Ord uden Tvivl beviste de romerske Biskoppers Primat, endogsaa deres Ufejlbarhed — at dette Skriftsted var saa klart og tydeligt, saa absolut afgørende for Pavernes Autoritet, at netop denne Klarhed var et Bevis for, at disse Ord aldrig er bleven sagt af Kristus, men senere er smuglet ind i Matthæus-Evangeliet, netop for at bevise Primatets guddommelige Oprindelse. Her er det Troen, der er det afgørende — Troen fra før eller efter det 16. Aarhundrede. Naar vi fejrer Pavefest, saa er det for os en Bekendelse til den ene Kirke, bygget af Kristus, en Bekendelse til Evangeliets Ord om Klippen og dens Urokkelighed.

For os er Paven Symbolet paa og Garantien for Kristi Kirkes Enhed i Tro og Lære, i Sakramente og Bøn.

For os er Paven Symbolet for de højeste religiøse og moralske Værdiers Uafhængighed af Konger og Kejsere, af Stater og skiftende Ministerier.

For os er Paven den legitime Efterfølger af den Mand, til hvem Kristus har sagt: Vogt mine Faar, vogt mine Lam.

For os er Paven Klippen, i hvilken Kristus selv har mejslet de Ord: Helvedes Porte skal ikke overvælde den.

Paverne har overlevet alle Storme — og vil overleve alle Storme —, naar vi tænker paa Fremtiden, saa gælder for Paverne, hvad den protestantiske engelske Historiker Macaulay har skrevet om den katholske Kirke:

»Den saa Begyndelsen af alle Regeringer og Kirker, der eksisterer, og jeg vil ikke garantere for, at den ikke ogsaa vil opleve, at de forsvinder. Den var stor og agtet, før Sakserne kom til England, før Frankerne drog over Rhinen, . . . og den vil staa i usvækket Kraft, naar engang en Rejsende fra Ny Zeeland midt i en stor Ørken staar paa Resterne af Londoner-Broen og tegner St. Pouls Kathedralens Ruiner.«

Vi er ikke bange for Fremtiden og er ikke bange for Storm og Uvejr. Og selv om engang en kommunistisk Revolution vilde nedrive Vatikanet og ødelægge Peterskirken — Paven har været til, før Vatikan og Peterskirke blev bygget — alle katholske Hjem vilde staa aabne for ham, Millioner af katholske Kristne vilde staa som en uigennemtrængelig Mur som Værn for Petri Efterfølger, og Millioner af Hjerter vilde tiljuble ham: »Du er Klippen, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke overvælde den.«

Meddelelse fra „Katholsk Klubs Rejsebureau”.

Aarsprogrammet for Katholsk Klubs Rejsebureaus Rejser i 1930 foreligger nu udarbejdet, saaledes at vi i dette og de følgende Numre af Ugebladet kan afgive Meddelelse om de nærmere Enkeltheder vedrørende Rejserne.

Aarets første Rejse bliver en stor

Valfart til det hellige Land, Syrien, Ægypten og Rom,
der afholdes i Tiden fra 1. til 29. Maj, begge Dage iberegnet.

Rejserute:

København - Berlin - München - Venedig - Cattaro - Corfu
Beirut-Baalbek - Heliopolis - Libanon - Haifa - Nazareth - Genesa-

reth Sø - Tiberias - Kapernaum - Jerusalem - Bethlehem - Det døde Hav - Jordan - Jericho - Jaffa - Haifa - Port Said - Cairo - Pyramiderne ved Gizeh - Port Said - Haifa - Neapel - Rom - Milano - Basel - Hamburg - København.

Rejsen foretages med »Monte Cervantes«, et nyt 14,000 Tons Motorskib, der hvert Foraar foretager nogle interessante og meget prishillige Rejser i Middelhavet.

Sejlturen paa Middelhavet vil i Foraarsmaanederne blive meget rolig, saaledes at alle, selv ældre kan deltage. Desuden er »Monte Cervantes« et saakaldt Enhedsskib, d. v. s., at det kun fører een Klasse, og *alle* Passagerer har derfor Adgang til Salonerne, Læseværelserne, Promenadedækkene og iøvrigt overalt paa Skibet.

Det bemærkes, at Programmet er lagt saaledes, at Natterejser med Jernbane undgaas, idet der gøres Ophold i de forskellige Byer, der passerer.

Prisen for denne enestaaende Rejse er kun henholdsvis Kr. 1000, 1120 og 1240, beregnet efter Kabinernes forskelligartede Beliggenhed og Jernbaneklassen.

Saaframt der melder sig mindst 25 katolske Deltagere, vil Rejsen kunne foretages som selvstændig katolsk Valfart under gejstlig Ledelse enten af Hs. Højærværdighed Biskoppen personlig eller en af ham udpeget Præst.

Saaframt der ikke melder sig det tilstrækkelige Antal katolske Deltagere, vil Rejsen blive gennemført, idet de katolske Deltagere i saa Fald maa indgaa som særlig Gruppe i et større samlet dansk Rejseselskab, der ledes af en af Oversøisk Passagerbureau udpeget dansk Fører.

I Anledning af de store Passionsspil arrangerer Bureauet i Samarbejde med Bennetts Rejsebureau

to Rejser til Oberammergau,

der afgaar fra København henholdsvis den 12. Juni og den 20. Juli.

Begge Rejser arrangeres som billige direkte Rejser til Passionsskuespillet og vil strække sig over et Tidsrum af 8 Dage.

Prisen bliver 285 Kroner for hver Rejse, alt iberegnet.

Da sikkert mange vil benytte sig af denne Lejlighed til at overvære de berømte Passionsspil, der opføres med en Aarrækkes Mellemsrum, og da der kun disponeres over et begrænset Antal Billetter til Spillene, hvortil man i Aar venter ca. 300,000 Tilskuere, tilraades det at foretage Tilmeldelse til Rejsen i god Tid.

For at give dem, der maatte ønske at aflægge et Besøg i den nyoprettede Kirkestat, en Lejlighed til at foretage en billig Rejse til Rom, kombineret med et Besøg i de mest kendte italienske Byer, arrangerer vi en tre

Ugers Italiensrejse, der afgaar herfra den 1. Maj, for 495 Kroner, alt iberegnet undervejs.

Rejseruten bliver følgende:

København - Berlin - Kufstein - Venedig - Florenz - Neapel Pompeji - Vesuv - Capri - Rom - Milano - Basel - Hamburg - København.

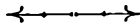
Rejsen, der paa Forhaand er sikret, vil blive foretaget under kyndigt Førerskab og tilrettelagt paa en bekvem Maade, saaledes som det vil fremgaa af det detaillerede Program, der senere vil fremkomme her i Bladet.

Endelig vil der blive arrangeret en

Rejse til Olavsfesterne i Norge,

hvis Pris og Program offentliggøres i næste Nummer af Ugebladet.

Nærmere Oplysninger gives af de to Rejsebureauer, der tilrettelægger den tekniske Side af Rejserne, eller af Katholsk Klubs Rejsebureaus Leder, Journalist S. P. Fornjotur, Telf. C. 884 eller Byen 5956.

Da Jesusbarnet fik en Julegave.

Det var en af Juledagene, da jeg knælede foran Krybben i Sakramentskirken, at jeg opdagede en Konvolut, som var stukket ind mellem et Faar og selve den lille Krybbe, hvori Jesusbarnet hvilede. Jeg tog den forsigtigt — og saa, at der var skrevet udenpaa den: »Det er kun saa lidt, kære Jesusbarn, men givet af et godt Hjerte.« Paa Jesusbarnets Vegne tillod jeg mig at aabne Konvoluten og fandt 10 Kr.

Der stod ganske vist ikke angivet, paa hvilken Maade Jesusbarnet skulde gøre Brug af disse Penge, og dog var jeg ikke i Tvivl om det. Ved Kirkedøren havde der allerede i nogen Tid været en trykt lille Plakat med Overskrift: En Gave til Jesusbarnet.

Nedenunder fandtes et Billede, der forestillede smaa fattige Børn paa Knæ foran Jesusbarnet i Krybben. Paa den ene Side af dette Billede stod: Hvad I har gjort imod en af disse mine ringeste Brødre, det har I gjort imod mig (Math. 25, 40). Paa den anden Side: Lad de smaa Børn komme til mig og for men dem det ikke (Marc. 10, 14). Endelig fulgte en kort Opfordring til at yde et lille Bidrag til den katholske Børnehave, der var saa haardt tiltrængt, og som man haabede snart at kunne oprette paa Nørrebro.

Det var aabenbart denne Opfordring, som Giveren havde

læst. Han (eller hun) havde ønsket at give Gaven direkte til Jesusbarnet. Det var ganske vist ikke helt ufarligt — det er jo ikke sjældent, at der stjæles i Kirker — men det var en meget rørende Tanke.

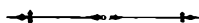
Dette smukke Eksempel vidner om den virkelige Forstaaelse, at det er Jesusbarnet selv, som beder om Hjælp til sine smaa Brødre og Søstre.

Enhver, der bidrager til den katholske Børnehaves Oprettelse, skænker Jesusbarnet en Gave.

Det samme gælder enhver, der yder (selv det mindste) Bidrag til Fastelavnsmarkedet, som netop afholdes til Fordeel for denne Børnehave.

Bidragene modtages med Taknemmelighed af Pastor Benzon, Nørrebrogade 27.

Skulde nogen have Lyst til at virke for Sagen ved at sælge de smaa 50-Øres Børnehave-Kuponer, bedes han henvende sig samme Sted.

Karthago, den eukaristiske By.

(I Anledn. af den forestaaende eukaristiske Verdenskongres.)

I Begyndelsen af Maj Maaned afholdes i Karthago den eukaristiske Verdenskongres. Karthago, som i Dag ligger indenfor Islams Kulturomraade, er ældgammel, kristelig Jordbund. Mange Martyrer hengav deres Liv for Kristus i Amfiteatret, hvis Ruiner nu fuldstændigt er dragen frem for Lyset. Pave Leo X var af den Opfattelse, at deres Tal ikke var mindre end deres, som ofrede Livet paa den kejserlige Arena i Rom. I dybe, underjordiske Fængsler, hvor de kunde høre de vilde Dyrs Brølen, og hvor de beredte sig til det store Offer for Kristus, styrkede de sig ved Jesu Legeme under Brødets Slør til den store Kamp. Stor har Iveren været hos dem, som bragte dem denne sidste Trøst, thi i et Brev formanede den *hl. Biskop Cyprian* sine troende, at de ikke i alt for stor Mængde skulde ile til Fængslerne for ikke at vække Hedningernes Vrede og foranledige dem til at lukke Adgangen til dem; det vilde være bedst, skrev han, at der kun var én Præst og én Diakon, som besøgte dem og bragte dem Herrens Legeme, og at ogsaa de ofte skiftede.

Der findes i Karthago et Museum, Lavigeriemuseet — til Minde om den store franske Missionær, Biskop og Kardinal Lavigerie, — og i dette Museum findes mange Lamper, som den lærde P. Delattre beskriver. Et af de hyppigste

Motiver paa disse Lamper er Fisken med det græske, symbolske Navn, omgivet af runde, smaa Brød: de Brød, som de troende bragte med til Gudstjenesten, og som derefter ved Præstens Forvandlingsord blev til Jesu Legeme. (NB! Det var de 5 Begyndelsesbogstaver af: Jesus Christus, Guds Søn, Frelser, — som paa Græsk udgjorde Ordet: Fisk, som altsaa var et Symbol paa Kristus). Foruden disse Lamper findes ligeledes Modeller af brændt Ler, som viser Brødene paa Alteret. Endvidere findes der Lerfragmenter, Marmorrester og Rester af hellige Kar i stor Mængde med Attributioner og Sindbilleder paa den hl. Eukaristi: Offerlammet, Vinranker, Duer, som bærer en Vindrue i deres Næb.

Det er Vidnesbyrd om den fromme Iver, det kristelige Karthago viste for Eucharistien. Foruden disse Vidnesbyrd vil Skrifterne af Karthagos Kirkelærere og Biskopper, frem for alt af den hl. Cyprian og den hl. Augustinus, være Genstand for Kongressens Arbejde.

Den hl. Cyprian kalder Eucharistien for »Midtpunktet og det levende Indbegreb af alle kristelige Hemmeligheder«, ja den blev kort og godt betegnet som »Livet«. Disse Kristne i det 3. Aarhundrede modtog Herrens Legeme hver Dag: »de modtog den hl. Eucharisti daglig som Næring og Spise for deres Frelse«.

Forfølgelsernes Storm slog Karthagos heroiske Kirke til Jorden; og de mangfoldige Invasioner spredte dem som en fremfarende Cyklon til alle Sider. Aarhundreder gik, Karthago blev fuldstændig ødelagt og erstattet af Tunis, Landet blev underkuet af Barbarerne, og der fandtes Legioner af Fanger og Slaver i Landet; og disse øste af den hl. Eukaristi, som de offentlig eller skjult modtog, Kraft til at bære Slaveriets Lænker og bevare deres kristelige Tro. — En gammel Historiker fortæller, at de »oprettede i Dybden af deres Fængsler og Opholdsrum smaa Altre, hvor Præster fejrede den hl. Messe og rakte dem den hl. Communion«. En anden fortæller, at disse Slaver dannede Foreninger til Ære for Alterets Sakramente og foranstaltede Processioner i selve Fængslerne. Præsten bar den hl. Hostie, »fulgt af en stor Skare, hvis Lænker og Laser beredte Herren i Alterets Sakramente en ejendommelig, men herlig Triumf«.

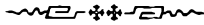
Idet Ærkebiskoppen af Karthago, Lemaitre, i sin sidste Hyrdeskrivelse skildrer alle disse Træk, slutter han saaledes: »Lænkerne, under hvilke de Kristne i Tunis har smægtet saa haardt og længe, er nu bristet. Nu skal dette Land være Vidne til et Triumftog, maaske mere herligt i sin ydre Udfoldelse end dengang, hvor man vil bære den samme Hostie, fulgt af en Skare uendelig større end dengang, ikke

mere iført Lænker, men Festklæder, og hvor de vil være beundrende Tilskuere, som før har lagt de Kristne i Lænker«.

I Maj Maaned vil mange Tusinder af katolske Kristne fra hele Verden samles i Karthago og tage Del i Verdenskongressen til Ære for Alterets Sakramente, og dér vil de følge den samme Jesus i Hostien, som engang Kirkens heroiske Skare har gjort det — slaaet i Lænker og iført fattige Laser.

(Efter Wiener »Reichspost«).

Josef Resch.

Nye Bøger.

Benediktinische Monatschrift. »Zur Pfllege Religiösen und Geistigen Lebens.«

Det kgl. Bibliothek har faaet sin Benediktiner-Literatur forøget med de første 10 Aargange af »Benediktinische Monatschrift«, (1919—29), der i seks Dobbelt hæfter aarlig udgaar fra Benediktiner-Abbediet i Beuron, og som fra nu af vil kunne faas paa det kgl. Bibliotheks Udlaan eller Læsesal.

En medfølgende Fortegnelse af de i Tidsskriftet forekommende større og mindre Artikler med Forfatterens Navne viser, at flere af disse vil være danske Læsere bekendt. En af Maanedsskriftets meget skattede Medarbejdere er saaledes *Dom Alois Mager*, hvis Besøg her i København huskes med Glæde af alle, der hørte hans Forelæsninger. Pater Willibrord *Verkade* — Forf. til »Die Unruhe zu Gott« skriver om Johannes Jørgensens Omvendelse (X Aarg. P. 238) og har som Speciale flere Oversættelser af den flamske Mystiker Jan van Ruysbroecks Skrifter. Choral, Liturgi og Orgelkunst behandles bl. andre af Pater *Dominicus Johner*, P. *Fidelis Böser*, Abbediets nuværende Organist, og P. *Wolfgang Czernin*, hvis fortræffelige Artikel »Liturgie und Volk« er vel værd at gøre sig bekendt med.

»Benediktinische Monatschrift« redigeres for Tiden af den lærde P. *Justinus Uttenweiler*. Forhaabentlig vil dets interessante, indgaaende Artikler — ogsaa Literatur-Anmeldelser — blive til Glæde for mange danske katolske Læsere.

A. E.

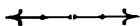

Katholsk Højskole.

Som en Annonce i Dag viser, holder Højskolen Møde paa Tirsdag efter en længere Standsning. Ledelsen har ikke set sig i Stand til at fortsætte som hidtil, men nogle enkelte Møder vil blive holdt endnu i Vinter. Paa Tirsdag vil Pastor Ballin tale om den berømte Pater Foucauld, 28. Febr. taler Hs. Højærværdighed Biskoppen om Den menneskelige Komædie, og i Slutningen af Marts vil Prof. Frantz Uhde fra Graz holde et tysk Foredrag: »Sind wir noch katholisch?« Det er muligt, at der ogsaa imellem vil blive holdt enkelte Foredrag. Men nu faar vi se, om der er Interesse for at høre. Det er i hvert Fald Umagen værd at gaa til Stenosgade de Aftener.

En Tak.

Det var en smuk og paaskønnelsesværdig Tanke, Hr. Kordirigent B. Husson undfangede og bragte til Udførelse, — nemlig den med Kirkekoncerten i Sakramentskirken afvigte 15. Decbr.; thi den havde jo det Formaal at støtte Elisabethforeningens Virksomhed.

Koncerten var godt besøgt, og alle, der overværede den, har sikkert glædet sig over det righoldige Programs omhyggelige Udførelse, som blev vurderet efter Fortjeneste i Ugebladets sidste Nr. af 1929, S. 1034.

Nu bliver der kun tilbage fra Elisabethforeningens Side at udtale en hjertelig Tak baade til Hr. Dirigent Husson samt alle Korets Medlemmer og til Hr. Organist Vorm, men ogsaa til alle dem, som ved Køb af Billetter har bidraget til at skaffe en uventet, men haardt tiltrængt og derfor særdeles kærkommen Ekstraindtægt, der androg (netto) 181,55 Kr. Sømmens Størrelse formindskede og lettede i tilsvarende Grad den bekymrede Kassererskes mange økonomiske Sorger, thi det er ingenlunde en let Sag at bringe Balance i det stærkt overbelæssede Budget.

Hjertelig Tak altsaa for den ydede Hjælp til Fortsættelse af Foreningens legemlige og aandelige Barmhjertighedsgeringer!
P. B. V.

Den 19. Januar 1930.
St. Knuds Fest.

Pastor v. Kettenburg.
Sognepræst ved St. Anagår.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 8. Januar holdt Danske Kvinders Katholske Forbund Nytaarsfest i Vesterhus. Festen begyndte med en musikalsk Underholdning. Frk. Johanne Stockmarr var desværre blevet syg, men i hendes Sted mødte Frk. Agnethe Voight, som med stor Virtuositet foretog nogle Stykker af Chopin og Brahms. Derefter sang Frk. Ellen Beck de skønne Sulamith Sange. Efter Underholdningen samledes man om Bordene, der var festligt smykkede med Lys og Gran. Stemningen var livlig og hyggelig. Der var mødt 125 Medlemmer — hovedsagelig fra København — men ogsaa fra Provinsen var der mødt flere, baade Holbæk, Aarhus og Fredericia var repræsenterede. Desværre var Salen for lille til at rumme alle dem, der gerne vilde have været med. Ved Bordet blev der sunget flere Sange og holdt adskillige udmærkede Taler bl. a. holdt Fru Christiansen fra Holbæk en smuk Tale for Danmark, og Gertrud Ballin bragte en varm Tak fra de unge til Forbundet, for hvad det gjorde for dem, særlig gennem »Studiekredsen« og paa Trørødhus. Da man havde rejst sig fra Bordet samledes man om et muntret Lotterispil, hvor der blev udtrukket mange værdifulde Genstande. Alt i alt var det en overordentlig vellykket Fest, Medlemmerne var glade ved at være sammen, og det var tydeligt at mærke, at de følte sig mere og mere knyttet til hverandre.

Tyskland. (K. P.). Erkedioeseset Köln tæller ca. 3½ Mill. Katholikker (ca. 1,8 Mill. Ikke-Katholikker). Det er delt i 83 Dekamater med 1030 Sogne og 130 Rektorater og er antagelig Verdens største Stift.

— (K. P.) Tysklands katholske Akademikerforbund arrangerer i Paaskeferien 1930 (ca. 6.—22. April) en Valfart til den hl. Augustins Bispesæde Hippo. Udturen gaar ad Søvejen fra Rotterdam, Hjemturen over Palermo—Napoli—Roma—Genova. Prisen kommer til at ligge mellem 300 og 500 Mark. Anmeldelse om Deltagelse modtages i Kanzlei des kath. Akademikerverbandes Köln, Altenbergstrasse 14.

Frankrig (K. P.). Den tidligere franske Præsident Emile Loubet, i hvis Regeringstid de kirkefjendtlige Love blev gennemført, døde som Katholik, styrket ved de hellige Sakramenter. Efter at han havde trukket sig tilbage fra Regeringen, besøgte han, der var af en gammel katholsk Familie, atter regelmæssigt Søndagsmessen, og han, der havde

underskrevet den Lov, der uddrev Ordensfolkene af Frankrig, blev paa sit sidste Sygeleje plejet af en katholsk Ordenssøster.

— (K. P.). General Weygand (der befriede Polen) er blevet udnævnt til Chef for den franske Generalstab, til Trods for at han er Katholik, hvilket »Temps« kalder en »geste symbolique«, medens Venstrepressen raser. Gustave Hervé (der selv i sin Tid har været fanatisk Præstehader) skriver derom i »Victoire«: »Weygand har en Fejl. Skal man sige det? Weygand gaar til Messe. I Krigstider kan man godt betro Kommandoen over den franske Hær til en Mand, der som Foch gaar til Messe, uden at Hæren og Fædrelandet af den Grund geraader i Fare. Clemenceau har i det mindste gjort det. Det er ganske vist sandt, at Clemenceau var en Original, der gjorde alt anderledes end de andre. Men i Fredstider, er det da klogt at betro Kommandoen over den franske Hær til en General, der gaar til Messe? En Mand, der gaar til Messe, behøver ikke ubetinget at være en Tølper: Foch og Pasteur gik ogsaa til Messe. Men det maa ubetinget være en daarlig Republikaner, efterdi en Republikaner netop er en Mand, der har frigjort sig fra enhver religiøs Bekendelse. Altsaa: Hæren i Fredstider betroet til en daarlig Republikaner! Sæt han nu vilde misbruge sin Autoritet til at dreje Halsen om paa Republikken! — «

— (K. P.). Præstemangelen i Frankrig bliver stadig mere følelig. Af 37 000 Menigheder i 36 000 Sogne er over 12 000 helt uden Gejstlighed. Siden 1903 er hvert Aar ca. 400 Præster faldet bort uden at faa nogen Efterfølger.

Belgien (K. P.). For faa Aar siden stiftedes Belgiens kristelige Arbejderforbund for at bringe Modvægt mod de socialistiske Fagfordningers skadelige Indflydelse. Det tæller allerede 200,000 Medlemmer, idet det i 1929 har haft en Tilgang paa 17,000. Endskønt de socialistiske Fagforeninger endnu har dobbelt saa mange Medlemmer, synes Fremtiden dog at tilhøre det kristelige Arbejderforbund, idet de socialistiske Fagforeninger slet ikke kan fremvise nogen Tilgang. Foruden det nævnte har Belgien et kristeligt Forbund for uddannede Arbejdere med 190,000 Medlemmer (en Tilvækst i 1929 paa 5000), kristelige Arbejderskers Nationalforbund med 121,000 Medlemmer (Forøgelse i 1929: 7000) og en kristelig Ungdoms Arbejderforening med 54,000 Medlemmer.

England (K. P.). I England og Wales er der nu 2,174,673 Katholikker, hvilket betyder en Fremgang i to Aar paa henvend 20,000 Katholikker. I 1929 var der 12,372 Kon-

versioner. I alle engelsk-talende Lande er der nu ca. 45,2 Millioner Katholikker (Vækst: godt 45,000), hvoraf 16 Millioner i det britiske Rige og godt 29 Millioner i de amerikanske Besiddelser.

Italien (K. P.). Kardinal Gamba, Ærkebiskop af Turin (som efter de oprindelige Planer som pavelig Legat skulde have viet den belgiske Prinsesse til den italsenske Kronprins, hvis Skriftefader han havde været under Umberto's Ophold i Turin), er pludselig død af et Slagtilfælde i sit 73. Aar. Han var Biskop i Biella 1901—6, i Novarra 1906—23 og siden da Ærkebiskop i Turin og blev udnævnt til Kardinal 1926. I Turin kaldtes han de fattiges Fader.

Nordamerika. (K. P.) New Yorks Mandagaften-Aviser bringer gerne 10—12 Spalter med kirkeligt Indhold, idet de protestantiske Præster byder Redaktioner 100—150 Dollars for at optage Dele af deres Prædikener for i det mindste paa den Maade at faa Publikum i Tale.

— (K. P.) I De Forenede Stater udkommer nu 291 katolske Blade, hvoraf de 9 er Dagblade.

— (K. P.). De officielle Statistiker for 1928 er nu afsluttet og viser, at der i det Aar blev stiftet 1,183,000 Ægteskaber, hvilket er Tilbagegang fra 1927 paa henvend 19 000 eller $1\frac{1}{2}\%$. Samtidig er Skilsmissernes Antal vokset 2% til 196 000.

Japan. (K. P.). Det katolske Ugeblad »Kyomo« har i Sapporo arrangeret en Udstilling af katolsk Litteratur og Kunst, omfattende japansk Kunstflid og katolske Bøger paa Latin, Engelsk, Tysk og Fransk. Særlig Interesse vakte en Udstilling af japanske Martyrers Relikvier, som de Kristne har opbevaret med megen Omhu trods stor Fare, og en Samling gamle Regeringsproklamationer, der fordømmer den katolske Religion. Udstillingen, der sluttede med et Lysbilledforedrag om den katolske Kirkes Forhold til Kunst, er et Led i Bestræbelserne for at bringe Oplysning om den katolske Kirke til den dannede Klasse, der hidtil har staaet Kirken ret fjernet.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende *Ansøgninger* om Arbejde:

Plads tilbydes:

En ung Pige som 2den Barnepige 1. Febr., en Mand der kan passe Hønseavl Biavl Kaninavl o. lign., en dygtig Lappekone t. priv. Hjem. Husbestyrerinde til en mindre Præstegaard i Provinzen.

Plads søges:

af en velanbef. Kontormand. en Kontorist, en Incassator — Bud, en Mand t. let. Bygang nogle Timer dagl., en Vaskekone, en Maskinarbejder.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Stort Møde i Sct. Knuds-Salen, Stenosgade 4

afholdes Onsdag d. 29. Januar Kl. 8 Eftm. af en Kreds af Katholikker, som ikke er Medlemmer af »Katholsk Radioklub«. Alle Katholikker indbydes. Gejstligheden anmodes indtrængende om at komme til Stede. Emnet er: »Vor Stilling til »Katholsk Radioklub« og Statsradiofonien« samt Diskussion herom. — Bestyrelsen for Klubben er indbudt.

Paa Indbydernes Vegne:

<i>R. Jacobsen,</i>	<i>Niels P. Rasmussen.</i>	<i>E. Jensen,</i>
Engelstedsgade 41.	Torvegade 62.	Ny Carlsbergvej 21.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men paa Grund af de stærkt begrænsede Midler kan denne Hjælp desværre kun ydes i meget begrænset Omfang. Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4, Onsdag undtagen) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Søndag d. 16. Februar enten hos Fru Maribo (Strandvej 59) eller hos Frk. Ronge (Lykesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag 4 Kr. og derover), som i høj Grad trænger til nye Medlemmer, dersom den ogsaa i Fremtiden skal kunne fortsætte sin Virksomhed, som den har øvet i snart 75 Aar (stiftet i Februar 1855).

Bredgade 64.
d. 19. Januar 1930.

Pastor *v. Kettenburg.*
Sognepræst ved St. Ansgar.

Katholsk Presse møde.

Torsdag d. 4. Februar Kl. 8 afholdes offentlig

Møde om den katholske Pressesag

i Sankt Knudssalen i Stenosgade.

Dagsorden:

1. Lensgreve Holstein Ledreborg indleder Mødet.
2. Meddelelser om Pressebureauets Formaal og dets Virksomhed i det forløbne Aar.
3. Skrivelse til Mødets Deltagere fra Baronesse Rosenørn Lehn.
4. Taler. Talernes Navne vil blive offentliggjort i næste Nr.
5. En skriftlig Meddelelse overleveres til hver af Mødedeltagerne personlig.

— Fri Adgang for alle. —

Katholsk Pressebureauets Bestyrelse.

St. Andreas Gilde, Ordrup.

Onsdag d. 28. Januar Kl. 8¹/₄ i Charlottenlunds Palmehave
Foredrag af Hr. Pastor Günther: »Kirkestalens Historie«.

Derefter almindelig Sammenkomst. Besøgende er velkomne.

Kirkelig Kalender.

26. Jan. 3. Søndag efter Epifani.	2. Febr. Kyndelmisse.
27. — M. Johannes Chryso- stomus, Biskop og Kirkelærer.	3. — M. Ansgar, Nordens Apostel.
28. — Ti. Agnes, Jomfru og Martyr.	4. — Ti. Andreas Corsinus, Biskop og Bekender.
29. — O. Franciscus af Sales, Biskop og Kirkelærer.	5. — O. Agathe, Jomfru og Martyr.
30. — To. Martina, Jomfru og Martyr.	6. — To. Titus, Biskop og Bekender.
31. — F. Petrus Nolasco, Bekender.	7. — F. Romualdus, Abbel.
1. Febr. L. Ignatius, Biskop og Martyr.	8. — L. Johannes af Matha, Bekender.

Ugens Messebønner.

26. Jan. 3. Søndag efter Epifani (N.-M. 89, G.-M. 124). Ihukommelse af Polykarp (N.-M. [8], G.-M. [9]).
27. Jan. Johannes Chrysostomus. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Særlig Oration og Graduale (N.-M. 805, G.-M. 637).
28. Jan. Agnes. Messe for en Jomfru (N.-M. [69], G.-M. [69]). Særlige Bønner (N.-M. 806, G.-M. 638). 2. Om Guds Moders Forbøn (N.-M. 64, G.-M. 101). 3. For Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
29. Jan. Franciscus af Sales. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Særlig Oration (N.-M. 807, G.-M. 638).
30. Jan. Martina. Messe for en Jomfru, som var Martyr (N.-M. [56], G.-M. [56]). 2. og 3. som 28. Jan.
31. Jan. Petrus Nolasco. Messe for en Bekender (N.-M. [50], G.-M. [50]). Særlige Bønner (N.-M. 807, G.-M. 639).
1. Febr. Ignatius (N.-M. 808, G.-M. 640).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 28. Januar Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. Pastor Olaf Jan Ballin: Pater de Foucauld. Opdager og Ørkeneneboer (m. Lysbill.).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 26. Januar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag d. 26. Januar Kl. 8 i Sakramentskirken.

Hvem er vor Tids Lis Tørsleff?

Kom og deltag i Veltalenhedskonkurrencen ved **AC's Nyt-aarsgilde**: Onsdag d. 29. ds. Kl. 8. *) Kaffe, Punch og Æbleskiver. Gæster kan medtages. Pris for Deltagelse: 2,50 Kr. Man tegner sig hos Administratores senest d. 27. ds.

Administratores.

*) Nytaarstale: Pastor *Hubert Messerschmidt*.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlande 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyøsgade 8 0, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 5.

Søndag den 2. Februar.

1930

INDHOLD: Marias Renselse. — Pius XI's Person. — Pius XI's Betydning. — Priser for Deltagelse i Palæstina-Rejsen. — Der burde have været Roser. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Polen. England. Spanien, Sydamerika. Haiti. — Brevkasse — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Marias Renselse.

Et overordentlig skønt og opløftende Billede oprulles for os i Festdagens Evangelium. I Templet ser vi Ypperstepræsten, iført sit Skrud. Omkring ham er forsamlede fromme Israeliter, som med Længsel venter paa Frelseren. Maria træder ind i Templet, hun ledsages af Josef, som tavs og alvorlig gaar ved hendes Side. Jomfruen skrider frem i Templet, indtil hun staar foran Ypperstepræsten, og hun overgiver ham det guddommelige Barn. Med dybeste Ærefrygt tager han Barnet paa sine Arme og opofrer det til den Allerhøjeste.

Efter at Bønnen er forrettet, faar Moderen sit Barn tilbage; hun bringer det foreskrevne Offer og vil atter forlade Templet. Da træder en Olding frem, gaar hen til Jomfruen og tager Jesusbarnet i sine rystende Hænder. »Se,« siger han til Maria, »denne er sat til Fald og Oprejnsning for mange i Israel og til et Tegn som skal imodsiges; ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge.«

For Marias Sjæl stod pludselig tydeligt det frygtindgy-

dende Billede af alle de Lidelser, som Frelseren og hun selv skulde gennemgaa. Dette Blik ind i Fremtiden gjorde hende til den smertefulde Moder. Vi kan jo tænke os, at hver Gang Maria betragtede sit guddommelige Barn, kunde hun ikke undlade at mindes det frygtelige, som forestod. — Hvad maa Herrens hellige Moder ikke have følt, da hun i Nattens Mørke maatte flygte fra Bethlehem med Jesusbarnet — og dengang, da hun nogle Aar senere med ubeskrivelig Angst og Bekymring tre Dage i Træk forgæves søgte efter den tolvaarige Jesus, indtil hun endelig fandt ham i Templet! »Se«, udbryder Maria, »din Fader og jeg har søgt efter dig med Smerte.«

Og der gik atter en Række Aar. Da søgte Maria igen ham, som var hendes eet og alt — og hun finder sin Søn paa Vejen til Kalvariebjerget. Hun ser ham møjsommeligt bære sit Kors. En Skare af raa, hjerteløse Mennesker følger ham, haanende og spottende. Herrens ellers saa skønne, lyse Aasyn er blegt og besudlet med Blod. Ord kan ikke beskrive den grænseløse Smerte, som Marias Moderhjerne følte; men hun vil blive sin Søn tro til det sidste. — Den tunge Gang til Kalvariebjerget er til Ende. Jesu Moder flygter ikke; hun synker ikke sammen — men bliver staaende ved Korset.

Aldrig burde vi blive trætte af at beundre det vidunderlige Eksempel paa Offervillighed og Hengivelse i Guds Vilje, som Frelserens hellige Moder har givet os. Hvor meget har vi ikke at lære af hende.

Ogsaa af os kræver Gud mange og maaske tunge Ofre, hvis vi vil gøre Alvor af vor Kristendom. Paa enhver af os lægger han et Kors, som han vil, vi skal bære. »Vil nogen komme efter mig, da fornægte han sig selv og tage daglig sit Kors og følge mig,« siger Herren til os alle. Da han vidste, hvor utilbøjelige vi af Naturen er til at lide, gav han os Forbilleder, som vi kan se op til. Ikke blot Frelserens eget Liv var et forsat Offer lige fra Stalden i Bethlehem til den blodige Korsdød; ogsaa hans hellige Moder skulde ved sit Eksempel opmuntre os.

Hvorledes kan vi vise Gud vor Offervillighed? Vi behøver ikke at udføre store Bedrifter. Det, som forlanges af os, er den daglige, udholdende Kamp med Synden

og vore daarlige Tilbøjeligheder. Aldrig give efter, selvom Fristelserne bliver nok saa store.

Dertil kommer den trofaste, samvittighedsfulde Opfyldelse af alle de Pligter, som vi møder i vor daglige Gerning. Hvor gerne vil vi ikke gaa udenom Pligten, naar den ikke kan opfyldes uden Besvær og Selvoervindelse! Sker det ikke ofte i vort Liv, at vi udmærket godt indser, hvad vi skal gøre, men vi vil ikke anstrænge os — eller kun nøjes med et halvt, ufuldkomment Arbejde.

Det er og bliver imidlertid sandt: vi kan ikke være gode Kristne — og samtidig give efter for Magelighed og Blødagtighed.

C. Jaworski.

Pius XI's Person.

Tale ved Festmødet 20. Januar.

Af Erikk Rosenörn-Lehn.

Højærværdigste Monseigneur,
ærede Forsamling.

»Der stod en Engel paa en Bjergtop, og han græd.«

Saadan begynder Eventyret »Den grædende Engel«. Den, der har skrevet det, er den bekendte engelske Teolog Fader William Faber.

Med straalende Farver skildrer han Englens Bjerg og den vidunderlige Udsigt derfra — ud over Dale og Sletter, store Skove og vide Ørkner, over solglitrende Have og lige til Jordens isdækte Poler, hvor Kulde og Tavshed hersker.

Men Lyset falder ligesom sparsommere paa al denne Naturskønhed end paa Byer og Landsbyer, hvor Menneskene bor; og det tager sig altsammen mindre ud i Forhold til de Ting, der har med Mennesker at gøre.

Skønt Sol og Maane og Stjerner skinner ned paa Jorden, saa opsender Jorden mere Lys, end den modtager fra de andre Himmelleger.

Englen paa sin Bjergtop ser Jordens Overflade helt besat med Stjerner, mere tæt og mere tindrende end Himlen i den klareste Vinternat, og med et blidere Skær.

Disse Jordens Stjerner er de Tusinder af Tabernakler, hvor det allerhelligste Sakramente hviler.

Men der er Egne af Jorden, der aldrig har haft saadanne Stjerner — over dem græder Englen heftigere, og endnu mere græder han over de Lande, hvor de gamle katholske Kirker er bleven berøvet deres Tabernakler.

Og han græder over Storbyerne og over al Jordens Synd, der røver Gud den Ære, som tilkommer ham.

»Gud elsker mine Taarer,« siger Englen, »Maria, vor syndfri Dronning, frembærer dem altid for ham som et Offer, og hele Himlens Hærskare ser mig paa min Bjergtop. De synger om mig, og de elsker mig saare, og de kalder mig den stakkels Jords Engel.«

Det Barn, om hvem Fader Faber digter sit Eventyr, oplever nu, at Englen bærer ham med sig til Rom og viser ham en gammel hvidklædt Mand. Ligesom Englen selv græder den gamle Mand bitre Taarer over Menneskene, fordi de ved deres Synd forhindrer, at Gud faar al den Ære, der tilkommer ham.

Som Børn er, giver den lille Dreng sig til at græde, da han ser den gamle hvidklædte Mands og Englens Taarer, og for hans taareblændede Blik flyder de to Skikkelser sammen til een. Da aabnes Himlen, og han skuer Gud Fader, som med stor Kærlighed ser ned paa den gamle Mand. Og Drengen ser, at den gamle Mand ligner Gud Fader. Saa faar han at vide, at det er Paven, den stakkels Jords synlige Engel og Guds Stedfortræder.

En af den grædende Engels Taarer falder paa Barnets Hoved og modner ham til den skønneste Død, som gives kan: Sonedøden til Guds større Ære.

Det er i korte Træk Indholdet af Fader Fabers Eventyr.

Det er over 27 Aar siden, jeg første Gang læste det — da stod jeg paa Grænseskillet, rede til at træde ind i den katholske Kirke, og jeg tror, det bidrog til at kaste Lys

for mig netop paa Pavens Person og dens Betydning for os Katholikker og for hele Verden.

Ja, hvordan er saa Pius XI's Person? Pastor Fiedler har klarlagt hans Embede for os, og Redaktør Nielsen vil fortælle os om hans Handlingers Rækkevidde. Det er Mennesket Pius XI, jeg skal forsøge at faa til at træde frem paa hans Livs og hans Handlingers Baggrund.

Pius XI er et af de sjældne, lykkelige Mennesker, der bliver yngre med Aarene.

Da han var Seminarist, kaldte Ærkebiskoppen af Milano ham spøgefuldt »min unge Gamling«. Den Gang han mange Aar efter selv holdt sit Indtog som Kardinal-Ærkebiskop i samme By, tiljublede Ungdommen ham: »længe leve de unges Kardinal!« hvortil Kardinal Ratti svarede med Raabet: »længe leve Kardinalens unge Mennesker!«

Ungdommen er, som Pius XI selv siger, »hans Øjesten og hans Hjertes ømmeste Kærlighed«.

Det er umiskendeligt en Mands Ord, hvis eget Hjerte banker i ungdommelig Forstaaelse af den unge Slægt.

Som bekendt var den hellige Fader i sin Tid en ivrig og dygtig Bjergbestiger. Engang hændte det, at en ganske ung Dreng, Søn af Grev Melzi i Milano, var kommen med paa en af de ikke ufarlige Ture mod Snetindernes høje Maal. Den lille Karavane af Alpinister med deres Førere havde tilbagelagt en lang og besværlig Opstigning; det havde været for meget for Drengens uøvede Kræfter — han brød sammen. Her var gode Raad dyre, men resolut tog Achille Ratti Drengen paa sine Skuldre og bar ham paa hele Nedstigningens farlige og brydsomme Vej — næstendels et Forberedelsesbillede paa, hvordan han som Pave gerne vil være den gode Hyrde, der i aandelig Forstand bærer Ungdommen frelst hjem ad Verdens stejle og vildsomme Stier.

Er Ungdommen den hellige Faders Øjesten, saa maa det ogsaa siges, at han tager den katholske Kvinde faderligt ved Haanden og stiller uafviselige Krav om hendes Medvirken i den katholske Aktion.

Mon vi tager fejl, hvis vi siger, at Pius XI's Forstaaelse af Kvinden og hendes Betydning for det kathol-

ske Samfundsliv bunder i hans dybe Kærlighed til hans egen Moder, en Kærlighed, der gaar som en rød Traad gennem hans Ungdom og Manddom. Og var denne Kærlighed til hans Moder ikke ogsaa den Jordbund, hvoraf hans Kærlighed til den hellige Jomfru voksede frem?

Dengang han som Dr. Achille Ratti sammen med en af sine gejstlige Venner var sendt i en Mission til Paris (det var i 1893), og Vennen efter tilendebragt Ærinde vendte hjem, rejste Don Ratti ikke med ham, men drog som Pilegrim til Lourdes.

Under sin senere saa betydningsfulde Mission i Polen aflægger han straks Besøg hos den berømte Madonna af Czestochowa og gør i 14 Graders Frost Valfart til den saakaldte »sorte« Madonna i Vilna, hvor han beder knælende i Sneen i to Timer.

Da han bliver udnævnt til Kardinal-Ærkebisp af Milano, ser vi ham atter drage til Lourdes (denne Gang i Spidsen for 700 italienske Pilegrimme), inden han paa Marias Fødselsfest holder sit Indtog i sin Bispestad.

Kan De huske, at den lille hellige Terese havde en Forkærlighed for Sne, den jomfruelig hvide Sne? Jeg kan ikke tro andet, end at Alpinisten Achille Ratti har næret en lignende Følelse for Sneens rene Skønhed og har tænkt paa den ubesmiltet undfangne Jomfru, naar han saa Solen lyse paa de uberørte Snetinder.

Nysnævnte lille hellige Terese er for Resten en speciel Veninde af den hellige Fader, vist noget nær, hvad St. Filomene var for Sognepræsten i Ars. Pius XI har gjort lille St. Terese til Vogter for Vatikanets Haver, hvor han har ladet opstille en Statue af hende — maaske et Symbol paa, at hun i den himmelske Faders Paradishave skal plukke Roser og strø dem ned over Vatikanet og allevegne hen, hvor »den stakkels Jords Engel« beder om, at der maa falde Rosenregn. Ikke mindst over Missionslandene. For Missionerne har Pius XI som bekendt gjort hende til Værnehelgen.

Man siger, at som Pius X har faaet Tilnavnet Eukaristiens Pave, saadan vil Pius XI blive betegnet som Missionsernes Pave.

Det var ogsaa tænkeligt, at han blev kaldt »de fattiges

Pave«. En af de Opgaver, der laa ham paa Hjerte, medens han opholdt sig i Polen, var den at lindre Folkets Nød. Den var forfærdelig efter Krigen. Han skaffede Penge og Klæder til Veje. Biskopperne fordelte Gaverne i hver sit Stift, men i Warsawa gjorde Dr. Ratti det selv. Han gennemstrejfedes inkognito Byens Fattigkvarterer og uddelte personligt flere hundrede tusinde Mark.

Da han senere blev Ærkebiskop i Milano, holdt han en Tale til Arbejderbefolkningen, hvori han sagde: »Kom alle til mig. Jeres Fa'rs Hus er altid aabent. Er I smaa og ringe og fattige, saa skal min Røst være et Ekko af Frelserens: Kom til mig, I, der arbejder og lider. I har i ganske særlig Grad Krav paa, at Jeres Far aabner jer sine Arme.« —

Men hvor fristende det end er, maa jeg ikke fortabe mig i for mange Enkeltheder (ellers risikerer jeg, at den højærværdige Formand kalder mig til Orden!).

Hovedtrækkene i den hellige Faders Liv er saa kendte, at jeg kun ganske kort skal ridse dem op.

Han fødtes i 1857 i den lille norditalienske By Desio, hvor Faderen var Bestyrer paa et Spinderi. Han studerede Teologi i Milano og senere i Rom, hvor han blev præsteviet den 20. Decbr. 1879, og hvor han tre Aar efter tog Doktorgraden i baade Kirkeret, Teologi og Filosofi. 1882 vendte han tilbage til Milano, først som Lærer ved Præsteseminariet, derefter som Bibliotekar ved det berømte Ambrosianske Bibliotek.

Fra 1888 til 1912 er han at finde blandt dette Biblioteks Reoler, saa forflyttedes han til Vatikanets Bibliotek indtil 1918. Det er med andre Ord 30 Aars skjult, tilbagetrukket Liv.

Saa besynderligt det end ved første Øjekast kan se ud, saa var netop dette Liv den ypperligste Forskole for en vordende Pave.

Det fortælles, at Dr. Ratti aldrig, om han saa var fordybet i det mest fængslende Studium, blev utaalmodig, naar de bibliotekssøgende forstyrrede ham; tænk, hvor denne skolede Taalmodighed med sine Medmennesker maa

komme den Mand til Nytte nu, som fra tidlig Morgen til sén Nat knap kan kalde et Øjeblik sit eget!

En fremragende Intelligens var Achille Ratti altid i Besiddelse af (han er en matematisk Begavelse af Rang; Sprogmand, der siges at mestre over 30 forskellige Sprog) men han har altid husket, at Vorherre ikke har sagt, salige er de intellektuelle, men derimod: »Uden I bliver som Børn . . .«

Dr. Rattis Hovedstudium var Historien. Han har sikkert været meget imponerende med Hensyn til at huske Aarstal (det er min svage Side, saa jeg beundrer ubegrænset dem, der behersker denne Hukommelseskunst!). Men det, der synes at have været Dr. Rattis største Udbytte af Historiestudiet, blev dog det indgaaende Kendskab til Menneskekarakteren, han erhvervede sig. Naar han, som den i Ordets dybeste Forstand modne Mand, stilledes paa fremskudte Pladser og paa den mest fremskudte Post i Verden, saa mødte han de talløse Mennesker, hvis Liv og Skæbne han fik afgørende Inflydelse paa, med en Forstaaelse, der kun kunde forbavse dem, som ikke saa Historikeren bagved Prælaten og Paven.

Leo XIII havde i Achille Rattis purunge Dage set forskende ind i de rolige, kloge Øjne bag Brillerne og lagt sin Haand velsignende paa hans Hoved. Benedikt XV fæstede ogsaa forskende sit Blik paa Bibliotekaren fra Milano i de Aar, han færdedes i Vatikanets Bibliotek. Da saa det ældgamle, ærværdige polske Rige som en Ø, der har været oversvømmet, atter hævede sig af Verdenshavet, endnu inden Krigens. Bølger havde lagt sig, saa erkendte Benedikt XV, at den Mand, der skulde bringe Orden i dette Lands aandelige Anliggender, det var Dr. Ratti og ingen anden end Dr. Ratti. Det har vel maaske nok været med et Suk, at den lærde Doktor lukkede Biblioteksdøren efter sig den Dag, han som Apostolisk Visitator rejste til Warsawa. Hans Jurisdiktion strakte sig ikke blot til Polen, men omfattede alle de baltiske Stater, som før havde staaet under Rusland, og selve Rusland.

Det er bleven sagt om denne hans yderst vanskelige Mission, at »der er Situationer, som man kun kan klare i Kraft af Hellighed,« og at det netop var, hvad han gjorde.

At komme nærmere ind paa hans Virksomhed i Øst-europa falder uden for den mig givne Ramme: Pius XI's Person. Jeg maa kun sige, at Dr. Ratti var for Polen, hvad Kardinal Mercier var for Belgien — med den Forskel, at Kardinal Mercier stod midt i sit eget Folk, medens Dr. Ratti omfattede et fremmed Folk med en lige saa inderlig Forstaaelse og glødende Kærlighed, som havde det været hans eget. I de vanskeligste og farligste Forhold stod han lige saa modigt fast som i sin Tid paa sine Alpetinder. Naar alle flygtede, blev han paa sin Post.

Et Træk, der i særlig Grad karakteriserer hans Person baade som Historikeren, der ved Besked med Sagens indbyrdes Forhold til hinanden og deres Udviklings Gang — og som, lad mig sige Ordet rent ud: Helgenen, der er rede til Martyrdøden:

Efter et Par Maaneders Ophold i Polen skrev Dr. Ratti nemlig til Benedikt XV angaaende Tilstandene i Rusland: »Jeg tror, at for at frelse dette uhyre Rige skal der mere til end Bønner, der skal katholsk Blod til, Præsteblood, og derpaa beder han om Pavens Samtykke til selv at drage ind i Rusland. Paven svarer: »Rejs!« Dr. Rattis Kufferter er allerede pakkede, han venter kun paa Sovjet-regeringens Pasvisering, da der kommer et Telegram fra Rom: »Forbered Dem til at modtage Bispevielsen, De er udnævnt til Nuntius i Warsawa.«

Men gik Dr. Ratti end glip af det blodige Martyrium, han higede efter, saa var det kun, fordi Vorherre havde et ublodigt Martyrium i Behold til ham.

Efter de godt 2 Aars Ophold i Polen, kom Udnævnel- sen til Ærkebispesædet i Milano og Kardinalværdigheden. Det var den 13. Juni 1921. Efter Konsistoriet havde Be- nedikt XV en privat Samtale med de tre nykreerede Kar- dinaler, hvoraf Achille Ratti var den ene. Pave Benedikt sluttede Samtalen af med de Ord: »I Dag har jeg givet eder det røde, men den ene af eder har snart det hvide i Vente.«

I Januar Aaret efter døde Benedikt XV.

Da Kardinal Ratti et Par Dage efter steg op i Toget paa Milanos Banegaard for at tage til Konklavet i Rom,

overrakte en Flok unge Piger ham en Buket hvide Blomster med den Tilføjelse, at de er »hvide som den Dragt, Deres Eminenza snart skal iføres.« »Nej, bring dem til Madonnas Kapel,« sagde Kardinalen — og der var Taarer bag Brillerne.

Konklavet varede i 4 Dage, 2.—6. Der fandt 14 Afstemninger Sted. Som Kardinal Gasparri udtrykte det: »Lige saa mange som Korsvejsstationerne, inden vi fik Paven vel og godt naglet fast paa hans Golgatha.«

»Den stakkels Jords Engel« paa hans Bjergtop med Udsigten aaben ud over Alverdens Riger og Lande.

Den nye Paves Personlighed gjorde sig gældende i samme Øjeblik, han var valgt: Efter at have modtaget Valget og kaaret sig det Fredens Navn Pius, udtalte han: »Jeg vil endnu tilføje et Par Ord. I hele Kardinalkollegiets Nærværelse bevidner jeg, at det ligger mig paa Hjerte at værne og væрге alle Kirkens Rettigheder og alle den hellige Stols Prærogativer; men efter at have slaaet det fast, er det min Vilje, at min første Velsignelse, som et Pant paa den Fred, Menneskeslægten sukker efter, skal strække sig ikke blot til Rom og til Italien, men til hele Kirken og den ganske Verden. Denne Velsignelse vil jeg give fra Peterskirkens udvendige Balkon.«

Det var første Gang siden Ulykkesaaret 1870, at en Pave saaledes lyste Velsignelsen over Byen og Verden, Urbi et Orbi.

Og her slutter min Opgave. Hvad der, efter at Pius XI har besteg St. Peders Stol, er at berette, vil nærmest komme ind under det tredie Afsnit af denne Aftens Taler: Hans Betydning for Verden.

Det, jeg haaber at have vist den ærede Forsamling, er, at der bag de store og betydningsfulde Handlinger staar en Mand, en Personlighed med et ædelt og helligt Hjerte som har Krav paa alle sine aandelige Børns Kærlighed.

Pius XI's Betydning.

Af N. P. Nielsen.

Tale ved Festmødet 20. Januar.

Vi har en Pave!

Habemus Pontificem!

Ja, lyder det ikke her i Norden som et Æventyr! Poul Helgesens kække Røst forstummede midt i Skibbykrønikens sidste Sætning, og paa en Ligsten i St. Petri Kirke i Malmø læser vi om Mester Claus, der kaldes »Pavedømmets Dødbringer«. De nordiske Studenter i Wittenberg roste i det 17. Aarhundrede i latinske Vers paa deres trykte Disputatser hinanden for, at de »havde bragt Paven til Hvile«, og i Nutiden hører vi Gang paa Gang, at Katholicismen er en fremmed Aandsbølge paa dansk Grund.

Naar vi Bønder derude i Skjalm Hvides gamle Bønderbygder kigger i vore Stamtavler og mellem vore Forfædre ser Bøndernavne, der tillige findes i de gamle katholske Gavebøger i Middelalderen, da gaar det os som Dem herinde, hvor ogsaa mange ser de katholske Fædres Navne lyse ned til Nutids Slægt, at vi netop føler os i Pagt med vore gamle Fædre, naar vi istemmer Raabet: Habemus Pontificem!

Under de sidste fire Hundrede Aars løst sammenhængende Muldlag træffer vi i Hjemstavnens Jord den faste Grund, som en Absalon, en Biskop Gunner, en Andreas Sunesøn og mange med dem har traadt fast, saa den uopløseligt er knyttet til den Klippe, paa hvilken Gud Herren har bygget sin Kirke.

Gennem denne faste Undergrund lyder fra Rom Genklangen af Vivatraabene: Evviva il Papa! Evviva il Re! Saa forstaar vi, at den katholske Kirke i Danmark bygger paa urgamle Syldstene i Slæglernes Traditioner, og fra Danmarks Jord klinger Vivatraabene tilbage til Peterspladsen med nordisk Klang og nordisk Styrke.

Habemus Pontificem!

Trods Nordboens Lyst til ikke at se den Kendsgerning i Øjnene, at Paven uafsladeligt har virket paa St. Peters

Stol, uanset Frafaldet nord for Alperne, har den katholske Kirke jo nu langt større Udbredelse end før den nordiske Kirkeomvæltning, og Katholikkernes Tal er mange Gange større end hin for Nordens Lande saa skæbnesvangre 31. Oktober 1517.

Pave Pius XI traadte i sine Forgængeres Spor, og Kirkens Fremstød i hans Virketid paa Romas Stol er betegnet ved Oprettelsen af 44 apostoliske Præfekturer, 57 nye Bispedømmer og 14 Ærkebispedømmer. Naar man ved, hvor forsigtigt Kirken gaar frem, før den opretter de nye Overhyrdeembeder, forstaaer man Betydningen af disse Tal.

Den hellige Fader indser, at det ogsaa gælder om, at de ydre Rammer fyldes. De sidste Rundskrivelser viser dette: »Virk for gennem den kristelige Opdragelse at skabe det kristne Menneske,« hedder det.

Den sande Kristne er Typen paa den gode Statsborger. Jesus er Opdragelsens Mester og Forbillede. Kirkens Aand er Statens stærkeste Grundvold, Skolens bedste Vejleder og Hjemmets stærkeste Hegn. Den hellige Fader har vist Verden hen til det hellige Tegn, om hvilket Legenden slynger Ordet til Kejser Konstantin: »Ved dette Tegn skal du sejre«, og den, der stamper mod Brodden, maa tage Følgen. Mere end een Mand har maattet sande Nederlagets Bitterhed og med Ord som dem, der tillagdes Julian Apostata, bekende ved Livsbanens Ende: Du har sejret Galilæer!

Det er Christi evigt gældende Love, den hellige Fader forkynder, saa maa den enkelte, Folkene, Staterne, ja, selv Folkenes Forbund forstaa Alvoren. Det er en Afgørelsens Stund som hin Dag i den gamle Pagt, da det lød til Folket: Du kan vælge Velsignelsen eller Forbandelsen. Staterne kan vælge Christi eller Gudsfornægtelsens Lov, men Gud Herren lader sig ikke spotte!

Pave Pius XI's Hjerte slaar varmt for Folkenes sande Vel. Det er, som Bjergbestigeren fra Alpens Tinde søger at fange den hele Verden i sit Blik. Se Juleencyklikaen! Tanken kredser deri fra Polarlandets Is til Missionæren under Indiens Palmer, fra Trængslerne, der nylig var i Meksiko, til Længslen efter at hjælpe den lidende, østerlandske Kirke til Fred, fra Ansgarfesten i Stockholm til Jubelfesten paa Monte Cassino, fra Domkirkeindvielsen i

Reykjavik til Forsoningsarbejdet mellem Staterne. Her kommer den hellige Fader ind paa det lateranske Forlig: »Italien, vort dyrebare Fædreland, har sluttet sig til de Stater, der har Venskabsbaand med den romerske Stol,« lyder det glade Budskab. Endnu ved det sidste Pavevalg stod en italiensk Borger paa Peterspladsen og udtalte sin Forundring over, at den liberale Regering aldrig havde forstaaet, hvad det vilde betyde for Italien at faa Fred med Vatikanet. Den samme Mand hilste den nyvalgte Pave med en Artikel, der viste hans Tro paa, at der maatte ske noget netop under denne Pave, hvis historiske, politiske og filosofiske Viden er uomstridelig. Det var den samme Italiener, der som Landets Diktator siden hen i Deputeretkamret slog fast, at Italien ikke kunde ignorere en 2000-aarig Magt, hvis Indflydelse daglig vokser og strækker sig over 400 Millioner Sjæle. Det er den samme Erfaring, som Napoleon gjorde, da han bad sin General forhandle med Paven, som om denne havde 200000 Bajonetter bag sig.

Det var næppe en Tilfældighed, men Forsynets Vilje, at der kort efter Pavevalget i Italiens Politik fandt det Systemskifte Sted, som medførte Løsningen af det romerske Spørgsmaal. Den hele katholske Kristenhed glæder sig med den hellige Fader over, at Rom paany blev det Rom, vore Fædre i Middelalderen kendte, »Borgen over alle Borge, hvis Gader er røde af hellige Mænds Blod«, som det lyder fra den islandske Valfartvejviser i Middelalderen, og som det med Overbevisningens Kraft toned fra Alvastras Klosterbuer.

Atter ringer Roms Klokker til Fest, atter lyder Raabet *Evviva il Papal Evviva il Re!* i Roms Gader.

Det helgenrige, italienske Folk, der før har kunnet tænde Begejstringens Glød og udsende Troshelte, som var parat til at ofre alt for den kristne Tro, har indtaget sin gamle Plads som Fanevagt om den Klippe, paa hvilken Pave Pius XI har udfoldet Christi Kongsbanner.

Hvad saa end Fremtiden vil bringe, saa tør ingen nægte, at Guds Finger skriver dybe Træk i vor Tids Annaler.

Thi det er klart, at vi har en Kamp for os, ikke alene mod Kød og Blod, men mod Ondskabens Magter under Himlen. Derfor forpligter det Borgerbrev, den katholske

Kirke giver os, hver en Katholik til at møde ved Fronten i den katholske Aktions Tjeneste.

Den hellige Fader har alene til Formaal at fremme Christi Rige paa Jorden, derfor var det Frelseren, der i det hellige Sakramente var Midtpunktet i den hellige Faders første Procession udenfor Vatikanet. Derfor var en af Betingelserne for Forliget, at Italiens Love paa Ægteskabslovgivningens Omraade kom til at svare til Kirkens Lære, og det tjener Italien til Ære, at det straks erklærede, at det var indforstaaet med dette og ogsaa har vist det i Lovgivningen. Ogsaa Polens Lovgivning viser, hvorledes Staten i Kirkens Lære og Aand kan finde sin stærkeste Støtte i Bestræbelsen for at højne Folkets moralske Kraft. Heri drog ogsaa det nye Polen Nytte af Pave Pius's politiske, historiske og etiske Synspunkter. Det er ikke Pave Pius's Skyld, at der ved Polens Nordgrænse endnu ligger et uløst Spørgsmaal. Det er Pavens Vilje at befæste en dyb Fred mellem de kristne Lande, thi for disses egen Skyld er det paa høje Tid.

Aldrig siden Afgørelsen paa de katalauniske Marker har Europas kristne Kultur været i Fare som i vor Tid, selv om det maaske, skønt hvem ved det, ikke først og fremmest er Krigens tveæggede Sværd, der paa ny ligger over Europas Skæbne, saa er det den i alt Fald langt farligere, giftige Agitation, der river Millioner af værgeløse Sjæle med sig i Tilintetgørelsen.

En nu detroniseret Monark saa engang Europa truet af et Flammehav, der bar Buddas triumferende Statue over Ruslands brændende Sletter frem mod Europas Hjerter, »Europas Folk, værn jert helligste Eje«, lød hans advarende Røst. Men Fjenden er større end Buddha. Det Flammehav, der nu farer hen over Ruslands Stepper, bærer ikke Buddas Statue, men øverst paa de brandrøde Luer staar Symbolet paa den raa Materialisme og Gudsfornektelse. Statuen af selve Mørkets Fyrste har hævet sig fra sin Plads i Moskvas skamskændede Gader, og lynende af Had og Ondskab stirrer den frem mod den kristne Kultur, mens Martyrernes Blod flyder i stride Strømme i Ruslands vanhelligede Kirker.

Overfor den Situation er det, at den hellige Fader paa

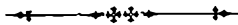
St. Peters urokkelige Stol udraaber sit: »Europas Folk, værn jert dyreste Gode, jer kristne Tro!«

Aldrig har Fjenden rejst sig som i vor Tid til aabenbar Kamp mod den kristne Kirke, mod Guds evige Love, mod Folkenes nedarvede Aandsværdier og mod den hele kristne Overlevering. I dette for den kristne Kultur saa afgørende Øjeblik udfolder den hellige Fader Christi Kongsbanner: Vexilla Regis prodeunt!

Det er Kaldet til dig og mig, til hver en Katholik paa Jordens vide Kreds. Atter lyder der over Europas Sletter, denne Gang med Pave Pius XI's Røst, det »Deus vult«, der kalder paa Folkenes Vilje til i Lov og Ret, i Tale og Skrift, i Hjem og Skole, under Hærens Faner, ved Plov som under Mejselslagets Klang at følge sin kristne Ridderpligt og fylkes om Christi Kongsbanner og med een Røst bekende Troen paa de Ord, der fra Obeliskens Fod hæver sig som et straalende Transparent paa Himlen over Peterskirkens Kuppel og Vatikanstadens Søjler: Christus vivit, Christus regnat, Christus vincit!

I dette Kald til Samling ser vi Pave Pius XI's verdenshistoriske Betydning.

I Sandhed: Habemus Pontificem!

Priser for Deltagelse i Palæstina-Rejsen, der varer 29 Dage.

Kategori A.

Med III Kl. Jernbane til Venedig og hjem fra Rom samt Køjleplads i Skibets luftige Sovesale samt alle Udflugter ifølge Programmet, Ud- og Indskibningspenge i de Havne, der anløbes, alle Entreer, Drikkepenge, fuld Forplejning paa hele Rejsen (dagligt tre Maaltider og ombord tillige Eftermiddagskaffe) og iøvrigt alle Rejseudgifter.

Kr. 1000.—

Kategori B.

Med Køjleplads i trekøjes Kammer og iøvrigt samme Betingelser som under Kategori A.

Kr. 1120.—

Kategori C.

Med Køjleplads i trekøjes Kammer, II Klasses Jernbane til Venedig og fra Rom til København og iøvrigt samme Betingelser som under Kategori A.

Kr. 1240.—

Tillæg.

Ønskes Plads i tokøjes Kammer forhøjes Prisen med Kr. 90.— pro persona.

Depositum.

Ved Indtegningen erlægges et Depositum stort Kr. 200.— Restbeløbet betales senest den 10. April.

Forfald.

Skulde nogen paa Grund af Sygdom blive forhindret i at deltage i Turen, vil Bureauet forsøge at afhænde Billetten. I saa Fald bør Lægeattest fremlægges.

Depositum fortæbes ikke, forsaavidt det lykkes at videre-sælge Billetten. Derimod tilbageholdes til Dækning af Reservations- og andre Udgifter et nærmere udregnet mindre Beløb, og Depositumet udbetales da fratrukket dette Beløb.

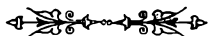
Pasvisering.

Passene skal viseres til Palæstina, Ægypten, Syrien, Græken-land og Jugoslavien og maa derfor indleveres til vort Kon-tor senest den 10. April. Pasviseringen betales særskilt.

Rejsen ledes af dansk Fører paa hele Turen.

Katholsk Klubs Rejsebureau
Byen 5956.

Oversøisk Passagerbureau
C. 14.717 og 14.718.

Der burde have været Roser —

Det er ikke en Digter, som hengiver sig til sværmerisk Udmaling af, hvor skønt det vilde tage sig ud, hvis et Væld af Roser, røde, hvide og gule i yppig Pragt smykkede den bare, hvide Mur; det er et ganske jævnt Menneske, som giver sig til at ønske.

Jeg behøver blot at lukke Øjnene, saa kan jeg se det hele for mig, saaledes som det burde være.

Der burde være et Væld af skønne og nyttige Ting, som dækkede mange Borde. Der burde være mange dejlige Haandarbejder, Billeder, Bøger, alle tænkelige Nyttegenstande, Legetøj, der kan faa Børns Øjne til at straale; kort sagt, der burde være et Bjerg af gode Sager paa Fastelavns-markedet, som holdes paa Nørrebro.

Roserne har altid været Symboler paa Kærlighed og paa Kærlighedens Gave. Alt, hvad der skænkes af Kærlig-

hed til de fattige Smaa, er som Roser, røde, hvide og gule i yppig Pragt.

Der burde være Roser —

Der burde være en katholsk Børnehave paa Nørrebro.

Cay Benzon,
Præst.
Nørrebrogade 27.

Nye Bøger.

Aage Gad: Vers. I Kommission hos St. Ansgars Boghdl.

Versene er velmente og giver Udtryk for en urolig Religiositet, der ofte synes usikker og hektisk; den er ret almindelig i sin Form, dog mærkes det, at der staar Katholicisme bag. Men Poesi er »Vers« ikke; Formen er ganske usikker og ubehjælpelig; hvor den er ægttest, er den Efterklang.

Peter Schindler.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen har modtaget følgende Telegram fra Vatikanet:

Med faderlig Velvilje takker Den hellige Fader af ganske Hjærte for danske Katholikkers Hyldest til Jubilæet og sender som Pant paa Guds Velsignelse sin særlige apostoliske Velsignelse.

Kard. Gasparri.

— A. C. meddeler, at første Hold til Romerrejsen er fuldttegnet, og at der gennem hele Februar modtages Indtegninger til et nyt Hold — Prisen er den samme: Kr. 420 for alt (ogsaa Drikkevarer) i 14 Dage; Tiden bliver for begge Hold 15. Juli—1. Aug. Der vil i Løbet af 14 Dage blive tilsendt de Indtegnede nærmere Planer.

— A. C's sidste Møde i forrige Semester faldt Onsdagen før Jul. Mødet var Fællesmøde med »Studenterkredsen« og var godt besøgt. Pastor Peter Schindlers Indledningsforedrag »Grundtvig som Katholik« paahørtes med stor Interesse af Forsamlingen. Taleren søgte især at paavise, at Grundtvig, der jo maa regnes blandt dansk Aandshistories største Personligheder, ofte havde fremsat Tanker, der var meget nær de katholske, og at denne profetiske

Skikkelse den Dag i Dag havde meget at sige os alle. — I den efterfølgende Diskussion, der for en stor Del drejede sig om G's Stilling til selve Kirkebegrebet, deltog fra Studenterkredsens Side Præsterne Schultz-Lorenzen, Trier og Lund-Sørensen og fra A. C. Pastor Messerschmidt, Hr. Hjorth m. fl. foruden selv. Indlederen. P.

Ordруп. St. Andreas Sogns Mødreforening med Sektion for Menighedspleje.

Der har i 1929 været afholdt 12 Møder i Kirken. (Messer med Fælleskommunion og Foredrag). Monikamødet afholdtes d. 3. Maj hos St. Josefsøstrene. Den tidligere Styrelse genvalgte. Der er i Aarets Løb sendt 13 Lykønskninger fra Mødreforeningen til Mødre i Anledning af et Barns Fødsel og tillige læst Messe for disse 13 nyfødte Børn. Fra Systuen er der i 1929 udsendt c. 550 Stk. Tøj foruden Fodtøj, en Barnevogn og Stof i Metermaal. Det er fordelt mellem Børnehjemmene i Nakskov, Næstved, Slagelse og Roskilde samt i Menigheden. Mødreforeningen har haft den Glæde fra et Medlem at modtage en fuldt monteret Barneseng og Spædbørnstøj til Brug i c. 9 Mdr.; det tænkes anvendt som Vandreseng til Hjem i Menigheden, hvor en saadan Hjælp maatte være tiltrængt.

<i>Indtægter.</i>	Kr.	<i>Udgifter.</i>	Kr.
Kassebeholdning $\frac{1}{2}$ 29:	134.12	Systuen:	87.15
Kollekt ved Møderne:	76.60	Porto og Fragt:	5.00
Gaver:	20.00	Messer:	39.00
Monikafesten:	14.40	Kontingent t. D. K. K. F.:	10.00
Andel i Vincentskollekt:	52.87	Kontant Hjælp:	70.00
	<u>Kr. 297.99</u>		<u>Kr. 211.15</u>
		Kassebeholdning $\frac{1}{2}$ 30:	86.84
			<u>Kr. 297.99</u>

Polen (K. P.). I Posen holdtes medio Januar en 13 Dages Kongres for Kirkemusik under den fra Stockholmer-Mødet kendte Kardinal-Primas Hlonds Præsidium. Emnerne var: 1) Hvorledes kan Motu Proprio gennemføres i Praksis? 2) Hvordan kan den dannede Klasse blive interesseret i at hjælpe ved Fremførelsen af den liturgiske Musik? 3) Orgelet i den romerske Ritus. Foruden disse tre Forhandlinger udfyldtes Programmet af Fremførelser af liturgisk Musik i Kathedralen og Posens øvrige Kirker, hvorved Kongressens Deltagere fik et levende Indtryk af Kirkemusikens høje Stade i Polen.

England (K. P.). Tre af de britiske Dominions — Australien, New Zealand og Irland — sender katholske Pre-

mierministre som Delegationsførere til London. Dette vil sikkert faa Betydning i Forhandlingen om Afskaffelse af den antikatholske Kroningsed, under hvilken Kanadas og New Foundlands Repræsentanter antagelig ogsaa vil staa paa Katholikernes Side.

— (K. P.). De engelske Blade bliver stadig mere villige til at optage katholsk Stof. Saaledes har »Manchester Evening Chronicle« nu anmodet den kendte Mgr. Gonne om en Artikelserie om den katholske Kirkes sociale og aandelige Arbejde.

— (K. P.). I Anledning af 100 Aars Festerne for de engelske Katholikkers Emancipation gør »Universe« opmærksom paa, at England var det første Land, hvor Katholikernes Emancipation gennemførtes, og at det vil vare længe, inden andre Lande kan fejre lignende 100 Aars Fester. I Kanada emanciperedes den katholske Kirke først effektivt i 1851. I Australien afskaffedes den engelske Kirke som Statskirke 1836, men først fra 1880 kunde Katholikkerne regne med fuld Sikkerhed. Paa Ceylon ophævede den britiske Besætning de hollandske Straffelove, men den engelske Kirke indførtes som Statskirke. I Sydafrika fik Kirken 1805 indskrænket Frihed, som dog kun varede 1 Aar og afløstes af en Intolerance, der først sluttede 1867. Paa New Zealand begyndte den katholske Aktion 1838, men Anglikanerne og Methodisterne udfoldede en rasende Opposition og ophidsede endog de indfødte Maoris til at ødelægge Missionen. Denne Forfølgelse blev dog forgæves, og Katholikkerne er nu talmæssigt stærkere paa New Zealand end i England. — Af Landene udenfor det britiske Rige var Danmark et af de første, hvor Emancipationen blev modtaget med særlig Glæde. Siden Lutherdommen var bleven indført som Statskirke, var særlig skarpe Love traadt i Kraft indtil 1849, da alle Religioner fik fuldstændig Frihed. Denne Frihed blev 1874 udstrakt til Island. Norge gik forud for Danmark, hvis Love ogsaa havde haft Gyldighed der; men snart efter Ophævelsen af det danske Herredømme 1814 indførtes religiøs Frihed. Frihedsloven traadte dog ikke i Kraft før 1845. Den katholske Kirkes nuværende laalelige Stilling i Norge skyldes en Lov af 1891. Sverige har altid været langt tilbage for Danmark og Norge. 1860 ophævedes forskellige Straffelove, og 1869, 1870 og 1873 fulgte videre Frihedslove. Japan var — i det mindste for Missionærerne — et lukket Land til 1859, i hvilket Aar det blev tilladt Missionærerne at slaa sig ned paa visse begrænsede Omraader.

Spanien (K. P.). Den apostolske Nuntius i Madrid, Mgr. Tedeschini, har tilstillet den katholske Lærereforening

en Skrivelse (i Anledning af Foreningens Møde i Jaen), hvori han minder om den særlige Forkærlighed, Kirken i Almindelighed og den nuværende Pave i Særdeleshed altid har vist Lærerne. Den lærende Kirke betragter Lærerne som sine bedste og nødvendigste Hjælpere og tilstaar dem derfor en virkelig Deltagelse i sit Læreembede, idet den lader dem arbejde sammen med Præsterne paa sine Børns aandelige Uddannelse og Religionsundervisning. Som Forældre ved Opfyldelsen af deres hellige Pligt søger Hjælp hos Læreren, saaledes betror ogsaa vor store Moder Kirken de kristne Forældre og Lærere en vigtig Del af sit Værk. En katolsk Lærers Kald er derfor et helligt Kald.

Sydamerika (K. P.). Republikken Columbias Præsident Don Miguel Abadir Mendez har ved et Regeringsdekret af 1. Decbr. bestemt, at hele Nationen den 21. Decbr. skulde hylde Den hellige Fader for paa særlig festlig Maade ved en officiel Stats-Festdag at fejre Pavens Præstejubilæum.

Haïti. (K. P.). Republikken Haïtis lovgivende Forsamling har vedtaget en ny Lov, ifølge hvilken ethvert Ægtekab anerkendes som lovligt, naar det indgaas for en af Regeringen anerkendt Præst. Hidtil anerkendtes kun Ægtekaber, der var indgaaede for en borgerlig Myndighed.

Brevkasse.

Et Spørgsmaal — Side 809 (Ugebl. 13. Okt. 1929) siges der, at de »stiftede Sjølemesser« (p. Gr. af den svingende Valuta) ikke mere modtages »for evig Tid«, men kun for en Periode (50 Aar), efter hvilken Summen indgaar i Kirkens Regnskab. Den Sætning interesserer mig en Del, jeg har nemlig for to Aar siden stiftet en Sjølemesse. Jeg spurgte derfor Præsten, der i sin Tid havde ordnet alt, om det var en ny Bestemmelse, og om den gjaldt for hele Kirken eller kun for enkelte Dele og især for det danske Apost. Vikariat. Men saavel han som andre Præster svarede, at de ikke kendte Spor til en saadan Bestemmelse eller en lignende Fremgangsmaade. — Kunde nu Redaktøren ikke foranledige Forfatteren af den nævnte Artikel til at give Ugebladets Læsere nærmere Oplysning om, hvad der er 1) kirkelig Bestemmelse og 2) Skik og Brug her til Lands angaaende de Punkter, Sætningen omtaler?

Med Tak for Optagelsen
En Læser.

Forfatteren til den nævnte Artikel meddeler os, at Biskop von Euch i sin Tid har truffet en saadan Bestemmelse. Men det ser ud til kun at have været hans Hensigt. En saadan Bestemmelse eksisterer i hvert Fald ikke for Øjeblikket, men der kan stadig stiftes Sjølemesser »for evig Tid«. *Red.*

Kunde jeg gennem Dem, som Redaktør, faa Oplysning, om »Kristi Efterfølgelse«, oversat af Pastor Ronge i 1926, allerede er udsolgt her i Danmark? Paa en Bestilling hos en af de katolske Boghandlere i København fik jeg det Svar: »Desværre lykkedes det mig ikke at skaffe »Christi Efterfølgelse«, jeg ved ikke, om

den overhovedet kommer mere.« Jeg skrev saa til Oslo for at faa i det mindste den norske Oversættelse, og da fik jeg om-gaaende tilsendt de bestilte Eksemplarer: Kristi Efterfølgelse, København, Katholsk Forlag 1926! *Josef Resch.*

Efter hvad vi erfarer, er Bogen ikke udsolgt. *Red.*

Katholsk Presse møde.

Tirsdag d. 4. Februar Kl. 8 afholdes offentlig

Møde om den katholske Pressesag

i Sankt Knudssalen i Stenosgade.

Dagsorden:

1. Lensgreve Holstein Ledreborg indleder Mødet.
2. Meddelelser om Pressebureauets Formaal og dets Virksomhed i det forløbne Aar.
3. Skrivelse til Mødets Deltagere fra Baronesse Rosenørn Lehn.
4. Taler. *Mgr. B. D. Assarsson og Pater A. Menzinger.*
5. En skriftlig Meddelelse overleveres til hver af Mødedeltagerne personlig.

Pressebureauets Protektor, Hs. Højærværdighed Biskoppen, har tilsagt sin Nærværelse ved Mødet.

— Fri Adgang for alle. —

Katholsk Pressebureauets Bestyrelse.

Bønforeningen for Nordens Omvendelse

afholder paa *St. Ansvars Fest Mand. d. 3. Februar i Sct. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115,*

1. *En stille Messe med Fælleskommunion Kl. 7¹/₂.* Messen bliver læst for Nordens katholske Anliggende, for hvilke man anmodes om at opføre den hellige Kommunion. Foreningens Medlemmer opfordres indtrængende til at møde. Iøvrigt er alle velkomne!

2. *En Sct. Ansvars Andagt om Aftenen Kl. 7¹/₂* med en lille Tale af Pastor Benzou. Hertil er ligeledes Adgang for alle!

Unø Kontormand, (Katholik) 32 Aar, søger Plads paa Kontor eller Lager snarest Billet bedes sendt til Ulrich Nissen Adr. Stationsforstander Nissen, Vedde.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende *Ansøgninger* om Arbejde:

Plads tilbydes:
en Mand, der kan passe Hønses-Kanin-Biavl og lign.

Plads søges:
af en Kontormand, en Arbejdsleder, en Mand v. Landvæsen, en Maskinarbejder, en ved hvad-somhelst, en Vaskekone.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Academicum Catholicum.

Foraarsemestret 1930.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 5. Febr.	Illusioner	Hans Højærværdighed Biskop Joseph Brems
Onsdag d. 19. Febr. D. u. S.	Religiøsitet og Religion	cand. phil. Enoch Hjorth
Onsdag d. 5. Marts	Vor religiøse og sociale Indstilling i biologisk Belysning	stud. mag. Svend Heding
Onsdag d. 19. Marts D. u. S.	Dansk Sprog i Bønne- bog og Katekismus	• Flere Indledere
Onsdag d. 2. April	Oplæsning af egne Værker	Forfatteren Helge Rode
Onsdag d. 23. April D. u. S.	Omvendelse	Pastor Henry Christoffersen
Onsdag d. 7. Maj	Tempel og Synagoge efter Jerusalems Fald	Overrabiner, Professor D. Simonsen
Onsdag d. 21. Maj D. u. S.	Kirkebygning og Kirkesmykning	Pastor Hubert Messerschmidt
Onsdag d. 4. Juni	Ordinær Generalforsamling	

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115⁴ og begynder Kl. 8. Gæstekort à 1 Kr. (3 Kr. for hele Semestret) faas ved Henvendelse til Administratores:

cand. phil. Enoch Hjorth, Fiskedamsgade 21⁴ Ø.

Bankassistent Frøken Dagmar Beck-Hansen, Vennemindevej 22⁴, Str.

stud. jur. Peder Olav Hansen, Henrik Steffensvej 4 St. V.

NB. Om Torsdagssammenkomsterne i D. u. S., hvortil ordinært kun Medlemmer har Adgang, vil der ske Opslag i de daglige Lokaler.

Administratores.

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Februar.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8^{1/4} Messe med sakramental Velsignelse Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse Kl. 7^{1/2} Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter den sidste Messe udstilles Sakramentet som er udstillet hele Dagen; Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Rosenkranskirken. Søndag den 2. Febr. Kyndelmisse. Om Efterm. Kl. 5 synges *Completorium*.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 3. Februar Kl. 8 Aften i Kapellet i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag den 9. Februar Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen Fredag d. 7. Februar i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken til de aftalte Tider.

A.C. Onsdag d. 5. Februar Kl. 8. Hans Højærværdighed Biskep *Joseph Brems: Illusioner.*

(Gæster har Adgang paa sædv. Betingelser, naar Gæstekort afhentes hos Adm. før Mødedagen.)

Søndag den 2. Februar, Kyndelmisse, begynder Gudstjenesten i

- St. Ansgars Kirke Kl. 9^{1/2}
- Rosenkranskirken Kl. 10
- St. Annæ Kirke Kl. 9^{3/4}
- Sakramentskirken Kl. 10
- Jesu Hjerter Kirke Kl. 10
- St. Josefs Kirke Kl. 9
- St. Andreas Kirke Kl. 9^{3/4}

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 9. Februar Kl. 11^{1/2} i Forsamlingsalen Bredgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning; 2) Kassereren forelægger Regnskabet; 3) Valg af Formanden; 4) Valg af Bestyrelsesmedlem; 5) Eventuelt.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men paa Grund af de stærkt begrænsede Midler kan denne Hjælp desværre kun ydes i meget begrænset Omfang. Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4, Onsdag undtagen) maa ligeledes udfyldes og alleveres af dem inden Søndag d. 16. Februar enten hos Fru Mariboe (Strandvej 59) eller hos Frk. Ronge (Lykesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag 4 Kr. og derover), som i høj Grad trænger til nye Medlemmer, dersom den ogsaa i Fremtiden skal kunne fortsætte sin Virksomhed, som den har øvet i snart 75 Aar (stiftet i Februar 1855).

Bredgade 64.
d. 19. Januar 1930.

Pastor v. *Kettenburg.*
Sognepræst ved St. Ansgar.

Kirkelig Kalender.

2. Febr. Kyndelmisse.	9. Febr. 5. Søndag eft. Epifani.
3. — M. Ansgar, Nordens Apostel.	I Messerne: Ansgar.
4. — Ti. Andreas Corsinus, Biskop og Bekender.	10. — M. Oktav af Ansgar.
5. — O. Agathe, Jomfru og Martyr.	11. — Ti. Vor Frue af Lour- des.
6. — To. Titus, Biskop og Bekender.	12. — O. Serviterordenens syv Grundlæggere.
7. — F. Romualdus, Abbed.	13. — To. Ferialdag.
8. — L. Johannes af Matha, Bekender.	14. — F. Valentin, Martyr.
	15. — L. 6. Søndag efter Epifani.

Ugens Messebønner.

2. Febr. Kyndelmisse (N.-M. 810, G.-M. 641). Ihukommelse af 4. Søndag efter Epifani (N.-M. 93, G.-M. 128). Slumnings-evangeliet er Søndagens (N.-M. 94, G.-M. 130).
3. Febr. Ansgar (N.-M. 821, G.-M. 653).
4. Febr. Andreas Corsinus. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]). Særlig Oration (N.-M. 826, G.-M. 657). Ihukommelse af Ansgars Oktav (N.-M. 821, G.-M. 653).
5. Febr. Agathe (N.-M. 826, G.-M. 658). Ihukommelse af Oktaven som den foregaaende Dag.
6. Febr. Titus. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]). Særlig Oration (N.-M. 828, G.-M. 660). Ihukommelse af Oktaven som 4. Febr. 3. Dorothea (N.-M. [61], G.-M. [61]). 4. For Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
7. Febr. Romualdus. Messe for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]). Ihukommelse af Oktaven som 4. Febr.
8. Febr. Johannes af Matha. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Særlig Oration (N.-M. 829, G.-M. 660). Ihukommelse af Oktaven som 4. Febr.

St. Michaels Klub.

Alle Medlemmer, som har indskrevet sig i Nordens Bønføring, opfordres til at møde til Messe og Fællescommunion i Sct. Knuds Kapel paa Sct. Ansgars Fest Mandag d. 3. Februar Kl. 7¹/₂.

Ved at melde sig til Frk. Anker, Stenosgade 2, Tlf. Vester 7769, *inden Søndag*, vil der blive Adgang til Kaffeboard (til sædvanlig Pris) i Vesterhus Lokaler.

Om Altanen, før vort Klubmøde, samles alle Medlemmerne Kl. 7¹/₂ i Sct. Knuds Kapel til Bønføringens Andagt.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 4. Febr. Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Anliggender.

Min elskede lille Mor, Enke efter Blikkenslagermester *Vilh. Lange* er 88 Aar gl. afgaaet ved Døden.

Vica Lange.

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udland 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 6.

Søndag den 9. Februar.

1930

INDHOLD: St. Ansgars Fest. — Pius XI's Encyklika. — Araceli. — Et Alvorsord. — Ved Maria eller med Maria til Jesus? — Da Polen blev frelst. — Hellig Olavsjubileet i Norge. — Lad os efterligne Russerne. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Maribo. Vejle. Horsens. Città del Vaticano. Czekoslovakiet. Svejts. Siam. Canada. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Sct. Ansgars Fest.

Jesus Christus plantede, medens han vandrede her paa Jorden, et Livets Træ, der snart fra at være et lille Skud voksede op til et stort Træ, hvis Grene bredte sig bestandig videre og videre ud for at overskygge hele Jorden.

Herlige Blomster bar de løvrige Grene. Martyrer, Jomfruer og Bekendere er Blomsterne, hvis talløse Skarer er en Pryd for Livets Træ, for Christi Kirke.

Men det skulde vare endnu mange Aarhundreder, førend dette Træ fæstnede Rod i Nordens mørke, kolde Lande og frembragte en ny og vidunderlig Blomst, der i Farvepragt og Skønhed kappes med de tusinde andre paa Kirkens gamle, ærværdige Træ.

Men omsider oprandt den Dag, da der nede i det franske Kloster Gammel-Corvey brød en Knop frem, der snart udfoldede sig til en lifligt duftende Blomst. Kald den en Lilje, en Rose, om du vil. Thi Uskyld og hellig Kærlighed var det, som prægede den Mand, der levede her i Benediktinerklostrets velgørende Fred og Lykke.

Han var lydig, ydmyg og opfyldt af Iver efter at drage ud blandt Hedningerne for at vinde dem for Jesu Christi Rige. Hans inderlige Attraa og Bøn til Gud var engang at maatte opnaa Martyriets Naadegave.

En skønne Dag blev denne fromme Benediktiners Ønske om at drage ud til Hedningerne opfyldt, idet Kejser Ludvig den Fromme i Aaret 826 sender ham med Kong Harald Klak herop til Danmarks vilde Vikinger.

Den hellige Ansgar — saadan hed jo den Mand — der fra nu af skulde vandre en Missionærs tunge Vej, der er rig paa Sorger og Glæder, maaske mest paa Sorger og Skuffelser, var idelig paa Rejser for at bringe Evangeliets Lys ud overalt i Danmark.

Utallige Farer og Vanskeligheder mødte ham paa hans Vej, men intet kuede hans Mod. Da Danmark viste Evangeliet fra sig, saa rejste Ansgar nok tilbage til sit Kloster, Ny-Corvey, men kun for snart efter med fornyede Kræfter og Trosiver at drage til Sverige og der prædike om den hvide Christ.

Paa Bjørkø i Mælaren var der mange, som ved hans frimodige Forkyndelse antog Troen og lod sig døbe.

Imidlertid bedredes Forholdene i Danmark, saaledes at Ansgar til sin store Glæde paany kunde vende tilbage til det Land, som før fordrev ham, men nu beredvilligt lyttede til hans Ord. Han høster Løn for de mange Aar, han tilsyneladende forgæves, men ufortrødet havde arbejdet. Kristendommen vinder frem og faar fast Fodfæste i de nordiske Lande. Paa mangfoldige Steder opføres Kirker og Skoler. Ansgar selv blev udnævnt til Ærkebiskop og apostolisk Delegat for hele Norden.

Beständig foretog han Rejser rundt om i sit vidtstrakte Bispedømme, styrede med Visdom den unge Kirke og opbyggede alle ved sin fromme Livsvandel. Om ham kan Evangelistens Ord med Rette anvendes: han vandrede om og gjorde vel. Thi de 33 Aar, han virkede som Biskop, tilbragte han med at lære de vantro Korsets blide og ydmyge Vej. Han var de syges og fattiges Fader, der ofrede alt, hvad han ejede, for at hjælpe de nødlidende. Intet Under, at han blev elsket og æret af alle, som kendte ham.

Derfor lød der Sorg og Klage fra alles Læber, da deres aandelige Fader vandrede heden for i Evigheden at lovsynge Herrens Miskundhed mod sig selv og de Folk, Dødens Skygge før hvilede over.

Nu var Morgenrøden brudt frem; og snart, snart stiger Solen højere og højere for at oplyse Nordens trende Lande med Sandhedens klare Lys. — Ganske vist trak der senere hen mørke Skyer op og tilslørede dette Lys, men atter bryder det igennem for langsomt og stille at overvinde Mørket og skænke vort Folk Fred og Lykke.

Hellige Ansgar! se ned paa din Arv og dit Værk, som Reformationens Storme lagde øde. Værn om os og det nye

Skud, som Christi Kirke, Livets evigt unge Træ, paany har sat i vort Fædreland, at det maa vokse herligt og skønt, bære Blade, Blomster og rige Frugter endnu engang som for Aarhundreder siden. fr. Ansgarius.

Pius XI's Encyklika

om de aandelige Eksercitier og deres Fremme:

Til de ærværdige Brødre Patriarker,
Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og andre Prælater
med biskoppelig Myndighed, som har Fred og Forbindelse
med den apostoliske Stol.

Ærværdige Brødre, Hilsen og apostolisk Velsignelse!

I. Anledningen til denne Rundskrivelse.

1. Jubilæumsaarets Formaal.

Vor Hensigt og Mening med det Jubilæum udenfor Rækken, som Vi i Begyndelsen af dette Aar (1929) forkyndte for hele den katolske Verden, er Eder velkendt, Ærværdige Brødre. Den halvtredsindstyvende Aarsdag for Vor Præstevielse og for Vor første hellige Messe skulde højtideligholdes paa denne Maade. I den Apostoliske Konstitution »Auspiciantibus Nobis« af 6. Januar 1929 har Vi udtalt dette tydeligt, og der var forskellige Grunde, der bestemte Os dertil. For det første var det Tanken om, at Vore elskede Børn, den store kristne Familie, som Guds godhedsfulde Hjerte har betroet til Vort Hjertes Kærlighed, skulde deltage i den fælles Faders Glæde og i Forening med Os bringe den Allerhøjeste, alle gode Gavers Giver, en dybtfølt Tak. Men endnu mere og frem for alt var det det stille, glædevækkende Haab om, at det kristne Folk vilde benytte den gunstige Lejlighed og styrke sig i Troen, vinde frem i Fromhed og Fuldkommenhed og samvittighedsfuldt forbedre sin Livsførelse hjemme og ude i Overensstemmelse med Christi Evangelium, hvis Vi med faderlig Gavnildhed lukkede op for de himmelske Skatte, som Vi er sat til at vogte og uddele af. Som glædelig Frugt af dette Jubilæum kunde man altsaa vente sig Op-

naelse af Fred og Syndstilgivelse hos Gud og dermed ogsaa Fred mellem de enkelte indbyrdes og i det menneskelige Samfund.

2. Jubilæumsaarets Resultater.

I denne Forventning blev Vi heller ikke skuffet. Thi med glødende, religiøs Begejstring modtog det kristne Folk Forkyndelsen af Jubilæet. Den tog ikke af i Aarets Løb, men, som Vi selv kunde iagttage, voksede den fra Dag til Dag. Herved kom endog Gud selv til Hjælp, der hidførte saa mindeværdige Begivenheder, at man i hele Fremtiden vil huske 1929 som et velsignet Aar. Vi personlig havde mange Grunde til Glæde. Vi saa, for en stor Del med vore egne Øjne, den herlige Forøgelse af Tro og Fromhed. Vi kunde nyde Synet af en stor Pilgrimsskare, som Vi med Glæde hilste paa i Vort eget Hus og, om Vi saa maa sige, kunde trykke til Vort Faderhjerter. Men nu tænker Vi paa efter bedste Evne at vise Vor Taknemmelighed mod al Barmhertigheds Fader, der nedlod sig til i sin Vingaard at lade de mange og kostelige Frugter spire frem, modnes og høstes nu i Løbet af dette Jubilæumsaar. Af den Grund tilskynder Vort Hyrdeembede Os til et energisk Forsøg paa at benytte det opnaaede som en lykkelig Begyndelse og vinde endnu større og varigere Fordele for hele Fremtiden. Vi har nemlig tænkt paa Hjælpe midler, hvorved Vi kan sikre Lykke og Frelse baade for det enkelte Menneske og for hele Slægten.

3. Plan for Resultaternes Bevarelse.

Men ved Overvejselsen af det Spørgsmaal, paa hvilken Maade de heldige Resultater kunde faa varig Betydning, kom Vi i Tanke om Vor højsalige Forgænger Leo XIII. Da han ved en Lejlighed af anden Art forkyndte et Jubilæumsaar, sagde han nogle vægtige Ord, som Vi har gentaget i Vor ovenfor nævnte Konstitution, »Auspiciantibus Nobis«. Han formanede dengang alle troende til »at samle sig en liden Stund, frigøre deres af de jordiske Ting lænkebundne Tanker og lade dem stige op til højere Goder« (Litt. Encykl. »Quod auctoritate« 22. 12. 1885.) Ligeledes kom Vi i Tanke om Vor Forgænger Pius X, hellig Ihu-

kommelse. Thi da denne Pave, som hele Tiden baade ved sit Ord og Eksempel havde søgt at fremme en hellig Livsvandel i den gejstlige Stand, fejrede sit halvtredsindstyveaarige Præstjubilæum, henvendte han sig til hele den katolske Klerus i en kærlig Opmuntringstale, som indeholder en sjælden Fylde af værdifulde Belæringer om, hvorledes man kan og skal føre det aandelige Livs Bygning op til usædvanlig Højde. (Exhortatio ad clerum catholicum: Hærent animo. 4. 8. 1908).

4. Midlet til Planens Udførelse: De aandelige Eksercitier.

Disse to Pavers Eksempler ønsker Vi at følge og mener, at det nuværende Øjeblik kræver, at ogsaa Vi gør noget lignende. Vi vil gøre Os til Talsmand for en udmærket Sag, som Vi tør haabe, at det kristne Folk vil høste baade mange og store Fordele af. Vi tænker paa Deltagelse i og Fremme af de aandelige Eksercitier. De er noget, som Vi ikke blot i højeste Grad ønsker mere og mere udbredt blandt Verdens- og Ordenspræster, men ogsaa i Lægfolkets brede Lag, og Vi føler Os lykkelige over at kunne efterlade dette til Vore elskede Børn som et Slags Mindesmærke, der rejses for det indeværende hellige Aar. Vi gør det saa meget desto hellere, fordi Vi nu skal slutte det halvtredsindstyvende Aar efter Vor Præstevielser. I et saadant Øjeblik kan nemlig intet være Os kærere end at mindes de himmelske Naadegaver og de usigelig trøstefulde Timer, som Vi saa ofte har oplevet, naar Vi selv holdt de aandelige Eksercitier; — mindes den udholdende Iver, hvormed Vi gik til dem og paa en Maade gjorde dem til Trin og Mærkepæle i Vort præstelige Liv; — mindes det Lys og den Opmuntring, Vi fandt i dem til Erkendelse og Opfyldelse af Guds hellige Vilje; — mindes endelig ogsaa det Arbejde, som Vi, siden Vi blev Præst, lagde i dem for at føre andre dybere ind i de Ting, der hører Himlen til. Dette Arbejde lønnes med saa megen Frugt og saa uventet Fremgang for Sjælenes aandelige Liv, at Vi med Rette kom til den Overbevisning, at de aandelige Eksercitier var givet og bestemt til at være et enestaaende Hjælpe middel i Arbejdet for Menneskenes evige Frelse.

II. Eksercitiernes Betydning, Nytte og Betimelighed.

1. Betydning for vor Tid.

I Sandhed, Ærværdige Brødre, hvis nogen, omend ganske flygtigt, vil overveje den moderne Tids Forhold, vil han opdage mange Omstændigheder, der viser, hvor betydningsfulde, nyttige og betimelige de hellige Eksercitier er. Den værste Sygdom, vor Tidsalder er hjemsøgt af, den rige Kilde til de Ulykker, som alle forstandige Mennesker beklager, er den Overfladiskhed og Mangel paa Omtanke, som fører Menneskene ind paa Afveje og styrter dem i en Afgrund. Deraf kommer denne stundesløse og lidenskabelige Gaaen op i ydre Ting; deraf denne umættelige Tørst efter Penge og Nydelser, som Skridt for Skridt svækker, ja kvæler Menneskesjæleens Interesser for højere Goder; og i den Grad indvikler dette Begær dem i de synlige og forgængelige Ting, at det hindrer dem i at skænke de evige Sandheder, Herrens Lov, ja Gud selv, som dog er alle Tings eneste Ophav og Maal, saa meget som en Tanke. Alligevel undlader denne vor Herre og Gud, uendelig god og barmhjertig som han er, heller ikke i vore Dage at drage Menneskene til sig ved en Fylde af Naadesbevisninger, hvormeget end Sædernes Forfald allevegne tager til. Naar Vi derfor vil søge Lægedom for disse sjælelige Lidelser, der piner det menneskelige Samfund saa stærkt, kan Vi ikke anbefale noget bedre forebyggende og lindrende Middel end det, at Vi indbyder disse udmattede Sjæle, der har glemt og forsømmer deres Evighedsopgaver, til en religiøs Aandssamling i Eksercitierne. Og sandelig, hvis de aandelige Eksercitier ikke var andet end en kort Hviletid paa nogle faa Dage, hvori Mennesket kunde trække sig tilbage fra Samværet med andre og Forretningslivets forvirrende Uro, saa var der da for en Gangs Skyld en Lejlighed til ikke i Uvirksomhed at drive Tiden bort, men til at drøfte de allervigtigste Spørgsmaal, som altid har gjort dybt Indtryk paa Menneskeslægten, nemlig Spørgsmaalene om vort Ophav og Maal, om »hvor vi kommer fra, og hvor vi skal hen«. Alle og enhver vil sikkert indrømme, at den Slags hellige Øvelser vilde være meget gavnlige.

2. Betydningen for den enkeltes personlige Udvikling.

Men saadanne Dage i from Ensomhed yder meget mere endnu. Da de tvinger Mennesket til at gøre et indre, aandeligt Arbejde, til nøje at undersøge sine Tanker, Ord og Gerninger i Fortiden og samvittighedsfuldt at skaffe sig Klarhed over deres Værd, saa bliver de en forbavsende stor Velgerning for vore aandelige Evner. De er som en udmærket Aandens Skole, hvor Forstanden vænner sig til moden Overvejelse og rigtig Bedømmelse af Ting og Forhold; hvor Viljen vinder Kraft og Styrke; hvor Drifterne og Følelserne bøjes ind under Fornuftens Herredømme; hvor det daglige Livs ydre Virksomhed sammen med Hjertets skjulte Hensigt og Tanke eftertrykkelig ordnes og bestemmes ved Hjælp af en fast Regel og Plan; hvor kort sagt hele Sjælen finder sin oprindelige Adel og fornemme Tankegang igen, saaledes som den h. Pave Gregor († 604) i sin Bog »Regula Pastoralis« har anskueliggjort det ved et aandfuldt Billede: »Med Menneskets Sjæl gaar det som med Vandet. Det stiger til Vejrs, naar det indesluttet fra alle Sider. Thi nu søger det tilbage derhen, hvorfra det er kommet ned. Men giver man det frit Løb, saa gaar det til Spilde, for det spreder sig uden Nytte hen over Jorden forneden.« (S. Greg. M., Pastor., L. 3. adm. 15.) Beskæftiger man sig endvidere med sin Sjæls Anliggender, indtræffer der, hvad den h. Biskop Eucherius († ca. 450) af Lyon rammende bemærker: »Sjælen bliver glad i sin Gud; Stilheden er som en Brod, der virker æggende paa den; den opløftes i ubeskrivelig Henrykkelse.« (S. Eucher., De laud. eremi, 37) Ja, endnu mere; Herrens Gavmildhed indbyder den til at nyde det »Brød fra Himlen«, hvorom Laktantius († ca. 340) har skrevet: »Ingen Føde indeholder mere Husværelse for Sjælen end Sandhedens Erkendelse.« (Lactant. De falsa relig. L 1. C. 1.) Den er jo ogsaa her efter en Udtalelse hos en gammel Forfatter, som man længe har ment var den h. Basilius den Store († 379), »Elev i en Skole, hvor himmelsk Visdom læres og Færdighed i Kamp og Arbejde for Gud erhverves«; i en Skole, hvor »Gud er hele Lektien, som læres; Gud er Metoden, som anvendes; Gud er Læreren, ved hvis Vejledning man naar til den

højeste Sandheds Erkendelse.« (S. Basil. M., De laude solitariae vitae, initio). Heraf fremgaar med al Tydelighed, at Eksercitierne i sig selv har en første Rangs Kraft til at træne Menneskets naturlige Evner til Fuldkommenhed og frem for alt til at forme den overnaturlige eller kristne Personlighed i ham. Man forstaar derfor uden videre, at det i vor Tid, hvor Christi ægte Tankesæt og Lære og den overnaturlige Aand, hvilke to Ting ene og alene udgør vor hellige Religion, finder saa mange Hindringer og Skranker til alle Sider, medens samtidig Naturalismen*) videnom fejrer sine Triumfer, d. v. s. en Livsanskuelse, som svækker Troens Kraft og udslukker den kristne Kærligheds Ild, — i en saadan Tid, siger Vi, er det af den største Vigtighed, at Mennesket frigør sig for »en taabelig Verdens Fortryllelse«, som forsøger at »overstraale og fordunkle det ædle og gode« (Sap. IV, 12), og skjuler sig en Stund i hin lykkebringende Ensomhed, hvor han under Himlens Vejledning faar det rette Syn paa det menneskelige Liv, som jo skal bruges til at tjene den ene Gud, og forstaar Livets egentlige Værdi; — at han kommer til at føle Afsky og Rædsel for Syndens Hæslighed; — at han fyldes med hellig Frygt for Gud; — at han ligesom river Sløret af de jordiske Ting og med klart Blik ser deres Tomhed og Forgængelighed; — at han lader sig begejstre af den Førers Ord og Eksempel, som er os »Vej, Sandhed og Liv« (Joh. 14, 6), aflægger det gamle Menneske (Rom. 13, 14), fornægter sig selv, ifører sig Christus ved at øve Ydmyghed i Forening med Lydighed og frivillig Spægelse og bestræber sig for at blive en »fuldkommen Mand« og at opnaa det fulde Maal af aandelig Vækst, som gør ham værdig til hele Fylden af Christi Gaver, hvorom Apostlen Paulus taler (Eph. 4, 13); — og endelig, at han med hele sin Viljes Kraft anstrenger sig for med den samme Apostel

---

*) Naturalisme er Betegnelse for to aandelige Strømninger. Den første er en Vranglære, der nægter, at Gud paa nogensomhelst Maade er virksom i denne Verden eller i Menneskets Liv. Dens Ideal er en frigjort Slægt uden Gud, uden Aabenbaring, uden Christi Naade og uden Kirke. — Den anden er en Skamplet paa Tidens Moral. Den gør Propaganda for at vende tilbage til en foregiven Naturaltilstand, hvor vi Mennesker ligesom Dyr skal give os vore Drifter i Vold.
(Oversætterens Anmærkning.)

ogsaa selv at kunne sige de Ord: »Jeg lever, men det er ikke mere mig, der lever, men Christus lever i mig.« (Gal. 2, 20). Det er indlysende, at det lige anførte er en Række Trin, paa hvilke Sjælen stiger op til den fuldendte Hellighed og naar til den inderligste og mest trøstefulde Forening med Gud. Det bliver muligt, da Guds Naade yder sin Bistand, og den modtager man i disse hellige Dage i rigeligere Maal, fordi man beder andægtigere end ellers, hyppigere overværer det hellige Messeoffer og modtager de hellige Sakramenter.

Ærværdige Brødre, dette er sandelig ganske enestaaende og overordentlig værdifulde Goder. De ligger langt over vore naturlige Kræfter, og deres Besiddelse alene kan give Ro, Lykke og sand Fred. Hvert menneskeligt Hjerte attraar dette med heftigt Begær. Ogsaa det moderne Samfund higer lidenskabeligt derefter, betaget, som det er, og revet bort af Lokkemidlernes overvældende Magt, men det higer forgæves, fordi det søger i usikre, tomme og forgængelige Goder, i det ydre Livs Støj og Forvirring. Vi derimod kommer til det modsatte og aldeles sikre Resultat, at de aandelige Eksercitier har den vidunderlige Evne at kunne skænke Menneskene Freden og løfte dem op til en hellig Livsvandel. Denne Iagttagelse bekræftes iøvrigt ved en lang Erfaring i tidligere Aarhundreder og maaske endnu mere i vor egen Tid. Næsten uoverskueligt er nemlig Antallet af dem, som i Eksercitiernes hellige Ensomhed fik den rette Støbning og gik frem af dem »rodfæstede og opbyggede i Christus« (Col. 2,7), rige paa indre Lys, overvældede af Glæde og opfyldte af den Fred, »som overgaar al Forstand.« (Phil. 4,7.)

3. Betydning for Vækkelsen af apostolisk Aand.

Men foruden denne indre Fred fremspirer ganske af sig selv endnu en anden kostelig Frugt af dette fuldkomne Kristenliv, som de aandelige Eksercitier efter Erfaringens Vidnesbyrd danner Begyndelsen til. Den bliver af vidtrækkende heldig Indflydelse paa det sociale Liv. Vi mener Interessen for at vinde Sjæle for Christus eller det, man ellers plejer at kalde apostolisk Aand. Naar nemlig Gud af Naade tager Bolig i en retfærdig Sjæl, er det en

ganske naturlig Følge af Kærligheden, at der opstaar en stærk Trang til ogsaa at lade andre faa Del i Erkendelsen af og Kærligheden til den uendelig gode Gud, som man selv har fundet og er i Besiddelse af. Men nu er det jo netop i vort Aarhundrede saaledes, at det menneskelige Samfund i høj Grad trænger til aandelig Hjælp. Missionsmarken i fjerne Verdensdele er »alt hvid til Høsten« og raaber med stadig højere Røst efter Apostle og en saadan Bistand, at den svarer til Nøden. Vort eget Hjemland gør Krav paa veluddannede Skarer af Verdens- og Ordenspræster, som er skikkede til at forvalte Guds Hemmeligheder. Store Styrker af gode Lægfolk er blevet nødvendige. I nøje Forbindelse med den egentlige Præstestand skulde disse yde en virksom og ivrig Hjælp, idet de slutter sig sammen til den katholske Aktion og tager dennes mangfoldige Opgaver og Arbejder op. Under disse Forhold, Ærværdige Brødre, mener Vi, belærte ved Historiens Erfaringer, — og Vi udtaler det ogsaa for hele Verden, — at de hellige Steder, hvor der afholdes Eksercitier, er ligesom Nadversale, som Guds Forsyn har bygget. Her kan alle højmodige Sjæle, understøttet af Bistandens Naade, se den Vej, de evige Sandheders Lys viser, lytte til den Opmuntring, der udgaar fra Christi Eksempel, komme til en klar Erkendelse af Sjælenes Værd, begejstres for Tanken og Ønsket om at hjælpe dem paa den Post i Livet, som de ved en omhyggelig Overvejelse har indset er den, hvor de skal tjene deres Skaber; og endelig kan de der lære den rette, inderlige Kærlighed til det kristne Apostolat, dets Metoder, dets Opgaver og store Bedrifter at kende.

(Fortsættes.)

Aracæli.

(Aracæli er en middelalderlig Kirke paa Roms Kapitol og Børnenes Julekirke.)

En Skare af Minder fra Juledagene lever op, naar jeg træder ind i den tomme Kirke.

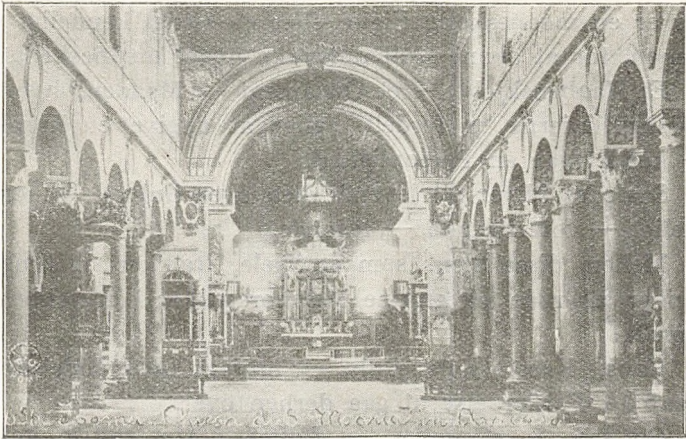
Kirken er frisk — som dugget.

Et Ur slaar inde fra Sækristiet — en lille Pilgrimsskare

flokkes henne i Tværskibet ved Indgangen til il Santo Bambino's Kapel.

Alle de Erindringer, denne Kirke allerede gemmer for mig! Over Alteret de to gyldne Figurer af knælende Engle, som en Gang i en af Juleceremonierne, hvor hele Rummet var Raab og Sang omkring det udstillede hellige Sakramente, forekom mig som himmelske Udsendinge, som deroppe set mod Hvælvingens Mørke vilde trække os mod det Guddommelige — fordrende os til Tilbedel-

S. Maria in Araceli.

sen. Smaa — syntes de dog at beherske hele den store Mængde.

— Sandelig, disse Figurer er gjorte — ikke for det stille Rum, for den tomme Kirke, som kun genlyder af en Munks Sandalklapren nu og da, og hvor deres Aktion forekommer hen i Vejret — nej, de er gjort med saa megen Spændkraft i sig, at kun den store Mængde, der henreven fylder Kirken under Julefestlighederne — at kun den og dens Jubel forklarer deres Eksistens — thi saa er de naturlige — saa er de som sprungne ud af Folkets Jubel og Ekstase — saa sitrer de i Lysskæret, saa smiler de til de tusinde Ansigter og fatter i eet Blik alle Mængdens tusinde Blikke, medens deres gyldne Arme peger og

siger: »Ikke os, men Sakramentet her i Straaleglorien imellem os!«

Jeg fjærner mig fra Højalteret og gaar hen gennem Kirken. Stille — stille —.

Ligstenene, som engang skjultes under tusinde travende Fødder, ligger der i deres trætte Hvile for Evigheden.

Solen staar endnu saa lavt, saa intet Straalebundt forstyrrer deres Søvn.

Hvor de alle har udprægede Særtræk.

Det er som at se Ansigterne paa en Række Sovende, der ikke véd, de er iagttaget. — Man ser ikke for tæt paa som for ikke at forstyrre. — Det er ikke nødvendigt, at der er en menneskelig Figur eller et Ansigt kendeligt paa Stenen, for at denne skal udtrykke noget menneskeligt.

Et Vaabenskjold — et Ornament — Maaden, hvorpaa Indskriftlinierne er fordelt, synes at angive en Karaktér — kendetegne en Personlighed.

Saaledes bliver alt levende hen over Gulvet — menneskeligt — fortvivlende — levende.

Mellem disse Sten, som er Sjæle, trækker sig brogede Striber af røde og grønne Marmorstykker i uregelmæssig Mosaik.

Kaos, Kaos, dette Gulv — brolagt med Lidelser og Haab — Forfærdelse at gaa derhen over.

Og saa — ovenover — Loftet, i sin rolige, gyldne Pragt — rytmisk inddelt, underordnet een Plan og een Vilje. Er det ikke som den gyldne Orden, den musikalske Harmoni, som Sjælene dér forneden i kvalfuld Uro stræbte efter, da de søgte deres sidste Hvilested her i Kirken?

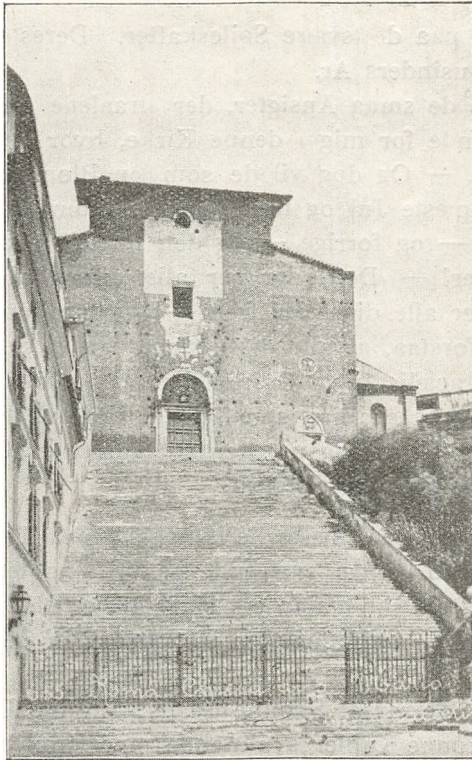
Paa Vejen fra Gulvet op til dette Loft — fra Jorderig op til Himmerig — er Søjlerne.

Kan man gennemføre Parallelen og sige, de er Helgenerne? De er i hvert Fald forskellige indbyrdes, som Helgenerne er det, og dog ens i deres Funktion: at de alle leder opfter.

Dér tilvenstre — lukket som et Skab — er Kapellet, hvor il presepe holdes — hvor i Julegerne den hellige Jomfru sidder med den juvelbelæssede og kronede Bambino paa Skødet, mens først Hyrderne og senere de hellige

tre Konger knæler for hende, og et herligt Transparent hælder Engle ud af Himlen som af et Overflødhedshorn.

Men det er her foran, at jeg har set den mest koncentrerede Barneglæde, at jeg har set de skønneste Følelser forene Forældre og Børn, naar Mødre og Fædre af alle Stænder med smaa Børn paa Armen eller paa Skulderen

Trappen til S. Maria in Araceli.

lærte dem at sende Fingerkys til Bambinoen, og hvor de stores Øjne ikke straaledede mindre end de smaa's.

Det var disse uforglemmelige Timer, hvor Solnedgangen udenfor gennem de aabenstaaende Døre blandede sit Skær med Vokskerternes og Lysekronernes indenfor — hvorfra spæde Stemmer lød, der paa Vers og paa Prosa sagde Jesusbarnets Pris — og hvor det Ord af Jesaias indbrændte sig i mit Hjerte:

»Af Børns og diendes Mund, oh Herre! har du faaet fuld-
endte Lovprisninger!«

Thi hvem af dem, der stod omkring Talerstolen og
saa de smaas Tro og Hengivenhed — hvem følte ikke,
at den største og lærdeste Prædikant vilde komme til
kort heroverfor, og at mere fuldendt Lovprisning, oh Herre!
— kunde du ikke faa!

Jeg ser paa de svære Søjleskafter. Deres røde Granit
bærer Aartusinders Ar.

Og alle de smaa Ansigter, der straaledede omkring dem,
bliver levende for mig i denne Kirke, hvor alt er tyst nu
og ensomt. — Og dog vil de som en Blomstring springe
ud paany næste Jul og næste igen — som de sprang ud
denne Jul — og forrige — og den forrige igen.

Blomster! — Den, der ser alle disse Jul tilbage, og
den, der ser alle disse Jul frem — hvordan kan han bringe
det til at forstaa, at alle disse smaa Sjæle, der blomstrer
omkring Aracælis tunge Granitsøjler, er stadig nye Sjæle. —

Er det ikke snarere, som om en mystisk Flora — evig
den samme — sprang ud her Aarhundrede efter Aarhun-
drede i Julefest efter Julefest. —

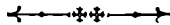
Den milde Luft kærtegner mig ude paa Terrassen.

San Pietro gynger svævende paa Horisonten.

De kapitolske Paladsers sikre Majestæt omgiver Mar-
cus Aurelius — indfatter som i et Stenskrin denne levende
Juvel.

Skønne Terrasse! Skønne Plads! Skønne Udsigt i det
Fjærne! Skønne Kupler svulmende mod Himlen over Tage-
mylder! Skønne San Pietro — stille gyngende — stille
løftende sig i Horisonten — — *trahe nos post te!*

Mogens Kai Nørregaard.

Et Alvorsord.

»Gid Kærligheden til Jesus i det helligste Sakramente
og Ønsket om at se Ham æret og anerkendt, som det
sker ved den offentlige Udstillelse paa Alteret, maa vokse
hos mange, saa vilde mange bedrøvede Sjæle dér finde

Trøst og Hvile, mange Bønner vilde forenede med Jesu Bønner lettere finde Bønhørelse, megen, megen Velsignelse, som Jesu Hjerte er saa fuldt af, kunde faa Lov frit at strømme ind i de Hjerter, der tillidsfuldt kom til Ham.«

Saaledes skrev man til mig. Det er Ord, der er dikterede af et fromt, katholsk Hjærte, det er Ord, der har Bud til os, der ligegyldigt er gaaet den Kirke forbi, hvor vi dog vidste, at Guds Søn havde ladet sig »udstille« for at sone for os og alle andre. Læs dem igen, disse Ord, og tænk over dem! Indrøm, at det er den Vej, vi skal ud for at blive hjulpne! Lykkelige Danmark, lykkelige København, der ikke blot ved særlige Lejligheder har det Allerehelligste udstillet, men at det jævnligt sker i den Kirke, hvor det skulde være udstillet baade Dag og Nat — i Klosterkirken paa Jagtvejen.

Jeg har slaaet paa, at vi burde gøre noget mere i den Retning. Lidet har det hjulpet, hvis da det lidt, jeg har hørt om, har nogen Forbindelse med min Artikel. Men saa længe, jeg kan faa Plads og Rum for mine Hjærteudgydelser, vil jeg ikke ophøre at stride for denne Sag — den gavnlige og skønneste, jeg kunde hellige min Tid og mine Kræfter. Ikke fordi jeg ikke anser Arbejdet for Israels Omvendelse for noget af det mest gavnlige — Udstillelsen af det helligste Sakramente er jo netop taget i den Sags Tjeneste, — men fordi vi ikke skal blive staaende ved een Opgave, men saa vidt muligt antage os alt og alle og ikke behøver at glemme vore egne Anliggender. Men naar nu de ovenanførte Ord er Sandhed, saa maa vi da ogsaa benytte os af den mægtige Hjælp, vi har i den Klosterkirke derude.

I en Pjece fra Tyburn-Klostret i London finder jeg blandt de Maader, der anvises til at hjælpe Klostret, denne Passus: »Giv 10 shillings til at holde Lysene brændende i 24 Timer foran det Allerehelligste, udstillet paa Tyburn i Deres Intention«. Ja, der har vi det: giv en Skærv, stor eller lille! Lad Lysene brænde 1 Time eller et Døgn for Deres Sag. »Lidelserne er Menneskets Ven«, har jeg hørt en Præst sige. Ja, lad os lide med Taalmod, men lad os hjælpe os selv og andre, at ikke Fortvivlelsen skal gribe os eller dem. Taabelige Menneskeslægt, der har Frelsens

ubegribeligt store Gode lige ved Siden af sig, men ikke benytter det! »Det er umuligt at tro paa en kærlig Gud«, siger Mennesker. »Guds Gerninger er enten Barmhjertighed eller Retfærdighed,« læser jeg som Svar. Det eneste, der er galt, er det, at vi gaar Døren forbi, ikke banker paa, hvor der vil blive lukket op, og hvor vort Hjærteønske vil blive frembaaret for den Evige og, om det er til Gavn for os, vil blive opfyldt.

Og derude i Klostret gaar Herrens Tjenerinder med Sorger, de ikke behøvede at bære paa, hvis vi forstod vort eget Bedste, og vore Hjærter ikke var af Sten. Kære Trosfæller! Send nu snarest muligt en Skærv derud til Søstrene i St. Kjeldsgade. Skriv til dem: »Hermed en lille Skærv, lad Lysene brænde for mig og min Sag, saa længe som denne Skilling slaar til.« Saa gavner De baade Dem selv og Søstrene.

Verner Stabehl.

Ved Maria eller med Maria til Jesus?

Det kendte engelske katholske blad *The Universe* har blandt sine andre interessante afdelinger også en, der nærmest svarer til den såkaldte Brevkasse, man har i mange danske blade. I den findes ofte spørgsmål og svar af stor interesse, af hvilke jeg i dag skal meddele følgende. Spørgsmaalet lyder: Lærer den katholske kirke, at den bedste måde å nærme sig Vor Herre på er gennem Maria, hans moder? Jeg talte engang med en katolik, som syntes å mene, at det på grund af vor uværdighed var bedst å nærme sig Vor Herre på denne måde. Dette må sikkert være en forkert opfattelse, siden den snarere synes å forringe Vor Herre end å ære ham. Han var jo dog netop tolderens og synderens ven.

Herpå giver bladet følgende svar: Dette er en vanskelighed, som stadig optar ikke-katholikkens tanker. Uden å være helt sikre vil vi dog foreslaa, at den bedste forklaring er å hævde, at katolikker går til Vor Herre ikke ved Vor Frue, men med Vor Frue. Vi maa ikke tro, at Maria er kærligere og barmhjertigere mod mennesker end Jesus, eller at Jesus ønsker å straffe os, men Maria å tilgive os. Vor Herre er i sandhed tolderens og synderens ven. Han blev kaldt Jesus, fordi han kom for å frelse sit folk

fra dets synder. Men den hellige Skrift lærer os, at vore bønner langt sandsynligere vil blive besvaret, naar andres bønner slutter sig til vore, og ganske særlig, når disse andre er Vor Herres salige venner. Og den, Han elskede højest, var sikkert Hans elskede moder. Det er derfor, vi går til Jesus med Maria. Vi går ikke til Maria i stedet for å gå til Jesus. Heller ikke sender vi Maria til Jesus i stedet for å gå til Ham selv. N. H.

Da Polen blev frelst.

Vi har modtaget følgende:

I senaste numret (n. 4) s. 69 av »Nordisk Ugeblad« læses en notis om att till chef för franska Generalstaben utnämnts General Weygand, och tidskriften tillägger: »der befriede Polen«!

Utan att på något sätt vilja förringa General W.'s storartade förtjänster både som härförare och katolik, tillåter jag mig påpeka, att detta epitet bör anses till en viss grad överdrivet.

Enligt de nu tillgängliga militära dokumenten om kriget 1920, medförde General W. vid sin ankomst från Frankrike en stridsplan, som i sina stora drag påminde om den vilken följts vid Marne. Situationen vid Warszawa var emellertid ej densamma, och en definitiv seger hade varit svår att uppnå på denna väg. Den polska Generalstaben antog därför i stället en av Marskalk Pilsudski uppgjord plan, vilken visserligen på den unga polska rekrytarmén ställde oerhört stora krav i fråga om djärvhet i anfall och snabbhet i förföljande, men tillike — i händelse av framgång — gav möjlighet att definitivt fördriva bolsjevikerna. De franska officerarna tvivlade på de utmattade polska truppers förmåga, Pilsudski litade på dem, och slutet gav honom rätt.

Den insats, som gjordes då av General Weygand och de 400 franska officerare, han medförde, kan icke skattas nog högt, eftersom Polens unge armé just led brist på teoretiskt bildade officerare. Men ytterst var det en högre makt, som ledde till seger; som ingav folket och hären det mod och den offervillighet som fordrades. Det var böner, som dag och natt uppsändes från kyrkor och kloster, det var vörndnadsvärda minnen, som frammanades, såsom t. ex. när Visitandinerna i Warszawa till Marskalk Pilsudski sände klostrets dyrbaraste patriotiska relik: det standar,

de år 1863 broderat till insurgenternas armé, med Polens örn på den ena sidan och Jesu hel. hjärta på den andra, och som de sedan, efter resningens fall, i över femtio år dolt för russarnas efterforskningar. Det var kring detta standar, som Pilsudskis stab samlades i striden.

Det var hjältedåd av kvinnor, gubbar og barn vilka avlöste varandra i skyttegravarna både i striden och vid handräckningen. Det var skolgossar, 14—15åringa, som gingo till fronten, och stredo och föllo som män; präster vilka följde med sina församlingsbor för att uppmuntra och trösta, eller som den unge, helgonlike abbé Skorupka tillsammans med den klass, vars religionslärare han var — och vilken enrollerats i 236 bat. — gingo ut i fält. När de unga ej kunde hålla stånd inför maskingevären, lyfte den unge prästen sitt krucifix framför sig och gick modigt fram i elden. Mot honom riktade sig bolsjevikernas kulor, och han stupade, men gossarne, som sågo sin älskade lärare falla, stormade fram, fördrevo bolsjevikerna, intogo deras skyttegravar och bemäktigade sig deras maskingevär.

Det var dessa och många, många andra, som tillsamman med den fåtaliga armén befriade Polen. Och villigt erkännes att Weygands blotta ankomst redan var ett stort moraliskt stöd för landets försvar.

Polens hjälpare i nödens stund var han med de sina, och den titeln är ej att förakta. —

Kulla pr. Odensviholm ²⁹/₁ 1930

J. Armfelt, f. Pomian-Hajdukiewicz.

Hellig Olavsjubileet i Norge.

Den 59. juli iår blir det 900 år siden Hellig Olav falt på Stiklestad og med sit blod beseglet Kristendommens innførelse og Kirkens grunnleggelse i Norge. Norges katolikker vil iår fejre minnet om disse begivenheter på en særlig høitidelig måte, og de håper at dette jubileum må vinne tilslutning blant katolikkerne i de nordiske lande og at mange av dem vil komme til Trondhjem og Stiklestad for å delta i de katolske jubileumsfestligheter.

Disse festligheter vil holdes i dagene 27. til og med 29. juli med valfart til Stiklestad 29. juli. Programmet er under utarbeidelse og vil senere bli offentliggjort.

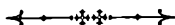
Enhver deltager anmodes om selv å sørge for logis ved direkte henvendelse til Innkvarteringskontoret, Trondhjem.

Dette kontor er det officielle byrå, som myndighederne oprettet i anledning av jubileet og utstillingen.

Man anmodes om å skåne sognepresten i Trondhjem — som allerede er overlesset med arbeide for de katolske festligheter — for henvendelser vedrørende logis. Samtlige værelser paa St. Elisabethsøstrenes hospital er allerede reservert.

Arbeidskomiteen for Olavsjubileet,
sekretær: pastor H. Irgens,
Akersveien 5, Oslo.

Lad os efterligne Russerne!

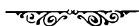
Man arbejder i Rusland efter alle Kunstens Regler paa at udrydde Kristendommen. Kirkefjenderne har vist sig yderst klartseende, idet de først og fremmest lader deres Anstrengelser gælde Børnene. Lykkes det dem blot at faa Børnene bevaret for Hedenskabet, at indpode en god Dosis antikristelig Vaccine i dem, saa er Fremtiden jo deres.

Vi skal efterligne dem i deres Interesse for Børnenes Opdragelse. Vi skal bruge nøjagtig deres Methode, blot at vi søger at lade vore Børn gennemsyres af den kristne Aand fra deres Intelligens' første Opvaagnen.

Det er desværre sandt, at der ofte udfoldes større Nidkærhed i Arbejdet paa at udbrede det onde i Verden end i at virke for det gode, helt bortset fra, at det altid er lettere at rive ned end at bygge op.

Vi maa derfor af al Magt gøre vort for, at den nye Slægt kan blive en kristen Slægt. Denne Betragtning bør tilskynde os til i det hele taget at interessere os for det katholske Børne- og Ungdomsarbejde. Men da man altid skal begynde med det nærmest liggende, vil jeg her nævne den katholske Børnehave, til Fordel for hvilken der Fastelavnssøndag og to følgende Dage holdes »Marked« i Sct. Josefs Skoles Lokaler.

Gaver modtages med Tak af Pastor Cay Benzons, Nørrebrogade 27.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Førrige Tirsdag begyndte Højskolen saa igen efter en af flere Vanskeligheder begrundet længere Pause. Der var mødt mange Tilhørere, og den store Til-

slutning turde opfattes som en Tilkendegivelse af, at Højskolen har været savnet. Aftenen udfyldtes af Pater Olaf Ballin, der indledede med at minde om, at Højskolen i Aar holder et lille Jubilæum, idet det er tyve Aar, siden den stiftedes af Paterens Fader, afdøde Mogens Ballin. Det egentlige Foredrag omhandlede Pater de Foucaulds eventyrlige Liv, der spændte over saa vidt forskellige Felter som fransk Officer, Opdagelsesrejsende, Præst og Eneboer. En Tilværelse, der begyndte i Paris og endte i Nordafrikas øde Egne, ikke i en sagnagtig Fortid, men i vore Dage. Det interessante Foredrag ledsagedes af talrige smukke Lysbilleder.

— Onsdag den 29. Jan. holdt A. C. Nytaarsgilde med Kaffebord og Panchesold. Pastor Hubert Messerschmidt holdt en alvorsfuld og tankevækkende Nytaars-tale om de katholske Akademikers Mission baade indadtil i Kirken og udadtil ved deres Færden mellem anderledes-troende Akademikere. Efter Nytaarstalen blev Ordet givet fri, og der holdtes en Række Taler; her skal saaledes nævnes Pater Olaf Ballin, der fortalte en Række muntre Minder om de første Dage i D. u. S., og Formanden Hr. Hjorth, der fik tilkendt Præmien for »Veltalshed«. — Flere til Gildet skrevne Sange gjorde stor Lykke — kort sagt: Gildet var Succes fra først til sidst. »en«.

— Aarsberetning fra Sankt Vincentsforeningen for katholske Damer i Rosenkranssognet 1. Jan. 1929—1. Jan. 1930. Foreningen talte 35 Medlemmer, 26 passive og 9 aktive. 35 Familier og enligstillede er blevet understøttet, og der er aflagt 57 Besøg i Hjemmene. Paa Systuen forfærdigedes 66 Klædningsstykker, desuden har der været en Del Reparation af brugt Tøj. Som Gaver er der modtaget 152 Beklædningsgenstande, endvidere 2 Dækkkurve fulde af forskellig Slags brugt Tøj, Gardiner, Haandklæder m. m. og endelig en stor Dukke fra en lille Pige. — Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak. — Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesgade 8¹, Torsdag 1¹/₂—4.

Indtægter.

	Kr.
Kassebeh. 1. Jan. 1929 .	69,71
Aarlige Bidrag	339,50
Ekstra Gaver	16,81
Indk. ved Møder	12,33
Modt. fra Hovedkassen	275,00

713,35

Udgifter.

	Kr.
Indkøb til Systuen	114,88
Mælkebilletter	37,50
Fødevarer	133,26
Kontant Hjælp	95,00
Diverse Udgifter	21,45
Indbet. til Hovedkassen	256,00
Kassebeh. 1. Jan. 1930 .	55,26

713,35

Maribo. Søndag d. 20. Januar holdt Birgittakredsen Møde i Maribo hos Redaktør N. P. Nielsen. Der skete ingen større Forandring i Bestyrelsen. Ligeledes fastholdt man det faste Kontingent 1 Kr. aarlig. Man enedes om at faa Foredrag i saa populær Form som muligt, for at alle de, der nærer lidt Interesse for den katolske Kirkes Historie og Lære, kan have Lejlighed til at udvide deres Kundskaber paa dette Omraade. Vi haaber paa denne Maade at faa en større Tilgang af nye Medlemmer. De forskellige Vanskeligheder drøftedes indgaaende, navnlig Savnet af et Slags Menighedshus følte haardt samt Manglen paa tilstrækkelige Pengemidler til Foredragsholdere. Til Trods for disse typiske »Foreningssygdomme« var der dog almindelig Stemning for at fortsætte med Foreningen, idet man klart indsaa, at et Bindeled mellem Katholikker ikke kunde undværes. Efter at Regnskabet var godkendt sluttede Generalforsamlingen med selskabeligt Samvær.

Vejle. Pavejubilæet ¹⁹/1. Efter den rent kirkelige Fejring i Højmessen og Fest-Andagten samledes Menigheden og enkelte andre i Skolens Festsal. Salen var smykket i de vatikanske og nationale Farver, ligesom Flagstangen foran Kirken havde baaret de to Staters Flag. Ellers skuede store Billeder af de tre sidste Paver og deres Vikar heroppe ned paa den lille nordlige Forpost-Menighed. — Efter Kirkehymnen: »Paa Sandheds Fjæld« reciterede Frk. Grethe Reilul Johs. Jørgensens »Lovsang«, hvis Slutningsvers prægede hele den beskedne Fest:

Hans Skygge er det, som vi lever i;
 Han er den Klippe, som vi bygger paa;
 Til hvem, o Herre, skal vi ellers gaa?
 Hvor Petrus er, dær være ogsaa vi.

Efter en Pavehymne holdt den stedlige Kapellan Foredrag om Pavens Liv med 60 ypperlige Lysbilleder (Film-Stopserie fra »St. Benno Bildkammer«, paa hvilken Institution herved gøres opmærksom. Adr. Dresden A. 16 Blumenstr. 19) — Med endnu en Pavehymne sluttedes. Et halvt Hundrede Unge fortsatte ved det traditionelle Ungdomsmøde i Præstegaarden. Her var bl. a. Kaffe, levende Billeder, Oplæsning af Kammerathilsner fra Rom og Kanada og endelig den for Festdagen aktuelle Selma-Lagerløf-Legende »Hvorfor Paven blev saa gammel«. — Om end enklere end i Hovedstaden og andre større Menigheder var Paven dog bleven fejret i den lille St. Norbert-Menighed i Vejle.

Horsens. Den 14. Januar havde Birgittaforeningen i Horsens sin aarlige Generalforsamling. Foreningens Medlemmer var mødt omtrent fuldtalligt. Formanden Fru Winther, Næstformand og Kasserer gjorde Rede for Aaret 1929. Resultatet af Arbejdet i det forløbne Aar var ud-

stillet inden Jul og vakte hos Menigheden berettiget Anerkendelse og Beundring. Fru Winther, Bestyrelsen og Foreningens Medlemmer havde udført et stort ihærdigt Arbejde, som der er Grund til at være taknemmelig for. Vi maa ønske, at den dygtige Formand og hendes Bestyrelse maa faa et godt Arbejdsaar i 1930. *Et Medlem.*

Città del Vaticano (K. P.) Fyrstebesøgene hos Paven fortsættes. 9. Januar modtog Hs. Hellighed Storchertuginde Charlotte af Luxemburg i Privataudiens, 10. Jan. Fyrst Ludvig II af Monaco, Kronprins Ruprecht af Bayern og Ærkehertug Josef Franz af Habsburg, 11. Jan. Eks-Kong Manuel af Portugal og Kong Boris af Bulgarien, 12. Jan. Prins Napoleon, 13. Jan. Dronninge-Moderen Amelia af Portugal og Hertuginde af Vendôme. Den 14. Jan. overrakte Republiken Honduras' overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister ved Den hellige Stol, Baron De Groote, Paven sine Akkreditiver.

— (K. P.). Mellem Spanien og Peru er sluttet en Overenskomst, der gaar ud paa, at alle Stridigheder mellem de to Stater skal indankes for Den hellige Stol, for hvis Afgørelser begge Staterne vil bøje sig.

— (K. P.). Kardinalkollegiets Dekan, Kardinal Vanutelli, fyldte i Begyndelsen af Januar 95 Aar. Kort efter fejrede han 40 Aars Jubilæum som Kardinal, og den 20. Januar fejrede han 50-aarigt Bispejubilæum.

Czecoslovakiet (K. P.). Msgr. Hlinka, Formand for det slovakiske Folkeparti, har sendt en Opfordring til Landets andre kristelige Folkepartier (det tyske, det ungarske og det czekiske) om at slutte alle disse Partier sammen til een katholsk Blok. Alle Partierne har nu svaret velvilligt, og man er traadt i Forhandlinger.

Svejts (K. P.). Det eukaristiske Korstog («Christi Legems Korstog») har vundet stor Tilslutning i Svejts. For et Aar siden talte det 2,331 Medlemmer, men ved Udgangen af 1929 5,442.

Siam (K. P.). I Lopburi har man fundet nogle Relikvier — bl. a. en Kalk med Billeder fra Christi Liv og et Sølv-Røgelsekar — fra den korte franske katholske Mission i 2. Halvdel af det 17. Aarh. Den da regerende Kong Phra Narai havde en græsk Minister ved Navn Phaulkon, der vilde indføre europæisk Kultur i Siam og med Støtte af Ludvig XIV fik oprettet en fransk Missionsstation i Lopburi 1685. Den katholske Menighed dér talte 190 Medlemmer, da en Revolution fejede Kongen, Phaulkon, Missionærerne, Katholikkerne og Kirkerne bort.

Canada (K. P.). Canada har — ifl. »Canada Ecclesiastica« — nu over 3½ Million Katholikker med 4,020 Sogne og Missionsstationer, der betjenes af 1 Kardinal, 50 Ærkebiskopper og Biskopper, 1 apostolisk Præfekt, 1 Abbed og 6511 Præster. Den katolske Presse er i glædelig Udvikling.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men paa Grund af de stærkt begrænsede Midler kan denne Hjælp desværre kun ydes i meget begrænset Omfang. Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4, Onsdag undtagen) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Søndag d. 16. Februar enten hos Fru Mariboe (Strandvej 59) eller hos Frk. Ronge (Lykesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag, 4 Kr. og derover), som i høj Grad trænger til nye Medlemmer, dersom den ogsaa i Fremtiden skal kunne fortsætte sin Virksomhed, som den har øvet i snart 75 Aar (stiftet i Februar 1855).

Bredgade 64.
d. 19. Januar 1930.

Pastor v. *Kellenburg*.
Sognepræst ved St. Ansgar.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 9. Febr. fejres St. Ansgars Fest med Pontifikalmesse Kl. 10. Om Efterm. Kl. 5 Festandagt med Prædiken og højtidelig Procession med den hellige Ansgars Relikvier.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 9. Februar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Generalforsamling

i »Katholsk Radioklub« afholdes Tirsdag den 25. Februar Kl. 20 i »Vesterhus«. Evt. Forslag modtages af Bestyrelsen senest den 17. Febr. — Kun Medlemmer har Adgang. — De kan endnu naa at indmelde Dem og derved støtte den katolske Sag ved de kommende Radioraadvalg. Sekretariatet er: Stenosgade 3, Vester 3930, hvor ogsaa Billetter til Klubbens Stiftelsesfest d. 16. Febr. faas à 1 Kr. Der opføres »Lumbacivagabundus« i Stenosgade Kl. 15 og Kl. 19,30. Enkelte reserverede à 1,50 Kr. — Om Efterm. Børn halv Pris.

Junge Deutsche,

Gutsbesitzerstochter, 24 Jahre, katholisch, Lyzeumbildung, in Haushalt erfahren, sucht in katholischer, guter Familie Dänemarks Stelle als Haustochter. Deutscher, evtl. französischer Unterricht kan übernommen werden. Zuschriften erbeten an: Frau Schulze-Westhoff, *Everswinkel b/Münster i/W.* Deutschland.

Meddelelse fra Rosenkranssognet, St. Ansgars Sogn og Sakramentssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1929 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne.
Forvaltningsraadet.

Kirkelig Kalender.

9. Febr. 5. Søndag eft. Epifani. I Messerne: Ansgar.	16. Febr. Sønd. Septuagesima.
10. — M. Oktav af Ansgar.	17. — M. Ferialdag.
11. — Ti. Vor Frue af Lourdes.	18. — Ti. Simeon, Martyr.
12. — O. Serviterordenens syv Grundlæggere.	19. — O. Ferialdag.
13. — To. Ferialdag.	20. — To. Ferialdag.
14. — F. Valentin, Martyr.	21. — F. Ferialdag.
15. — L. 6. Søndag efter Epifani.	22. — L. Petri Stol i Antiochia.

Ugens Messebønner.

9. Febr. Ansgar (N.-M. 821, G.-M. 653). Ihukommelse af 5. Søndag efter Epifani (N.-M. 95, G.-M. 131). Slurningsevangeliet er Søndagens (N.-M. 95, G.-M. 131).
10. Febr. Oktav af Ansgar. Samme Messe som den foregaaende Dag. Ihukommelse af Scholastica (N.-M. 830 og [67], G.-M. 667 og [68]).
11. Febr. Vor Frue af Lourdes (N.-M. 831).
12. Febr. Serviterordenens Grundlæggere (N.-M. 834, G.-M. 671). 2. For Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).
13. Febr. Ferialdag. Messe som 5. Søndag (N.-M. 95, G.-M. 131). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. Efter frit Valg.
14. Febr. Valentin. Messe for en Martyr (N.-M. [12], G.-M. [12]). Særlige Bønner (N.-M. 837, G.-M. 668). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. Efter frit Valg.
15. Febr. Ferialdag. Messe som paa 6. Søndag efter Epifani (N.-M. 97, G.-M. 133). Ihukommelse af Faustinus og Jovita (N.-M. [30] og [27], G.-M. [31] og [27]). 3. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 11. Februar Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater J. Wolfsberg: Petrus.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag d. 9. Februar Kl. 11^{1/2} i Forsamlingssalen Bredgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning; 2) Kassereren forelægger Regnskabet; 3) Valg af Formanden; 4) Valg af Bestyrelsesmedlem; 5) Eventuelt.

Katholsk Klub afholder Møde i Domus Medica, Amaliegade 5 Tirsdag den 11. Februar 1930 Kl. 7^{1/4}. Foredrag af Pater Fr. Jaworski. Gæster kan medtages. Bestyrelsen.

A.C. Mandag d. 10. ds. Kl. 8 fortsætter Studiekredsen hos Pastor *Peter Schindler* over »Ordensvæsenet og dets Historie«.

NB: Studiekredsen holdes Boyesgade 8³.

Rosenkranskirken. Maria kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. Februar i Messen Kl. 8.

FREMMESPROGTRYKKER IET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boysegade 8^a, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 7.

Søndag den 16. Februar.

1930

INDHOLD: Septuagesima. — Pius XI's Encyklika (fortsat). — Ponte Sant' Angelo. — Biskop Malachias's Pavespaadom og Pius XI. — »Katholsk Radioklub«. — Paa Besøg i en Børnehave. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. Irland. Italien. Palæstina. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Septuagesima.

Ved Septuagesima skilles de to store Festkredse, som behersker det katolske Kirkeaar. Julelysets sidste Skær forsvinder nu efter at have belyst Menneskevordelsens dybe Mysterium for os. Advent forjættede Menneskesønnens Komme, Julen saa hans Fødsel, Trekongersdagen og Kyndelmisse fremviste ham for Alverden.

Nu spørger Kirken, hvorfor Guds Søn kom til Jorden, og dette Spørgsmaal besvares i hele Forfaste-, Faste- og Paasketiden. Han kom for at forløse os, og derfor staa de Dage, som vi nu gaar imøde, i Forløsningens Tegn. I det fjerne skimter vi de hellige Bjerge: Langfredag, Paaske og Pinse, hvor Sjælen først udfries af Syndens og Dødens Favn for saa at forklares af Guds Naade.

Forløsning er dog kun mulig, hvor der først har været Fortabelse! Først maa vi føle vor Syndighed og Elendighed, at vi trænger til Himlens Bistand, hvor haabløst Livet er uden Kristus, hvor fortvivlet uden Gud!

Derfor minder Kirken os i disse Dage, i Septuagesima-

Ugen, om Adam. Ganske vist ikke i Messen, men i Breviaret træder hans Skikkelse frem. Der lytter vi til de hellige, ældgamle Beretninger om Paradiset og Uskyld, om Syndefaldet og Arvesynd, om det faldne, fortabte Menneske!

De tilraaber os: ogsaa du er Adams Søn eller Datter, ogsaa du er Manden af Jord, som trænger til Forløsning!

Kan det være saa svært at føle sig som syndig og syg Adamssøn?

Er der ikke meget uforløst i hver enkelt Sjæl og Sind? Maaske slaas vi med lave Begæringer eller vilde Lidenskaber. Maaske har vi Fred i Hjertet, men dette Legeme sukker under Sygdom og Smerte. Maaske bor en sund Sjæl i et sundt Legeme, men det værkbrudne Samfund har ikke Brug for nogen af Delene.

Og den store Verden, er den ikke ogsaa stor i sin Uforløsthed? De unge og gamle, Riger og Nationer, hele Verdensdele i al deres moralske og sociale Nød trænger til Forløsning. Mærkes det ikke paa saa mange Billeder, i saa mange Bøger og paa mange Talerstole, at vi er begrænsede, syndige og svage Adamsbørn?

Før Krigen allerede rugede den trætte Bevisthed over Menneskene, at de gyldne Løfter, som Vantroen, Emancipationen fra Kirke og Kristendom havde givet, ikke blev indfrieede. En gabende Tomhed, en dyb Utilfredshed greb om Hjerterne. En nøgtern og klar Tilskuer i denne haabløse Masse skrev sit: De dødes Rige om sin Samtid, som den blege Underverden saa han denne Tid med sine mange bristede Forhaabninger.

Efter Krigen skrev en tysk Forfatter om Vesterledens Undergang; saa sorte syntes Udsigterne at være, saa nedbrudte var gamle, ærværdige Idealer, saa vaklende og underminerede forekom ham endog de materielle Grundlag, vor Slægt byggede paa.

Og i den sidste Tid har en hollandsk Forfatterinde udgivet en Bog, hvori hun skildrer tre Generationer af Kvinder. Ogsaa de forgangne Slægter, Tiden omkring 1840 og 1875 faar en usminket Kritik. Men om vore Dage siger en gammel Læge, der synlig nok repræsenterer Autors Mening: »De kender ikke Livet i vor Tid, det er et Narreoptog til Musikakkompagnement.« — Den gamle Dame,

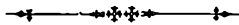

dette bliver sagt til, maa kun alt for hurtigt sande hans Ord. Hun kommer til sin Familie og opdager, at den ikke har nogen Mor, kun en utilfreds Rigsdagskvinde, at Faderen trods sine 50 Aar flirter aabenlyst med sine Døtres Veninde, mens Børnene flygter til alle Sider, kun ikke til Hjemmet.

Ja, Livet kan være et Narreoptog i vore Dage. Men det sørgeligste er, at der lurder mange Synder bag de vanvittige Masker og bag Synden igen, der venter Tomhed og Fortvivlelse.

Nej, der behøves ikke ret megen Eftertanke for at erkende, at ogsaa vi Mennesker i 1930 er Adamsbørn. Vi har al Grund til med fornyet Ydmyghed at træde ind i den Tid, som taler og handler om Forløsningen. Selv den Sjæl, som roligt sidder i Fredens og Naadens Hjem, har kun faa Skridt til Opløsningens, Forvirringens og Syndens Rige. Vi alle kan bede, med Øjet fæstet til Korset, som toner frem i Horisonten, til Kristi Blods forløsende Strømme:

»Hjertet i mit Bryst er forfærdet, og Dødsangst har ramt mig. Frygt og Rædsel er kommet over mig. Frels mig Gud, thi Vandene er brudt ind og truer mit Liv.«
(Søndagens Indgangsbøn.) G. Scherz.

Pius XI's Encyklika

om de aandelige Eksercitier.

(Fortsat.)

III. De aandelige Eksercitier i Kirkehistorien.

1. I Oldkirken.

Forresten har Vor Herre flere Gange benyttet sig af dette Middel til at forme og uddanne Evangeliets Forkyndere. For sin egen Person vilde Vor guddommelige Mester ikke nøjes med at leve mange og lange Aar i det stille Hus i Nazareth, men før han lod sit fulde Lys lyse for Folkeskarerne og ved sit Ord belærte dem om Himlen og Vejen derhen, besluttede han endnu at tilbringe samfulde fyrretyve Dage paa et ganske ensomt Sted i Ørkenen. Ja, midt under Arbejdet for Evangeliets Udbredelse havde

han for Skik at indbyde sine Apostle til den behagelige Stilhed borte fra alfar Vej: »Kom afsides til et øde Sted og udhvil Eder lidt.« (Mc. 6,31.) Og da han igen forlod denne møjsommelige Jord og vendte tilbage til Himlen, bestemte han, at de samme Apostle og hans øvrige Disciple skulde faa den sidste og afsluttende Del af deres Uddannelse i Nadversalen i Jerusalem. »De holdt i ti Dage endrægtigt ved i Bøn« (Apost. Gern. 1,14.) og gjorde sig derved værdige til at modtage den Helligaand. Det var i Sandhed mindeværdige Dage i Tilbagetrukkenhed; det var ligesom det første Tilløb til de aandelige Eksercitier, hvoraf Kirken øste Kraft og Styrke for hele Fremtiden, før den traadte ud i Livet. Dengang fik sammen med Apostlene ogsaa de Mænd og Kvinder deres Uddannelse, som man med Rette kan kalde den »katholske Aktions« Forløbere. Det skete i Herrens Moder Jomfru Marias Nær-værelse og under hendes mægtige Beskyttelse og Varetægt.

Fra denne Dag af blev den Skik at holde aandelige Eksercitier »en velkendt Sag blandt de første Kristne«, omend ikke med det Navn og i den Form, som vi har dem i vore Dage, men i det mindste i Realiteten. Det er den h. Franciscus af Sales's († 1622) Opfatelse, og der findes tydelige Beviser herpaa i de hellige Kirkefædres Værker. For Eksempel opmuntrede den h. Hieronymus († 420) den fornemme Dame Celantia, der var gift, saaledes: »Vælg dig et passende Sted, afsondret fra Familielivets Støj. Det skal være ligesom en Havn, hvor du kan søge Ly. Anvend her saa megen Tid til aandelig Læsning, hold saa ofte Bedetimer, overvej saa udholdende de tilkommende Ting, at du med denne Øvelse i Løndom opvejer alle Sysler i den øvrige Tid. Dette raader vi dig ikke, for at du skal unddrages de andre; tværtimod, vi gør det, for at du der kan lære og øve dig i, hvorledes du skal være ligeoverfor din Familie.« (S. Hieronym., Ep. 148. ad Celant., 24.) Paa samme Tid som Hieronymus levede den h. Petrus Chrysologus († ca. 450), Biskop i Ravenna, fra hvem den velkendte Indbydelse stammer, som han henvendte til de troende: »Vi har skænket Legemet et helt Aar, lad os skænke Sjælen nogle Dage . . . Lad os leve for Gud en Stund, efter at vi har levet for Verden

hele Tiden . . . Lad Guds Røst naa til vore Øren, og den vanlige Støj skal ikke have Lov til at forstyrre vor Opmærksomhed . . . Med dette som Værn, mine Brødre, og opstillet til Kamp, kom lad os erklære Synden Krig, . . . vi er sikre paa Sejren!« (S. Petr. Chrysolog., serm. 12.)

2. I Middelalderen.

Tiden gik, men Menneskene følte altid Længsel efter den fredelige Ensomhed, hvor Sjælen fri for besværlige Tilskuere kunde anstille Betragtninger over Gud og hans Aabenbaring. Ja, det er en Kendsgerning, at jo uroligere Tider der kommer over det menneskelige Samfund, desto stærkere drages Mennesker, der hungrer og tørster efter Retfærdighed og Sandhed, af Guds Aand hen til et ensomt Sted, »for at de der, mindre plaget af Legemets Begæringer, i Aandens Helligdom kan fordybe sig i Guds Visdom, frydes ved hellige Betragtninger og nyde Evighedens Trøst, fordi her er de verdslige Forretningers Støj forstummet.« (S. Leo Magn. serm. 19.)

3. H. Ignatius af Loyola.

Guds Forsyn skænkede ganske vist efterhaanden sin Kirke flere Mænd, som sad inde med en overstrømmende Rigdom paa himmelske Gaver og var fremragende Lærere i alt, hvad der angaar det overnaturlige Liv. Disse benyttede den guddommelige Aabenbaring, deres egne personlige Oplevelser og ogsaa de tidligere Aarhundreders Erfaringer og opstillede kloge Regler og paalidelige Metoder for det asketiske Liv.*) Men efter at dette var sket, sørgede det samme guddommelige Forsyn for, at de »Aandelige Eksercitier« i egentlig Forstand udkom i Bogform. Guds fremragende Tjener, Ignatius af Loyola († 1556), benyttedes som Redskab dertil. En sand »Skat«

---

*) Asketisk Liv eller Askese betyder i den katolske Kirke »Stræben efter den Fuldkommenhed«, som Jesus Christus har lært, og som hans Kirke gør os bekendt med. Udenfor Kirken og i daglig Tale bruges Ordet som oftest i meget snævrere Forstand. Det er her det samme som Spægelse eller Forsagelse af denne Verdens Goder. De første Kristne overtog det græske Ord, som oprindeligt betegnede Træning til Brydekamp eller Elevers Anstrængelse for at opnå Selvtugt, og gav det et nyt og religiøst Indhold.

(Oversætterens Anmærkning.)

sagde Louis de Blois († 1566), et velkendt og ærværdigt Medlem af den h. Benedikts berømte Orden, om dem. Hans Udtalelse om Eksercitiiebogen anføres af den h. Alphonsus af Liguori († 1787) i et smukt Brev om, »hvoreledes man skal holde Eksercitier i Ensomhed«, saaledes: »Et Skatkammer, som Gud i de senere Tider har lukket op for i sin Kirke, og som vi skylder ham ganske særlig Tak for.« (S. Alph. M. de' Liguori, Opera ascet. vol. 3. pag. 616.)

4. *H. Carl Borromæus.*

Disse aandelige Eksercitiers Ros hørtes meget snart i hele Kirken. Foruden mange andre søgte og fandt den Os af mange Grunde saa dyrebare og kære h. Carl Borromæus († 1584) i dem Spore og Kraft til med større Iver at ile ad Hellighedens Bane. Ved en anden Lejlighed har Vi mindet om, »at han førte Skikken at holde Eksercitier ud i Livet blandt Gejstligheden og Folket«. Hans utrættelige Virksomhed og hans Autoritet kom dem til gode, og endnu mere berigede han dem ved sine formaalistjnelige Regler og Vejledninger. Ja, han gik saa vidt, at han byggede et Hus udelukkende med det Formaal, at man der skulde kunne deltage i Ignatianske Eksercitier. Huset fik Navnet »Asceterium« og synes, efter hvad man véd, at kunne gøre Krav paa den Ære, at være det første af alle dem, der senere opstod og blomstrede allevegne som en heldig Efterligning af hint første.

5. *Oprettelse af særegne Eksercitielhuse.*

Da Eksercitiernes Anseelse i Kirken steg med hvert Aar, blev Antallet af den Slags Huse forbausende stort. Med Føje kan man kalde dem kærkomne Herberger, der ligger midt i dette Livs vandfattige Ørken, og hvor skiftevis de Troende af begge Køn vederkvæges og styrkes med aandelig Føde. Lad os holde os til de sidste Aars Udvikling. Verdenskrigen med sine forfærdelige Hjem-søgelses har rystet Samfundslivet voldsomt. Nationernes Trivsel i religiøs og rent borgerlig Henseende er hæmmet af mange Onder. Hvem kan nu tælle den store Skare af dem, der, efter at have set deres tidligere skuffende For-

haabninger tilintetgjort og svinde bort som Røg, kom til den klare Erkendelse, at man først maa søge de himmelske Goder og saa derefter de jordiske, og som under Guds Aands øjensynlige Indflydelse strømmede sammen og søgte Sjælens sande Fred i Eksercitiernes hellige Ensomhed? Følgende Kendsgerninger skal være det haandgribelige Bevis herpaa. Der var dem, som kom, fordi de blev draget ved Synet af den Skønhed, som findes i et fuldkomment og helligt Levned; andre, fordi Tidens grusomme Storme havde kastet dem frem og tilbage som Bølger paa et Hav; igen andre, fordi de var dybt nedbøjede af Livets Bekymringer; og endelig andre, fordi de var blevet et Bytte for Verdens Bedrag og Skuffelser eller haardt medtaget af Rationalismens*) modbydelige Gift eller var gaaet i den sanse-lige Lysts Garn. Alle disse Mennesker rev sig løs og søgte hen til disse hellige Steder og nød der Ensomhedens Fred med saa meget større Tilfredsstillelse, jo tungere Lidelser de havde gennemgaaet, og ved at vende Blikket op mod Himlen og fordybe sig i dens Hemmeligheder lagde de en Plan for deres Livsførelse efter overnaturlige Grundsætninger og Leveregler.

IV. Aandelige Eksercitier for de forskellige Stænder.

Med en Følelse af inderlig Tilfredshed og Trøst glæder Vi Os meget over, hvad overordentlig fromme Mænd og Kvinder saaledes har sat i Gang. Først disse Begyndelser videre, og faar de et endnu større Virkefelt, er Vi overbeviste om, at vi i dem har det stærkeste Værn og den kraftigste Hjælp mod de Farer og Onder, som vi trues af. Men samtidig er det Vor Beslutning, saa vidt det staar i Vor Magt, at følge det kærlige Raad, som Gud i sin Godhed her giver, og den lønlige Dragelse, som Menneskenes Hjer-

---

*) Rationalismen er en Vranglære, som vil gøre den menneskelige Fornuft til eneste Kilde, hvorefter vi kan øse moralsk og religiøs Erkendelse og Sandhed, og til højeste Maalestok, hvorefter det moralske og religiøse Liv skal bedømmes. Den forkaster enhver overnaturlig Aabenbaring fra Guds Side, søger at forklare Religionens Hemmeligheder paa en rent naturlig Maade, nægter Mirakler og andre overnaturlige Ting og vil erstatte den aabenbarede Religion med en Fornuft- eller Naturreligion.

(Oversætterens Anmærkning.)

ter under den Helligaands Paavirkning føler saa tydeligt, skal ikke gaa Glip af en fuld Høst af alle Himlens gode Gaver.

1. *Eksercitier for det pavelige Hof.*

Blandt de Ting, der skal ske, tager Vi med særlig Iver det op, som ogsaa Vore Forgængere har arbejdet paa. Allerede i lang Tid har Den apostoliske Stol, der saa ofte i Ord havde anbefalet de aandelige Eksercitier, ogsaa ved sit vægtige Eksempel været til Belæring for de Troende. Gang paa Gang blev det ærværdige Vatikan i nogle Dage omdannet til en Nadversal, hvor der holdtes Bøn og Betragtning. Gerne og med stor Trøst og Glæde fulgte ogsaa Vi denne Skik. Og for at sikre baade Os selv og dem, der staar Os nær og i Fællesskab har udtalt deres Ønske derom, en saadan Glæde og Trøst, lod Vi alt nu træffe alle Forholdsregler, der i Fremtiden muliggør aarlige Eksercitier i Vort eget Hus.

2. *Eksercitier for Biskopper.*

Det er ogsaa velkendt, Ærværdige Brødre, hvor megen Pris I selv sætter paa de aandelige Eksercitier. I har holdt dem, før I modtog de hellige Vielser. I helligede Eder til dem, før I blev ophøjet til den biskoppelige Værdighed. I den paafølgende Tid har I ofte efter hellig Skik sammenkaldt Eders Præster og i Spidsen for dem taget Eders Tilflugt til de aandelige Øvelser for at vederkvæge og styrke Eder ved Betragtning af Himlens Hemmeligheder. Det var udmærket gjort og fortjener i Sandhed, at Vi belønner det med tilbørlig Anerkendelse for hele Verden. Ikke ringere Paaskønnelse fortjener de Biskopper i den østerlandske og vesterlandske Kirke, om hvilke Vi véd, at de fra Tid til anden sammen med deres Metropolit eller Patriark holdt fælles Eksercitier, som var afpassede efter deres Kalds- og Standspligter. Det er virkelig et lysende Eksempel, og Vi haaber, at det maa finde ivrig Efterligning og Udbredelse, saa vidt Forholdene tillader det. Dette er maaske slet ikke saa vanskeligt at udføre i Tilfælde af, at Eksercitierne afholdes i Forbindelse med de Møder, som Biskopperne i en Kirkeprovins er pligtige til at ind-

finde sig ved for enten at træffe Bestemmelser angaaende Sjælenes Frelse i Almindelighed eller drøfte det specielle Spørgsmaal, hvad Tiden mest kræver. Det havde Vi i hvert Fald i Sinde at gøre sammen med alle norditalienske Biskopper i den korte Tid, da Vi styrede Milano Stift, og uden Tvivl vilde Vi ogsaa have udført det i Vort første Embedsaar, hvis ikke det guddommelige Forsyn i sine hemmelige Planer havde disponeret anderledes over Vor ringe Person.

3. *For Verdenspræster og Ordensfolk.*

Med god Grund er Vi derfor af den Mening, at de Præster og Ordensfolk, som var kommet Kirkeloven desangaaende i Forkøbet og allerede i lang Tid med rosværdig Iver havde deltaget i aandelige Eksercitier, i Fremtiden med endnu større Omhu vil benytte sig af dette Middel til at opnaa Dyd og Hellighed, fordi det nu er de hellige Kanones's vægtige Autoritet, der bevæger dem dertil.

Af den Grund formaner Vi indtrængende Verdenspræsterne til trofast at holde de aandelige Eksercitier, i det mindste i det beskedne Omfang, som Kirkelovbogen foreskriver dem det (can. 126). Gid de maatte gaa til dem og gennemføre dem med et glødende Ønske om at naa frem til deres egen Persons Fuldkommenhed, skaffe sig det Fond af overnaturlig Aand, som er saa nødvendigt, hvor det gælder at fremme den Hjords aandelige Vel, som er betroet dem, og vinde mange Sjæle for Christus. Den Vej gik med faste Skridt alle de Præster, som var nidkære for Sjælenes Frelse, og udmærkede sig ved, at de forstod at lede deres Medmennesker paa Hellighedens Sti og udanne andre Præster. Dette kan man — for at anføre et Eksempel fra den nyeste Tid — tydeligt se hos Joseph Cafasso († 1860), hvem Vi selv har tilkendt Beatifikationens Ære. Thi denne fromme Mand havde for Skik uaf-ladelig at vie de aandelige Eksercitier sine Kræfter. Ved deres Hjælp vilde han opnaa større Fremgang i Dyd og Hellighed baade for sig selv og andre Christi Tjenere og faa Kendskab til Guds Hensigter og Planer. Da han saaledes engang var færdig med sine Eksercitier, viste han, oplyst ved himmelsk Lys, en ung Præst, der plejede at skrifte hos ham, klart den Vej, han skulde slaa ind paa,

og som førte denne til den højeste Grad af Dyd. Vi mener den salige Johannes Bosco († 1888), hvis Navn er hævet over al Ros.

Alle de derimod, som indenfor Klostermurene gør Krigstjeneste i Christi Hær, ligemeget hvilket Navn de fører, vil utvivlsomt samle store Rigdomme paa himmelske Naadegaver i disse hellige Øvelser, fordi de efter Kirkeloven (can. 595, § 1) hvert Aar skal hellige sig til disse Eksercitier. Af dette Væld kan enhver efter Behov øse større Fuldkommenhed og forskaffe sig alle Hjælpe midler til med større Mod og Lyst at gaa de evangeliske Røds Vej. De aarlige Eksercitier er nemlig det mystiske »Livets Træ«, som skænker baade den enkelte og selve Ordenshusene hin højt priste Hellighed, i Kraft af hvilken hver Ordensfamilie skulde blomstre.

Hverken Verdens- eller Ordenspræster skal tro, at den Tid, der gaar med de hellige Eksercitier, er tabt for deres apostoliske Arbejde. De skal høre, hvad den h. Bernhard († 1153) ikke tøvede med at skrive til den salige Pave Eugen III († 1153), hvis Lærer han tidligere havde været: »Hvis du vil tilhøre alle efter hans Eksempel, som blev alt for alle, saa maa jeg rose din Menneskekærlighed, men vel at mærke, kun hvis den er fuldkommen. Dog hvordan kan den være fuldkommen, naar du udelukker dig selv? Ogsaa du er jo et Menneske. For at altsaa din Menneskekærlighed kan være uden Skaar og Mangel, saa skal dit Hjerte, som har Plads til alle, ogsaa have Plads til dig selv. Hvad kan det ellers nytte dig at vinde alle andre, hvis du mister dig selv? Hvis derfor alle skal have Lov til at besidde dig, skal ogsaa du selv være en af dem. Saa husk altsaa og forstaa at give dig tilbage til dig selv, jeg siger ikke: hele Tiden, jeg siger heller ikke: tit, men nok: engang imellem.« (S. Bern., De consider. L 1. c. 5.)

4. For Medlemmer af den »Katholske Aktion«.

Det er Os ikke mindre magtpaaliggende at anbefale de de hellige Eksercitier som Middel til den rette Skoling af de talrige Skarer i den »Katholske Aktion«. Vi holder nemlig ikke op og vil heller aldrig holde op med paa det kraftigste at fremme og anbefale denne Aktion, fordi

den maa anses for Lægfolkets meget nyttige (for ikke at sige nødvendige) Deltagelse i det hierarkiske Apostolat. Vi kan ikke noksom udtrykke den ganske særlige Glæde, som Vi følte ved Efterretningen om, at der omtrent alle-vegne er blevet indrettet specielle Eksercitiiekursus, hvor disse fredelige og dog saa virksomme Christi Stridsmænd, og navnlig Begynderflokkene, faar deres Uddannelse. Naar de hyppigt indfinder sig til dem for at blive bedre indøvet og gjort mere slagfærdige i den hellige Krig, som de fører for Herren, saa opdager de dér ikke blot Midler til at ordne deres kristelige Livsvandel paa en mere fuldkommen Maade, men ikke sjældent hører de i deres Hjerter Guds lønlige Røst, der kalder til hellige Opgaver, til et Fremstød for at vinde flere Sjæle eller endogsaa til udelukkende at være Apostle. Som den lyse Morgenrøde virker disse himmelske Gaver! Snart følger den fulde Dag efter og er som en Krone! Hvis blot den Skik at holde Eksercitier finder større Udbredelse og klogt og praktisk tillige søges indført i de forskellige katholske Foreninger, navnlig i Ungdomsforeningerne!

5. *For alle Samfundsklasser.*

I vore Dage har de timelige Goder og dermed Livets Bekvemmeligheder samt en vis Velstand fundet Vej lige til Haandværkerne og de øvrige Arbejdere og bragt dem bedre ydre Kaar. Under disse Omstændigheder bør det betragtes som et Bevis paa Guds Godhed og miskundelige Forsyn, at de hellige Eksercitiers himmelske Skat ogsaa er gjort tilgængelig for de Troendes brede Lag. De virker som en Modvægt, der hindrer Menneskene i at drages ned af de forgængelige Tings Vægt, at lade sig rive med af Livets Bekvemmeligheder og Behageligheder som af en Malstrøm og ynkeligt at hjemfalde til Materialismens Livsopfattelse og Levemaade. Af denne Grund finder med Rette de »Foretagender til Fremme for Eksercitier«, som i nogle Lande er begyndt at spire frem, og navnlig de nyttige og meget betimelige »Arbejdereksercitier« med de dertil knyttede »Udholdenhedsforeninger«, ivrig Begunstigelse fra Vor Side, og Vi anbefaler alt dette, Ærværdige Brødre, til Eders Hyrdeomsorg og Kløgt.

(Sluttet.)

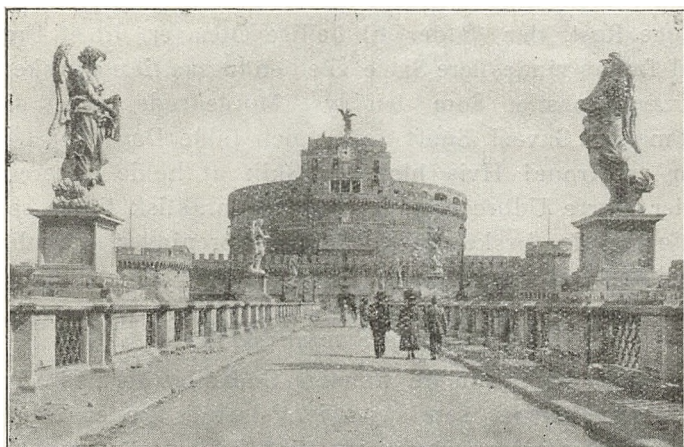
Ponte Sant' Angelo.

(Ponte Sant' Angelo — Engelsbroen — bygget over Tiberen af Kejser Hadrian — smykket af Bernini med Englestatuer bærende Passionsgenstandene.)

Alle Statuernes Synspunkter er beregnet paa den fra Bysiden kommende.

Gaar man den modsatte Vej, faar man latterlige Karrikaturer ud af det.

Den første Engel paa højre Side, naar man kommer

Ponte Sant' Angelo.

fra Byen, river med en vældig Bevægelse én ind i Rythmen, der gør hele Broen til eet Kunstværk — hvor Jamren og Graad over Christi Lidelse er Motivet, og hvor dette holder dig fast og ikke slipper dig, før du er naaet til den anden Bred — som sat over af en Sky. Saa lidt tænker man paa, at man gaar over en Bro, og saa fuldstændigt river Englene med Marterredskaberne én ud af ens eget Liv og ind i Beskuelsen af Passionen.

Denne Beskuelse omfatter én helt fra det Øjeblik, man har betraadt Broen.

Indskrifterne paa Statuernes Basis fuldkommengør de svagere af Statuerne — for de skønnestes Vedkommende er de den endelige Helliggørelse.

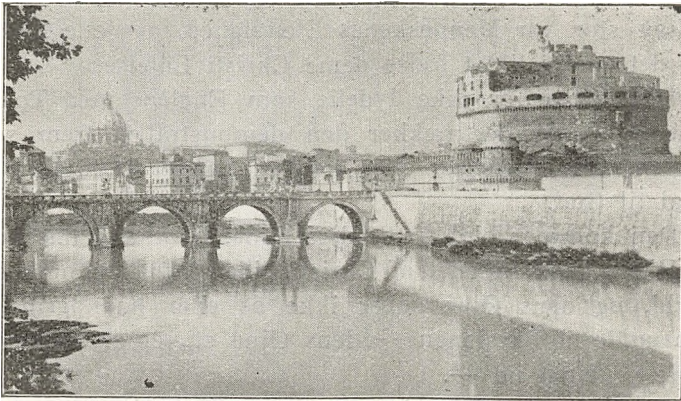
Ordene af Profetierne om Christi Lidelse — fordulgte og dog med brændende Tydelighed — synes at blande sig med Lyden af den sagte Brusen af Tiberen.

Og deroppe mod Luften de Genstande, som Ordene giver et mystisk Værd.

Super vestem meam miserunt sortes — — og Englen bærer højt paa sine Arme Christi Kjortel.

Adspiciant me qui confixerunt — og Naglerne tegner deres Spidser mod Himlen mellem en Engels Fingre.

Eddikesvampen: potaverunt me aceto — eller Lansen: vulnerasti cor meum.

Ponte Sant' Angelo med Peterskirken i Baggrunden.

Der er forskellige Mentaliteter hos de forskellige Engle.

Der er Englen med Tornekranen.

Han kommer frem imod os seende lige paa os — seende paa os, om vi dog ikke vækkes — dette Blik slipper os ikke, mens Hænderne løfter Martergenstanden: Tornekronen, saa at ingen kan sige, at han ikke har set den. Og en fysisk Smerte synes samtidig at gennemryste ham ved Berøringen af den Krone, der har voldt Frelseren saa mange Lidelser.

Og det synes, som om han kun behersker denne Smerte, fordi han vil vise os Tornekronen — hans Mund aabner sig, og selv om Blikket er udelukkende optaget af at søge os, synes dog en undertrykt Klagen at lyde ud fra disse halvaabne Læber.

En anden. Han er megel yngre.

Han er saa ung, at han ikke har tænkt paa Menneskene.

Med Martersøjlen, ved hvilken Christus blev pisket — med Martersøjlen, som ikke tynger ham, paa sine Hænder — er hans Blik — hans Hu — kun vendt opad.

Det er uden Tvivl det, der gør ham hans Byrde saa let. Med Himlens Lys over sit Ansigt synes han blot at spørge — i sin Uerfarenhed om Menneskenes Ondskab — »Herre, var dette nødvendigt!«

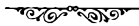
Hos den Engel, der gaar frem med Christi Kjortel, er intet Spor af Undren længere — den har alt længe vidst, at saa stor var Menneskenes Elendighed, at dette Middel var det eneste til at frelse dem: Christi Lidelse.

Dens Klage er ikke lydelig som Englens med Tornekronen — ejheller rækker den demonstrativt frem som Englen med Naglerne eller tænker paa at rette Spørgsmaal til Gud.

Den kommer blot fra lønlige Egne, hvor den har fyldt sit Hjerte med Billedet af Christi Lidelser for Menneskenes Skyld, og dens Øjne søger ikke os eller haandgribelige Genstande af Passionen — dens Øjne stirrer graadopsvulmede — langt ud —.

— — O Pons Angelicus — Pons Christi! —

Mogens Kai Nørregaard.

Biskop Malachias's Pavespaadom og Pius XI.

De fleste af Ugebladets Læsere har sikkert hørt Tale om den saakaldte Pavespaadom, der siges at være forfattet af en irsk Biskop Malachias en Gang i det 12. Aarhundrede, og som bestaar af en Række korte Fyndord, hvorved en Ejendommelighed hos hver enkelt Pave — det være sig i hans Liv, i hans Navn eller sommetider blot i hans Vaaben — skulde betegnes. De fleste kender vel ogsaa de Fyndord, der skal gælde for de sidste fem Paver, og som man med mere eller mindre god Vilje nok kan give en favorabel Tydning. De lyder saaledes: Pius IX — »Cruce de

cruce«; Leo XIII — »Lumen in cœlo«; Pius X — »Ignis ardens«; Benedikt XV — »Religio depopolata«; Pius XI — »Fides intrepida«. Det første, Kors af Korset, forklares som det Kors, Huset Savoyen, hvis Vaaben forestiller et Kors, lagde paa Pio nonos Skuldre ved at erobre Kirkestaten og til sidst selve Rom. Leo XIII's, »Lyset paa Himlen«, skal hentyde til hans Vaaben. »Den luende Ild«, som Betegnelse for Pius X, udlægges som en Hentydning til hans store Fromhed. »Den affolkede Religion« for Benedikt XV's Vedkommende kniber det allerede noget mere med at tyde, men jeg mener at have set den fortolket som en Hentydning til de mange franske Præster, der i Modsætning til, hvad der var Tilfældet i andre Lande, ikke var fritagne for Værnepligten, og som derfor i stort Tal faldt i Krigen. Faktisk hersker der for Tiden, vel nok som Følge heraf, en overordentlig stor Præstemangel i Frankrig — det forekommer mig at have set om 10,000 Sogne uden Præst — men ikke desto mindre synes jeg, Fortolkningen er lidt søgt.

Hvad den nuværende Paves Kendeord angaar, har jeg set det oversat som »Den dristige Tillid« og fortolket som den Tillid, han viser den italienske Regering ved Lateran-Traktaten.

Nu er det maaske ogsaa bekendt — om end nok i mindre Grad — at moderne katholske Historikere frakender disse Spaadomme enhver historisk Værdi. Imidlertid, bortset fra den Skepsis, ethvert forstandigt Menneske altid viser overfor den Slags Spaadomme, der jo kun har Kuriositetens Interesse, og som jo ikke paa nogen Maade kan sammenstilles med Bibelens Profetier, saa forekommer det mig ikke, at de Argumenter, jeg har set anført imod deres Ægthed, er absolut overbevisende. Det siges, at de først dukker op i det 15. eller 16. Aarhundrede i Anledning af et Pavevalg og menes at være fabrikeret af et Parti, der vilde fremtvinge Valget af en bestemt Kandidat. At Manuskriptet først kommer frem flere hundrede Aar efter dets Affattelse, er nu intet afgørende Bevis imod dets Ægthed, idet Udgiverne jo netop hævdede, at det var bleven forfattet af den nævnte Biskop Malachias under et Besøg i Rom, men at ingen den Gang havde tillagt det nogen Betydning, og at det derfor havde faaet Lov til at henligge upaaagtet i Vatikanets Arkiv. Heller ikke synes jeg, at man kan udelukke den Mulighed, at det oprindelige Manuskript i og for sig er ægte nok, men at det ved det ovennævnte Pavevalg er bleven lagt til Rette af det interesse-rede Parti, saa at det passede paa dets Kandidat. Og i denne Formodning bestyrkes man, naar man ser, at man

for at faa Spaadommen til at passe for Tiden før dens første offentlige Fremkomst og paa den Kandidat, Udgiverne ønskede valgt, har maattet tage saa godt som alle Modpaverne med. Nu forekommer det en jo næppe sandsynligt, at en hellig Mand som Biskop Malachias, saafremt han har modtaget den Naade at kunne affatte en Spaadom om den fremtidige Paverække, skulde opføre Kætterpaverne i Flæng med de orthodoxe Paver. Man forbavses kun over, at ingen af dem, der har skrevet om dette Emne, synes at have taget Anstød af denne Omstændighed, men at Eftertiden ganske roligt har fortsat paa det en Gang givne Grundlag.

Og hvis man saa gør sig den Ulejlighed at korrigere Rækken ved at eliminere alle Modpaverne, saa kommer man til ganske forbavsende Resultater, i al Fald for de sidste 150 Aars Vedkommende, det eneste Tidsrum, jeg for nærværende er istand til at dømme om. Allerede ved en overfladisk Betragtning studser man over, at Pius VI, der jo regerede under Slutningen af »l'ancien régime« og under hele Revolutionen, i den korrigerede Liste faar Betegnelsen »Bellua Insatiabilis« — det umættelige Vilddyr — som ingen vil kunne nægte, er en meget træffende Betegnelse for den Store Revolution med dens mange Ofre. Hans Efterfølger, Pius VII, nævnes som »Pœnitentia gloriosa« — Den glørværdige, den pragtfulde Bodfærdighed. — Jeg synes ikke, det passer saa daarligt paa Napoleons Herredømme, paa Konkordatet, paa Pavestatens Genoprettelse, paa Restaurationen i 1815, paa hele Tidens Bortvenden fra Rationalismen. Og endelig ligger der maaske i Ordet »gloriosa« en Hentydning til den franske »Gloire«.

Vender vi os nu til den nulevende Generation, saa faar Pius IX i den reviderede Liste Betegnelsen: »Miles in bello« — Soldaten i Krig. — Ærlig talt, jeg synes, den passer nok saa godt som Crux de cruce. Leo XIII svarer til »Columna excelsa« — Den høje Søjle — efter min Formening ingen ueffen Betegnelse for denne humanistisk dannede, vidtskuende, fornemme Mand. For Pius X faar vi: »Animal rurale«, der kan oversættes med: Det landlige Væsen. Han var som bekendt Husmandssøn fra en lille Landsby i det Venetianske og bevarede hele Livet et jævnt, man kunde fristes til at sige, lidt naivt Væsen. Benedikt XV bliver til »Rosa Umbriæ« — Umbriens Rose. — Jeg vil indrømme, at her glipper det for mig. Giacomo della Chiesa var født i Genua, der ligger i Ligurien, og blev senere Biskop i Bologna, der ligger i Romagna. Forbindelsen med Umbrien har det ikke været mig muligt at finde. Men derfor kan det jo godt være, at den eksisterer.

Saa meget des mere paafaldende er saa Betegnelsen for Pius XI. Den sædvanlige Læsemaade lyder: »Ursus velox« — den hurtige Bjørn — og man kunde maaske fristes til heri at se en Hentydning til Rusland og Bolshevismen. Men en anden Læsemaade giver: »Cursus velox« — Det hurtige Løb, den hurtige Karrière — og det kan jo ikke nægtes, at det vilde være en usædvanlig god Betegnelse for denne Mand, der paa to eller tre Aar gennemgaar alle Grader fra almindelig Præst til Biskop, Ærkebiskop, Kardinal og Pave. Kirkehistorien har næppe mange Sidestykker at opvise til denne Livsskæbne, der saa tydeligt bærer Præget af Forsynets direkte Indgriben. Det er i denne Forbindelse ikke saa lidt paafaldende, at Pius XI's Valgsprog lyder: »Raptim transeo« — Jeg drager hastigt forbi, jeg iler igennem. — Det kunde være interessant at faa oplyst, om det er et gammelt Familjevalgsprog, eller om det er et, den nuværende Pave selv har valgt sig. Paa Forhaand lyder det unægteligt som det første og ikke som noget moderne Valgsprog, og i saa Fald vilde Koincidensen være særlig paafaldende.

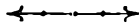
Jeg vil endnu tilføje, at saafremt min Teori er rigtig, da vil den næste Pave svare til Spaadommen: »Peregrinus apostolicus« — den apostoliske Pilegrim, den apostoliske Vandringsmand. — Den har hidtil været anvendt paa Pius VI, fordi han i sit Pontifikat foretog to Rejser, den ene frivilligt til Wien, den anden ufrivilligt som Napoleons Fange. Det er nu ogsaa hændt andre Paver at rejse, og mig forekommer Forklaringen lidt tynd. Paa den anden Side, naar man erindrer, at det har været nævnt som en af den nuværende Paves Fremtidsplaner at foretage en Pilegrimsfærd til det Hellige Land — at drage paa Jorsålafærd, som det hed paa gammelt Dansk — nu, da Landet igen staar under en kristen Magts Overhøjhed, saa kunde man jo godt forestille sig, at det var en Plan, der først naaede at blive realiseret af den næste Pave. Og det vilde sikkert blive en stor Begivenhed i Pavedømmets Historie, en Begivenhed, der nok fortjente at forudsiges i en Spaadom. Mig bekendt vilde det nemlig være den første Pave siden Petrus, der gæstede Jerusalem.

Peregrinus.

»Katholsk Radioklub«

beder Redaktionen gøre alle Katholikker opmærksom paa, at den gennem sin Repræsentant i Hovedbestyrelsen i Landssammenslutningen af de upolitiske Radioklubber: »De danske Radioklubber« har Medindstillingsret til det nye Radioraadvalg, som skal finde Sted efter den 15. Fe-

bruar i Aar, og den anmoder derfor Redaktionen om at slaa til Lyd for, at alle katholske Lyttere Landet over inden 15. Februar i Aar indmelder sig i »Katholsk Radioklub« enten i de bestaaende katholske Lokalklubber i Provinserne eller i Hovedklubben i København, da det ved Indstillingen til Ministeriet af nye Radioraadsmedlemmer fra »De danske Radioklubber« ved hver Stemme fra en Klubrepræsentant, vil blive taget Hensyn til, hvor mange Medlemmer hver enkelt Klub har tilsluttet. — Den gør samtidig opmærksom paa, at alle Indmeldelser til Hovedklubben kan ske ved Indsendelse af et Kort med Navn og Adresse og samtidig Opgivelse, om De er Lytter eller Ikke-Lytter til »Katholsk Radioklub«s Sekretariat, Stenosgade 3, Kbh. V., Tlf. Vester 3930 og efter Kl. 18 Tlf. Vester 9322 y, eller ved Indsendelse af det samme til Bestyrelsens Formand, Sekretær C. A. Rasmussen, Lergravsvej 37, 3. Sal, Kbh. S. — Det er med andre Ord paa allerhøjeste Tid at indmelde sig for at støtte Klubben i Valget af den Mand, den maa anse for at være den rette med Hensyn til Varetagelsen af Klubbens og dermed ogsaa de katholske Lytteres Ønsker. Kontingentet, som enten samtidig med Indmeldelsen kan indsendes paa Post-Giro 4419 »Katholsk Radioklub« eller efter Indmeldelsen kan blive opkrævet, er kun 2 Kr. aarlig for Hovedklubben i Kbh. Ved Indmeldelser i de lokale Klubber i Provinserne vil Kontingentet, som er fastsat af disse, ogsaa blive opkrævet dersteds.

Paa Besøg i en Børnehave.

Hvor ser de glade og fornøjede ud, alle disse smaa Mennesker paa 3—6 Aar, som sidder paa bittesmaa Stole ved bittesmaa Borde og rækker Hænderne ud imod mig. »Da' Mand, Da' Mand!« raaber de allesammen, og alle skal de trykkes i Haanden. Saa skal man rundt og beundre deres Kunstværker. En Vintergæk, som er aftegnet paa et Stykke Papir, skal de pynte paa med en grøn Blyant, og saa gælder det jo om, at der ikke kommer noget grønt paa den hvide Blomst. Bagefter klippes det hele ud med en Saks (uden Spidser; man kan ikke stikke sig paa den). Paa Bordet staar i Glas rigtige levende Vintergækker. De smaa Kunstnere har levende Model.

Saa gaar vi rundt og udspejder alle Finesserne ved Børnehaven. Vi lægger Mærke til de mange smaa praktiske og nyttige Indretninger, som er egnede til at vække Barnets slumrende Sanser og holde dem i Aande. Og har

Børn blot noget at mase med, saa er de evigt fornøjede. Der er saa hyggeligt og nydeligt overalt, og det er saa venlige og forstaaende Mennesker, der beskæftiger sig med Børnene; man føler, at Børnene er hjemme her. Der er ingen Tvivl om, at de hver Dag glæder sig til at komme hen i Børnehaven.

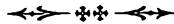
Hvilken Magt har Børnehaven da ikke over Børnenes Sind!

So ein Ding müssen Wir auch haben!

Men det afhænger af Fastelavnsmarkedet, om vi faar den.

Alle Gaver til vort Marked modtages med Tak af Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, København N.

Kontante Bidrag kan indbetales paa Post Giro Konto Nr. 24045 (St. Josefs Børnehavn, Kbhvn. N).

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 5. ds. holdt H.s Højærværdighed Biskoppen Foredrag i »Academicum Catholicum« over Emnet »Illusioner«. Forsamlingen med Msgr. Helmke i Spidsen paa hørte dybt grebet Biskoppens alvorfulde, dybe og charmerende Foredrag. —P.

— Aarsberetning for St. Vincentsforeningen for katholske Damer i Sakraments sogn 1929. Foreningen talte 40 Medlemmer, 15 aktive og 25 passive. Foreningen har understøttet 44 Familier og enligstillede. Der er aflagt c. 250 Besøg. Endvidere har Foreningen uddelt 90 Mælkebilletter, 50 hl Koks til 25 Familier. De 30 hl Koks er en Gave fra en Velgører. 4 Familier har gennem en af Foreningens aktive Medlemmer Fru Emborg modtaget Legat fra Egmont H. Petersens Fond 100 Kr. Der har været afholdt 3 Aftenmøder. 3 Vandrekurser til Spædbørn har været laant ud Barnets første halve Leveaar.

<i>Indtægter.</i>	Kr.	<i>Udgifter.</i>	Kr.
Aarsbidrag (akt. Medl.)	234,00	Naturalier	405,00
(pass. Medl)	167,00	Kontant Hjælp.....	82,00
Tilsk. fra Hovedkassen		Kul, Diverse, Mælkebill.	176,92
til Systuen.....	200,00	Aftenmøder.....	77,06
Tilsk. fra Hovedkassen		Systuen	201,57
til Sognekassen ...	335,00	Sjælemesser	9,00
Indsaml. til Brændsel		Indsendt til Hovedkass.	204,50
og Møder	139,60		
Bøssen paa Systuen...	15,95		
Kransekort og Gaver..	64,50		
	1156,05		1156,05

Uddelt til Piger: 32 Chemiser — 30 Par Benklæder -- 11 Underkjoler — 40 Kjoler. Uddelt til Drengene: 39 Bluser — 56 Par Benklæder -- 39 Skjorter — samt 88 forskellige Beklædningsgenstande til Børn. Endvidere til Voksne 47 Stk. Tøj — 1 Seng — 1 Par Støvler — 5 Par Sko — 6 Lagener — 17 Pudevaar — 1 Dynebetræk. Af Gaver har Foreningen modtaget: 134 forskellige Stk. Tøj — 1 Seng — 6 Lagener — 3 Dynebetræk — 2 Sengetæpper — 3 Par Støvler — 4 Par Sko — 1 Par Galoscher — 2 Barnevogne — 1 stor Pakke Klædevarer — 1 stor Pakke Hvidevarer — $\frac{1}{3}$ Stk. Bomuldstøj. Ialt uddelt 382 Stk. Tøj.

Alle Foreningens Velgørere bringes herved vor hjerteligste Tak.

— Katholsk Pressebureau afholdt den 4. ds. et Agitationsmøde i St. Knuds Sal i Stenosgade. Mødet overværedes af ca. 150 Tilhørere med Hs. Højærværdighed Biskoppen i Spidsen. Bureauets Formand Lensgreve Holstein-Ledreborg aabnede Mødet med at pointere, at det ikke skulde være et Diskussionsmøde, men man ønskede at fortælle om Bureauets Virksomhed, der gik ud paa at forsvare den katholske Kirke og ikke paa nogen Maade vilde være angribende. Derefter forelagde Hr. Kinzi Beretning og Regnskab, der tidligere har været optaget her i Bladet. Derefter holdt Mgr. Assarsson fra Helsingborg en Tale om at danne et fælles skandinavisk Forsvarsforbund for den katholske Sag. Han forsvarede de katholske Blade i Skandinavien mod den negative Kritik og opfordrede stærkt til Enighed. Vi burde have en Modvægt mod »Foreningen til Forsvar for Protestantismen«. Men skulde vort Forsvar have Betydning, maatte det være hurtigt og sagligt; der maatte være Specialister, der kunde behandle de forskellige Spørgsmaal, der kom frem. Efter at Sekretæren, Hr. Fornjotur, havde oplæst Breve fra Mgr. Kjellstrup og Baronesse Rosenørn-Lehn, talte Pastor Menzinger, der gav en Skildring af vor vanskelige Stilling overfor Pressen. Biskoppen rettede derefter en Tak til dem, der havde udført Arbejdet i det forløbne Aar, og formanede til altid at bevare en saglig og mild Tone. Efter at Biskoppen havde forladt Mødet, spurgte Student Heding, hvorfor A. C. havde trukket sig tilbage fra Samarbejde med Pressebureauet, hvilket Formanden besvarede med Oplæsning af den fra A. C. modtagne Skrivelse, hvori Foreningen erklærer sig for utilfreds med Bureauets Arbejde i Almindelighed. De nærmere Grunde vilde Formanden overlade til Drøftelse i Foreningen selv. Mødet sluttede med Sang.

Rom. (K. P.) Ved et Besøg i det franske Seminarium i Rom udtalte Kardinal Pacelli bl. a.: »Eders For-

stander har omtalt de Følelser, som vore katholske Brødre i Tyskland har bevidnet mig. Jeg kan ikke fornægte den dybe Kærlighed og præstelige Taknemmelighed, som jeg bevarer overfor disse Katholikker, der modtog mig som Christi Bud og Pavens Talerør og gav de Fredsord, som jeg har rettet til dem, saa god en Modtagelse. I en romersk-katholsk Præsts, Biskops eller Kardinals Hjerte gør Kærligheden til en Nation intet Skaar i den Kærlighed, som han skylder alle andre Nationer, og det er mig kært her at erklære min Kærlighed til Frankrig«.

Irland (K. P.). Irland er for Tiden i Færd med at vaagne op efter en mægtig Festrus. Midt i Januar vendte Erkebiskoppen af Armagh, Msgr. Mac Rory, hjem efter at være udnævnt til Kardinal. I Paris blev Kardinalen modtaget af den øverstkommanderende for den irske Hær, General O'Duffy, som ledsagede ham hjem til Irland, hvor han ved Landstigningen blev modtaget af Statspræsident Cosgrave og Udenrigsminister Patrick Mac Gilligan i Spidsen for de gejstlige og verdslige Myndigheder. Efter et kort Ophold i det erkebiskoppelige Palæ i Dublin kørte Kardinalen i Ekstratog til Armagh. Ved alle Stationer paa Vejen maatte Toget standse, da Befolkningen havde samlet sig for at hylde Hans Eminence. I Armagh var Folkets Ovationer ganske overvældende. Om Søndagen prædikede Kardinalerkebiskoppen i Kathedralen i Armagh og vendte sig meget skarpt imod den af Prfs. Zimmer i »Realencyclopedi for protestantisk Theologi og Kirke« fremsatte og af de protestantiske irske Aviser antagne Paastand, at den urirske Kirke ikke skulde have været katholsk. Indgaaende talte den lærde Kirkefyrste om de irske Missionærers Virksomhed paa Fastlandet i de første kristne Aarhundreder og sluttede saa: »Vil disse Folk faa faa Verden til at tro, at den urirske Kirke skulde have været protestantisk? Har de maaske glemt, at den første irske Kirke havde Liturgi paa Latin, den hellige Messe, Anraabelse af de hellige og Bøn for de afdøde, at allerede medens den h. Patrick levede, et stort Antal Munke og Jomfruer havde viet sig til Christus.«

— Festlighederne ved Modtagelsen af den nye Kardinal-Erkebiskop blev ganske stillet i Skygge af Festlighederne snart efter ved Modtagelsen af Irlands første pavelige Nuntius, Msgr. Paschal Robinson. I en Omkreds af 25 Mil fra Dublin brændte Glædesblus paa Bakketoppe, da Statspræsident Cosgrave sammen med sin Udenrigsminister og Erkebiskoppen af Dublin hilste den pavelige Nuntius og knælende kyssede den hellige Faders Stedfortræders Ring, medens Tropperne præsenterede Gevær, og

Militærkapellet spillede den pavelige Hymne. Gennem Gader, der var fyldte af jublende Skarer og tæt behængte med pavelige og irske Flag, kørte den Mand, der havde forladt sin Fødeby som simpel Journalist og nu vendte tilbage som Pavens Stedfortræder, til Pro-Kathedralen, hvor han for den samlede Gejstlighed og en uoverskuelig Menneskemasse sang Te Deum og meddelte den sakramentale Velsignelse. Den næste Dag overrakte Nuntius Fristatens Generalguvernør i det vicekongelige Slot sine Akkreditiver, medens 19 Kanonskud forkyndte Befolkningen den glædelige Begivenhed, en Sværm af Flyvemaskiner kredsede om Slottet, og Skolebørnene havde fri.

Italien (K. P.). Førsteministerens Broder, Arnaldo Mussolini, Chefredaktør for det fascistiske Hovedorgan »Popolo d' Italia«, udtalte ved en Fest i den fascistiske Ungdomsorganisation »Opera nazionale Balilla« i Milano bl. a.: »Den fascistiske Ungdomsopdragelse søger at bibringe de fremtidige Borgere den Idealitet, som er Forudsætningen for Folkets større Fremskridt. Dermed følger ikke noget Overgreb paa Kirkens aandelige Omraade. Den forøgede Idealitet som Forudsætning for Nationens Opsving søger Fascismen først og fremmest at naa ved at lægge Anerkendelse af Religionens Betydning til Grund for sit Opdragelsesarbejde; thi i Religiositeten bestaar et Folks betydeligste moralske Rejselse.« Arnaldo Mussolini tilføjede, at han ikke aflagde denne Bekendelse af politiske Grunde, men som troende Katholik, og han sluttede med at anbefale alle Fascister indgaaende at studere den sidste pavelige Encyklika.

Palæstina. (K. P.). »Official Gazette« offentliggør en Forordning, ifølge hvilken Personer, der paa offentligt Sted fremkommer med Ord eller Toner, der gaar ud paa at saare andre tilstedeværende Personers religiøse Følelser eller Tro, vil blive straffet med Fængsel fra 1 Aar. Forordningen er straks traadt i Kraft.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende *Ansøgninger* om Arbejde:

Plads tilbydes:
en Mand, der kan passe Høns-
Kanin-Biavl og lign.

Plads søges:
af en gift Mand v. Landvæsenet,
to velanbef. Kontormænd, en
Maskinarbejder, en ved hvad
somhelst, en 42aarig sprogkyndig
Mand helst som Tjener i
Provinsen, en Rengøringskone.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

KONCERT

til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Fredag d. 28. Februar Kl. 8

i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Dansk Mensural-Cantori

Dirigent: Organist *Julius Foss.*

Oplæsning af Forfatterinden Frk. *Ingeborg Maria Sick.*

Teksprogram, gældende som Adgangskort, 2 Kr., faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, St. Ansgars Boghandel, Vodrofsvej 2, samt hos Præsterne ved Rosenkranskirken.

Sct. Andreas Gilde, Ordrup.

Fastelavnsfst

Søndag d. 2. Marts 1930. Kl. 8—2.

i Charlottenlunds Palmehave.

Tøndeslagning — Præmievæddeløb.

Billetter: Medlemmer Kr. 1,25. Besøgende Kr. 1,75.

Børn Kr. 0,75 faas hos Bestyrelsen:

Grugni,
Hovmarksvej 9.
Tlf. O. 1197.

Holler,
Enighedsvej 2.
Tlf. O. 986.

C. Nielsen,
Resedavej 24.
Tlf. G. 914.

Werner,
Kildegaardsvej 24.
Tlf. G. 1166.

Samt Urmager *Hylleholt,* Jægersborg Allé 20, Tlf. O. 425.

Sct. Ansgars Kirke.

Torsdag d. 20. Februar, Kl. 8 Aft.; i Forsamlingssalen, Bredgade 67² o. G.

Ungdomsmøde.

Program som sædvanlig. **Europa paa Højtaler.**

Adgangskort (gratis, men paakrævet) hos Pastor De Vos, Bredgade 64, Palæ 59.

Sct. Ansgars Kirkekor.

Stemmebegavede Medlemmer af Menigheden bedes *meget indtrængende* om at melde sig ind i Kirkekoret. Prøve en Gang om Ugen, Fredag Aften.

A.C. (D. U. S.) Onsdag d. 19. ds.: cand. phil. Enoch Hjorth: Religiositet og Relion! (Gæstekort hos Adm.)

**Meddelelse fra Rosenkranssognet,
St. Ansgars Sogn og Sakramentssognet.**

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1929 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne.

Forvaltningsraadet.

Kirkelig Kalender.

16. Febr. Sønd. Septuagesima.	23. Febr. Søndag Sexagesima.
17. — M. Ferialdag.	24. — M. Matthias, Apostel.
18. — Ti. Simeon, Martyr.	25. — Ti. Ferialdag.
19. — O. Ferialdag.	26. — O. Ferialdag.
20. — To. Ferialdag.	27. — To. Ferialdag.
21. — F. Ferialdag.	28. — F. Ferialdag.
22. — L. Petri Stol i Antiochia.	1. Marts L. Marias Officium.

Ugens Messebønner.

16. Febr. Septuagesima (N.-M. 101, G.-M. 137). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. Efter frit Valg.
17. Febr. Ferialdag. Samme Messe som den foregaaende Dag. 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. Efter frit Valg.
18. Febr. Simeon. Messe for en Martyr (N.-M. [4], G.-M. [5]). 2. og 3. som 16. Febr.
19. Febr. Ferialdag. Alt som 16. Febr.
20. Febr. Ferialdag. Alt som 16. Febr.
21. Febr. Ferialdag. Alt som 16. Febr.
22. Febr. Petri Stol i Antiochia (N.-M. 788, G.-M. 621). Ihukommelse af Paulus (N.-M. 789, G.-M. 622). 3. Vigilie til Matthias (N.-M. [2], G.-M. [2]). Slutningsevangeliet er Vigiliens (N.-M. [3], G.-M. [3]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 18. Februar Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater Fr. Kùpferle: Paulus.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 23. Februar til Søndag den 2. Marts afholdes i *Jesu Hjerte Kirke* aandelige Øvelser

for unge Piger i København.

Fra Søndag den 23. Februar holdes hver Aften et Foredrag Kl. 8. — Lørdag den 1. Marts er der ingen Foredrag. — Søndag Morgen (den 2. Marts) Kl. 8: Foredrag, hellig Messe og Fælleskommunion. — Søndag Aften Kl. 8 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Alle unge Piger indbydes venligst.

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag d. 21. Februar Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

Den Kvindelige Katholske Ungdoms Fællesmøder

(K. K. U. F.)

afholder **Fastelavnstfest** i Vesterhus, Torsd. d. 20. Febr. Kl. 8:
Tøndeslagning, Chokolade og Boller.

Billetter à 50 Øre faas indtil Onsdag d. 19. Februar hos:
Fru Gorritzen, Vesterhus, Tlf. Byen 874 v. og Frk. M. Holler, Enighedsvej 2. Tlf. Ordrup 986.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartulet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbånd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 8.

Søndag den 23. Februar.

1930

INDHOLD: Sexagesima. — Pius XI's Encyklika (sluttet). — Kirkeforfølgelse i Rusland. — Dansk Mensural-Cantori. — Ransagelse. — To Erklæringer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holland, Polen. Syrien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Sexagesima.

Et Nødraab er denne Søndags Grundtone. S. O. S.-Signaler rundkastes til alle Sider, S. O. S.-Signalet opsendes især til ham, der kan »skærme os imod alt, hvad der truer os«.

Kirken, Menigheden, Sjælen opsender sit Raab om Hjælp til Gud gennem Hedningenes Apostel, Folkenes Lærer, den hellige Paulus. Hans Liv under tusinde Farer er som en letforstaaelig Illustration til vort eget Kristenliv og de Farer, der omringer og truer os alle Vegne fra.

Visse Farer fremtræder som Modstand imod den Gerning, som Apostelen er kaldet til at udføre: Han er »Christi Tjener«. Han staar ikke over sin Herre. Har de forfulgt Herren, vil de ogsaa forfølge ham. Overalt, hvor Guds Riges Sæd bliver saaet, møder den Hindringer. Verden modsætter sig dens Vækst. Ja, Farerne truer ikke blot Sæden, men endog selve Sædemanden, Apostelen, som er udsat for Møjsommeligheder, Fængsel, Mishandlinger, Dødsfare under Udøvelsen af sit Embede.

Enhver Kristen har Apostelgerning at udføre »efter det Maal af Tro, som Gud har tildelt enhver« (Rom. 12,3).

Guds Rige maa virkeliggøres, Christi Kongedømme maa erkendes og anerkendes og udbredes i os og omkring os. Og enhver Kristen kan være Apostel — enhver, der ejer een nødvendig Forudsætning, nemlig den Sjælsstyrke og Standhaftighed, det apostoliske Mod, der hverken slaas ned af Farer eller skræmmes ved Modstand eller udmattes ved Trængsler eller lammes ved »falske Brødræs« giftige Tunger. — — Om dette Mod beder vi da Gud i Kirkebønnen.

Apostelen Paulus kender endnu en anden Kilde til truende Farer. Han kalder den »en Brod i mit Kød, en Satans Engel, for at han skal give mig Næveslag«. Vi ved ikke nøje, hvad her er Tale om; men saa meget er sikkert, at det maa være en følelig og personlig Lidelse for Apostelen, som han maatte bære i Ensomhed med Gud til sin egen Ydmygelse.

Enhver alvorlig Kristen med lidt Livserfaring kender til den Slags indre Sjælslidelser, som Gud ikke tager fra hans Skuldre, om han end beder indtrængende derom. Gud svarer blot: Min Naade er dig nok! — — Denne Naade beder vi da om i Kirkebønnen.

Læg Mærke til, hvorledes Messens Mysterier, efterhaanden som de skrider frem, i den fromme Kristens Sjæl tænder det ene Haabets og Fortrøstningens Lys efter det andet.

Hjælperaabene fra Introitus er forlængst forstummede.

Det hellige Offer skænker os »Liv og Styrke« (Stillebøn) og »Glæde i Herren« (Kommunionvers).

I denne Stemning kan vi da atter »værdigt tjene Herren i en Gud velbehagelig Livsvandel« (Slutningsbøn).

J. Wolfisberg S. J.

Pius XI's Encyklika om de aandelige Eksercitier.

(Sluttet).

V. De aandelige Eksercitiers rette Form.

Ganske vist, hvis de omtalte glædelige Frugter skal vindes i de hellige Eksercitier, bliver det nødvendigt, at man anvender den tilsvarende Flid paa dem. For er det

kun af Vane, at man holder dem, eller kommer man uden Energi og Interesse, saa drager man naturligvis kun ringe eller slet ingen Nytte deraf.

1. *Ensomhed og uforstyrret Ro.*

Derfor er det frem for alt nødvendigt, at man befinder sig paa et ensomt Sted, naar man vil fæste sin Opmærksomhed og sine Tanker ved de hellige Emner. Det daglige Livs Forretninger og Bekymringer uden Undtagelse maa være bandlyste. Tydeligt og klart siger jo den gyldne Bog »Christi Efterfølgelse«: »I Tavshed og Ro gør den gudfrygtige Sjæl Fremgang.« (De Imit. Chr. L. I, c. 20, 6.) Ganske vist tror Vi selvfølgeligt, at de offentlige Eksercitier for store Hold fortjener Ros og bør fremmes med al den Iver, en Sjælehyrde raader over, fordi Gud giver sin Velsignelse dertil i mange Retninger. Men først og fremmest fremhæver og anbefaler Vi aandelige Eksercitier i Ensomhed, som ogsaa kaldes »lukkede«. Disse letter Arbejdet, naar man skal frigøre sig fra Omgang og Berøring med de synlige Ting. De tvinger Sjælen til at samle sine adspredte Evner og til under Betragtning af de evige Sandheder kun at tænke paa sig selv og paa Gud.

2. *Et passende Antal Dage.*

Endvidere kræver aandelige Eksercitier, hvis de skal fortjene dette Navn, et bestemt Tidsrum, som anvendes dertil. Skønt nu dette af saglige eller personlige Grunde kan trækkes sammen til nogle faa Dage eller udfylde en hel Maaned, saa bør det dog ikke forkortes alt for stærkt, hvis nogen vil komme i Besiddelse af de Fordele, som Ekserciterne lover. Det gaar her som med en sund Egn. Den kan kun gavne Legemets Helbred, hvis man opholder sig i den i nogen Tid. Saaledes kan ogsaa det gavnlige Arbejde med Eksercitiernes Sandheder kun yde virksom Hjælp, hvis man har gjort det i en vis Tid.

3. *Den bedste Metode.*

Endelig er det af største Betydning for rigtig gennemførte Eksercitier og for det Udbytte, man faar af dem, at der anvendes en klogt valgt og formaalstjenlig Metode.

Men nu er det jo en historisk Kendsgerning, at blandt alle Eksercitiemetoder, som har Krav paa den Ros, at de nøje holder sig til den sunde katholske Askeses Grund-sætninger, har een altid indtaget den første Plads, fordi den er blevet udmærket ved den Apostoliske Stols ufor-beholdne og gentagne Approbation, fordi den har faaet de højeste Lovord af Mænd, der baade var fremragende ved deres Kendskab til det aandelige Liv og ved Dyd og Hellig-hed, og fordi den i Løbet af omtrent fire hundrede Aar har været Aarsag til overordentlig store Resultater med Hensyn til Menneskenes Helliggørelse. Vi mener den Metode, som den h. Ignatius af Loyola har indført, hvem Vi gerne vil kalde den egentlige og spe-cielle Lærer i aandelige Eksercitier. Hans »beundringsvær-dige Eksercitiiebog« (Brev. Rom., in festo S. Ign. 31. Julii, lect. 4.), saa lille i Omfang og saa rig paa himmelsk Vis-dom, var fra det Øjeblik af, da den af Vor højsalige For-gænger Paul III (Litt. Apost. »Pastoralis officii« 31. Juli 1548) blev approberet, rost og anbefalet, — og nu vil Vi gen-tage nogle Ord, som Vi engang skrev, før Vi blev ophøjet til Paveværdigheden, — altsaa allerede dengang var den en Bog, »der ragede op over de andre og var skattet som den ypperlige og fuldstændige Lærebog med Grundsæt-ninger og Regler i Sjælenes Ledelse paa Frelsens og Fuld-kommenhedens Vej. Den var som en uudtømmelig Kilde til lige saa velprøvet som ægte Fromhed; som den mest æggende Brod og mest erfarne Vejleder til Sædernes For-nyelse og til Opnaaelse af det højeste i det aandelige Liv.« (S. Carlo Borromeo nel 3° Centenario della Canonizzazione n. 23. Sett. 1910. p. 488.) Da Vi derfor i Begyndelsen af Vort Pontifikat »efterkom de indtrængende Anmodninger og Ønsker, som omtrent hele Verdens Biskopper baade af østerlandsk og vesterlandsk Ritus udtalte« og ved den Apostoliske Konstitution »Summorum Pontificum« af 25. Juli 1922 »erklærede og bestemte den h. Ignatius af Loyola til Værnehelgen for alle aandelige Eksercitier og dermed for alle Institutioner, Foreninger og Sammenslut-ninger af hvilkensomhelst Art, som yder dem Bistand og Hjælp, der holder Eksercitier«, da gjorde Vi ikke stort andet, end at Vi med Vor højeste Autoritet stadfæstede og

godkendte det, som Sjælesørgere og Troende i Fælleskab følte og udtalte. Vi gjorde det samme, som ogsaa Vore udmærkede Forgængere Alexander VII (Litt. Apost. »Cum sicut«. 12. Oct. 1647), Benedikt XIV (Litt. Apost. »Quantum secessus«. 20. Mart. 1753; Litt. Apost. »Dedimus sane« 16. Maii 1753), Leo XIII (Epist. »Ignatianae commentationes« 8. Febr. 1900), i Lighed med ovenfor nævnte Paul III tilkendegav, naar de saa ofte roste de Ignatianske Eksercitier. Vi gjorde det samme som de Mænd, der, for at bruge Leo XIII's Ord, i de sidste fire hundrede Aar »indtog en fremskudt Plads enten ved deres Kundskaber i Askesen eller ved deres hellige Levned«. De kastede alle Glans over Eksercitierne ikke blot ved deres Lovord, men endnu mere ved deres egne mønsterværdige Dyder, 'som de havde erhvervet sig eller forøget i de aandelige Øvelser. Og i Virkeligheden giver den Bog en fortrinlig Belæring om det aandelige Liv, en Belæring, som ikke har Spor at gøre med den falske Mysticismes*) Farer og Fejltagelser; den har en vidunderlig Evne til at afpasse disse Eksercitier efter Deltagernes Stand og Stilling, hvad enten de tilhører en kontemplativ Orden eller tilbringer deres Liv i travl Virksomhed med verdslige Sysler; man iagttager deri en vellykket Sammenføjning af de enkelte Dele, en overordentlig klar Orden, saaledes at den ene Sandhed, som skal overvejes, slutter sig logisk og psykologisk til den anden; endelig indeholder den asketiske Belæringer om, hvorledes man ryster Syndens Aag af sig og aftvætter de Sygdomspletter, som skæmmer vor Livsførelse, Belæringer, der fører Mennesket til de højeste Trin i Bønnens Liv og i Kærligheden til Gud ved at gaa Selvfornægtelsens sikre Vej og optage Kampen mod daarlige Vaner. Uden Tvivl er alt dette Ting, som mere end nok viser den Ignatianske Metodes kraftfulde Væren og Virkemaade og ogsaa tilstrækkeligt anbefaler den h. Ignatius's Eksercitier.

---

*) Ved falsk Mysticisme forstaas her en Vildfarelse paa Mystikkens Omraade. Den optræder enten som et sygeligt religiøst Sværmeri eller som en Tilnærmelse til Panteismen, der gør Verdensaltet til Gud og os Mennesker til Udstrømninger af Gud. Med Ordet sand og kirkelig Mystik derimod sammenfatter man alle de usædvanlige Tilstande og Handlinger, som det overnaturlige, aandelige Liv kan føre til. (Oversætterens Anmærkning.)

4. *Den maanedlige Aandssamling.*

Nu mangler kun een Ting endnu, Ærværdige Brødre. For at sikre og bevare de aandelige Eksercitiers Frugt, som Vi roste saa eftertrykkeligt, og for at opfriske de gavnlige Minder om den, vil Vi indtrængende raade til en from Øvelse, som man kunde kalde en kort Gentaagelse af Eksercitierne. Vi mener en Aandssamling, som skulde foretages hver Maaned eller i det mindste hver tredie Maaned. Den Skik, — lad Os sige det med de samme Ord, som Vor Forgænger Pius X, hellig Ihukommelse, brugte (Exhort. Cler. Cathol. »Haerent animo« 4. Aug. 1908) — »ser Vi med Glæde, er indført mange Steder« og staar navnlig i Ordenshuse og hos fromme Verdenspræster i Blomst. Men Vi ønsker meget, at den ogsaa skulde finde Indpas hos Lægfolk, hos hvem den vilde gøre stor Gavn. Særlig tænker Vi paa dem, som, oplaget af deres Arbejde for Husvæsenet eller indviklet i Forretningssager, hindres i at deltage i aandelige Eksercitier. De kunde nemlig ved en saadan Aandssamling i hvert Fald faa en delvis Erstatning for Eksercitiernes Fordele, som de maa undvære.

Rundskrivelsens Slutning.

Paa denne Maade, Ærværdige Brødre, vil de aandelige Eksercitier hidføre en aandelig Fornylse, hvis de bliver ført ud til alle Samfundslag i Kristenheden og afholdt med Iver og Omhu: Fromhedslivet vil blive inderligere, de religiøse Kræfter vil vinde i Styrke, et frugtbart apostolisk Arbejde vil udfolde sig, og endelig vil der herske Fred i de enkeltes Hjerter og i Samfundet.

Da under en stjerneklar Himmel, medens Jorden tav, Natten nærmede sig Midnatstimen, kom i dyb Stilhed, langt borte fra Menneskers Boliger, Faderens evige Ord, iført vor menneskelige Natur, ned til os dødelige Skabninger, og oppe i Luften hørtes Himlens Lovsang: »Ære være Gud i det høje og paa Jorden Fred for Mennesker med god Vilje.« (Luc. 2, 14.) Denne den kristelige Freds Jubelhymne: — Christi Fred i Christi Rige — et Udtryk for det højeste Ønske, Vort apostoliske Hjerter kender, et Udtryk for det, som alle Vore Tanker og Anstrengelser ihær-

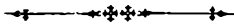
digt søger at virkeliggøre, denne Jubelhymne vil gøre dybt Indtryk paa alle Kristnes Hjerter, hvis de gør sig fri for Larimen og denne Verdens Forfængeligheder og i dyb og stille Ensomhed overvejer Troens Sandheder og hans Liv og Eksempel, som bragte Verden Fred og efterlod sig den med de Ord: »Min Fred giver jeg eder.« (Jo. 14,27)

Denne sande Fred ønsker Vi Eder, Ærværdige Brødre, af Hjerlet i Dag, da Vi ved Guds Naade fylder de halvtredsindstyve Aar i Præstedømmet. Om samme Fred bønfalder Vi inderligt paa Vor Herre Jesu Christi forestaaende og trøsterige Fødselsdag ham, der blev hilset som Fredens Fyrste. Julen kan jo med Rette kaldes Fredens Hemmelighed.

Med disse Følelser i Hjertet og opfyldt af Glæde og sikre Forhaabninger lyser Vi, Ærværdige Brødre, som Pant paa de himmelske Gaver og som Tegn paa Vor Kærlighed, over Eder og Eders Præsteskab og Folk, d. v. s. over hele den Os saa kære katolske Familie, den apostolske Velsignelse.

Givet i Rom ved Sankt Peter den 20. December 1929
i Vort Pontifikats ottende Aar.

PIUS XI, Pave.

Kirkeforfølgelse i Rusland.

Som allerede i Dagpressen meddelt har Den hellige Fader i en Skrivelse til Roms Kardinalvikar, Kardinal Pompili, udtalt en skarp Fordømmelse af Religionsforfølgelsen i Rusland. Paven minder om, at han i 1922 søgte at faa de Magter, der var samlet til Konferencen i Genua til at nægte at anerkende Sovjetregeringen, med mindre denne garanterede fri Religionsøvelse og lovede at respektere Kirkens Ejendom. Desværre ofrede Magterne disse Punkter for verdslige Interesser, som man sikkert havde tjent bedre, hvis man først og fremmest havde varetaget Guds Rettigheder. Forfølgelsen i Rusland retter sig mod Gejstligheden, men lige saa meget mod Ungdommen, som

opdrages i blasfemisk antireligiøs Aand. Til Sone for alle disse Forbrydelser og for at hjælpe det russiske Folk har Paven besluttet at holde en højtidelig Messe i Peterskirken den 19. Marts, og han udtaler Ønsket om, at hele Rom, alle Katholikker og overhovedet hele den kristne Verden vil slutte sig til hans Bøn.

Den Aktion, Paven taler om i sit Brev, fandt Sted i Maj 1922, da han sendte Mgr. Pizzardo til Genua for at faa de forskellige Magter til at stille de nævnte Krav til Sovjetregeringen. Den 14. Maj sendte Mgr. Pizzardo desuden et Brev til Tschitscherin, der var Ruslands Repræsentant paa Konferencen, og stillede i Pavens Navn to Krav til den russiske Regering: Den skulde standse den mod Patriark Tychon paabegyndte Proces, og den skulde tillade, at Paven købte de beslaglagte kirkelige indviede Genstande tilbage til Kirkerne. Tschitscherin svarede, at han havde sendt Kravene videre til Moskva. Da der intet Svar kom fra Moskva, telegraferede Kardinal Gasparri direkte til Lenin, men heller ikke herpaa kom der noget Svar. Omtrent samtidig sendte Kardinalen et Telegram til Tschitscherin angaaende de fængslede orthodoxe Prælater og Præster. Paa dette Telegram svarede den russiske Minister med Fornærmelser mod Gejstligheden og mod Kardinalen selv.

Alligevel vedblev Den hellige Stol at beskæftige sig med Processen mod Patriarken. Man sørgede for, at han ikke kom til at savne juridisk Bistand i Moskva, og det lykkedes ogsaa at faa Tilladelse til, at en Udsending fra Paven kunde være til Stede ved Retsforhandlingerne. Den russiske Regering havde kort i Forvejen tilladt en anden Magt at have en Udsending ved en anden Proces og indrømmede nu Paven det samme. Pavens Udsending skulde faa sit Visum til Rusland i Riga, men da han kom til Riga, fik han at vide, at der slet ikke blev nogen Proces. Patriark Tychon tilbragte Resten af sit Liv i Bolschevikerne Hænder og blev for en stor Del underholdt af Paven lige til sin Død. Det lykkedes Patriarken flere Gange at sende Takkebreve til Rom.

For at give et Indtryk af, hvorledes de kirkelige Forhold for Øjeblikket er i Rusland, skal vi nævne nogle Eksem-

pler paa, hvorledes romersk-katholske Prælater behandles. Mgr. Boleslas Sloskan er kun 37 Aar gammel. Han blev for nogle Aar siden bispeviet af den pavelige Udsending Mgr. d'Herbigny og udnævnt til Apostolisk Administrator for Minsk og Mohilew. Den 10. August 1927 blev han fængslet i Mohilew og holdtes indespærret i en Hytte indtil Februar 1928. I alle disse Maaneder havde han kun det Tøj, han var blevet fængslet i, ikke engang Linned kunde han skifte. Da Mgr. Sloskan er Lette, forsøgte lettiske Arbejdere at skaffe ham bedre Behandling, men han blev saa bragt til en Fangelejr i Kelm. Han var nu saa medtaget, at han i flere Maaneder laa lammet. Da han atter kunde bevæge sig, blev han bragt til Solovietsky-Øerne ved det hvide Hav. Paa dette frygtelige Forvisningssted findes en Mængde Præster. Man ved, at den unge Biskop Sloskan bliver tvunget til det haardeste Arbejde, f. Eks. maa han arbejde med Isen og derved ofte staa i det iskolde Vand til Hofterne.

Et andet sørgeligt Eksempel er Biskop Alexander Frison, ligeledes bispeviet af Mgr. d'Herbigny. Længe udøvede han kun sit Embede hemmeligt, men i Juni 1929 traadte han offentligt frem som Biskop, og i Begyndelsen af September blev han fængslet. Det lykkedes ham igen at komme fri, men det blev kun en kort Frist, i November blev han atter fængslet og ligesom Biskop Sloskan uden nogen Proces sendt til Solovietsky-Øerne.

Dette er kun et Par Eksempler, der viser, hvorledes de øverste katholske Gejstlige behandles.

Pavens Brev har vakt Røre om denne Sag. Ærkebiskoppen af Canterbury og den græske Ærkebiskop Germanos har sluttet sig til ham, og rundt om i Landene lader Kardinalerne deres Røst lyde, for at hele det katholske Folk kan faa at vide, hvorledes det gaar til i Rusland. I alle Nationer og i alle Konfessioner protesterer man mod Sovjetregeringens Forfølgelse af Kristendommen. Hvad siger denne Regering dertil?

I et officielt Telegram fra Moskva erklærer den russiske Regering, at »Rygterne« om Forfølgelse af Præster og af Religionen er »Eventyr, der er opfundet af Bourgeoisiet« for at undergrave Sovjetregeringens Anseelse. »En-

hver,« hedder det, »der er i Stand til at besøge Sovjet-rusland, ved, at Sovjet fører en ideologisk Kamp mod Religionen, d. v. s. ved Tale, ved Overbevisning og Oplysning og ikke, som det paastaas, ved Hjælp af en middelalderlig Inkvisions Methoder. Endnu den Dag i Dag har alle Konfessioner talrige Kultsteder i Rusland, og det er Præster og Troende tilladt at udøve deres Kultus, saa vidt de ikke deltager i modrevolutionære Bevægelser. Borgerne i Sovjetunionen har Samvittighedsfrihed, og Regeringen tænker ikke paa at indskrænke denne Frihed. Naar Kirkerne mange Steder er blevet lukket, skyldes det Befolkningens Ønske, og det er sket uden nogen Tvang. Enkelte Præster og Kultustjenere er blevet dømt, men det er kun sket, naar de har staaet i Modsætning til Sovjetmagten, og man har kunnet overbevise dem om Statsforbrydelse.«

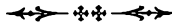
At denne Redegørelse ikke er rigtig, beviser den Kendsgerning, at allerede før 1928 er 28 Biskopper og 1200 Præster uden Undersøgelse og uden Dom blevet skudt i Rusland. I 1928 og 1929 er 30 Biskopper og 1348 Præster forsvundet paa uforklarlig Maade. Man ved ikke, hvem der har dræbt dem. Tusinder af Ordensfolk er blevet pint ihjel, fordi de troede paa Gud og ikke vilde forlade deres Kloster. Tusinder af Nonner er døde for kommunistiske Vandalers Haand, fordi de vilde forsvare deres Ære. Ingen kan tælle de navnløse Martyrer af Folket, der har maattet dø for Troen.

Ifølge Sovjets officielle Meddelelser er indtil 1. December 1929 1385 Kirker, 416 Synagoger og 762 Bedehuse blevet lukket »paa officiel Maade«. Heri er de talrige Klosterkirker og Kapeller og andre Konfessioners Gudshuse slet ikke medrøget. Og hvor mange er blevet lukket paa uofficiel Maade? Efter 1. December 1929 er de lukkede Kirkers Tal steget hurtigt. De sidste officielle Lukninger, man ved Besked om, skete ifølge »Krasnaja gazeta« i Februar i Leningrad, da den tyske reformerte Kirke og fem orthodoxe Kirker blev lukket. Paa Regeringens Befaling berøves samtlige Kirker deres Klokker og Kirkegaardene deres Metalkors og Jerngitre. Ruslands største Helligdomme, den iberiske Guds Moders Kapel og det historiske Sinonow-kloster, er blevet revet ned og sprængt i Luften. Tusinder

af Ikoner og andre Kultusgenstande er blevet brændt paa Byernes Torve. En hel Hær af trofaste Kristne, Præster, gudfrygtige Munke og Nonner er i Forvisning paa Solovjetsky-Øerne og i Sibirien, fordi de har forsøgt at forsøgt at forsvare deres Helligdomme. Mange Steder blev de pisket ud af Kirkerne. Det kalder man »Samvittighedsfrihed« og »en ideologisk Kamp«.

Med Rette maa alle Verdens Katholikker slutte op om Protesten fra Rom, og den 19. Marts maa vi alle forenes med den fælles Fader i Bøn for dem, der lider for Troen, og i Bøn for dem, der tvinges til at leve uden Religion.

Dansk Mensural-Cantori.

Blandt københavnske Kor indtager Dansk Mensural-Cantori en særlig Plads som et fint musikhistorisk Ensemble. Dets Navn har ikke sjælden givet Anledning til Spekulation, thi hvor mange kender det 16de Aarhundredes Nodeskrift »Mensuralnoderne«, eller véd Besked om »Cantoret«, den berømte Sangerstab ved Frederik den Anden og Christian den Fjerdes Hof?

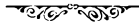
I mange Aar laa Cantoriets Stemmebøger godt gemt paa det kgl. Bibliotek, til Prof. Angul Hammerich fik dem ud af deres Forborgenhed med sin bekendte Bog »Musiken ved Chr. d. Fjerdes Hof«. Medens Organist Julius Foss, paa Professorens Anmodning, dechiffrede de 7 Binds Mensuralnoder og satte dem i Partitur, vaagnede Lysten hos ham til at levendegøre den gamle Musik, der for Aarhundreder tilbage havde skaffet vort Land en virkelig Berømmelse. Han samlede et Antal Strygere, som for en lille Tilhørerkreds spillede nogle af Kompositionerne i »Musikhistorisk Museum«, men da den instrumentale Klang ikke gengav Musikens rette Værdi, saa dannede Hr. Foss et Motetkor, hvis Debut-Koncert vakte stor Interesse. Det var dog først Aaret efter, 8. April 1922, at Koret tog fast Form, da det optraadte under sit nu antagne Navn, D. Mensural-Cantori, der skulde betegne dets Opgave, »At dyrke Vocalmusik fra Renaissancetiden med særlig Henblik paa Musik, skrevet af danske Komponister, eller af Komponister i dansk Tjeneste«.

Denne Opgave har Cantoriet og dets energiske Leder, Organist Julius Foss, røgtet med usvækket Iver og Troskab.

Det kan nu som et meget anset Kor se tilbage paa en ærefuld Virksomhed med snart henved 100 Koncerter. Cantoriet har bl. a. medvirket ved de musikhistoriske Forelæsninger paa Universitetet, det indviede ved Glyptotekets Jubilæum den skønne Antiksal til Koncertbrug, og navnlig har det været en speciel Glæde for Koret og dets Dirigent, da det fik Tilladelse til at give Koncerter i Frederiksborg og Rosenborg Slots Riddersale. Her føler de sig paa en for deres Sang hjemlig Grund! For at præcisere sin Tilknytning til Fortidens Musikliv i Danmark har Cantoriet adopteret Frederik den 2dens musikalske Valgsprog, hans »Symbolum«, der som et »Introitus« indleder alle dets Koncerter: »Spes mea in Deo« —

Fredag den 28. Februar Kl. 8 synger Dansk Mensural-Cantori til Fordel for Rosenkranssognets Fattige. Ved denne Koncert vil Forfatterinden, Frøken Ingeborg Maria Sick, hvis fine sjælfulde Oplæsningskunst er vidt bekendt, læse nogle af sine egne Fortællinger.

Den Aften maa der ikke staa en eneste Plads tom i Institut Jeanne d' Arc's Sal. *Augusta Eschricht.*

Ransagelse.

Mon ikke de fleste vil erkende, at de har liggende i Skuffer og Gemmer Ting, som de slet ikke har Brug for, men som kunde være til Gavn for andre? Egentlig er man ked af, at det tager Plads op. Kunde man dog bare komme af med det paa en rimelig Maade!

Det er Bekymringer, som man snart kan faa ud af Verden. Heldigvis er der jo nemlig til Fastelavn et Marked paa Nørrebro. En lykkelig Idé i Grunden! Saa sender vi blot disse overflødige Genstande ud til Pastor Benzon, Nørrebrogade 27.

Det er allerede en hel Del nydelige og nyttige Ting, som er havnet der. Der er Grund til at være yderst taknemmelig, og allerede nu kan vi love, at Markedets Gæster ikke vil blive skuffede.

Som bekendt har imidlertid Børn en prægtig Appetit, og det samme kan vi sige om den katholske Børnehaves Pengekasse.

Markedet bliver Fastelavnssøndag og Mandag. Om Søndagen aabnes det efter Højmessens og forbliver aabent indtil Kl. 10 Aften. Om Mandagen aabnes det først Kl. 4 Eftermiddag. Hvis der er noget tilbage, holdes der om Aftenen Auktion. Derefter Lodtrækning.

Kontante Bidrag kan indbetales paa Post-Giro Konto Nr. 24045 (St. Josefs Børnehave, Kbhvn. N.).

To Erklæringer.

Fra Professor Johannes Jørgensen har vi modtaget følgende med Anmodning om Offentliggørelse:

Assisi, Febr. 10, 1930.

I Politiken for 6. ds. har »en ung katolsk Student« Hr. Svend G. Heding, offentliggjort en Protest mod visse Udtalelser, Hr. Pastor Menzinger skal have fremsat paa et Møde i København. »Disse Udtalelser« (erklærer Hr. Heding) »dækker Bispem med sin Autoritet. Det samme gælder Johs. Jørgensen, der dels med sit Navn, dels med sin tilsendte og delvis oplæste Skrivelse borger for Pressebureauets Optræden«.

Med »Pressebureauet« mener Hr. Heding det katolske Pressebureau, hvis Ærespræsident undertegnede ganske vist er. Som Hr. Heding aabenbart ikke véd, er jeg imidlertid bosat i Udlandet, og det er derfor indlysende, at jeg ikke kan følge Bureauets Virksomhed, hverken i Dagspressen eller paa offentlige Møder. Jeg overtog i sin Tid det tilbudte Ærespræsidium for dermed at bevidne Pressebureauets Formaal — at udbrede Oplysning om katolske Forhold — min Interesse og Sympathi. Men naturligvis kan jeg ikke »borge for«, hvad der paa Tryk eller paa Diskussionsmøder maatte fremkomme fra Bureauet som saadant eller fra enkelte Medlemmer af dette. En Ærespræsident er netop ikke en effektiv Præsident.

Johannes Jørgensen.

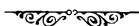
Desuden har vi fra A. C.'s Formand modtaget følgende:

Paa Mødet i Onsdags i A. C. oplæste Formanden følgende Erklæring, som ogsaa har Interesse for de Medlemmer, som ikke kunde være tilstede:

I Anledning af, at nogle af A. C.'s Medlemmer offentligt har taget Afstand fra visse Udtalelser, som fra katolsk Side er fremsat om Folkekirkens Bibel og om Pressen, er Administratores blevet spurgt om de har foranlediget disse Erklæringer.

Hertil kan Administratores svare: Nej, paa ingen Maade, og vi beklager, at Biskoppens Person er draget ind i Sagen.

Men vi ønsker dog at tilføje, at vi ikke finder nogen skellig Grund til denne Forespørgsel, baade fordi det tydeligt fremgaar af selve Erklæringerne, at det er vedkommende Medlemmer personligt, som har villet tage Afstand fra nævnte Udtalelser, — og fordi Administratores's Holdning i denne Sag med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af det, som Foreningens Formand paa given Foranledning har erklæret skriftligt overfor Pressen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen meddeler, at Tiden for at vinde Jubilæumsafladen i Anledning af Pavens Jubilæum er blevet forlænget indtil Paaske.

— Kunstforeningen har i disse Dage i sine Lokaler i Frederiksholmskanal 4 arrangeret en meget smuk Mindeudstilling af afdøde Chresten Skikkilds Værker. Udstillingen, der er aaben daglig fra Kl. 11 —4, holder aabent indtil Søndag den 23. Februar. Den Dag vil der Kl. 2 af Pastor Messerschmidt blive holdt et orienterende Foredrag om Skikkilds Kunst. Adgangskort, der giver Adgang daglig, kan af alle faas for 1 Kr., af A. C.'s Medlemmer for 50 Øre ved Forevisning af Medlemskort.

Holland (K. P.). Paa det katholske Universitet Nijmegen paabegyndtes den 4. Februar en Foredragsrække i Anledning af 1500-Aaret for den hl. Kirkelærer Augustins Død. Foredragene udsendes over den katholske Radio-Sender i Huizen.

Polen (K. P.). Under det russiske Herredømme blev mange katholske Kirker i Polen overgivet til den orthodoxe Kirke. Medens mange Polakker mener, at det nu er paa Tide at faa alle disse Kirker tilbagegivet til de oprindelige Ejere, vil Gejstligheden for at undgaa Uroligheder nøjes med at fordre een Kirke tilbagegivet i hvert Sogn, som ikke i Forvejen har en Kirke, I Ærke-dioceset Vilna tog Russerne saaledes 464 Kirker og kirkelige Bygninger fra Katholikkerne; men Ærkebiskoppen forlanger kun de 113 tilbage.

Syrien (K. P.). I Syrien er der for Tiden en stærk Konversionsbevægelse blandt de orthodoxe. Fornylig gik saaledes 50 orthodoxe Familjer i Marmarita, 30 i Haret-el-Sarava, 29 i Kafra osv. over til den katholske Tro.

KONCERT

til Fordel for Rosenkranssognets Fattige.

Fredag d. 28. Februar Kl. 8

i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Dansk Mensural-Cantori

Dirigent: Organist *Julius Foss.*

Oplæsning af Forfatterinden Frk. *Ingeborg Maria Sick.*

Teksprogram, gældende som Adgangskort, 2 Kr., faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, St. Ansgars Boghandel, Vodrofsvej 2, samt hos Præsterne ved Rosenkranskirken.

St. Knuds Skoles Fastelavnskomedie.

Der opføres af Skolens Elever i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B

Karl den Danskes Død.

Dramatiske Scener i 3 Akter af

Lærer *Emil Rønnow.*

Søndag d. 2. og Mandag d. 3. Marts 1930 Kl. 8 Aften.

Billetter à 1 Kr. faas i St. Ansgars Boghandel, Vodrofsvej 2, og hos Portneren, Stenosgade 4 A. — Skolens Elever har fri Adgang.

Fastelavnsfest paa Amager

Søndag den 2. Marts Kl. 7—12 i Festsalen, Hans Bogbinders Allé 2. De unge Piger opfører et Lystspil »**God Praksis**« i 2 Akter. Efter Forestillingen fælles Kaffebord og senere paa Aftenen humoristisk Underholdning.

Billetter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn faas i Præstegaarden. Om Eftermiddagen Kl. 3 Forestilling for Børn. Entré 25 Øre.

Meddelelse fra Rosenkranssognet, St. Ansgars Sogn og Sakramentsognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1929 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne.

Forvaltningsraadet.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Der er indløbet følgende *Ansøgninger* om Arbejde:

Plads tilbydes:

en ældre Pige eller Enke, som Husbestyrerinde hos adelig Dame i Holland, Tysk nødvendigt; en Murer til en stor sjællandsk Gaard (Livsstilling); kvindelig Repræsentant.

Plads søges:

af en gift Mand v. Landvæsenet, to velanbef. Kontormænd, en Maskinarbejder, en ved hvad somhelst, en 42aarig sprogkyndig Mand helst som Tjener i Provinsen, en Rengøringskone.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jctmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

23. Febr. Søndag Sexagesima.	2. Marts Sønd. Quinquagesima.
24. — M. Matthias, Apostel.	3. — M. Ferialdag.
25. — Ti. Ferialdag.	4. — Ti. Casimir, Bekender.
26. — O. Ferialdag.	5. — O. Askeonsdag.
27. — To. Ferialdag.	6. — To. Perpetua og Felicitas, Martyrer.
28. — F. Ferialdag.	7. — F. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.
1. Marts L. Marias Officium.	8. — L. Johannes af Gud, Bekender.

Ugens Messebønner.

23. Febr. Sexagesima (N.-M. 106, G.-M. 146). Ihukommelse af Petrus Damiani (N.-M. 839 og [45], G.-M. 675 og [45]).
24. Febr. Matthias (N.-M. 839, G.-M. 675).
25. Febr. Ferialdag. Samme Messe som 23. Febr. 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. Efter frit Valg.
26. Febr. Ferialdag. Alt som den foregaaende Dag.
27. Febr. Ferialdag. Alt som 25. Febr.
28. Febr. Ferialdag. Alt som 25. Febr.
1. Marts Guds Moders Messe (N.-M. [88], G.-M. [92]). 2. om den Helligaand (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven (N.-M. [122], G.-M. [107]).

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 25. Februar Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
 Hs. Højærværdighed Biskop Joseph Brems: *Illusioner*.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Aandelige Øvelser.

Fra Søndag den 23. Februar til Søndag den 2. Marts afholdes i *Jesu Hjerter Kirke* aandelige Øvelser

for unge Piger i København.

Fra Søndag den 23. Februar holdes hver Aften et Foredrag Kl. 8. — Lørdag den 1. Marts er der ingen Foredrag. — Søndag Morgen (den 2. Marts) Kl. 8: Foredrag, hellig Messe og Fælleskommunion. — Søndag Aften Kl. 8 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Alle unge Piger indbydes venligst.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag d. 23. Februar Kl. 8 i Sakramentskirken. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 23. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjertes Kirke.

Damer og Herrer med **Sangstemmer** (Sopran, Alt, Tenor og Bas), som maatte have Lyst til at være med til Dannelsen af en »Bachkvartet«, kan indmelde sig hos Undertegnede.

Susanne Saabye,
 Østerbrogade 110.
 Telf. Øbro 56 y.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Patz 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhavn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 9.

Søndag den 2. Marts.

1930

INDHOLD: Fastemandat. — Pavebrevet og Forfølgelsen i Rusland. — Margaret Sinclair. — Biblen i den katolske Kirke. — Beretning om Ansgariusforeningens Virksomhed i 1928 og 1929. — Fastelavn's Søndag og Mandag. — Højskolen d. 4. Marts. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mæltelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdage og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (∴ den Søndag, Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (∴ Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste og Abstinenspligt paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden, alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og

---

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage er det kun tilladt at nyde Kød een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af Alder eller ved Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten, naar Fastedagen ikke ellers er Abstinensdag.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festdage.

IV. Spiser, der er tilberedt med Flæsk, Fedt eller Blod og enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag forbydes ogsaa Kød-suppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinens: a) Militærpersoner i aktiv Tjeneste og, saafremt de fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt hvem der jævnlig faar Mad fra offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som er i Kost hos Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Familie-medlemmer og Tyende i Hjem, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og Kurgæster paa offentlige Bade- eller Kuranstalter.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — naar det nemlig kræves af andet og mere end blot overdrevent Hensyn til legemligt Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræster eller Rektorer gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som dertil bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvent og let synligt Sted. Disse Fastealmsisser, som kommer Vikariatets kirkelige Anstalter til gode, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Ophør. Er nogen ikke i Stand til at yde en saadan Almisse, skal han hver Søndag i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af Prædiken, Salmer og Bønner; den nærmere Udformning henstilles til Sognepræsterne. Disse Andagter skal slutte med sakramental Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelser og Død eller et andet dermed beslægtet Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra første Adventssøndag til Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende endvidere afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Fristen for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunion fastsættes i Medfør af pavelig Fuldmagt at vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for Katholikker, som har særlig langt til Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og hvem der har opfyldt den i et fremmed Sogn, har at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Dette Fastemandat saa vel som Hyrdebrevet oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 20. Februar 1930.

† JOSEPH,

Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Pavebrevet og Forfølgelsen i Rusland.

I forrige Nummer bragte vi et Udtog af Pavens Brev til Kardinal Pompili om Forfølgelsen i Rusland, og vi knyttede vore Kommentarer dertil. Vi har nu faaet Pavebrevet i dets Helhed, og det forløjener ogsaa at kendes saaledes. Paven skriver:

Hr. Kardinal!

Vi er dybt rystet over de rædselsfulde Forbrydelser, som gentager sig og forværres for hver Dag, mod Gud og Ruslands utallige Sjæle, der alle er Os dyrebart kære, allerede fordi de lider saa meget. Dette Folk tilhører mange af Kirkens hengivne og ædelmodige Børn og Tjenere, der er hengivne og ædelmodige indtil Heroisme, ja indtil Martyriet.

Lige fra Begyndelsen af vort Pontifikat har Vi efter vor salige Forgænger Benedikt XV's Eksempel forøget vore Anstrengelser for at standse den frygtelige Forfølgelse og fjerne dens alvorlige Følger fra dette Folk. Vi anstrengte Os ogsaa for at formaa de Regeringer, der var repræsenterede i Genua, til at enes om et Krav, som vilde have forskaanet Rusland og hele Verden for mange Ulykker, nemlig som Betingelse for Anerkendelse af Sovjetregeringen at kræve Samvittighedsfrihed, Frihed for Gudstjeneste og Garanti for Kirkens Besiddelser.

Desværre blev disse tre Punkter, der først og fremmest var til Gavn for det kirkelige Hierarki, som beklageligt er skilt fra den katholske Enhed, prisgivet timelige Interesser, der forøvrigt vilde være blevet bedre røgtede, dersom de forskellige Regeringer frem for alt havde respekteret Guds Rettigheder, hans Rige og hans Retfærdighed.

Ligeledes blev desværre Vor direkte Indskriden for at redde og bevare til kirkeligt Brug de hellige Kar og Ikoner, som er en Fromhedens og Kunstens Skat, kær for alle Russeres Hjerter, uden Resultat.

Vi har dog haft den Trøst at kunne redde fra Dødsstraf og hjælpe Patriarken Tychon, Overhovedet i hint Hierarki,

som desværre er skilt fra Enheden; mens paa den anden Side rige Gaver fra hele den katholske Verden frelste mere end 150,000 Børn fra Hunger og en frygtelig Død; dagligt blev de ernæret af Vore Udsendinge, indtil disse blev tvunget til at opgive deres Barmhjertighedsgerning, fordi man foretrak at overgive Tusinder af uskyldige Børn til Døden fremfor at se dem ernæret ved kristelig Barmhjertighed.

Den sakrilegiske Ugudelighed raser ikke blot mod Præster og voksne Troende, blandt hvilke Vi, ved Siden af andre trofaste Ofre for deres Gudsyndyrkelse, i Særdeleshed hilser vore højtelskede Børn: katholske Præster og Søstre, fængslede, deporterede, dømte til Tvangsarbejde tillige med to af deres Biskopper, Vore ærværdige Brødre Boleslas Sloskan og Aleksander Frison, og Vor Repræsentant for slavisk Ritus Hesarken Lionida Fiodorov.

Men Organisatorerne af Atheismens Felttog vil først og fremmest fordærve Ungdommen og drage Nytte af dens Godtroenhed og Uvidenhed. I Stedet for at give den Undervisning, Kundskaber og Civilisation, der forøvrigt, som Hæderlighed, Retfærdighed og selve det timelige Velvære, ikke kan blomstre uden Religion, organiserer de den i »de kæmpende Atheisters Forbund«, skjulende det moralske, kulturelle og økonomiske Forfald ved en Agitation, der er ligesaa god som umenneskelig: Børnene tilskyndes til at anklage Forældrene, til at ødelægge og tilsmudse de kirkelige Bygninger og Symboler og fremfor alt til at besmitte deres Sjæle med alle Slags Laster og de mest afskyelige materialistiske Vildfarelser; Førerne, der ønsker at ramme Religionen og Gud selv, arbejder paa Ødelæggelse af al Dannelse og paa selve den menneskelige Naturs Ruin.

Overfor disse Udskejelser, som Vi flere Gange har omtalt i Konsistorietalerne og for nylig i Vor Encyklika om Ungdommens Opdragelse, er Vi ikke holdt op med hver Dag selv at bede og at faa andre til at bede for de Millioner af Sjæle, der er løskøbte med Christi Blod, men som nu tilskyndes, ja næsten tvinges til at profanere deres Daab, den fra gammel Tid blandt Familien nærede Andagt til Guds Moder, ja, endog de sidste Spor af Æresfølelse og Respekt for Hjemmets Helligdom.

Med det Formaal at skaffe os en Hjælp i Arbejdet mod saadanne Onder har Vi oprettet en særlig Kommission for Rusland og betroet Ledelsen deraf til Vor elskede Søn Kardinal Luigi Sincero. Vi har endvidere lige fra Vort Pontifikats første Dage approberet og beriget med Aflad Skudbønnen: Verdens Frelser, frels Rusland! og paany i Løbet af de sidste Maaneder to Bønformularer, i hvilke det russiske Folk anbefales til den kære Taumaturg fra Lisieux, den hellige Theresia af Jesusbarnets Beskyttelse. Ligesaa har Vi approberet Det orientalske Instituts Foretagende: at holde Forelæsninger, videnskabelige og funderede paa Kilstudium, for at Offentligheden kan stifte Bekendtskab med nogle af de sakrilegiske Angreb, som Ligaen »Atheisternes Hær« organiserer i Sovjets mægtige Territorium; idet den stiller sig i Modsætning til den revolutionære Konstitutions Tekst, der i sig selv allerede er meget antireligiøs. — Vi har erfaret, at dette Foretagende, udgaaet fra Rom, en Maaned senere er bleven efterfulgt af lignende Foredrag i London, Paris, Genf, Prag og i andre Byer. — Men Forværrelsen saavelsom det offentlige Kendskab til saa megen Gudsbespottelse og Ryggesløshed kræver en mere universel og højtidelig Sone.

Under den sidste Julehøjtid er ikke blot mange hundrede Kirker blevet lukket, talrige Ikoner brændt, Arbejde paalagt alle Arbejdere og Skoleelever og Søndagene afskaffet, men det er gaaet saa vidt, at man har tvunget Fabriksarbejderne — Mænd og Kvinder — til at underskrive en Erklæring om aabenlyst Frafald og Had til Gud, under Straf af Unddragelse af Brød-, Klædnings- og Logikort, uden hvilke enhver Indbygger i dette ulykkelige Land maa dø af Sult og Kulde. Desuden blev der i alle Købstæder og i talrige Landsbyer arrangeret modbydelige Karnevalsskuespil i Lighed med dem, som de fremmede Gesandter saa i selve Moskva, i Byens Midtpunkt, under Julefesten; man saa Vogne køre gennem Gaderne med Gadedrenge i stor Mængde, iført Messeklæder; de haanede Korset og spyttede paa det. Paa andre Automobiler var anbragt Juletræer, paa hvilke hang talrige Dukker, forestillende katholske og ortodokse Biskopper. Inde i Byen

bedrev unge Fyre allehaande gudsbespottelig Haan med Korset.

Imidlertid har Vi selv besluttet at yde Sone paa den bedst mulige Maade for alle disse Skændselsgerninger og samtidig opfordre hele den kristne Verden til at yde Sone ved at begive Os ned i Peterskirken paa St. Josefs Fest den 19. Marts og over Apostelfyrsternes Grav frembære en Sonemesse for saa mange grufulde Krænkelser af det guddommelige Hjerte, ligesaa for de mange prøvede Sjæles Frelse og til Lindring for Vort højtelskede russiske Folk, for at den store Trængsel dog snart maa holde op, og for at de enkelte Mennesker og Folkeslagene snart maa vende tilbage til den eneste Frelser og Befriers ene Hjord, til Vor Herre Jesus Christus.

Efter at have anraabt det helligste Hjerte om Tilgivelse og Miskundhed for de forfulgte Ofre og for selve Bødlerne, paakalder Vi den hellige og uplettede Jomfru og Guds Moder Maria, hendes kyske Brudgom St. Joseph, hele Kirkens Værnehelgen og Ruslands særlige Værnehelgener, Englene, Johannes Døberen, den hellige Nikolaus, Basilius, Johannes Chrysostomus, Cyrillus og Metodius, ligesom alle de andre Helgener, og i Særdeleshed Theresia af Jesusbarnet, til hvem Vi ganske særligt har betroet hine Sjæles Fremtid.

Medens Vi anmoder Dem, Hr. Kardinal, om at træffe de fornødne Foranstaltninger til denne højtidelige Bededag, er Vi forvisset om, at ikke alene Præsteskabet og Menighederne i Vort Rom, men ogsaa alle Vore ærværdige Brødre i det katholske Episkopat og hele den kristne Verden vil forene deres Bønner med Vore, enten paa den samme Dag eller paa en anden dertil bestemt Festedag.

Stolende paa, at Guds Forsyn til sin Tid vil give de nødvendige Midler til at helbrede de moralske og materielle Ødelæggelser i de udstrakte Lande, som udgør en Sjettedel af hele Jorden, bliver Vi vedholdende i denne Sonebøn, som tilsidst, det er Vi forvisset om, vil neddrage Guds Barmhertighed over det russiske Folk.

Og i denne Forvisning forunder Vi af Hjertet Dem, Hr. Kardinal, og alle dem, der forener sig med Os i dette

Bønnens Korstog, den apostoliske Velsignelse, som er et Pant paa himmelske Naadegaver.

Givet i Rom ved St. Peter, den anden Februar, paa Kyndelmissefesten i Aaret 1930, Vort Pontifikats det ottende.

Pius P. P. XI.

(Oversat af *fr. Ansgarius.*)

Hs. Højærværdighed Biskoppen har bestemt, at der i den kommende Fastetid ved Aftenandagterne skal bedes en Bøn for de ved Religionskrigen i Rusland forfulgte Kristne. Samtidig skal Præsterne i alle Messer, hvor det er tilladt, indlægge Bønnerne »For ethvert Anliggende« (Dansk Messebog S. 123). Endvidere udtaler Biskoppen Ønsket om, at alle Skolebørn den 19. Marts vil modtage den hellige Kommunion og opofre den i samme Intention.

I Rusland føres Kampen mod Kirken videre. Folkekommissærerne for Ukraine har nu besluttet, at Domkirken i Charkow skal sprænges i Luften. I Følge det officielle sovjetrussiske Telegrambureaus Meddelelser er i den sidste Tid 202 Kirker blevet lukket, og russiske Blade beretter, at Regeringen er ved at forberede en Lov om, at samtlige Kirker og religiøse Institutioner skal være lukket inden 1. Juli 1930.

De mange Protester blandt de Kristne i Europa og i Amerika har givet Anledning til, at de saakaldte »Gudløse« atter har holdt en Kongres i Moskva under Ledelse af Polidarow. Det blev besluttet at danne særlige »Stødtropper« af unge Kommuniste, der skulde fordeles ud over Landet for helt at udrydde Religionen. Tillige lagdes der Planer om, hvorledes man bedst kunde modarbejde Paaskefestens Højtideligholdelse. Den 15 Marts skal Paaskestormen mod Religionen begynde og i en Form, »som Verden endnu ikke har oplevet Magen til«. Kongressen opfordrede Regeringen til at sørge for samtlige Kirkers Lukning. Ganske vist var i Løbet af de sidste tolv Maaneder 73 Kirker blevet lukket i Moskva, men det var ikke tilstrækkeligt. Man vilde ikke hvile, før »Præsternes sidste Opiumshule« var lukket.

Margaret Sinclair.

Den engelske »Slum« er en Verden for sig, og naar man ikke kender den af Selvsyn, kan man vanskeligt danne sig noget Begreb om den Uhygge, der præger den. Det kan gerne være, at det verdensbergtede Havnekvarter i Marseille kan være lige saa slemt med Hensyn til Snavs og Uhumskhed, men Sydens straalende Sol forsoner med mange Vederstyggeligheder og tager Livet af mange sundhedsfarlige Kim og fæle Dunster. England derimod er Taagernes og den sure Kulrøgs Land, den engelske Sol kun en blodfattig, degenereret Aflægger af Sydens svulmende Lysbringer.

Nu er der jo mange, der finder Fattigdommen romantisk, og i alle Lande kender man vel Fænomenet »Proletardigteren«, hvis harmdirrende Medfølelse med »Samfundets Stedbørn« giver sig Udslag i en Aar for Aar jævnt stigende Bankkonto. Men der findes ogsaa en anden Art af Romantik i disse Kvarterer, som hverken kommer i Romanerne eller paa Film, fordi den er af en saa fin og saa dyb Natur, at der skal noget mere end almindelig Biografteaterdannelse til at forstaa den. Heromme bag Storbyernes Potemkin-Kulisser staar den moralske Elenighed ikke tilbage for den materielle Nød, og selv den mest bedærvede Fantasi kan vist næppe udpønske nogen Last eller drømme om nogen Synd, der ikke er gamle Kendinge i disse Omgivelser. Men taler man med de katolske Præster, der lever deres Liv midt i al denne Raadenskab, vil de kunne fortælle én, at her støder de daglig paa unge Piger og paa unge Mænd, der er født og opvokset midt i det hele, som ser alt, som hører alt, og som udsættes for alt, men som ikke desto mindre har bevaret deres Sind og deres Hjærte saa ubesmattet og saa rent som i deres første Barndom, og hvis Liv og Tanker er gennemtrængt af den mest uforbeholdne Kærlighed til Gud og hans Vilje.

Og nu ser det ud til, at et af disse »children of the slums«, en lille fattig Fabrikspige fra Edinburgh, skal blive optaget i Kirkens Helgenskare, at der skal læses Messer

til hendes Ære, og at Millioner af store og stærke Mennesker over hele Jorden skal bede hende om Hjælp og Beskyttelse i deres Trængsler.

Margaret Sinclair blev født 1900 og døde 1924, tilhører altsaa helt og holdent den moderne Generation. Navnet Sinclair har en god, gammel Klang i Skotland — hvem kender ikke Visen om Hr. Sinclair, der fandt sin Død i de norske Fjælde, da han med sine Skotter var paa Vej over Kjølen for at tilbyde Svenskekongen sin Tjeneste imod Kongen af Danmark — og Slægten har spillet en betydelig Rolle i Landets Historie. Og selv om mange af dens Medlemmer i Tidens Løb har maattet søge ind i mere beskedne Livsstillinger end deres Forfædre, saa hører den dog i Nutiden i Almindelighed ikke til Proletariatet. Men, som Margaret selv sagde en Gang: »Alle andre Sinclair's er gennemgaaende velstaaende Folk, naar vi er fattige, saa er det vel, fordi vi er Katholikker. Men derfor er vi jo i Virkeligheden ogsaa meget rigere end de andre.«

Faderen var Vognmandskusk og oprindelig Protestant, men var bleven katholsk, da han giftede sig med Modern, der var Katholik. Der var derfor heller ikke noget, der hed Børnebegrænsning i den Familie, men man kan ikke undlade at blive imponeret, naar man læser om den Konsekvens, hvormed denne Konvertit trods Fattigdom og Vanskeligheder gennemførte sine talrige Børns katholske Opdragelse. Han fandt sig saaledes ikke i, at de paa Gaden legede med Børn, der ikke var katholske — man prøve paa at forestille sig, hvad det vil sige i et Slumkvarter, hvor alle Racer og alle Religioner blandes sammen i en Pærevælling — og der kom kun Katholikker i hans Hjem. Ogsaa paa et andet Punkt viste han stor Karakterstyrke: Skønt Familien var ludfattig og daarligt nok fik varm Middagsmad hver Dag, saa holdt han alligevel paa, at de aldrig maatte have en Lejlighed paa mindre end tre Værelser, saa at Forældrene, Pigerne og Drengene kunde komme til at sove hver for sig.

Det fortælles, at en eller anden skal have sagt, vistnok til Benedikt XV, at han i Grunden ikke kunde se, at der var noget usædvanligt ved Therese af Lisieux. Hvor paa Paven svarede: »Jamen, kan De da ikke indse, at det

netop er det, der gør hende til den store Helgen, hun er, at der ikke er noget »usædvanligt« ved hende. Men hun gjorde det sædvanlige usædvanlig godt.«

Disse Ord kan man ikke lade være med at tænke paa, naar man studerer Margaret Sinclair's Liv. Der findes ingen »øndige« Historier fra hendes Barndom om paa-faldende Fromhed, om en »rørende« Første-Kommunion eller lignende. Da man efter hendes Død paa Grund af forskellige Omstændigheder bestemte sig til at granske hendes Liv med en Kanonisation for Øje, henvendte man sig ogsaa til den Nonneskole, hvori hun havde gaaet som Barn. Men Nonnerne kunde først slet ikke huske hendes Eksistens, indtil der endelig var en, der mindedes hende »som en lille Mus, der altid var venlig mod alle og en god Kammerat, som der aldrig var noget Vrøvl med, og som passede sine Ting, som hun skulde, men som ellers ikke udmærkede sig hverken i den ene eller den anden Retning«.

Med Tiden voksede hun op til en overordentlig sund og naturlig Pige. Hun var hverken nogen særlig Skønhed eller det modsatte, men efter Billederne at dømme har hun haft ganske fine Træk og maa have gjort et frisk og fornøjeligt Indtryk. Hendes gode Humør og vittige Indfald gjorde hende ogsaa almindelig afholdt. Der var derfor heller ingen, der formaaede at stifte Fred, som hun kunde det. Af Naturen var hun i Besiddelse af et temmelig heftigt Temperament, men trak det op til en Skændescene i Familien, kunde hun pludselig forsvinde ud ad Døren, for saa et Øjeblik efter, naar hendes Hidsighed havde lagt sig, at komme ind igen og udslynge en Vittighed, der fik hele Familien til at hyle af Grin og glemme Stridens Genstand.

Hun var heller ingen Foragter af Livets Glæder og tog gerne alle de Fornøjelser med, som tilbød sig i hendes fattige Eksistens. Hun elskede f. Eks. at gaa i Biografen, men det er maaske værd at lægge Mærke til, at hun aldrig vilde gaa der alene med en Herre, end ikke med den Mand, hun en Tid lang var forlovet med. I saadanne Tilfælde forlangte hun altid, at en af hendes Søkende skulde følge med. Hun holdt ogsaa meget af at danse og var en hyppig Gæst paa de katholske Foreningsballer. Men ogsaa i Hjemmet blev der danset meget, ikke blot af Børnene

indbyrdes, men ogsaa af Fatter og Mutter. Faderen holdt nu mest af de gammeldags Danse, Vals og Polka, men Margaret holdt paa, at han ogsaa skulde kunne danse moderne Dans, og det skal have været et kosteligt Syn at se hende tage sin gamle Fader om Livet og prøve paa at bibringe ham One Step og Tango.

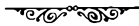
Der har i det hele taget hersket et usædvanlig kærligt og fortroligt Forhold mellem Forældrene og Børnene. Som et lille Træk om Margarets Sindelag overfor sine Forældre fortælles det ogsaa, at hun holdt meget af søde Sager, men hvis hun fik en Æske Chokolade forærende ude omkring, saa sørgede hun altid for at levne nogle Stykker for at kunne give dem til sin Fader og Moder, naar hun kom hjem.

Med sin Person og med sin Paaklædning var hun overordentlig pillen og ren, og hun kunde godt lide, at det Tøj, hun gik med, havde det moderne Snit. Nu var der jo ingen Penge i Familien til at købe nye Kjoler for, hver Gang Moden skiftede, men Margaret var meget fiks paa Fingrene og havde en mærkværdig Evne til at lave en gammel Kjole eller en gammel Hat om efter sidste Pariser-Mode. En Evne, der ganske vist medførte, at hun i ikke ringe Grad blev misbrugt af Veninder og Bekendte, for hun havde ondt ved at sige Nej, naar man bad hende om en Venlighed.

Men ved Siden af al denne »Verdslighed« havde hun ogsaa andre Interesser, frem for alt en overvældende Kærlighed til Herren i Alterens Sakramente. Hver Dag gik hun til Alters, og det, skønt hun skulde møde tidligt paa Fabrikken og var en af de Naturer, der trængte til megen Søvn. Og i Frokostpauserne hændte det ikke én, men mange Gange, at hun ikke fik spist sin medbragte Mellemmad, fordi hun havde glemt Tiden i en nærliggende Kirke i Tilbedelse foran Tabernaklet. Selv da hun i en Sommerferie havde opnaaet at komme til at ligge paa Landet i et lille Bondehus, sørgede hun for, at det blev et Sted, hvor der ikke var længere til en katholsk Kirke, end at hun kunde komme i Messen og til Kommunion hver Dag. Og hun var i Besiddelse af en forunderlig Evne til ogsaa at faa andre til at gøre den daglige Altergang til et fast Led i deres Liv. Hun paastod en Gang, at hun flere Gange

havde kunnet iagttage, hvordan Familier, der længe havde levet i indbyrdes Kiv og Splidagtighed, paa tilsyneladende uforklarlig Maade var bleven forsonede og forenede igen, saasnart et af dets Medlemmer var kommen ind paa denne Sædvane.

Engang havde hun en Diskussion med sin ældre Søster Bella om dette Emne. Søsteren, der selv var meget from, og som nu lever som Nonne i et Kloster et eller andet Sted i England, syntes nu alligevel, at det var for meget af det gode med den daglige Kommunion. »Om Søndagen bør man gaa til Alters,« sagde hun, »og jeg kan ogsaa gaa med til en Gang eller to om Ugen. Men hver Dag, det er for meget, det er jeg i al Fald ikke »god« nok til.« (I am not good enough for that.) Men saa blev Margaret helt ivrig: »Kan du ikke indse, at det netop er dem, der ikke er »gode«, som bør modtage Kommunionen hver Dag for paa den Maade at blive bedre.« (Fortsættes.)

Biblen i den katholske Kirke.

I Anledning af nylig stedfundne Drøftelser i Dagspressen beder Red. mig opridse Biblens Stilling i Kirken.

I

Lad det være sagt strax: Biblen har i Katholicismen ikke samme Plads, som Protestantismen indrømmer den.

For Protestanterne er den — i Theorien — den eneste Kilde til vor Viden om, hvad sand Kristendom er; baade eneste og tilstrækkelige Kilde.

I Theorien, siger jeg, thi i Praxis har de én Kilde til: Den private Inspiration. De véd lige saa godt som vi, at Biblen mange Steder trænger til Fortolkning — ikke blot til filologisk-historisk Forklaring, men til at udlægges, fortolkes.

Nu hævder vi, at Udlæggelsen tilkommer Kirken, som var, før Biblen blev til; medens de andre hævder, at Udlæggelsen tilkommer den Enkelte. Ligesom vi tror, at Helligaanden vejleder Kirken til den rette Forstaaelse

af Biblen, tror Protestanterne, at Helligaanden vejleder den Enkelte til samme Forstaaelse... i det ene Tilfælde faar man een Udlægning, een Tro, een Lære... i det andet mange forskellige Udlægnings, Idéer og Paa-stande. —

For os er Biblen en Kilde til Viden om sand Kristen- dom — men ikke den eneste Kilde; den staar jævnsides med Arvelæren (Traditionen), og ud af de to: den skrevne Bibel og det levende Vidnesbyrd hos Apostel-Efterfølgerne, drager Kirken sin Lære.

Denne Lære maa aldrig stride mod Biblen, læst i Lyset af Fædrene — men den behøver paa den anden Side ej heller at staa udtrykkelig udformet i Biblen, der hverken ud fra sit Væsen som en begrænset og stum Bog kan svare paa alt eller rumme alt, og som selv udtrykkelig erklærer: ikke at være nogen fuldstændig eller udtømmende Kilde til Jesu Liv og Lære (Johs 21, 25). —

Naar Biblens Plads er en saadan i Kirken, kan man, logisk set, ikke vente, at dens Brug skal svare til Protestanternes Brug af den, naar de slaar al Ting efter i den, som var den et uhyre Lexikon.

Men man kan vente, at Katholikker bruger den ud fra Kirkens Bibelsyn: at de studerer den med samme Iver, som de gransker Traditionens Lære i Katekismen.

Vort Spørgsmaal berører set ikke Biblen som Opbyggelsesbog — i saa Henseende staar Kirken ikke tilbage for Protestantismens Syn paa Sagen — blot at den advarer (som overfor al Opbyggelses-Litteratur) mod ufor- standig Brug.

II

Hvordan har Kirken stillet sig til Biblen ned gennem Tiderne?

Den, der har læst lidt i Kirkefædrene og de store Kirke- lærere, vil vide, at Biblen — ogsaa de af Luther og hans Følge som »apokryfe« forkastede Dele — er disse store normgivende Kirkemænds Alpha & Omega; i Theologi som i Apologetik, i Filosofi som i Munkeregler, i Polemik som i Mystik er Biblen den røde Traad gennem Kirkens Forkyndelse til højt op i Middelalderen.

Da optræder, i Romæntikkens Alder, en farlig Konkurrent: Legendens; og den har vel nok faaet Lov at brede sig vel meget paa Biblens Bekostning.

At Biblen ikke var Folkelæsning, siger sig selv, eftersom Bogtrykkerkunsten endnu ikke var opfundet, og kun faa havde Raad at eje en haandskreven Bibel; men den læstes op i Kirken, den genfortaltes ved Arnen. Dens Salmer lød i Koret og paa Valfart, og dens Blade vendtes i Klostercelle som paa de høje Skoler, og dens Scener maledes Godtfolk for Øje paa Kirkevæg og gennem Rosenkrans, i »Korsvej« og paa »Dødedans«, i Bønnebøgernes Initialer og i de folkelige Tiggermunkes Prædiken. . . .

Da der maatte ske en Lugning i Legendens Urskov til Fordel for Biblen, indtraf netop Bogtrykkerkunstens Ojkomst og Udvikling . . . men for sent fik man fat, »Reformationen« havde allerede erobret Biblen og gjort den til Genstand for to fatale Misbrug: at gøre den til eneste Troskilde (paa Bekostning af 1500 Aars Udlægning) og til en Folkebog, der ukritisk lagdes i Allemands Haand, i Hænderne paa Almuen, der let blev »Sværmeraander«, og som først saa smaat havde lært at læse Tryk, og som var overmæt af Mirakel- og Djævehistorier, saa den ikke formaaede at læse de hellige Skrifter med nøgternt Sind.

Resultatet blev snart aabenbart, Træet kendtes paa Frugten: Calvin læste ét og Luther et andet, Gendøberne et tredje og »Sværmerne« et fjerde i den samme Bibel.

Derfor maatte Kirken reagere og regulere — saa meget mere, som en Bibel nu var til at faa paa Tryk for faa Penge.

III.

Det blev Tridentiner-Konciliets Opgave at ordne Forholdet — og hvorledes?

1) Først gjaldt det at slaa fast, hvad Biblen egentlig omfattede, thi Luther havde vilkaarligt til en Begyndelse bortkastet bl. a. Jakobs Brev og Johannes Aabenbaring, andre forkastede andre Skrifter . . . og man kunde ikke antage Enkeltmands Godtykke for Norm angaaende Guds Ord.

Man fastslog da Omfanget til at gælde hele Biblen i

alle Stykker — ogsaa de af Lutherdommen kasserede Skrifter (Apokryferne).

2) Saa gjaldt det Udgaven, Texten selv. Den latinske Kirke havde, siden Græsk veg for Latin som Folkesprog, faaet Biblen oversat til Latin (*Itala*), men den Oversættelse var ikke god, og Kirkefaderen Hieronymus tog sig da paa i 390—405 at oversætte den paany til Folkesproget (*Vulgata*, Platlatin) fra de hebraiske og græske Afskrifter, man besad; (»Grundtexten« var jo forlængst bortkommen — det er meningsløst at tale om de hebr. og gr. Afskrifter som »Grundtexter«); hans Metoder, for hvilke vi endnu besidder hans egne Redegørelser, er saa filologisk videnskabelige, at vi i vore Dage kun kan følge dem, naar vi vil oversætte de samme Skrifter fra Grundsprogene til vort Folkesprog.

Hieronymus's »Vulgata« blev igennem over 1000 Aar den vesterlandske Kirkes Bibeludgave; stadig nye og forbedrede Udgaver saa Lyset — af og til ogsaa Udgaver, der ikke betød Fremskridt, men de blev enten berøvet Autorisation, eller de gled ud i Ubemærkethed af sig selv.

Ved Siden af Folkebiblen (*Vulgata*) brugte de kyndige stadigvæk de hebraiske og græske Texter til deres Studier, og de var fuldtud klare over, hvor *Vulgata* var klarest, og hvor de andre burde foretrækkes. Nu kom Reformatorerne og vilde pure forkaste *Vulgata* som ubrugelig og fejlfuld.

Dette reagerede Konciliet imod ved at forsvare Vesterlands 1000aarige Bibel mod Afskaffelse, idet det hævdede: at *Vulgata* ikke maatte forkastes som gyldig Bibeludgave, hvor den stemte overens med den oprindelige latinske Oversættelse (»*Itala*«) — ydermere, at alt, der fandtes i de to, hørte med til den fuldstændige Bibel — og at Udgaven var saa tro, at den kunde bruges som Basis for theologiske Drøftelser og offentlig dogmatisk Forkyndelse.

Man sagde ikke: at den skulde foretrækkes for de græsk-hebraiske Texter — kun: at den ikke maatte forkastes som brugbar. Man sagde ejheller: at *Vulgata* var nøjagtigere end »Grundtexterne« — blot: at den ikke var fejlfuld i dogmatisk Henseende og skulde kasseres. Denne *Vulgatas* Stilling er i vore Dage saa godt som uforandret; de dogmatiske Texter citeres oftest efter den — selvom

enhver Theologi selvfølgelig henviser til Græsken, og de liturgiske Texter tages stadig af den. De folkelige Oversættelser (til Modersmaalene) foretages oftest efter den (saaledes paa Fransk: *Fillion's* store 8 Binds kommenterede Udg., paa Tysk *Weber's* Lommeudgave), medens der samtidig oversættes til Modersmaalene og til folkelig Brug fra »Grundtexterne« (saaledes paa Fransk: *Crampon's* af Jesuiterne reviderede Noteudgave, paa Tysk *Dimmler's* Udg. af de enkelte Skrifter, *Atanasius Miller's* af Salmerne og paa Engelsk *Mc Intyre's* Lommeudg. af de enkelte Skrifter.*)

3) Det tredje Punkt blev Anvendelsen af Biblen i Folkets Haand.

Belært af »Sværmeriet« og Sektdannelsen i Lutherdommen — og i Kraft af sit Væsen som ufejlbar Lærer — bestemte Kirken sig til at foretage nogle Indskrænkninger:

- α) Det er enhver tilladt at læse Biblen paa Grundsprogene og Vulgata — uden Noter.
- β) Læses den paa Modersmaalet, fordres der, at man benytter en af Kirken autoriseret Udgave — og at man læser en Udgave med Noter.
- γ) Læsning af ikke-katholske Udgaver forbødes selvfølgelig den ikke theologisk-dannede Lægmand.

IV

Saaledes stod Sagen lige op til den nye Kirkelov (Codex) af 1918. Denne bestemmer:

- 1) At Biblen ikke maa udsendes i ikke-autoriserede Udgaver — ejheller Bibelkommentarer (can. 1385,1).
- 2) Oversættelser af Biblen skal approberes af Den hellige Stol eller af Biskoppen, i hvilket sidste Tilfælde de skal have Noter paa Basis af Kirkefædrene. (can. 1391).
- 3) Ikke-katholske Udgaver af Biblen (selv saadanne Oversættelser af Vulgata) forbydes (can. 1399,1).
- 4) Oversætter og Udgiver af ikke-autoriserede Bibler ifalder Bandlysning (can. 2318,2). . .

Som man vil se, er disse Bestemmelser ikke meget forskellige fra, hvad ethvert Kirkesamfund, der respekterer sin egen Opgave, maa træffe. —

Yderligere kan tilføjes, at baade vokser Antallet af

---

*) Alle fra den sidste halve eller hele Snes Aar.

Oversættelserne fra Grundsprøgene, og Notematerialet har Tilbøjelighed til at skrumpes ind (som i de tyske og engelske Lommeudgaver) eller til at blive en hel filologisk-historisk-dogmatisk Ledetraad (som i de franske Studieudgaver); i Hus- og Familiebiblerne (som den italienske, hvis Forord vi har oversat i Ugebladet for 22de Sept. 1929) træder Illustrationer i høj Grad i de tidligere meget lange og ofte mere kateketisk og opbyggelige end forklarende Noters Sted (L. V. Hansens danske Vulgata).

Vil man — udenfor Codex's rent juridiske Bestemmelser — have et Indtryk af Biblens Position i Kirken, er Findestedet ikke lutherske Lexika og polemiske Smaaskrifter, ejheller i Frafaldnes »Afløringer«, men aleneste Kirkens Dokumentsamling: *Enchiridion Biblicum* (Rom, 1927), der rummer samtlige Roms Dekreter angaaende Biblen fra det II Aarh. til Dato. Det var ikke for meget, om vore Modstandere, før de polemiserede, gjorde sig den Uejlighed at gennemlæse disse 171 Sider klar Latin — saafremt de da er Sproget nægtige — indtil da, og i modsat Fald er en Drøftelse ufrugtbar, fordi den ene Part er i Uvidenhed om selve Sagens Basis.

V

Men — vil man sluttelig spørge, naar man har læst disse Dokumenter — er nu de sidste Pavers officielle, højtidelige og meget varme Opfordringer til Lægmand om at læse Biblen bleven ført ud i Livet — hvorledes ser det ud i Praxis?

Lad mig, der kender lidt til bægge Lejre have Lov at svare: Det ser nogenlunde ens ud hos Katholikker og Protestanter; der er bægge Steder en Minoritet, der er aandelig vaagen, og som søger Næring for sit Sjæleliv i Den hellige Skrift — og der er et stort Flertal, for hvem Biblen er en respekteret, næsten frygtindgydende, men uaabnet Bog. . .

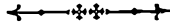
Tager vi de Fromme i bægge Lejre og vejer dem mod hinanden, maa vi erindre, at fromme Katholikker foruden Biblen (omend i Rang, Værd og Væsen efter og under denne) har en Opbyggelseslitteratur af baade stort Omfang og stor Dybde — det gør Regnskab for, at Biblen selv hos saadanne maaske ikke faar den aldeles enestaaende Stil-

ling, den har i protestantisk Opbyggelse, hvis Næring udenfor Biblen hverken er en Protestantismens mystiske eller asketiske Litteratur (eftersom en saadan ikke findes). —

Mon ikke enhver Drøftelse af Biblen i Kirken bør være os Katholikker et Sting til Samvittighedsransagelse: Gør Du selv efter Ævne Brug af den Gave, Gud har givet Dig i sit eget Ord?

Peter Schindler.

Beretning om Ansgariusforeningens Virksomhed i 1928 og 1929.

Nordisk Ugeblad fuldendte med 1928 sin 76. og 1929 sin 77. Aargang. I 1928 udkom 53 Numre med et Sideantal paa 1064 + X og i 1929 52 Numre med Sideantal 1040 + XI. Af Billeder i Teksten var der i 1928 optaget 48, hvoraf 35 Clicheer var nyanskaffede, i 1929 var de tilsvarende Tal 63 og 53. Abonnementsprisen var uforandret 3 Kr. Kvartalet, Porto indbefattet.

23. Sept. 1928 fejrede Ansgariusforeningen 75 Aars Jubilæum, der mindedes i Nordisk Ugeblad med en Række Artikler ledsagede af Portrætter af Foreningens tidligere Formænd.

2. Oktober samme Aar var det Ugebladets 75 Aars Fødselsdag, der ligeledes mindedes, blandt andet med en Aftrykning af det første Nummers Indledning og Billeder af forhenværende Redaktører.

1928 udgaves Særtryk af Pave Pius XI's Encyklika »Kirkens Enhed«, P. Schindlers Artikelserier i Nord. Ugeblad »Den apostoliske Succession« og »Østerlands Kirker«. Annoncetillæggene, forpagtede af Hr. Direktør Alfr. Silcowitz, gav i de to Aar en netto Indtægt paa henholdsvis 2107,50 og 1835 —. Kalenderen blev i begge Aar trykt i et Oplag paa ca. 1400 og redigeredes af Hr. Pastor H. Lucas S. J.

1929 døde Ansgariusforeningens eneste Æresmedlem, Fabrikant Jos. Hoffmann.

I 1929 udgav Ansgariusforeningen 6. Udgave af »Katholsk Aarvog for Danmark«, som redigeredes af Hr. Johs.

Hansen, Menighedskontoret. Den var stærkt paakrævet, da forrige i 1923 udkomne Udgave længst var forældet og uanvendelig.

Hver Uge opslaas Ugebladet i 20 Udhængsskabe Landet over, deraf er de syv anbragt i København, de øvrige fordelt omkring i Provinsen.

Der udsendes Fri-Eksemplarer af Ugebladet til Fremlægelse i en Række af Folkebibliothekernes Læsesale, samt til Universitetsbibliotheket, Studenterhjemmet og Studenter-samfundet; endvidere til Statsbibliotheket i Aarhus og Askov Højskole.

Ugebladet sendes ligeledes til de største af saavel Københavns som Provinsens Dagblade samt til en Del kirkelige Ugeskrifter.

Fastelavns Søndag og Mandag.

(Den 2. og 3. Marts.)

Den opmærksomme Læser af »Nordisk Ugeblad« vil have bemærket, at Søndag den 2. Marts (og tildels den 3. Marts) er ret stærkt beslaglagt, hvad katholske Sammenkomster angaar. Der er Skuespil baade i Stenosgade og i Sundby, og de unge Pigers Exercitier afsluttes.

Hvis nu nogen skulde være bekymret for ikke at kunne naa at besøge *Fastelavnsmarkedet paa Nørrebro (Nørrebrogade 27)*, som netop ogsaa holdes d. 2. og 3. Marts, kan vi berolige rette Vedkommende med følgende Oplysninger.

Om *Søndagen* aabnes Markedet allerede efter Højmessens i Sakramentskirken (altsaa ca. Kl. 11¹/₂).

Det forbliver aabent hele Dagen indtil Kl. 10 (evt. 11) om Aftenen. Den eneste Afbrydelse er Aftenandagten Kl. 6—6¹/₂. Enhver vil derfor sagtens kunne faa Tid til i Dagens Løb at betræde den røde Skolebygning paa Nørrebro.

Om *Mandagen* aabnes Markedet Kl. 4 Efterm. Dette sker bl. a. for at imødekomme alle, der ikke har kunnet komme om Søndagen. Det forsømte vil saaledes kunne indhentes i Eftermiddags- og Aftentimerne d. 3. Marts. Der sluttes af med *Auktion og Lodtrækning*.

Kontante Bidrag til den katholske Børnehavn kan indbetales paa Post Konto Nr. 24045 (St. Josefs Børnehavn, Kbhvn. N).

Højskolen d. 4. Marts.

Den katolske Højskole er som bekendt stiftet af Jødekonvertiten Mogens Ballin. Det tør vel siges at være i højeste Grad i hans Aand, naar der i Højskolen tales om Jødespørgsmaalet. For 2 Aar siden — den første Tirsdag i Marts — stod Lærer Kiærulff paa Højskolens Talerstol og talte til vore Hjerter om det undertrykte Folk. Paa Tirsdag taler samme Foredragsholder om Stifteren af Ordenen »Vor Frue af Sion«. Kom og hør! Gid Danmarks Katholikker, som gerne vil ære Mogens Ballins Minde, kunde og vilde forstaa, at en af Maaderne er at nære Interesse for Israel, saa man gerne hører og læser om dette Folk og dets ikke saa faa store Konvertiter og ikke glemmer, at det først og fremmest er ved udholdende Forbøn, at vi fører Israel til Kirken. Hvem holder engang i vor Højskole et Foredrag om Mogens Ballin?

Verner Stabehl.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Det Apostoliske Vikariat beder os meddele, at Jubilæumsaaret er forlænget til Udgangen af Juni Maaned, ikke blot, som sidst meddelt, til Paaske.

— De to sidste Tirsdage var Emnerne for Højskolens Foredrag Apostlene Petrus og Paulus. Pater Wolfisberg talte om Petrus og Pater Kùpferle om Paulus. Begge gav de, med den hellige Skrift som Grundlag, meget interessante Skildringer af de to Apostles Liv og Levned.

— Aarsberetning for St. Vincensforeningen for katolske Damer i St. Ansgars Sogn 1929. Foreningen talte 37 Medlemmer, 21 aktive og 16 passive. Der er bleven aflagt ca. 350 Besøg fordelt paa 56 Familier. Foreningen har uddelt 60 hl. Kokes til 20 Familier. Endvidere gennem et Dagblads Indsamling 50 hl. Kokes til 10 Familier. Ialt 110 hl. Kokes til 30 Familier. Gennem Formanden har en enligstillet modtaget et Legat paa 100 Kr. Ved Juletid (Gave gennem Formanden) uddeltes 10 Kødkort à 2 Kr. Der er afholdt et Aftenmøde hver Maaned. Julefesten var fælles for de 4 Sogne. Hver 1ste Søndag i Maaneden er der Fælleskommunion. Fra Systuen er der uddelt 352 Stk. Tøj. Fritidshjemmet samlede ca. 15 Børn 1 Gang om Ugen undt. Okt. Nov.

Dec. 1929. Der søges frivillig Hjælp fra Menighedens Damer til at holde dette Fritidshjem aabent hver Dag.

<i>Indtægter.</i>	Kr.	<i>Udgifter.</i>	Kr.
Aarsbidr. (aktive Medl.)	361,00	Naturalier.....	533,55
— (passive Medl.)	690,00	Kontant.....	51,48
Tilskud fra Hovedkas-		Kokes.....	115,00
sen til Søgnekassen ...	286,05	Systuen.....	115,13
Tilskud fra Hovedkas-		Aftenmøder.....	58,85
sen til Systuen.....	115,13	Fritidshjemmet.....	14,85
Gaver og Inds. t. Brænd-		Diverse.....	83,55
sel og Fester.....	195,21	Indsendt til Hovedk. ...	690,00
Tilskud fra Hovedkas-			1662,41
sen til Fritidshjemmet.	50,00	Overføres t. næste Aar	60,15
Overført fra forrige Aar	25,17		1722,56
	1722,56		1722,56

Katholsk Klub afholder sit næste Møde Tirsdag den 4. Marts Kl. 7³/₄ i Domus Medica. Pastor L. de Vos vil holde sit til sidste Møde aflyste Foredrag: Om Spiritisme.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken Fredag d. 7. Marts.

Fastelavnsmarked.

Til Fordel for Oprettelsen af en *katholsk Børnehave paa Nørrebro*, holdes der *Søndag d. 2. og Mandag d. 3. Marts* Marked i St. Josefs Skoles Lokaler, Nørrebrogade 27 A. *Om Søndagen* aabnes Markedet efter Højmessen i Sakramentskirken (ca. Kl. 11¹/₂) og forbliver aabent hele Dagen til Kl. 10 (evt. 11) Aften. (Den eneste Afbrydelse er Aftenandagten Kl. 6—6¹/₂.) *Om Mandagen* aabnes Kl. 4 Eftm. Om Aftenen afsluttes med *Auktion og Lodtrækning*.

Der vil forefindes foruden en Række *Boder* (Haandarbejde, Galanteri, Børster, Legetøj, Bøger, Chokolade, Frugt m. m. m.) *Tombola, Fiskedam, Gramseposer, Bortlodninger, Skydebane*, osv., osv. Paa 1. Sal er der *Restauration*.

Kontante Bidrag til den katholske Børnehave kan indbetales paa Postkonto Nr. 24,045 (St. Josefs Børnehave. Kbhvn. N.).

„Gud elsker en glad Giver“. (2. Kor. 9, 7.)

Børnehjemmet i Nakskov	Postkonto 20613
Sønderjydske katholske Kirker	» 4797
Gratis Udbredelse af katholsk Literatur	» 21574
Gaver modtages og afhentes med Tak.	Skindergade 32, Tlf. Byen 6555. <i>Diemar</i> .

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en ældre Pige eller Enke, som Husbestyrerinde hos adelig Dame i Holland, Tysk nødvendig; en Murer til en stor sjællandsk Gaard (Livsstilling); kvindelig Repræsentant, to dygtige Husholdningselever og Stuepige til et stort Herskabshjem,

Plads søges:

af en Maskinarbejder, en velanbef. Incassator ved hvadsomhelst, en sprogkyndig Mand som Tjener i Provinsen, en Rengøringskone, en Husassistent fra Provinsen.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7 $\frac{1}{2}$.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josef Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

St. Knuds Skoles Fastelavnskomedie.

Der opføres af Skolens Elever i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B

Karl den Danskes Død.

Dramatiske Scener i 3 Akter af

Lærer *Emil Rønnow*.

Søndag d. 2. og Mandag d. 3. Marts 1930 Kl. 8 Aften.

Billetter à 1 Kr. faas i St. Ansgars Boghandel, Vodrofsvej 2, og hos Portneren, Stenosgade 4 A. — Skolens Elever har fri Adgang.

Sct. Andreas Gilde, Ordrup.**Fastelavnsfest**

Søndag d. 2. Marts 1930. Kl. 8—2.

i Charlottenlunds Palmehave.

Tøndeslagning — Præmievæddeløb.

Billetter: Medlemmer Kr. 1,25. Besøgende Kr. 1,75.

Børn Kr. 0,75 faas hos Bestyrelsen:

<i>Grugni,</i>	<i>Holler,</i>	<i>C. Nielsen,</i>
Hovmarksvej 9.	Enighedsvej 2.	Resedavej 24.
Tlf. O. 1197.	Tlf. O. 986.	Tlf. G. 914.

Werner, Kildegaardsvej 24. Tlf. G. 1166.

Samt Urmager *Hylleholt,* Jægersborg Allé 20, Tlf. O. 425.

St. Ansgars Sogn

Mandag, d. 3. Marts Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen, Bredgade 67^a o. G.

Ungdomsmøde - Fastelavnsfest

Adgangskort (gratis, men paakrævet), hos Pastor De Vos Bredg. 64, Palæ 59.

Søndag d. 2. Marts Kl. 3 Eftm. fejres

Salig Karl den Godes Fest

med **Festandagt** i Sct. Knuds Kapel.

St. Michaels Klub.

Fastelavnssøndag sætter vi hverandre Stævne paa Børnehavens Fastelavnsmarked paa Nørrebro.

Fastelavnsmandag Kl. 8 har vi munter Fastelavnssfest for Medlemmer. Boller, Forklædning, Kaffeaar og Overraskelser! Godt Humør samt 1 Kr. 25 Øre medbringes.

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Torsdag d. 6. Marts Kl. 8 Aften i Borgernes Hus, Rosenborggade 1. **Foredrag.** *Forfatterinden Fru Rose Bruhn:* Minder fra Rom, Firenze, Siena og Assisi.

Alle er velkomne. Efter Foredraget Kaffeboard. Billetter à Kr. 1,00 ved Indgangen.

Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 9. Marts Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen i Boyesgade 8. Baade aktive og passive Medlemmer bedes give Møde.

A.C. Onsdag den 5. Marts stud. mag *Svend Heding:* »Vor religiøse og sociale Indstilling i biologisk Belysning.« (Gæstekort hos Administratores).

Kirkelig Kalender.

2. Marts Sønd. Quinquagesima.	9. Marts 1. Søndag i Fasten.
3. — M. Ferialdag.	10. — M. 40 Martyrer i Se- baste.
4. — Ti. Casimir, Bekender.	11. — Ti. Ferialdag.
5. — O. Askeonsdag.	12. — O. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer.
6. — To. Perpetua og Felici- tas, Martyrer.	13. — To. Ferialdag.
7. — F. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkelærer.	14. — F. Tamperfastedag.
8. — L. Johannes af Gud, Bekender.	15. — L. Tamperfastedag.

Ugens Messebønner.

2. Marts Quinquagesima (N.-M. 112, G.-M. 153). Ihukommelse af Karl den Godt (N.-M. 842, G.-M. 680).
3. Marts Ferialdag. Samme Messe som den foregaaende Dag. 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de afdøde (N.-M. 1140, G.-M. [113]). 4. Efter frit Valg.
4. Marts Casimir. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Særlig Oration (N.-M. 845, G.-M. 684). Ihukommelse af Lucius (N.-M. [9] og [8], G.-M. [9] og [8]). 3. Om de helliges (N.-M. [120], G.-M. [105]).
5. Marts Askeonsdag (N.-M. 117, G.-M. 159). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. 122, G.-M. [105]). 3. For de levende og døde (N.-M. 122, G.-M. [110]).
6. Marts Perpetua og Felicitas. Messe for en Kvinde, som var Martyr (N.-M. [72], G.-M. [72]). Særlige Bønner (N.-M. 846, G.-M. [66]). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 129). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 130, G.-M. 168). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
7. Marts Thomas af Aquino. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Særlig Oration og Epistel (N.-M. 846, G.-M. 684). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 132, G.-M. 169). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 134, G.-M. 173). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
8. Marts Johannes af Gud. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Særlig Oration og Evangelium (N.-M. 848 og 715, G.-M. 686 og 551). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 136). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 138, G.-M. 173). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 4. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Lærer Kiærulff: En Jødes Kristenliv. Théodore Ratisbonne.
Afgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde
Mandag d. 3. Marts Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiks-
berg Allé 74. Søndag d. 9. Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

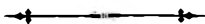
Set. Ansgars Kirke Tirsdag d. 4. Marts Kl. 8^{1/4} læses
Mødreforeningens stiftede Messe for afdøde Sognepræst Pastor
Joh. Braun.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 10.

Søndag den 9. Marts.

1930

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Margaret Sinclair (fortsat). Højskolens Fremtid. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

—
Joseph

ved Guds Barmhjertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Bisshop af Rostilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.

Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

»Hvis man skulde vælge et Valgsprog, som kunde tolke alle vort Hjertes Følelser« — saaledes skrev den ufor-glemmelige Pave PIUS X i sin første Rundskrivelse — »kunde vi aldrig finde noget bedre end dette: »At forny alt i Christus«. Og han begyndte med at undervise os om

den hellige Eukaristis Hemmelighed og den aktive Deltagelse i Gudstjenesten.

Han kunde ikke have anvist et mere virksomt Middel til den kristne Aands Fornyelse hos de Troende.

Er det ikke først og fremmest omkring Eukaristien, den katolske Kirkes liturgiske Liv former sig?

Tag det Allerhelligste bort, hvad bliver der saa tilbage af alle de højtidelige og dybt gribende Ceremonier, som bidrager i høj Grad til at fremhæve Midtpunktet i al kirkelig Kultus?

Er ikke Alterets Sakramente den rige Naadekilde, hvorfra al Dyd og Fuldkommenhed strømmer ind i vore Hjerter: — »mens impletur gratia« —? Giver det os ikke en Anelse om Himmels Lyksalighed: »omne delectamentum in se habentem« —? Er det ikke Pant paa vor tilkommende Herlighed: »futuræ gloriæ pignus« —? I dette Sakramente bliver Christus vor Ven, Gud for os

vort Offer, Gud med os,
vor Sjælespise, Gud i os.

Jeg vil her kun betragte det første Punkt: Christus vor Ven i Alterets helligste Sakramente, eller Gud med os.

Lykkelige — i Ordets videste Betydning — levede vore første Forældre, Adam og Eva, i det jordiske Paradis. De blev skabt i Hellighed og Retfærdighed, beriget med store Naadegaver, var fri for al legemlig og sjælelig Genvordighed og Brøst, kendte ikke noget til oprørske Lidenskaber og levede i en stadig fortrolig Omgang med deres Gud og Skaber. De havde Løfte paa og var overbeviste om, at deres Lykke aldrig vilde faa Ende, dersom de forblev tro.

Vore første Forældre gav imidlertid efter, og deres Øjne blev aabnet for en Viden, ikke for en Visdom, saaledes som den Alvidende har den — men de saa frem mod de Byrder og Elendigheder, som tyngende vilde vælde ned over dem, og som gennem en Taarernes Dal sluttelig vilde tvinge dem ned i den aabne Grav. Vi, deres Efterkommere maa nu dele al denne Jordelivets Elendighed. Kunde man samle alle de Taarer, der er bleven grædt siden hint ulykkelige Fald, de vilde blive et stort og bittert salt Hav. Hvor megen Sorg, Angst og Bekymring findes ikke i denne Verden? Hvert Hjerte, selv det lykkeligste, har sin Smerte. Hvert Døgn ligger i tusindtal af døende i By og paa Land — tænk paa al deres Nød i lange, søvnløse Nætter, i brændende Feber og de sidste Øjeblikkes kvælende Aandenød. I Hospitaler og Sygesenge pines og udmattes ulykkelige Ofre for de grusomste Kvaler og Sygdomme. Glem ikke al den Frygt og Ængstelse, Sorg og Bedrøvelse, som en Fader, en Moder, Slægtninge og Venner maa føle og gennemgaa for hinanden. Hver Dag mejer Dødens Le omtrent

hundrede halvtreds tusinde Mennesker ned, over seks tusinde hver Time og henved et Hundrede hvert Minut. Hvem kan fatte al den Sorg, som Tabet af saa mange elskede efterlader i Hjerterne? Og selv bærer vi maaske i os en Kilde, som stedse rinder med nye Kvaler: Hjertesorg, Sjælslidelse — hvilken Afgrund af usigelig Vel!

Hertil kommer de forfærdelige Ulykker, som snart her, snart der hjemsøger Lande og Folk, spredende Død og Ødelæggelse.

Hvem tænker ikke med Angst og Skræk paa de store Jordrystelser, som i 1908 hjemsøgte Messina og Reggio og i 1923 Yokohama og Tokio, der blev omdannede til Kirkegaarde? Den, der i det sixtinske Kapel i Rom har set Michelangelos Gengivelse af Dommedagen, kan maaske danne sig et svagt Begreb om det frygtelige Øjeblik, da Tusinder og atter Tusinder fra disse Egne blev stillet for Guds Domstol.

Hvor megen Ødelæggelse og Vederstyggelighed, Krigen bringer over Menneskeheden, staar endnu i frisk Erindring for os alle; thi hvem kan glemme de blodige Aar 1914—1918? »Bella a matribus detestata«, Mødrene har forbandet Krigen, skrev den gamle Horats; hvad vilde han mon have skrevet, hvis han havde været Vidne til den moderne Krigsførelse, der kræver Millioner af Menneskeliv, ødelægger flere Generationers Arbejde, tilintetgør Nationens Kraft, nedbryder den mandlige Ungdom eller slaar dem til Krøblinger?

»Mennesket lever kun en kort Tid og er mættet med al Slags Elendighed«, skriver den stakkels Job. Og Stridsmanden fra Tarsus, Apostlen Paulus tilføjer: »Jeg har Velbehag i Guds Lov . . . men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod min Aands Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. Jeg ulykkelige Menneske! Hvo skal befri mig fra denne Døds Legeme?« Ja, ikke alene er dette Liv en Lidelsesvej, men ogsaa en Stridens.

Findes der da ikke nogen Trøst, et Lyspunkt i alt dette Mørke? Har vi da ikke nogen, som vi kan henvende os til for at faa lidt Opmuntring i denne stadige Kamp? »Den, der har fundet en god Ven«, siger den h. Skrift, »har fundet en stor Skat«; dette Ord svarer desværre sjældent til Begrebet.

Har man Medgang i Livet, ja da kan man tælle mange Venner; men lige saa snart Lykken har vendt En Ryggen, forlades man ogsaa af sine saakaldte Venner. Kun han alene, der i den yderste Nød viser et deltagende og smertemildnende Hjerte, er en sand og virkelig Ven. Og alligevel

kan han blive utro, Erfaringen viser os det; thi Venskabet er noget jordisk, noget ubestandigt.

Der gives dog en — en eneste, som vi kan stole paa, Jesus Christus i Alterets helligste Sakramente. Han er vor Trøster i Sorgen, vor Styrke i Kampen. Gennem Eukaristien har Mennesket atter faaet en fortrolig Omgang med Gud, en Omgang som den, der skænkede vore første Forældre en usigelig Lykke.

Efter Syndefaldet gjorde Gud selv i sin uendelige Barmhjærtighed en Tilnærmelse, ved hvilken Mennesket kunde blive genfødt til et Naade- og Kærligheds Liv; denne Genfødsel skete ved Ordets Menneskevordelse — et Bevis paa en saa grænseløs Godhed, at Kirken i taknemmelig Beundring jubler: »O felix culpa, quæ talem ac tantum meruit habere Redemptorem«, O lykkelige Brøde, der fortjente at faa en saadan og saa stor Forløser!

Da Jesus havde elsket sine, som var i Verden, saa elskede han dem indtil det sidste, og derfor indstiftede han Alterets Sakramente, hvori han stedse kunde forblive boende iblandt Menneskene, Han satte Kronen paa sit store Frelserværk ved at indstifte den hellige Eukaristi. I dette Sakramente dvæler den samme Emanuel, Gud med os, som for to Tusinde Aar siden vandrede paa Jord og gjorde vel blandt Menneskene; den samme Lærer, den samme Læge, det samme medlidende Hjerte, medlidende overfor de Skarer, som fulgte Læreren, medlidende overfor Enken i Naim, overfor Lazarus' Søstre, den utro Kvinde, den bodfærdige Magdalena, den angrende Petrus — overfor alle Syndere, det Hjerte, som siden meddelte den h. Margareta Maria de store Forjættelser. Det bærer stadig det brede og aabne Saar, i hvilket vi kan nedlægge alle vore Bekymringer og udøse vor Sorg. Ligesom Frelseren efter sin Opstandelse viste sig for at trøste, saaledes staar han endnu blandt de troende og bringer dem Fred og Glæde. Vi gaar ikke bort fra Trøstens Gud uden at føle Modet genoplivet i vort Hjerte, med lettere Skridt gaar vi igennem det daglige Liv, og med opklaret Blik skuer vi Fremtiden i Møde.

Vor Trøst, ja vor fortrolige Ven er Jesus i den hellige Eukaristi; men han er ogsaa vor stærke Beskytter, der giver os Mod og Kraft i Lidelsen og Kampen paa denne vor Pilgrimsrejse.

Naar Apostlene kunde virke Mirakler i Jesu Navn, hvilken Kraft maa der da ikke udstraale fra hans Person i det helligste Sakramente!

Hører vi ikke fra hvert Tabernakel de samme Ord, som lød til Apostlene: »Mig er givet al Magt i Himlen

og paa Jorden« — »Se, jeg er med Eder alle Dage indtil Tidernes Ende« —?

Aarhundreder er gaaet, men Jesus forbliver stadig iblandt sine. Der i Tabernaklet er han til Stede under Brødets hvide Skikkelse, der er han nærværende med sin Guddom og sin Menneskehed.

Fra Tabernaklet udstrækkes mod os den samme Haand, som helbredte de Syge, og som velsignende udstrakte sig over de Smaa.

Fra Tabernaklet lyder den samme Røst, der sagde: »Kom til mig, alle, som er bekymrede og betyngede, og jeg vil vederkvæge Eder.«

Fra Tabernaklet strømmer nyt Mod og friske Kræfter til Hjertet paa den troende, som knæler ned foran Alteret, eller som forener sig med Gud i den hellige Kommunion.

I Tabernaklet finder Missionæren Styrke til at holde ud i sit opofrende Liv. »Livet vilde være utaaleligt for mig,« skrev Pater Damian, »hvis jeg ikke havde Alterets Sakramente; men jeg nyder min Herres Selskab, og derfor er jeg altid glad mellem mine Spedalske.«

Hos Frelseren i Tabernaklet kan vi alle hente Kraft til standhaftigt at bekende vor katholske Tro og leve efter dens Forskrifter.

Messebogen kalder Eukaristien et »remedium sempiternum«, et stadigt Lægemiddel, »ablutio scelerum«, en Aftvætning af al Syndeskyld, »fortitudo fragilium«, de Svages Styrke, »contra omnia mundi pericula firmamentum«, en Beskyttelse mod alle Livets Farer. Af os selv er vi magtesløse, men styrkede ved Gud med os formaar vi alt.

Paa sit Livs Aften, i Maj 1902, udsendte Pave Leo XIII en herlig Rundskrivelse, som han kaldte sit aandelige Testamente, og heri beviser han, at Eukaristien er det bedste Lægemiddel mod Tidens store Onde. Dette Onde er Rationalismen, der forkaster al overnaturlig Aabenbaring og betragter Dogmerne som en Ydmygelse for den menneskelige Fornuft. Nær beslægtet med Rationalismen er Naturalismen, der, som selve Betegnelsen antyder, hylder den Vildfarelse, at den menneskelige Natur og den menneskelige Forstand skal være Herre og Mester i alt. Derfor vil disse falske Lærere ikke tage Hensyn til vore Pligter overfor Gud, eller de forfalsker disse Pligter ved ubestemte Meninger eller Sofismer. Efter deres Mening gives der ikke nogen Aabenbaring, ingen Trosartikler, intet Læreembede, som kræver vor Afhængighed og vor Underkastelse; ingen Sandhed udover alt, hvad den menneskelige Forstand kan fatte.

Eukaristien er derimod en stadig Protest mod Benæg-

telsen af det overnaturlige, af Christi Menneskevordelse og Miraklerne; Alterets Sakramente overgaar alt, hvad den menneskelige Aand kan udtænke; det er paa en vis Maade en Fortsættelse af Herrens Menneskevordelse, det bekræfter Vidunderets Mulighed og Virkelighed, derved at Naturloven er ophævet i dette Sakramente.

Et umætteligt Begær efter sanselige Nydelser er en af de Svagheder, som kendetegner vor Tid. Overfor al den Ryggeløshed, som de syndige Nydelser har i Følge, prædiker Eukaristien, som erindrer om Herrens Lidelse (memoria passionis), Selvbeherskelse og Spægelse; den viser sig efter theologiske Autoriteters Lære som det Sakramente, der direkte renser Legemet for den uordnede Lidenskab; som er et Pant, der i vor dødelige Natur nedlægger Udødelighedens Sæd — »futuræ gloriæ pignus«.

Dagens stadige store Spørgsmaal er, hvorledes Freden mellem Samfundets forskellige Klasser kan genoprettes. Intet er fuldkomment under Solen, heller ikke i det menneskelige Samfund. Ved forskellige Omstændigheders Indgriben i hinanden er der opstaaet Nødstilstande. »Ved Vold og Tvang« — saaledes formaner Pave Leo XIII — »kan man ikke oprette Enighed mellem Samfundsklasserne, men ved Kærlighed og Retfærdighed fra den ene Side og Taalmodighed fra den anden.«

Ja, Retfærdighed og Kærlighed er det dobbelte Grundlag, hvorpaa Samfundets Fred maa hvile. Der gives ikke noget virksommere Middel til at fremme den retfærdige Kærlighed og Taalmodighed end det helligste Sakramente. Deri finder vi, hvad man kan kalde den guddommelige Almagts Tilintetgørelse og en uendelig Kærlighed til Menneskene.

Alterets Sakramente forener ikke blot den troende med Gud, men knytter ved det samme Kærligheds Baand alle Medlemmer af Christi mystiske Legeme til hverandre. Denne Broderkærlighed har sin symbolske Betydning ikke alene i Blandingen af talløse Hvedekorn til Brød og de talløse Vindruer til Vin — de ydre Skikkelser, under hvilke Himlens og Jordens Skaber skjuler hele sin Majestæt; men ogsaa og da særligt ved selve den h. Kommunion, der blev indstiftet som et Gæstebud, der ved sin Karakter er et Møde mellem Slægtninge og Venner.

Vi læser i den hellige Skrift, at de første Kristne holdt sig stadigt til Fællesskabet: »Brødets Brydelse«.

Styrket, lettet ved det samme Himmelbrød kan den syge, den svage, den fattige igen løfte Hovedet og fatte Mod. Med Taalmodighed og Hengivelse taaler de Tilværelsens ringe Kaar, Mangel paa Velstand og Anseelse

som en Tilskikkelse fra Gud, der selv kommer dem i Møde og bringer en trøstende Forsikring om et bedre Liv og en evig Oprensning: »beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cœlorum« — Salige er de fattige i Aanden, thi deres er Himmeriget.

De velhavende, Verdens store lærer i den hellige Kommunion at højagte og elske de mindre. Er det ikke Kærligheden, som skal modarbejde Selvkærligheden og paa denne Maade bevirke en Tilnærmelse mellem Samfundsklasserne? Hvor bliver denne Kærlighed rigere ernæret end i Kærlighedens Sakramente, den guddommelige Eukaristi?

Et andet Onde med vidtrækkende Følger er Ødelæggelsen af Familielivet. Ligesom det stille fredelige Familieliv er et Værn mod al daarlig Indflydelse, en Kilde til Velsignelse og Lykke, staar ogsaa Døren paa vid Gab aaben for al mulig Slags materiel og aandelig Tilbagegang, for Splid og Uenighed, for Synd og Vanære dér, hvor den huslige Arne ikke længere bliver elsket.

Der er ingen Tvivl om, at det eukaristiske Liv i høj Grad beforder Familielivet. Og Erfaringen viser, at den, der særlig ærer Alterets Sakramente, holder ogsaa af at overvære Gudstjenesten: den hellige Messe og de forskellige Andagter. Kærligheden til Frelseren i det helligste Sakramente bidrager derfor mægtigt til at søge Lykken dér, hvor den fortrinsvis er at finde: i den stille Familiekreds. Den sande gensidige Kærlighed bringer Solskin i Hjemmet, letter Arbejdets Byrde og skaffer Fred og Glæde hos alle.

»Samfundets Redningsmiddel« — siger den store Pave Leo XIII — »er dette, at man vender tilbage til Christus baade i Familielivet og i det offentlige Liv.« Og en fortrinlig Kender af den moderne Tidsaand, den af det guddommelige Forsyn udvalgte Pius X, der vilde genoprette alt i Christus, anviste som det bedste Middel: at vække en inderlig Andagt til Alterets Sakramente hos de troende. Den hellige Augustin fortæller, at de Kristne paa hans Tid plejede at opmuntre hverandre til den eukaristiske Andagt ved disse Ord: »eamus ad vitam!« lad os gaa hen til Livet!

Højtelskede i Herren! jeg gentager disse Ord: lad os gaa hen til Livet, gaa hen til ham, som er Livet. Vil du leve det kristelige Liv saa fuldkomment som muligt? — Gaa da hen til Livet. Er du i Trang og Nød? Gaa hen til Jesus i den hellige Eukaristi, thi derfra skal alt komme.

Gaa med ham, som de to Disciple vandrede med ham ad Vejen til Emmaus, kend ham paa Brødets Brydelse, og lad os bede ham dvæle hos os.

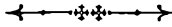
O Herre og Mester, Jesus Christus, hav Tak, fordi vi

fik Lov at møde dig paa Livets Vandring, Tak, fordi du aabnede vore Øjne og fik vore Hjerter til at brænde.

I Alterets helligste Sakramente være dig evig Tak og Pris og Ære!

København, den 20. Februar 1930.

† JOSEPH
Biskop, Apostolisk Vikar

Margaret Sinclair.

(Fortsat.)

Man kan roligt paastaa, at der ikke var noget Øjeblik paa Dagen, hvor Frelseren var ude af hendes Tanker. Men i denne Sindstilstand var der intet sværmerisk eller exalteret. Hun tænkte paa Vorherre, eller om man vil, forestillede sig hans Nærværelse, ligesom andre Mennesker til Stadighed kan forestille sig Tilstedeværelsen af en Person, de holder særligt af, samtidigt med at deres Tanker beskæftiger sig med andre Ting. I det hele taget var der intet, der laa hende saa fjærnt som Overspændthed. Verdens Forsagelse og strænge Bodsøvelser kan for mange Mennesker være et udmærket, ja et nødvendigt Middel til Fuldkommenheden, men de er og bliver Midler, ikke Maal.

Det fortælles om en af de gamle Eneboere i Ægypten, at han efter mange Aars strænge Bodsøvelser og Selvpinsler en Gang bad Gud om at aabenbare ham, hvor langt han var naaet i Fuldkommenhed. Da hørte han en Røst, at han var naaet lige saa vidt som en gammel Landevejsrøver i en nærliggende Landsby, der nu havde fortaget sit tidligere Haandværk og ernærede sig som Fløjtespiller ved Bryllupper og Baller. Det var vel nok ikke det Svar, Eremiten havde ventet sig, men han besluttede sig saa til at anstrænge sig endnu mere. Efter nogen Tids Forløb spurgte han igen, og denne Gang lød Svaret, at han nu var naaet lige saa vidt som Borgmesteren i den nærmeste Købstad, der var kendt for den Omhyggelighed og Retfærdighed, hvormed han varetog sit Embede. Eneboeren gav Skruen en Omgang til og fik saa efter nogen Tid en ny Aabenbaring, at han nu var naaet saa langt som en stor Købmand i Alexandrien, der gjaldt for at være den rige-

ste Mand i Ægypten, men som var bekendt for sin overordentlige Redelighed og Hæderlighed i Forretningssager. Forklaringen er ligetil: Saavel Røveren som Borgmesteren og Købmanden havde kun den ene Tanke: saa godt de kunde at opfylde Guds Vilje paa den Plads, han havde sat dem her i Livet, medens alle Eneboerens Selvpinsler ikke havde kunnet faa Bugt med hans forfængelige Ærgerrighed.

Det er heller ikke de strænge Bodsøvelser, der særlig præger Margaret Sinclairs Liv. Hun endte ganske vist sine Dage som Medlem af en meget stræng Orden, men som man senere vil se, blev hendes Ophold i selve Klosteret kun til en forbigaaende Episode. Hun yndede ganske vist at paalægge sig selv smaa Spægelse som, naar hun troede sig ubemærket, at spise tørt Brød til sin Te, men hendes største Selvfornægtelse bestod vel nok i den glade Hengivenhed i Guds Vilje, hvormed hun fandt sig i Livets Tilskikkelser. Kærligheden til Gud var hendes ét og alt, og naar Gud vilde prøve hendes Kærlighed ved at lade hende leve i smaa og vanskelige Kaar, saa saae hun deri kun et Bevis paa Hans Kærlighed til hende. Det kunde til Tider hænde, at Moderen var ved at bryde sammen under Sorger og Bekymringer, men saa blev Margaret helt ulykkelig, man fristes næsten til at sige paa Guds Vegne, over at hun kunde vise saa lidt Tillid til den guddommelige Kærlighed, og hun helmede ikke, førend det var lykkedes hende at gengive Moderen sin Tillid og sit gode Humør.

En stor Vanskelighed opstod for hende, da hun nærmest mod sin egen Vilje blev forlovet. Hun havde lært en Soldat at kende, der var kommen hjem fra Kontinentet, og hun opdagede snart, at skønt han var Katholik, saa gik han hverken i Messen eller til Alters. Dette gjorde hende alt for ondt til, at hun kunde forholde sig passiv, og det lykkedes hende virkelig paa forholdsvis kort Tid at faa ham til at indse sin Taabelighed og til igen at blive en ærlig og redelig Katholik. Men imidlertid var han blevet forelsket i hende, og tilsidst bad han hende om at blive hans Hustru. — Næ, det vilde hun ikke, hun holdt nok meget af ham, men ikke paa den Maade. — Jamen,

hvis hun ikke sagde ja, saa risikerede hun blot, at han igen kom under daarlig Indflydelse og igen blev et daarligt Menneske. — Men hun kunde nu alligevel ikke bekvemme sig til at sige ja og foretrak at udskyde Afgørelsen. Paa denne Maade gik der nogen Tid, de blev ved at komme sammen, han blev ved med at fri og hun med at give undvigende Svar. Saa hænder det en Dag, at de kommer til at staa sammen foran en Juvelérbutik, og i Vinduet ligger der en dejlig Ring med en grøn Sten i. Margaret havde altid haft en Svaghed for Smykker og kostbare Stene, og hun kunde slet ikke løsrive sig fra Synet af denne Ring. Inden hun véd et Ord af det, gaar Soldaten ind i Butikken og køber Ringen, og da han kommer ud igen, sætter han den paa Fingeren af hende og siger, at nu er de forlovede. (I England bruges som bekendt den glatte Ring kun som Giftering.) Dér stod hun. Han bliver ved at trænge ind paa hende, siger, at han gaar i Hundene, hvis hun trækker sig tilbage, at han ikke kan leve uden hende osv. osv. Naa, Enden paa det bliver, at hun hverken siger ja eller nej, men finder sig i det uundgaaelige. Tiden gaar, han begynder allerede at snakke om at købe Møbler og søge Lejlighed, hun véd hverken ud eller ind. Men en skønne Dag gaar hun saa op til en Præst og forklarer ham det hele. Præsten søger først at overvinde hendes Betæneligheder, men opdager snart, at hendes Følelser for Soldaten ikke er af en saadan Art, at der paa dem vil kunne grundlægges et harmonisk Ægteskab. Han raader hende derfor til at bryde overtvært og til at snakke fornuftigt med Kæresten, saa gaar det sikkert ogsaa meget lettere, end hun tror.

Saaledes, som Præsten havde forudsagt det, gik det ogsaa meget lettere, end hun havde troet, da hun besluttede sig til at bryde Forholdet. Men da Kæresten tilbød at give hende hendes Breve tilbage, svarede hun ham meget naturligt, at det behøvede han saamænd ikke, for der stod ikke noget i dem, som hun ikke kunde være bekendt overfor alle og enhver. Forøvrigt kan han vel næppe nogen Sinde have troet, at hun nærede særlig varme Følelser overfor ham, for i al den Tid, Forlovelsen havde

varet, havde hun ikke blot aldrig nogen Sinde tilladt ham at give hende et eneste Kys, men han havde ikke engang faaet Lov til saa meget som at tage hende under Armen.

(Fortsættes.)

Højskolens fremtid.

I »Katholsk Ungdom« ser jeg, at spørgsmålet om højskolens fremtid er taget op til drøftelse — og da menings-tilkendegivelserne dér synes at strømme rigeligt ind — et meget glædeligt tegn på, at ungdommen i den elvte time synes at have fået interesse for højskolen — var det jo måske på sin plads også at udvide »slagmarken« til »Ugebladet«. Det naturligste og ønskeligste vilde selvsagt være, at frater Olav Jan Ballin tog sin faders gerning op i højskolen, men da bjerget hverken synes at kunne komme til profeten eller profeten til bjerget, må den tanke vel desværre i alt fald foreløbig opgives. Men så meget mere gælder det om at søge at trække faste linier op for højskolens virksomhed.

Da højskolen endnu var »A. C.'s foredragsrække«, var der ingen modsætning mellem navn og virke — men jeg synes ikke, vi kommer udenom, at navnet højskole forpligter i høj grad.

Vender vi tilbage til det gamle navn, er opgaven i alt fald tilsyneladende let. A. C. sørger for en foredragsholder til et ugentligt foredrag — nødvendigvis akademisk præget. Det vilde i virkeligheden kun betyde en udvidelse af A. C.'s nuværende foredrag, hvortil også ikke-akademikere kan løse gæstekort. I parentes bemærket skyldes den forringede tilgang til højskolen måske netop i nogen grad denne udvidede adgang til A. C.

Dette synes mig imidlertid ikke at være nogen heldig løsning, idet vi dermed giver slip på den egentlige højskole-tanke.

Så kommer spørgsmålet: Kan vi da virkelig skabe en højskole, der svarer til sit navn. Jeg mener ja.

En højskole skal først og fremmest være folkelig. Dens foredrag må ligge på et niveau, hvor den jævne mand

kan følge med. Man må give slip på alle akademiske præ-
tentioner.

De, som er i stand til at følge et akademisk foredrag, har nu adgang til A. C., og det er godt det samme, men resten — og det er flertallet — må søge højskolen som det sted, hvor de kan høste belæring under en interessant og fornøjelig form og af og til deltage i en diskussion uden frygt for ikke at kunne tale »akademisk« nok. En sådan diskussion sætter ens tanker i bevægelse og lærer en at samle og klare sin opfattelse og give den udtryk i forståelig form.

Hvad skal vi da lære — hvad skal vi da drøfte?

Vi skal have oplysning om alle de ting, som på een gang berører os som katholikker og som danske. Når alle dagliglivets problemer slår ind over os, ved vi da, hvorledes vi bør tænke som danske katholikker? Mon det ikke for flere end undertegnede ofte står som et problem, hvorledes man skal forene katholsk og dansk tankegang — og dansk må en højskole være, det ligger i selve dens idé. Lad os da få vort lands historie katholsk belyst lige fra St. Ansgars tid til biskop Josephs. Lad os lære vor klassiske og moderne litteratur at kende, så vi forstår at vurdere den sandt og ærligt. Lad middelalderens kunst blive levendegjort for os — så vil vi også forstå vore danske katholske moderne kunstnere.

Vi kan frit orientere os mod Tyskland eller England, som vi vil, men vi må erkende det tusindårige bånd, som knytter os til Rom. Og indadtil må vi vide, hvilke bevægelser der foregår indenfor den danske folkekirke. Vi bør ikke stå uvidende om det religiøse liv, der rører sig i vort fædreland. Vi må belæres om, i hvilken grad dansk politik berører vore interesser som katholikker — og endelig må vi have blikket vendt mod det katholske udland og drage lære af, hvad der foregår der — det være sig i Holland, Tyskland eller England.

Der er for os konvertitter så mange praktiske felter, hvor vi endnu slæber rundt med en opfattelse, som trænger til grundigt at revideres katholsk. Heller ikke dagens spørgsmål som børnebegrænsning, den frie skole, den nye straffelov må vi stå fremmede overfor.

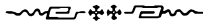
Den rent opbyggelige side af vor udvikling varetages af Kongregationerne — den videnskabelige af A. C. — Midt imellem ligger Højskolens opgave: folkeoplysning.

Og så må ungdommens interesse vækkes. Det har været en ynke at se, at mens gamle folk ikke har regnet sig for for kloge til at lytte til højskolens mange udmærkede foredrag, så havde de unge råd til at blive borte. Højskolen kalder paa en ungdom, der er vågen og ikke vil stå tilbage i oplysning for K. F. U. M.erne og højskoleungdommen på landet.

Men så er det heller ikke nok, at vi kommer — hører — og går igen. Unge som gamle maa føle sig hyggeligt hjemme i højskolen. Højskolesangbogen rummer et væld af prægtige danske sange — og vi må lære at synge dem af hjærtens lyst — og ikke spagt og famlende, som det ofte sker. Og når foredraget eller diskussionen er forbi, da maa vi ikke, mens hjertet slår varmt for tanker og problemer, straks sendes ud i hverdagens mørke aften-gader. Da må vi bagefter hyggeligt kunne samles til sang og samtale — med eller uden en kop kaffe eller the. Og værst var det ikke, om vi så til slut kunde samles til en aftensang og en aftenbøn, inden vi skiltes.

Der vil vel blive skrevet endnu en del om denne sag — men måtte det resultere i, at mange genvakte deres interesse for højskolen, meldte sig ind i den, inden dens fremtid skal afgøres, og var medbestemmende i afgørelsens time, så den endelige beslutning blev et udtryk for et almindeligt ønske om en levende dansk katolsk højskole.

Holger K.-Hafstrøm.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Der var fuldt Hus paa Højskolen til Hs. Højærværdighed Biskop Brems' Foredrag om Illusioner. Et aandfuldt Foredrag, der viste, hvorledes den tidlige Ungdoms Illusioner saa ofte er bristede allerede omkring de fyrretyve Aars Alder. Drømmen om en sollys og gylden Tilværelse maa vige for Livets haarde Virkelighed; Troen svækkes under Indflydelse af Tvivl og af Skuf-

felse over, at Kirkens Tjenere ikke staar paa et saa højt Stade som tænkt; Venskab og Kærlighed kan kølnes og tilsidst helt dø hen. Altsammen, fordi det glemmes, at det er Mennesker, vi færdes blandt og har med at gøre; kun et Maal, en Drøm vil aldrig skuffe den, der opnaar den, nemlig den evige Lykke i Himlen, thi den er ingen Illusion. — Som sagt, der var fuldt Hus, men man savnede ved denne Lejlighed, som iøvrigt hver Gang der er Foredrag paa Højskolen, den mandlige Ungdom. Trods den senere Tids megen Skriveri fra netop denne Side om at redde Højskolen fra en befrygtet Undergang, der nu ikke er eller har været saa umiddelbart forestaaende, som de unge Menneskers Formening synes at være.

— Paa Søndag den 9. holder Vincentskonferenserne deres første Generalforsamling i Aar. Den holdes i Skolen i Boyesgade efter Højmessens. Baae aktive og passive Medlemmer er velkomne, og man haaber, at mange vil følge Opfordringen og give Møde.

— I Dagene fra 23. Februar til 3. Marts afholdtes i Jesu Hjerter Kirke under Ledelse af Pastor Sialm a a n d e l i g e Ø v e l s e r for unge Piger og ugifte Damer. Ca. 150 deltog i disse Øvelser. I klare og begejstrede Ord, som maatte gaa lige til Hjerte, forelagde den nidkære Leder Tanker om Liv og Død for sine Tilhørere; at de valgte Livet, tilkendegav de ved Lørdagens Skriftemaal, den højtidelige Fælleskommunion Søndag Morgen samt ved Afslutningen om Aftenen, ved hvilken Te Deum blev afsungen og den pavelige Velsignelse lyst. Med et Deo gratias for de velsignelsesrige Dage; men ogsaa med en hjertelig Tak til Pater Sialm vil vi søge at høste Frugterne af disse aandelige Øvelser.

En Deltager.

Rom. Den 26. Februar afgik Kardinal Merry del Val ved Døden efter en Blindtarmsoperation. Han var en af de mest kendte Kirkefyrster, idet han beklædte det høje Embede som Statssekretær i hele Pius X's Regeringstid. Den afdøde Kardinal var født i 1865 som Søn af den spanske Ambassadør i Rom. Han voksede op i London, hvor hans Fader senere virkede. Endnu før han var blevet Præst, blev han udnævnt til Monsignore og begyndte sin Virksomhed i det pavelige Diplomati. Hans Karrière var ganske usædvanlig. Ved Leo XIII's Død i 1903 var Merry del Val Konklavesekretær og midlertidig Statssekretær, og i November samme Aar udnævnte Pius X ham til Kardinal og Statssekretær; han var da lige fyldt 38 Aar. Ved Pius X's Død i 1914 traadte Merry del Val automatisk tilbage fra sit Embede, og Benedikt XV tog en ny Statssekretær, Kardinal Gasparri. Knap 50 Aar gammel

blev Kardinal Merry del Val saaledes standset i sit Arbejde. Naturligvis har han ogsaa siden øvet stor Indflydelse i de forskellige romerske Kongregationer. Han var bl. a. Sekretær ved Det hellige Officium og Medlem af Propagandakongregationen.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Hver Tirsdag Aften Kl. 8 tyske Fasteprædikener af Pater K. Harmer. Derefter Korsvejsandagt. Første Andagt Tirsdag d. 11. Marts.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. Marts i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 9. Marts Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag d. 9. Marts Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling afholdes Søndag d. 9. Marts Kl. 11^{1/2} i Skolen i Boyesgade 8. Baade aktive og passive Medlemmer bedes give Møde.

Conventus missionariorum insulae Selandiae erit die 10. hujus loco ac tempore assuetis.

Arbejssløs gift Mand søger billigt brugt **Klædeskab**. Billet mrkt.: Kl. modtager Ekspeditionen.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

to dygtige Husholdningslever og en Sluepige til et stort Herskabshjem; en ældre Pige eller Enke som Husbestyrerinde hos adelig Dame i Holland, Tysk nødvendig; tre Husassistenter, to unge Piger i 20-22 Aars Alderen til et kath. Sygehus paa Sjælland — en fra 1. Apr., en 1. Maj.

Plads søges:

af en velanbef. Incassator; en sprogkyndig Mand som Tjener i Provinsen; en velanbef. Arbejdsleder; en 36-aarig kontorvant ugift Mand kendt med engelske Forhold; en Kontorrengrøingskone.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

9. Marts 1. Søndag i Fasten.	16. Marts 2. Søndag i Fasten.
10. — M. 40. Martyrer i Sebaste.	17. — M. Patrick, Biskop og Bekender.
11. — Ti. Ferialdag.	18. — Ti. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.
12. — O. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. Tamperfastedag.	19. — O. Josef, Jesu Plejefader.
13. — To. Ferialdag.	20. — To. Ferialdag.
14. — F. Tamperfastedag.	21. — F. Benedikt, Abbed.
15. — L. Tamperfastedag.	22. — L. Ferialdag.

Ugens Messebønner.

9. Marts 1. Søndag i Fasten (N.-M. 140, G.-M. 174). Ihukommelse af Francisca (N.-M. 849 og [68], G.-M. 686 og [68]).
10. Marts 40 Martyrer i Sebaste (N.-M. 849, G.-M. 687). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 145). 3. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 146, G.-M. 180). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
11. Marts Ferialdag (N.-M. 149, G.-M. 181). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de levende og døde (N.-M. [125], G.-M. [110]). 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]).
12. Marts Gregor den Store (N.-M. 850, G.-M. 688). Ihukommelse af Tamperdagen (N.-M. 153, G.-M. 182). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]). Slutningsevangeliet er Tamperdagens (N.-M. 156, G.-M. 183). Der kan ogsaa læses Tamperdagens Messe med Ihukommelse af Festen.
13. Marts Ferialdag (N.-M. 158, G.-M. 184). 2, 3 og 4 som 11. Marts.
14. Marts Tamperdag (N.-M. 162, G.-M. 186). 2, 3 og 4 som 11. Marts.
15. Marts Tamperdag (N.-M. 166, G.-M. 188). 2, 3 og 4 som 11. Marts.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 11. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Pater Nösen: Ignatius af Antiochia.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).
Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josef Kirke Kl. 7¹/₂.

Danske Kvinders Katholske Forbund.

I Anledning af, at vor Protektor, Hs. Emminence Kardinal Merry del Val, er afgaaet ved Døden i Rom lader D. K. K. F. læse en Sjælemesse i Jesu Hjertekirken **Mandag d. 10. Marts Kl. 8¹/₄**. Den aarlige Messe for Forbundets Anliggender læses som sædvanlig i Jesu Hjertekirken **Tirsdag d. 25. Marts Kl. 9** med Fælleskommunion. Alle Forbundets Medlemmer opfordres til saa vidt muligt at overvære de to Messer. *Styrelsen.*

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhavn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 11.

Søndag den 16. Marts.

1930

INDHOLD: Tabor. — Margaret Sinclair (sluttet). — Pastor Johannes Frederiksen 70 Aar. — St. Mariæ Hospital i Roskilde. — Katholsk Klubs Rejsebureaus Rejser i 1930. — Koncert paa Søndag Lætare. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Tabor.

Møjsommeligt vandrer fire Mænd op mod Tabor Bjergets Tinder, det er Jesus af Nazareth med sine tre kæreste Venner blandt Apostlene, Petrus og Brødrene Jacobus og Johannes. Det havde været nogle bevægede Dage for Apostlene, Dage, der havde givet dem adskilligt at undres over og tænke paa. Nylig var det sket, at Herren ligesom tilfældigt havde spurgt sit Følge paa denne Tids Færd gennem Galilæa om, hvem Folk egentlig mente, han var, og om, hvad de selv mente. Nu gaar det jo ofte saaledes, at en tilsyneladende Tilfældighed og ringe Ting i Løbet af Øjeblikke kan blive af dybeste og mest afgørende Betydning for et Menneskes Liv, ja ikke blot for et enkelt Menneskes Skæbne, men udover dette for en uoverskuelig Fremtid. Saaledes da ogsaa her, ved Cæsarea Philippi, hvor Petrus aflægger den Bekendelse, der er Grundlaget for al Tro: »Du er Christus, den levende Guds Søn!« I samme Nu forlader Herrens Tale den almindelige jævne Form, der som altid kun er Indledningen til et langt videre Maal, end det straks skønnes, og Lønnen for Petri Bekendelse bliver de storladne Ord: »Du er Petrus, og paa denne

Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke overvælde den.«

Det kan ikke være andet end, at Apostlene, og da særlig Petrus, maa have gjort sig store Tanker om denne Forjættelse og set hele Fremtiden i et straalende Lys. Men saa sker der det, at Mesteren volder Uro i sine Mænds Sind ved at tale om at gaa til det fjerne Jerusalem for at lide og dø. Det kan de ikke faa til at stemme med Løftet om, at Helvedes Porte ikke skal overvælde de kommende Tider, og atter er det Petrus, der tager Ordet og retter Bebrejdelser mod sin Herre: »Det være langt fra dig, Herre, det skal aldrig times dig.« Da bliver Frelseren streng, i haarde og tunge Ord irettesætter han Petrus og viser, at det er nødvendigt for enhver at bære sit Kors og at tabe sin Sjæl for at bevare den.

Nu, en Uges Tid efter disse Hændelser er Jesus med sit Følge naaet til Tabor. De holder Hvil paa Sletten, men Herren samler de tre, der staar hans Hjerte nærmest, om sig og tager dem med sig op paa Bjergel for at bede. De var trætte af at gaa lange Veje, vel ogsaa af de store Tanker og Følelser, der overvældede dem, tavse vandrer de møjsommeligt op mod Højden, hvorfra de har en skøn Udsigt mod Nazareth og Genezareth Sø, Egne, der gemmer saa dyrebare Minder for dem alle. Men det er ikke for at nyde Udsigten, at Jesus er gaaet netop herop, han har en ganske anden stor Glæde og Oplevelse at berede disse tre udvalgte. De gik herop for at bede, og nu skete der mærkelige Ting. Pludselig forandres Herrens daglige Udseende, han straaledede i forklaret Skikkelse, i en overnaturlig Skønhed, Ansigtet lyste som Solen, og Klæderne blev hvide som Sne. Og ved Siden af ham viste sig Moses og Elias, medens en Røst lød fra Himlen: »Denne er min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehag. Ham skal I høre«.

Som ved Cæsarea Philippi, saaledes forsvinder ogsaa her Tid og Sted. Herren vilde berede sine kæreste Venner en Glæde, en Oplevelse, der skulde styrke dem i de frygtelige Prøvelser, der snart skulde vælde ind over dem. Og i denne Forklarelse paa Tabor viser han dem et Glimt af sin Guddoms Herlighed i et storladent Møde med Tid og Evighed, Fortid og Fremtid, Minder og Haab.

»Her er det os godt at være,« sagde Petrus. Ak ja, vi Mennesker trænger til et Sted, hvor det er godt at være, et Sted, der er hævet op over Hverdagens graa Tanker og møjsommelige Stræben, hævet op over Døgnlivets Tummel og smaalige Kiv og Strid. Det hænder ethvert Menneske, som det skete Petrus, at Livet giver sine Løfter og Skuffelser, at man staar uforstaaende overfor Meningen i Tilværelsen. Men naar det hele ser allermest haabløst ud, vil et Tabor altid være nær. Det lønner sig at gaa derop, selv om Fødderne er trætte og Øjnene tunge, at gaa op i den store Stilhed med det vide Udsyn, at gaa derop med den Ven, man har Tro paa og Tillid til.

For at opleve et af de underfulde Øjeblikke, hvor Tingene i et Nu aabenbarer deres inderste Væsen, hvor det fattes, at Tilværelsen kun er et Nu mellem to Evigheder, en Periode mellem Fortids Minder og Fremtids Haab. Et Liv, et Nu, det gælder om at forstaa paa rette Maade, at finde de lyseste Sider ved og faa det mest mulige ud af. Paa Vejen mod det sidste Tabor, det Forklarelsens Bjerg, Hvor Herren en Gang vil vise sig mellem sine Profeter og Apostle uden at nogen Sky igen vil skjule Aabenbaringen for os.

Johs. H.

Margaret Sinclair.

(Sluttet.)

Nogen Tid efter opsøgte hun igen Præsten. Nu havde hun besluttet, at hun vilde i Kloster, om han vilde være hende behjælpelig dermed. Men Præsten var slet ikke ivrig efter at imødekomme hendes Ønske, efter hans Mening burde hun meget hellere gifte sig. Hun skulde huske paa, at Ægteskabet var et stort Sakramente, og at det frembød en af de smukkeste Opgaver til at fremme Guds Vilje paa Jorden. — »Ja, det véd jeg nok,« svarede hun paa sin stiltfærdige Maade, »Ægteskabet er et stort Sakramente... men naar jeg nu ikke har Lyst!« — Præsten søgte længe at overtale hende, men tilsidst maatte han give sig, det var alt for tydeligt, at hele hendes Hu stod til Klosterlivet og ikke til det ægteskabelige Liv. Han spurgte hende derfor,

om hun havde tænkt over, hvilken Orden hun vilde træde ind i. Jo, hun vilde være Franciskanerinde. Præsten mente dog, at det vilde være et altfor strængt Liv for hende, og han prøvede paa at faa hende væk fra den Idé ved at udmale det Liv, hun vilde komme til at føre, i de allermørkeste Farver. Men til alt, hvad han fremførte, svarede hun med et roligt Smil: »Ja, jeg véd det godt . . . men med Guds Naade saa gaar det nok.«

Det er forresten ganske ejendommeligt, at hun, hvis Familienavn jo afledes af »Sancta Clara«, skulde føle sig saa stærkt draget til den Orden, der er stiftet af den hellige Clara.

Præsten vilde imidlertid ikke gøre videre ved Sagen, før hun var bleven lægeundersøgt, og det var konstateret, at hun vilde være i Stand til at taale Livet i denne Orden. Lægeundersøgelsen, som vist endda blev foretaget to Gange af to forskellige Læger, gik til hendes Glæde ud paa, at hun var i Besiddelse af en overordentlig stærk og sund Konstitution, der med Lethed vilde kunne taale det strænge Liv.

Det havde først været Meningen, at hun skulde være bleven i Skotland, men det paagældende Kloster havde ikke Plads, men tilsidst lykkedes det at finde en Plads til hende i Ordenens Kloster i London, i Nærheden af Notting Hill. Præsten, der vel ikke helt havde kunnet befri sig for sine Betænkeligheder, anmeldte hende som Lægsøster, det vil sige, som en af de Søstre, der udfører det grovere huslige Arbejde i Klosteret, og som har Lov til at gaa ud for at gøre Indkøb o. l. Han mente vel, det vilde være mindre strængt for hende end Livet i Klausuren som Korsøster, men der er dem, der har forundret sig over, at hun ikke selv søgte at komme ind i den strængere Kategori. Dertil er der, af dem, der kendte hende nøjere, blevet svaret, at det meget let kan forklares ud fra hendes Lydighedsfølelse: Præsten var for hende Guds Stedfortræder, og naar han derfor syntes, hun skulde nøjes med at være Lægsøster, saa var det, fordi det var Guds Vilje, at saadan skulde det være. Hun skal selv have sagt, at hun betragtede sig som »the handmaid of the Lord«, ordret oversat: »Vorherres Tjenestepige«, der havde at udføre hans Øn-

sker uden at kritisere. Her gør igen den samme Opfattelse sig gældende, at Fuldkommenheden først og fremmest bestaar i at gøre det, man er sat til at gøre, paa en fuldkommen Maade og ikke i Gerningens større eller mindre Vanskelighed.

Om hendes Ophold i selve Klosteret ved man indtil nu overmaade lidt, for det er et Princip i den Orden, at der intet maa meddeles Offentligheden om Medlemmernes Ordensliv, undtagen naar der forlanges Oplysninger fra Rom i en Kanonisationsproces. Men hun har skrevet en Række Breve til sin Familie, som alle bærer Præget af et straalende Humør og af en barnlig Glæde over sin Tilværelse. Tillige røber de en rørende Omhu for hendes Familie og en usvækket Interesse for alle dens Glæder og Sorger. Et af hendes Breve indeholder forøvrigt en ganske pudsig Oplysning: »Tænke sig,« skriver hun, »at der her i Klosteret findes Søstre, der har levet saa længe i Klausuren, at de aldrig har set en Bil, en Autobus eller en Cykle. Man skulde næppe tro det muligt, at der midt i en By som London den Dag i Dag lever Mennesker, der aldrig har set nogen af disse Ting.«

Hun havde imidlertid ikke været ret længe i Klosteret, førend hun blev angrebet af Tuberkulose i Halsen. Det forbavsede vistnok alle, der havde haft med hende at gøre, ikke blot fordi Lægeerklæringen saa utvetydigt fremhævede hendes kraftige Konstitution, men ogsaa fordi hun heller ikke var af, hvad man kalder en tuberkuløs Type. Hun havde snarere Tilbøjelighed til Fedme end til det modsatte. Hun blev nu øjeblikkelig overført til et Sanatorium ude paa Landet, nord for London, og der forblev hun til sin Dødsdag.

Af alle, der kom hende nær i denne sidste Periode, fremhæves hendes rolige, fornøjede Væsen, der aldrig forlod hende, selv da hendes Sygdom antog en mere og mere pinefuld Karakter. Hun led navnlig under langvarige Hosteanfald, der til Tider var saa voldsomme, at Sygeplejerskerne troede, hun skulde dø mellem Hænderne paa dem. Men aldrig forlod hendes smilende Humør hende, om hun end var nok saa udmattet. En anden Ting, der fremhæves hos hende, var hendes ubetingede Lydighed, selv i smaa Ting.

Den første Tid vilde hun f. Eks. fortsætte med de smaa Selvfornægtelser, som hun havde været vant til i Hjemmet, og som hun øjensynlig havde fortsat med i Klosteret. Men saa fik hun Besked om, at her var hun ikke i Kloster, hun skulde derfor spise den Mad, hun fik, og forøvrigt rette sig efter Sygeplejerskerne og Lægerne. Hun adlød øjeblikkeligt i den Overbevisning, at det var Guds Vilje.

Det mest ejendommelige ved hendes Liv i denne Tid — og muligvis ogsaa i den foregaaende Klostartid — er imidlertid, at hun har levet i en uafbrudt mystisk Skuen. Det er vist et temmelig enestaaende Fænomen indenfor Mystikkens Historie, at en saadan Tilstand paa den Maade varer uafbrudt, Uger og Maaneder igennem. Forskellige Præster med Erfaring paa dette vanskelige Omraade har besøgt hende paa Sanatoriet og er ganske enige i deres Udsagn. »Vorherre er ustandseligt hos mig, jeg ser Ham, jeg taler med Ham, Han taler med mig, og Han saa at sige leger med mig, som en Fader med sit Barn.« En Præst spurgte hende engang, om hun saa Frelseren med sine Øjne, ligesom naar man ser en Person foran sig. Men hun rystede energisk paa Hovedet: »Nej, nej, slet ikke, jeg ser Ham saa at sige i mit Indre.« — »Det glæder mig at høre,« svarede Præsten, »for det andet er en meget farlig Ting.« Herved rørte Præsten ved et af de mest karakteristiske Kendelegn for den ægte Mystik, hvorved den adskiller sig fra Hallucinationer og Hysteri. Alle store Mystikere har været enige om, at deres Oplevelser er af en saa ejendommelig Natur, at de ikke kan beskrives ved vore tilvante Forestillinger, og at det aldrig drejer sig om noget udenfor dem, men kun kan beskrives som en Slags indvendig Skuen, der dog paa den anden Side ikke kan sammenlignes med Fantasiforestillinger eller Drømmebilleder.

Præsten spurgte hende videre, om denne Tilstand indtraf med Mellemrum, eller om den varede uafbrudt. — »Uafbrudt,« svarede hun, »jeg er aldrig alene. Naar Frelseren en sjælden Gang forlader mig, faar jeg Besøg af den hellige Jomfru, men jeg er aldrig alene. En enkelt Gang fik jeg ogsaa Besøg af den hellige Josef, hvad der egentlig forundrede mig, fordi jeg aldrig har vist ham nogen særlig Andagt.«

Præsten fortsatte endnu i nogen Tid Krydsforhøret og kom til det Resultat, at her utvivlsomt var Tale om en ægte mystisk Tilstand af ganske ejendommelig Art. Hendes Ydre og hendes fysiske Tilstand prægedes øjensynligt slet ikke deraf, borset maaske fra Skønheden i hendes Øjne. Den er alle, der har set hende i denne Periode, enige om at fremhæve, uden at de dog er i Stand til nærmere at karakterisere den. Der er ingen, der taler om et »mærkeligt Lys« eller en »særegen Glans« i hendes Øjne, de bruger alle de samme Ord: Øjnenes ejendommelige Skønhed, som de aldrig har set Mage til. Hun fik en Gang Besøg af en gammel Præst, som var paa Gennemrejse i London, og han sagde bagefter: »Jeg er nu en gammel Mand, og jeg har set en hel Del i mit Liv, som har gjort mig skeptisk overfor den Slags Fænomener, men jeg maa indrømme, at her stod jeg overfor noget saa ægte og saa uaffekteret, at jeg maatte overgive mig. Og jeg tror aldrig, jeg skal glemme Skønheden i disse Øjne, jeg har aldrig set noget, der kan sammenlignes dermed.«

En anden Gang gav hun en anden Oplysning om sin Tilstand ved at spørge Anstaltens Præst, hvordan hun skulde forholde sig med Hensyn til sit Officium. — »I den senere Tid er det mig aldeles umuligt at faa det læst. Hver Gang, jeg begynder derpaa, henrives jeg i en Tilstand af Beskuelse og Kærlighed, saa at det ikke er mig muligt at fremsige en eneste af mine Bønner.« Præsten mente, at det uden Tvivl var Gud, der af hende foretrak denne Form for Tilbedelse, og naar derfor den sædvanlige Tid, hun plejede at anvende til sit Officium, var gaaet, uden at hun havde været i Stand til at bede det, skulde hun lade sig nøje med det.

Kort før hun døde, aflagde hun endnu et Generalskrifte-
maal over hele sit Liv, og Skriftefaderen har senere erklæret, at saalænge hun havde levet, havde hun aldrig begaaet saa meget som en eneste frivillig tilgivelig Synd.

Hun døde en Morgenstund ved Solopgang, saa stille og roligt, at de tilstedeværende først ikke vidste, om hun var død eller blot falden i Søvn.

Efter hendes Død gik det hende, som det gik mange Helgener i Middelalderen: Hun blev saa at sige kanoni-

seret af Folket, førend Kirken havde udtalt sig. Rygtet om hendes Hellighed bredte sig i vide Kredse og talrige Eksempler paa vidunderlige eller i hvert Fald forunderlige Resultater af Bønner om hendes Hjælp gør, at Andagten til hende finder større og større Udbredelse. Det er ikke mindst arbejdsløse og fattige Mennesker, der har kunnet mærke hendes Hjælp. Vox populi, vox Dei! Denne folkelige Bevægelse har været saa stærk, at Ærkebiskoppen af Glasgow har anset sig for berettiget til udtrykkeligt at bifalde Andagten til hendes Ære, kun med den Indskrænkning, at saadanne Andagter ikke maa afholdes offentligt i Kirkerne. Samtidigt har han sat sig i Spidsen for en Komité, der skal indsamle alt Materiale til hendes Kanonisation, og det siges, at Resultaterne allerede nu er saa gunstige, at det næppe vil vare mange Aar, førend den vil kunne foreligge.

Følgende lille Tildragelse giver maaske en ganske god Forklaring paa Margaret Sinclairs store Popularitet blandt engelske og skotske Katholikker. En Præst spurgte en Gang en Kreds af unge Piger, hvem der var deres Yndlingshelgen. »Margaret Sinclair,« raabte de allesammen. »Det forbavser mig,« svarede Præsten, »jeg troede da saa bestemt, det var Therese af Lisieux.« »Aa nej,« var der én af dem, der svarede, »Therese af Lisieux kan selvfølgelig være meget god, men man maa ikke glemme, hvor forholdsvis let hun har haft det. Hun har faaet en meget omhyggelig Opdragelse, fra lille af er der bleven passet paa hende fra alle Sider og alle farlige Indflydelser holdt borte fra hende. Men Margaret Sinclair, hun har levet det samme Liv, som vi andre lever, hun har været udsat for de samme Fristelser og for de samme Oplevelser, hun har i et og alt haft det som en af os andre. Derfor kan det ikke være anderledes, end at det er hende, vi beundrer frem for nogen anden.«

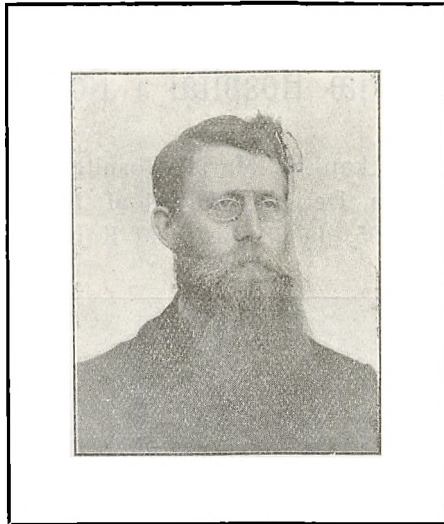
Peregrinus.

Pastor Johannes Frederiksen 70 Aar.

Der er sikkert mange, der studser ved at læse denne Overskrift. De, der kender Pastor Frederiksen, har svært ved at tænke sig, at han virkelig er blevet saa gammel. Han har altid staaet for os som den ungdommelige Mand, ungdommelig i Ordets bedste Betydning ved sin brændende Iver og Interesse. En Samtale med Pastor Frederiksen er altid udbytterig, at sidde ved hans Fødder, naar han slaar paa Prædikestol eller paa Talerstol, er en berigende Oplevelse, og at læse noget, som hans Navn staar under, sætter altid Tankerne i Bevægelse.

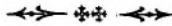

Derfor er Pastor Frederiksen kendt blandt alle Landets Katholikker. Ganske vist føler ogsaa han de 70 Aars Byrde, og det er blevet mere sjældent, man hører fra ham eller om ham, men sker det, er han endnu den samme. Bedre kender man ham i de Menigheder, hvor han har virket i sit lange Præsteliv. Der kender man i ham Præsten, der ikke kender Grænser for sin Offervillighed i Præstetjenesten.

I over 40 Aar har den nu 70-aarige virket som Præst. Han blev ordineret i Rom i 1889. Mange Steder i Landet

har han haft sin Gerning. Af særlig Betydning blev hans Ophold paa Island fra 1895—97. Han var den første Præst, der blev sendt derop fra Danmark, og han byggede den første katholske Kirke deroppe. Her i Danmark er det Kirken i Silkeborg, der skylder ham sin Tilblivelse. Det er sjældent, at en Præst naar at faa bygget to Kirker, og hver af dem vidner om et besværligt, men dygtigt Arbejde. Nu er Pastor Frederiksen Sognepræst for Fredericias gamle Menighed, og dertil sender vi vore Lykønskninger den 18. Marts.

Vi er mange, som takker ham for, hvad han har givet os ved sin Gerning og ved sin rige Personlighed. Og vi ønsker, at han endnu maa kunne give os noget, at han endnu maa kunne virke længe. Ad multos annos!

St. Mariæ Hospital i Roskilde.

I disse Dage kan St. Mariæ Hospital i Roskilde fejre 25 Aars Jubilæum. Det blev indviet af Biskop von Euch den 14. Marts 1905, da 23 Søstre af Kongregationen »Fil-

les de la Sagesse, den evige Visdoms Døtre« der begyndte deres Virksomhed. De første 25 Aar har været rigt velsignede Arbejdsaar, og ved dette Jubilæum vil mange mindes det gode, de har modtaget paa dette Hospital.

Katholsk Klubs Rejsebureaus Rejser i 1930.

I. Rejse til den eukaristiske Kongres i Tunis.

Afrejседato: Torsdag den 24. April. Hjemkomst: Lørdag den 17. Maj.

Rejsen foretages dels pr. Jernbane, dels med Luksusdamperen »Meteor«. Pris: Kr. 1075.

(Teknisk Leder: Bennetts Rejsebureau, Raadhuspladsen.)

II. Valfart til det hellige Land.

Afrejседato: 1. Maj. Hjemkomst 29. Maj.

Rejsen — der omfatter Besøg i Italien, Palæstina, Syrien og Ægypten — foretages dels pr. Jernbane, dels med Oceandamperen »Monte Olivia«. Pris: Kr. 1000.

(Teknisk Leder: Oversøisk Passagerbureau, Axeltorv.)

III. Populær 8-Dages Rejse til Oberammergau.

Afrejседato: Torsdag den 15. Maj. Hjemkomst: Torsdag den 22. Maj. Pris: Kr. 285.

(Teknisk Leder: Bennetts Rejsebureau, Raadhuspladsen.)

IV. Paaskerejse til Paris.

Afrejседato: Torsdag den 29. Maj. Hjemkomst: Mandag den 9. Juni. Pris: Kr. 290.

(Teknisk Leder: »American Express Co.«, Amager-torv 23.)

V. Den store Oberammergau-Rejse.

Afrejседato: Onsdag den 2. Juli. Hjemkomst: Onsdag den 16. Juli.

Rejsen indbefatter Besøg i Tysklands gamle Byer. Pris: Kr. 535.

(Teknisk Leder: Bennetts Rejsebureau.)

VI. Rejse til Olavs-Jubilæet i Trondhjem.

Afrejседato: Fredag den 25. Juli. Hjemkomst: Fredag den 1. August. Pris: Kr. 285.

(Teknisk Leder: Bennetts Rejsebureau.)

VII. Billig Italiensrejse.

Afrejse: 1. August. Varighed: 3 Uger. Pris: Kr. 495
(Teknisk Leder: Oversøisk Passagerbureau.)

NB. Alle nærmere Oplysninger, udførligt Program etc. ved Henvendelse til Katholsk Klubs Rejsebureaus Leder (Telf. Byen 5956) eller det Rejsebureau, der er teknisk Arrangør af paagældende Rejse.

Aaret er rigt paa Begivenheder, der har Interesse for os Katholikker, og for at lette de Trosfæller, der ønsker at deltage i de Begivenheder rundt om i Verden, der paa kalder vor Opmærksomhed, har »Katholsk Klubs Rejsebureau«, som det vil fremgaa af ovenstaaende Meddelelse, arrangeret en Række katholske Rejser i Samarbejde med forskellige herværende Rejsebureauer. Først i Tid og fjernt i Sted er den aarlige Eukaristiske Kongres, som denne Gang afholdes i Karthago. Det lyder næsten forbavsende, at man kan komme helt til det fjerne Afrika — og det endog ombord paa en saa elegant Dampersom »Meteor« — for en Pris af godt 1000 Kroner!

I denne Pris er — meddeler Bureauet — indbefattet II Kl. Jernbanebillet herfra til Genua, hvor man gaar ombord i Skibet, Billet til hele Sørejsen, fuld Forplejning under hele Rejsen, alle Udflugter, etc.

Og ikke mindre overraskende lyder det, at man kan komme til det hellige Land, til Palæstina, Syrien og Ægypten ligeledes for 1000 Kr!

Det, der før i Tiden var en fjern Drøm, som kun et forsvindende Faatal kunde realisere, ligger nu indenfor selv den jævne Mands økonomiske Formaaen. Ogsaa denne Rejse omfatter Besøg i Italien, bl. a. i Rom.

Bureauet beder os meddele, at der allerede nu er indtegnet saa mange, at det er afgjort, at den for katholske Dellagere specielt arrangerede Rejserute over Rom vil blive gennemført.

Da de gode Pladser paa Skibet først bliver afsat, anbefales det at indtegne sig hurtigst muligt.

Og saa er der Oberammergau.

Atter i Aar spilles det gribende Passionsspil, der kun opføres hvert 10. Aar, og som Folk strømmer til fra hele Verden for at se. Vi skal senere fortælle lidt om Spillene og deres Historie. Paaske i Paris — atter et Tilbud, der lokker. Det katholske Paris i den store Kirkefests Tid . . det skønne Paris i Maj!

Og endelig er der det store Olavsjubilæum i Norge, hvortil Katholikker i stort Tal har anmeldt deres Besøg baade fra Tyskland og Frankrig. Her fra de øvrige nordiske Lande kan man sikkert ogsaa vente stor Tilslutning til Festlighederne i Trondhjem — eller Nidaros, som det jo hedder nu. Rejsen er lagt saaledes til Rette, at den giver os Lejlighed til at besøge vore Trosfæller baade i Stockholm og Oslo.

Og saa er der i August en Italiensrejse paa 3 Uger — helt til Neapel — for 495 Kroner. Et omfattende Program — lagt an paa at skaffe de mange Lejlighed til at deltage i de store katholske Begivenheder og besøge de Steder, der

for os er hellige eller i hvert Fald har en særlig Betydning.

Vi skal i de kommende Numre bringe de enkelte Rejsers Program.

K. K. R.

Koncert paa Søndag Lætare.

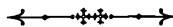
Har De nogen Sinde besøgt Allerslev Kloster, eller kender De noget til det Ferie- og Rekreationshjem, som holdes her af Cistercienserinderne, saa vil De sikkert ogsaa med Glæde efterkomme den Anmodning, som herved rettes til alle Katholikker i København, nemlig at købe en, to eller flere Billeter til den Velgørenheds-Koncert, som arrangeres for Søstrene i Allerslev til Hjælp for yderligere Udfoldelse af dette Ferie- og Rekreationshjem.

Mange er de katholske Forældre, som har været glade for, at deres Sønner kan tilbringe kortere eller længere Tid af Ferien under saa gode og sunde Forhold i saa »ren katholsk Atmosfære«.

Da Klosteret imidlertid ikke kan modtage alle de Dreng, som søger Sommerhjemmet, fordi man mangler noget Inventar, har Hr. Assistent Verner Stabehl arrangeret en Velgørenheds-Koncert, der finder Sted Søndag den 30. Marts i St. Knuds Sal i Stenosgade. Nettoindtægten vil blive sendt Klosteret til ovenanførte Brug.

Koncerten vil bestaa af Musik af Hr. Pianist Carl Worm og Sang af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. Kantor B. Husson; desuden forevises nogle Lysbilleder fra Allerslev og Klosterets Moderhus i Czekoslovakiet. Billetsalgssteder annonceres i næste Nr. af Ugebladet.

H. Nystrom.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Koncerten til Fordel for Rosenkranssognets Fattige i l'Institut Jeanne d'Arcs Sal gav et baade kunstnerisk og økonomisk smukt Resultat. Under Organist Julius Foss' Ledelse sang Dansk Mensural-Cantori efter at have indledet med sit Symbolum »Spes mea in Deo« rent og stilfuldt en Række Sange af Renaissancens berømte Vokalmusik, blandt hvilke navnlig Hasslers »Singet dem Herrn ein neues Lied«, Naninis »Hodie nobis cælo-

rum Rex« og Zanchius prægtige »Congratulamini nunc omnes«, der begynder med højtidelig »Festivitas« og ender som en glad Julevise, vakte berettiget stærkt og hjerteligt Bifald. — Ikke mindre Lykke gjorde Forfatterinden Frk. Ingeborg Maria Sick med et saare skønt Digt om den lille Hyrdepige »Jeanne d'Arc«, og da hun, uden Hjælp af Bog, med meget fin og indlagende Kunst fortalte Historien fra Assisi »St. Franciscus's Arv« og et lille Nutids-Interiør »Forpil«, hvori Begrebet »Kunst« behandles med Alvor og Lune. — Koncerten, der overværedes af Hs. Højærværdighed Biskoppen, var udmærket besøgt. A. E.

Til dette lille Referat vil jeg gerne føje en varm Tak til alle dem, der ved uegennyttigt Arbejde og ved deres Bidrag skaffede os denne vellykkede Aften. *Bernh. Jensen.*

— Ved A. C.'s Møde Onsdag d. 19. ds. talte Formanden Hr. Enoch Hjorth om »Religiøsitet og Religion«. Hr. Hjorth fik i sit Foredrag Lejlighed til at vise, hvorledes Religiøsiteten har artet sig til forskellige Tider og i forskellige Folkeslag. Det interessante Foredrag efterfulgtes af nogen Diskussion, der for en stor Del drejede sig om, hvad det egentlige Grundelement i et Menneskes Religiøsitet var. I Diskussionen deltog Pastor Schindler, Pastor Messerschmidt, cand. mag. Frk. Blicher-Simonsen og stud. mag. Heding.

England (K. P.). I en stor Spidsartikel »Den pavelige Encyklika« erklærer »The Times Educational Supplement«: »Pavelige Erklæringer har ofte i Undervisningens Historie vist sig at være Dokumenter af den allerstørste Betydning og har i vort Land enten direkte eller indirekte haft en heldig Indflydelse paa Undervisningen. Denne Skrivelse er en nyttig Lære for det forenede Kongeriges Protestanter, hvad enten de nu er Medlemmer af Statskirken eller af de store fraskilte Kirkesamfund. Det er paa Tide, at Forholdet i vort Land mellem Stat, Familie og Kirke bliver revideret, og mange vil være enige med Paven i, at alene en kristelig Opdragelse gør det muligt for et Menneske at leve i Overensstemmelse med det ophøjede Maal, til hvilket det er skabt. Hs. Hellighed protesterer mod Statens Skole- og Undervisningsmonopol.«

Fastelavnsmarkedet (Nørrebro). Der er udtrykket Gevinster paa følgende Numre: **T 68, C 70, U 35, E 15, N 25, P 13, J 49, G 96, R 54, V 10, K 33, F 54 og S 63.** Gevinsterne afhentes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Kl. 5—7 Eftm. (undt. Mandag) senest den 15. Marts.

Det har været umuligt personligt at takke alle de mange, som har skænket Gaver til Markedet. De bedes derfor herved modtage vor hjærteligste Tak, ligesom vi af Hjærtet takker de mange flinke Hjælper.

Bazarens Resultat var **Kr. 1620,24.**

Cay Benzon.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Hver Tirsdag Aften Kl. 8 tyske Fasteprædikener af Pater K. Harmer. Derefter Korsvejsandagt. Første Andagt Tirsdag d. 11. Marts.

St. Ansgars Kirke I Anledning af Aarsdagen for Biskop Johannes von Euchs Død holdes Pontifikal-Requiem Mandag den 17. Marts Kl. 8^{1/4}, hvortil alle Trosfæller venligst indbydes.

A.C. (D. U. S.) Onsdag d. 19. Marts Kl. 8 »Dansk Sprog i Bønnebog og Katekismus«. Indledere: Pastor Peter Schindler, Lærer H. K. Hafstrøm og cand. phil. Enoch Hjorth (Gæstekort hos Administratores).

Katholsk Radioklub.

I Henhold til Lovenes § 6 indkaldes herved til ekstraordinær Generalforsamling, som afholdes i Vesterhus Torsdag d. 3. April Kl. 8 med følgende Dagsorden:

1. Redegørelse fra Formanden.
2. Forslag til Ændring af Lovene.
3. Landsforeningen.
4. Valg af ny Bestyrelse.
5. Eventuelt.

P. B. V.

B. Husson,
Formand.

Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867

afholder i nærmeste Fremtid sin aarlige Generalforsamling. Forslag, som ønskes behandlet paa Stedet, bedes sendt med ovennævnte Adresse til Katholsk Boghandel, Stenosgade, som ogsaa modtager Indbetaling af Kontingent. Bestyrelsen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

to dygtige Husholdningslever og en Stuepige til et stort Herskabshjem; en ældre Pige eller Enke som Husbestyreriude hos adelig Dame i Holland, Tysk nødvendig; tre Husassistenter, to unge Piger i 20-22 Aars Alderen til et kath. Sygehus paa Sjælland — en fra 1. Apr., en 1. Maj.

Plads søges:

af en velanbef. Incassator; en sprogkyndig Mand som Tjener i Provinsen; en velanbef. Arbejdsleder; en 36-aarig kontorvant ugift Mand kendt med engelske Forhold; en Kontorregøringskone, gift Typograf.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

16. Marts 2. Søndag i Fasten.	23. Marts 3. Søndag i Fasten.
17. — M. Patrick, Biskop og Bekender.	24. — M. Gabriel, Ærkeengel.
18. — Ti. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.	25. — Ti. Marias Bebudelse.
19. — O. Josef, Jesu Plejefader.	26. — O. Ferialdag.
20. — To. Ferialdag.	27. — To. Johannes af Damaskus, Bekender og Kirkelærer.
21. — F. Benedikt, Abbed.	28. — F. Johannes af Capistran, Bekender.
22. — L. Ferialdag.	29. — L. Ferialdag.

Ugens Messebønner.

16. Marts 2. Søndag i Fasten (N.-M. 173, G.-M. 192). 2. Om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de levende og døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
17. Marts Patrick. Messe for en Bekender-Biskop (N.-M. [34], G.-M. [34]). Særlig Oration (N.-M. 852, G.-M. 689). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 177). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 179, G.-M. 195). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
18. Marts Cyrillus (N.-M. 852, G.-M. 695). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 181). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. 108). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 183, G.-M. 196). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
19. Marts Josef (N.-M. 853, G.-M. 693). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 185). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 187, G.-M. 197).
20. Marts Ferialdag (N.-M. 189, G.-M. 198). 2. og 3. som 16. Marts. 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]).
21. Marts Benedikt. Messe for en Abbed (N.-M. [53], G.-M. [53]). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 194, G.-M. 199). 3. Som 18. Marts. Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 197, G.-M. 203). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
22. Marts Ferialdag (N.-M. 199, G.-M. 204). 2, 3 og 4 som 20. Marts.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 18. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Kontorschef R. Berg: Det 13. Aarhundredes Kunst.
Gothiiken I (m. Lysb.).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Franciskus' III. Orden har Møde Fredag d. 21. Marts Kl. 7½ Aften i St. Knuds Kapel.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 17. Marts Kl. 8 fortæller Frøken Eschricht om »En Benedictinerhelgeninde fra det 12. Aarhundrede.

FREMMEDEPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 12.

Søndag den 23. Marts.

1930

INDHOLD: Enten for eller imod Christus. — Om Chresten Skik-kilds Kunst. — Slå den ikke ihjel. — Nye Bøger. — Feriekolonien i Allerslev. — Elisabethforeningens Bazar. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holland. Englaud. Mellemamerika. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Enten for eller imod Christus.

Hvilken Forskel paa sidste Søndags Evangelium og saa den Tildragelse, vi læser om i Dag.

Sidst saa vi Jesus blandt Venner og salige Aander. I Dag blandt Djævle og Fjender.

Stor er Afstanden mellem Taborbjergets herlige Himmelskue og Farisæerhadets beklemmende Mørke.

Deroppe paa Tabor — borte fra Menneskene, borte fra Byen, borte fra Støjen, dér lyser Herren i sin rette Glans. Deroppe paa Forklarelsens hellige Bjerg bliver Jesu kongelige Majestæt anerkendt og tilbedet. Det er hans Venner, der tilbeder. Det er Moses, Elias og Apostlene. Gud Fader selv anerkender Christus Jesus som sin Søn: den elskelige, Herlighedens Konge.

Helt anderledes i Dag. Der er gaaet en Tordensky for Taborsolen. Det er for Alvor Fastetidens Strengthed og Uhygge, der trænger os i Møde.

I Dag er der ingen himmelsk Fred at nyde. Det er ikke godt at være hos Christus.

Fjender lurar. Som forsultne Ulve lusker de efter ham. ... Maaske lykkes det dem i Dag, at ...

Da er det, Christus gør et Mirakel. Som de onde Magters Belvinger driver han en Djævel ud. Folket undrer sig. Den befriede jubler og takker. Farisæerne koger af Raseri og Had. Og Hadet har mange Forbundsfæller. Hadet gør opfindsom — mindst ligesaa meget som Kærligheden; fordi Had er en Slags Kærlighed.

Vel kunde de ikke benægte Fakta: den besatte var befriet. Gerne havde de ogsaa benægtet Fakta. Men der var for mange sundttænkende Folk til Stede.

List skulde der til. Og den kom.

Bagtalelse og Løgn er det, det mindst skorter paa i denne Verden.

Naar Fakta ikke kan benægtes, saa kan ens Hensigter og Bevæggrunde drages i Tvivl. Det er den slagtes mest forgiftede Pil. Den rammer altid de tungt tænkende og uselvstændige Mennesker.

Det var denne Pil, Farisæerne slyngede ud blandt Folket: »Det er ingen Sag for ham at faa en Djævel til at fare ud af et Menneske, han staar i Forbindelse med Djævelens Øverste.« Mindre kunde ikke gøre det!

Dertil har den maabende Mængde intet at sige. Som sædvanlig.

Paa Tabor lød Ordene: »Denne er min Søn, den elskelige, i hvem jeg har mit Velbehag.« Og Verden svarer hertil: »Han er ikke Guds Søn. Han er Djævelsfyrstens Forbundsfælle ...« »Hører ham!« byder Himmelen. — »Javel, hvis vi faar Brød og Skuespil; Mirakler vil vi have; flere Mirakler, større Mirakler.« De fik det ikke. Mesteren vidste, det var spildt Ulejlighed. For at tro, for at faa Troens Naadegave skal man ville tro, og Farisæerne og med dem mange i vor Tid vil ikke tro.

Iøvrigt, med hvilken Ret sætter Mennesket Betingelser for Gud?

Christus vil, at man akcepterer ham uden Betingelser, vil, at man ikke alene ikke siger ham imod, men reagerer positivt overfor ham.

Enten for Christus eller imod Ham. Enten er vi med

ham paa Tabor og anerkender ham tilbedende. Eller vi er blandt hans Fjender og mod ham.

Du kan selv vælge dig din evige Skæbne: »Enhver, som bekender mig for Menneskene, ham vil og Menneskets Søn vedkende sig for Guds Engle. Men hvo som fornægter mig for Menneskene, han vil blive fornægtet for Guds Engle.«

Vælg nu; enten bekende med Hjerte og Mund. Da er du for Christus; eller lad være: Du kender da forud din evige Stilling til Christus.

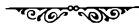
Tro ikke, du kan gaa en Mellevej. Hvo, som ikke er for mig, er imod mig. Hvo, som ikke samler med mig, spreder. Hvis du altsaa alligevel prøver en Mellevej, er du imod Christus. Du spreder: Fordi du hverken er kold eller varm, vil Gud Herren udspy dig af sin Mund.

Lad os da bruge Arbejdets Tid til at samle med Christus. Lad os væbne os med hans hellige Kraft. Lad os stride hans Strid. Leve med ham. Leve i ham; leve ved ham. Saa vil vi være i Stand til i alt, hvad der vedrører Gud, at lide og ofre. I alt, hvad der vedrører Næsten, at give og deltage. Og endelig i alt, hvad der vedrører os selv, at lie og forsage.

Det er Vejen mod det evige Tabor.

Det er Befrielse fra Djævel og Farisæer.

K. Mariboe.

Om Chresten Skikkilds Kunst.*)

Forsøg paa en Analyse.

Af *H. Messerschmidt.*

Kunst er at skabe i sit eget Billede, at danne Stoffet i Lighed med sig selv. Epigoner nøjes med mindre: de holder sig til Skoler og Metoder, men Kunstneren, den sande Kunstner, den fødte Kunstner, bygger paa Urgrunden i sit Væsen. Hver Gang hans Væsen sætter en ny Blomst, hver Gang Inspirationen lader en ny stor og stolt Idé stige op for hans indre Syn, bliver det Indledningen

*) Et Foredrag holdt paa Skikkilds Mindeudstilling.

til en ny og haard Kamp — Kampen om den kunstneriske Form, der er nøje svarende til Tanken og fuldværdig til at være det Anskuelighedens Klædebon, den maa svøbes i for at kunne træde ind i Verden.

Chresten Skikkilds Arbejder er alle prægede af en saadan dyb og ærlig Kunstnerstræben, af Kampen for at finde den rette Udtryksform for det, der holdt hans Sjæl i Aande.

Vil man forstaa Skikkilds Kunst og forstaa, hvor langt han er naaet, gør man derfor godt i at begynde med ham selv, med hans særprægede Personlighed.

Chresten Skikkild var Vestjyde og det af Sind og Skind — ikke som det er blevet paastaaet Islænder, hans Faders Æt hører hjemme paa Ringkjøbing Egnen, og hans Moders er en gammel Slægt fra Varde-Kanten. Til daglig var hans tavs, indsluttet, sindig, eftertænksom, men blev til Gengæld rap og rammende, naar han langede ud.

Det er Vestjyden, det er Landet, Naturen, Livsvilkkaarene, Havets Vælde og Hedens magtfulde, sjælesamlende Evighedstale, der genspejler sig.

Det skal jo nok kendes paa Menneskesjælen, om man vokser op i Egne, hvor Frugtbarhed vælder op af Jorden, eller ude paa Vestjyllands Videslet med de sandede Mile, de vindhærgede Agre og det rovdyragtige Hav bag Klitterne. Der skal man nok lære, at ingen drømmer sig til Velstand, og der skal man ogsaa nok lære at nøjes med lidet og at være glad dertil. Alt kappes der om at lære Mennesket Alvor, Flid og Nøjsomhed. Derovre bliver det en Selvfølge, at man bøjer sit Hovede under Livets strenge Tugt.

Det giver Sjælen den Styrke og Adel, som lyser ud af en uforkludret Vestjydes rødmussede, solbrune, kerne-sunde Træk, og som præger hele hans Adfærd og Tankesæt.

Det er ikke let at sige, hvori Sjæls Sundhed og Adel egentlig bestaar. Vi føler alle, at det er en sund Sjæl, der straalere ud af de stærke Øjne og de faste vejrbitte Træk, og Vestjyden føler det saa godt som nogen. Men hvem kan sige, hvad Sjæls Sundhed er?

De færreste kommer vel nogensinde til Klarhed over det — i et hvert Fald af sig selv. Dertil kræves nem-

lig baade, at man af Natur — altsaa rent instinktmæssigt — reagerer voldsomt overfor enhver Form for Hulhed og paaklistret Væsen, og at man — i det mindste intuitivt — opdager, hvorfor det er hult og paataget at være saadan.

Det er den sande Kunstners Fødsels gave at have begge disse Evner i større eller mindre Grad.

Chresten Skikkild har haft disse to Evner i en saadan Grad, at det er blevet bestemmende for hele hans Udvikling baade som Menneske og som Kunstner. Det er med denne dobbeltvundne Stage i Haanden, at han fra en første dunkel Anelse har fundet Vej frem til de sollyse Højder, hvor han fik Syn for, hvad det er at være Helgen. Naar man ser bort fra en ganske kort Periode i hans allerførste Tid, hvor han endnu ikke havde fundet sig selv og derfor var mest under Paavirkning udefra, kan man baade i hans Værker og af hans Breve og Optegnelser paavise, at det forholder sig saaledes.

Lad mig henvise til to af hans Arbejder fra den Tid, hvor han endnu beskæftigede sig med profane Emner. Jeg tænker paa den islandske Pige og Statuetten af Mylius Erichsen. De er begge rundne af samme Rod som han selv, de er Kød af hans Kød. Det er derfor ikke noget rent Tilfælde, at netop disse to varsler om det, der skulde komme, og er mest i Slægt med hans senere Helgenstatuer.

Den islandske Pige — der iøvrigt ligesaa godt kunde være en ung Pige fra Vestkysten — staar i stærk Blæst, der kommer udefra Søen, og skuer betaget ud over et skummende, brølende Hav. Tænk Dem hende staaende oppe i Klitterne ved Vesterhavet: Sandet flyger hende i Ansigtet, Marehalmen stikker hende i Benene, Blæsten river og slider i hendes Kjole, saa den smelder, Havet skummer og raser, som havde det svoret ved alle Vinde, at paa denne ene Dag skal Jylland slettes ud. Bølge bag Bølge stormer frem som vilde Horder paa fnysende Heste, fraadende, larmende, dansende, snublende over hverandre i hensynsløst Jag . . . Bølge paa Bølge sendes frem for at prøve sine Kræfter, men knuses mod Stranden som

mod en uindtagelig Fæstning . . . men oppe i Klitterne staar den unge Pige og skuer . . .

Vilde De nu synes, at det var en prægtig ung Pige, saadan lige efter Deres Hjerle, hvis hun stod med korslagte Arme, Nakken kastet tilbage og med Selvhævdelsens Trods i Mine og Holdning? Nej, De vilde finde det skabagtigt. Vilde De synes bedre om at se hende siddende i drømmende Tungsind med Haand under Kind? Nej, det er banalt, for saadan virker den salte Luft og det friske Hav ikke paa et ungt Sind. Vilde De da synes, at hun viste virkelig Betagethed, hvis hun stillede sig hen med en Bog i Haanden og højlydt deklamerede en af Drachmanns Sange til Havel? Nej, det er bare theatralsk. Hvordan staar da saa en frisk ung Pige i 6 Meters Blæst, naar hun virkelig er betaget af et saa vældigt Syn? Hvis hun er helt fri for alt paataget Væsen, staar hun for det første lige fast paa begge Ben, som man maa for ikke at blive blæst omkuld. Har hun et Sjal paa — og det har hun sikkert i et saadant Vejr — vil hun holde det tæt ind til sig, baade for at det ikke skal flagre vildt, og for at hun ikke skal blive altfor gennemblæst. Hovedet vil hun holde rejst, men ikke knejsende, snarere ganske lidt foroverbøjet, som naar man helt har glemt sig selv i Beskuelse af noget stort og ophøjet. Hendes Træk vil være løse, frie for enhver Tvang, hendes Læber let adskilte, hendes Blik fjernt og undrende . . . netop saadan staar Skikkilds islandske Pige, helt glemmende sig selv, helt betagende, frisk og dejlig som selve det salte Hav og den stærke Blæst.

Hendes Holdning er saa naturlig, at den kunde synes selvfølgelig. Men det er saa langt fra Tilfældet. Den er naturlig, det er netop det, den er, men det er ingenlunde en Selvfølgelighed, at Kunstneren finder frem til den. Det kan De se af den Række Studier, Willumsen maatte gøre, førend han kunde male sit vidunderlige Billede af Bjergbestigersken. Skikkilds store Begavelse laa netop deri, at han uden megen Famlen paa en Prik vidste, hvordan et Menneske med en sund Sjæl i en sund Krop reagerer i en given Situation.

Hvor sikker hans Fornemmelse derfor var, kan De

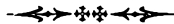
ogsaa se af hans Statuette af Mylius Erichsen. En Kunstner med lidt mindre fint Instinkt for det, der bor i et Menneske, havde saare let set fejl og troet, at der i Mylius Erichsens Karakter var noget drabeligt og voldsomt. I Skikkilds Fremstilling er der ikke Spor af det. Der er tværtimod gjort alt for at vise, at Mylius Erichsen helt igennem var et prægtigt Menneske. Saaledes er det Indtryk af Stormæglighed, som hans ranke Holdning og lange Skridt let kunde give, omhyggeligt undgaaet ved at begrunde begge Dele: han er ved at vandre ned ad Isen. Hvor langt han var fra al Drabelighed er ydermere fremhævet ved den Maade, hvorpaa han sætter sin Stok foran sig i Isen: man kan se, at han ved, hvor farlig hans Vandren hen over Indlandsisen er, og hvor godt han maa passe paa for ikke at glide eller styrte i en Sprække. Hele hans Skikkelse lyser derfor af legemlig Kraft og Sjælsstyrke, uden at der er noget som helst opstyttet eller drabeligt ved den.

Naar man husker paa, at Chresten Skikkild kun var en ganske ung Kunstner, da han lavede de to Statuer af den islandske Pige og af Mylius Erichsen, maa man undres over den Klarhed, hvormed de begge er set. Det lader sig ogsaa kun forklare med, at han fra Barnsben har haft saa rig Lejlighed til at omgaaes og studere Mennesker af netop denne Art.

De smaa graa Slidere ude i Lyngegnene og de vejr-bidte Fiskere ude ved Vesterhavskysten, som den unge Chresten saa til kom sammen med, var alle af faa Ord og af faa og langsomme Bevægelser. De kan ikke lide mange Ord og de store Bevægelser. De synes, at der er noget hult og forkludret ved det Menneske, der snakker meget og slaar ud med Arme og Ben. »Det er en hvelle Ting, nær en Præst ka sejj hans Mening uden aa swingg mæ Orner aa Bien, som war han en Vejrmøll i Hwirrelvind,« siger de snertende. Øboer, der lejlighedsvis har været derovre, mener tit, at Vestjydernes Faamæltighed og Trevenhed i deres Bevægelser er Tegn paa, at deres Følelsesliv i det hele taget er fattigt og afstumpet. Men eet er Følelsens Styrke, noget andet dens Udslag. Somme giver

den frit Løb, og somme sejler med Kølen dybt nede i det skjulte. Nogle lader den slaa ud, andre lader den slaa ind. Vestjydernes Følelsesliv ligner de Aaer og Bække, der snor og kringler sig igennem deres Land. Saa godt gemmer disse Vandløb sig ofte nede paa Bunden af Hede- dragenes Snævringer og Slugter, at man skal være sted- og vejkendt for at finde deres lønlige Løb, og saa lydløst rinder den riflede Strøm inde under de fremspringende og skjulende Lyngbrinker, at en flygtig Iagttager eller fremmed Vandringsmand næppe aner Dybden og Hvirv- lernes Hasten mod Havet. Saaledes er det ogsaa kun stedkendte Folk, der aner, hvad der skjuler sig af Følel- sesstyrke bag de faa Ord og de tunge, trevne Bevægelser. Skikkild vidste det, fra Barnsben af havde han Lejlighed til at iagttage det, ikke som en udenforstaaende, men som en med-lidende, der selv bar paa et stærkt og voldsomt Sind, der kun slog ind og ikke ud.

For Skikkilds Udvikling som Kunstner betød dette, at han lærte, saa han aldrig siden skulde glemme det, at den indre Spænding er størst, hvor Udslagene er mindst. Selv om han aldrig havde bemærket noget derom i sine Optegnelser eller berørt det i sine Breve, kunde vi se det af hans tre islandske Sagarelieffer. De bærer tydeligt Præg af at være Forsøg paa at bringe den størst mulige Spænding ind i tilbageholdte Bevægelser. Hvor er det første Relief ladet med Spænding: se blot, hvor tøvende og ængsteligt Helga stryger med sin højre over den fremrakte Kappe, hun tør ikke vise Gunløg sin Kærlighed. Og se hans halvt krummede, halvt udspilede Fingre, de viser, hvordan han kæmper med sig selv . . . blot Helga vilde løfte sit Blik . . . i Tanken har han allerede slynget sin Arm om hendes Hals. (Fortsættes.)

Slå den ikke ihjel.

Undertegnede, der nu i snart en halv snes år har sid- det yderst ude i den danske katholske kirkes periferi, men som før var med nær centrum, når det gik ivrigst og var-

mest til, vilde gerne ha lov til å gi et lille bidrag til diskussionen om højskolens skæbne, Jeg ved så lidt om, hvad der er foregået og foregår inde i hovedstaden, men jeg skønner jo nok, at det i de sidste år er gået stærkt tilbage for den katholske højskole og det arbejde, der en gang udgik fra den.

Når jeg i dag her om ordet, er det bl. a., fordi jeg har været med fra det allerførste. Jeg husker endnu mødet i A. C., hvor Jens Busk var til stede, og hvor det blev drøftet, om ikke foreningen skulde udvide sine rammer ved å afholde en forelæsningsrække hver vinter, beregnet ikke på medlemmerne alene, men på de københavnske katolikker i al almindelighed. Han sa med tillid og selvfølelse, at så mange gode hoveder var der dog iblandt os, at vi kunde være i stand til å levere det ikke så store antal foredragsholdere, det vilde komme til å dreje sig om. Og hans begejstring tændte varme og glød, og A. C.'s foredragsrækker kom i gang og gjorde nytte, som tanken var.

Og jeg var med, da Mogens Ballin med sin uegenlyttige begejstring løsnede foredragsrækkerne ud af A. C.'s snævrere område og gav dem en selvstændig tilværelse under navn af Den katholske Højskole. Han var vældig grebet af den grundtvigske højskoletanke og overbevist om, at der fandtes store åndelige livsværdier, som det vilde være af største betydning for den katholske kirkes fremtid i Danmark å få del i. Og han skænkede virkelig den katholske højskole sit livs bedste kræfter.

Stadig væk bestod der den lille forbindelse mellem A. C. og højskolen, at Mogens Ballin mødte frem på A. C.'s årlige generalforsamling og afla beretning om højskolens virksomhed det forløbne år. Han nåede kun å få set højskolen som en såre forhåbningsfuld begyndelse, hans tidlige død efterlod højskolen som en arv til hans gode ven og medarbejder, Fink Jensen. Denne ledede højskolen i nogle år, ganske som Mogens Ballin vilde ha ledet den, men fandt ikke den forståelse mange steder, han havde håbet å kunne finde, og overgav ledelsen af højskolen i dens hænder, som skriver disse linjer.

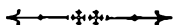
For mig stod det som en ting af stor betydning, om højskolen kunde blive løst ud af enhver forbindelse med A. C., så den kunde føre en ganske selvstændig tilværelse. Det lykkedes også, og en højskoleforening stiftedes, hvis eneste mål skulde være å drive højskolen. Sådan var stillingen, da jeg ledede højskolen, den holdt sine regelmæssige foredrag vinteren igennem, og den lille forening samledes nogenlunde trofast og interesseret om gerningen.

Hvorledes det siden er gået, efter at kollegiets nedlæggelse førte mig langt bort fra København, ved jeg, som

allerede berørt, ikke, men det kan ikke være helt godt. Men: tænk på, alle I, der her har nogen indflydelse og magt, om det ikke var synd og skam, at det arbejde, så mange har givet deres kræfter til, og som sikkert rummer store værdier, nu skulde dø en forsmædelig hungersdød. Til alle dem, der her kan gøre noget, vil jeg i al sagtmødighed og beskedenhed blot sige de ord, der står over denne lille artikel:

Slå den ikke ihjel.

Niels Hansen.

Nye Bøger.

Hilaire Belloc: Den katholske Kirke og Historien. 79 S. Aschehoug Oslo 1929.

Belloc fører os til Historien og vogter sig vel for at give nogle Snese Gendrivelser i *petit* af »Geschichts-Lügen«: han drager kun et Par Tilfælde (Konstantins »Gavebrev« og Galilei) frem og gaar endda ikke i Detaljer med afkortede Citater af, hvad selv vore Modstandere indrømmer; han bruger blot Exemplerne for at lære os Principperne. Han tegner Arten af de historiske Angreb paa Kirken — baade de dogmatisk-protestantiske og de moderne skeptisk-materialistiske. Og saa lærer han Læseren, hvordan man skal se paa Indvendingen, analysere den, skaffe sig dokumenteret Modargument og besvare den.

Det er mere en Hovednøgle til alle historiske Indvendinger, han giver, end en lille Nøgle til et Dusin af de celebreste. Og det hele er gjort med Myndighed og uden Ængstelse og Vaklen, fordi han i Kraft af Troen véd, at Kirken selv kan ikke fare vild — og i Kraft af Historien lige saa vel véd, at Kirkens Mænd meget ofte er faret vild. Dette Troens Standpunkt giver Overlegenhed, Skudsikkerhed og Raad til at indrømme menneskelige Vilfarelser og Fejltagelser hos Kirkemænd . . . hvor mindre Apologeter tilstræber at dække ogsaa sligt.

Belloc gentager og indskærper, at intet »historisk Bevis« kan føde Troen i en Sjæl — den har ene Naaden til Op-hav — men at historiske Opklaringer kan fjærne Hindringer for Tro og kan give den Troende Bevidstheden om ikke at være irrationel. — P. S.

G. V. Chesterton: Den katholske Kirke og Konversion. 86 S. Aschehoug. Oslo, 1929.

Chesterton er en langt større Aand — han mestrer baade det tungt slaende Argument overfor »Manden fra

Gaden«, den fine psykologiske Analyse (og Autoanalyse), mestrer tillige store filosofiske og videnskabelige Felter (uden at være tør Fagmand) og hin ætsende Ironi og overdaadige Komik, der er Dickens Landsmænd egen.

Hans foreliggende Bog er et Essay om Konversion, Tilskyndelser til og Hindringer for Konversion.

Chesterton kommer sandelig ikke krybende og beder den moderne Verden eller den almægtige Folkekirke om Undskyldning, fordi han og Rom eksisterer.

Han staar paa Troen i al dens Ælde og Vælde, i al dens Selvfølgelighed og Sikkerhed, staar der med Humør og *common sense* og langer ud efter Sekter og Kirker, der er som Døgnen mod Evigheden.

Han er ikke Apologet i Betydningen »Forsvarer«, men som Tertullian den Overlegne, Angriberen, Afsløreren af Hedenskabets Misère og Misforstaaelse.

Hans lille Bog er gnistrende og fuld af Vid, som en Granitsten er fuld af glimtende Krystaller — og haard og kantet, massiv og tung som Stenen.

Og dog — hvor behersket, hvor bunden af Aand; aldrig bitter eller haanende, aldrig overlegen ved bedre Viden, aldrig smagende paa en salt Snert eller selvbeundrende over et drabeligt Argument.

Denne Bog faar En til at ønske, at Chestertons øvrige Bøger maa se Lyset paa Dansk — baade de spændende og kostelige Detektivromaner med Pastor Brown som Helten, Frans af Assisis Biografi med det geniale Kapitel om Franses Samtid, hans Essays og hans religiøse Arbejder...

P. S.

Pax. The Monthly Review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester (January—March 1930. 6 d. each.).

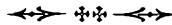
Nærværende lille Månedsskrift har nu under store afvekslinger og genvordigheder nået en alder af 25 år, sammen med det lille samfund af engelske benediktinermunke, der udsender det. Dette samfund blev stiftet som et anglikansk munkekloster i 1904 og havde sit hjem i Painsthorpe i Yorkshire, derfra flyttede det allerede i 1906 til den stormomsusede, vanskelig tilgængelige klippeø Caldey ved Syd-Wales, hvor dets betydningsfuldste forandring foregik derved, at næsten alle dets medlemmer trådte over til den katolske kirke, og endelig flyttede det i 1928 til dets nuværende hjem i Prinknash i Gloucestershire.

De to første af de nævnte flytninger betød et stort fremskridt i mangfoldige henseender. Hvad resultatet af den tredje flytning skal blive, ligger endnu i Forsynets hænder, men, som prioren skriver: »Da det var et skridt, der betød opgivelse af meget, der var os såre kært, var det også et skridt mod opfyldelsen af vor Herres opfordring

til for hans skyld å forlade alle ting, altså et skridt, der bragte os nærmere vor evige bestemmelse og til håbet om allerede i dette liv å få hundredfold igen, hvad man op-giver for hans skyld.«

I disse numre hører vi adskillige gange om de engelske martyrer, der led i Henrik VIII's, Elisabeths og efterfølgende regenters dage — ikke så underligt, da hundreder af dem jo i disse dage er bleven hædret med navn af »salige«. Interessant er det, som fortælles om den største af dem alle, Sir Thomas More, der tillige er en af Englands ypperste skribenter, at hans engelske skrifter nu vil udkomme i en værdig og fin udgave. De eksisterede kun samlede i tre-fire eksemplarer, så den, der f. ex. på *British Museum* vilde benytte dets eksemplar, ikke fik det overladt i den almindelige, store læsesal, men blev ført ind i en mindre, halv hemmelig, hvor det kostbare værk først blev udleveret. Denne store mangel vil altså nu i den nærmeste tid blive afhjulpet.

N. G.

Feriekolonien i Allerslev.

Jeg var i Fjor Sommer paa Besøg i Allerslev. Det rørte mig at se de kære Søstres Fattigdom, og jeg lovede mig selv, at jeg ved første Lejlighed skulde gøre noget for dem. Lejligheden lod vente paa sig, først nu er jeg ved at indfri mit Løfte: Søndag Lætare vil et Væld af Toner fylde St. Knuds Sal, der som sædvanligt beredvilligt er stillet til Disposition mod et ringe Vederlag. Hans Højærværdighed Biskoppen har tilladt mig at stille Sagen under Biskoppens Protektion.

Annoncen fortæller Dem, at Hr. Pianist Carl Worm vil spille. Navnet er kendt og godt. Hr. Kantor Husson møder med sit velskolede Kor, og de synger for os saa skønt og smukt: Palestrina og gammel dansk religiøs Musik, bl. a. Vægterversene. Saa fremviser Hr. Nystrøm en Serie gode Billeder efter et ganske kort orienterende Foredrag. Jeg véd ikke, om De kan forlange mere for 1 Krone! Salen bør være fyldt til sidste Plads. Alene Programmet er det værd — og saa Sagen: Cistercienserinderne og deres Feriehjem! Hr. Nystrøm har slaact til Lyd for det, og i Sandhed: det er godt, at der er et Sted, hvor Katholikkerne kan sende deres Drengene hen. Det var ikke for at tilbringe deres Liv »i Verden«, at Cistercienserinderne kom hertil. Vi bør støtte dem, saa vi kan beholde denne gamle Orden her i Danmark, og det engang maa lykkes disse Nonner at komme til at leve et kontemplativt Liv til Gavn for vort kære Fædreland.

Verner Stabehl.

Elisabethforeningens Bazar.

Palmesøndag 13. April afholder Elisabethforeningen, for forældrelose og vanskeligt stillede Børn, sin aarlige Bazar. Bestyrelsen begynder saa smaat at tænke paa den. De lange Borde er der, men ganske tomme, nej, der er et stille Haab bredt over dem, et Haab om, at Ugebladets Læsere vil give Gaver til Bazaren, og hver især bede Venner og Bekendte gøre lige saa. Det er en god Gerning, og alle vil gerne give til en Bazar for de forældrelose Børn i vore Menigheder.

C. T.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 6. Marts samledes D. K. K. F.'s Medlemmer i Borgernes Hus, hvor Forfatterinden Fru Rose Bruhn holdt et fængslende og stærkt personligt Foredrag om Minder fra Italien. »Mindet lader som ingenting, er dog et lønligt Kildespring,« begyndte Fru R. B., og det blev netop et Kildevæld af muntre og alvorlige Minder fra skønne Egne, historiske Steder og religiøse Oplevelser. Ja, Alvor og Gammen de fulgtes tilsammen her som i det levende Liv, og for dem, der kendte de omtalte Steder, blev det et: husker du? og for de andre: det maa jeg ogsaa se og opleve. En herlig Aften, der sluttedes omkring Kaffebordet med Sang og Tale og godt Samvær mellem Medlemmerne, der alle var Fru R. B. meget taknemmelige for dette Strejftøg i det skønne Italien.

— Skoleforeningen S. M. D. M. afholder sin aarlige ordinære Generalforsamling Onsdag den 26. Marts Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A (se Annoncen).

Holland. Frater Christian Lønskov S. J. modtog den 18. og 19. Marts Subdiakonats- og Diakonatsvielsen i Valkenburg, Limburg, Holland, hvor han ogsaa vil blive præsteviet antagelig i August Maaned i Aar.

England. (K. P.). En anglikansk Folkeforsamling har uden for den anglikanske Kathedral i Exeter kastet et Eksemplar af den reviderede Prayer Book paa Baalet for paa den Maade at protestere mod Kathedraldekanens og Kapitlets Afgørelse, ifølge hvilken den reviderede Prayer Book nu skal tages i Brug ved Gudstjenesten i Kathedralen.

— Det skotske Blad »Evening Dispatch« (Edinburgh) skriver i en Omtale af Pavens Encyklika bl. a.: »Rom har for Øje, hvorledes det i Opdragelsesspørgsmaalet er gaet den protestantiske Kirke. Denne Kirke har man efterhaanden berøvet enhver Kontrol (med Undervisningen), indtil

hele Undervisningsmaaden nu er ganske verdslig, og Protestantismen til sin Rædsel indser, at den hurtigt mister Ungdommen.«

Mellemamerika (K. P.). I León (Nicaragua) holdtes i Begyndelsen af Januar en centralamerikansk eucharistisk Kongres, hvori over 100,000 Mennesker deltog, deriblandt alle Nicaraguas Biskopper, Ærkebiskopperne af Managua og Honduras, den apostoliske Vikar af Limon og den pavelige Internuntius for Mellemamerika. De tre sidste ankom med Flyvemaskine. Denne kæmpemæssige katolske Trosbekendelse har gjort et mægtigt Indtryk i de centralamerikanske Stater, hvor Frimurernes Indflydelse endnu er stor.

Under Protektion af Hans Højærværdighed Biskop Brems:

Velgørenheds-Koncert

til Fordel for Feriekolonien i Allerslev,

Søndag den 30. Marts 1930 Kl. 8 præcis

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Hr. Pianist *Carl Worm*. — Velvillig Assistance af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. Kantor *B. Husson*. — Lysbilleder fra Allerslev og Klosteret »Porta cæli«. — Billetter à 1 og 2 Kr. faa hos: Portneren, Stenosgade 4 A, Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Tlf. V. 3930 og St. Ansgars Boghandel, »Vodroffsgaard«, Tlf. V. 9773.

Hertug Knuds Divisions Paaskelejr for Førere.

Fra Onsdag den 16. April Kl. 7 Aften indtil Paaskelørdag Morgen holder H. K. D. *lukket Retraite* for Førere og Føreraspiranter paa *Sankt Andreas Præstegaard*, Charlottenlund, under Ledelse af Divisionskapellan P. Wolfisberg. For Opholdet betales 6 Kr. Muligvis bliver der endnu Plads tilovers til nogle faa katolske Spejderførere fra Provinsen. Anmeldelser fra Provinsen bedes indtil senest den 10. April rettet til:

P. Josef Wolfisberg, S. J. Stenosgade 4, København V.

Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867

afholder i nærmeste Fremtid sin aarlige Generalforsamling. Forslag, som ønskes behandlet paa Mødet, bedes sendt med ovennævnte Adresse til Katholsk Boghandel, Stenosgade, som ogsaa modtager Indbetaling af Kontingent. Bestyrelsen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

to dygtige Husholdnings elever og en Stuepige, 2 Husassistenter med Kendskab til Madl., 2 unge Piger i 20—22-aars Aldr., ung Pige som kan passe lille Barn i Gent.

Plads søges:

af en 36-aarig Kontormand, ugift Mand kendt med engl. Forhold, gift Typograf, ung Bagersvend.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paaetgning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Hver Tirsdag Aften Kl. 8 tyske Fasteprædikener af Pater K. Harmer. Derefter Korsvejsandagt. Første Andagt Tirsdag d. 11. Marts.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7 $\frac{1}{2}$.
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$.
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josef Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til *Exercitier i Assumptionsklostret*, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag den 15. April Kl. 7 $\frac{3}{4}$ Efterm. til Paaskelørdag den 19. Kl. 11 Form.

Dagsorden for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33, Kbh. Ø., senest den 12. April.

»Apostlernes Dronning.«   »Fredens Dronning,«
»Maria Rosenkransdronning.«   »Den ubesmittede Undfangelse.«

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Den Messe og Fælleskommunion, der hvert Aar samler Forbundets Medlemmer d. 25. Marts, paa hvilken Dato Messe læses hele Verden over i vor internationale Liga i alle Medlemmernes Intention, finder i Aar Sted *ikke som tidligere angivet i Jesu Hjerter Kirken*, men i *det biskoppelige Kapel paa Bjerregaards Sidevej 1, Valby*, hvor hs. Højærv. Biskoppen selv vil frembære det hellige Messeoffer for Forbundets Anliggender.

Medlemmerne opfordres til at give talrigt Møde. Messen er Kl. 9. Styrelsen.

Katholsk Radioklub.

I Henhold til Lovenes § 6 indkaldes herved til ekstraordinær Generalforsamling, som afholdes i Vesterhus Torsdag d. 3. April Kl. 8 med følgende Dagsorden:

1. Redegørelse fra Formanden.
2. Forslag til Ændring af Lovene.
3. Landsforeningen.
4. Valg af ny Bestyrelse.
5. Eventuelt.

P. B. V.

B. Husson,
Formand.

S.M.D.M. Ordinær årlig Generalforsamling Onsdag den 26. Marts 1930 Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Dagsorden: 1) Beretning. 2) Forhandlings- og Møde-Protokol. 3) Regnskab. 4) Valg. 5) Ferie-Koloni-Fonden. 6) Indsendte Forslag. Efter Generalforsamlingen fælles gratis Kaffeord. Alle Medlemmer bedes møde. Styrelsen.

Kirkelig Kalænder.

23. Marts 3. Søndag i Fasten.	30. Marts 4. Søndag i Fasten.
24. — M. Gabriel, Ærkeengel.	31. — M. Ferialdag.
25. — Ti. Marias Bebudelse.	1. Apr. Ti. Ferialdag.
26. — O. Ferialdag.	2. — O. Franciscus af Paula, Bekender.
27. — To. Johannes af Damaskus, Bekender og Kirkelærer.	3. — To. Ferialdag.
28. — F. Johannes af Capistran, Bekender.	4. — F. Isidor, Biskop og Kirkelærer.
29. — L. Ferialdag.	5. — L. Vincents Ferrerius, Bekender.

Ugens Messebønner.

23. Marts 3. Søndag i Fasten (N.-M. 208, G.-M. 205). 2. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de levende og døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
24. Marts Gabriel (N.-M. 855, G.-M. 690). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 213). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 216, G.-M. 210). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
25. Marts Marias Bebudelse (N.-M. 858, G.-M. 697). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 218). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 220, G.-M. 211).
26. Marts Ferialdag (N.-M. 222, G.-M. 211). 2. og 3. som 23. Marts. 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]).
27. Marts Johannes af Damaskus (N.-M. 860, G.-M. 699). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 227). 3. som 24. Marts. Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 229, G.-M. 213). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
28. Marts Johannes af Capistran (N.-M. 863, G.-M. 702). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 231, G.-M. 214). 3. Om de helliges Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 4. Som 26. Marts. Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 233, G.-M. 215). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
29. Marts Ferialdag (N.-M. 238, G.-M. 217). 2, 3 og 4 som 26. Marts.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 25. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B
Kontorchef R. Berg: Det 13. Aarhundredes Kunst.
Gothiken II (m. Lysb.).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 23. Marts Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhåvn. V Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 13.

Søndag den 30. Marts.

1930

INDHOLD: »Vi skal vandre til Herrens Hus«. — Det gamle Testamente. — Norges nye Biskop. — Jubilæet i Roskilde. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Frankrig, Nordamerika. — Redaktionel Meddelelse. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

„Vi skal vandre til Herrens Hus.”

»Giv os at ære dit Legemes og Blods hellige Hemmeligheder saaledes, at vi uophørlig føler din Forløsnings Frugt i os.« Det er en lille Bøn, vi kender saa godt, vi bruger den, hver eneste Gang den sakramentale Velsignelse meddeles. Naar Tantum ergo er sunget, saa beder Præsten, før han velsigner med Sakramentet om dette, at vi saaledes maa ære dit Legemes og Blods hellige Hemmeligheder. Først da vil Velsignelsen nemlig bringe os den rette Gavn.

»Et tungt Aag er lagt paa alle Mennesker,« siger Skriftens gamle Ord, det er Syndens tunge Aag med alle de Lidelser, der følger deraf. Det er et Aag, vi ogsaa føler i vort Indre. Vi lider under vore onde Tilbøjeligheder, under denne stadige Dragen mod det, som vi egentlig slet ikke vil, under Brodden i Kødet, en Satans Engel, som giver os Næveslag. Til denne Kamp giver Herren os Hjælp ved sin Naade. Det er Forløsningens Frugt, at der imod alt det onde i os staar ikke blot vore naturlige Kræfter, som slet ikke vilde slaa til, men der staar Guds Naade,

som er stærk til at overvinde alt. Det svarer Herren netop Apostelen, der klager og jamrer over den svære Kamp. Han faar til Svar: »Min Naade er dig nok.« Guds Naade er nok til at overvinde alt, den er stærk i vor Svaghed, og ved Guds Naades Hjælp er vi i Stand til virkelig altid at overvinde det onde. Vi er i Stand til ved Guds Naade at holde os fri for Synden, saa at vi ikke mere behøver at klage over al den Elendighed, men kan triumfere som Sejrherrer. Og lykkes det os ved Guds Naade, da kan vi ogsaa med den fasteste Tillid se Fremtiden i Møde, thi saa er det evige Liv os sikkert, saa sejrer vi baade over Synden og over Døden, fordi Jesus Christus har sejret for os. Det er Frugterne af hans Frelsergerning, Forløsnings Frugter. Naar vi da nu beder om, at vi uophørlig maa føle din Forløsnings Frugt i os, saa er det en Bøn om, at Guds Naade maa være saa rigeligt i os, at vi uophørlig kan sejre over det onde og vandre fremad mod det evige Liv. Og det længes vi jo efter, det er vort inderligste Ønske. Og skal vi opnaa det, saa gælder det blot om at at »ære dit Legemes og Blods hellige Hemmeligheder« paa rette Maade. Ved at ære Alterens Sakramente rigtigt faar vi uophørlig Forløsnings Frugter. Det gælder da for os om at ære dette hellige Sakramente paa den rigtige Maade.

Hvorledes skal vi da vise Alterens Sakramente tilbørlig Ære. I Christi Legemes Festens smukke Sekvens »Lauda Sion« siges der os noget om det: »Quantum potes, tantum aude. Hvad du mægter, tør du vove; Aldrig kan du nok ham love, Mod hans Vælde alt er smaat.« Men de Ord er jo ret nedslaaende for os: »Aldrig kan du nok ham love.« Saa er der jo ikke noget at gøre. Men det skal ikke tage Modet fra os; hvad vi mægter, tør vi vove. Alt hvad Mennesker kan gøre, det yder de ogsaa for at ære Alterens Sakramente. Pragtfulde Kirker i Tusindtal ud over Jorden vidner om Menneskenes Anstrengelser, og i Kirkerne staar straalende Altre, paa Altrene gemmes de kostbareste Monstranser som dette Sakramentes Indfatning. Alt hvad Mennesker har kunnet udtænke af skønt, og alt, hvad de har kunnet finde paa denne Jord af ædelt og kosteligt,

bringer de for at ære Christi Legemes og Blods Hemmelighed.

Men der er en Æresbevisning mod dette Sakramente, som er langt mere værd end alt andet, og det ifølge Herrens egne Ord. Vorherre siger jo: »Hvo som spiser mit Kød og drikker mit Blod, bliver i mig, og jeg i ham . . . den, som spiser mig, skal leve ved mig.« Og dette er Forløsningens skønneste Frugter at være i Herren, at leve ved ham. Og Herren siger ikke, at man skål bygge store kostbare Kirker, eller at man skal tage Del i Processioner, nej: »Hvo som spiser mit Kød og drikker mit Blod, bliver i mig, og jeg i ham.« Dette er den største Ære, vi kan vise Herren i Alterens Sakramente. Og i det kan vi alle være med, ligegyldig hvor lille og tarvelig Kirken er, blot der er en Kirke.

Naturligvis er ogsaa ydre Festligheder Herren i høj Grad velbehagelige, og de er en Hjælp for os selv. Men den skønneste af alle Processioner er Processionen op til Alterbordet. Og det er til denne Procession, Herren knytter sine Løfter, den fører til Livet i ham, den fører til, at vi faar Forløsningens Frugter i vor Sjæl. Det er den Æresbevisning, Herren frem for alt ønsker, og derfor er det ogsaa den, der gavner os selv mest. B. J.

Det Gamle Testamente.

Det er en Ynk at se, hvordan det Gamle Testaments Bøger for Tiden behandles i Pressen, i Diskussioner og i Samtaler Mand og Mand imellem. Deres historiske Beretninger kaldes Legender og Myter, deres religiøse Værdi betvivles, deres Moral mistænkeliggøres. Det kan ikke vare længe, og Guds skrevne Ord hjemfalder til almindelig Foragt hos en stor Del af den danske Nation. Overfor denne Fare er det enhver Katholiks første Pligt at staa paa sin Post for ikke selv at blive smittet af Tidens Aand. Dernæst bør han gøre, hvad den h. Petrus udtaler med de Ord: »Vær altid rede til at give Forklaring for enhver, som kræver Regnskab for det Haab, der er i eder.« 1. P. 3, 16.

Lad de følgende Linier være en Haandsrækning dertil. Medens Skriftens Fjender paaberaaber sig en stadig skiftende »Videnskabs« Modeanskuelser, som tit er meget daarlignende underbyggede, støtter vi os til Autoriteter, der med absolut Sikkerhed og uden Fare for Fejltagelse kan belære os om det Gamle Testaments historiske, religiøse og moralske Værdi.

1. Den første Autoritet, vi vil raadspørge, skal være den Helliga and. Han udtaler sig i et af den h. Paulus's Breve og siger: »Ethvert af Gud indgivet Skrift er nyttigt til Belærelse, til Irettesættelse, til Forbedring, til Opdragelse i Retfærdighed, for at en Guds Mand kan blive fuldkommen, dygtiggjort til al god Gerning.« (2 Tim. 3, 16—17.) Her er Tale om det Gamle Testamente. (Det Ny Testamente var jo ikke skrevet færdigt endnu dengang.) Gud er dets Ophavsmand. Hans Hensigt er, at det skal være til Nytte og Gavn i flere Retninger ogsaa for den ny Pagts Medlemmer. Det skal aabenbare os de evige Sandheder, advare os mod Synder og Vildfarelser, opmuntre til at forbedre os og vise Vejen til Retfærdighed og Fuldkommenhed. Med Hensyn til det Gamle Testaments moralske Værdi kommer vi altsaa til følgende Resultat: Skønt det som forberedende Stadium ikke kan være saa fuldkomment, som det Ny Testamente, gælder dog om dets Moral det Ord, som staar i Romerbrevet: »Loven er altsaa hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt.« »Vi véd, at Loven er aandelig, men jeg er kødelig, solgt under Synden.« (R. 7, 12. 14.) Det kan heller ikke være anderledes. For Hovedbudet i den gamle Pagt er det samme som i den ny: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte, af hele din Sjæl og af hele din Styrke.« 5. Mos. 6, 5.

2. Den anden Autoritet, vi vil henvende os til, er Vor Herre Jesus Christus, vor Tros Ophavsmand og Fuldender. I de Aar, da han ved sin personlige Helligheds overvældende Indtryk og ved sine Miraklers Kraft vandt sig en enestaaende Anseelse i sit Hjemland og derved banede Vejen for den ny Tro, som han bragte, plejede han jævnlig at paaberaabe sig det gamle Testaments Bøger. Ud fra dem godtgør han lejlighedsvis sin egen højere Herkomst og guddommelige Værdighed, saa ingen af Mod-

standerne kunde svare ham (Mt. 22, 14 f). De samme Bøger giver ham Argumenterne, naar han vil overbevise sine Disciple om et vanskeligt Punkt. Tænk paa de to, der Paaskedagen er paa Vej til Emmaus. Herren gennemgaar med dem, hvad der i Skriften var skrevet om ham. Ved dens Hjælp bekræfter og belyser han sin egen Lære og Fremgangsmaade. Tænk paa Bjærgprædikenen (Mt. 5—7) og Lignelserne (Mt. 13, 14 f). Skriftens Vidnesbyrd forsvarer han mod dens Fjender og deres Angreb. Tænk paa Saddukæerne. Et Ord fra Skriften viser det urimelige i deres Benægtelse af Opstandelsen (Mt. 22, 23 ff). I sine sidste Timer, da Døden nærmede sig den korsfæstede, beder Frelseren en Davids Salme, og kort før sin Himmelfart siger den opstandne til sine Apostle: »Dette er de Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu var hos eder, at alt det bør opfyldes, som er skrevet om mig i Mose Lov og Profeterne og Psalmerne. Da oplod han deres Forstand, saa de forstod Skrifterne.« (Lc. 24, 44 f.) Spørger man altsaa efter det Gamle Testaments religiøse Værdi, saa er disse Bøger omtrent det samme, som Johannes Døberen i sin Tid var. Han kalder sig selv Brudgommens Ven eller Brudefører. Som han fører de Menneskene til Christus og belærer om Christus. Dermed er alting sagt.

Ogsaa naar man ønsker Svar paa Spørgsmaalet: Er det Gamle Testaments fortællende Stof Legende eller historisk paalidelig Beretning?, faar man sikker Besked gennem Herrens Ord og Arbejdsmaade. Ligemeget om han underviser Folket eller diskuterer med sine Modstandere, saa anfører han baade Steder og Eksempler fra alle Dele i Skriften, og det fremgaar tydeligt af Sammenhængen, at han vil bruge Beviser, som er uangribelige. Uden at gøre Forskel paaberaaber han sig saaledes Jonas og Niniviterne, Dronningen af Saba og Salomon, Elias og Elisæus, David, Noa, Lot og Sodomiterne og ogsaa Lots Hustru. For ikke at nøjes med Eksempler, lad os tilføje, hvad Herren siger med rene Ord. De er et højtideligt Vidnesbyrd om Skriftens Sandhed og urokkelige Fasthed: »Sandelig siger jeg eder: Indtil Himmel og Jord forgaar, skal ikke den mindste Streg eller Prik af Loven forgaa, før alt fuldbyrdes.« (Mt. 5, 18.) »Skriften kan ikke rokkes« (= ikke bort-

forklares). (Jo. 10, 35.) »Hvo, som derfor ophæver et af disse mindste Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den ringeste i Himmerige.« (Mt. 5, 19.)

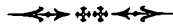
3. Det kan ikke være paafaldende, at ogsaa de hellige Apostle — de er vor tredie Autoritet —, som var uddannet i Herrens egen Skole, havde hørt hans Ord, modtaget hans Anvisninger og kendte hans Standpunkt og Metode, ogsaa med Forkærlighed søgte hen til det Gamle Testaments Bøger under deres Virksomhed som Evangeliiets Forkyndere. Skønt Herren bekræftede deres egne Ord »ved Tegn og Vidundere« (Ap. G. 14, 3), blev dog Skriftens Vidnesbyrd ogsaa en meget betydelig Faktor ved Opnaaelsen af deres store Resultater. Ved Hjælp af dem overbeviste de Jøder og Hedninger om Kristendommens Sandhed, slog Jødernes haardnakkede Modstand ned og fik de Vildfarelser standset, som hist og her dukkede op allerede dengang. Alt dette ses klart af Apostlenes Prædikener og Breve, af Matthæus's og Johannes's Evangelium, men allerbedst af den h. Paulus's Forfatterskab. Da han som den berømte Gamaliels Elev studerede Loven og Profeterne, forsynede han sig med de aandelige Vaaben, om hvilke han selv senere sagde: »Vore Stridsvaaben er ikke kødelige, men mægtige for Gud.« 2 C. 10, 4. — Saaledes fører altsaa ogsaa denne Betragtning til det samme Resultat angaaende det Gamle Testaments historiske, religiøse og moralske Værdi.

For enhver, der staar paa kristen Grund og bærer sit kristne Navn for Alvor, bør altsaa følgende staa fast: Det Gamle Testamente er ligesom det Nye skrevet under den Helligaands Vejledning paa en saadan Maade, at det er Gud, der er dets egentlige Ophavsmand, medens de menneskelige Forfattere kun var Redskaber i Guds Haand. Som Herrens Ord kan det ikke indeholde nogen Fejltagelse, men maa være absolut Sandhed. Det fortjener derfor den højeste Anseelse og Ærbødighed fra vor Side. Som et Brev fra Gud, der bringer Meddelelser om hans Hemmeligheder, om hans Visdom og Barmhjertighed, om hans Raadslutninger og Gerninger, er det en dyrebar Skat, som Kirken har modtaget, og en vidunderlig Trøst for Menneske-

slægten, saa længe den er paa Pilgrimsfærd ned gennem Tiderne.

Dette er Kirkens Lære om den h. Skrift. Hvor usikre og tomme og selvmodsigende er ikke overfor denne de Angreb, som Rationalismen retter mod den h. Skrift. Om en Menneskealder vil det næste Slægtled smile ad dens Hypoteser og den Støj, hvormed den forsøger at gøre sig gældende nu i vore Dage. Om Christus derimod og hans Lære om det Gamle Testamente vil man sige: »Christus er den samme: i Gaar, i Dag og til evig Tid.« (H. 13, 8.)

Fr. Kùpferle, S. J.

Norges nye Biskop.

Som Dagbladene allerede har meddelt, er Mgr. Olav Offerdahl blevet udnævnt til Apostolisk Vikar i Norge.

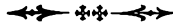
Om denne Udnævnelse skriver »St. Olav« i sit sidst ankomne Nummer: Saa snart Budskabet om Udnævnelsen af den nye Overhyrde blev kendt blandt Katholikkerne, vakte det almindelig Glæde. Med Længsel havde man i halvandet Aar ventet paa Roms Afgørelse, og da den nu kom, var Glæden stor over atter at have faaet en Biskop. Særlig glædede man sig over, at den hellige Faders Valg denne Gang var faldet paa en af Vikariatets Præster, paa en Præst, som i næsten fyrretyve Aar paa en særdeles fortjenstfuld Maade har viet alle sine Kræfter til Arbejdet for Kirkens Sag i vort Land, og dertil paa en norsk Præst. Saa havde man da for første Gang, siden Ærkebiskop Olav Engelbrektsøn i April 1537 forlod Landet, faaet en norsk katholsk Biskop.

Biskop Olav Offerdahl er født i Ardal i Sogn den 12. December 1857. Efter at han i Tyveaarsalderen efter lange og grundige Overvejelser havde forladt Statskirken og var gaaet over til den katholske Kirke, var han i nogen Tid Lærer ved St. Pauls Menighedsskole i Bergen. Men snart var han klar over, at han var kaldet til at blive Præst, og drog til Udlandet for at begynde sin Uddannelse. Efter et Par Aars forberedende Studier i Belgien kom han til Rom

og studerede Theologi i seks Aar ved Propagandakollegiet. Han blev præsteviet i Laterankirken den 22. November 1891 af Kardinal Parocchi.

Som Præst har Mgr. Offerdahl virket forskellige Steder i Norge, fra 1907 har han — bortset fra en kort Afbrydelse — været Sognepræst i Oslo. I 1928 blev han udnævnt til Apostolisk Administrator. Han har tillige været meget virksom med sin Pen. I adskillige Aar redigerede Mgr. Offerdahl »St. Olav«, og han har udgivet forskellige Smaaskrifter. Men hans store litterære Arbejder er Oversættelserne af Davids Salmer og af Det nye Testamente.

Danske Katholikker tager Del i de norske Trosfællers Glæde og beder den nye Biskop modtage en hjertelig Lykønskning ogsaa herfra.

Jubilæet i Roskilde.

Som forleden meddelt kunde St. Maria Hospital i Roskilde den 14. Marts fejre 25 Aars Jubilæum. Vi bringer her »Roskilde Avis«s Referat af Jubilæumsfesten. Det giver tillige en Oversigt over Arbejdet i de 25 Aar.

25-Aarsdagen for Sct. Maria Hospitals Eksistens fastslog klart den Betydning, som det har faaet for Roskilde By og dens Omegn i det forløbne kvart Aarhundrede. Fra Morgenstunden vajede det franske og danske Flag foran Hospitalets Hovedindgang, og over selve Portalen var der pyntet med Grønt. Fra de tidlige Formiddagstimer strømmede det ind med Hilsener, Gaver og Lykønskninger, og ret hurtigt blev Buketternes og smukke Blomsterdekorationers Antal stort. Smagfuldt anbragte de glade og feststemte Søstre og det øvrige Hospitalspersonale dem paa Trappeafsatser og Gange, og den Fest, de bar Vidnesbyrd om, bredte sig hurtigt over den store Bygning til Syges Helbredelse, ja, bredte sig endda efter Sigende helt over i den i umiddelbar Nærhed af Hospitalet beliggende Sct. Josephs Skole.

*

I et Par Eftermiddagstimer — og medens Dørene til Sygestuerne stod aabne — markerede Hospitalet Jubilæumsdagen ved en enkel, men stilfuld Højtidelighed i Søstrenes Samlingslokale i øverste Etage. Som Gæster saas bl. a. Borgmester Nørregaard med Frue og Byraadsmedlem-

merne Apoteker Augsburg og Førstelærer H. P. Hansen, Bygmesteren, Arkitekt Stigaard, Bankdirektør H. Stigaard (Menighedssygehusets Bestyrelse), Kriminaldommer Bjørn-Jensen, de allerfleste af Byens Læger med Nestoren, Læge Hertel, i Spidsen, Læge Felding og Frue, Borup, Pastor Aage Martensen-Larsen, Forretningsfører Borrild, tidligere katolsk Sognepræst i Roskilde, Hoppers, Baronesse Rosenørn-Lehn, den nye Præst ved Sct. Laurentii Kirke, Pastor Maribo, Sagfører Staal, Forpagter Wæber med Frue, Fru Organist Kerckhoffs, Repræsentanter for Roskildepresen og Hospitalets Medarbejdere.

Efter at Sognepræsten for den herværende katolske Menighed, Pastor Quaedvlieg, paa Forstanderinden, Bonne Mère Mederic's og Søstrenes Vegne havde budt velkommen, sang Forsamlingen »Kærlighed fra Gud« og derpaa en smuk Salme: »Vi pløjed, og vi saaede...«

De forløbne 25 Aar.

Saa traadte Overlæge Veilbæk frem og gav i en formfuld og velholdt Tale en Oversigt over de forløbne Aar, efter at han indledningsvis havde rettet en Tak til de Faktorer, som Hospitalet havde haft Forbindelse og et godt Samarbejde med. Overlægen rettede ogsaa en Tak til Byens Læger for Støtte og godt Samarbejde, og Takken udstrakte han til de andre Sygehuse, specielt Menigheds-sygehuset.

Det var en lykkelig Begivenhed for Hospitalet, at det kom til at staa Byen nær, og vi er hernede — sagde Overlæge Veilbæk — glade for, at Byraad og Sygehusudvalg vilde adoptere os. Det er vort Haab at gøre Arbejdet saadan, at Befolkningen kan have Glæde af Samarbejdet, ligesom vi har det. Ogsaa Pressen blev takket med en Opfordring om at bringe til videre Kredse Hospitalets Tak for de mange, gode Aar.

I store Træk omfattede Gennemgangen af Sct. Maria Hospitals Liv, hvad »Roskilde Avis« faa Dage før Jubilæumsdagen fremdrog bl. a. gennem det interessante Interview med Overlægen selv. Aar for Aar er Tallet paa Patienter vokset. De sidste 5 Aar har der været 22,000 Sygedage. Det samlede Patientantal udgør 12,800, Operationernes Antal 6750. I 1922 blev 4 Verandaer indrettet til Sygestuer.

De senere Aar har der været en

stadig Overbelægning,

endda i en saadan Grad, at Patienter har maattet vente indtil en Uge paa Indlæggelse eller er bleven vist hen til

et andet Hospital. Der har fundet en rivende Udvikling Sted i de 25 Aar. Pastor Kerckhoffs havde Ret, da han saa, at Roskilde trængte til et nyt Sygehus.

Den første Overlæge ved Hospitalet var Lunding-Smith, nu Amtssygehusets Overlæge. I de 9 Aar, han var her, lagde han Grunden, og Søstrene mindes ham med stor Taknemmelighed som deres udmærkede Støtte og Lærer i den første vanskelige Tid. Blandt andet kunde Sproget virke hæmmende i Retning af at komme Patienterne paa nært Hold.

Nu afdøde Overlæge Tage-Hansen virkede fra 1914 — 21. Han vandt Søstrenes Hengivenhed, og vi véd, at han elskede delte Hospital og stadig omfattede det med stor Interesse, efter at have taget sin Faders Gerning op i Aarhus. Desværre fik han ikke Lov til at virke mange Aar i den. Tage-Hansen skaffede Hospitalet nye Venner, og det var ham, som fik Overenskomsten med Byen i Stand. Herefter er Økonomien kommen til at hvile i sig selv. Senere Aars Overskud har Søstrene lagt hen med eventuelle Udvidelser for Øje.

Overlæge Veilbæks Tak.

— I 1921, fortsatte Overlæge Veilbæk, traadte jeg selv til, og jeg skylder Søstrene og Roskilde og dens Omegns Borgere en hjertelig Tak for lykkelige Arbejdsaar. De 9 Aar har været én lang Arbejdsdag fuld af Glæde, selv om Skuffelser selvsagt ikke er udeblevet. Til Patienterne siger jeg Tak for Tilliden. Da en Reservelæge fornylig rejste, spurgte jeg ham, om han mindedes, at en Patient, naar vi havde drøftet Situationen, havde undslaaet sig for en Operation. Han sagde nej! I de 9 Aar har der været 365 Blindtarmsoperationer, hvoraf kun én med dødelig Udgang, og 83 Galdestensoperationer, ogsaa med kun ét Dødsfald. Selvfølgelig er der Held med i et saadant Resultat. Jeg takker Lægerne, i hvem jeg har haft dygtige Hjælpere, og jeg takker Søstrene, de trofaste og aarvagne Sygeplejersker.

Jeg vil ønske, at Hospitalet maa følge med i Udviklingen, og her peger jeg paa, at vi stærkt trænger til mere Plads. Mere Plads er vort største Ønske paa denne Dag, ogsaa af den Grund, at den nødvendige Plads giver den Hygge, som gerne skal findes paa et Hospital.

Til Søstrene retter jeg en personlig Tak. De har i én stor Arbejdsdag baaret det store Læs, men gjort det glade og tilfredse. Jeg er kommen til at sætte megen Pris paa Søstrene som Sygeplejersker, har set deres Evne til at tage Tingene med det gode, med Hjerte og Barnesind. Og at

have Hjertet med i Sygeplejegerningen — ikke den kolde, klare Hjerne alene — betyder umaadelig meget.

Den første Forstanderinde, Søster Maria Patricia, var en klog og støt Leder fra 1905—1923. Trofast var hun overfor Søsterflokket, Søster Hortence var den ideelle Leder af den kirurgiske Afdeling. Vi troede, at hun var uerstattelig. Men — heldigvis — det var hun jo ikke. At Søstrene har vundet sig Venner, ser de i Dag. De fortjener ogsaa Takken, saa vist som det ikke er let i et fremmed Land at skabe en Virksomhed som denne. I deres store Fædreland, Frankrig, i Moderhuset, hersker der sikkert ogsaa Glæde over denne Dag, over de 25 Aars gode Forløb.

Søstrænes Hilsen til Danmark.

— Jeg véd, sluttede Overlægen, at Søstrene her er bleven glade for Danmark, nærmere betegnet glade for Roskilde. En Forstanderinde, der skulde rejse, har sagt til mig: Jeg glemmer aldrig Danmark! Det er bleven Søstrænes andet Fædreland, og derfor har de bedt mig bringe Danmark en Hilsen paa den Maade, at de sammen med os synger: »Der er et yndigt Land«.

Efter at den smukke Fædrelandssang var sunget, bragte Borgmester Nørregaard

Byens Lykønskning og Tak.

— Sct. Maria Hospital har, sagde Borgmesteren bl. a., haft stor Betydning for Byen og Egnen paa mange Maader. Som Institution for Byens Næringsliv, og meget som Hospital. Men størst har Betydningen været for Roskilde som Kommune, idet der ved dets Oprettelse blev afhjulpet en Mangel. I en lykkelig Stund kom Sct. Maria Hospital, og dets Start affødte endnu et. Men Tiden har vist, at der var udmærket god Brug for begge. Borgmesteren sluttede sin hjertelige Lykønskning med at udtale de bedste Ønsker for Hospitalets Fremtid. Forstanderinden, Bonne Mère Mederic, bad han modtage Byens Tak, og Overlæge Veilbæk takkede han for opofrende Arbejde gennem mange Aar.

Lægernes Tak

blev fremført af Læge Jørgensen, som samtidig bragte en personlig Tak for de 25 Aar. Alle er glade for Hospitalet, Lægerne saavel som Patienterne. Har en Patient været her én Gang, ønsker han eller hun altid at komme tilbage, hvis fornyet Hospitalsophold er nødvendigt. Fra den Dag, vi havde Sct. Maria Hospital, var det ikke mere nødvendigt at sende Patienter, som skulde gennemgaa en stor Operation, til København. Sammen med Lykønskningen udtalte Læge Jørgensen Haabet om, at Udvidelsen maatte komme.

Søstrenes Tak.

Sognepræst Quaedvlieg rettede paa Søstrenes Vegne en Tak til Roskilde By, Byraadets Sygehusudvalg, Lægerne og Roskilde-Pressen for de forløbne 25 Aar. Med stor Taknæmmelighed mindes Søstrene Overlæge Lunding-Smith, afdøde Overlæge Tage-Hansen og en Række udmærkede Reservelæger. Og de bringer deres Tak til den nuværende fremragende og opofrende Overlæge Veilbæk. Ekspektancelisterne viser Patienternes Hengivenhed for Overlægen.

At Hospitalet kan se tilbage paa 25 lykkelige Aar har sin Grund i Danskernes gyldne Hjerte. Ved høj Kultur har Danskerne skabt sig et Hjerte, hvor det humane og barmhjertige træder stærkt i Forgrunden. En Søster, der i en Aarrække havde været i Danmark, blev kaldt hjem til Fædrelandet, men hun bad sin Forstanderinde om at maatte vende tilbage til Danmark. Hun behøvede ikke Rejsepenge, vilde gaa paa sin Fod tilbage, blot hun maatte! De rødgyldne Hjerter i Danmarks Rigsvaaben betegner godt det danske, varme Hjerte.

I Haab om, at det næste Jubilæum for Hospitalet vilde markere en ligesaa god Periode, som den nu afsluttede, udbragte Pastoren et Leve for Hospitalets Gæster.

Festen sluttede med Afsyngelsen af Johannes Jørgensens smukke Sang: »Over hele Jordens Rund«, som blev sunget ved Indvielsen for 25 Aar siden, og med, at Forpagter Wæber paa Patienternes Vegne takkede Søstrene for deres opofrende Gerning. Før Gæsterne forlod Hospitalet var der i Søstrenes Læsesal et kort selskabeligt Samvær.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Frankrig (K. P.) En interessant Saligkaaringsproces synes at være nær forestaaende. De to, som skal erklæres salige, er Fabrikant Philibert Vrau og Læge Camille Féron. Vrau overtog efter at have fuldendt sine Universitetsstudier sin Faders Fabrik i Lille og kaldte sin Svoger Féron til sig, for at de sammen kunde føre deres sociale Idéer ud i Livet. De stiftede en Forening for Arbejdsgivere og Arbejdere for at tilintetgøre den stadig voksende Kløft mellem Kapital og Arbejde, grundlagde d. hl. Nicolaus' Korporation for Spindere og Vævere med en Bestyrelse, der var sammensat af Arbejdere og Fabrikanter, og et Fond, til hvilket begge Parter hidrog, sørgede for Folkeskoler og tekniske Skoler, Arbejderboliger og Socialforsik-

ringskasserne og hidkaldte Nonner til at tage sig af Fabrikarbejderskerne. Desuden oprettede de Bønforeninger, arrangerede Katholikmøder, byggede nye Kirker i Lilles Forstæder, fik oprettet nye Sogne og bevirkede derved, at Dioceset Cambrai blev delt, og Bispedømmet Lille blev oprettet, og de byggede Kathedralen til det nye Bispedømme. De var ogsaa Sjælen i Arbejdet for Afholdelse af internationale eucharistiske Kongresser, af hvilke den første afholdtes 1881 i Lille. Deres største Værk var maaske Grundlæggelsen af det katholske Universitet i Lille. Vrau døde 1905, Féron 1908. Den sidstes Søn, Paul Féron, arvede sin Faders Interesse for den gode Presse og udgav 1900—1926 det kendte katholske Pariserblad »Croix«.

Nordamerika (K. P.). Engang i forrige Maaned maatte en Handelsflyvemaskine nødlande i Jesuiternes Hovedkvarter i Alaska, Holy Cross. Flyveren modtog under sit ufrivillige Ophold en storslaaet Gæstfrihed hos Jesuiterne, og som Tak herfor fløj han, da Maskinen var gjort i Stand, en af Præsterne i en Uge fra Missionsstation til Missionsstation, og de tilbagelagde paa faa Dage Strækninger, der ellers krævede Maaneder. Jesuiterne regnede nu ud, at de med en Flyvemaskine kunde besøge alle deres Missionsstationer i tre Uger, medens de før behøvede et helt Aar dertil. En Lægbroder er nu blevet uddannet til Flyver og gennemgaar for Tiden et Kursus i traadløs Telegrafi. En Verdenspræst, som skal tiltræde et Embede i det yderste Nord, er ogsaa uddannet som Flyver, og til hans Rejseudstyr hører to Flyvemaskiner. I det hele taget tages Flyvemaskinen stadig mere i Brug paa Missionsmarken. En Missionær i Indien har faaet Flyver-Uddannelse paa Hoover Flying Field i Washington og samler nu Penge ind til en Flyvemaskine. En Krigsflyver fra Køln vil flyve i sit Missionsarbejde i Sydvestafrika, og en anden Krigsflyver vil betjene sig af en Vand-Flyvemaskine under sit Missionsarbejde paa Salomonsøerne (ved Australien). St. Vincents-Benediktinerkollegiet i Latrobe (Pennsylvania, U. S. A.) har til Præsteuddannelsen føjet et fuldstændigt Flyvekursus og indrettet 55 acres i Nærheden af Kollegiet til Øvelsesmark. Endelig kan nævnes, at en Valfart Madrid—Rom foregik ad Luftvejen.

Redaktionel Meddelelse.

Paa min Anmodning har Hs. Højærværdighed Biskoppen fritaget mig for Stillingen som Redaktør af Ugebladet, og Pastor Cay Benzon er blevet udnævnt til min Efterfølger fra 1. April. Idet jeg saaledes slutter mit Arbejde her ved Bladet, beder jeg alle dem, der i de forløbne Aar har hjulpet mig, og alle, der har vist mig Tillid, modtage min hjerteligste Tak. *Bernh. Jensen.*

Under Protektion af Hans Højærværdighed Biskop Brems:

Velgørenheds-Koncert

til Fordel for Feriekolonien i Allerslev,

Søndag den 30. Marts 1930 Kl. 8 præcis

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Hr. Pianist *Carl Worm*. — Velvillig Assistance af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. Kantor *B. Husson*. — Lysbilleder fra Allerslev og Klostret »Porta cæli«. — Billetter à 1 og 2 Kr. faas hos: Portneren, Stenosgade 4 A, Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Tlf. V. 3930 og St. Ansgars Boghandel, »Vodroffsgaard«, Tlf. V. 9773.

Katholsk Radioklub.

I Henhold til Lovenes § 6 indkaldes herved til ekstraordinær Generalforsamling, som afholdes i Vesterhus Torsdag d. 3. April Kl. 8 med følgende Dagsorden:

1. Redegørelse fra Formanden.
2. Forslag til Ændring af Lovene.
3. Landsforeningen.
4. Valg af ny Bestyrelse.
5. Eventuelt.

P. B. V.

B. Husson,
Formand.

St. Josefs Gilde

afholder $\frac{1}{2}$ aarlig Generalforsamling Mandag d. 14. April Kl. 8 i Bredgade 67.

Forslag, som ønskes behandlede, maa være Formanden, Br. G. Weisenfeld, Hellerupvej 2, Helrp. ihænde, senest Mandag den 7. April.

P. B. V.

Johs. Bølker,
Sekretær.

Katholsk Klub afholder Møde i Domus Medica, Amalieg 5, Tirsdag den 1. April 1930 Kl. 19 $\frac{3}{4}$. Foredrag af Pater Rektor J. Wolfsberg S. J. om Folkeforbundet. Gæster kan medtages.

Bestyrelsen.

A.C. Onsdag d. 2. April 1930 Kl. 8 pr. Forfatteren *Helge Rode* Oplæsning af egne Værker. Før Oplæsningen: Frøkerne *Marie Alsted* og *Dagny Christensen*: Haydn: Duet for to Violiner. E-Dur, Opus 102.

NB. Dørene lukkes under Musikken. Gæster har Adgang mod Forevisning af Kort.

Administratores.

I den underskønne Grib Skov

udlejes mbl. Sommerhus med 4 Sengepladser for 60 Kr. mdl. Henvendelse Diemar, Skinderg. 32. Tlf. Byen 6555.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Husholdningselev,
Stuepige, Husassistent kendt m.
Madlavning, unge Piger til et
Hospital.

Plads søges:

af en Incassator, to Kontorister,
Lagerist, ugift Mand kendt med
engelske Forhold, Typograf, ung
Mand v. Landvæsenet eller hvad-
somhelst.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Hver Tirsdag Aften Kl. 8 tyske Fasteprædikener af Pater K. Harmer. Derefter Korsvejsandagt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7½
St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¼
Sakramentskirken Kl. 8. St. Josef Kirke Kl. 7½

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til *Exercitier i Assumptionsklostret*, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra *Tirsdag den 15. April Kl. 6¾ Aft.* til *Paaskelørdag den 19. Kl. 11 Form.*

Dagsorden for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. *Marie Wissum*, Strandboulevard 33, Kbh. Ø., senest den 12. April.

»Apostlenes Dronning.«   »Fredens Dronning,«

»Maria Rosenkransdronning.«   »Den ubesmittede Undfangelse.«

Hertug Knuds Divisions Paaskelejr for Førere.

Fra Onsdag den 16. April Kl. 7 Aften indtil Paaskelørdag Morgen holder H. K. D. *lukket Retraite* for Førere og Føreraspiranter paa *Sankt Andreas Præstegaard*, Charlottenlund, under Ledelse af Divisionskapellan P. Wolfisberg. For Opholdet betales 6 Kr. Muligvis bliver der endnu Plads tilovers til nogle faa katolske Spejderførere fra Provinsen. Anmeldelser fra Provinsen bedes indtil senest den 10. April rettet til:

P. Josef Wolfisberg, S. J. Stenosgade 4, København V.

Den katolske Syge- og Begravelseskasse af 1867

afholder i nærmeste Fremtid sin aarlige Generalforsamling. Forslag, som ønskes behandlet paa Mødet, bedes sendt med ovennævnte Adresse til Katholsk Boghandel, Stenosgade, som ogsaa modtager Indbetaling af Kontingent. Bestyrelsen.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,
Bredgade 64°

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5.

Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

Kirkelig Kalønder.

30. Marts 4. Søndag i Fasten.	6. Apr. Passionssøndag.
31. — M. Ferialdag.	7. — M. Ferialdag.
1. Apr. Ti. Ferialdag.	8. — Ti. Ferialdag.
2. — O. Franciscus af Paula, Bekender.	9. — O. Ferialdag.
3. — To. Ferialdag.	10. — To. Ferialdag.
4. — F. Isidor, Biskop og Kirkelærer.	11. — F. Marias syv Smerter.
5. — L. Vincents Ferrerius, Bekender.	12. — L. Ferialdag.

Ugens Messebønner.

30. Marts 4. Søndag i Fasten (N.-M. 247, G.-M. 218). 2. Om de helles Forbøn (N.-M. [120], G.-M. [105]). 3. For de levende og døde (N.-M. [125], G.-M. [110]).
31. Marts Ferialdag (N.-M. 252, G.-M. 223). 2. og 3. som den foregaaende Dag. 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]).
1. Apr. Ferialdag (N.-M. 257, G.-M. 224). 2, 3 og 4 som den foregaaende Dag.
2. Apr. Franciscus af Paula (N.-M. 872, G.-M. 704). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 262). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]). Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 265, G.-M. 225). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
3. Apr. Ferialdag (N.-M. 270, G.-M. 227). 2, 3 og 4 som 31. Marts.
4. Apr. Isidor. Messe for en Kirkelærer (N.-M. [41], G.-M. [42]). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 274, G.-M. 228). 3. som 2. Apr. Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 276, G.-M. 232). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.
5. Apr. Vincents Ferrerius. Messe for en Bekender (N.-M. [46], G.-M. [47]). Særlig Oration (N.-M. 873, G.-M. 705). Ihukommelse af Fastedagen (N.-M. 282). 3. som 2. Apr. Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 283, G.-M. 234). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Festen.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 1. Apr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B

Generalforsamling.

1. Beretning og Regnskab.
2. Valg af Forstander og Bestyrelse.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag d. 30. Marts Kl. 8 i Sakramentskirken. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allershelligste udstillet i Foreningens Intention.

Alle de mange, fjærn og nær, der bidrog til at gøre min 70-aarige Fødselsdag til saa straalende en Festdag, bedes hermed modtage min dybtfølte Tak.

Fredericia, d. 22. Marts 1930.

Joh. Frederiksen.

Undertegnede udstiller fra 1ste til 15de April en Del af mine Arbejder (nogle fra Assisi) i **Kunsthåndelen Gl. Kongevej 119.**

*Maria Pullera,
Malerinde.*

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 14.

Søndag den 6. April.

1930

INDHOLD: Naar Menneskesønnen forhaanes. — Præstevielser. — Gammeltestamentlig Moral og vor Tids. — Programmet for Valfarten til det hellige Land. — En Tak til Pastor Jensen. — Naar Fremtiden bygges op. — Udnævnelser. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Naar Menneskesønnen forhaanes.

Vi nærmer os Golgatha. Allerede paa den første Søndag i Fasten skimtede vi Korset ude i Horizonen, naar vi hørte Jesus tale til sine Apostle om, hvad der venter ham i Jerusalem: »Se, vi drager op til Jerusalem, og der skal alt fuldkommes, hvad der er skrevet om Menneskens Søn. Thi han skal overgives til Hedningerne og bespottes, hudstryges og bespyttes. Og efter at have hudstrøget ham skulle de myrde ham...« Stærkere og stærkere har vi følt, at den tunge Time nærmede sig. Jesu Fjenders Raseri vokser, og paa Passionssøndag hører vi i Evangeliet til hvilket Maal af Ondskab og Hadefuldhed Jødernes Førere er naaet. Deres Blodtørst og Hævnløst ulmer og gløder i deres Ord. Det er som en Flok Hyæner, der viser Tænder.

Vor Herre taler til dem med Ro og Værdighed. Men det kan godt være, at hans Ord er blevet følt af hans Forfølgere som en svidende Piskesnært. »Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Synd?«, spørger han dem. De

skummer af Raseri, thi de ved ikke, hvad de skal svare. Der er næppe noget, der kan bringe et Menneske ud af Ligevægt som Følelsen af at have Uret og Manglen paa Ærlighed til at indrømme det. Jøderne svarer, som man altid gør i den Situation, med Ukvemsord. Den aandeligt underlegne har ikke andre Vaaben end Vold: Jøderne gør allerede Vold paa Frelseren med deres tøjlesløse Ord. Det er i Fortsættelse heraf, at de — kort Tid senere — slaar ham og piner ham til Døde.

De viger ikke tilbage for at paastaa, at han — den Hellige, deres Gud — er besat af en ond Aand. Det er deres egen slette Samvittighed, der faar dem til at føre den Slags vanvittig Tale. Det piner dem at føle, hvor himmelhøjt han staar over dem. Det piner dem at se hans Ro og se, hvorledes han, trods deres rasende Angreb alligevel bevarer den fulde Fatning. Det piner dem, at de føler hvorledes deres Samvittighed inderst inde hvisker, at det er ham, der har Ret og dem selv, der har Uret. Men det maa ikke være sandt, at de har Uret. Det maa ikke være ham, der gaar af med Sejren. Skulde de slaa sig for Brystet og bekende, at de havde taget Fejl? Nej, en saadan Ydmygelse vilde dræbe dem. Alene Tanken derom vilde gøre dem rædselsslagne.

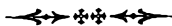
Og det er ham, Jesus Christus, der er Skyld i al denne Pine, og derfor maa han ryddes af Vejen. Ret eller Uret spørger man ikke om. De føler sig saa smaa, saa dumme, saa uretfærdige og afmægtige overfor ham, derfor skal han dø.

Som Christus blev forfulgt saaledes er hans Kirke jo blevet det igennem alle Tider. Men er Motivet ikke ogsaa altid det samme. Man er kommet til Magten og vil herske. Alle kan man faa til at krybe og kravle for En, blot ikke Kirken. Ja, værre endnu. Man føler sig lille, dum og uretfærdig overfor Kirken, derfor skal Kirken ryddes af Vejen.

Men er vi helt sikre paa, at den Mangel paa Ærlighed og Retsind, som Jesu og Kirkens Fjender er prægede af, aldrig nogensinde — heller ikke i det smaa — finder indpas i vort Sind. Er vi aldrig bange for at indrømme, at vi har taget Fejl? Vil vi altid gerne føle os smaa og

ringe overfor Gud? Er det ganske sikkert, at vi til enhver Tid er absolut ærlige overfor Gud? Har vi Mod til at se vore Fejl? Er vi i Besiddelse af det Heltemod at begynde en Udryddelseskrig imod disse Fejl? C. B.

Præstevielse.

I Anledning af Diakon *Knud Ballins* Præstevielse i St. Ansgars Kirke Lørdag d. 5. April Kl. 8 Fmd., gengiver vi efter *Pastor Schindlers »Liturgi«* (S. 196—199) en kort Beskrivelse af den hellige Handling.

En mere fuldstændig Tekst frembyder *Erik A. Wang: Præstevielsens væsen og ceremonier.* Kristiania. 16 S.

Biskoppen læser (synger) Messen, medens Ordinanden knæler nede foran Altret, indenfor Knæfaldet. Messen skrider frem som normalt indtil Tractus (eller Sekvents) inclusive; saa afbrydes den ved, at Ærkediakonen kalder Ordinanden frem: Fremtræde nu de, som skal vies til Præsternes Orden!

Saa træder Ordinanden (eller Ordinanderne) frem, idet en Præst oplæser deres Navne; Ordinanden er klædt som Diakon i Axeldug, Messeskjorte, Livgjord, skraa Stola og Manipel — over Armen bærer han Messehaglen; i højre Haand har han en tændt Kærte og et hvidt Linklæde. Naar han knæler for Bispen, siger Ærkediakonen: Højærværdige Fader, vor hellige Moder, den katholske Kirke, begærer, at nærværende Diakon vies til Præstedømmets Byrde!

Bispen spørger: Ved Du, om han er værdig? Der svarer: Saa vidt menneskelig Skrøbelighed kan vide det, ved og bevidner jeg, at han er denne Tjenestes Byrde værdig! Biskoppen svarer: Gud ske Lov!

Saa holder han en rituel Tiltale til Ordinanden; den gaar ud paa, som det var Sæd i Oldkirken, at Folket skal spørges om Ordinandens Kvalitet; Biskoppen opfordrer Menigheden til, om nogen har Iudsigelse at gøre, da at træde hen og sige frit frem »dog ihukommende sin Stand«.

Naar ingen — efter nogen Tøven — gør Indsigelse, fortsætter han med en rituel Formanings-Tale om Præstens Gærning, Rettigheder og store Ansvar — samt om det Eksempel, han er pligtig at give.

Nu strækker Ordinanden sig paa sit Aasyn i Støvet paa Korets Gulv, medens Litaniet til Allehelgen synges.

Naar saaledes hele Kirkehistorien er hidkaldt nærværende, staar Ordinanden op og knæler foran Bispen; denne lægger tavs sine Hænder en Stund paa Ordinandens Hoved — det samme gør alle tilstedeværende Præster.

Bispen og alle Præsterne strækker nu Haanden ud over Ordinanden, og Biskoppen beder om Guds Velsignelse, og den apostoliske Rækkefølge har ved Haandspaalæggelsen faaet et nyt Led.

Dærefter følger fra Biskoppen en længere Bøn om den præstelige Naade — en Bøn, der (med den sædvanlige Dialog) gaar over i en Præfation, som har Hentydning til Den gamle og Den nye Pagts Præstedømmer og til den hellige Histories Forbilleder, og som atter beder om de forskellige Naadegaver til Tjenesten.

Saa sætter Biskoppen sig paa Alterstolen (*faldistorium*), Ordinanden knæler for ham, og Biskoppen lægger den skraa Diakon-Stola korsvis krydset over hans Bryst, som Præster bærer den, med Ordene: Modtag Herrens Aag, thi hans Aag er let og hans Byrde god!

Saa lægger han Ordinanden Messehaglen over Hovedet; fortil hænger den helt ned, men bagtil hæftes den endnu op i Højde med Skuldrene (endnu er Ordinanden ikke helt Præst!). Ordene lyder: Modtag det præstelige Klædebon, som betegner og betyder Kærlighed; thi Herren er mægtig at forøge Dig Kærligheden og fuldkommen Gærning!

Nu knæler alle, og Biskoppen beder en inderlig Bøn om Helligelse i enhver Retning for Ordinanden. Naar den er sluttet, lyder (medens ogsaa Bispen knæler): *Veni creator*, Hymnen til Gud Helligaand. Naar første Vers er sunget (Koret synger Resten) sætter Bispen sig paa Alterstolen; Ordinanden træder til, og med Katekumenernes Olie salver Bispen hans Haandflader med et stort Korstegn, derpaa salver han hele Haandfladen, idet han siger: Herre, værdiges at vie og hellige disse Hænder ved denne Sal-

velse og ved Vor Velsignelse, at hvad Du velsigner, er velsignet, hvad Du indvier, er indviet og helliget, i Vor Herres Jesu Kristi Navn!

Ordinanden svarer: Amen! og Biskoppen lukker nu hans salvede Hænder sammen og binder det hvide Linklæde, Diakonen bar, om dem.

Nu bæres en Kalk med Vin og en Disk med Hostie frem, den rækkes Ordinanden, som rører dem med sine sammenbundne Hænder, medens Biskoppen siger: Modtag Magten til at ofre Gud Ofret og fejre Messen, saavel for Levende som for Døde — i Herrens Navn! Amen.

Medens Offertoriet synges, gaar Ordinanderne (der nu er Præster, men ikke har faaet alle deres Fuldmagter, saaledes ikke Syndsforladelsens) ud i Sakristiet og tvætter deres Hænder. Naar de atter kommer ind, ofrer de hver Biskoppen en Kærte til Tak og kysser hans Haand.

Fra nu af siger Ordinanden hver Sætning i Messen højt efter Biskoppen, der læser den ganske langsomt og Linje for Linje — den eneste Lejlighed, hvor Cónon høres med lydelig Røst. Naar Forvandlingen kommer, siger den nye Præst Ordene samtidig med Biskoppen — denne Med-Oftring (Concelebration) kendes endnu i de østerlandske Riter. Der er en særlig Stillebøn for den Nyordinerede.

Messen skrider nu frem med den sædvanlige Tekst indtil Altergangen.

Confiteor med de to Absolutioner udelades og Bispen tager Ordinanden til Alters med Ordene: Vor Herres Jesu Kristi Legem bevare Dig [ikke: Din Sjæl!] til det evige Liv! Den nye Præst svarer (som i den gallske Ritus) selv: Amen!

Ordinanden faar af en Diakon lidt Vin at drikke af en Kalk (ikke konsekreret!) og begiver sig til sin Knæskammel i Korets Midte.

Der synges nu et Svar: Jeg kalder Eder nu ej længere Tjenere, men Venner, thi I kender alt, hvad jeg har øvet iblandt Eder... Modtager Helligaanden, Talsmanden... Han er den, som Faderen vil sende Eder...!

Nu bekender Ordinanden sammen med Biskoppen den Tro, han om føje skal prædike, idet de sammen siger *Credo*.

Atter sætter Bispen sig paa Alterstolen, Ordinanden er paa Knæ for ham, Biskoppen lægger sine Hænder paa hans Hoved og siger: Modtag Helligaanden! Hvem Du forlader Synderne, er de forladne, og hvem Du lader dem blive paa, bliver de paa!

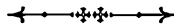
Nu rulles Messehaglen helt ud, og Ordinanden er fuldtud Præst; Biskoppen siger samtidig: Uskylds Klædebon iføre Herren Dig!

Atter knæler Præsten for Bispen, der tager hans samlede Hænder mellem sine og siger: Lover Du mig og mine Efterfølgere Ærbødighed og Lydighed?

Præsten svarer: Det lover jeg!

Biskoppen kysser ham da paa Kinden og siger: Herrens Fred være altid med Dig! Præsten svarer: Amen! Efter en Formaning om ret nøje at lære alt angaaende Messen af en ældre Præst, rejser Bispen sig og lyser, iført Hue og Stav, en særlig Velsignelse: Den almægtige Guds, Fader, Søn og Helligaands, Velsignelse stige ned over Dig, at Du maa være velsignet i Præstedømmets Orden og ofre Sonofre for Folkets Synder og Overtrædelser til den almægtige Gud, hvem Hæder og Ære være i al Evighed! Amen

Nu fortsættes Messen med Slutningsbøn og Velsignelse — og der sluttes med endnu en Tiltale fra Biskoppen og Slutningsevangeliet.

Gammeltestamentlig Moral og vor Tids.

Bemærkninger til Folketingsmand *Vilhelm Rasmussens* Artikel i »Politikens« Kronik af d. 10.-3.-30*).

Skønt Hr. Vilhelm Rasmussens Kritik af den gammeltestamentlige Moral fordelagtigt adskiller sig fra de racehysteriske Angreb, vor Tids Antisemiter retter mod den gamle Pagt, er der dog næppe en Sætning i den, der ikke trænger til Berigtigelse. Her er ikke Stedet til at komme ind paa en principiel Drøftelse af vor Stilling til det gamle

*) Indsendt til »Politikens«, men tilbagesendt paa Grund af Pladsmangel. A. M.

Testamente. Blot dette være sagt, at i hvert Fald vi katolske Kristne betragter et Angreb paa den gamle Pagt ogsaa som et Angreb paa Kristendommen. Den gamle Pagts Gud er den samme som den nye Pagts, og til Trods for den gamle Pagts Ufuldkommenhed og Ufærdighed kan den ikke beskyldes for Umoral eller Irreligiøsitet.

Det er heller ikke muligt her at imødegaa V. R.'s Artikel i alle dens Enkeltheder. Men et Par Bemærkninger maa være tilladt.

Det er »Slavesind«, skriver V. R., naar Jøderne kaster sig i Støvet for Jahve. Utvivlsomt Ja, hvis den moderne Tænkning med sin Menneskeforgudelse har Ret; men ikke, naar vort Forhold til Gud netop er Tjenerens, Skabningens. Da er vor Plads i Støvet for ham.

Den bibelske Fortælling om Kvindens Tilblivelse af Mandens Ribben skal efter V. R. »selvfølgelig være et symbolsk Udtryk for Kvindens ringe Menneskeværdi«. Nej, den er en lille Katekismus om Ægteskabet, en lige saa grundlæggende som anskuelig Belæring om Ægtefællernes indbyrdes Forhold. Kvinden er ikke dannet af fremmed Stof, men af Mandens Legeme, for at symbolisere Kærlighedsbaandets Inderlighed og Uopløselighed. Hun dannes af Mandens Ribben, d. v. s. af Legemets Midte; derved udtrykkes, at hun hverken skal være Mandens Hoved eller Mandens Slavinde, men hans Ledsagerske gennem Livet.

V. R. tager uden videre Parti for dem, der afstraffes i Biblen: Adam, Kain, Ægypterne, Kanaaniterne o. s. v. — mærkeligt nok ogsaa for Josefs Brødre, umiddelbart efter at han har kaldt dem for »Forbrydere af den groveste Art«! — Disse Straffedomme maa ses ikke blot paa Grundlag af Guds uindskrænkede Herredømme over Menneskets Liv og Gods, men nok saa meget i Forbindelse med de straffede Personers og Folkestammers Synd, deres Lasterfuldhed og Afgudsdyrkelse, der udfordrer Guds Vrede. Dertil kommer hos de bibelske Folkeslag endnu den Forhærdelse, hvormed de modsatte sig Guds Planer med det af ham udvalgte Folk i Stedet for at bøje sig for de Jertegn, de var Vidner til. At Israel blev Guds Yndling, beror paa Guds frie Naadevalg, som det ikke tilkommer os Mennesker at kræve Regnskab for.

I Beretningen om Syndefaldet er det selvfølgelig ikke den til Menneskenaturen hørende Skelnen mellem godt og ondt, som »Gud — og hans Præster — forbeholder sig«. Naar Slangen siger: »I vil være som Guder, vidende godt og ondt«, er dette efter orientalsk Sprogbrug simpelthen et Udtryk for Alvidenhed.

Forstaaelsen af Adams Synd og Straf vanskeliggøres for den moderne Tankegang ved, at vi drukner i Individualisme og Personlighedsdyrkelse. Biblen opfatter ikke Menneskeslægten som en Sum af Enere, men som en organisk Helhed, der er givet i Adam, som et Legeme, hvis Hoved Stamfaderen er. I ham synder og falder selve Slægten.

Abels og Kains Offergaver har muligvis været lige gode. Men med hvad Ret slutter man deraf, at Jahves Velbehag ved Abels Offer er en anbefaling af Hyrdelivet paa Bekostning af Agerdyrkingen? Havde det ikke ligget nærmere at henvise til de to Brødres forskellige Sindelag, selv om Biblen ikke nævner det?

Vi forbavses over hos Vilhelm Rasmussen at møde den forældede Paastand, at der ved Kains Flugt ikke var andre Mennesker end Adam og Eva, skønt der i »de mange Dage« indtil Seths Fødsel utvivlsomt var født mange Børn og Børnehjørn — i c. 130 Aar flere Tusinder.

Da Gud ved Babel forvirrer Menneskenes Sprog, skal han have handlet umoralsk! Det var selvfølgelig ment som Straf; den bestod i, at hvad der ellers er Resultat af en lang umærkelig Udvikling, skete saa pludseligt, at det blev til en Katastrophe. Men derfor hindrer Gud ikke Menneskene i at lære fremmede Sprog; Filologerne er ikke ugudelige, naar de gransker Sprogenes Love, og Esperantisterne formenes det ikke at føre Sprogvirvaret tilbage til Enhed.

Isaks Ofring aabenbarer ikke Jahves Blødtørst, men Abrahams urokkelige Tro paa Forjættelsen. Selv om han ofrer sin Søn, vil Gud kunne opvække ham af Døden og gøre ham til Stamfader for et Folk!

Er det umoralsk, at Skøgen Rakab i Jeriko skaanes? Hun har kun draget Følgeslutningerne af, hvad hun har set og hørt, hun tror paa Israels Gud, bryder med sit eget Folk og selvfølgelig ogsaa med sit hidtidige Levnet. Skal

hun, der i sit Hjerle er Israelit, virkelig gaa til Crunde med de øvrige Indbyggere af Jeriko?

Dette i al Korthed og Ufuldstændighed.

Med Tak for Optagelse

København Stenosgade

16. 3. 30.

A. Menzinger

katholsk Præst.

Programmet for Valfarten til det hellige Land.

*Arrangeres af Katholsk Rejsebureau og
Oversøisk Passagerbureau.*

1. Maj. Afrejse fra Københavns Hovedbanegaard Kl. 10,10. Ankomst til Berlin samme Aften. Der overnattes i Berlin.

2. Maj. Afrejse fra Berlin om Morgenen med Daghurtigtoget til München med Ankomst om Aftenen. Der overnattes i München.

3. Maj. Afrejse fra München om Morgenen, via Brennerpasset til Venedig, Ankomst om Aftenen. Her overnattes.

4. Maj. Ophold i Venedig. Besøg i Dogepaladset og Markuskirken. Tur til Lidoen, Venedigs berømte, mondæne Badested ved Adriaterhavet. Om Aftenen gaar vi ombord i »Monte Olivia«.

5. Maj. Ved Daggry afsejler »Monte Olivia«, og Turen gaar nu gennem Adriaterhavets Blaa.

6. Maj. Om Formiddagen løber vi ind i Bugten ved Cattaro, hvor Skibet ankrer op ved Foden af Montenegros Bjerge. — I Løbet af Dagen letter »Monte Olivia« atter.

7. Maj. Ved Daggry stævner »Monte Olivia« ind i Corfus Havn. En Dags Ophold.

8.—10. Maj. Sejlads paa Middelhavet.

11. Maj. Kl. 1,00 Morgen løber Skibet ind i Beirut, Syriens Havnestad. Her arrangeres en meget smuk Tur over Libanons Bjerge med Heliopolis betydelige Ruiner i Baalbek som Maal. Der afsejles samme Dags Aften.

12. Maj. Ved Daggry anløbes Haifa, hvorfra vi straks starter med Automobiler paa en 10 Timers interessant Automobiltur gennem Palæstina. Turen gaar over Karmels Bjerg til Nazareth, hvor der gøres et kortere Ophold, og

videre til Kana og Tiberias ved Genesareth Sø. Herfra køres langs Søens Bred gennem Vildnis til Ruinerne af Synagogen i Kapernaum. Om Eftermiddagen sydpaa gennem Gallilæa til Jerusalem, der naas om Aftenen.

13. Maj. Ophold i Jerusalem, hvorunder der aflægges Besøg i Gravkirken. Om Eftermiddagen stor Automobiludflugt til det døde Hav, Jerichos Ruiner, Jordan og Elias-kilden.

14. Maj. Om Formiddagen fortsættes Besøget i Jerusalems gamle Kvarterer. Efter Frokost Automobiltur til Oliebjerget, Gethsemane Have og Bethlehem, hvor Fødselskirken besøges.

15. Maj. Formiddagen er til fri Raadighed i Jerusalem. Om Eftermiddagen fortsættes med Særtog til Jaffa/Tel Aviv, hvor der overnattes.

16. Maj. Om Morgenen fortsættes med Særtog gennem Appelsinplantager og langs Palæstinas stenede, øde Kyst til Haifa, hvor vi om Formiddagen atter gaar ombord i »Monte Olivia« for ved Middagstid at afsejle til Ægypten.

17. Maj. Ved Daggry løber vi ind i Port Saids Havn og kører umiddelbart efter med Særtog langs Suez-Kanalen til Cairo. Samme Dags Eftermiddag arrangeres en Udflugt med Turistautomobiler til Pyramiderne ved Gizeh, Cairos gamle Bydele og Nilen.

18. Maj. Om Formiddagen Besøg paa det ægyptiske Museum og i Bazarerne. Efter Frokost arrangeres en stor Automobiltur gennem Cairo, til Universitetet El Azar, Moskéen, Citadellet og Mamelukgravene.

19. Maj. Formiddagen er til fri Raadighed i Cairo. Om Eftermiddagen tager vi med Særtog tilbage til Port Said, hvorfra »Monte Olivia« afsejler om Aftenen.

20. Maj. Ved Daggry anløbes Haifa, hvorfra der umiddelbart efter Fortsættes.

21.—23. Maj. Sejlads paa Middelhavet.

24. Maj. Ankomst til Neapel om Morgenen. Vi forlader her Skibetog foretager en Udflugt til Pompeii. Resten af Dagen tilbringes i Neapel, og om Aftenen kører vi med Toget til Rom og tager ind paa Hotel.

25. Maj. Besøg i Cita del Vaticano, den genoprettede Kirkestat. Peterskirken, med Apostelfyrstens Grav og Vatikanets Pragtsale, der rummer nogle af Verdens herligste Kunstskatte.

Hvis det viser sig gennemførligt, vil der blive arrangeret en Audiens hos den hellige Fader for Valfartsdeltagerne.

26. Maj. Ophold i Rom. Der aflægges Besøg paa Fo-

rum romanum, Colosseum, Pantheon, Monte Pincio, Piazza del Popolo o. m. a., om Aftenen forlader vi Rom i Sovevogn og kører nordpaa til Milano.

27. Maj. Om Formiddagen Besøg i Milanos skønne Domkirke og Castello Sforza. Efter Frokost fortsættes med Jernbane nordpaa forbi Lugano- og Comosøen gennem St. Gotthard til Vierwaldstädtersøen, Luzern og Basel, hvor der overnattes.

28. Maj. Afrejse fra Basel om Morgenen med Ankomst til Hamburg om Aftenen. Her overnattes.

29. Maj. Afrejse fra Hamburg om Morgenen, Ankomst til København om Aftenen.

Meddelelse fra Katholsk Klubs Rejsebureau.

Ved en Fejlskrivning var Afrejsedatoen for vor 3 Ugers Rejse til Italien sat til 1. August i vor Meddelelse i sidste Nr. af Ugebladet. Der skulde staa **1. Juni**.

Da vi kun raader over et begrænset Antal Adgangskort til Passionsspillene i Oberammergau, tilraades det at foretage Indtegning til disse Rejser i god Tid.

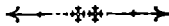
En Tak til Pastor B. Jensen.

Hans Højærværdighed Biskoppen har sendt os følgende:

I Anledning af, at Pastor Jensen — efter eget Ønske — træder tilbage som Redaktør for »Nordisk Ugeblad«, udtaler jeg herved min hjertelige Tak for det store og vanskelige Arbejde, han trofast har udført i de mange Aar.

København, den 25. Marts 1930.

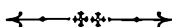
*Josef Brems,
Biskop.*

Naar Fremtiden bygges op.

Børnene er Fremtiden. Derfor maa man ikke tage os det fortrydeligt op, naar Børnene indtager en ret stor Plads i Kirkens sociale Arbejde. Fornylig holdtes Basar til Fordel for en katholsk Børnehave. Nu kommer Elisabethforeningen og banker paa Døren. Nu er det dens Tur. Her er det atter Børn, det drejer sig om. Det er de forældreløse Børn, som Foreningen tager sig af. Ja, det er

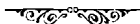
sandelig Fremtiden, den katholske Fremtid, der bygges op her. Thi som oftest gælder Spørgsmaalet, om et Barn overhovedet skal have en katholsk Opdragelse eller ej. Elisabethforeningen anbringer de ulykkeligt stillede Børn paa katholske Børnehjem. Men hvor kniber det ikke til med at skaffe de fornødne Midler! Og alligevel, det er sjældent at man faar Nej, naar man henvender sig til Elisabethforeningen om at tage et Barn. »Vi har ingen Penge, men tager Barnet alligevel, hedder det ofte.« Og dog Pengene skal jo til! Derfor maa Basaren holdes og derfor bør den have saa stor en Tilslutning som overhovedet er tænkelig. Glem det nu ikke: Palmesøndag i Bredgade 67!

Udnævnelser.

Hans Højærværdighed Biskoppen har udnævnt Hr. Pastor *J. Desnos* til Provikar. Hr. Pastor *H. Gamél* er blevet Rektor ved St. Josefs Kirke. Sammesteds er Hr. Pastor *L. Brøms* blevet Andenpræst. Hr. Pastor *H. Messerschmidt* er blevet Sognepræst i Sønderborg, Hr. Pastor *E. Fiedler* Hospitalspræst ved St. Josefs Hospital i Randers, Hr. Pastor *N. Hansen* Kapellan ved Rosenkranskirken, Hr. Pastor *C. Jaworski* Kapellan ved Sakramentskirken.

Mgr. *Helmke* er vendt tilbage til Tyskland, hvor han vil faa et velfortjent Otium.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Ny Formand i Ansgariusforeningen.* Vi bringer hermed en — noget forsinket — Meddelelse om, at Hr. Ingeniør *Gotfred Wissum* er blevet Formand for Ansgariusforeningen. Vi ønsker den nye Formand Lykke og Velsignelse til den ansvarsfulde Stilling. — Den forhenværende Formand, Hr. Arkivar *F. J. West*, som snart i mange Aar har ledet Foreningen, maatte paa Grund af langvarig Sygdom trække sig tilbage. Hans vægtige Indsats vil blive mindet med Taknemlighed.

— *Præstevielsen.* Diakon *Knud Ballin*, Søn af den bekendte Kunstsmid *Mogens Ballin*, bliver Lørdag den 5. April Kl. 8 Morgen viet til Præst i St. Ansgars Kirke. Søndag den 6. April Kl. 10 holder han sin første Messe i St. Andreas Kirke (Ordrup). *Knud Ballin* har taget Stu-

dentereksamen paa Metropolitanskolen. Han begyndte sine Præstestudier i »Canisianum« i Innsbruck, men har iøvrigt studeret flere forskellige Steder: ved det internationale Seminar i Strassbourg, i Tübingen og i Pastoralseminariet i Schmochtitz ved Bantzen (Sachsen). — Vi opfordrer vore Læsere til at bede for denne unge Kleriker, at Gud maa velsigne hans Arbejde i vort Fædreland.

— *Danske Kvinders katholske Forbund.* Hs. Højærværdighed Biskoppen havde som meddelt vist os den Ære at læse den aarlige Messe for Forbundet d. 25. Marts i sit Huskapel. Der var da ogsaa mødt c. 75 Damer, saaledes at det lille hyggelige Kapel næsten var fyldt til Trængsel. Det var jo Mariæ Bebudelsesdag, og Biskoppen lagde da ogsaa i sin Tale indtrængende os alle paa Sinde at gøre Brug af Guds Moders Forbøn, at bede hende om Hjælp baade til Opfyldelsen af hver enkelts Pligt i Hjem og Gerning, men ogsaa i Arbejdet for vor fælles Sag; Forbundet. Alle kommunicerede derefter, og da der var sunget en Mariasalme, hvortil Hs. Højærv. selv spillede paa det lille Orgel, vandrede de mange Damer bort i det skønne Solskinsvejrs ad de stille Villaveje, styrkede og opmuntrede og med godt Haab for Fremtiden og fornyet Mod til at tage fat hver paa sin Plads.

— *Den katholske Højskole* sluttede Vintersæsonen med Kontorchef R. Bergs to Foredrag om »Det 13. Aarhundredes Kunst. Gothiken I. II.« Billeder og Ord var en smuk og overbevisende Illustration til Talerens Paa-stand om, at Middelalderen er en af Historiens allerstørste Tider. Paa Kunstens Omraade kan den i manifoldig Henseende kappes med Antiken, ja, overgaar den m. H. til det dybest menneskelige, Sjælen og hele det sjælelige Liv. Og hverken Renæssancens eller den nyere Tids Kunst vilde være til uden Middelalderens. »Vi kan ikke undvære Middelalderen,« sluttede Kontorchefen og efterlod et dybt Indtryk hos Tilhørerne og maaske Ønsket om engang at kunne faa at se flere af de Tusinder og Tusinder Mesterværker fra hin svundne Tid, der endnu findes spredt rundt om i Europas Lande, ogsaa i Danmark, skønt den danske Gothik i sin Helhed ikke staar paa Højde med f. Eks. den franske. — En navnlig i det 1. Foredrag oftere tilbagevendende Bemærkning om, at de Kristne først i det 13. Aarhundrede begyndte at aande lettet op, da Presset fra forrige Tider var svundet, at man først nu henvendte sig med fuld Tillid til Gud, der ikke længer er den strenge Dommer, kunde misforstaas og gælder ikke i den Udstrækning og Almenhed, som det blev fremført. Et rigtigere Udtryk fandt Foredragsholderen i det andet Foredrag, nemlig at man før det 13. Aarhundrede i den religiøse Kunst lagde

større Vægt paa Fremstillingen af det store og majestætiske (derfor det tunge og alvorlige) og gik af Vejen for det menneskelige i Christi Liv, men at det 13. Aarhundredes Kunst stærkere og stærkere fremdrager den menneskelige Sjæls Tanker og Følelser uden derfor at skyde det himmelske i Baggrunden.

P. N.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til *Exercitier i Assumptionsklostret*, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra *Tirsdag den 15. April Kl. 6^{3/4} Efterm.* til *Paaskelørdag den 19. Kl. 11 Form.*

Dagsorden for lukkede Exercitier følges.

Deltagelse bedes meldt til Frk. *Marie Wissum*, Strandboulevard 33, Kbh. Ø., senest den 12. April.

»Apostlenes Dronning.«   »Fredens Dronning,«

»Maria Rosenkransdronning.«   »Den ubesmittede Undfangelse.«

Sct. Michaels Klub.

Ingen Klubaften efter Passionssøndag.

Mødet paa den tredje Mandag i April bortfalder paa Grund af 2den Paaskedag.

Sankt Knuds Skole (Kbh.), Stenosgade 4.

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever til 1. Underklasse bedes indmeldt snarest muligt hos *Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.*

Ganske ung Pige

fra dannet Hjem, absolut sund, kan til Maj faa Ophold for Sommermaanederne i et Lægehjem paa Landet mod at have Opsyn med en 3 Aars Dreng samt hjælpe lidt med i Huset.

Fru Godslæge *Rasmussen*,
Tranekjær.

Frøken-Pige,

dygtig til Madlavning og Husførelse, kan faa Plads hos en enlig Dame 15. April — 1. Maj. Foran paa Frederiksberg. Henvendelse: Gørlingsvej 4, Hellerup. Tlf. Helrup 1877.

En rask gift Mand søger Arbejde som Lagerarbejder, Kusk eller hvad som helst, godt kendt i Vinbranchen, hvorfra prima anbefalinger haves. Georg Petersen, Brorsonsgade 4¹, V.

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »*Vejledning i katholsk Trosliv*« af Dewald. Faas i vore Boglader.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,
Bredgade 64°
Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.
Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Bekendtgørelse

angaaende Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad.

Tirsdagen d. 15. April Kl. 8 Aften i Forsamlingshallen Bredgade 67, 2. Sal o. G. afholdes Valg af Forvaltningsraad (4 Medlemmer og 2 Suppleanter) samt af 2 Revisorer og 1 Revisorsuppleant. Alt i Henhold til *Bestemmelse vedrørende Forvaltningsraad (Forstanderskab) og Skolekommission ved St. Ansgars Menighed*, approberede af Biskoppen den 19/3 1926.

Fortegnelse over St. Ansgars Menigheds valgbare og valgberettigede Mænd er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Stuen (1—4, Lørdag til 2, Søndag og Mandag lukket) fra d. 4. til d. 15. April. Eventuelle Indsigelser maa senest d. 15. April rettes til Formanden (Sognepræsten).

Samtidig vil sammesteds i Henhold til Bestemmelsernes § 19 det fuldstændige Aarsregnskab for St. Ansgars Menighed for Aaret 1929 være fremlagt til Eftersyn. Et kortere Uddrag vil som sædvanlig blive tilsendt Bidragyderne.

Vedrørende Valgret og Valgbarhed til Forvaltningsraadet indeholder Bestemmelserne følgende:

§ 2. Valgret har enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 25. Aar, har fast Bopæl i Sognet og i det sidste Aar før Valget har betalt Kirkeskat, medmindre vedkommende:

a. ved Dom er fundet skyldig i en i det offentlige Mening vanærende Handling uden at have erholdt Æresoprejsning,

b. nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er tilbagebetalt,

c. er ude af Raadighed over sit Bo paa Grund af Konkurs eller Umyndiggørelse.

d. vitterlig forsømmer sin Paaskekommunion.

§ 3. Valgbar til Revisionshvervet er enhver, der har Valgret til Forvaltningsraadet.

Valgbar til Forvaltningsraadet er enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 30. Aar, mindst 5 Aar har tilhørt den katholske Kirke og i nævnte Tidsrum har betalt Kirkeskat samt iøvrigt opfylder Betingelserne efter § 2 for at have Valgret til Forvaltningsraadet, dog saaledes at Betingelsen fast Bopæl i Sognet vil kunne fraviges, saafremt den paagældende opstilles til Valg af 5 af Sognets valgberettigede Mænd.

§ 6. Valgretten kan kun udøves ved personligt Møde ved Valghandlingen. For at kunne vælges maa man være personligt til Stede, eller, dersom man er forhindret, have givet udtrykkeligt Tilsagn om, at man vil modtage Valget.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 6. April Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 11. April Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

Kirkelig Kalænder.

6. Apr. Passionssøndag.	13. Apr. Palmesøndag.
7. — M. Ferialdag.	(Tiden for Paaske-
8. — Ti. Ferialdag.	komm. begynder.)
9. — O. Ferialdag.	14. — M. Ferialdag.
10. — To. Ferialdag.	15. — Ti. Ferialdag.
11. — F. Marias syv	16. — O. Ferialdag.
Smertes.	17. — To. Skærtorsdag.
12. — L. Ferialdag.	18. — F. Langfredag.
	19. — L. Paaskelørdag.
	Faste- og Abstinensbu-
	det ophører Kl. 12 Middag.

Ugens Messebønner.

6. Apr. Passionssøndag (N.-M. 286, G.-M. 237). 2. For Kirken eller Paven (N.-M. [123], [122], G.-M. [107]).
7. Apr. Ferialdag (N.-M. 291, G.-M. 241). 2. For Kirken eller Paven (N.-M. [123], [122], G.-M. [107]). 3. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]).
8. Apr. Ferialdag (N.-M. 295, G.-M. 241). 2. og 3. som 7. April.
9. Apr. Ferialdag (N.-M. 300, G.-M. 242). 2. og 3. som 7. April.
10. Apr. Ferialdag (N.-M. 305, G.-M. 243). 2. og 3. som 7. April.
11. Apr. Marias syv Smerter (N.-M. 866, G.-M. 243). Ihukommelse af Leo den Store (N.-M. 873, G.-M. 706) og Fastedagen (N.-M. 311, G.-M. 244), 4. For Rusland (N.-M. [123], G.-M. [108]); Slutningsevangeliet er Fastedagens (N.-M. 312, G.-M. 249). Der kan ogsaa læses Fastedagens Messe med Ihukommelse af Marias syv Smerter og Leo; Korsets Præfation; Slutningsevangeliet er Marias syv Smerter.
12. Apr. Ferialdag (N.-M. 314, G.-M. 250). 2. og 3. som 7. April.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Fredag Aften Kl. 8 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Hver Tirsdag Aften Kl. 8 tyske Fasteprædikener af Pater K. Harmer. Derefter Korsvejsandagt.

Korsvejsandagt.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7½.

St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¼.

Sakramentskirken Kl. 8. St. Josef Kirke Kl. 7½.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 7. April Kl. 8 Aften i Rosenkranskirken. Samme Sted Fælleskommunion Søndag den 13. April Kl. 8.

FREMMEDESI-ROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemøsgaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 15.

Søndag den 13. April.

1930

INDHOLD: Palmegren og Tornekrone. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Fra Budhisme over Protestantisme til den katolske Kirke. — Fra den vide Verden. — Reolen. — Sort paa Hvidt. — Nogle Bemærkninger om »Den frie Udstilling«. — Jesu Barndoms Forening. — Emil Bønnelyckes Skuespil »Ansgar«. — Lourdes i Sommeren 1930. — En ydmyg Paaskebøn fra en fattig Landsbypræst. — Fra Hovedstad og Provins. — Brevkasse. — Elisabethforeningens Basar. — En Gave til Biskoppen. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Palmegren og Tornekrone.

Hvor er Palmesøndag en forunderlig Dag! Vi genoplever det jødiske Folks Hyldest til Jesus, der triumferende holder sit Indtog i Jerusalem. Men Søndagens Evangelium er Lidelseshistorien, der beretter om, hvor bittert Jesus blev smædet.

Den samme Dag, ved den samme Gudstjeneste mindes vi Palmegrenens Ære og Tornekronens Spot. Jesus kaares til Konge og knuses til Døde. De to Begivenheder følger saa hurtigt efter hinanden, at de smelter sammen og bliver til et Hele.

Naar Jøderne saa at sige holdt Palmegrenen frem med den ene Haand og Tornekronen med den anden, saa viser dette paa den grelleste Maade det udvalgte Folks Troløshed, dets svimlende Svingen fra det hyldende »Hosanna, Davids Søn« til det dræbende »Korsfæst, korsfæst ham«.

Men for Kirken bestaar dette Modsætningsforhold ikke. For os er han Kongen, om han rider paa sit Muldyr og tilviftes Hyldest eller om han udspændt paa Korset bærer Tornenes Krone.

Jesu Lidelseshistorie er for os Sejr paa Sejr. I vore Øjne er han den Vældige, som sejrer over Synden for dernæst ogsaa at sejre over Døden.

Ved sin Lidelse og Død vandt Jesu Kærlighed til Menneskene sin blændende Sejr. Fra Korset hersker han over os. Han er blevet vore Hjærter Konge derved, at han led og gik i Døden for os.

Derfor danner Indtoget i Jerusalem en passende Indledning til, hvad der fulgte efter. Hans Lidelsesvandring fortsætter hans Indtog i Jerusalem.

Forestil dig Jesu tunge Vandring gennem Jerusalems Gader med Korset paa sin Ryg. Man spytter efter ham. Det fyger med Spottegloser om ham. I det jødiske Folks Øjne er ingen Nedværdigelse større end den, der bliver Jesus til Del.

Og alligevel. Jesu Korsvandring gennem Jerusalems Gader og ud til Golgatha er et Triumftog. Thi hvilken Triumf er større end den opofrende Kærligheds? Hvilken Sejr er større end Kærlighedens Sejr? Og Jesu Kærlighed til Menneskene er saa betagende stor, at han ikke viger tilbage for nogen Smerte, for nogen Nedværdigelse; thi han elsker os og vil frelse os.

Naar paa Palmesøndag Verden over Folkeskarer tilvifter Himlens og Jordens Konge Hæder og Hyldest, da er det ikke mindst paa Grund af hans Lidelse og Død.

Vist maa vi græde, naar vi tænker paa Tornekronens skarpe Torne. Men tænker vi paa Jesu sejrende Kærlighed, da maa vi svinge vore Palmegrene og jublende tilraabe ham: »Hosanna, Davids Søn! Velsignet være den, der kommer i Herrens Navn. O, Israels Konge! Hosanna i det høje!«

C. B.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

Til Patriarkerne, Primaterne,
Ærkebisperne, Bisperne og de øvrige Ordinariet, der har
Fred og Forbindelse med den apostoliske Stol, og til alle
Troende i den katolske Verden.

Ærværdige Brødre og elskede Sønner!
Hilsen og apostolisk Velsignelse.

Indledning.

Som Stedfortræder her paa Jorden for hin guddommelige Mester, der omfattede alle Mennesker, ogsaa Syndere og Uværdige, med sin uendelige Kærlighed, men som viste en særlig Æmhed og Forkærlighed for Børnene og som talte disse gribende Ord: »Lader de smaa Børn komme til mig« (Mark. 10, 14), — har ogsaa Vi ved enhver Lejlighed søgt at lægge den virkelig faderlige Forkærlighed for Dagen, som vi nærer for Børnene, særlig ved uafsladelig Omhu og, saa ofte Lejlighed gaves, ved Vejledninger til Ungdommens kristne Opdragelse.

a) Rundskrivelsens Motiver.

Idet Vi gjorde os til et Ekko af vor guddommelige Mester, har Vi, snart formanende, snart ansporende, snart vejledende, rettet Frelsens Ord til Ungdommen og dens Opdragere, til Familiefædre og Husmødrene, angaaende forskellige Punkter i den kristne Opdragelse, med den Omhu, som sømmer sig for alle Troendes fælles Fader, og med den — belejlig eller ubelejlig — Vedholdenhed, som Vort Hyrdeembede kræver, og som Apostlen indskærper, hvor han siger: »Hold ved dermed i Tide og Utide, overbevis, forman, irettesæt med al Langmodighed og Belærelse« (2. Tim. 4, 2). Denne Vedholdenhed er paa-krævet netop i vor Tid, hvor man desværre i saa høj Grad maa beklage Savnet af klare og sunde Grundsætninger selv i de mest fundamentale Spørgsmaal.

Men netop de nævnte almindelige Tidsforhold, de forskellige Maader, hvorpaa Skole- og Opdragelsesproblemerne

for Tiden behandles i de enkelte Lande og det heraf udsprungne Ønske, som mange af Eder, ærværdige Brødre, og af Eders Troende har forebragt Os i barnlig Tillid, har, ligesom Vor egen, som Vi sagde før, inderlige Kærlighed til Ungdommen, bevæget Os til at vende mere indgaaende tilbage til denne Sag. Det ligger ikke i vor Plan at behandle den i dens fulde, næsten uudtømmelige Rigdom, i Teori og Praxis, men kun at sammenfatte dens ledende Principper, sætte de vigtigste Følgeslutninger i deres rette Lys og paavise deres rette Anvendelse.

Det skal være et Minde om Vort gyldne Præstjubilæum, som Vi i en særlig Hensigt og med en særlig Kærlighed vier til den elskede Ungdom, og som Vi lægger alle dem paa Sinde, hvis Opgave og Pligt det er at tage sig af dens Opdragelse.

I Sandhed, aldrig før har man givet sig i Lag med saa mange Drøftelser af Opdragelsesproblemer som i vor Tid. Stadig dukker der nye Lærere op med nye pædagogiske Teorier; nye Metoder og Midler udtænkes, forelægges og drøftes; de skal ikke blot lette Opdragelsen, men skabe en Slags ny Opdragelse af ufejlbar Virkning og være i Stand til at uddanne den ny Generation til den attraaede Lyksalighed paa denne Jord.

Deraf kommer det, at Menneskene, som Gud har skabt i sit Billede og i sin Lignelse, og hvis Endemaal han, den uendelige Fuldkommenhed, er, i vore Dage midt i Tidens Overflod af materielle Fremskridt mere end nogensinde før faar Øje paa de jordiske Goders Utilstrækkelighed for Individernes og Folkenes sande Lykke og derfor desto tydeligere føler den Higen i sig efter en højere Fuldkommengørelse, som Skaberen har nedlagt i al den Natur, han har udstyret med Fornuft. Denne Fuldkommengørelse vil Menneskene naa hovedsagelig gennem Opdragelsen. Men mange tilstræber nu, ved næsten at lægge al for stor Vægt paa Ordets etymologiske Betydning, at udvikle denne Fuldkommengørelse af selve den menneskelige Natur og at virkeliggøre den blot ved dennes egne Kræfter. Derfor farer de let vild i dette Spørgsmaal. Thi i Stedet for at rette Blikket mod Gud, hele Universets Ophav og Endemaal, støtter de sig ene paa sig selv, idet de udelukkende fæster

sig ved jordiske og timelige Ting. Saaledes lever de i stadig og uophørlig Uro, saakænge de ikke retter Øjet og Arbejdet mod Gud, Fuldkommenhedens eneste Maal, — som St. Augustin saa dybtsindigt siger: »Du har skabt os for Dig, Herre, og vort Hjerter er uroligt, til det hviler i Dig« (Bekendelser I. 1.).

b) Den kristne Opdragelses Væsen, Betydning og Værdifuldhed.

Det er derfor af den største Betydning ikke at gribe fejl i Opdragelsesproblemet, ligesom det er vigtigt ikke at gaa vild af Vejen til vort endelige Maal, som al Opdragelse har den inderligste og nødvendigste Tilknytning til. Da Opdragelsen ifølge sit Væsen bestaar i at forme Mennesket, som han skal være, og saa han kan indrette sin Livsførelse herved, saaledes, at han naar det høje Maal, hvortil han er skabt, saa er det klart, at der ikke kan gives nogen anden sand Opdragelse end den, der helt tager Sigte paa dette Endemaal, og at der derfor, saadan som Forsynet nu en Gang har ordnet det, idet Gud har aabenbaret sig i sin enbaarne Søn, han, der ene er »Vejen, Sandheden og Livet«, ikke gives nogen hensigtsmæssig og fuldkommen Opdragelse udenfor den kristne.

Af dette fremgaar den kristne Opdragelses høje Betydning ikke blot for den Enkelte, men ogsaa for Familien og for hele det menneskelige Samfund. Thi dettes Fuldkommengørelse kan kun fremgaa af dets enkelte Elementers Fuldkommengørelse. Af de anførte Principper fremgaar ligeledes klart og tydeligt den kristne Opdragelses — man kan godt sige — uovertræffelige Fortrin, som til syvende og sidst, saa vidt det kan lade sig gøre her paa Jord, vil sikre Barnesjælen det ypperste Gode, nemlig Gud, og Samfundet den højeste Grad af Velvære. Dette sker paa den for os Mennesker virksomste Maade, nemlig i Samarbejde med Gud paa Individernes og Samfundets Fuldkommengørelse, og den første Opdragelse har den dybeste og varigste Værdi for Sjælens hele Livsindstilling, som Salomon siger: »Oplær den Unge om den Vej, han skal vandre; endog naar han bliver gammel, skal han ikke vige fra den« (Ordsp. 22, 6). Med fuldt Føje siger derfor den hellige Krysostomos: »Hvad kan være større

end at lede Sjælene og at forme de Unges Karakter?» (Hom. 60 in c. 18 Mat.)

Men der er ikke noget Ord, der bedre aabenbarer os den kristne Opdragelses Værdi, Skønhed og overnaturlige Højhed, end Kærlighedens dybe Tale, den Gang Jesus Kristus gjorde sig til eet med Børnene: »Hvo, som annammer et af disse Børn i mit Navn, annammer mig« (Mark. 9, 36).

c) Inddeling af Stoffet.

For nu ikke at fare vild i dette yderst vigtige Arbejde og for med Guds Naades Hjælp at udføre det saa godt som muligt, er det nødvendigt at have et klart og nøjagtigt Begreb om den kristne Opdragelses væsentligste Forhold: nemlig hvem der har den Opgave at opdrage, hvad der er Opdragelsens Genstand, hvorledes Omgivelserne nødvendigvis maa være, hvad der efter Guds Frelses Plan er Maal og egentlig Form for den kristne Opdragelse.

Hvem skal staa for Opdragelsen?

A. I Almindelighed:

Opdragelsen er nødvendigvis et Arbejde, der paahviler Samfundet og ikke den Enkelte. Der er nu tre Slags Samfund paakrævet (hver for sig forskellige men dog indbyrdes harmonisk forbundne af Gud), i hvis Skød Mennesket er baaret: to Samfund efter Naturens Orden, nemlig Familien og Staten; det tredje Kirken er af overnaturlig Art. Først er der Familien, skabt direkte af Gud med sit særegne Formaal, nemlig Slægtens Formering og Opdragelse. Familien har derfor en naturlig og dermed ogsaa en retslig Forrang for Staten. Alligevel er Familien et ufuldkomment Samfund, fordi den ikke i sig ejer alle Midler til sin egen Fuldkommengørelse, medens Staten er et fuldkomment Samfund, fordi den i sig rummer alle Midler til Opnaaelse af det, der er dens Formaal. Dens Maal er alles timelige Vel, hvorfor den under dette Synspunkt, Almenvellet, har Fortrin for Familien, da jo det borgerlige Samfund finder Betingelserne for en passende Fuldendelse her i dette Liv.

Det tredje Samfund, i hvilket Mennesket fødes i

Daaben til Guds Naades Liv, er Kirken, et Samfund af overnaturlig og altomfattende Art, et fuldkomment Samfund, da det er udstyret med alle Midler til Opnaaelse af sit Maal, der bestaar i Menneskenes evige Frelse. Den er derfor i sin Art det højeste.

Følgelig er Opdragelsen, der skal tage sig af Mennesket helt og holdent, haade i hans Egenskab af Enkeltindivid og af Samfundsborger, haade af hans Liv efter Naturens Orden og af hans Liv i Naadens Rige, en Sag, der vedkommer alle disse tre uundværlige Samfund, — og dette i en Grad og et Forhold, der svarer til de forskellige Maal, som Guds Forsyn nu en Gang har givet hvert af disse Samfund i deres indbyrdes Samspil. (Fortsættes.)

Fra Budhisme over Protestantisme til den katholske Kirke.

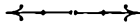
En nyviet Præsts Historie.

I August Maaned forrige Aar modtog en japansk Konvertit, *Abe Joshi-Toshi* Præstevielsen i Jesuiternes Kollegie-Kirke i Valkenburg. Der er Grund til at opholde sig lidt ved den nyviede Præsts Konversion bl. a. fordi det er saa uhyre sjældent, at en indfødt Japaner bliver katholsk Præst.

Abe Joshi-Toshi er født i Hiroshima i 1893. Her blev han oplært i Budhismens og Shintuismens Lærdomme. Da han var kommet til den Alder, hvor den unge Mand begynder at tænke over Livets Mening, fremsatte han overfor sin Fader Ønsket om at studere Filosofi. Det holdt haardt at faa denne Tilladelse af Faderen, som imidlertid tilsidst gav efter. Han begyndte da sine Studier ved et Universitet i Tokio. Han havde valgt det derværende protestantiske Universitet, da han ønskede at kende Vestens Filosofi. De store moderne europæiske Filosofer Kant, Nietzsche, Tolstoi tilfredsstillede ham ikke, og hans Professor blev ofte sat i Forlegenhed ved hans skarpsindige Spørgsmaal. Endelig gav han sig til at studere Kristenommen og læse Bibelen. I 1914 modtog han Daaben af en protestantisk Præst,

Noget senere studerede han ved Jesuiternes Universitet, hvor han fulgte Forelæsningerne i to Aar. Der opstod

(terhaanden alvorlige Tvivl hos ham med Hensyn til den protestantiske Religion. Han havde først søgt Hjælp hos en protestantisk Præst uden at blive tilfredsstillet. Dernæst havde han henvendt sig til det katholske Universitets Rektor, som gav ham en grundig Undervisning. Efter et Aars Forløb blev han optaget i den katholske Kirke (7. April 1917). Da han havde afsluttet sine Studier opnaede han en betydelig Stilling i Udenrigsministeriet. Han kunde imidlertid ikke overvinde en dyb Trang til helt at vie sig til Guds Tjeneste. Derfor indtraadte han i Jesuiternes Noviciat i Valkenburg og er — som berettet — lykkelig og vel naaet frem til Præstevielsen.

Fra den vide Verden.

Den hellige Faders Sonemesse.

Under mægtig Deltagelse holdt Pave Pius d. 19. Marts den bebudede Sonemesse for al den Uret, man i Rusland har voldt Kristendommen. Til Stede var samtlige Gesandter ved Pavehoffet. Særligt gribende var det at høre Eleverne fra den russiske Præsteskole paa Russisk synge: Herre, forbarm dig over os! Hele Verden over har Ærkebisper og Bisper holdt lignende højtidelige Sonemesser, i hvilke Folket har deltaget i stor Udstrækning.

Hvorledes spanske Studenter fejrer St. Thomas af Aquin.

Paa St. Thomas af Aquins Fest, den 7. Marts, modtog hened 500 Studenter ved Universitetet i Madrid den hellige Kommunion til Ære for den store Helgen i en Messe, som blev fejret af Biskoppen af Sion. Hovedfesten holdtes i Kathedralen, hvor Biskoppen af Madrid holdt højtidelig Pontifikal-Messe i Overværelse af den pavelige Nuntius og Undervisningsministeren.

En Maria-Kongres.

Til Sommer, i Slutningen af Juli Maaned, vil der i Lourdes blive afholdt en national Maria-Kongres. En Række storslaaede Processioner om Dagen og om Natten vil udgøre sin Del af Programmet. Hovedemnet for Foredragene bliver: Marias ubesmittede Undfangelse.

Oversvømmelserne i Frankrig.

Som bekendt er Sydfrankrig blevet hjemsøgt af mægtige Oversvømmelser, hvorved hened 400 Mennesker har mistet Livet, og mange Landsbyer er blevet ødelagt. Som Følge

deraf er en Mængde Mennesker husvilde og trænger i høj Grad til Hjælp. Saa snart den hellige Fader Paven erfarede, hvad der var sket, sendte han et Kondolence-Telegram til Frankrigs Præsident, Doumergue, samtidig med at han skænkede et Beløb paa henvend 16,000 Kr. til Hjælp for de nødstedte. — Søndag den 9. Marts beordrede Ærkebispens af Paris, Kardinal Verdier, at der i alle Kirkerne i Bispedømmet skulde holdes en særlig Kollekt til Fordel for alle, der paa Grund af Oversvømmelsen led Nød. — I de hjemsogte Egne har Klostre og Ordenshuse gæstfrit aabnet deres Døre for de husvilde.

En Nonnes Heltemod.

Forstanderinden for Skolen i Crosslake, N. Manitoba, Canada er omkommet under forgæves Bestræbelser for at redde 8 Indianerbørn, da der var gaaet Ild i Skolebygningen.

Kirken og Hæren.

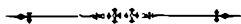
I Brasilien er stiftet en katholsk Militær-Forening, som bl. a. vil opmuntre de katholske Soldater til aabenlyst at bekende deres Tro ogsaa overfor anderledes tænkende, og Officererne til at foregaa de menige med et godt Eksempel. Endvidere forpligter Medlemmerne sig til at besøge syge og saarede Soldater paa Hospitalerne, give dem aandelig og materiel Hjælp og forsyne dem med god Lektüre. (K. P.).

Brasilianske Martyrer.

Man arbejder i Brasilien paa at faa Landets første Martyrer, Jesuitpaterne Roque Gonzales, Alfonso Rodriguez og Joao de Castilho, der led Martyrdøden i det 17. Aarh., erklæret salige. (K. P.).

Sandheden er ilde hørt.

Biskop de Ocha i Valencia (Venezuela) er blevet landsforvist af Regeringen, fordi han i Anledning af Guvernør Fonsecas Skilsmisse med paafølgende borgerlig Vielse havde vovet at erklære den borgerlige Vielse som en ren og skær Formalitet, idet Katholikers Ægteskab kun er gyldigt, naar det indgaaes for en Præst. (K. P.)

Reolen.

Bibelske Salmer i Udvalg med oldkirkelige Melodier. Ordnet til liturgisk Brug af »Hellig Trefoldigheds Oratorium«, 1929. Trykt som Mskrpt.

Mon mange har tænkt paa, at »Davids Salmer« kan synges paa Dansk og til de »gregorianske Melodier«? I

England synger Anglikanerne dem paa Modersmaalet til samme Toner, som vi bruger i Koret.

Nu har en Kreds af unge Theologer i Folkekirken udgivet dem med et Tillæg om gregoriansk Sang og med de 8 Salmetoner.

Texterne er forkortede og lempede, men ikke forkrøblede, og hver Salme har til Overskrift faaet et passende Citat fra den nye Pagt — det gør Salmernes Bog mere brugelig som Bønebog. Der er føjet »Salmer« til Profeterne, ligesom Matth. 5, 3—12, I Kor. 13, Aabenb. 4 & 5, 11 & 22 samt Frans af Assisis »Solsang« er ordnede som Salmer. Alle Texter har Melodiangivelse og typografisk Betoningsangivelse. En god Vejledning til Afsyngelse forefindes. Bogen betegner en glædelig Henflyen til Fromhedslivets gamle Kilde i Kirken: den fra Israel arvede Salmebog. Det er rart at se et Forsøg paa liturgisk Fornyelse, der ikke ebber ud i Subjektivisme og Dilettanteri.

P. S.

Gerda Mundt: Til Østerland — G. B. N. F. 1929.

Forf. har været den nære Orient rundt, baade for at valfarte til Palæstina og for at besøge danske Missionærer i Syrien. Vejen gaar ud over Ægypten og hjem over Balkan.

Fortællingen minder om min Barndoms Søndagsskolelærerindes — den er holdt i de traditionelle gudelige Vendinger og kemisk fri for litterært Talent.

Forf. kender intet til koptisk og græsk Kirkeliv men kan dog bedømme det; om de hellige Steder faar vi intet Nyt at vide — udover, hvor Forf. var grebet, og hvor ikke. Men det skal siges til hendes Ros, at hun er en ypperlig Fotograf; hendes talrige Billeder staar langt over de fleste, vi har set fra Orienten og Palæstina. Men hvor kan Gylendal gaa hen og udgive en saa ulitterær Bog — og i et saa prægtigt Udstyr?

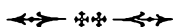
P. S.

K. L. Kristensen. Høst og Helg. Woel, 1929.

Den fra tre Bind Lyrik fordelagtig bekendte Forf. beretter hær om Jord og Hjem og Veje og Værk i dansk Folklore fra Hedenold til Nutidens overtroiske Skikke. Formen er let causerende som Bladenes illustrerede Søndagstillæg.

Da der intet Kildemateriale er anført, er Bogen kun brugelig til folkelig Oplysning — men i saa Henseende er den ogsaa rig paa Stof. Hermann Madsens Billeder er ikke gode. Ypperligt dærimod det Digt, der slutter Bogen.

P. S.

Sort paa Hvidt.

Protestanterne og Fasten.

I Anledning af Fastetiden beskæftiger *Aftenposten* (^{2/3}) sig i en Artikel med det katholske Fastebud. Efter at have givet en Fremstilling af Fastebudets Natur tilføjes følgende: »Den lutherske Kirke er vist lidt hange for de *religiøse Øvelser*. Den Slags kan have stor pædagogisk Betydning overfor En selv; ogsaa ved en vis Fasteskik kunde der være Nytte. Nu øves den blot af enkelte Nadvergæster, der, som det ligefrem er anordnet i Romerkirken, undlader at spise og drikke, før de gaar til Alters, og kommer fastende.«

»Jesuitmoral.«

Da det er saa yderst sjældent i et af vore Dagblade at læse en fornuftig og uhildet Omtale af den saa ofte fordømte »Jesuitmoral«, kan vi ikke undlade at bringe et Citat af fhv. (norsk) Statsminister Dr. *Sigurd Ibsen*, der i Politiken af d. 8. 3. har skrevet en Kronik, som han kalder »Strøtanker om Moral«.

»Med »jesuitmoral« sigtes der, som bekjendt til den verdensbergtede sætning, at »formålet helliger midlet«. Rigtignok har jesuiterne stadig fralagt sig forfatterskabet, og ordlydende står den ingensteds i deres skrifter, hvor der nok findes uttalelser i lignende retning, men aldrig ubetingede, altid med forbehold. Rimeligvis blev et af disse uttalelser, ved sløjfning af forbeholdene, fyndordet lavet og tillagt jesuiterne av en av deres modstandere. Hermed lyktes det ham fortreffelig at bringe dem i vanry, og det er blitt sittende på dem som en uutslettelig plet.«

Lad os tilføje, at det Forbehold, som Jesuiterne og Kirken altid tager er dette: Hensigten helliger Midlet, *naar Midlet ikke er slet*. Det er en Sandhed, som ethvert fornuftigt Menneske maa indrømme.

Den knælende Stilling under Bønnen.

Om dette Emne skriver Domprovst C. *Skovgaard-Petersen* i Berlingske Tidendes Søndagsside, »Kirken og Samfundet« (d. ^{1/2}). Han oplyser, at »Kirkens Korshær« er begyndt paa sine Værksteder for arbejdsløse at fremstille »Bedestole«. En Illustration viser, at Typen er den overalt i de katholske Kirker i Frankrig anvendte Bedestol. Det er en ganske katholsk Tanke, Forfatteren hævder, naar han skriver: »Sjælen er nu engang her paa Jorden i mere end een Betydning afhængig af Legemet.« Endvidere hedder det: »Hos os er de foldede Hænder den sædvanlige Bedestilling. De færreste knæler. Men har vi Raad til at undvære de bøjede Knæ? Enhver faar afgøre det med sig selv. Det er en Vanesag, naturligvis! Men gode Vaner har ogsaa deres Værdi; og at knæle under Bøn vil i mange Tilfælde vise sig at være en god Vane.«

Den græsselige Katholicisme.

Som »Rosin i Pølseenden« har vi Fornøjelsen at præsentere nogle Hjærteudgydelser — henrivende i deres Umiddelbarhed og Naivitet — som gaar ud paa at vise Katholicismens fæle Spor i den ellers saa uskyldige Nutid. I Anledning af Fastelavn læses i »Søfarten« af den 7. Marts: »Katholicismen har stadig sine dybe Rødder i Befolkningen . . . Børnene rasler med Bøsserne som Munkene, der solgte Syndsforladelse. Middelalderens Gru, symboliset i Maskerne, er endnu dybt rodfæstede i vort Sind, trods Jazz, Biler, Grammofoner og Radio . . .«

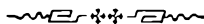
Nogle Bemærkninger om »Den Frie Udstilling«.

Der er en Del religiøs Kunst paa »Den Frie«, eller lad os snarere sige, der findes en Del Billeder med religiøse Motiver. Thi man skaber jo ikke religiøs Kunst alene ved at lægge Glorier om Personernes Hoveder. Naar saaledes *Johannes Gløb* kalder et Billede af en Moder med sit Barn for »Flugten til Ægypten«, maa vi protestere. Dette er ikke Jomfrumoderen, Gudsmoderen, og hendes Barn er ikke Guds Søn. Det er en sørgmodig Moder med sit Barn og intet andet. Det er et meget smukt Billede, vist saa, men kald det ikke et religiøst Billede; thi det er et Misbrug af Ordet. *J. Th. Skovgaard* og *Niels Skovgaard* har malet Altertavler. Her findes da i hvert Fald en højtidstidlig Komposition. Her er klare, flammende Farver (hos *J. Th. S.*) men hvor forekommer den Slags protestantiske Billeder dog os Katholiker ferske. Vi savner den dybe religiøse Inspiration, som har sin Rod i Troen paa Kristi Guddom. Vi slaar os ikke til Taals med en Christus, der blot er et elskeligt Menneske med et overnaturligt Lysskær over sig. Vi kræver Majestæt og Vælde. Hvor er disse Linier vege f. Eks. i Sammenligning med Chresten Skikkilds magtfulde Streg.

Billeder som disse viser os, hvor meget der er Brug for katolsk Kunst. Kraft og Fynd i den religiøse Fremstilling udspringer af regte katolsk Inspiration.

Nogle Forarbejder til *Jais Nielsens* Fresko-Udsmykning af St. Elisabeth-Søstrenes Hospital er interessante ved deres oldkirkelige Manér, men dem skal vi ikke her komme nærmere ind paa. Saa vil vi hellere en Dag bringe en Omtale af selve Kunstværket paa St. Elisabeths Hospital. Arbejdet maa bedømmes som Helhed.

Lad os til Slut nævne Fru *S. C. Holten* (Søster til Joakim Skovgaard) som er vor Trosfælle. Man lægger navnlig Mærke til hendes henrivende Blomsterbilleder.

Jesu Barndoms Forening.

Medlemsbidrag i Aaret 1929.

Aabenraa	5,00	
Aalborg	72,50	
Aarhus	155,22	
Assens	13,75	
Esbjerg	165,00	
Fredericia	100,00	
Helsingør Skolen	106,75	
Gave	25,00	
Indsaml. ved Juletræet...	18,25	
En Bortlodning	10,00	
		160,00
Horsens Skolen	143,00	
Kollekt	27,00	
		170,00
Kolding	78,00	
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	19,25	
Pigeskolen	73,15	
Kollekt	23,34	
Den franske Skole	100,00	
St. Knuds Skole	600,00	
<i>Rosenkranssognet</i>		815,74
St. Mariæ Drengeskole.	105,00	
St. Mariæ Pigeskole ..	45,00	
Kollekt	11,46	
Jeanne d'Arc Skolen ..	225,00	
<i>Sakramentsognet</i>		386,46
St. Josefs Skole	100,00	
Kollekt	15,30	
Gaver	55,61	
Birgittaforeningen	25,00	
Unge Piger paa St. Jo-		
sefs Hospital	16,85	
		212,76
<i>St. Annæ Sogn</i>		305,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		
St. Josefssøstrenes Pige-		
skole	80,15	
Assumptionssøstrenes		
Pigeskole	20,00	
Drengeskolen (De Smaa)	6,00	
Kollekt	8,52	
Gave	9,00	
		123,67
Køge	30,00	
Maribo	31,07	
Nakskov	50,00	
Næstved	35,00	
Nyborg	36,25	
Nykøbing F.	45,00	

Kr. 2990,42

	Overført Kr. 2990,42
Odense St. Albani Skole	44,65
Børn paa Landet	14,93
Gaver	73,35
Kollekt	42,52
	175,45
Randers	60,00
Ringsted	55,00
Roskilde	218,00
Rønne (Bornholm)	6,20
Silkeborg	30,00
Slagelse	40,00
Svendborg St. Knuds Skole	60,40
Mariakongregationen	51,37
Kollekt	21,23
Gave	5,00
	138,00
Vejle	35,00
	Ialt Kr. 3748,07

Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	452,51
Medlemsbidrag	3748,07
Renter	7,72
	Ialt 4208,30

Udgift:

Udgivelsen af 3300 Aarbøger for 1929	341,50
Udgivelsen af 3500 Efteraarshæfter	116,00
3000 Billeder paatrykt og skaaret	33,00
Porto	35,16
21,590 Francs til Hovedbestyrelsen i Paris ..	3199,78
Kassebeholdning	482,86
	Ialt 4208,30

Tilsyneladende er der intet Fremskridt sket i det forløbne Aar. Men naar vi saa husker paa den ganske ekstra testamentariske Gave i Fjor paa 359 Kr., saa ser vi, at der altsaa er sket en Fremgang paa ca. 350 Kr. Det er meget flot. (I Fjor var Fremgangen paa 100 Kr.) Mon ikke det bl. a. skyldes det lille Efteraarshæfte?

Medens det kun ganske enkelte Steder er gaet tilbage, er der en lang Række af fine Fremskridt. Tallene i Parantes viser hvor mange Kroner, der er mere end i Fjor. St. Annæ Sogn (105), Helsingør (75), Jeanne d'Arc Skolen (75), Horsens (43), St. Ansgars Pigeskole i København (29), Kolding (28), St. Mariæ Drengeskole i København (25), Nakskov (25), Aalborg (22), Nykøbing F. (20).

Til Lykke og hjertelig Tak allesammen!

Caj Benzon.

Emil Bønnelyckes Skuespil „Ansgar“.

Hvis Rimbært, Ansgars Discipel og Biograf, havde overværet Ansgar-Spillet i Komædiehuset, vilde han sikkert have bristet i Graad; ikke fordi, han var grebet af Stykket, men af Sorg. »Ak, Fader Ansgar«, vilde han have udbrudt, »hvor har I forandret Eder. I ligner ikke længere Eder selv!«

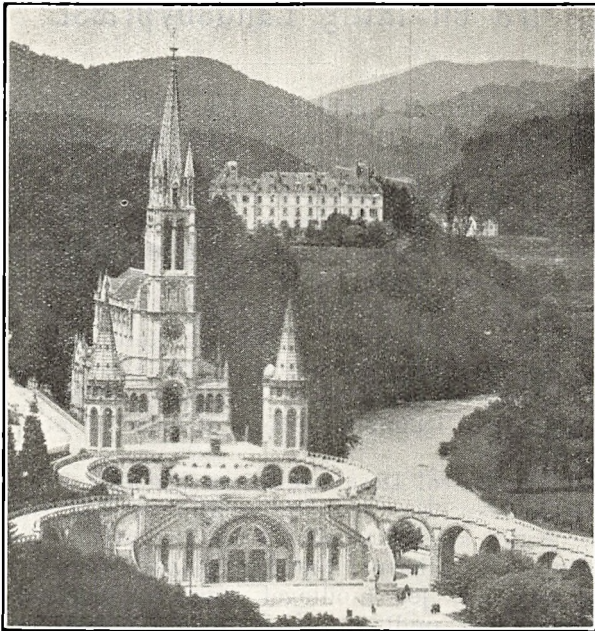
Vi ønsker ikke at komme nærmere ind paa Bedømmelse af dette Skuespil. Det er det ikke værd. Lad os nøjes med at fastslaa, at Forfatteren intet kender til St. Ansgars Sjæl, at han saagar lader Nordens Apostel prædike Pantheisme, og at hele Skildringen hverken tjener til Ære for Ansgar eller for dansk Digtning.

Hvad Instruktionsen angaar, er Forvirringen fuldstændig: St. Ansgar er snart iført Franciskanerkutte snart Cistercienserdragt, der figurerer Dominikanermunke (flere Hundrede Aar før St. Dominikus). Abbeder er klædt som Biskopper o. s. v. Det er én Maskerade.

C. B.

Lourdes i Sommeren 1930.

Den officielle Liste over Valfarterne til Lourdes i Sommer er nu kommet og viser, at der er anmeldt halvandet Hundrede Pilgrimstog, d. v. s. store, ordnede Valfarter — de mindre Grupper findes ikke paa Listen; en Samling Pil-

Rosenkrans-Basilikaen i Lourdes.

grimme paa nogle Hundrede Stykker er ikke noget Pilgrimstog. Af disse Valfarter er Halvdelen franske, Resten kommer alle Vegne fra. Foruden de talrige italienske, spanske, portugisiske og belgiske lægger man Mærke til et stort Antal fra Lande, hvor Katholikerne er i Mindretal;

der er saaledes 5 hollandske og ikke mindre end 12 engelske — heri ikke medregnet de 3 store irske Pilgrimstog, men 1 saakaldt national skotsk. Godt er det ogsaa at se, at de tysktalende Lande nu sender mange Repræsentanter til Lourdes. 2 østrigske og 7 tyske Pilgrimstog drager derved, deraf 2 fra Berlin; flere af de tyske Valfarter arrangeres af et »Vor Frue af Lourdes Forbund« i Köln. I Dagene 23.—27. Juli modtages ingen Pilgrimstog i Lourdes, idet der i disse Dage afholdes en stor fransk mariansk Kongres.

Hvornaar kan Danmark deltage i Tilstrømningen til Lourdes — om ikke med et Pilgrimstog, saa med en »Gruppe«?

En ydmyg Paaskebøn fra en fattig Landsbypræst.

En eller anden af Ugebladets Læsere har maaske Lyst til at spørge: »Nu, Hr. Pastor, hvorledes gaar det med Indsamlingen til Deres nye Kirke i Aakirkeby?« Og nogle Optimister har maaske allerede tænkt, at det gik mig, som det gik den gamle Profet Moses.

Vi læser jo om denne Gudsmand (2. Mose Bog 35 og 36), at han sagde til Israels Børn: »Tager af hvad eder tilhører, en Offergave til Herren; hver, som er villig, skal fremføre den, en Offergave til Herren: Guld, Sølv og Kobber... Og de kom, Mændene saavel som Kvinderne.« Resultatet var saa glimrende, at Moses befalede, at der skulde udraabes igennem Lejren, at der var nok, ja, at der var tilovers.

Lykkelige Moses! Desværre bliver jeg nødt til at skuffe disse Optimister. Der mangler endnu en hel Del Penge hos os, og der kan ofres uden Fare for, at der skal blive noget tilovers. Julebarnet har rørt mange Hjerter, og med inderlig Tak har jeg modtaget større og mindre Gaver. Men dog er jeg nødt til at sætte min Lid til Faste- og Paasketiden. Maaske en eller anden, helst mange, vil glæde min fattige Menighed med nogle Paaskeæg. Lad det være en Offergave til Herren som Tak for den største Naade, han bragte os: Opstandelsen og Livet. Og jeg siger med den gamle Moses: Deres Offergave kan være Guld, Sølv og Kobber.

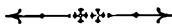
Kære Trosfæller, se nu engang efter, om der ikke skulde være nogle Penge, De kan undvære til Guds Hus.

Grunden er købt, og jeg vilde saa gerne bygge i Aar. Vor Tak kan vi kun vise ved at bede, at Jesu herlige Paaskeglæde maa dale ned i eders Hjerter.

Hjælp mig, for Guds Skyld, og tænk paa Ordsproget af den vise Salomon: »En Sjæl, som velsigner, skal blive rig, og den, som vederkvæger, skal selv blive vederkvæget.«

Glædelig og velsignet Paaskefest ønskes eder af:

Pastor Th. A. Zoetmulder,
Aakirkeby, Bornholm.

Fra Hovedstad og Provins.

Valget af den nye Overskrift
bunder bl. a. i Ønsket om ret
ofte at høre Nyt fra Provinsen.

Præstevielse og Førstemesse.

Til Trods for det vanskelige Tidspunkt var St. Ansgars Kirke næsten fyldt Lørdag d. 5. April, da Knud Ballin skulde modtage Præstevielsens hellige Sakramente. Biskoppen blev assisteret af Sognepræst v. Kettcnburg, Ordinandens Broder, Pater Olaf (Jan) Ballin, og Pastor C. Jaworski. Iøvrigt var en Del andre Præster til Stede og deltog i Haandspaalæggelsen. Hvad selve Handlingen angaar, henviser vi til Gennemgangen af Ritualet i forrige Nr. Efter den hellige Handling meddelte den nyviede Præst sin præstelige Velsignelse (ganske frisk) til hver enkelt af de tilstedeværende.

Dagen efter, Passionssøndag, fandt den ikke mindre gribende Førstemesse Sted i St. Andreas Kirke i Ordrup. Kirken var naturligvis stuvende fuld. Den nyviede Præst indførtes i Kirken i en højtidelig Procession. Hans Højærværdighed Biskoppen var kommet til Stede. Pater Olaf Ballin var Diakon og Pater Spaus Subdiakon. Sognepræsten, Pater Günther, holdt en smuk, meget personlig Prædiken. Han takkede Pastor Knud Ballin for, hvad han havde været for ham og ønskede ham Guds Velsignelse med sin Gærning.

Fasteandagen Kl. 5, ved hvilken der blev sunget »Te Deum«, blev ogsaa holdt af den nyviede Præst.

Den følgende Dag holdtes en Levit-Sjælemesse for afdøde i Mogens Ballins Familie.

»Nordisk Ugeblad« søjer sin hjærtelige Lykønskning til de talrige andre, som Pastor Knud Ballin har modtaget i disse Dage.

Firmelsen.

Planen for H. H. Biskoppens Meddelelse af Firmelsens hellige Sakramente ser saaledes ud: Sønd. d. 27. April: St. Annæ Kirke. Sønd. d. 4. Maj: St. Ansgars Kirke. Sønd. 11. Maj: Rosenkranskirken. Sønd. d. 18. Maj: Sakramentskirken. Sønd. d. 25. Maj: St. Andreas Kirke. Torsd. d. 29. Maj (Kristi Himmelfart): Aarhus. Sønd. d. 1. Juni: Odense. Mand. d. 9. Juni (2 Pinse-dag): De Voksnes Firmelse i St. Ansgars Kirke. Sønd. d. 22. Juni: Formiddag: Roskilde, Eftermiddag: Køge. Sønd. d. 29. Juni: Formiddag: Nyborg, Eftermiddag: Assens. Sønd. d. 6. Juli: Esbjerg.

Højskolen.

Katholsk Højskoleforening afholdt Generalforsamling d. 1. April. Forstanderen, Pastor Bernh. Jensen, meddelte, at det jo havde været hans Hensigt at give op, da han ikke saa sig i Stand til at lede Højskolen videre paa en frugthar Maade. Imidlertid havde hans egne Forhold forandret sig, og da han fra flere Sider, særlig fra Biskoppen, indtrængende var blevet opfordret til at fortsætte, var han rede til at gøre endnu et Forsøg. Den gamle Bestyrelse genvalgte derefter og blev suppleret med Pater Nösen.

Koncerten til Fordel for Nonnerne i Allerslev

havde samlet en ret talrig Tilhørerkreds, der med Rette bragte Aftenens Solist, Pianisten Carl Vorm, et varmt Bifald for hans dygtigt og musikalsk spillede Klaversoli baade af klassisk og moderne Musik. Sakramentskirkens Kor dokumenterede atter ved denne Koncert, at det under Hr. Cantor B. Hussons Ledelse hævder sin Plads blandt vore katholske Kor med Ære. Siden forrige Opførelse har Palestrinas Messe, »Æterna Christi munera«, vundet betydeligt i Sikkerhed, men klangligt er Sakramentkirkens prægtige Akustik dette fine Tonevæv mere gunstigt, end St. Knuds Skoles Sal. Af Bachs tre Koraler blev den første sunget rigtig »con amore« og Koret fortjener megen Ros for Laubs nydeligt foredragne »Sov sødt Barnlille«. Ogsaa efter Sangene var der Bifald og Fremkaldelse.

Den vellykkede Aften sluttede med et interessant Foredrag af Hr. Nystrøm om Cistercienserordenen, om Ordenens gamle Klostre i Danmark og det lille nye Kloster i Allerslev. Foredraget blev illustreret af en Række smukke Lysbilleder.

A. E.

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 5. Marts talte stud. mag. Svend Heding om »Vor religiøse og sociale Indstilling i biologisk Belysning«. Det interessante Foredrag fulgtes af en livlig Diskussion, hvori særlig en Række af A. C.s yngre Medlemmer deltog. — Onsdag d. 19. Marts. Denne Aften var helliget »Dansk Sprog i Bønnebog og Katekismus«. Det blev en lærerig og i bedste Forstand hyggelig Aften. Foruden Indlederne, Pastor Peter Schindler og Lærer H. K.-Hafstrøm, deltog Præsterne Ronge og Messerschmidt samt Grev Holstein-Løvenørn i Drøftelsen. »en.«

Ved Skoleforeningen S. M. D. M.s Generalforsamling d. 26. f. M. fremgik det af Formandens Beretning, at Foreningen stadig er i Udvikling (ca. 100 Medlemmer), og at Møder og Sammenkomster i det forløbne Aar har været jævnt godt besøgt. Det reviderede Regnskab blev fremlagt af Kassereren og balancerede med ca. 1300 Kr.; Foreningens Formue er nu paa omkring 1100 Kr. — Ved det paafølgende Valg af Styrelse blev Formanden, Johs. Olufsen, og Gleitze genvalgt, medens Ansgar Gross nyvalgtes som Kasserer. Til Redaktør af Foreningens Medlemsblad »Bindestregen« valgtes Sekretæren, Laur. Andersen.

Sølvbryllup.

Kurvemager L. H. Rings og Hustru, Valby Langgade 117, Kbhvn., fejrer deres Sølvbryllup d. 23. April. Sølvbrudeparret har i de 25 Aar været Abonnenter paa »Nordisk Ugeblad«. Vi ønsker Sølvbrudeparret hjærteligt til Lykke!

En smuk Udmærkelse.

Kirkeforstanderen ved den katolske Kirke i Horsens, Købmand Chr. Walter, har modtaget den portugisiske Røde Kors-Orden for sin Deltagelse i det internationale Hjælpearbejde efter Krigen. Der tænkes her særligt paa Arbejdet for forkomne Børn i de Lande, der havde deltaget i Krigen.

Andet jydsk katolske Stævne.

Den 23. Juni i Fjor afholdtes, som det blev meddelt i den katolske Presse, et Stævne i Hvilested Kro, der ligger ved Landevejen mellem Fredericia og Vejle. Der var mødt Katholiker fra Horsens, Vejle, Fredericia og Kolding. Det var det første Stævne af den Art i Jylland, hvorfor det ogsaa i nogen Grad blev betragtet som en Prøve.

Forsøget faldt godt ud, og de 2—300 Deltagere véd, hvorledes Festen forløb. Der var en Atmosfære af Katholicisme om den Forsamling; det var som om Medlemmer af en stor Familie havde genfundet hverandre efter lang Adskillelse. Der var meget, der mindede om Gensynsglæde, skønt de fleste var hverandre ganske fremmed.

Festen stod sin Prøve, og der er sikkert mange, der allerede nu, ligesom jeg, glæder sig til dette Aars katholske Stævne her i Jylland, og som er rede til at virke for, at det maa blive dette og de fremtidige Aars store katholske Begivenhed.

Det er imidlertid nødvendigt, at Forberedelserne allerede nu indledes, at Tid og Sted vælges, at Befordringspørgsmaalet ordnes tilfredsstillende, og det er endda ikke for tidligt, at de snævrere Rammer for Stævnet gives i den nærmeste Fremtid.

Selvfølgerlig kan Mødet ikke indskrænkes til en Eftermiddagsfest, den maa strække sig over en hel Dag med tilhørlig Hensyntagen til Befordringstider.

At de gejstlige Herrer glædede sig over Bestræbelserne for at knytte Baandene mellem de forskellige katholske Sogne og skabe en Vekselvirkning imellem dem, fremgik tydeligt af den Indsats, der allerede ved sidste Aars Stævne var gjort fra deres Side, og det er mit Haab, at Sagen maa blive taget op med samme Begejstring og med Tilslutning fra alle katholske Sogne i Jylland, en Tilslutning, der allerede maa ske nu ved Forberedelsernes Start. Lad os dyrke den eksplosive Trang, der er Katholicismens Natur, hele Jorden er vor, og alle Grænser og Hindringer for vor Kirkes Udvikling er kun for at sprænges, medens de uknyttede Baand imellem os maa knyttes uløseligt sammen.

Kolding i April 1930.

Vald. Kallan.

Brevkasse.

Redaktionen bedes oplyse mig, om ikke det er det rigtigste under Korsvejsandagten at gøre Knæbøjningen samtidig med Præsten?

Saa vidt vi ved, er det almindelig Skik og Brug at gøre Knæbøjning samtidig med Præsten, og det er da ogsaa kun smukt, at man paa denne Maade — ogsaa legemligt — tager Del i Korsvandringen.

Elisabethsforeningens Basar.

Denne gang blot en lille Paamindelse om, hvad der ikke maa forsømmes Palmesøndag (Kl. 9 Fm.—8 Eft.) eller Mandag (Kl. 10 Fm.—3 Eft.). Man begiver sig ud i Bredgade 69, hvor Elisabethforeningens Basar med bugnende Boder venter paa Besøg. Tanken om de mange forældreløse Børn, som trænger til Hjælp, er nok i Stand til at anspore Ens Interesse for Basaren!

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af

en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — all efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidraggyderes Navne — uden Beløbangivelse — agtes påtaført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlæggelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereen, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby.

E. d'Auchamp Løge Falkonerallé 36 ¹ .	S. Berling Frue Jens Kofodsgade 1	E. Bache Ingeniør, cand. pølyt. Jacob Erlandsensgade 5 ² .
K. Bredholdt Grosserer Enighedsvej 26, Charlottenl.	Jens Kofodsgade 1	Johs. Hansen Bogholder, Sakristan Bredgade 6 ⁴
Edv. Hansen kgl. Translatør Lundsgade 5.	Helge Jacobsen Direktør Kastelsvej 18.	G. Jensen Prokurist Møllebækken, Espergærde.
C. B. Lohrer Grosserer Prinsessegade 26	K. V. Olsen Inspektør S. Fasanvej 98 ¹ København, Valby.	A. Osterhammel Frue Frederiksborggade 5 ⁴
A. Ulke-Ramsing Hofdame Kastelsvej 19	A. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	E. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14
F. Stratbøcker Frøken Jægersborgallé 19, Charl.	H. Stratbøcker Frøken Jægersborgallé 19, Charl.	G. Scavenius Frøken Marskensgade
A. Siegler Malermester Kingosgade 17.	F. Jürgensen-West Arkivar Ellevadsvej 14, Charlottenlund.	

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. Kl. 5 Fasteprædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikalmesse, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 5 Efterm. Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korsets Hyldning, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 5 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiers Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henvæl 8¹/₂ Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9¹/₂ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henvæl Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. — *Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Sangmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Højmesse Kl. 7 $\frac{1}{2}$. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ begynder Ceremonierne, Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse. Kl. 6 Aften Festandagt med sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

St. Antoni Kapel. *Palmesøndag* Kl. 10 Palmevielse og Højmesse. — *Skærtorsdag, Langfredag og Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse, Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Højmesse og Tilbedelse af det Allerhelligste hele Dagen. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Hødens og Paaskelysets Indvielse, Litanier og henved Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Højmesse.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Prædiken og Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 5 Fasteprædiken. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmessens ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). *Onsdag* Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Form. Gudstjeneste. Kl. 2 fransk Prædiken. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7 $\frac{1}{2}$, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6, 8 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{3}{4}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korssets Hyldning og Præsantificatmesse. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8 $\frac{1}{4}$.

St Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 9.

Den stille Uge. Vor Herre og Frelzers *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne *Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag* og *Langfredag* henholdsvis efter Evangelierne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Paaskekommunionen. Med *Palmesøndag* begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Bekendtgørelse

angaaende Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad.

Tirsdagen d. 15. April Kl. 8 Aften i Forsamlingsalen Bredgade 67, 2. Sal o. G. afholdes Valg af Forvaltningsraad (4 Medlemmer og 2 Suppleanter) samt af 2 Revisorer og 1 Revisorsuppleant. Alt i Henhold til *Bestemmelse vedrørende Forvaltningsraad (Forstanderskab) og Skolekommission ved St. Ansgars Menighed*, approberede af Biskoppen den 19/3 1926.

Fortegnelse over St. Ansgars Menigheds valgbare og valgerettigede Mænd er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Stuen (1—4, Lørdag til 2, Søndag og Mandag lukket) fra d. 4. til d. 15. April. Eventuelle Indsigelser maa senest d. 15. April rettes til Formanden (Sognepræsten).

Samtidig vil sammesteds i Henhold til Bestemmelsernes § 19 det fuldstændige Aarsregnskab for St. Ansgars Menighed for Aaret 1929 være fremlagt til Eftersyn. Et kortere Uddrag vil som sædvanlig blive tilsendt Bidragyderne.

Vedrørende Valgret og Valgbarhed til Forvaltningsraadet indeholder Bestemmelserne følgende:

§ 2. Valgret har enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 25. Aar, har fast Bopæl i Sognet og i det sidste Aar før Valget har betalt Kirkeskat, medmindre vedkommende:

a. ved Dom er fundet skyldig i en i det offentliges Mening vanærende Handling uden at have erholdt Æresoprejsning,

b. nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er tilbagebetalt,

c. er ude af Raadighed over sit Bo paa Grund af Konkurs eller Umyndiggørelse.

d. vitterlig forsømmer sin Paaskekommunion.

§ 3. Valgbar til Revisionshvervet er enhver, der har Valgret til Forvaltningsraadet.

Valgbar til Forvaltningsraadet er enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 30. Aar, mindst 5 Aar har tilhørt den katholske Kirke og i nævnte Tidsrum har betalt Kirkeskat samt iøvrigt opfylder Betingelserne efter § 2 for at have Valgret til Forvaltningsraadet, dog saaledes at Betingelsen fast Bopæl i Sognet vil kunne fraviges, saafremt den paagældende opstilles til Valg af 5 af Sognets valgerettigede Mænd.

§ 6. Valgretten kan kun udøves ved personligt Møde ved Valghandlingen. For at kunne vælges maa man være personligt til Stede, eller, dersom man er forhindret, have givet udtrykkelig Tilsagn om, at man vil modtage Valget.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Husassistent kendt m. Mad- af en Typograf, ung Mand ved
lavning, en dygtig Syerske Landvæsenet, en Husbestyrer-
(Barnetøj). inde m. Datter (17 Aar).

Plads søges:

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

13. Apr. Palmesøndag. (Tiden for Paaskekomm. begynder.)	20. Apr. 1. Paaskedag.
14. — M. Ferialdag.	21. — M. 2. Paaskedag.
15. — Ti. Ferialdag.	22. — Ti. Oktavdag.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Oktavdag.
17. — To. Skærtorsdag.	24. — To. Oktavdag.
18. — F. Langfredag.	25. — F. Oktavdag.
19. — L. Paaskelørdag. Faste- og Abstinensbudet ophører Kl. 12 Middag.	26. — L. Oktavdag.

Ugens Messebønner.

13. Apr. Palmesøndag (N.-M. 319, G.-M. 251).
 14. Apr. Ferialdag (N.-M. 354, G.-M. 287). 2. Justinus (N.-M. 874, G.-M. 707), 3. Tiburtius, Valerian og Maximus (N.-M. 875, G.-M. 708).
 15. Apr. Ferialdag (N.-M. 358, G.-M. 289). 2. For Kirken eller for Paven (N.-M. [123], [122], G.-M. [107]).
 16. Apr. Ferialdag (N.-M. 300, G.-M. 297). 2. som 15. April.
 17. Apr. Skærtorsdag (N.-M. 398, G.-M. 306).
 18. Apr. Langfredag (N.-M. 404, G.-M. 319).
 19. Apr. Paaskelørdag (N.-M. 433, G.-M. 348).

Teksterne til Gudsstjenesten paa *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* kan faas i Særtryk i de katholske Bogsalg.

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted Langfredag i samtlige Sognekirker.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 13. April i Messen Kl. 8.

Sankt Knuds Skole (Kbh.), Stenosgade 4.

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever til I. Underklasse bedes indmeldt snarest muligt hos
Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »*Fejledning i katholsk Trosliv*« af Dewald. Faas i vore Boglader.

Gamle katholske Skrifter og Ugeblade etc.

afhentes med Tak af Diemar, Skinderg. 32. Tlf. Byen 6555.

Katholsk Boghandel meddeler, Bestillinger paa **Thomas a Kempis** modtages (indbundne Expl. til Kr. 2.50, 3.00, 4.00, 6.00, 7.00, 8.00), da et nyt Oplag er sat i Arbejde, og Bogen vil foreligge færdig til Udsendelse i Løbet af April Maaned.

NB! Da næste Nr. udsendes en Dag før, bedes Stoffet indleveret senest Søndag d. 13. April.

Søndag den 23. afgik vor Fader,

fhv. Sprøjtefører, **N. S. Pedersen,**

ved Døden.

Begravelsen har fundet Sted paa Katholsk Sundby Kirkegaard.

Den Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Familien.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 16.

Søndag den 20. April.

1930

INDHOLD: Langfredag. — Paaskeglæden. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Fra den vide Verden. — Vorherre i Barakkerne. — Mosaik. — Reolen. — Velgørenhedsforestilling. — Fra Hovedstad og Provins. — En Gave til Biskoppen. — Gudstjenesten i Paaskedagene. — Ugens Messer. — Avertissementer.

Langfredag.

Den store hellige Langfredag har bragt Stilhed ind i vort Liv. Vi standser paa vor urolige Vandring, glemmer Livets mange Lyde en kort Stund for blot at beskue den Korsfæstede. Der er saa stille ved Korsets Fod. Der høres kun en sagte Hulken. Naturen er stivnet i Rædsel over, hvad der er sket. Der er Mennesker, som stirrer uforstaaende paa den døde Mand paa Korset.

Det er Guds Søn, der hænger der! Menneskene har myrdet ham! Han vidste, at han skulde dø, og dog har han intet Øjeblik gjort Modstand. Jeg kan ikke holde ud at se længere paa ham! Det er et altfor rystende Syn. . . .

Straalende af Skønhed og hjertegribende Godhed kom han til Menneskene. Han kom med aaben Haand. Hans Haand, der gav, gav og atter gav, lukkedes aldrig. Er det til Minde derom, at Menneskene har spigret hans aabne Haand til Korsets Planke? Han øste ud til Menneskene

af sit Hjertes Rigdomme. En gylden Skat af lysende Tanker skænkede han Menneskene. Selve sit Hjertes Kærlighed skænkede han os. (Hvem finder Ord, der er store og skønne nok til at skildre Frelserens Kærlighed?)

Men Jordens Børn helmede ikke, førend de havde faaet sat en Stopper for al denne Godhed.

»Slaa ham ned, han som overvælder os med Tusinde Gaver! Bind ham, han som bruger alle sine Kræfter til at gøre Vel imod os! Ret Landsen imod hans Hjerte, som indtil det sidste slaar af Kærlighed til os. Sluk det ud det Liv, som er vort Liv!«

Saaledes talte man ikke. Men havde Jesu Fjender udtrykt sig paa denne Maade, da havde de talt Sandhed.

For enhver Synder er det tungt at knæle ved Korsets Fod, thi enhver maa bekende: »Jeg har handlet saaledes. Det var paa mine Vegne, at Bødlerne pinte og dræbte ham. Jeg var med til at flette Tornekronen, der skulde bore de spidse Torne ind i hans hellige Hoved. Jeg var med til at lægge Korsets overvældende Byrde paa hans Skuldre. Jeg var ubarmhjærtig nok til at lade det altsammen ske. Det er mit Værk, jeg ser for mig. Jeg har dræbt Guds Søn.«

Hvor er Menneskenes Synd dog ubegribelig ond!

Saa ligger da Menneskeheden hulkende for Korsets Fod. »Vi har syndet, vi har alle syndet,« bekender Jordens Folk. »Vi vidste ikke, hvad vi gjorde, men nu ser vi Frugten af vor Gerning.«

Men i selve Døden aabnede Jesus en Kilde for Menneskene. Den strømede ud over Verden og spredte Frugtbarhed om sig overalt, hvor den naaede frem. Saaledes gengælder Kærligheden ondt med godt.

* * *

Paaskeglæden.

Mindst af alt havde Menneskene fortjent at opleve Paaskemorgenens Fryd. Men Gud spørger ikke om, hvad Menneskene fortjener, ligesom en Moder ikke ønsker andet end at glæde og gavne sit lille Barn.

Du møder Paaskeglæden skønnest i Paaskelørdags Morgenrøde. Hvor er det Skade, at de færreste kommer til den første (og tidligste) Del af den vidunderlige Guds-tjeneste Paaskelørdag! Kan man tænke sig nogen mere befriende og løftende Poesi end den, der er nedlagt i »Exultet«, den Hymne, som Diakonen synger, saa snart det tredelte Lys er blevet tændt. Baade Tanke og Tone er saa ubeskrivelig frydefuld.

Hvørledes skal man i Grunden oversætte dette »Exultet«? Det udtrykkes tilnærmelsesvis ved: »Bryd ud i jublende Lovsange, I himmelske Hærskarere.« Og alligevel, der ligger endnu en langt større Jubel i det latinske »Exultet«. Yderligere bærer den dejlige Melodi Paaskeglæden frem. Tonerne slynges i Vejret atter og atter. Og hver Gang risler de tilbage som Kaskader af Vellyd.

Aldrig synger vor Moder Kirken saa skønt som ved Paaskefestens Morgengry. Dugfrisk og klar som selve den gryende Vaar er Kirkens Glæde over Frelserens Opstandelse.

Bruden, som næsten har sørget sig til Døde ved Brudgommens Grav, rejser sig straalende lykkelig, da hun ser ham lyslevende træde sig i Møde. Da han forlod hende, tog han al Glæde med sig. Men nu vender ogsaa Glæden tilbage i hele sin berusende Lyksalighed, da han kommer.

Kirken er denne Brud. Alle deler vi hendes Hjertes brusende, strømmende Glæde.

Han er opstanden!

Han, som er vort Liv, lever atter. Han, som er vort Alt, skænkes os paany.

Fryder eder, Kirkens Børn, bryd ud i jublende Lovsange
Aldrig mere skal Han dø, men evigt leve, og sit Liv
vil Han dele med os!

C. B.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

B. I Særdeleshed tilkommer Opdragelsen Kirken.

Først og fremmest tilkommer Opdragelsen paa en ganske særlig fremtrædende Maade Kirken paa Grund af to Retskrav af overnaturlig Art, som Gud selv udtrykkelig har tilstaaet den, og som derfor ogsaa gaar forud for ethvert andet Retskrav af jordisk Art.

a) Dens enestaaende foretrukne Stilling.

Den første Retsgrund ligger i den udtrykkelige Sendelse og i den øverste Læremyndighed, som Kirkens guddommelige Stifter forlenede den med i disse Ord: »Mig er given al Magt i Himmel og paa Jord. Gaar derfor hen og lærer alle Folk, idet I døbe dem i Faderens og Sønnens og Helligaandens Navn; og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet Eder; og se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende« (Mat. 28, 18-20). Sammen med denne Myndighed til at forkynde Læren tilsagde Christus ogsaa Kirken Ufejlbarhed. Den blev saaledes »af sin guddommelige Stifter sat som Sandhedens Pille og Grundvold for at kunne oplære alle Mennesker i Guds Tro, bevare den betroede Trosskat ren og uforfalsket og anspore og lede Menneskene, deres Samfund og Virke til gode Sæder og et rent Liv i Overensstemmelse med den aabenbarede Lære« (Pius IX, Brev af 14. Juni 1864).

b) Dens overnaturlige Moderskab.

Den anden Retsadkomst er det overnaturlige Moderskab, hvor Kirken, Christi prude Brud, i Sakramenter og Lære føder Sjælene til Liv i Guds Naade, ernærer og opdrager dem. Med Rette paastaar derfor den hellige Augustin: »Gud er ikke Fader til den, der ikke vedkender sig Kirken som sin Moder« (De symbolo a catech. XIII).

I hvad der angaar den egentlige Genstand for Kirkens Opdragerhverv, nemlig »i Tros- og Sædelære, har Gud«

derfor »gjort Kirken delagtig i en Læremyndighed af Gud og i Kraft af Guds Privilegium sikret den mod Vildfarelser, saa den derfor er Menneskenes ypperste og mest betryggende Læremester med en uangribelig Ret til fri Udøvelse af sit Læreembede« (Leo XIII's Rundskrivelse af 20. Juni 1888). Heraf følger med Nødvendighed, at Kirken som ved dens Opdragelsesmissions Indstiftelse saaledes ogsaa i dennes Udøvelse staar uafhængig af al jordisk Magt ikke blot med Hensyn til dens egentlige Genstand men ogsaa med Hensyn til de Midler, den anser for nødvendige og formaalstjenlige til dennes Gennemførelse. Angaaende al anden Opdragelse og menneskelig Undervisning, der i sig selv betragtet er fælles Arveje, baade for den Enkelte og for Samfundet, staar Kirken derfor frit med Ret til at gøre Brug af den og især til at dømme om, hvorvidt den er til Gavn eller Skade for den kristne Opdragelse. Dette har sin Grund i, at Kirken som et fuldkomment Samfund er i sin Ret til frit at vælge Midlerne for at naa sit Maal, og at al Lærervirksomhed, som enhver anden menneskelig Virksomhed, staar i nødvendigt Afhængighedsforhold til Menneskets højeste Maal og derfor ikke maa unddrage sig Reglerne for Guds Love, hvis Vogter, Fortolker og Lærer Kirken er.

Dette har Pius X, højsalig Ihukommelse, udtalt med klare Ord: »Hvad en Kristen end tager sig til, ogsaa i rent jordiske Forhold, er det ham forment at se bort fra de overnaturlige Værdier; tværtimod bør han efter den kristne Visdoms Forskrift i alt sigte mod Gud, det højeste Gode og vort sidste Maal. Alle hans Handlinger, de være moralsk gode eller slette, d. e. enten de stemmer med Naturens og Guds Love eller afviger derfra, — er underlagt Kirkens Dom og Jurisdiktion« (Pius X, Rundskrivelse af 24. September 1912).

Det er værd at lægge Mærke til, hvor godt en Læggemand, der er lige fremragende som Forfatter og dyb og samvittighedsfuld som Tænker, har evnet at opfatte og formulere denne fundamentale katholske Lære: »Kirken paastaar ikke, at Moralen tilhører den alene (i Betydning af udelukkende), men at den har den helt og holdent. Aldrig har den paastaat, at man udenfor dens Moderskød og

uden dens Belæring ikke skulde kunne lære nogen moralsk Sandhed at kende. Tværtimod har den mere end een Gang forkastet denne Anskuelse, der er dukket op under mange forskellige Skikkelser. Men vel siger den, som den altid har sagt, og som den altid vil sige, at den som Følge af sin Indstiftelse ved Jesus Christus og i Helligaandens Kraft, som Faderen sendte i Jesu Navn, oprindeligt og umisteligt ejer den fulde moralske Sandhed (omnem veritatem), hvori alle Moralens enkelte Sandheder er indeslutede, baade de, Mennesket er naaet til ved sin blotte Fornuft, og ogsaa hine, der er en Del af Aabenbaringen, eller som lader sig udlede af denne« (A. Manzoni: Osservazioni sulla Morale Cattolica, c. III).

c) Omfanget af Kirkens Ret til at opdrage.

Med fuld Ret fremmer Kirken derfor ved Siden af hele sit Arbejde paa Sjælenes Frelse ogsaa Literatur, Videnskab og Kunst, for saa vidt disse er nødvendige eller tjenlige for den kristne Opdragelse, og opretter og opretholder egne Skoler og Anstalter for alle Fag og alle Kulturtrin (Kanonisk Ret c. 1375). Selv den saakaldte fysiske Opdragelse maa ikke betragtes som noget fremmed for dens moderlige Læremyndighed, thi ogsaa den er et Middel, der kan blive enten til Gavn eller til Skade for den kristne Opdragelse. Dette Kirkens Arbejde paa alle Kulturomraader er en overordentlig værdifuld Støtte for alle Familier og alle Nationer, der uden Christus vilde gaa til Grunde — som den hellige Hilarius saa rammende siger: »Hvad er farligere for Verden, end ikke at tage imod Kristus?« (Kom. til Mat. 18.) Og det er ikke til Skade for den borgerlige Orden, thi Kirken sætter sig i sin moderlige Viisdom ikke imod, at dens Skoler og Opdragelsesanstalter for Lægfolk indenfor ethvert Land tilpasser sig efter Statsmagtens Love og Bestemmelser og er villig til paa alle Maader at lempe sig efter dem og at søge ved gensidig Forstaaelse at komme ud over mulige Vanskeligheder.

Men det er endvidere Kirkens absolute Ret og uundgaaelige Pligt at vaage over sine Børns, de Troendes, Totalopdragelse i Institutter af enhver Art, det være sig offentlig eller privat, ikke blot over, hvad der angaar Religions-

undervisningen, men over alle Fag og Anordninger, der har Forbindelse med Religion og Moral.

Udøvelsen af denne Ret kan ingenlunde opfattes som en utilbørlig Indblanding, men er Kirkens gode, moderlige Omsorg for at bevare sine Børn for den Gift, der truer dem fra daarlig Lære og slet Moral. Denne Aarvaagenhed fra Kirkens Side maa aldrig opfattes som et Pres, den er tværtimod en kraftig Støtte for al god Orden og for Familiens og det borgerlige Samfunds Vel, thi den bevarer Ungdommen for den moralske Gift, der jo har lettere ved at virke i den uerfarne og ustadige Alder, og som, naar den først har faaet Indpas, breder sig med en rivende Fart. Thi uden den rette religiøse og moralske Undervisning vil, som Leo XIII klogt siger, »enhver Sjælekultur være usund. En Ungdom, der ikke er vænnet til Ærefrygt for Gud, vil ikke lære at bøje sig under Dydens Tugt, og da disse Unge ikke er vænnede til at modstaa deres Lyster, vil de let kunne fristes til at sætte sig ud over Statens Love« (Ep. 8. Febr. 1884).

Hvad Omraadet for Kirkens Opdragermission angaar, da omfatter det alle Folkeslag uden Undtagelse i Henhold til Christi Bud: »Lærer alle Folk« (Mat. 28, 19), og der er ingen Magt paa Jorden, der med Lov og Ret kan gøre den dette stridig eller hindre den deri. Først tager den sig af alle Troende, som den omfatter med en kærlig Moders rørende Omhu. Til dem har den derfor gennem Aarhundredernes Løb oprettet og opretholdt en utallig Mængde Skoler og Institutioner paa alle Videnskabens Omraader. Som Vi ved Lejlighed nylig sagde: »at allerede i den længst forgangne Middelalder, da der var saa mange (efter nogles Mening altfor mange) Klostre, Konventer, Sogne- og Ordenskirker, Dom- og Stiftskapitler, var hvert af disse Steder et Arnested for Videnskab, et Arnested for Undervisning og kristen Opdragelse. Til alt dette maa yderligere føjes Universiteterne, der var oprettede paa Initiativ af den hellige Stol og Kirken og under disses Tilsyn, og som var spredt over alle Lande. Dette herlige Syn, som vi nu bedre kan faa Øje paa, fordi det er os nærmere, og fordi det som Følge af Tidens Krav fremtræder i endnu mere storslaaede Former, har været alle Tiders Syn. De,

der studerer og sammenligner disse Foreteelser, standser betagne af det Storsværk, som Kirken har skabt paa dette Omraade. De er fulde af Beundring for den Maade, hvorpaa Kirken har forstaaet at udføre den Sendelse, Gud betroede den, nemlig at oplære Slægten til kristen Livsvandel og fremelske herlige Frugter og en herlig Høst. Men naar det vækker Beundring, at Kirken til alle Tider har vidst at samle Hundreder og Tusinder og Millioner af Disciple om sin Opdragervirksomhed, da gribes vi af endnu større Beundring, naar vi betænker, hvad den har udrettet ikke blot paa Opdragelsens Omraade men ogsaa paa Undervisningsomraadet i snævrere og egentlig Forstand. Naar saa mange af Kulturens, Civilisationens og Literaturens Skatte har kunnet bevares indtil nu, da skyldes det den Holdning, Kirken indtog ogsaa i længst forsvundne og uciviliserede Tider, hvor den forstod at lade sit Lys skinne over Literatur, Filosofi og Kunst, ikke mindst Bygningskunst.« (Tale holdt 14. Maj 1929.)

Disse store Ydelser har Kirken kunnet frembringe, fordi den udstrækker sin Mission som Opdrager ogsaa til Ikke-Troende. Alle Mennesker er jo kaldede til at indgaa i Guds Rige og naa Frelsen i Evigheden. Ligesom Kirkens Missionsvirksomhed i vore Dage strør Skoler i tusindvis over alle Riger og Lande, der endnu ikke er kristnede, lige fra Gangesflodens Bredder til den Gule Flods Vande og Stillehavets store Øgrupper, fra Afrikas mørke Fastland til Ildlandet og til Alaskas Ismarker, saaledes har Kirken til alle Tider ved sine Missionærer opdraget de mange Folkeslag, der nu udgør den civiliserede Verdens kristne Nationer, til Kristenliv og Civilisation.

Det fremgaar indlysende heraf, at Opdrageropgaven retslig og faktisk tilkommer Kirken paa en ganske særlig Maade, og at der, set med uhildede Øjne, ikke frembyder sig nogen fornuftig Grund til at stille sig i Vejen for Kirken og søge at hindre den i det Arbejde, hvis Frugter nu hele Verden nyder godt af.

d) Harmoni mellem Kirkens Rettigheder og Familiens og Statens.

Denne Kirkens Forrang staar paa ingen Maade i Modstrid men tværtimod i fuld Samklang med Familiens, Sta-

tens og det enkelte Menneskes Rettigheder, i hvad der angaar den skyldige Frihed for Videnskab, videnskabelige Metoder og verdslig Kultur i Almindelighed. Thi for straks at antyde Hovedgrunden til denne Samklang: den overnaturlige Orden, hvortil Kirkens Rettigheder hører, ophæver eller indskrænker ikke den naturlige Orden, hvorunder de andre nævnte Rettigheder hører, men ophøjer og fuldkommer den tværtimod, og begge Ordensomraader støtter og supplerer hinanden alt efter deres Væsen og Værdi, netop fordi begge er udsprungne af Gud: »Guds Gerninger er fuldkomne, alle hans Veje er Retfærdighed« (5. Moseb. 32, 4).

Dette bliver tydeligere og klarere, naar man betragter Familiens og Statens Opdragermission nærmere og mere indgaaende.

(Fortsættes.)

DEN NYE ÆRKEPRÆST VED ST. PETER.

Den pavelige Statssekretær, Kardinal Eugen Pacelli, er blevet udnævnt til Ærkepræst ved St. Peterskirken, hvilket Embede blev ledigt ved Kardinal Merry del Vals Død.

RUSLANDS SVAR PAA PROTESTERNE.

I Moskva er der under de festligste Former blevet aabnet det første »Børneuniversitet til Bekæmpelse af den religiøse Følelse i Sovjetrusland«. Paa dette »Universitet« bliver 155 Børn uddannede til Agitatorer imod den kristne Religion. Efter et Kursus paa tre Maaneder begynder de deres Gerning blandt Befolkningen.

Fra Slutningen af Marts Maaned indtil Midten af Maj foranstalles en omhyggeligt planlagt Kampagne imod Paaskefesten, der ligesom Julefesten skal udryddes. I alle Arbejderklubber, i Fabriker og Kaserner skal der holdes en Række religionsfjendtlige Foredrag. Ligeledes har Regeringen stærkt anbefalet Arbejderne at lade deres Sportsfester afholdes i Religionsfjendtlighedens Tegn. Der bliver udsat Præmier for

de bedste Idéer til Gennemførelsen af denne Kampagne. Den 19. April bliver der i Moskva foranstaltet en stor antireligiøs Demonstration, hvorved man vil naa Højdepunktet af Gudsbespottelse. Karnevalsagtige Optrin, hvorved Kirke og Gejsllighed smædes, vil atter finde Sted, som det skele ved Julelid. Samtidig drives en meget energisk Agitation for Tilslutning til de Gudløses Forbund.

MGR. OFFERDAHLS BISPEVIELSE I ROM.

Søndag d. 6. April er Mgr. Offerdahl, apostolisk Vikar for Norge, blevet viet til Biskop af Kardinal van Rossum, assisteret af Ærkebisperne Marchetti-Selvaggiani og Vallega. Den sidste var som bekendt Visitator i Norge i Sommer. Mgr. Offerdahl bærer Tittlen Biskop af Selja.

Det er ikke rigtigt, hvad man hist og her har kunnet læse i Dagbladene, at den norske Bisp er den første Skandinav, som er blevet viet til Biskop efter Reformationen. Han er den anden i Rækken, idet vor navnkundige Landsmand Nicolaus Steno blev viet til Biskop. Han døde i Schwerin 1686 som »Apostolisk Vikar for de nordiske Missioner«.

PAVEN OM KATEKISMENS BETYDNING.

Der er fornylig blevet afholdt en Katekismuskongres i Rom under Ledelse af Ærkebisp Palica. Alle Deltagerne fik tilstaaet Privataudiens hos den hellige Fader samtidig med de Børn fra Folkeskolerne, som havde udmærket sig i Katekismuskundskab. Pave Pius talte alvorligt og indtrængende om Katekismens overmaade store Betydning. »Man kan aldrig sin Katekismus godt nok,« udtalte den hellige Fader. »Hele Livet igennem bør man studere den. Hvor ofte har jeg ikke selv taget denne Troens Lærebog i Haand og øst, aandelig Trøst deraf. Jeg vil aldrig ophøre med at fordybe mig i Studiet af Katekismen.«

PAVEN SMÆDES I BERLIN.

Kommunisterne har aabnet en Udstilling i Berlin. I et Hjørne, som kaldes »det kommunistiske Kapel« er samlet alt, hvad der tjener til at forhaane Kristendommen. Som Eksempel paa den dér raadende Gemenhed: Foran en Samling Billeder er der en Mand, som forklarer: Her ser De Paven som Æsel... Her ser De Paven som Djævel... o. s. v.

I den Anledning har den kendte Forfatter og Foredragsholder, Pater Fr. Muckermann, i den katholske Presse rettet en i energiske Vendinger affattet Forespørgsel til Regeringen, om den virkelig tillader, at en fremmed Suveræn, med hvem Tyskland staar i diplomatisk Forbindelse, bliver haanet paa en saa oprørende Maade. »Vilde Regeringen tillade det, hvis en af Stormagternes Suveræner blev smædet paa en lignende Maade?« tilføjer han.

Vorherre i Barakkerne.

Lidt om socialt Arbejde i Frankrig.

Omkring Paris gaar der et stort, bredt Bælte, hvor der ikke findes Stenhuse. Det er forbudt af Hensyn til Paris' Forsvar i Tilfælde af Krig. (Der skal være Skudvidde). Hele dette Terrain, som altid gaar under Navnet »la banlieu«, er oversaaet med smaa og større Træhuse, Barakker, Hytter, Rønner eller hvad man nu vil kalde dem. Nogle er ganske primitive og maa nærmest betegnes som et Par Brædder, der er slaaet sammen. Andre er opført med større Omhu og Fikshed. Vi kender jo godt den Slags »Arkitektur« fra Kolonihaverne omkring København, hvor Lysthusene ofte — paa Grund af Bolignøden — er blevet omdannet til Beboelseshuse.

At Paris har lidt Bolignød i den sidste Menneskealder (og allerede før) kan man ikke undres over. Navnlig gælder det naturligvis Storbyens »løse Fugle« eller hæderlige Arbejdsløse, som ikke kan betale den Leje, som forlanges inde i Byen.

Nok er det, at det er en hel Verden for sig, en saare broget Verden, som beboer de talløse Smaahytter i Zonen

om Paris.*) (Lignende Zoner findes iøvrigt omkring alle de andre store Byer i Frankrig.)

For Kirken, som skal være alt for alle, har det været et stort Problem, hvorledes den skulde øve sin Gerning i Barakkerne. Det forstaas let, at det ikke netop er en meget kirkevenlig Befolkning, som træffes herude. Mange Folk, som er paa Kant med Samfundet og derfor ogsaa med Kirken, har deres Tilholdsted her. Socialisme og Kommunisme har naturligvis sine mest rødglødende Tilhængere i Barakboerne (i den senere Tid taler man gerne om »la banlieu rouge«: den røde Zone). Disse Folk vil navnlig være tilbøjelige til at mene, at Kirken holder sin Haand over »Kapitalisterne« og er paa deres Parti. Man har med Rette sagt, at naar mange af disse Mennesker staar saa fjendsk overfor Kirken, saa er det ikke nødvendigvis paa Grund af Fjendskab til det religiøse, men fordi Kirken ses gennem politiske Brilller.

De Præster, som med Held skal øve en Gerning i Barakkerne, maa naturligvis være udrustede med særlige Evner og en ganske særlig Forstaaelse af de Folk, de arbejder iblandt. Ivrigt og fromme Præster har gjort hellemodige, men frugtesløse Forsøg paa at udrette noget paa dette Felt. Der var saaledes ved det katholske Universitet i Paris en Professor, som havde gjort de ihærdigste Forsøg i den Retning (og havde bragt de største Ofre), men han kunde ikke. Han maatte trække sig tilbage og genoptage sit videnskabelige Arbejde.

Men da saa de rette Folk kom til, gik det storartet. Den første Betingelse var altsaa Offervilje. Den, der vil arbejde blandt disse Fattige maa selv være fattig som de. Han maa indvillige i at leve i en Træhytte som de og ikke tillade sig nogen Komfort. Han maa sørge for, at hans Sutane ikke er for fin, og han maa fremfor alt være jævn i hele sit Væsen.

Saadanne Folk kom der til. Unge Præster, som var

---

*) Jeg ser, at den just i Gaar udkomne Bog af *Johs. Jørgensen*: *Det ukendte Frankrig*, indeholder et Kapitel om dette Emne: »Det røde Bælte«.

opfyldt af en Apostels Iver og Begejstring. Og saa var det praktiske Folk.

Naturligvis blev en saadan Præst modtaget med den største Reservation, naar han en skønne Dag slog sig ned iblandt dem og byggede sig sin Hytte. Man var mistænk-som og usikker overfor ham. Saa opdagede man imidlertid, at han i hvert Fald forstod at bruge sine Næver. Han var en hel dygtig Snedker. Det gik rask til, naar han tog fat med Høvl og med Sav. Dernæst blev man klar over, at han var hjælpsom. Naar han saa andre i Færd med at bygge sig et Hus eller foretage en Forbedring, tilbød han straks at hjælpe med, og det havde man naturligvis ikke noget imod. Han var snild og kunde finde paa man-gen en fiks Løsning. Han var altsaa slet ikke »saa tosset endda«.

Saa kunde man se ham om Aftenen med sin Harmo-nika forlyste Børnene, som straks stimlede sammen om ham, naar han viste sig med sit gemyttlige Instrument. Det var noget for dem herude i de triste Barakker, hvor man ikke kendte til megen Morskab.

Begyndelsen var gjort. Det varede ikke længe førend han kunde give Børnene Religionsundervisning, og natur-ligvis forstod han at holde sin Skare Smaafolk i Aande.

Gennem Børnene kom han i Berøring med Forældrene, hvis Skyhed forsvandt mere og mere.

Et ganske larveligt Kapel blev rejst midt i Barakbyen, og Folk begyndte at komme til Messe.

Nogen ren Solstraalefortælling er Beretningen om disse Præsters Arbejde i »la banlieu« naturligvis ikke. Hver eneste Dag skulde der Mod til for at arbejde videre iblandt denne vanskelige Befolkning. Men dette Mod manglede ikke. Hundredvis af Præster har taget dette Arbejde op, og saaledes har Kirken faaet et rigtigt godt Tag i denne Befolkning, som tidligere næsten helt laa udenfor dens Rækkevidde.

Er det saa ikke sandt, at Kirken er en kærlig Moder, som søger at være alt for alle?

C. B.

Heltemodig Opofrelse.

Republiken *Colombia* har tre Spedalskhedslazaretter. Det er ikke Hospitaler, men rigtige Landsbyer, som ligger afsides og er vanskeligt tilgængelige.

Det største af dem, *Agua de Dios*, er bygget paa en Række Høje, 100 Kilometre fra *Bogota*, Hovedstaden. Disse nlykkelige Mennesker bor i smaa Huse, som er dækkede af Blade.

Enhver, som tydeligt er mærket af Spedalskheden, skal ifølge Loven begive sig til en saadan Spedalskheds By. Han kan føre sin Familie med sig og modtager af Regeringen en Understøttelse paa 1 Centavo om Dagen.

Don Boscos Sønner, Salesianerne, har paataget sig at leve iblandt disse haardtprøvede Mennesker og bringe dem Religions Trøst.

En hel Del unge Piger, som enten var svagt angrebne eller ogsaa ganske uskadte, har fulgt Patrenes Eksempel og er indtraadt i Spedalskheds-Søstrenes Kongregation.

Enhver, der kender til Spedalskhedens Rædsler, forstaar hvilket Offer, det betyder saaledes frivilligt at leve iblandt og pleje de uhyggelige og frastødende Syge for tilsidst selv at dø den Spedalskes Død.

Her fejrer Kirken sine største Triumfer.

Automobilmærket »Marquette«.

General Motors har opkaldt en Automobiltype efter Missionæren og Jesuiten *Marquette*, der er født i *Laon* (Frankrig) 1637 og død 1675 paa *Michigan-Søens* Bredder, som han havde opdaget.

Pater *Marquette* havde i Særdeleshed opdaget det Landomraade, som nu udgør Staten *Michigan*, hvor General Motors just har sit Arbejdscenter.

En protestantisk Spaadom.

»Jeg tænker, at De Forenede Stater i Løbet af de næste Hundrede Aar vil blive et romersk-katholsk Land.« Denne Spaadom blev for nylig udtalt af Dr. W. R. Matthews, Dekan ved *Kings College*, *London*, under en Forelæsning om »Den kristne Tros og Morals Krise«. Han mente, at der nødvendigvis vilde komme en Reaktion ovenpaa den frygtelige Slaphed i Ægteskabsmoralen, som gør sig gældende i Amerika. Den katholske Kirkes Fasthed og Autoritet vilde bedst kunne raade Bod paa de sørgelige Til-

stande. Det maa bemærkes, at Dr. Matthews ikke hører til den katolicerende Retning indenfor den anglikanske Kirke. Hans Udtalelse er derfor i særlig Grad et nøgternt og upartisk Vidnesbyrd.

15.000 nye Abonnenter.

Den store hollandske Avis »Maasbode« har i Løbet af 2 Maaneder øget sine Abonnenters Antal med 15,000.

Det er en Kendsgerning, som fortjener at fremhæves, især naar man ved, at der kun er c. 2 Mill. Katholiker i Holland. Kampagnen for Bladet gik for sig saaledes. En bestemt Dag blev der afsendt et Ekstratog til Provinsen. Alle Præster og Kapellaner, som kunde undværes, steg ind i Toget og rejste til Rotterdam. Her blev de ført ind i Bladets mægtige Lokaler, saa Trykkeriet i Arbejde, opgav Adresser, hørte en lille Tale. Herefter gav alle sig i Lag med en kraftig Agitation i deres Sogn. Sognepræst eller Kapellan undersøgte paa deres Husbesøg, hvilke Blade Familieme læste.

En Redaktør af »Maasbode« bestille i de to Maaneder ikke andet end at holde Taler, aflægge Besøg og skrive Breve hver eneste Dag, ja en stor Del af Natten med. Ved Udgangen af de to Maaneder maatte han gaa til Sengs. Hans Nerver kunde ikke mere. Alt dette for den katholske Presses Skyld!!

Jesuiten *Muckermann*, som fortæller om denne *storslaaede Succes* for »Maasbode« udbryder: Jeg ser dette Tal 15,000 foran mig Det straalere som af et magisk Lys.

Naar Kaper gifter Folk.

Under Diskussionen i Studenterforeningen om »Kapers Katekismus« fremkom Borgmesteren med følgende lille pudsige Bemærkning: Se, jeg har jo ogsaa lidt at gøre med at gifte Folk, og der skal vi spørge dem, hvilken Religion, de tilhører. Svenskerne slaar Hælene sammen og svarer: Kungliga svenska Statsreligionen! Men Danskeren klør sig i Nakken og siger: Tja, hvad er det nu . . . det er vist noget med Luther!

Et Alvorsord.

Dr. Kaper fortsatte sin Tale med følgende bemærkelsesværdige Ord: Vi bliver nødt til at tage det Spørgsmaal op: Kan et Samfund, dets politiske Kulør være rødt, blaat eller blakket, undvære at belære sin Ungdom om den Samfundsmoral og Enkeltmoral vi har i de ti Bud?

Man kan det ikke, hvis man vil bygge Samfundet paa Hjemmene — men der er ikke saa langt til, at man ikke mere vil det — og saa maa man huske, at det var Jesus, der sprængte det personlige Slaveri og lærte, at i hvert enkelt Menneske er der et evigt Menneske. Hvis vi afskaffer Hus og Hjem, vil vi komme ind i et kollektivt Slaveri, som er langt haardere end det personlige Slaveri, Kristendommen brød. De trækker maaske paa Smilebaandet — men om ti Aar vil de se, at jeg havde Ret. De

Mennesker, som er med til at reducere Befolkningens Fornyelse, tænker ikke paa, at den voksende Hygiejne holder os Gamle stadig længere i Live — og de Unge kan ingen Ting faa at bestille, Det vil komme til, at der er et ganske tyndt Kapitæl af Unge, der skal bære en stor Overbygning af gamle Mænd — med Aldersrente og det hele! Hvis vi skal bekæmpe, at Nationen driver hen imod Folkedøden — og det gør vi uvægerligt, i Løbet af hundrede Aar — saa kan det kun ske ud fra den kristelige Morallære.

Bjørnstjerne Bjørnson om Maria-Andagten.

Den store norske Digters Søn Bjørn Bjørnson gengiver i sin Bog: Mit Livs Historier, følgende Udtalelse af Faderen: »Det er ogsaa vakkert dette, at en kvinde, en mor, skal gaa i forbøn. Det gir katolikernes tro en ynde og en ømhet, vi ikke har i vor.«

Peter Schindler: Lithurgi. 7. Hæfte. Illustrationer. Schultz's Forlag.

Dette Hæfte, hvorved Værket afsluttes, udgør et stateligt Bind paa 140 S. Det indeholder ca. 200 Illustrationer og er af større Format end de øvrige. Det er ingen Skade til at dette Hefte maa indbindes for sig; det er snarere en Nødvendighed, naar man skal have rigtig Nytte af det. Man vil saaledes kunne have det opslaaet foran sig, naar man studerer Teksten. Billederne, som er valgt med stor Skønsomhed, udgør et overordentlig fyldigt og smukt Kommentar til Bogen. Særligt vil de mange Illustrationer til Afsnittet om Messen være til stor Nytte.

Vi haaber snart at kunne bringe en Anmeldelse af Værket som Helhed.

Paul Hedemann: Paa romersk Klippegrund. I Komm. hos St. Ansgars Boghdl., 1930. 64 Sider.

Forf. har med tidligere Arbejder — særlig sin skarpt-skuende og sensibelt opfattende Bog om Capri — vist, at han har Sans for Italiens særegne Atmosfære.

I dette Skrift er han en ypperlig Fører gennem de første 4 kristne Aarhundreders Rom — Bogen bør af Romafarere tages med og gennemlæses paa Stederne, den omtaler, saa faar Stenene Mæle og vidner. Sproget er fint og klart, Op-

lysningerne solide og kortfattede; vi faar ved Læsningen Lyst til at se et større, samlet historisk Arbejde om Roms »Dogmatik i Sten« fra Forf.s Haand. Men hvorfor gengiver han alle latinske Navne paa Italiensk? P. S.

Dr. theol. Skat Hoffmeyer: Tilværelsens Sammenhæng, belyst af britisk Tænkning. Gyldendal 1929. 212 Sider.

Med den refererende Forsigtighed, der er egen for den standpunktssvage protestantiske Theologi beretter Forf. om engelsk Metafysik; hans eneste Forsøg paa en Dom er: at stille det Refererede i Relation til Martensen, hvem han spaar en Renaissance.

Det bør bemærkes, at Forf. har kunnet undgaa at støde paa Newmann, hvilket maa siges at være et Kunststykke af Ensidighed. P. S.

Lige udkommet: *Johannes Jørgensen: Fra det ukendte Frankrig.* Gyldendalske Bogh. N. F. 171 S.

Lad os citere Indledningen: Jeg har sagt det før — der er et ukendt Frankrig.

»Det Frankrig, som ikke er Paris«, har jeg én Gang skrevet; jeg vilde nu endda tilføje: »og det Paris, som ikke er Paris«. Det Frankrig — og det Paris — som Forfatteren af »Rembrandt als Erzieher« tænkte paa, da han udbrød: »Jenes gesunde, reine, heilige Frankreich!« — — — For at give et første Indtryk af Bogen nævner vi nogle af Kapitlernes Titler: Det hellige Paris — Lacordaires Kors — Ludvig den Helliges Ø — Léon Bloy og Johanne Molbech — Paul Gauguin og Danmark — En fransk Anna Larssen — Clemenceau og Frans af Assisi. Bogen er i det vanlige flotte Udstyr og forsynet med en Række smukke Billeder.

Velgørenhedsforestilling.

Naa, mere Velgørenhed, vil De sandsynligvis sige, naar De læser Overskriften til denne lille Artikel, saa vil De føle paa Deres allerede slunkne Pengepung og konstatere, at det desværre er sandt, at den er slunken, hvorefter De vil springe Resten af dette Opraab over — jo, jeg kender Forretningsgangen, saadan plejer jeg selv at bære mig ad. — Men er De nu naaet saa langt, saa beder jeg Dem bønligt endelig læse Slutningen med.

Dersom De i Løbet af det sidste Par Aar har været en trofast Læser af dette Blad, saa har De ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til de mange Opfordringer, der har været om at støtte Pater Smitz's Arbejde i Nakskov.

Den Tanke, at kunne hjælpe jævnaldrende Dreng og

unge Mænd, har grebet vore unge Spejdere i II Absalon Trop, og Troppen har derfor besluttet at markere sit 10 Aars Jubilæum ved bl. a. at opføre sin store Succes fra sidste Aar »Charley's Tante« til Fordel for Pater Smitz's Lærlingehjem i Nakskov.

Opførelsen finder Sted Søndag d. 27. April Kl. 20 paa Skt. Knuds Skole, og selvfølgelig haaber Spejderne nu paa, at rigtig mange vil købe Billetter til Forestillingen — ja helst, at Salen maa blive mere end fyldt for den gode Sags Skyld. Men jeg kan forsikre Dem, at De ogsaa vil skaffe Dem selv en morsom Aften; læs blot hvad Referatet af den sidste Opførelse siger:

»Aftenen blev en Oplevelse . . . . Hele Salen dirrede af Humør de 3 Timer, Forestillingen varede . . . . Adskillige Gange tordnede Latteren gennem Salen.«

Tror De saa ikke, De har 1 Kr. eller 1,50 Kr. tilovers til det gode Formaal?

Billetter kan købes i de katholske Bogsalg, hos Portneren i Stenosgade samt hos alle Troppens Spejdere. (Tropsførerens Adresse er H. Valeur Fausbøll, Skt. Jørgens Allé 4 — Tlf. V. 5967 x.)

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 2. ds. Forfatteren *Helge Rode* læste egne Værker, dels nogle Prosastykker der Gang paa Gang rev Forsamlingen med sig, dels til Slut nogle Digte. Hvor ofte har vi ikke følt os betaget af Helge Rodes skønne Digtning, men vel sjældent i saa høj Grad, som naar man hører dem fra Digterens egen Mund. Før Oplæsningen udførte Frkn. Alsted og Christensen Haydn's Opus 103 for to Violiner.

»en«.

Før Pastor *Hubert Messerschmidt* forlod Byen for at tiltræde sin nye Stilling i Sønderborg, fejredes han Torsdag d. 3. ds. af en Kreds af Venner med A.C.-erne i Spidsen. . . .

A. C.s' Formand cand. phil. *Enoch Hjorth* holdt Festens Hovedtale, i hvilken han takkede Pastor Messerschmidt

for alt hvad han havde betydet: A. C., for sine Konvertitter og overhovedet for de Mennesker, der er kommet i Berrøring med ham, den korte Aarrække han havde været her i Byen. Pastor *Messerschmidt* takkede for Talen og Festen og manede de unge til aldrig at give op i Kampen for Kirkens Sag. Pastor *Bernh. Jensen* takkede P. M. for hvad han havde betydet for ham som Kapellan, især nu i den sidste Tid under Rosenkranskirkens Restaurering. Pastor *Schindler* takkede i en dybtfølt personlig-præget Tale P. M. for Venskab og Abejdsfællig Af. Festens øvrige Talere skal her blot nævnes Grev *Holstein-Løvenørn*, Lærer *Hafstrøm*, stud. jur. *Peder Olav Hansen* og stud. mag. *Svend Heding*. — Festen der var yderst vellykket gav et klart Udtryk for den store Bytydning P. Messerschmidt har haft i de fire Aar han har virket her i Byen. »— P.«

Naar man maa skilles.

Ved Afskedsfesten for Pastor Messerschmidt, blev der af A. C.-Medlemmer sagt mange gode og sande Ord, og dog følte jeg, at noget manglede der. Først nu bagefter ved jeg rigtig, hvad det var, og da mange unge vil have Trang til at udtrykke ganske det samme som jeg, fordi de har gjort den samme Erfaring, beder jeg om Lov til at udtale mig her i Bladet — post festum: Det, Pastor Messerschmidt især har lært os, er at gaa til Bunds i enhver Sag!

Gjaldt det et filosofisk Problem — til Bunds — om vi saa skulde grave os gennem alle de stridende Filosofers stridende Opfattelser. Gjaldt det et religiøst Problem eller et Dogme — det skulde belyses paa enhver Maade: filosofisk, psykologisk, historisk, etisk — belyses, saa enhver tænkelig Indvending blev taget op. — Og gjaldt det en søgende eller tvivlende Sjæl: til Bunds i Vanskeligheden! Ingen Kniben ud, ingen Suggesteren, ingen Appelleren til Stemninger og til andres færdigstrikkede Overbevisning! Til Bunds — om saa den arme »Tvivler« efter Behandlingen mildest talt var reduceret til en Bunke sammenfejete Nonsens! — Reduceringen foregik i en saa saglig Ro, at den behandlede som Regel ikke følte sig blameret, selv om han — logisk set — var det. — Var han ærlig, følte han sig kun beriget ved at være naaet til en klarere Forstaaelse ved at føle sin Tanke ledet ind paa rigtige Baner. — —

En Fritænker og en protestantisk Theolog, der begge havde hørt nogle Forelæsninger af Pastor M., drøftede en Dag deres Indtryk, og Fritænkeren sagde: »Nu ved jeg da saa meget: at Katholicismen staar med begge Ben paa Jorden, mens Protestantismen svæver i Luften.« — Han

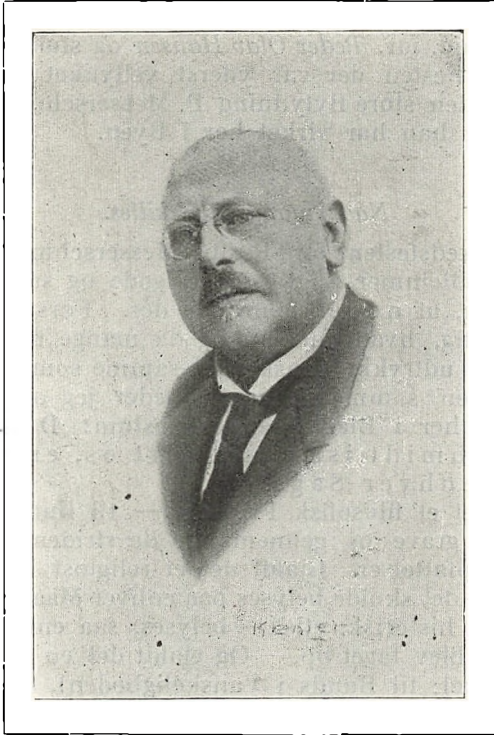
var allerede taget fangen af den messerschmidtske Til-Bunds-Methode. —

Vi Akademikere vil savne Pastor M. meget dybt.

Discipulus.

Murermester A. V. Günther: 60 Aar.

Vi har erfaret — desværre noget sent — at Murermester A. V. Günther den 5. April fyldte 60 Aar, hvorfor »Nor-

disk Ugeblad« bringer sin hjærtelige Lykønskning. Der er saa meget desto mere Grund til det, som Murermester Günther altid har taget meget aktiv Del i katolsk Menigheds Liv. Ikke blot har han gjort sin praktiske Sans gældende ved Forvaltning af Kirker og kirkelige Institutioner, men det skyldes i Særdeleshed hans Indsats, at St. Antoni Kapel i Husum overhovedet er blevet rejst. Vi kan heller ikke undlade at nævne hans varme Interesse for og Deltagelse i Kirkens sociale Arbejde, særligt Vincentsforeningen og — nu for nylig — ogsaa den katolske Børnehøve.

Pater Schalk.

Af Helbredshensyn har P. Hugo Schalk S. J. maattet forlade Danmark i August Maaned i Fjor. Det er dog først fra 1. April i Aar, at han ikke længere hører til St. Knuds Skoles Lærerstab, hvor han har virket i 9 Aar; hans fremtidige Arbejdsfelt ligger i Bayern, i et af Jesu Selskabs Studiehuse: Berchmanskolleg, Pullach, München.

Danske Kvinders katholske Forbund.

Vi har fra Rom modtaget følgende Meddelelse:

Umiddelbart efter vor Protektor Kardinal Merry del Vals Død blev vor Generalpræsident Madame Steenbergh-Engeringh kaldt til den hellige Fader, der meddelte hende, at Kardinal Geretti var udnævnt til Protektor for den internationale Kvindeliga.

A. Utke Ramsing.
Formand f. D.K.K.F.

Katholsk Radio-Klub.

Paa den ekstraordinære Generalforsamling aflagde Bestyrelsen Beretning om det Arbejde, der var udført for at lægge den fornødne Basis for fremtidig Virksomhed. Lovene blev ændrede i Anledning af den forestaaende Dannelse af en Landsforening. Den nye (endelige) Bestyrelse blev valgt og kom til at bestaa af: Fuldmægtig K. Boje Danielsen, Formand, Kordirigent B. Husson, Næstformand og Sekretær og Hr. Mekaniker I. A. Lorentzen, Kasserer.

»Bag stængede Døre«.

Vi gør vore Læsere opmærksom paa det jødiske Skuespil, der bærer ovenstaaende Navn, som skal opføres i St. Josefs Skoles Festsal (Nørrebrogade 27). Som Forfatter opgives en »Andreas Terliscu« og det paastaas oversat af Morten Madsen. Vi har imidlertid en svag Anelse om at det i Virkeligheden er en kendt dansk Katholik, der er Stykkets Forfatter og vi tror, at der er Grund til at vente sig noget meget værdifuldt af denne Forestilling. Indtægten gaar for en stor Del til Pater Zoetmulders nye Kirke i Aakirkeby.

Iøvrigt henvises til Annoncen bag i Bladet.

Elisabethsforeningens Basar.

Følgende Numre er udtrukne: Uhret 202, Thebord 200, Rejsetaske 39, Dukke Elisabeth 78, Dukke Birthe 15, Dukkeseng 52, Vintermaleri 60, Sommermaleri 19, romersk Sjal 4, Paraplyen 9.

Alle, der — paa en eller anden Maade — har støttet Basaren, bringer vi vor hjærteligste Tak.

Elisabethforeningens Bestyrelse.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — alt efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragydere Navne — uden Beløbangivelse — agtes paaført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene lydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlæggelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp Læge Falkonerallé 36 ¹ .	E. Bache Ingeniør, cand. polyt. Jacob Erlandsensgade 5 ³ .	
K. Bredholdt Grosserer Enighedsvej 26, Charlottenl.	S. Berling Frue Jens Kofodsgade 1	Johs. Hansen Bogholder, Sakristan Bredgade 64
Edv. Hansen kgl. Translator Lundsgade 5.	Helge Jacobsen Direktør Kastelsvej 18.	G. Jensen Prokurist Møllebakken, Espergærde.
C. B. Lohrer Grosserer Prinsessegade 26	K. V. Olsen Inspektør S. Fasanvej 98 ¹ København, Valby.	A. Osterhammel Frue Frederiksborggade 54
A. Ulke-Ramsing Hofdame Kastelsvej 19	A. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	E. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14
F. Stratbøcker Frøken Jægerborgallé 19, Charl.	H. Stratbøcker Frøken Jægersborgallé 19, Charl.	G. Scavenius Frøken Marskensgade
A. Siegler Malermester Kingsgade 17.	F. Jürgensen-West Arkivar Ellevadsvej 14, Charlottenlund.	

»Bag stængede Døre«,

Skuespil i tre Akter af Andreas Terliscu, oversat af Morten Madsen, Opføres i St. Josefs Skole, Nørrebrogade 27 A, d. 21., 22. og 24. April Kl. 8 til Fordel for »Det katolske Israelsgilde« og Kirken i Aakirkeby.

Der musiceres før og mellem Akterne. Et Orkester under Direktion af Hr. A. Oktroj medvirker d. 22. og 24. April.

Billetter à 1 Kr. (Garderobe og Program gratis) faas hos de katolske Boghandlere og Kirkebetjent Tvede, Nørrebrog. 27 B,⁴

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »Vejledning i katolsk Trosliv« af Dewald. Faas i vore Boglader.

Gamle katolske Skrifter og Ugeblade etc.
afhentes med Tak af Diemar, Skinderg. 32. Tlf. Byen 6555.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 5 Efterm. Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med tysk Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Antoni Kapel. Paaskesøndag Kl. 9 Højmesse m. Prædiken.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse og Messe. Kl. 9 Højmesse og Prædiken. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ —3 $\frac{1}{2}$ Andagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse Prædiken og Sangmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efterm. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). Paaskesøndag og 2. *Paaskedag* Kl. 9.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kirkelig Kalender.

20. Apr. 1. Paaskedag.	27. Apr. Hvide Søndag.
21. — M. 2. Paaskedag.	28. — M. Marcus.
22. — Ti. Oktavdag.	29. — Ti. Petrus, Martyr.
23. — O. Oktavdag.	30. — O. Catharina.
24. — To. Oktavdag.	1. Maj To. Filip og Jakob.
25. — F. Oktavdag.	2. — F. Athanasius.
26. — L. Oktavdag.	3. — L. Korsets Genfin- delse.

Ugens Messebønner.

20. Apr. 1. Paaskedag (N.-M. 546, G.-M. 392).
 21. Apr. 2. Paaskedag (N.-M. 550, G.-M. 396).
 22. Apr. 3. Paaskedag (N.-M. 555, G.-M. 401).
 23. Apr. Onsdag i Oktaven (N.-M. 559, G.-M. 405), 2. Georg (N.-M. 880, G.-M. 714).
 24. Apr. Torsdag i Oktaven (N.-M. 563, G.-M. 408), 2. Fidelis (N.-M. 881, G.-M. 714).
 25. Apr. Fredag i Oktaven (N.-M. 568, G.-M. 410). 2. Bededagen (N.-M. 595, G.-M. 435). I Forbindelse med Processionen læses dog Bededagens Messe (N.-M. 594, G.-M. 434), 2. Oktaven (N.-M. 509, G.-M. 410); Slutningsevangelium: Oktavens (N.-M. 570, G.-M. 411).
 26. Apr. Hvide Lørdag (N.-M. 572, G.-M. 412), 2. Cletus og Marcellinus (N.-M. 885, G.-M. 718).

A.C. (D. U. S.) Onsdag d. 23. ds.: Pastor *Henry Christoffersen*: Omvendendelse. »Kristelig akademisk Forening« in-
 viteret. Gæstekort hos Administratores.

Vor kære gode Mand og Fader

Paul C. F. Rasmussen

afgik ved Døden Onsdag d. 9. April.

Cecilie Rasmussen f. Hansen,

Inger — Paula — Viggo — Oluf.

Begravelsen har fundet Sted,

R. I. P.

Fredag d. 11. April afgik min kære Mand Pensionist

Niels Chr. Laur. Simonsen

ved Døden.

Begravelsen har fundet Sted paa Katholsk Vestre Kirke-
 gaard.

Den afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Paa Børnenes og egne Vegne

Sophie Simonsen.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5—6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 17.

Søndag den 27. April.

1930

INDHOLD: Hvide Søndag. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Fra den vide Verden. — Den eukaristiske Verdenskongres i Carthago. — Rædslerne paa den russiske Djævleø. — Sort paa Hvidt. — Fra Charlottenborg. — Velgørenhedsforestillingen. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Hvide Søndag.

Naar Søndagen efter Paaske kaldes »Hvide Søndag«, saa er dette jo en Afkortelse. Paa Latin hed det *Dominica in Albis*, hvilket paa Dansk lyder: De aflagte hvide Klæders Søndag. Paaskelørdag havde de, der modtog den hellige Daab — og det er jo voksne, det drejer sig om — været iført hvide Klæder. Den hvide Daabsdragt havde de nyfødte baaret hele Ugen igen, i den stod de hver Dag omkring Alteret under den hellige Messe. Men den følgende Søndag mødte de første Gang i Kirken uden de hvide Klæder.

Saaledes er den historiske Forklaring paa »Hvide Søndag«. Men mon ikke det er gaet mange saaledes, at de har sat »Hvide Søndag« i Forbindelse med Børnenes første hellige Kommunion, som hos os netop foregaar paa denne Dag. Maaske man har tænkt paa de hvide Kjoler og Slør, som Pigerne bærer ved denne Lejlighed, eller

endnu bedre: Børnenes uskyldshvide Sjæle naar de modtager den hvide Hostie.

Mindet om vor egen første hellige Kommunion har jo i hvert Fald knyttet Tanken om »Hvide Søndag« nøje sammen med Tanken om Kommunionen. Naar vi hører »Hvide Søndag« nævne, kan vi næppe lade være med at tænke paa den hellige Kommunion, og det er godt, at det er saaledes. Thi derved faar Navnet »Hvide Søndag« en Dybde og en Inderlighed, der gør de to Ord til en hel lille Prædiken for os.

Man er maaske begyndt at sløje af med den hellige Kommunion. Maaske er der overhovedet gaaet længere Tid, uden at man har kommuniceret. Da hører man en Dag tale om »Hvide Søndag«. Den Poesi, Højhed og Duft, som omgav den største Begivenhed i Ens Liv, da man første Gang modtog sin Herre og Frelser, stiger atter frem i Ens Sind. Husker du, hvor optaget du var af, at du skulde til den hellige Kommunion. Husker du maaske, at Præsten, som forberedte dig og de andre Børn, sagde, at det var en stor Ære for ham at forberede eder til Førstekommunionen. Husker du, at du blev helt overrasket over disse Ord. Tænk, at det skulde være en Ære for Præsten at tale til nogle Børn. Men det var netop saadanne Ord, der hjalp dig til at nærme dig det hellige Bord med den dybe Bevidsthed om, at det var en over al Maade hellig Handling, du var i Færd med at udføre.

Da Frelseren saa kom og drog dig ind til sig, kunde han glæde sig over din uskyldshvide Sjæl.

Har du altid senere været lige saa godt beredt, naar du gik til Kommunion? Eller var der noget, der gik tabt i Tidens Løb? Det er saare trist at gøre en saadan Opdagelse. Men endnu kan det gøres om. Naar du forbereder dig til Paaskekommunionen, gør det da, som om du bare var et lille Barn, der skal til sin første hellige Kommunion.

C. B.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Fortsat.)

Familien.

a) Dens oprindelige Ret sammenlignet med Statens.

Familiens Opdragermission staar først paa en vidunderlig Maade i Samklang med Kirkens, fordi begge paa ganske samme Maade udgaar fra Gud. Gud meddeler nemlig efter Naturens Orden Familien direkte Frugtbarhed ∴ Grundlaget for Livet og dermed ogsaa Grundlaget for Opdragelse til Livet og endvidere Autoriteten ∴ Grundlaget for Orden. Den englelige Kirkelærer siger derfor med sin vante Tankeklarhed og Nøjagtighed i Udtryksformen: »Den jordiske Fader er paa en særlig Maade delagtig i Oprindelsens Idé, der paa en altomfattende Maade findes i Gud . . . . Faderen er Oprindelsen til Avling, Opdragelse og Tugt og alt, der hører Menneskets Fuldkommengørelse til« (Thomas af Aquin. Summa theologica 22 Q. 1).

Familien har altsaa faaet Opgaven direkte af Gud og dermed ogsaa Retten til at opdrage sit Afkom, en umistelig Ret, thi den er uopløselig knyttet til den strænge Forpligtelse; en Ret, der er mere oprindelig end hvilken som helst anden Ret i det borgerlige Samfund eller Staten, og en Ret, som ingen jordisk Magt har Lov at krænke.

b) En ukrænkelig men ingen absolut Ret.

Ukrænkeligheden af denne Ret begrundes af den englelige Kirkelærer saaledes: »Barnet er nemlig, hvad Natur angaar, en Del af Faderen. . . . Derfor er det efter Naturens Lov, at Barnet, før det er kommet til Fornuftens Brug, staar under Faderens Formynderskab. Derfor vilde det være mod Naturens Orden, hvis Barnet, før det var kommet til Fornuftens Brug, blev unddraget Forældrenes Omsorg, eller hvis der blev bestemt over det mod disses Vilje« (Summa theologica 2—2. Q. 10 a 12). Da Forældrenes Forsørgerpligt bestaar til det Tidspunkt, hvor Børnene er i Stand til at sørge for sig selv, saa vedvarer ogsaa Forældrenes ukrænkelige Ret til selv at opdrage dem. »Thi

Naturen har ikke blot det Maal at frembringe Børn men ogsaa at danne og modne dem til det fuldvoksne Menneskes Stadie, og, da Talen jo er om Mennesker, til Dydens Stadie,« siger den samme englelige Kirkelærer (Summa theologica Suppl. 3 p. Q. 41. a. 1.).

Derfor udtaler Kirken sig ogsaa i sin Visdom paa Retslivets Omraade saaledes med kortfattet Bestemthed og Tydelighed om dette Punkt i den kanoniske Lovs Kanon 1113: »Der paahviler Forældrene den strænge Pligt at sørge saavel for deres Børns religiøse som moralske, saavel legemlige som borgerlige Opdragelse, og ligeledes efter Evne at drage Omsorg for deres timelige Vel.«

Dette stemmer fuldstændig overens med almindelig sund Menneskeforstand, der staar i aabenlys Modstrid med den dristige Paastand, at Børnene skulde høre Staten mere til end Familien, og at Staten skulde have Ret til uindskrænket Raadighed over Opdragelsen. Uholdbart er det Argument, som fremføres, at Mennesket fødes som Borger og derfor i første Linie hører Staten til. Man glemmer, at Mennesket først maa være til, før det kan være Borger; men det skylder ikke Staten sin Tilblivelse men derimod Forældrene, som Leo XIII saa klogt siger: »Børnene er en Del af Faderen og ligesom en videre Udvikling af Faderens Personlighed. De træder, for at tale nøjagtigt, ikke som individuelle Personligheder men prægede af Samlivet i det Hjem, hvorfra de er udgaaet, ind i det borgerlige Samfund som en Del af dette« (Rundskrivelse af 15. Maj 1891). Derfor er efter Leo XIII's Lære i samme Rundskrivelse »Faderens Myndighed af en saadan Art, at den hverken kan ophæves eller erstattes af Staten, da den hviler paa samme fælles Princip som Menneskelivet selv.« Deraf følger dog ingenlunde, at Forældrenes Ret til at opdrage deres Børn skulde være absolut eller uindskrænket, da den udelukkende tager Sigte paa og er underordnet det endelige Maal og Naturens og Guds Love, som Leo XIII ogsaa siger i en anden minddeværdig Rundskrivelse om den kristne Borgers vigtigste Pligter, hvor han fremsatte følgende Resumé af Forældrenes vigtigste Rettigheder og Pligter: »Forældrene har af Naturen Retten til Opdragelse af deres Børn tilligemed Forpligtelsen til, at Børnenes Opdragelse

og Undervisning staar i Samklang med Guds Hensigt med i sin Godhed at skænke dem Børnene som sin Gave . . . . Derfor maa Forældrene sætte al Kraft og Energi ind paa at forhindre al paatvungen Indgriben paa dette Omraade og skaffe sig uindskrænket Sikkerhed for, at de er i Stand til at opdrage deres Børn kristeligt, som det sømmer sig, og især til at holde dem borte fra slige Skoler, hvor der er Fare for, at de skal indsuge Ugudelighedens skæbnesvangre Gift« (Rundskrivelse 10. Januar 1890).

Man maa endvidere agte paa, at Familiens Opdragerpligt ikke blot omfatter den religiøse og moralske Opdragelse men ogsaa den legemlige og borgerlige, for saa vidt dette har Forbindelse med Religion og Moral.

c) Juridisk Anerkendelse.

Denne Familiens ubestridelige Ret er gentagne Gange bleven juridisk anerkendt i Stater, hvor man i de borgerlige Forordninger befalder sig paa at respektere Naturretten. Saaledes har, for at nævne et Eksempel fra den senere Tid, Højesteret i de Nordamerikanske Forenede Stater i Afgørelsen af en vigtig Tvist erklæret følgende: »Der tilkommer ikke Staten nogensomhelst almindelig Myndighed til at standardisere Ungdommen ved at tvinge den til at modtage Undervisning udelukkende i de offentlige Skoler.« Begrundelsen i Følge Naturretten anføres saa: »Barnet er ikke udelukkende et Produkt af Staten. De, som fostrer og leder det, har Retten til og desuden ogsaa den store Pligt at opdrage det og forberede det til Opfyldelsen af sine Pligter« (U. S. A. Supreme Court Decision in the Oregon School Cases. 1. Juni 1925).

c) Kirkens Værne-Hærv.

Historien bevidner, hvorledes særlig i vor moderne Tid de Rettigheder, som Skaberen har tilstaaet Familien, er blevet krænket og stadig væk krænkes af Staten, men ligeledes — og med straalende Tydelighed — hvorledes Kirken til alle Tider har værnet om dem og er traadt i Skranken for dem. Det bedste og faktiske Bevis herfor er Familiernes enesteaaende Tillid til Kirkens Skoler, som Vi nys skrev i Vort Brev til Kardinalstatssekretæren: »Familierne har

straks indset, at saaledes forholder det sig, og fra Kristendommens første Tid og op til vore Dage sender Fædre og Mødre, selv om de kun har liden eller slet ingen Tro, deres Børn til de af Kirken ledede Opdragelsesinstitutter.« (Brev af 30. Maj 1929).

Det kommer af, at Forældreinstinktet, der har sit Udspring fra Gud, tillidsfuldt vender sig til Kirken i den sikre Overbevisning, at her værnes der om Familierellen og om den Harmoni, som Gud har nedlagt i Tingenes Plan. Og visselig, i Bevidstheden om sin verdensomspændende Sendelse af Gud og alle Menneskers Pligt til at slutte sig til den ene sande Tro, bliver Kirken aldrig træt af at kræve sin Ret og foreholde katholske Forældre deres Pligt: at lade Børnene døbe katholsk og opdrage i kristen Lære. Men desuagtet vaager den nidkær over Familiernes ukrænkelige Naturret til Børneopdragelsen, saa den ikke uden under ganske specielle Forhold og Garantier tillader, at vantro Forældres Børn døbes, eller foreskriver noget om disses Opdragelse mod Forældrenes Vilje, saalænge de ikke kan raade over sig selv og af fri Vilje slutte sig til Troen (Kanonisk Ret c. 750 § 2 og St. Tomas Summa theologica 2—2. Q. 10 art. 12).

Vi har da, som Vi fremhævede i Vor nævnte Tale, to Kendsgærninger af den allerstørste Betydning: Kirken, der stiller sig til Raadighed for Familierne med sit Lærer og Opdragerhverv, og Familierne, der ivrigt gør Brug heraf og betror deres Børn i hundred- og tusindvis i Kirkens Hænder. Disse to Kendsgærninger vidner højt om en for den moralske og sociale Orden meget vigtig Sandhed. De viser, at Opgaven som Opdrager fornemmelig, frem for alt og først og fremmest tilkommer Kirke og Familie, som derfor ikke kan lade sig den fratage, anfægte eller krænke (Tale 14. Maj 1929).

Staten.

Naar denne Kirkens og Familiens Overhøjhed i Opdragerspørgsmaalet, som vi har set, medfører store Fordele for hele Samfundet, da kan den ikke krænke virke-

lige Særrettigheder med Hensyn til Statsborgernes Opdragelse efter Guds Plan.

a) *Under Almenvellets Synspunkt.*

Disse Rettigheder har selve Naturens Skaber givet det borgerlige Samfund, ikke som han gav Kirken og Familien dem paa Crund af noget Faderskab, men i Kraft af den Myndighed, der tilkommer Staten til Fremme af det jordiske Almenvel, der jo er dets særlige Opgave. Følgelig kan det borgerlige Samfund ikke gøre Krav paa Opdragelsen paa samme Vis som Kirke og Familie, men paa en anden, til dets specielle Opgaver svarende Maade.

b) *En dobbelt Funktion.*

Denne Opgave: et Almenvel efter Naturens Orden, bestaar i Fred og Tryghed, som baade Familie og den enkelte Borger nyder godt af i Udøvelsen af sine Rettigheder, og yderligere i en saa høj Grad af aandeligt og materielt Velvære, som det nu engang er muligt at naa til her i Livet ved alles endrægtige og planmæssige Samarbejde. Statens verdslige Magt har altsaa en dobbelt Funktion: at værne om og gavne, men ikke at absorbere Familien og den Enkelte eller at optræde i deres Sted.

Derfor har Staten paa Undervisningsomraadet den Ret eller bedre den Pligt ved sin Lovgivning at beskytte Familiens, som paavist, oprindelige Ret til Børnenes kristne Opdragelse og følgelig Kirkens overnaturlige Ret til at overvaage denne kristne Opdragelse.

Ligeledes er det Statens Opgave at værne om denne Rettighed til Gavn for Børnene, dersom Forældrene skulde forbyrde sig mod dem eller paa Grund af Uduelighed eller Slethed være fysisk eller moralsk uegnede til at opdrage deres Børn. Thi deres Ret til at opdrage er, som før sagt, ikke absolut og uindskrænket, men afhængig af Guds og Naturens Love og derfor underlagt Kirkens Autoritet og Kompetence og, for Samfundets Skyld, ogsaa Statens Tilsyn og Retsbeskyttelse. Dernæst er Familien intet fuldkomment Samfund, der i sig selv besidder alle Midler til

egen Fuldkommengørelse. I dette forøvrigt sjældne Undtagelsestilfælde sætter Staten sig ikke i Familiens Sted, men udfylder Manglerne og træffer sine Forholdsregler med hensigtsmæssige Midler, stadig i Overensstemmelse med Børnenes naturlige og Kirkens overnaturlige Krav.

Rent i Almindelighed er det da Statens Ret og Pligt at værne om Ungdommens moralske og sædelige Opdragelse efter de Regler, som sund Fornuft og Kirken foreskriver ved at fjerne al skadelig Indflydelse fra det offentlige Liv.

Først og fremmest bør Staten derfor for Samfundets Skyld paa alsidig Maade fremme Ungdommens Opdragelse og Undervisning. Først allerede derved, at den begunstiger og understøtter den Foretagelsesaand og det Arbejde, som udgaar fra Kirke og Familie, og hvis store Virkekraft baade Historie og Erfaring har godtgjort. Dernæst ved at komplettere disses Arbejde, hvor dette ikke slaar til eller er nok, ved egne Skoler og Anstalter. Thi Staten raader mere end nogen anden over Midler til Samfundets Fremme, og det er kun ret og rimeligt, at de anvendes til Gavn for dem, de kommer fra.

Desuden kan Staten ogsaa kræve og derfor drage Foranstaltninger for, at alle Statsborgere har fornøden Kendskab til deres statsborgerlige og nationale Pligter og en vis Grad af intellektuel, moralsk og legemlig Kultur, som under vore moderne Forhold faktisk kræves af Hensyn til det almene Vel.

Imidlertid er det klart, at naar Staten støtter offentlige eller private Skoler, maa den altid respektere Kirkens og Familiens medfødte Ret til en Opdragelse ledet i kristelig Aand, og den maa desuden udvise en retfærdig Forhandlingsvillighed. Derfor er ethvert Opdrægs- eller Skolemonopol uretfærdigt og utilstedeligt, hvis det under fysisk eller moralsk Pres tvinger Familien til mod den kristne Samvittigheds Bud og paa Trods af dens retmæssige Ønsker at sende sine Børn i Statsskolen.

(Fortsættes.)

NORDISK BISPEVIELSE I ROM.

Da Biskop Olav fik Hyrdestaven for Norges Rige.

Søndag d. 6. April 1930 er en ny Dato i Skandinaviens Historie. Under Overværelse af talrige Skandinaver modtog Monseigneur Olav Offerdahl fra Oslo Bispevielsen af Hans Eminence Kardinal Vilhelm van Rossum. Som tidligere Elev af Propagandakollegiet fandt Monseigneur Offerdahls Bispevielse Sted i dette Kollegiums Kapel, og som medkonsekrerende havde Kardinalen Propagandacongregationens Sekretær, Ærkebiskop R. P. D. Francisci Marchetti Selvaggiani, og Biskop Vallega, der har været den Apostoliske Stols Visitator i Norge. Alle Kollegiets hollandske og skandinaviske Præstestuderende assisterede under Højtideligheden, og Ceremonierne udførtes stilfuldt og smukt. Efter Vielsen gratulerede Skandinaverne den nyviede Biskop, og derefter var der Frokost i Kollegiets store Salon.

Mandag d. 7. April læste Norges nye Primas sin første Messe som Biskop i Olavskapellet i Kirken St. Carlo al Corso, og efter Messen holdt Biskoppen en hjertelig lille Tale til de forsamlede Skandinaver. Hans Højærværdighed talte om det store Ansvar, som han frygtede, men ved at ihukomme de trøstende Ord, som den hellige Fader havde talt til ham, følte han sig stærk. Vorherre havde jo sagt til sine Apostle, da de frygtede Stormen og Bølgerne: »Frygt ikke, jeg er hos eder.« Hans Højærværdighed haabede, som første norskfødte Biskop efter de 400 Aars Afbrydelse at maatte udføre sit Hverv til Velsignelse og Gavn for den katolske Kirke i Norge. Han satte sin Lid til Himlens Bistand og navnlig til St. Olavs stærke Forbøn, men han haabede ogsaa, at Skandinaverne i den evige Stad aldrig vilde glemme ham i deres Bønner. Efter Messen blev Bønnerne bedt paa Norsk, og den hellige Olav anraabtes om Hjælp og Støtte.

Biskoppen spiste samme Dag til Middag paa Propagandakollegiet, hvor Studenterne bragte ham deres Lykønskninger. Idet hans Højærværdighed med hjærtelige Ord takkede, udbragte han en Skaal for Kollegiet, hvorefter Studenterne islemte »Vivat«.

Tirsdag d. 8. April læste Biskoppen sin anden Messe for Propagandaens Studenter. Alle Studenterne overværede Messen og modtog den hellige Kommunion af Biskoppens Haand, og

samme Dags Eftermiddag modtog den hellige Fader sin nye Broder i det biskoppelige Embede i Afskedsaudiens.

Som nævnt er Monseigneur Offerdahl den første Nordmand, der bliver Biskop efter »Reformationen«, og han er overhovedet den første Skandinaver, der siden Kirkeomvæltningen som Biskop kan tage Ophold i sit Hjemland. Den navnkundige danske Videnskabsmand og Læge, Niels Stensen, blev som bekendt bispeviet; men lige til sin Død i 1686 maatte han som Apostolisk Vikar for Norden have Residens i Udlandet, idet Tidens intolerante Løve jo forbød »Munke, Jesuiter og deslige gejstlige papistiske Personer« at komme ind i Riget. Sin store og verdensberømte Søn gav Fædrelandet Udlændighedens bitre Lod, og sin Grav fandt Niels Stensen i Vælsklands Jord. Ihukommende hans Skæbne bliver vor Glæde derfor nu dobbelt stor over den nye Tid, der er oprunden, da en nordisk Mand atter fører Krumstaven paa Nordens katholske Klippegrund.

Propaganda-Kollegiet, Roma, 8. April 1930.

E. B. Rasmussen.

PAVEN OG DEN SVENSKKE DRONNING.

Saasart Hans Hellighed havde erfaret den svenske Dronnings Død, paalagde han Ærkepisp Borgongini Duca, der er pavelig Nuntius i Italien, at begive sig til den kongelige Villa og der overfor den svenske Konge bevidne Pavens dybe Medfølelse.

PROPAGANDA-KOLLEGIETS NYE BYGNING

nærmer sig nu sin Fuldendelse og træder tydeligt frem øverst paa Janiculum-Højen. Man haaber, at den vil kunne lages i Brug i November Maaned. Da vil den nuværende Bygning blive et Kineser-Kolleg, som skal udgøre en Del af »Propagandaen«.

PAVE PIUS X's SØSTER DØD.

Den 30. Marts døde den sidste endnulevende Søster til Pave Pius X, Donna Maria Sarto. Hun var 84 Aar gammel. Døden kom som Afslutning paa et flere Maaneder langt Sygdeleje, under hvilket Maria Sarto udviste en heroisk Taalmodighed og Hengivenhed under Guds Vilje.

SPANIENS KONGE BAR VOR FRUES BANNER.

En Langfredags-Benaadning.

Hans Majestæt Kong Alfons af Spanien har i Aar sammen med sin Familie taget Del i den stille Uges Ceremonier i Sevilla, hvor Mindet om Christi Lidelse fejres med større

Højtid end noget andet Sted i Verden. Kongen tog Del i Processionen og bar selv et Banner, som tilhører Broderskabet »Vor Frue af Montserrat«. Kong Alfons har ikke deltaget i den stille Uges Ceremonier i Sevilla siden 1907. — Det er en gammel Skik i Spanien, at Kongen benaader en eller flere dødsdømte paa Langfredag. Den Ceremoni, hvorved Benaadning tilstaas, plejer at finde Sted paa Kongens Slot i Madrid. I Aar fandt den Sted i Domkirken i Sevilla. Efter at Kongen havde deltaget i Korsets Hyldning, modtog han af Kardinal-Ærkebisen Dokumenter, indeholdende to Dødsdomme. Disse Dokumenter var ombundne med sorte Baand, som derefter blev erstattede af hvide, et Symbol paa Kongens Benaadning.

70 AARS PRÆSTEJUBILÆUM.

Kannik Lagatie, som er 94 Aar gammel, har fornylig fejret 70-Aars Dagen for sin Præstevieelse i »Vor Frue« i Cassel (Frankrig). Det er iøvrigt den Kirke, som Marskal Foch saa hyppigt besøgte under Verdenskrigen.

Biskoppen af Lille, Mgr. Liénart, og hans Hjælpebisp, Mgr. Jansoone, overværede Jubilæums-Messen.

EN RUSSISK IKON OPSTILLET I EN KIRKE I LONDON.

Et russisk Korsfæstelseshillede blev Søndag den 6. April afsløret og indviet i »Vor Frue af Willesden« (London). Det var blevet skænket af dyb Sympati for Rusland og for at tjene til Soning. En Lampe brænder til Stadighed foran det.

En Bønforening for Rusland, stiftet af Sognepræsten, Pastor Mulcahy, tæller allerede flere Tusinde Medlemmer.

Den eukaristiske Verdenskongres i Carthago.

En eukaristisk Kongres vil jo sige et Møde, hvorved der bringes Frelseren i Allerens Sakramente en ganske særlig Hyldest. Foruden en Række storslaaede Gudstjenester og Processioner omfatter en eukaristisk Kongres ogsaa altid et Flertal af Foredrag om Spørgsmaal, som er knyttede til Alterens Sakramente.

Der gives nationale eukaristiske Kongresser. Men her er Talen om den store Verdenskongres, som finder Sted hvert Aar, og hvortil Deltagerne kommer rejsende fra den ganske Verden. Alle Nationer og Folkeslag er repræsenterede i den mægtige Skare, som bringer Frelseren Hyldest.

Derfor har den eukaristiske Verdenskongres ikke blot Betydning for de Mennesker, som er saa lykkelige at kunne være med. For alle Katholiker i den ganske Verden har Kongressen den allerstørste Betydning, fordi den bliver et Udtryk for den Tilbedelse, som Alverden skylder Frelseren i Tabernaklet. I Tankerne er da alle med. Paa Afstand knæler alle ned. Verden paa Knæ foran Monstransen, det er det straalende Ideal, som den eukaristiske Verdenskongres har sat sig

Hver Gang holdes Kongressen paa et nyt Sted. Sidste Gang var det i Australien (Sydney) Iaar er det altsaa i Afrika, i det gamle ærværdige Carthago, der er saa rig paa Minder om Oldkirken, Martyrkirken, Carthago, som har fostret en Række af vore største Kirkefædre: Tertullian, Cyprian og selve Augustinus. Men det er især de mange eukaristiske Minder, som gør Carthago velegnet til at være Skueplads for en eukaristisk Kongres. Kongressen varer fra den 7.—11. Maj. Programmet indeholder bl. a. en mægtig Børne-Fælleskommunion, en Midnats-Gudtjeneste, Fri-lufts-Gudstjenester paa de af Martyrenes Blod viede Steder, der for det meste henligger som Ruiner, stadig Tilbedelse foran det udstillede Sakramente. Kongressen afsluttes med en storslaet Procession.

I det hele taget tegner Kongressen til at blive en Manifestation af sjældne Dimensioner. Indtil nu har allerede over 100 Ærkebiskopper og Biskopper anmeldt deres Deltagelse. Saaledes kommer den kaldæiske Patriark i Babylon, Kardinal Hlond, Polens Primas, Kardinal Faulhaber, Ærkebiskop af München, 50 Biskopper fra Frankrig, 20 fra Italien og saa godt som alle fra Belgien. Ligeledes kommer der Biskopper fra Spanien, Portugal, England, Irland, Holland, Østrig, Ungarn, Czekoslovakiet, og Jugoslavien. Australien og Canada sender hver en Biskop. Endvidere vil der komme talrige Abbeder og Øverster for religiøse Ordener og endelig Hundreder af Præster fra al Verdens Lande.

Rædslerne paa den russiske Djævleø.

Paa 65. Breddegrad, vest for Arkangelsk, ligger i det hvide Hav Solowetzkij Klostret paa en ensom Ø. Før Revolutionen var det et af Ruslands strengeste Klostre, thi den lange Vinter og Landets Ugæstfrihed afskrækkede enhver, der ikke af religiøse Grunde og ikke af Kærlighed til Selvtugten opsøgte denne Helligdom. Hvert Aar kom

der dog talrige fromme Pilgrimme. Aar efter Aar kunde man tælle 15000 Pilgrimme om Aaret. Efter Revolutionen i 1917 blev Klosteret ophævet og bestemt til Fængsel for politiske Forbrydere.

Den ensomme Ø fik snart et forfærdelig daarligt Ry paa sig; thi Fangernes Behandling blev af en saadan Art, at en Forvisning til Solowetzkij var det samme som en langsom og grusom Død. De ulykkelige, som førtes igennem Portene til disse Fængsler, kunde sige med Digteren: »Her lades alt Haab udel« Intet Forvisningssted i Rusland er mere frygtet end denne Ø. Forvisningen til Sibirien, som altid før er blevet skildret i saa dystre Farver, faar et helt lyst Skær over sig i Sammenligning med dette Sted. Hvad man hører derom, er saa gruopvækkende, at Russerne kalder Øen for »Bolschevikernes Djævlø«. Det sker en sjælden Gang, at en Fange slipper bort og redder sig ind i Finland. Af og til hænder det ogsaa, at et Brev finder Vej til Udlandet, saa at man kan vide lidt Besked om Tilstandene i dette Fængsel.

Siden 1926 er ingen Socialist eller Kommunist bleven sendt til Solowetzkij. Øen tjener særlig til Opholdssted for forviste Biskopper og andre Gejstlige. Af de 48 fængslede Biskopper, 3700 Præster og 8000 Munke og Nonner opholder sandsynligvis det største Antal sig paa dette Sted. I Aaret 1927 var der ifølge paalidelig Kilde 20 Biskopper. Det er derfor af særlig Interesse at høre noget nærmere om de Forhold, under hvilke disse Martyrer lever.

Livsbetingelserne paa »Djævløen« er frygtelige. Fangerne maa udføre et Arbejde, som forudsætter usædvanlig stor Legemsstyrke. Ogsaa Biskopperne blev sat til dette Arbejde. I Haab om at opnaa lettere Arbejde fandt Fangerne tidligere paa at hugge alle Fingrene af den venstre Haand med en Økse. Til at begynde med blev disse anbragt paa Sygeafdelingen, men snart opdagede Bolschevikerne Bedraget og overlod de ulykkelige til deres Skæbne. Paa denne Maade er mange døde af Blodtab. For enhver Forseelse idømtes Fangerne strenge Straffe. Den første Straf bestaar i Indespærring i Hvælvingen under Kløkketaarnet, den anden: Nalligt Tvangsarbejde, men den forfærdeligste af dem alle er den 3dje Straf: Fangen bliver lukket inde i et tomt Rum uden Tag og kun iført Underbeklædning. Hver halve Time tømmer Fængselsbetjenten en Spand koldt Vand over Hovedet paa ham. De fleste dør som Følge af denne Straf. I det hele taget gør man alt for at gøre Opholdet paa denne Ø til en langsom Dødsstraf. Enhver Raahed overfor de ulykkelige er Tjeka'ens Folk tilladt. En orthodox Biskop, Emmanujlow, en hvidhaaret Olding, blev pryglet hver Dag. Efter hvert Slag

gjorde Biskoppen et Korstegn og bad en Bøn. Paa Spørgsmaalet om, hvorfor han stadig bad, svarede han roligt: »Jeg beder for dem, der ikke ved, hvad de gør.« Da han engang under Arbejdet gav sig til at synge en Salme, dømte Bolschevikerne ham til Indespærring.

Den 1. November 1929 lykkedes det 4 Fanger, 3 Mænd og 1 Kvinde, at flygte til Finland. Kort Tid efter opdagede man ogsaa 12 andre Fanger, som var undflyet Rædslerne. Flygtningene blev alle ført til Ssovanien (Finland), hvor de blev underkastet et indgaaende Forhør. Blandt Fangerne befandt sig Baukowski fra Lelland og Achochen fra Ingemanland, der begge talte flydende Finsk. Den første havde i hele 5 Aar været Fange i Solowetzkij. I de russiske Blade, som udkommer udenfor Rusland, offentliggjordes udførlige Beretninger om deres Flugt. Det lykkedes dem at flygte, fordi de var beskæftiget med Skovhugst i Kaselen, hvorfra de paa 14 Dage naaede den finske Grænse, efter at de havde dræbt deres Vogtere med Økserne. Det var forfærdeligt, hvad de fortalte om Opholdet paa Øen. De fleste Fanger bor i Barakker, der er kolde som Is og ubeskrivelig snavsede. For den mindste Forseelse mod Reglementet bliver Fangerne pint og ikke sjældent skudt. Dødsfald sker daglig.

Ualmindelig barbarrisk er et Tilfælde, som Fangerne udførligt fortalte om. Paa Øen befandt sig en Gruppe paa ca. 100 Tilhængere af en kristelig Sekt. Disse blev særlig strengt bevogtet, og Vogterne pinte dem paa den grusomste Maade. Alle mulige legemlige Pinsler blev de underkastet, men disse Mennesker bar deres Lidelser roligt og taalmodigt. Da intet hjælp, besluttede Tjeka'ens Folk, at de skulde dø. Udførelsen af Dødsdommen var imidlertid af en saadan Beskaffenhed, at den overgik de Pinsler, Bolschevikerne hidtil havde fundet paa. En kold Dag i Februar 1929 blev de ført til et Sted, som laa i Nærheden af Barakkerne. De ulykkelige fik saa Befaling til at grave deres egne Grave. Da dette var gjort, blev Hænder og Fødder hugget af dem, og Ofrenes Legemer kastet i Graven, hvor de frøs ihjel. En Vagt blev tilbage, indtil den sidste havde udaandet. Sandheden af denne Foreteelse blev bevidnet af alle Flygtningene.

Ifølge de nyeste Efterretninger opholder der sig over 45,000 Fanger i Solowetzkij. Hver Dag dør 30—40. Mange fryser simpelthen ihjel. Ganske vist findes der en Sygeafdeling, men kun de døende naar derhen. I den sidste Tid bringer man ogsaa husvilde Børn til Solowetzkij. Dødeligheden iblandt dem er meget stor, som man kan tænke sig. — Ulykkelige Rusland.

(Efter *Bonifatius-Bote.*)

Fra en Anmeldelse af Johannes Jørgensens »Don Bosco«.

Svendborg Amtstiednde af d. 11. April indeholder en — noget sen — Anmeldelse af Johannes Jørgensens »Don Bosco«-Bog. Den er forfattet af *H. J. Birk* og indeholder forskelligt af Interesse.

Det hedder i Begyndelsen: »Naar Professor Vald. Vedel for en Tid siden i en Anmeldelse af Johannes Jørgensens sidste Bog Don Bosco i et stort Hovedstadsblad skriver, at der »for en Ikke-Katholik er noget pinligt ved at læse en Bog som denne«, saa vil jeg bestemt protestere mod en saadan Udtalelse.... Jeg vil da gjerne begynde min Anmeldelse af Bogen med som *Ikke-Katholik at udtale min allerstørste Glæde over Læsningen af Don Bosco...* Den er ogsaa for en Ikke-Katholik saa uendeligt meget at glæde sig over i denne udmærkede Bog; allerførst vil jeg give Johs. J. Ret, naar han et Sted i Bogen skriver, at det er »nyttigt at forstaa fremmed Tankegang og anderledes troendes aandelige Liv«, og føje til: »Ja, gid der var rigtig mange her i vort Land, der mere end de gør, vilde lægge sig efter at læse ogsaa hvad der kommer frem fra andre Trossamfund.... og som en af de allerbedste Kilder til en saadan Forstaaelse af romersk-katholsk Tankegang og det aandelige Liv indenfor dette Kristensamfund vil jeg nævne, hvad Johs. J. har givet os.... For mange her hjemme er det vist saadan, at f. Eks. Ordet *Katholicisme* ikke har nogen behagelig Klang.... Alle dem, der er mere eller mindre inde i denne Tankegang, vilde jeg meget henstille til med aabent Sind at læse »Don Bosco«.

Og senere hedder det:

»Naar f. Eks. den unge Giovanni Bosco samlede de bedste af sine Kammerater i en Forening, der kaldes »Selskabet til Munterhedens Fremme«.... og Johs. J. betoner, at den katholske Kirke.... *aldrig helgenkroner nogen, om hvem det kan bevises, at han — eller hun — til Stadighed var melankolsk*«, saa føler jeg mig ganske anderledes i aandelig Samhørighed med den Kristendom, ovenslaaende er Udtryk for, end visse nye Fremtoninger inden for vor egen danske Kirke«.

Negerkvinder som Nonner.

I »Berlingske Tidende« af 29. Marts stod at læse: »De første sorte Nonner er kommet til belgisk Kongo efter at have faaet deres Uddannelse og tilbragt deres Novicetid i et Kloster i Belgien.

De modtoges ved Ankomsten af store Skarer Indfødte, der knap turde tro deres egne Øjne, og som under Larm og Snakken fulgte dem til Missionsstationen. Det er første Gang i Historien, at Negerkvinder er blevet Nonner«.

I samme Blad af 31. Marts kunde man læse følgende: I Berlingske Tidende af 29. ds. Aften meddeltes der, at de første sorte Nonner var ankommet til belgisk Kongo, og der tilføjedes, at det er første Gang i Historien, at Negerkvinder er blevet Nonner. Dette er ikke rigtigt. I 1923 fandtes der 966 indfødte Nonner i det egentlige sorte Afrika. Størstedelen tilhører europæiske Nonneordener, men hened 300 er Medlemmer af nydannede »sorte« Ordenssamfund. Selve Ledelsen af disse Klostre ligger i de sortes Hænder. Det ældste Samfunds Grundlæggelse (i Senegambien) gaar tilbage til 1858.

Med Tak for Optagelsen

A. Menzinger, katolsk Præst.

Fra Charlottenborg.

Paa Foraarsudstillingen paa Charlottenborg lægger vi særlig Mærke til en mægtig Kultegning af *Birgitte West*: Den hellige Frans' Stigmatisation; Karton til Kalkmaleri i Nakskov. Den findes i Stueetagen. Her kommer *Birgitte West*s kraftige og sikre Streg rigtig til sin Ret. Lige ved Siden af finder vi *Ebba Holms* af vore Læsere velkendte Træsnit til Dantes guddommelige Komædie. Men i Etagen oven paa finder vi flere nye Billeder af samme Kunstnerinde: Illustrationer til Legendens om de hellige Tre-Konger. Der er en saadan Sans for det overnaturlige i hendes Kunst, at man skulde tro, at den var runden af katolsk Inspiration.

En gammel Elev fra Andreas Kollegiet *Benjamin Dahlerup* har nogle morsomt naive Træsnit, som illustrerer Eventyret »Den tossede Dreng.«

Endvidere gør vi opmærksom paa Professor *Vilhelm Wanschers* store Kopier af *Corregio*-Billeder.

Læg ogsaa Mærke til *Valdemar Neiiendams* »*Morgensang*.« Det forestiller en Franciskanermunk, som dirigerer Peblingenes Sang. Det er rigtigt et friskt og levende Maleri.

Velgørenhedsforestillingen.

Kære Læser!

Ganske vist tror jeg ikke, det er nødvendigt at skrive denne lille Artikel om Velgørenhedsforestillingen til Fordel for Lærlingehjemmet i Nakskov, for De har vel alle-

rede sikret Dem en Billet, men skulde dette alligevel ikke være Tilfældet, saa vil jeg minde Dem om, at det er paa Søndag den 27. ds. II Absalon Trop opfører »Charleys Tante« paa Sankt Knuds Skole. Billetter kan endnu faas i de katholske Bogsalg og hos Portneren i Stenosgade, men De skal skynde Dem, for sæt nu det gik saaledes, at De ikke kunde komme af med de Penge, De havde tiltænkt Pater Smiltz's Arbejde.

Kender jeg Dem ret, saa er det jo Deres Mening at være med til at støtte den gode Sag — ikke sandt, *der skal være fuldt Hus paa Søndag.* H. F.

»Danske Kvinders Katholske Forbund«.

Fra ligaens hovedstyrelse i Utrecht har vi modtaget følgende meddelelse:

Vor internationale ligas geistlige rådgiver Mgr. Jansen er af den hellige Stol blevet udnævnt til ærkebiskop og primas for Holland. Siden 1922, da Mgr. Jansen af Paven blev udvalgt til geistlig rådgiver for ligaens hovedstyrelse, har han staaet os bi med sine kloge råd og sin varme interesse og overværet så godt som alle vore styrelsesmøder.

Vi glæder os alle over den udmærkelse, der ligger i, at Mgr. Jansen har fået tildelt den ærkebiskoppelige værdighed.

Desværre forhindrer hans nye embede og det dermed følgende omfattende arbejde Mgr. Jansen i at være til stede ved vor forestående kongres i Rom, men da vor nye kardinalprotektor har tilsagt sin nærværelse ved alle vore forhandlinger, er det jo ikke uomgælig nødvendigt, at vor geistlige rådgiver også kommer.

Vi mener derfor at ville afvente den samlede hovedstyrelses tilstedeværelse i Rom, for at denne personligt kan anmode vor Hellige Fader om at faa udpeget en ny geistlig rådgiver for den internationale styrelse.

Steenberghe-Engeringh.
Generalpræsident.

Rettelse: Ved en beklagelig Skrivefejl blev Ligaens nye Protektor i sidste Nr. opgivet som Kardinal Geretti. Der skulde have staaet *Kardinal Ceretti.*

»Bag stængede Døre«.

Skuespil i 3 Akter.

Maa jeg straks gøre opmærksom paa, at der ved Bedømmelsen af et Skuespil som dette bør anlægges en ganske anden Maalestok end den, som ellers i Pressen anvendes overfor Theater. Hvor meget man end maatte kunne kritisere, baade hvad selve Stykket, og hvad Udførelsen angaar, saa rager dette Skuespil højt op over, hvad man sædvanligvis præsterer paa Theatrene. Langt betydningsfuldere end det i kunstnerisk Henseende naaede Resultat er den dybe, alvorlige Understrøm, som gør dette Skuespil saa ualmindeligt gribende og lødigt.

Ikke blot skildres et Opgør mellem Jødedom og Kristendom, men Tilskueren med det aabne Sind vil her føle sig stillet overfor selve det brændende Spørgsmaal: Hvad betyder Kristendommen for dig?

Skuespillet er skrevet med stor Dygtighed og ladet med dramatisk Spændkraft. Alle maatte fastholdes og fængsles, baade de, der havde mest Sans for de mange Morsomheder, og de, der ret følte Alvoren. »Bag stængede Døre« krævede overmaade meget af Aktørerne. Trods megen (til Tider helt overraskende) Dygtighed, var der nok kun ganske enkelte, som var paa Højde med Opgaven. Her maa først og fremmest nævnes Hr. »Klaus Madsen« (alias H. D. T. Kiærulff). Vi vil ogsaa gjerne fremhæve Frk. Viola Andersens og Hr. Verner Stabehls Spil. Hr. Ansgar Rundé og Fru Ida Marcussen var virkelig morsomme. Men stor Skade var det, at den dybeste Alvor og den muntreste Komik ofte kolliderede. Ellers vilde Skuespillets Alvor have gaaget os til Marv og Ben.

C. B.

St. Hans Menighed i Hørsholm.

Siden vi herude blev udskilt fra Ordrup og henlagt under Helsingør sogn, har det i nogen tid set ud, som om søndagsmessen måtte bortfalde, fordi der midlertidigt kun var een præst i Helsingør. Men vor højærv. Biskop hjalp ved sin personlige indsats og kom troligt måneder igennem gang på gang herud om morgenen til søndagsmessen (og havde endda forinden været i Nøddebo).

Nu er vi imidlertid kommen under regelmæssig pleje, og sognepræsten, p. Flynn, og p. Kelly kommer skiftevis herved om søndagen.

I den stille uge kulminerede omsorgen^e for os ved en 3 dages exercitie-andagt med sakramental velsignelse og desuden daglig hl. messe. For at gennemføre dette har p. Flynn måttet anvende ca. 4 timer daglig alene med turen

herner og tilbage — så man forstår, at det har betydet et virkeligt offer, som vi også føler os taknemmelige og glade over og tager som et godt varsel for fremtiden. *F—J.*

Paaskehøjtiden i Nyborg.

Under dygtig Ledelse af Fængselsbetjent Knud Hansen udførte Sangkoret Paaskedag Hallers-Messen. Den smukt pyntede Kirke var stuvende fuld. Alle, som deltog i eller overværede Gudstjenesten, følte sig opløftet og opbygget. Denne Højtidelighed har vakt større Interesse og Hengivenhed for Kirken i Nyborgs unge Menighed.

Taarnebelysning.

Vor Frue Kirke i Aarhus følger med Tiden og lader sit Spir belyse. Derom kunde man i »Aarhus Amtstidende« (den 29. Marts) læse følgende: »Katholsk Kirkes Spir laa i Aftes for første Gang badet i Projektørens skarpe Lys. Fra 4 Steder paa de omliggende Bygninger kastedes Lyset op paa det kobbertækte Spir, der tog sig meget smukt ud, særlig fra Banegaardspladsen«.

Katholsk fransk Ungdom i Vejle.

En Gruppe Elever fra Landbohøjskolen i Rennes — 25 i Antal — har anført af deres Lærere, Professorerne Roux og Dubois, været paa Besøg i Danmark for at studere dansk Landbrug. »Vejle Amts Folkeblad« fortæller om deres Besøg i Vejle Onsdag d. 16. April. Efter at have berettet om de unge Menneskers Besøg i forskellige Institutioner af faglig Interesse fortælles om den hjertelige Modtagelse, de franske Gæster fik i den katholske Præstegaard:

»Om Aftenen festedes der saa i den katholske Kirkes Præstegaard.

Turistforeningen havde stillet sig saa velvilligt, at den hjalp med ved Udgifterne dertil, og de Lysbilleder, der blev fremvist, havde denne Forening skaffet til Vejle.

En vellykket lille Festlighed blev det til — først og fremmest skyldtes det Pater Ballin, der Aftenen igennem elegant jonglerede med de to Sprog, Fransk og Dansk, og talte begge Dele lige godt.

Foruden de unge Franskmænd, der mødte op med deres Lærere, de to Professorer, Messieurs Roux og Dubois i Spidsen, var ogsaa en lille Kreds af mere franskkyndige Vejlenere indbudt.

Det hele begyndte med, at Pater Ballin i en lille Tale paa Fransk bød velkommen og i korte Træk fortalte om Forbindelsen mellem Frankrig og Danmark lige fra Vikingerens Dage og til nu, og derefter vistes en Samling ypper-

lige Lysbilleder rundt om fra Vejleegnen, som Pateren ledsagede med nogle smaa forklarende Bemærkninger — ligeledes paa Fransk. Aldeles ypperlige Vejle-Billeder var det, og der er næppe een seværdig Plet i vor lille By og dens skønne Omegn, som de unge Franskmænd ikke stiftede Bekendtskab med gennem dem. Der var Billeder fra begge Sider af Fjorden, fra Grejsdalen og fra Randbøldal og karakteristiske Gadebilleder her inde fra Byen.

Til Slut var der begejstret Bifald, som maa deles ligeligt mellem Pater Ballins fornøjelige Forklaringer og Hr. Nicolajsens Lysbilleder.

Saa drak man Kaffe, og tilsidst var der Musikunderholdning. — »Postrioen« spillede, Sognepræsten, Pastor Op de Coul sang flamske Folkesange, Franskmændene sang »Marseillaisen« og vi Danske »Kong Christian« og »Der er et yndigt Land« — altsammen til stor Begejstring for de franske Gæster. Og saa maatte Franskmændene hjem og sove. De var trætte af en indholdsrig Dags mange Begivenheder og mangfoldige Indtryk. Pater Ballin sluttede af med en Tak for den skønne Musik og de gode Lysbilleder.

Skærtorsdag deltog mange af de unge Franskmænd i Skærtorsdagsgudstjeneste i den katholske Kirke, og de sidste Par Timer af Vejle-Besøget benyttedes til Ture rundt i Byen og i Omegnen.

Ved Afskedsmiddagen paa Hotel »Caleb« maatte Franskmændenes Tolk, Pater Olaf Ballin, og deres Fører, stud. mag. Møller, København, der var de eneste Danskere, der var til Stede, paa Vejles Vegne indkassere en Tak for al Gæstfrihed og Elskværdighed, som Professor Roux gav Udtryk for i en lille Tale.

Og saa gik man til Toget. Med 1,19 fandt Afrejsen Sted. Med kraftige Leveraab: »Vive le Danemarck« — Leve Danmark! — gled de unge Franskmænd ud af Banegaarden.«

Inkassation af Kirkeskat.

Den katholske Menighed i Horsens har ansøgt Byraadet om at den Kirkeskat, som den katholske Menigheds Medlemmer betaler, maa blive opkrævet sammen med Kommuneskatten. Skatten andrager ca. 800 Kr. om Aaret. Menigheden erklærer sig villig til at yde et Vederlag for Inkassationen. Efter Indstilling fra Kasse- og Regnskabsudvalget vedtog Byraadet i Aftes at imødekomme Andragendet mod til Gengæld at faa 10 Procent af Skatten som Vederlag for Inkassationen.

Vi kan oplyse, at en saadan Ordning allerede for flere Aar siden blev truffet i Fredericia.

H. C. Andersen og den spanske Soldat.

I »Mit Livs Eventyr« fortæller H. C. Andersen om den Gang Fyn havde Besøg af Napoleons franske og spanske Soldater. Det var i 1808 (H. C. Andersen var altsaa kun 3 Aar gammel). Disse Soldater var jo Katholiker, og »ved Veje holdtes Messe«. Saa skildres en ganske lille Episode, som det dog har sin Interesse at opfriske. »En Dag tog en spansk Soldat mig paa Arm, trykkede mod mine Læber et Sølvbilled, han havde ved sit bare Bryst. Jeg husker, at min Moder blev vred derover, thi det var noget katholsk, sagde hun, men jeg syntes godt om Billedet og den fremmede Mand, der dansede rundt med mig, kyssede mig og græd; han havde vist selv Børn hjemme i Spanien.«

»Jeppe i Baronens Seng.«

Den hl. Frans af Sales havde en Tjener, som var forfalden til Drik og døv for alle Behrejdelse. En Aften, efter den fælles Bøn i det biskoppelige Kapel, saa han sit Snit til at slippe ud af Huset, uden at nogen saa det. Han gik hen paa et nærliggende Værtshus og gav sig til at drikke. Ved Midnatstid kom han tilbage i beruset Tilstand og fandt Gadedøren laaset. Forgæves bankede og dundrede han paa Døren; ingen kom og tilsidst lagde han sig foran Døren og faldt i Søvn. Biskoppen, som vaagnede ved Spektaklet, stod op og fandt ham foran Huset. Uden at sige noget til nogen bar han Drukkenbolten ind, lagde ham i sin egen Seng, bad en Bøn for ham og tilbragte Natten i et andet Værelse. Tjeneren befandt sig aabenbart godt i Biskoppens Seng, thi han sov til langt op ad Formiddagen. Da han omsider vaagnede og fandt sig selv i sin Herres Værelse, blev han grebet af Rædsel og skyndte sig at kaste sig for Fødderne af sin Herre og bede ham om Tilgivelse og lovede at forbedre sig.

En Karikatur af Vorherre.

For nogen Tid siden har en tysk Tegner, Georg Grosz, offentliggjort en satirisk Tegning, hvorved han vilde anklage Kristendommen for at opretholde chauvinistiske militære Anskuelse. I den Hensigt havde han tegnet Kristus paa Korset med en Gasmaske over Hovedet og med Soldaterstøvler paa Benene. Den apostoliske Nuntius i Berlin protesterede imod denne Tegning, og baade Grosz og hans Forlægger blev derfor anklaget for Domstolen for at have krænket Religionen. Begge blev dømt til at

betale en Bøde paa 2000 Mark. Grosz og hans Forlægger havde foran Retten forsvaret sig med en vis »Frihed for Kunsten«, men den offentlige Anklager paaviste, hvor fejlagtig deres Argument var. Selv om han vilde indrømme, at Tegneren havde haft de bedste Hensigter i Verden, saa havde han ikke desto mindre udtrykt sin Tanke paa en Maade, som maatte saare den religiøse Følelse, idet han karrikerede vor Herre Jesu Kristi hellige Person. Rigsretten har gjort denne Opfattelse til sin egen, ja, har endogsaa yderligere skærpet den.

Det kinesiske Kvindeideal.

Vi vil citere den kinesiske Skribent Ku-hung-ming: »Hvilket er det sande kinesiske Kvindeideal: Det er et Ideal, som har en Kost i Hænderne. Det Bogstav, der i den kinesiske Skrift betyder en Hustru, er sammensat af to Stammer, hvoraf den ene betyder Kvinde, og den anden betyder Kost.«

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 5	Kl. 8
Jesu Hjerter Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Elisabethsforeningens Bazar.

Elisabethsforeningens Bazar indbragte Kr. 2,700,15. Af Udgifter var der: Indkøb til Chokoladeboden: Kr. 81,00, Indkøb til Restaurationen og Arbejds løn: Kr. 100,85.

En hjertelig Tak bringes alle Elisabethsforeningens Venner, som Aar efter Aar mindes Bazaren.

En hjertelig Tak til enhver, som ved Gaver eller Besøg har støttet Bazaren og derved hjulpet til at sprede Sol paa de smaa forældreløses Vej.
Bestyrelsen.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Torsdag den 1. Maj Kl. 8 Aften — St. Ansgars Kirke Procession.

Vincentskonferensernes 2. Generalmøde

holdes Søndag d. 4. Maj Kl. 11¹/₂ i Forsamlingssalen ved St. Ansgars Kirke. Baade aktive og passive Medlemmer bedes give Møde!

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katolske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Fesladresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — all efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragydere Navne — uden Beløbangivelse — agtes påført Adressen, hvorfra man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlyggelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp

Læge
Falkonerallé 36¹.

E. Bache

Ingeniør, cand. polyt.
Jacob Erlandsensgade 5³.

K. Bredholt

Grosserer
Enighedsvej 26, Charlottenl.

S. Berling

Frue
Jens Kofodsgade 1

Edv. Hansen

kgl. Translatør
Lundsgade 5.

Johs. Hansen

Bogholder, Sakristan
Bredgade 6⁴

Helge Jacobsen

Direktør
Kastelsvej 18.

G. Jensen

Prokurist
Møllebakken, Espergærde.

Johannes Jørgensen

Professor, Forfatter
Assisi

C. B. Lohrer

Grosserer
Prinsessegade 26
København

K. V. Olsen

Inspektør
S. Fasanvej 98¹
Valby.

A. Osterhammel

Frue
Frederiksborggade 54

A. Ulke-Ramsing

Hofdame
Kastelsvej 19

A. Ronge

Frøken
Lykkesholmsallé 14

E. Ronge

Frøken
Lykkesholmsallé 14

F. Stratbøcker

Frøken
Jægerborgallé 19, Charl.

H. Stratbøcker

Frøken
Jægersborgallé 19, Charl.

G. Scavenius

Frøken
Marskengade

A. Siegler

Malermester
Kingsgade 17.

F. Jürgensen-West

Arkivar
Ellevadsvej 14, Charlottenlund.

Jesu Hjerter Andagt (Fredag d. 2. Maj.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse.
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjerter Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter den sidste Messe udstilles Sakramentet
og forbliver udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Kirkelig Kalender.

27. Apr. Hvide Søndag.	4. Maj 2. Sønd. é. Paaske.
28. — M. Marcus.	5. — M. Pius V.
29. — Ti. Petrus, Martyr.	6. — Ti. Johannes Evange- lists Martyrium.
30. — O. Catharina.	7. — O. Den h. Josefs Fest.
1. Maj To. Filip og Jakob.	8. — To. Michaels Aabenbar.
2. — F. Athanasius.	9. — F. Gregor af Nazianz.
3. — L. Korsets Genfin- delse.	10. — L. Antoninus.

Ugens Messebønner.

27. Apr. Hvide Søndag (N.-M. 575, G.-M. 414); 2. Petrus Canisius (Kirkebøn (N.-M. [158], G.-M. 718; Stillebøn og Slutningsbøn (N.-M. og G.-M. [45]).
28. Apr. Marcus (N.-M. 882, G.-M. 715); 2. Paulus af Korset (N.-M. 886, G.-M. 720), 3. Vitalis (N.-M. og G.-M. [12]).
29. Apr. Petrus Martyr (N.-M. 889, G.-M. 723).
30. Apr. Katharina af Siena (N.-M. 890, G.-M. 724).
1. Maj Filip og Jakob (N.-M. 894, G.-M. 725).
2. Maj Athanasius (N.-M. 897, G.-M. 728).
3. Maj Korsets Genfindelse (N.-M. 900, G.-M. 730); 2. Alexander, Eventius, Theodulus og Juvenal (N.-M. 900, G.-M. 711).

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 27. April Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Efterm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 6¹/₂ stille Messe. Kl. 8¹/₂ højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 10 stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11¹/₂ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Knuds Kapel. Kl. 8 Sangmesse.

Vor hjærtensgode Tante

Frøken Hansine Honoré

døde i Dag, vel forberedt ved vor hellige Moder Kirkens Naademidler.

Svendborg d. 14. April 1930.

Marie Honoré.

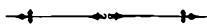
Petrine og Joseph Gorritzen. Anna og Knud Gorritzen.

Den kære hedengangne anbefales til Trosfællers kærlige Forbøn.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartlet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 18.

Søndag den 4. Maj.

1930

INDHOLD: Katholsk Foraar. — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Fra den vide Verden. — Bolschevikernes Kirkestorm. — St. Wenceslaus og Erik Plovpenning. — Fra Hovedstad og Provins. — Den katolske Børnehave. — Holland-Danmark. — Søster »Mankwala«. — Mosaik. — Fra Redaktionen. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Katholsk Foraar.

Det er som at svæve saadan at køre ud ad Forstædernes Cyklestier. Villahaverne staar som et farvestraalende, duftende Paradis... Guldregn og Syrener, Æbletræer og Kirsebær som et lysende Himmelsyn mod den mørkeblaa Aftenhimmel... Dybt suger han Foraarsluften ind, mens han let pedaler sig frem, bort fra Byens Trængsel og Dagens Slid i det sorte, larmende Maskinværksted paa Nørrebro.

Ude i Ordrup svinger han af op ad Markvejen, hvor de blomstrende Kastanietræer hvælver sig som Foraarets Juletræer.

Døren til den lille katolske Kirke staar aaben, og Salmesangen toner ud. — »Hvad om man...?«

Mellem en Skov af Lys et straalende Kar med noget hvidt... »Naa, Katholikerne er ved at tilbede en Reliquie...!« Men Bønnen til Sakramentets Pris bringer bedre Forstaaelse.

I Hjørnet tilvenstre staar et dejligt Billede af Guds Moder med Barnet. Bag hende er der store Bøgegrene og omkring hende alle Majs Blomster og mellem dem smaa Lys.

Hvor han lytter til Prædikenen! Der tales om Maria — »hende, som Katholikerne jo tilbeder«.

En hel Verden aabner sig for ham. Dumme Idéer smuldrer hen som Støv, der pustes væk. I Stedet stiger en vidunderlig Verden frem for den unge Nørrebro-Mekanikers Sind. Han bøjer sig for det signende Sakramente og misunder den glade, syngende, stille bedende Menighed.

Aften efter Aften hele Maj Maaned igennem cykler han derud. Far brummer forundret noget om, at der vist maa være en lille Hjærte-Dame et Sted i Nærheden af Dyrehaven.

Aner den ivrigt prædikende Præst mon, at der i hans Kirke sidder en ung Mand og indsuger alt det, han fortæller om Guds Moder, Himmeldronningen, Majdronningen, Frelsens Morgenrøde og Vaar?

— Foraarets unge Lykke og Religionens Opvaagnen i den unge Arbejders Sjæl smeltede sammen. Majandagterne blev hans Vej til Gud og Hans Kirke og tillige den første Undervisning. Maria havde atter været Vejen til Jesus.

Nu er han nede i Belgien og godt paa Vej til selv at blive Guds Præst. Og naar han engang skal opfordre sin Menighed til at komme til Majandagt for at holde katolsk Vaar, vil der være en varm Klang i hans Stemme som i den katholske Sangers Digt:

Maria i Vaar!

Nu svulmer de Knopper, nu springer der Løv,
nu dækkes de Veje af Knopskæl som Støv,
nu fløjter de Fugle saa sødt over Vej,
nu blaaner Violer, nu hvidner Bellis i Enge,
nu kommer den fagre Tid, vi ventede saa længe,
den Tid, der er Din, Maria i Maj!

(Johs. Jørgensen af Digtet »Maria i Naturen«.
Samlingen »Blomster og Frugter«.)

Frater O. Præm.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Fortsat.)

c) Den Opdragelse, Staten kan forbeholde sig.

Dette hindrer imidlertid ikke, at Staten, for at fremme Administrationen eller fremme Landefreden indadtil og udadtil, hvad der baade er til Gavn for det almene Vel og kræver specielt Anlæg og Uddannelse, forbeholder sig Oprettelsen og Ledelsen af Fagskoler for visse af sine Funktionærer og navnlig for Hæren, naar den blot sørger for i denne Sag ikke at krænke Kirkens og Familiens Ret. Det turde ikke være overflødigt udtrykkeligt at gentage denne Bemærkning her, fordi man i vore Dage (hvor der raader en baade overdreven og falsk Nationalisme til Skade for sand Fred og Fællesvel) let overskrider de rette Grænser, idet man vil have de unge Mænds (og ofte ogsaa — mod Naturens Orden — de unge Pigers) saakaldte Legemsdyrkelse i militær Form og ofte endog paa Herrens Dag lægger for stærkt Beslag paa den Tid, der burde være forbeholdt de religiøse Pligter og helliget Familien. Forøvrigt er det ingenlunde Vor Agt at dadle det gode, disse Metoder rummer i Retning af disciplinær Aand og et Vove-mod, der holdes indenfor vel ordnede Rammer. Vi vil blot brændemærke enhver Udskejelse, som f. Eks. Brutalitetens Aand, der ikke maa forveksles med Styrkens Aand eller ædel Tapperhed til Forsvar for Fædreland og Samfundsorden eller Overdrivelse af Sporten, hvad der i den hedenske klassiske Oldtid ogsaa betegnede en Degeneration og Dekadence af den sande Legemsdyrkelse.

Rent i Almindelighed paahviler der Staten og det borgerlige Samfund den saakaldte statsborgerlige Opdragelse ikke blot af Ungdommen, men af Folk i alle Aldre og Stillinger. Det er den Kunst offentlig at fremstille for Folket, hvad der kan tale saaledes til dets Fornuft, Indbildningskraft og Følelse, at Viljen vendes mod og ledes til Retskaffenhed med en Slags moralsk Nødvendighed paa Grund, positivt, af selve Fremstillingen af Emnerne og, negativt, af Udelukkelsen af al skadelig Paavirkning. Denne statsborgerlige Opdragelse, der er saa omfattende og vidt-

spændende, at den omtrent repræsenterer Statens samlede Virksomhed for det fælles Vel, maa formes efter Relfærdighedens Love og kan derfor ikke komme i Modstrid med den Lære, som Gud har lagt i Kirkens Haand.

d) *Forhold mellem Kirke og Stat.*

Alt, hvad Vi hidtil har sagt om Statens Arbejde paa Opdragelsens Omraade, hviler paa det klippefaste og urokkelige Grundlag for den katholske Lære »om det kristne Statssystem«, saaledes som det saa udmærket fremstilledes af Vor Forgænger Leo XIII i de to Rundskrivelser *Immortale Dei* og *Sapientiae christianae*. »Gud,« saaledes skriver han, »har tildelt to Myndigheder — den gejstlige og den verdslige — Ledelsen af Menneskeslægten. Den ene tilstod han Ledelsen i aandelige, den anden i timelige Sager. Enhver af dem er højeste Instans paa sit Omraade. Begge har deres faste Begrænsning, som bestemmes af hver Myndigheds Natur og Formaalet med dens Virksomhed — som to Kredse, indenfor hvilke hver udfolder sin Virksomhed efter egne Regler. Men da nu de samme Mennesker hører baade under den ene og den anden Myndighed, kan det ske, at en og samme Sag, om end paa forskellig Maade, falder ind under begges Autoritet og Afgørelse. Begge Systemer har deres Udspring i Gud; hans alvise Forsyn maa altsaa ogsaa have bestemt begges Baner paa lovlig Maade. De Myndigheder, der bestaar, ere anordnede af Gud« (*Immortale Dei* 1. Nov. 1885).

Nu er netop Ungdommens Opdragelse en af de Sager, der, »om end paa forskellig Maade,« henhører baade under Kirke og Stat, som vi ovenfor udviklede. »Mellem begge Myndigheder,« fortsætter Leo XIII, »maa der derfor herske en velordnet Harmoni — som man godt kan sammenligne med den Maade, hvorpaa Menneskets Sjæl er knyttet til Legemet. Af hvad Art Harmonien er, hvorvidt den kan strække sig, kan kun afgøres derved, at vi, som sagt, betragter hver af disse Myndigheders særlige Natur og Formaal og afvejer disse indbyrdes. Den enes nærmeste og væsentligste Opgave er at sørge for de jordiske Fornødenheder, den andens at hjælpe os til Skatte i Himlen og Evigheden. Alt hvad der derfor er helligt i Menneskets

Liv, alt hvad der i Følge vort Væsen og vor Bestemmelse angaar Sjælens Frelse og Forholdet til Gud, det sorterer altsammen under Kirkens Myndighed og Afgørelse. Alt øvrigt derimod, alle borgerlige og politiske Sager, sorterer med Rette under den verdslige Myndighed, fordi Christus befalede at give Kejseren, hvad Kejsereis er, og Gud, hvad Guds er« (Immortale Dei 1. Nov. 1885).

Den, der vilde nægte at anerkende disse Principper og deres Anvendelse paa Opdragelsen, maatte nødvendigvis ogsaa benægte, at Christus har stiftet sin Kirke til Sjæle- nes evige Frelse, og maatte hævde, at Stat og Samfund ikke var underkastede Gud og hans timelige og evige Love. Men dette er fuldstændig Vantro, mod al sund Fornuft, og, især paa Opdragelsens Omraade, frygteligt ødelæggende for Ungdommens sunde Udvikling, den sikre Ruin for Samfundets og Menneskeslægtens sande Bedste. Hvis derimod disse Principper for den rette Opdragelse føres ud i Livet, vil de blive til største Gavn for Udviklingen af det rette Borgersind. Det har Kendsgærningerne til alle Tider godtgjort til Overflod.

Derfor kunde baade Tertullian, der levede i den første kristne Tid, i sit Skrift *Apologeticus*, og senere Augustin udfordre alle den katholske Kirkes Fjender i Ord, som vi i vore Dage kan gøre til vore: »Velan, den, der paa- staar, at Christi Lære er en Fjende af Staten, han give os en Hær bestaaende af Soldater, der er, som den kristne Lære vil have, de skal være; han give os Undersaatler, Ægtemænd, Hustruer, Forældre, Børn, Herrer, Tjenere, Konger, Dommere og endelig Skatteydere og Skatte- opkrævere, der er, som den kristne Lære vil have, de skal være — og lad ham saa vove at paastaa, at Kirken skader Staten! Nej! Aldrig et Øjeblik vil de nære Tvivl om, at Kirken, hvor man lyder den, er Statens store Frelse« (138 Epistel).

Og da Talen er om Opdragelse, turde det være be- timeligt at henvise til, hvor ypperligt denne katholske Sandhed, som vi nu til Dags ser bekræftet af Kendsgærningerne, paa Renaissancens Tid kom til Orde hos en af kristen Opdragelse højfortjent gejstlig Forfatter, den fromme og lærde Kardinal Silvio Antoniano, som selv var

en Elev af den fortrinlige hellige Pædagog Filip Neri og desuden Lærer for den hellige Karl Borromæus og hans Sekretær, da han skrev sine latinske Breve. Paa hans Tilskyndelse og under hans Paavirkning forfattede han den glimrende Afhandling »om den kristne Børneopdragelse«, hvori han udvikler følgende Tanker:

*e) Nødvendigheden af og Fordelene ved
en god Forstaaelse med Kirken.*

»Jo mere den verdslige Regering samvirker med den aandelige, jo mere den støtter og fremmer denne, desmere bidrager den til Statens Opretholdelse. Samtidig med at den aandelige Leder, som det er hans Opgave, med aandelig Autoritet og aandelige Midler arbejder paa at skabe en god Kristen, arbejder han tillige nødvendigvis paa at skabe en god Borger, saadan som en Statsborger skal være. Det maa være saaledes; thi i den hellige romersk katholske Kirke, Guds Rige paa Jord, er det at være en god Borger fuldstændig det samme som at være et retskaffent Menneske. Derfor gør man sig skyldig i et stort Fejlgreb, naar man skiller to saa inderligt forbundne Ting ad i den Tro at kunne vinde gode Borgere ved andre Love og ad andre Veje end dem, der skaber gode Kristne. Lad menneskelig Kløgt sige og paastaa, hvad den vil, det er udelukket, at noget skulde skabe sand Fred og sand Tryghed her paa Jorden, som strider mod eller afviger fra Freden og Trygheden i Gud« (Dell' educaz. lib. I. c. 43).

Ligesaa lidt som Staten, har Videnskaben noget at frygte af Kirkens fuldt udtømmende og omfattende Virksomhed paa Opdragelsens Omraade, enten det gælder videnskabelig Metode eller Forskning. De katholske Institutioner, der dyrker alle Arter af Undervisning og Videnskab, trænger ikke til noget Forsvar. Den Yndest de nyder, den Lov de høster, de videnskabelige Arbejder de fremmer og øger, og fremfor alt de Mænd, der udgaar fra dem, grundigt og fortrinligt uddannede, og som kommer Administrationen, Lærergæringen, praktiske Sysler — kort sagt, selve Livet i hele dets rige Mangfoldighed til Gode, taler mere end tilstrækkeligt til deres Gunst (Skrivelse til Kardinalstatssekretæren 30. Maj 1929).

Disse Kendsgærninger er forøvrigt kun en glimrende Bekræftelse af katholsk Lære, som den blev defineret paa Vatikaner-Konciliet: »Tro og Fornuft kan ikke blot aldrig modsige hinanden, men er endog til gensidig Hjælp for hinanden, idet den sunde Fornuft bekræfter Troens Grundlag, og oplyst ved dens Lys dyrker Videnskaben de guddommelige Ting, medens Troen paa sin Side frigør Fornuften for og beskytter den mod Vildfarelse og beriger den med mangfoldige Erkendelser. Derfor er det saa langt fra, at Kirken modsætter sig Dyrkelsen af verdslige Kunster og Videnskaber, at den tværtimod støtter og fremmer disse paa mange Maader. Thi den miskender og ringeagter ikke den Gavn, de er til for Mennesket her i Livet; tværtimod bekender den, at som de har deres Udspring i Gud, al Videnskabs Herre, saaledes leder de ogsaa, naar de anvendes rettelig ved hans naadige Hjælp, hen til Gud. Den forbyder ikke, at disse Kundskabsgrene betjener sig, hver paa sit Omraade, af sine specielle Forskningsmetoder og Principer. Men med fuld Anerkendelse af denne berettigede Frihed vaager den omhyggelig over, at de ikke geraader i Modstrid med Guds Lære og fører ud i Vildfarelser eller overskrider deres Grænser, trænger ind paa Troens Omraade og anretter Forstyrrelse der« (Conc. Vatic. Sess. 3. Cap. 4.).

Denne Lov om Videnskabens berettigede Frihed er samtidig ukrænkelig Norm for — rettelig forstaaet — Lære- og Undervisningsfrihed og bør respekteres ved al Lærervirksomhed. Særlig i Ungdomsundervisningen gælder denne Forpligtelse mere end andet Steds, fordi Læreren her, hvad enten han er offentlig eller privat ansat, ikke har nogen absolut Undervisningsret, men kun en betroet. Dernæst fordi ethvert kristent Barn og enhver ung Kristen har Krav paa en Undervisning i Overensstemmelse med den Kirkes Lære, som er Sandhedens Støtte og Grundvold. En blodig Uret vilde det være, hvis nogen søgte at rokke Børnenes og de Unges Tro ved at misbruge deres unge Tillid til Lærerne og deres naturlige Mangel paa Erfaring og deres uklare Længsler efter uindskrænket Frihed, som dog er baade illusorisk og falsk.

(Fortsættes.)

HEMMELIGT KONSISTORIUM.

Den 23. April afholdt Paven hemmeligt Konsistorium, hvor han selv holdt en Tale. Derefter aflagde Kardinal Laurenti i Egenskab af Præfekt for Rituskongregationen Beretning om de Helgenkaaringer, der skal underkastes Kardinalernes sidste Afstemning.

Der menes at blive 3 Helgenkaaringer, nemlig den salige Kardinal Robert Bellarmin, S. J., død i Rom i 1631, saligerklæret 22. Maj 1923, den salige Lucia Filippini, Stifterinde af et Lærerinde-Samfund, som bærer hendes Navn og er meget udbredt i Italien, den salige Catherina Thomas, en af den hl. Augustinus Kannikinder fra Majorca. Endvidere kommer der sandsynligvis 2 Saligerklæringer, nemlig Kapucinerbroderen Konrad von Parzham fra Passau, død i 1894, og Pavla Frassinetti fra Genua, død i 1882, og som var Stifterinde af den hl. Dorotheas Kongregation.

FASCISMEN OG VATIKANET.

Det kan kostateres, at siden Nytaar er de hyppige Uoverensstemmelser mellem Vatikanet og Fascismen fuldstændig ophørt. Angrebene paa den katholske Aktions og Ungdomsarbejdets Frihed, som til Trods for Lateranoverenskomsten vedblev i hele det forgangne Aar, og som Gang paa Gang tilbagevistes af den hellige Fader, er ikke blevet gentaget siden 1. Januar.

PAVELIG RUSLANDS-KOMMSSION.

Pius XI har gjort den pavelige Kommission for Rusland selvstændig og udnævnt Biskop d'Herbigny til dens Leder. Indtil nu havde Kommissionen været en Afdeling af Orientkommissionen, men de stadig voksende Opgaver har nødvendiggjort Udskillelsen.

Det forlyder iøvrigt, at Biskop d'Herbigny snart vil blive udnævnt til Kardinal.

BOLSCHEVISMEN I TYSKLAND.

For kort Tid siden kunde Aviserne meddele, at der var øvet Hærværk i nogle katholske Kirker i Tyskland. Kirkerne var blevet oversmurt med Farve, som nødvendiggjorde store

Istandsættelser. Det lykkedes ikke at fange Forbryderne, men det menes at være Kommuniste, der paa denne Maade viste deres Had mod Kirken.

Det meddeles nu fra Benrath, at der igen har været nogle Kommuniste paa Færde, og denne Gang er det gaaet ud over en Kirkegaard. I Løbet af Natten er der revel adskillige Gravmonumenter og Statuer om, Krucifikser er slaaet i Stykker, og Gravene er blevet nedtrampede. Det er typisk for disse Herrer. Intet forbliver uforsøgt, naar det drejer sig om at haane Religionen. Kirkerne smøres til, og nu kan ikke engang Gravfreden bevares. Naar det er saaledes i Tyskland, et fremmed Land, hvordan maa det saa ikke være indenfor Sovjets egne fire Vægge.

JAPANS DIPLOMATISKE FORBINDELSE MED VATIKANET.

I et af de sidste Numre af »Japans diplomatiske Tidsskrift« har en Hr. Matsuoka skrevet en meget interessant Artikel om Japans Forbindelse med Vatikanet.

Hr. Matsuoka har spillet en betydelig Rolle i den politiske Bevægelse, som er mundet ud i, at der paa Finansloven for 1923 fandtes Beløbet 114,000 Yen til Installationsudgifter og Opretholdelse af en Ambassade ved Vatikanet. En voldsom Kampagne blev den Gang ført af Sekten »Higashi-Hongwanji« imod Regeringens Forslag. Buddhisternes Centralforening holdt ogsaa offentlige Møder, baade Pressen og Universitetet blev mobiliseret. Hele denne Opposition gjorde opmærksom paa, at der vilde være en stor Fare ved at have en officiel Repræsentant fra Paven med Ambassadørtitel iTokio.

»Vatikanet,« sagde de, »har altid haft en Tilbøjelighed til at blande sig i fremmede Rigers Politik. Dets Indblanding i japanske Anliggender vilde være uudholdelige.« Buddhisterne erklærede iøvrigt, at det var en absurd Idé, at Japan skulde være repræsenteret i Vatikanet, idet det kun havde 68,000 Katholiker paa en Befolkning af 70 Millioner.

Forslagets Tilhængere svarede, at man maatte huske paa Landets nationale Interesser: hvis Japan skal være i Rang med Stormagterne, maa det ogsaa bevare en venskabelig Forbindelse med alle disse Lande; men i næsten alle disse Lande er den romerske Katholicismes Indflydelse betydelig, i Særdeleshed er de Lande, som har mest Interesse for Japan som de sydamerikanske Republikke, katholske. Paa den anden Side hører de indflydelsesrige Politikere i de forenede Stater til denne Religion.

OBERAMMERGAU.

Den 11. Maj aabnes de berømte Passionsspil i Oberammergau. Opmærksomheden samler sig om de Personer, der denne Gang skal udføre Hovedrollerne, og som ses paa vort Billede.

Fra venstre til højre: Peter Rendel (Petrus), Hansi Preysinger (Maria Magdalena), Alois Lang (Christus), Guido Mayr (Judas), Anni Rutz (Maria), Hans Lang (Johannes).

Bolschevikernes Kirkestorm.

Den grusomste Kirkeforfølgelse siden Diokletian!

Udtalelser af den engelske Præst Benjamin Francis Granders, der lige er kommet hjem fra en Studierejse gennem Rusland.

Paven har nys i et Opraab til Kristenheden protesteret mod Kristenforfølgelsen i Rusland. Ærkebiskoppen af Canterbury har ligeledes protesteret. Hele Verden vender Blikket mod Rusland og de Rædsler, som udspilles der for vore Øjne.

Den protestantiske engelske Gejstlige Benjamin Fran-

cis Granders, der lige har endt en lang Studierejse i Rusland, og som i disse Dage er vendt hjem til England igen, giver følgende Skildring af de Kristnes Stilling i Rusland:

Paa Rejsen hjem fra Rusland gjorde jeg et kort Ophold i Eydtkuhnen. Jeg havde ikke gjort mange Skridt paa tysk Grund, før Højtaleren i det Hotel, hvor jeg boede, trullede

den russiske Sovjetregerings Dementi ind i Ørene paa mig, hvor Sovjetmyndighederne rent ud benægtede, at der fandt nogensomhelst Kristenforfølgelse Sted. Jeg greb mig til Hovedet. Drømte jeg, eller var jeg vaagen? Thi:

naar man kommer lige fra et Land, hvor man med egne Øjne har kunnet overbevise sig om Sagernes Stilling, forekommer den Slags Dementier En ligefrem groteske.

Jeg har Kendskab til Forholdene i Demjansk, i Tschadobetz, i Kirensk, i Suntar, ligesom ogsaa i Kurachansk, Letjne, Velkalach og mange andre Steder (ogsaa i Vestrusland), og alle Steder var jeg ude for et Utal af rystende Indtryk, som jeg i ikke for fjærr Fremtid agter at forelægge Offentligheden, der saa gennem denne Beretning skal blive stillet Ansigt til Ansigt med det Martyrium, vore ulykkelige Trosfæller i Rusland maa gennemgaa. Og naar Sovjetmyndighederne drister sig til at benægte deres Fremfærd — Kristenforfølgelserne —, saa er det kun, fordi de hænger sig i Ordet »Kristenforfølgelse«. Det er det rene Ordkløveri, thi i Virkeligheden drejer det sig simpelthen om Religionsforfølgelse, og det er Meningen, at al Religion skal udryddes i Rusland inden 1933. Det er officielt bestemt i Fem-Aars-Planen, der traadte i Kraft i 1928, og det er den Retningslinje, hvorefter der arbejdes systematisk. Hverken i England eller andetsteds gør man sig noget Begreb om de

Masser af — liggende Præster, som Rusland vrimler af, og som er et dagligdags Syn; thi disse Mennesker er fuldstændig berøvet enhver Mulighed for at kunne skaffe sig nogensomhelst Indkomst. Ja, for deres Tilhængere er det ligefrem forbundet med Livsfare at række dem en Bid Brød; bliver det meldt, er deres Liv ikke en rød Kopek værd. Sovjetmyndighederne vil jo skaffe sig dem fra Halsen og forsmaar intet Middel, der kan fremme deres Hensigt. Menneskeliv er en billig Vare i Sovjetrusland for Tiden, og naar Myndighederne vil skaffe sig af med nogen, maa der ske et Mirakel, hvis Vedkommende skal undgaa sin Skæbne. Han falder, med eller uden Dom, for Morderhaand, Tusinder og atter Tusinder

har i Løbet af de sidste Aar maattet lade Livet for deres Tro, og jeg frygter for, at der endnu vil gaa mange tusinde Menneskeliv i Løbet, inden disse gruppvækkende Slagterier faar Ende.

Nu er disse Religionsforfølgelser i Rusland jo paa ingen Maade Efterkrigsfænomener. De har fundet Sted siden Peter den Stores Tid snart i større snart i mindre Stil. Det er vanskeligt at sige, hvorvidt den kristne Kirkes Splitelse i Rusland (mod sin Vilje) understøtter de nuværende Magthavere. Thi ser man nøjere til, maa det fastslaas, at den russiske Kirke befinder sig i fuldstændigt Forfald, medens paa den anden Side en ny Kristendom gror frem, saa at sige Celle for Celle. Det er lige saa meget betinget af Fortidens Politik som af den nærværende Tids Politik. Den orthodoxe Kirke støttedes af Czarismen. Da denne brød sammen, stod Kirken uden ydre Magt og Støtte. I den sammenbrudte Kirkes Sted opstod der nærmest nationale Kirker som Ukrainernes autokefale orthodoxe Kirke eller Georgiernes nationale Kirke. Det er næppe for højt at anslaa deres Medlemmer til 8 Millioner. Af Resterne af den sammenbrudte Kirke er der opstaaet talløse Sekter, Molokanerne, Chlystyernes, Imjas, Lavia og mange andre. Raskolnikyerne (de Gammeltroende), den orthodoxe Kirkes Dissidenter (polske Akatholiker, fornemmelig Lutheranere, Reformerte, Grækere og Armeniere) anslaaes alene til 10 Millioner. Men man maa nøjes med et Skøn, da de er forenede i Grupper uden Præster.

Kirkernes Lukning og Ødelæggelse, der hører til Dagens Orden i Rusland, Fordrivelse og Nedslagning af Præster af alle Bekendelser er kun ydre Symptomer, der ikke formaar at ihjelslaa Kristendommens Aand. Masser af Gange har jeg overværet Gudstjenester, der fandt Sted i smaa Kredse under aaben Himmel eller i Privatboliger, og som overtødede mig om, at Religionen aldeles ikke er udryddet i det russiske Folk og mindst af alt falder for den Slags radikale Voldsmidler. Tryk avler Modtryk. De Martyrpinser, som de Troende nu maa døje i det store russiske Rige, vil føre til den gamle Kirkes Sammenbrud, men ogsaa til en ny Kirkes Opstaaen; thi netop et Folk, der er Genstand for en saa tung materiel og aandelig Nød som det russiske i disse Tider, kan ikke bestaa uden en Religions indre Støtte. Lige saa lidt som jeg kan tænke mig, at det russiske Folk skulde være viet til Undergang, tror jeg paa Kristendommens Udryddelse i Rusland. Resultatet af Kristenforfølgelserne under Diokletian, som sammenlignet med de russiske Kristnes nuværende Trængsler næsten maa forekomme os harmløse, blev i sidste Instans, at Kristendommen anerkendtes som Statsreligion. Den Foranderlighed,

alt jordisk er underlagt, siger os med Sikkerhed, at ogsaa denne Prøvelsernes Tid vil ende med den kristne Tankes Sejr.

Hvorledes og i hvilken Skikkelse den kristne Kirke atter vil genopstaa i Rusland, er der ingen, der kan sige. Bolschevikernes sataniske Politik udretter et propret Stykke Arbejde. Afbrydelsen af Ungdommens Kontakt med al religiøs Paavirkning vil vanskeliggøre et Genopbyggelsesarbejde. Thi ikke nok med at der i Skolerne inlet Ord lyder om Gudstjeneste og Religionsundervisning,

det er faktisk forbudt al Ungdom under
18 Aar at deltage i Religionsundervisning
og Gudstjeneste

(for saa vidt disse endnu taales). Naar der efter det berygtede Fem-Aars-Program overhovedet ikke findes nogen religiøs Menighed eller noget Gudshus mere, vil Familien være den eneste Støtte, hvor den religiøse Tanke kan spire frem paany.

Spørgsmaalet, hvorledes de nærværende frygtelige Tilstande lader sig afhjælpe, er meget vanskeligt at besvare. Det er næppe raadeligt at bruge Voldsmidler, da Følgen vil være et endnu rædselsfuldere Blodbad. En pavelig Bandbulle vilde bare være en tom Gestus. Men endnu raader Guds Retfærdighed. De kan ihjelslaa Legemet, men den kristne Kirkes Aand kan de ikke undlive; den er evig.
ved Sv. Aa. R.

St. Wenceslaus og Erik Ploypenning.

Den omkring Aaret 1300 nedskrevne St. Wenceslaus (Waclaws) Legende, sidst udgivet af Ant. Podlaha 1917, beretter Side 59 flg. vidtløftigt om en os interesserede Tildragelse. Den fromme Hertug Waclaw af Böhmen faldt ^{28/9} 935 som Offer for sin tøjlesløse af Moderen, Drahomira, ophidsede Broder, Boleslaus, snigmorderiske Vaaben i Alt Bunzlau og ligger begravet i Prags Domkirke. Beretningen lyder:

»Der var i Danmark en Konge ved Navn Erik (Ploypenning, 1241—50), hildet i uudsigelige Synder. Denne umoralske Person flakkede engang en Majdag afsides om efter Vildt og faldt om Natten udmattet i Søvn paa et Blomsterleje. I Drømme viste sig for ham en Mand, rædselsfuldt korsfæstet og fuld af uforlignelige Smerter. Ved dette Syn blev Kongen grebet af overvættets Frygt, men efter at være kommen lidt til sig selv, spurgte han dog, hvem Skikkelsen er, hvorfor og af hvem han er bleven saa gru-

somt korsfæstet. Med klagende Røst lød Svaret: »Jeg er Christus, og du er den, der saa grusomt har korsfæstet mig.« Da gik Kongen i sig selv og sagde angerfuld: »Gud, du retfærdige Dommer; er der endnu Rum for Forbarmelse, saa besværges jeg dig at tilgive mig i min Anger.« Herren svarede: »Ønsker du dine Synders Forladelse, saa byg en Kirke til Ære for min hellige Kæmpe Wenceslaus, som levede vidunderlig fromt og altid begærede at udgyde sit Blod for mit Navns Skyld.« Dertil svarede Kongen: »Herre, forkast mig ikke! Med Glæde opfylder jeg, hvad du befaler.« Saa vaagnede han, og Synet var borte.

Da hverken Kongen eller nogen i hans Kreds kendte noget til den Helgen, hvis Hæder Herren tog sig saa betænkt af, fandt man paa, at der skulde udstedes et kongeligt Edikt, at alle, der ankom til Landet, rige og fattige, skulde først møde hos Kongen. Han udspurgte saa enhver, om de vidste, hvem St. Wenceslaus var eller af hvilket Folk; men til hans Sorg vidste ingen noget derom. Imens kom Biskoppen af Ribe (Gunner) i vigtige Forretnings-sager til Kongen, men han fik ikke fremført disse, fordi heller ikke han kunde give Oplysninger om det, der var Kongen mere magtpaaliggende. Omsider kom der fra Böhmen to Krigere, der ogsaa blev ført frem for Kongen, og paa hans Spørgsmaal svarede glade: »Jo, vi véd udmærket godt, hvem den Helgen er; for engang var han vort Fædrelands Hertug, nu er han dets uovervundne Beskytter.« Og saa fortalte de hele hans Levnedes Løb og Martyrdød.

Nu blev Kongen glad og paabegyndte fluks Templet til Helgenens Ære, som det endnu ses af alle derboende. Da han havde fuldført det, indførte han i det Munke af St. Benedikts Orden og begavede dem rigelig med Bøger, alt Kirkeudstyr og Ejendomme. Under idelig Paakaldelse af St. Wenceslaus stræbte han ydmygt at give Gud Oprensning for sine tidligere Synder; sluttelig fik han et Endeligt som St. Wenceslaus, idet han svigefuldt blev fanget af sin Broder (Abel) og dræbt (^{10/a} 1250), og det er en fast Tro, at Herren har skænket ham denne Hæder paa Grund af hans Dyrkelse af St. Wenceslaus.«

Ved Betegnelsen »Munke af St. Benedikts Orden« kan godt her som saa ofte Cisterciensere være ment, og Petri Olai Chronica *) o. a. mener da ogsaa, at det drejer sig om Padis udenfor Reval; fuldført blev dette først efter Erik Menveds Tilladelse, given i Juni 1317. Wenceslaus er vist ikke nævnt som dets Patron. *Edw. Ortvæd.*

*) Script. rer. Dan. I pg. 124, II 262.

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 23. Apr. talte Formanden for »Kristelig akademisk Forening« Pastor Henry Christoffersen i A. C. om »Omvendelse«. Pastor Christoffersens Foredrag, der klargjorde hvorledes man i vide Kredse udenfor »Folkekirken« ser paa Begrebet Omvendelse, gav Anledning til en livlig Diskussion. Blandt de mange Diskussionsdeltagere skal her kun nævnes Pastor Peter Schindler, der skarpt imødegik flere af Indlederens Synspunkter. »en.«

Exercitierne i Ordrup.

Til de unge Pigers Exercitier i den stille Uge i Assump-tionsklosteret var der i Aar samlet 45 Deltagere, et hidtil uhørt Antal. Af disse var 7 fra Provinsen: 3 fra Odense og 4 fra Aarhus. Uvilkaarligt maatte man tro, at det var de pavelige Ord om Exercitiernes Fremme, der allerede begyndte at bære Frugt.

Altid vil vi mindes disse uforglemmelige, stille Dage, hvor vi under og efter Foredragene betragtede de evige Sandheder og fattede Forsætter om for Fremtiden baade at fuldkommengøre os selv og være opfyldte af Sjæleiver for andre.

Det var en henrykt Skare, der forlod Klosteret Paaske-lørdag — mange vist ogsaa lidt vemodige over, at disse velsignelsesrige Dage allerede var forbi, og at vi nu vendte tilbage til Hverdagens travle Liv.

Vi vil her endnu en Gang takke Højærværdige Pater Lucas for hans Foredrag, hvis Betragtninger og Belæringer vi forhaabentlig aldrig vil glemme. Ogsaa Søstrene og Frk. Wissum, som jo denne Gang, da vi var saa talrige, fik dobbelt Arbejde og Besvær, vil vi gerne sige vor hjærteligste Tak for al deres Omsorg for os. Hvis alle vore Unge — ogsaa de yngste — anede, hvilken Glæde og hvilket Udbytte man faar af at deltage i Exercitier, maatte vi frygte for, at Søstrene næste Gang skulde søge at skaffe Husrum til det dobbelte Antal.

»Taknemlige Deltagere«.

Fra Roskilde.

Vi bringer en Hilsen fra Roskilde i Form af om-staaende Billede. Det forestiller en Del af Søstrene (»Vis-

dommens Døtre«) beskæftigede i en Operationsstue. Det blev taget i Anledning af St. Mariæ Hospitals Jubilæum, som vi fornylig omtalte her i Bladet.

Den Slags Hilsener pr. Billede modtager vi i det hele taget gerne fra alle Landets Kanter. (Billederne maa dog være skarpe).

De franske Landbrugselever.

Vi fortalte sidste Gang om de 25 unge Franskmænds Besøg i Danmark og specielt i Vejle, hvor de fik en sær-

lig gæstfri Modtagelse i den katolske Præstegaard. Her ses den friske franske Ungdom i Kreds om deres Lærere.

Den katholske Børnehavn.

Hvad bliver det saa til med den katholske Børnehavn? Det er et Spørgsmaal, som stilles til os fra forskellig Side, og vi skal derfor gøre Rede for, hvorledes Situationen i Øjeblikket er.

Der er blevet nedsat en Bestyrelse med Sognepræst Fr. Ronge som Formand og Murermester A. V. Günther som Kasserer. De øvrige Medlemmer er: Pastor C. Benzón, Dr. Linde, Tamlæge K. Barfod og Direktør Frode Petersen.

Der er skaffet en Del Penge til Veje ved Bidrag (hvoraf et Antal maanedlige Bidrag) og ved Bazaren. En Række Beløb haves endnu kun paa Papiret, idet der er givet Løfte om Støtte. Før disse lovede Beløb er blevet indbetalt (Post-Giro Konto Nr. 24045), vil man ikke kunne begynde Virksomheden.

Bestyrelsen har imidlertid vedtaget, at Starten af en katholsk Børnehavn skal ske, saasnart de lovede Beløb er blevet indbetalt, og det er lykkedes at skaffe en brugelig Lejlighed til Veje. Dette sidste er det ganske vist ikke saa helt let at opnaa, men der arbejdes stadig ihærdigt i den Retning.

Det er naturligtvis ikke uden Bekymringer, at man begynder en Virksomhed som denne. Der skal hvert Aar skaffes et ret anseeligt Pengebeløb til Veje. Det er i Aarenes Løb, at Børnehavnens Betydning skal gøre sig gældende. Hvor vilde det ikke være sørgeligt, om man efter et Par Aars Forløb maatte give op. Naturligtvis maa vi se overnaturligt paa et Arbejde som dette og regne med Guds Velsignelse, hvis vi gør vor Pligt. Men naar vi tager rent praktisk paa Spørgsmaalet, kan vi ikke komme uden om, at Børnehavnens Fremtid afhænger af, om man til Stadighed vil kunne regne med (allerhelst faste maanedlige, aarlige) Bidragydere. Ganske vist kan vi efter et Aars Forløb gøre Regning paa Understøttelse fra Stat og Kommune. Men der skal desuden hvert Aar skaffes ca. 2000 Kr. til Veje. Enhver, som tegner sig for et (f. Eks. aarligt) Bidrag fra 1. Jan. 1931, vil gøre Børnehavnens Fremtid mere tryk.

Vi benytter Lejligheden til at takke paa det hjærteligste for al den Interesse og Offervilje, som er blevet vist i denne Sag. Der er aabenbart mange, der forstaaer, at den katholske Børnehavn vil være af den allerstørste Betydning for Kirkens Arbejde.

Holland-Danmark.

Ligesom de to sidste Aar, kan jeg ogsaa i Aar glæde vore unge med en Indbydelse til at tilbringe Sommerferien som Gæster i pæne kath. Familier i Holland. —

De, som har deltaget i Turen, tænker med Glæde tilbage paa den interessante Rejse og paa de Oplevelser, Opholdet i et fremmed Land byder paa, og mange af dem har allerede nu udtalt Ønsket om ogsaa at kunne deltage i Aar.

Forældrene kan være rolige for deres Børn, da de kommer til at nyde Sommerferien under ganske betryggende Forhold i Familier, hvor de kan føle sig hjemme.

De bedre stillede maa ikke betragte denne Indbydelse som en Almisse, — nej, Sagen er denne, at aandelig beslægtede Familier indbyder eders Børn som Gæster i et dannet Hjem, hvorved de kan nyde aandelige Goder, hvortil man ikke kan faa Adgang for Penge.

For at faa det fulde Udbytte af Rejsen skal der en vis Dannelse til, og endskønt noget Kendskab til Tysk eller et andet fremmed Sprog ikke er nødvendigt, er det alligevel ønskeligt.

I Betragtning kommer: kath. danske Børn, Dreng og Piger i Alderen fra 10 til 18 Aar, undtagelsesvis andre Børn, som anbefales af en kath. Præst, — nærmest saadanne, som besøger en kath. Skole eller paa anden Maade har Tilknytning til den kath. Kirke.

Det er en Forudsætning, at Børnene er fuldstændig raske og velopdragne.

Da Forhødelserne kræver megen Tid, bedes Forældrene anmelde Børnene hurtigst muligt med Opgivelse af:

1. Forældrenes Stilling og Adresse.
2. Barnets Navn.
3. — Fødselsdag, -Aar og Sted.
4. Hvilken Skole Barnet besøger.
5. Til hvilket Sogn Barnet hører.

Rejseudgifterne afholder Forældrene med et Beløb af 60 Kroner fra Gjedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gjedser.

Opholdet varer ca. 6 Uger. Deltagerne behøver ingen Pas.

Nakskov d. 26.—4—30.

Pater A. Smitz.

Eventuelle senere Meddelelser vil fremkomme i Ugebladet.

Søster „Mankwala“.

Hun er lille, ganske lille, vor tapre Søster; for ikke at saare hendes Beskedenhed og røbe hendes Inkognito, vil vi kalde hende som de sorte: Søster »Mankwala«, Lægesøsteren. Hun kommer langvejs fra, helt fra Mosels Bredder, hun har rejst igennem Ørkenen, det er meget længe siden, det er næsten 30 Aar siden; nu har hun snart været i Shire i 25 Aar; hun bliver gammel og graa, nogle spredte Haar paa Hagen og under Næsen lader mig formode det; hun har en lille Pukkel, en meget lille en, men det er slet ikke til nogen Skam for hende. Den lille Pukkel er ikke af naturlig Oprindelse, det er kun tre-fire Aar siden, hun fik den, da hun blev kastet af Sadlen af Æslet paa en af sine Rejser som Læge og Missionær; men hun er en Knop, denne Søster »Mankwala«. Hun drager af Sted ufortrødent i 40 Graders Varme gennem Vejenes røde Støv eller sorte Mudder, ad stenede Veje, ufortrødent vandrer hun ud for at finde Sjæle.

Det har hun gjort i 25 Aar, og hun er nu lige saa tapper som den første Dag. Hun vandrer igennem de indfødtes Landsbyer og søger efter syge og andre lidende. Hun søger stadig, om der ikke er noget at udrette, mest af alt er det Sjæle, hun søger; et venligt Ord til én, en Formaning til en anden; her anbefales et Middel, der gives et godt Raad. To Gange om Ugen drager hun af Sted, snart til Fods, snart i en lille Vogn, som trækkes af to sorte med stærke Arme og snare Ben. Hundreder af Gange har hun maattet kroge sin Ryg for at træde ind i miserable Hytter, og ofte har hun fundet Rakel, der græd over sine døde eller døende Børn, hun har blandet sine Tårer med deres, og af sit jomfruelige Hjerte har hun altid øst Æmhed og Trøst for de sørgende Mødre. Hun er lykkelig og taknemlig imod Gud over alt det, hun i de 25 Aar har faaet Lov til at udrette. Hvor har hun ikke døbt mange døende Børn og gamle Mænd og Kvinder; man skjuler dem for hende, men hun skal nok finde dem, hendes Værneengel viser Vej. Jeg kan se hende for mig, vandrende frem og tilbage, paa kryds og tværs, igennem en muhamedansk Landsby. Der var et Menneske, som laa syg, det vidste hun; men ingen vilde sige hende, hvor Hytten laa. »Jeg forlader ikke Landsbyen, før du har sagt mig, hvilken Hytte det er,« siger hun til Høvdingen. For at slippe fri for hende, giver han tilsidst efter til Trods for, at han er rasende. Han peger paa Hytten, det er tilstrækkeligt, hun skynder sig derhen og finder en brystsyg Kvinde, som kun har faa Dage tilbage at leve i. Hun ta-

ler til hende om Gud og om Daaben og lover at komme igen. Hun kommer ogsaa igen, taler atter til den syge og døber hende tilsidst. Der var ingen i Landsbyen, der vidste det, men snart efter mødtes den gode, gamle Kvinde med de hellige i Paradiset.

Hun er især dygtig til at døbe de smaa, hun forstaar rigtig at gribe Sagen an.

Der var en Protestant, som kom til Missionen med sit dødssyge lille Barn. Søsteren ser paa det, hun har et skarpt Blik, straks véd hun, at det ikke kan leve; saa begynder Samtalen:

»Fader Bambo, dit Barn er meget sygt, det er ved at dø, vi kommer til at døbe det.«

»Døbe det? Vi døber ikke Børnene, de har ikke begaaet nogle Synder.«

»Ja, men det har Adams Synd paa sig.«

»Aah, nej! det har Barnet ikke.« Og saadan gaar det videre, der er ikke noget at stille op.

Den lille Søster lægger sin Haand paa Barnets Pande. »Aah, hvor den lille Pande dog brænder,« siger hun, »jeg vil først vaske hans Hoved lidt med lidt koldt Vand, det vil gøre ham godt.« Og medens Vandet rinder over Barnets Pande, udtaler den lille Søster Daabens hellige Ord. Den næste Dag kan vi indføre endnu en Engel paa vore Dødslistes.

I Gaar, ja, det var saa sent som i Gaar, at hun som sædvanlig var paa sin Runde; hun kommer ind i en muhamedansk Landsby (hun har en særlig Forkærlighed for Muhamedanere og Protestanter). En ung Moder med et lille Barn paa Ryggen gaar paa Vejen.

»God Dag, Mor! Hvordan gaar det? Hvordan har den lille det?« Det er en fremmed Kvinde; hun værdiger hende ikke et Svar, men Søsteren lader som ingenting, hendes Blik er rettet paa den lille. Barnets Hoved er helt opsvulmet; det har ogsaa kun et Par Dage tilbage.

Moderen afviser Daab, Medicin, alt; hun bliver vred, slaar ud med Armene, bruger grove Ord, men den rare Søster lader sig ikke gaa paa.

»Men hør nu, Moder, lad mig da i det mindste bade Barnets Øjne lidt.« Nu rinder Vandet allerede over Barnets Pande og Moderens Ryg; det er sket. Søster »Mankwala« indfører endnu en Engel i sin Rejsebog.

Maalte hun dog leve længe endnu, denne Søster »Mankwala« med det brændende Missionshjerter. Hvor mange Engle sender hun ikke hvert Aar til Paradis!

Bliv ved lille Søster, bliv ved! Send stadig smaa Engle op til Gud. En Dag mødes du med dem selv.

Pater G. Kuypers, Nyasaland. Afrika.

Sjælsstyrke.

Kapucinermunken P. Ignatius d'Ispra, som har viet sit Liv til de spedalskes Tjeneste i Pernambuco, og som med stor Opofrelse har taget sig af dem, som i sin Tid hans Forgængere, P. Daniel og P. Damien, er nu selv blevet Offer for den forfærdelige Sygdom. Skønt Spedalskheden langsomt bortæder hans Lemmer og mere og mere gør ham arbejdsudygtig, søger han paa alle Maader at gavne de ulykkelige Mennesker, han bor iblandt.

Hans sidste Indberetning giver et smukt Vidnesbyrd om det beundringsværdige Mod, han udviser. Han skriver bl. a.:

»Jeg befinder mig i min Hytte ganske alene sammen med min Gud. Jeg benytter Tiden til at bede, begræde mine Synder og høre denne Sygdoms grusomme Lidelser. Jeg prøver trods alt at være nyttig overfor de stakkels Mennesker, som jeg lever iblandt, og som ønsker mig alt godt. Om Søndagen overværer de Messen. Jeg holder altid en lille Prædiken for dem, lærer dem at bede til Vor Herre og at synge hans og den hellige Jomfrus Lov. De spedalskes Nød er stor. Da der i Aar næsten ingen Regn er faldet, er Høsten slaaet fejl. De har ikke noget at spise og intel at tage paa Kroppen. De lever i den yderste Nød.

Jeg vilde gerne give en udførligere Beretning, hvis jeg kunde for mine stakkels Hænder. De er næsten helt opædt. Mine Fødder er i samme Tilstand, og mine Ben kan knap bære mig. Dog, Guds hellige Vilje ske! Bed for denne stakkels forladte, som gerne vilde arbejde, men som ikke kan mere!»

Hvad Taalmod formaar.

I Warschau havde den hellige Clemens Hofbauer oprettet et Hjem for forældreløse Børn, hvis Fædre var falden i Krigen. I den Anledning foranstaltede han en Indsamling, og en Dag kom han ind paa et Værtshus, hvor der blandt Gæsterne sad tre og spillede Kort. Da han bad en af dem om en Almisse, udstødte denne, som var en brutal Fyr, en Mængde Eder og spyttede ham i Ansigtet. Den hellige Clemens tog sit Lommetørklæde frem, tørrede sit Ansigt og sagde ydmygt: »Tak! Det var til mig selv! Saa var det til mine stakkels smaa!» Ved disse Ord blegnede Manden, trak sin Pung frem og tømte Indholdet i den hellige Tiggers Hænder. Kort Tid efter kom han til ham, aflagde Skriftemaal og undergik en fuldstændig Forvandling.

Fra Redaktionen.

Orthografien. Af forskellige praktiske Grunde, vil alene den gængse, officielle Stavemaade blive anvendt her i Bladet (undtagen naar Citater maatte kræve noget andet). Manuskriptet kan godt være affattet i en særegen Orthografi, som man blot ikke maa vente at genfinde i Salsen.

De to Blade. Meddelelser og Artikler, som skal indrykkes baade i »Nord. Ugeblad« og »Kath. Ungdom«, maa indsendes i to Eksemplarer.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 5	Kl. 8
Jesu Hjerter Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

A.C. Onsdag d. 7. Maj Kl. 8: Ekstraordinær Generalforsamling. Dagsorden: 1.) Forslag til Love f. A. C. 2.) Eventuelt.

Onsdag d. 14. Maj Kl. 8: Overrabiner Dr. Fridiger: »Tempel og Synagoge efter Jerusalem's Fald«. Gæstekort hos Adm.

Administratores.

St. Franciskus' III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 9. Maj Kl. 7¹/₂.

Menighedsfest. i St. Annæ Sogn.

Søndag den 4. Maj Kl. 7 Aften afholdes der i Festsalen ved St. Annæ Kirke — med Husmødrenes Kongregation som Indbyder — en Menighedsfest med Komædie og Kaffebrød, hvortil alle, særlig Menighedens Konfirmander venligst indbydes. De unge Piger opfører »Pebermøernes Forening« og synger forskellige humoristiske Sange. Entré (incl. Kaffebrød) 1 Kr., Børn 50 Øre.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Syerske (Barnetøj), en Husholderske (katholsk Præstegaard paa Sjælland).

Plads søges:

af en Husbestyrerinde, flere velanbef. Kontorfolk, en Kurvemagersvend, en ved Landvæsenet eller hvadsomhelst, en Vaskekone ell. lign.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Joseph Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — all efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragyderes Navne — uden Beløbangivelse — agtes paaført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlægelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp Læge Falkonerallé 36 ¹ .		E. Bache Ingeniør, cand. polyt. Jacob Erlandsensgade 5 ³ .	
K. Bredholt Grosserer Enighedsvej 26, Charlottenl.	S. Berling Frue Jens Kofodsgade 1	Edv. Hansen kgl. Translatør Lundsgade 5.	
Johs. Hansen Bogholder, Sakristan Bredgade 64	Helge Jacobsen Direktør Kastelsvej 18.	G. Jensen Prokurist Møllebakken, Espergærde.	
Johannes Jørgensen Professor, Forfatter Assisi	C. B. Lohrer Grosserer Prinsessegade 26 København	K. V. Olsen Inspektør S. Fasanvej 98 ¹ Valby.	A. Osterhammel Frue Frederiksborggade 54
A. Utke-Ramsing Hofdame Kastelsvej 19	A. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	E. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	
F. Stratbøcker Frøken Jægerborgallé 19, Charl.	H. Stratbøcker Frøken Jægersborgallé 19, Charl.	G. Scavenius Frøken Marskengs-gade 2	
A. Siegler Malermester Kingsgade 17.	F. Jürgensen-West Arkiuar Ellevadsvej 14, Charlottenlund.		

Bag stængede Døre.

Paa talrige Opfordringer opføres den store Succes endnu een Gang. Opførelsen finder Sted i

ST. KNUDS S A L,

Stenosgade 4 B,

Søndag den 4. Maj Kl. 8¹/₄.

Billetter à 1 Kr. faas i Bogsalgene og hos Portneren i Stenosgade. Overskuddet tilfalder St. Vincentsøstrenes Børnehjem i Helsingør.

Kirkelig Kalønder.

4. Maj 2. Sønd. e. Paaske.	11. Maj 3. Sønd. e. Paaske.
5. — M. Pius V.	Josefs Værnefest.
6. — Ti. Johannes Evangelists Martyrium.	12. — M. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius.
7. — O. Josefs Værnefest.	13. — Ti. Dag i Oktaven af Josefs Værnefest.
8. — To. Michaels Aabenbar.	14. — O. Oktav af Josefs Værnefest.
9. — F. Gregor af Nazianz.	15. — To. Johannes de la Salle.
10. — L. Antoninus.	16. — F. Mariæ Bebudelse.
	17. — L. Erik.

Ugens Messebønner.

4. Maj S. 2. Søndag e. Paaske (580—519) 2. Monika (904—734).
 5. — M. Pius V (905—735).
 6. — Ti. Johannes Evangelists Martyrium (905—735).
 7. — O. Josefs Værnefest (890—422); 2. (kun i Stillemesser) Stanislaus (907—737).
 8. — T. Ærkeengelen Michaels Aabenbarelse (907—737); 2. Oktaven af Josefs Værnefest (891—422); Josefs Præfation.
 9. — F. Gregor af Nazianz (908—738); 2. Oktaven (891—422), 3. Gordian og Epimachus (908—739); Josefs Præfation.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 4. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møde er udsat til Mandag den 12. Maj Kl. 7¹/₂ Aften i Forbindelse med Majandagten. Fælleskommunionen er udsat til Søndag den 18. Maj Kl. 8.

Katholsk Klub afholder sit aarlige Plenarmøde i Domus Medica, Amaliegade 5, Tirsdag d. 6. Maj 1930 Kl. 19³/₄ med følgende Dagsorden: 1. Formanden aflægger Beretning for Saisonen 1929/30; 2. Regnskabet for Saisonen 1929/30 forelægges til Godkendelse; 3. Beretning fra Bureauerne; 4. Lovændring; 5. Valg af Bestyrelse; 6. Eventuelt. *Bestyrelsen.*

Vincentskonferensernes 2. Generalmøde

holdes Søndag d. 4. Maj Kl. 11¹/₂ i Forsamlingsalen Bredgade 67, o. G. Baade aktive og passive Medlemmer bedes give Møde!

Frøken

Henriette Lauritzen

døde imorges.

»Axelhus« den 26. April 1930.

Begravelsen har fundet Sted.

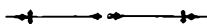
Paa Familiens Vegne,
Carl Schibler.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Brødgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. anrligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 19.

Søndag den 11. Maj.

1930

INDHOLD: Du gamle, velsignede Mester! — Pave Pius XI's Rundskrivelse. — Fra den vide Verden. — Augustinus-Encyklika. — Majandagten Oprindelse. — »Liturgi«. — Sort paa Hvidt. — Fra Hovedstad og Provins. — Danmark er et lidet, fattigt Land. — Lykkedæder og Kædebønner. — Mosaik. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kælder. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Du gamle, velsignede Mester!

(S. Josefs Værnefest ¹¹/₆.)

De kom fra Messen, det var den anden S. Josefs Dag, 19. Marts for en Del Aar siden. Med et stort Glædessmil udbrød de smaas Far: »Nu ved jeg, hvad vort Hjem skal hedde: »Josefs Hus«, saadan som Naboerne har benævnet Tømmermandens Bolig i Nazareth. Under Josefs Tag levede Jesus og Maria jo ogsaa. I kender et andet Hus, som hedder »Mariabo«; hvor Maria bor er Jesus og Josef med. Hvilke skønnere Navne kan et katolsk Hjem have? De er Program, det Navn skal være vort Ideal«.

Sankt Josef er Hjemmenes og Familiernes Værner. — Bed, hellige Josef, for de katolske Familier, for Hævdelsen af Ægteskabets Hellighed, bed om mere Nazarethaand i Hjemmene!

Den lille katolske Dreng var sendt til Sløjdundervisning paa Stedets protestantiske Gymnasium. Vant til S.

Andreas Kollegiets Klosterstil var han lidt benovet ved Tanken. — Men se, stod der ikke i en Niche ud mod Gaardspladsen i den lutherske Skole den dejligste Josefsstatue med Jesusbarnet og Liljestaven!!

Først mange Aar efter læste han i den Bog, Skolens Stifter, Prof. H. C. Frederiksen (»Friser«), skrev ud fra sine Opdrageridealer, Digtet »Josef Tømmermand«. Hvor smukt beder deri den gamle Grundtvigianer:

»Aa Josef, paa dig jeg tænker saa tit,
og tit jeg i Løndom dig gæster,
jeg vilde saa gjerne ligne dig lidt,
du gamle, velsignede Mester
for ogsaa til mig sagde Herren: »Bliv,
du skal vogte Verdens dyreste Liv!«
— Og vogter jeg end en Gaade,
jeg ved, jeg engang skal den raade«.*)

Ja, S. Josef er den *kristne Skoles* Værner. — Hellige Josef, bed for vore Skoler, at de maa være som Jesusbarnets første Skole derhjemme i Nazareth! Bed især for vore smaa ydmyge Folkeskoler!

Overalt, hvor han kom i Danmarks Byer, stod der store røde Bygninger signet af en S. Josefsstatue, og han lærte snart at forstaa, at de sorthvide Søstre var et vigtigt Led i Kirkens Kærlighedsmission. — S. Josef er *de syges* Værner. — Hellige Josef, bed for vore Hospitaler, bed for de syge, bed for de døende dér!

Men især i Syden slog Kærligheden til den hellige Families Beskytter ham varmt imøde. Hver anden flamsk Dreng, han saa, hed Josef (Jef, Jos, Joske, Jefke)! — S. Josef er *hele Kirkens* Værner. — Hellige Josef, bed for Guds Kirke.

Langt borte saa han for sig Jordens tre helligste Mennesker paa natlig ilsom Flugt, i fremmed Land og i Hjemmets daglige Stræv. Ja, Josef, den hellige Families Overhoved maatte blive Guds Kirkes særlige *Værnehelgen*.

frater O. Præm.

*) »Med Et Barn Ved Min Side« p. 47

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Fortsat.)

Opdragelsens Genstand.

a) Hele Mennesket er faldet og frelst.

Aldrig maa vi tabe af Syne, at det, der er Genstand for Opdragelse, er hele Mennesket — Sjæl og Legeme forbundet til en Helhed i Naturen — med alle hans sanselige og oversanselige Evner, saaledes som Forstand og Aabenbaring lærer os: Mennesket, der har sat sin oprindelige Paradis-Lyksalighed til, der er frelst ved Jesus Kristus og atter antaget af Gud i Barns Sted, dog uden at genvinde de overnaturlige Privilegier: Legemets Udødelighed og de menneskelige Tilbøjeligheders Renhed og Ligevægt. Menneskenaturen er saaledes stadig befængt med Arvesyndens Følger, særlig Viljens Skrøbelighed og de uordentlige Tilbøjeligheder.

»Daarskab er knyttet til den Unges Hjerte, Tugtens Ris skal fordrive den« (Salom. Ordsprog 22, 15). Fra den spædeste Barndom maa derfor de uordentlige Tilbøjeligheder aves, de gode fremelskes og ledes. Fremfor alt skal Forstanden belæres og Viljen styrkes ved de overnaturlige Sandheder og de overnaturlige Naademidler, som Kristus i rigt Maal har tildelt Kirken i sin Guddomslære og sine Sakramenter. Uden dette er det umuligt at beherske de onde Drifter og fuldtud naa det Ideal, som Kirken stræber mod med sin Opdragelse.

b) Den naturalistiske Pædagogiks Fejlsyn.

Derfor er al naturalistisk Pædagogik forfejlet, som udelukker det overnaturlige kristne Moment af Ungdomsundervisningen, eller som paa nogen Maade beklipper det. Ogsaa den Opdragelsesmetode er forfejlet, der helt eller delvis benægter eller ser bort fra Arvesynd og Naade og derfor kun bygger paa Menneskets naturlige Evner. Det er almindeligvis Tilfældet med den Slags moderne Systemer, der snart hedder det ene og snart det andet, og som beraaber sig paa Barnets foregivne Selvbestemmelsesret og

ubegrænsede Frihed og derfor svækker eller endog ødelægger Opdragerens Autoritet og Gærning, fordi de ved Undervisningen lægger hele Vægten paa Barnets eget Initiativ uden Spor af Hensyn til Guds Love.

Hvis man med nogle af disse Udtryk, ganske vist i en noget overført Betydning, vilde henvise til Nødvendigheden af Elevens aktive og efterhaanden gradvis mere bevidste Medvirken ved Undervisningen, hvis man havde til Hensigt dermed at fjerne Regerskhed og Overgreb (som forøvrigt ikke er den rette Form for Optugtelse) fra Opdragelsen, saa sagde man ganske vist noget, der var sandt, men absolut ikke noget nyt, som Kirken ikke allerede længst har hævdet i sin sædvanlige kristne Opdragelse og virkeliggjort i sin Virksomhed — noget der svarer til Guds Fremgangsmaade overfor Skabningerne, som han kalder til en, efter enhvers Natur afpasset, aktiv Medvirken. Hans Visdom »rækker vældelig fra den ene Ende af Verden til den anden og ordner alle Ting med Mildhed« (Visdom. 8, 1).

Men mange handler desværre efter disse Udtryks bogstavelige Mening og unddrager Guds Lov al Indflydelse paa Opdragelsen. Derfor ses det i Virkeligheden sære Syn i vore Dage, at Pædagoger og Filosofer stræber efter at finde en fælles Morallov for Opdragelsen, som om der hverken var noget, der hed de ti Bud og Evangelie og Naturlov, som Gud jo dog har mejslet ind i Menneskehjertet, som Forstanden bevidner, og som Gud yderligere har kundgjort ved en positiv Aabenbaring som sine ti Buds Lov. Med Ringeagt plejer disse nye Systemers Mænd at betegne den kristne Opdragelse som »uselvstændig«, »passiv« og »et tilbagelagt Stadie«, fordi den hviler paa Guds Autoritet og hans hellige Lov.

De hilder sig i falske Illusioner, naar de tror at kunne »frigøre Barnet«, som de kalder det. Tværtimod gør de det til en Slave af dets blinde Selvovervurdering og dets uordentlige Drifter, som efter disse gale Systemer med logisk Konsekvens regnes for den egenmægtige Naturs berettigede Krav. Værre endnu er den forkerte, respektløse, farlige og desuden indbildske Forvovenhed, hvormed de ved Hjælp af deres Forskning, Forsøg og rent profane Vurdering og Bedømmelse sætter sig til Doms over Kends-

gærninger paa det aandelige Omraade, som f. Eks. Kald til Præstestand og Ordensliv og Naadens hemmelighedsfulde Virksomhed i al Almindelighed, der vel forædler de naturlige Kræfter, men desuagtet rækker uendelig vidt ud over dem og paa ingen Maade kan være fysiske Love underlagt, thi »Aanden blæser, hvorhen den vil« (Joh. 3, 8).

c) Seksuel Opdragelse.

I høj Grad farlig er fremdeles den naturalistiske Retning, der i vore Dage trænger sig frem paa Opdragelsens Omraade i et Spørgsmaal af saa sart Natur som sædelig Renhed. En meget udbredt Vildfarelse gør de sig skyldig i, som med ubesindig Paagaenhed og i stødende Udtryk gør sig til Talsmænd for den saakaldte seksuelle Opdragelse, idet de fejlagtigt indbilder sig at kunne bevare Ungdommen mod Sædelighedens Farer alene ved rent naturlige Midler, ved en ubesindig og forhastet seksuel Oplysning af alle uden Forskel, ja, endog ad Offentlighedens Vej, og, hvad der er værre endnu, ved i nogen Tid at udsætte dem for Anledninger, for ved Tilvænning, som de siger, at hærde Sindet mod Farerne.

Denne store Vildfarelse skriver sig fra, at de ikke vil anerkende Menneskenaturens medfødte Skrøbelighed og den »anden Lov«, der, som Apostlen siger, »strider mod Aandens Lov« (Rom. 7, 23), og at de miskender Erfaringens Lære, der tydeligt viser, at det særlig hos Ungdommen ikke saa meget er Uvidenhed, der fører til sædeligt Fald, men meget snarere Svaghed i Karakteren, naar den Unge kommer ud for Fristelser og er uden Naademidlernes Støtte.

Hvis en personlig Belæring paa dette vanskelige Omraade ved passende Lejlighed og under Hensyntagen til alle Forhold skulde synes dem paakrævet, som Gud sammen med Opdragerkaldet ogsaa har forlenet med Kaldsnaaden, da maa det ske med al den Varsomhed, som den nedarvede kristne Opdragermetode raader over, og som den ovenomtalte Antoniano tegner tilstrækkeligt tydeligt i disse Ord:

»Saa stor er vor Usselhed og Hang til Synd, at selv just de Ting, der skulde være Lægemedel mod Synden, ofte bliver Anledning og Tilskyndelse til Synd. Derfor er

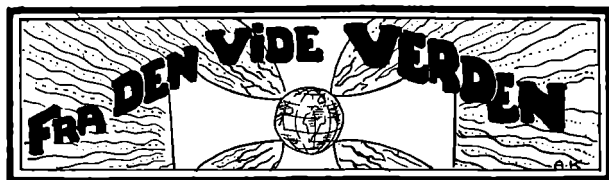
det yderst vigtigt, at en god Fader varer sig for, naar han taler med sin Søn om en saa sart Sag, at komme ind paa Enkeltheder og de forskellige Maader, hvorpaa denne djævelske Slange overspyer en stor Del af Menneskeheden med sin Gift, paa det han ikke i Stedet for at slukke Ilden skal kaste en Brand i sit Barns uskyldige og rene Sind. Rent i Almindelighed kan man sige: Saalænge Barndommen varer, slaar de Hjælpemidler til, som har den dobbelte Virkning dels at berede Vejen for Renhedens Dyd, dels at lukke af for Lasten« (Silvio Antoniano, Dell' educazione cristiana dei figliuoli, lib. II, c. 88).

d) Fællesopdragelsen.

Ligesaa vildledende og farlig for den kristne Opdragelse er den Metode, der kaldes »Koedukation« : Fællesopdragelse af de to Køn, som for manges Vedkommende ogsaa har sin Rod i en naturalistisk Benægtelse af Arvesynden. Desuden hersker der hos alle dette Systems Repræsentanter en sørgelig Begrebsforvirring, idet de forveksler Menneskenes lovlige Samliv med en nivellerende Sammenroden og Ligestilling af Kønnene. Efter Guds Lov og Vilje kan et fuldstændigt Livsfællesskab mellem de to Køn kun finde Sted i Ægteskabets Helhed; Samliv i Familie og Samfund er af en anden Natur. Desuden lader der sig ikke af Naturen, der har udstyret de to Køn med ulige Organismer, Tilbøjeligheder og Anlæg, udlede noget Bevis for, at det er gørligt eller nødvendigt at skære begge Køn over een Kam og give dem samme Uddannelse. Efter Skaberens vise Plan er Kønnene tværtimod bestemt til, netop som Følge af deres Ulighed, at supplere hinanden gensidigt i Familien og Samfundet. Denne Forskellighed maa derfor opretholdes og støttes under Opdragelsen og Udviklingen med den Skelnen mellem og Adskillelse af Kønnene, der følger med de forskellige Alderstrin og Forhold. Disse Principer maa alt efter Tid og Sted anvendes ved alle Skoler i Overensstemmelse med den kristne Klogskabs Regler navnlig i de farligste og mest afgørende Udviklings- og Modningsaar, ved gymnastiske Øvelser og Lege, med særlig Hensynstagen til den kristne Sømmeligheds-

følelse hos den kvindelige Ungdom, for hvem al Slags offentlig Opvisning er særdeles usømmelig.

Idet Vi minder om vor Gud og Frelzers alvorfulde og tunge Ord: »Ve Verden for Forargelser« (Mat. 18, 7), ønsker Vi, ærværdige Brødre, indtrængende at henlede Eders Omhu og Aarvaagenhed paa disse fordærvelige Vildfarelser, der desværre kun alt for meget breder sig blandt det kristne Folk til umaadelig Skade for Ungdommen. (Fortsættes.)

MUSSOLINI I ST. PETERS KIRKEN.

Som bekendt er Mussolinis Datter, Edda, fornylig blevet viet til Legationssekretæren ved den italienske Legation i Pavestaten, Grev Ciano. Det har vakt Glæde og Tilfredshed i de høje kirkelige Kredse i Rom, at Mussolini, da Vielsen havde fundet Sted, sammen med sin Familie aflagde et Besøg i Peterskirken, hvor han knælede ned og bad dels i Sakramentskapellet og dels ved Apostelgraven.

BYGGEVIRKSOMHEDEN I PAVESTATEN

er i fuld Gang. Over tusinde Arbejdere er beskæftigede paa de forskellige Byggepladser. Der arbejdes paa Opførelsen af den nye Jernbanestation og Banelinie, Radiostation, nyt Maleri-Galleri, Bolig for Funktionærerne, en ny elektrisk Kraftstation, den nye Post- og Telegrafstation o. s. v. Man regner med, at Byggevirksomheden vil være afsluttet om to Aar. Da vil Pavestaten frembyde et helt nyt Fysiognomi. Længst fremskreden er Opførelsen af Radiostationen, som vil kunne tages i Brug i Løbet af Sommeren.

MONSEIGNEUR OFFERDAHLS BISPEVIELSE.

Vi har givet en ret udførlig Skildring af den for Skandinavien katholske Historie saa betydningsfulde Bispevielse i Rom. Det er imidlertid først nu lykkedes os at skaffe et Billede af den højtidelige Ceremoni, ved hvilken den alderstegne Prælat modtog Præstevielsens Fuldendelse og modtog Bispestaven. Omstaaende Billede viser Biskoppen af Selja, Mgr. Offer-

dahl, siddende. Til venstre for ham ses Kardinal van Rossums velkendte Træk.

De medkonsekrerende Biskopper, Mgr. Marchetti Selvaggiani og Mgr. Vallega, staar ved Siden af Kardinalen.

TO TUSIND MÆND TIL FÆLLESKOMMUNION.

Paa 2. Paaskedag holdtes i St. Chad-Katedralen i Birmingham en Fælleskommunion, i hvilken henved to Tusind Mænd deltog. Alle opofrede den hellige Kommunion for Opnaelsen af en tilfredsstillende Ordning af de katolske Skoleforhold i England. Ærkebisp Williams, som selv læste Messen og uddelte Kommunionen (heri assisteret af fire Præster), holdt en meget alvorlig Prædiken om den katolske Skole og de Vanskeligheder, som den stødte paa i England.

ENGLANDS MARTYRER.

Den 4. Maj blev i alle katolske Kirker i England Mindet om Englands talrige Martyrer fejret. Festen indledtes af et Triduum (3 Dages Andagt). Kardinal-Ærkebispem af Westminster gjorde

disse Martyrer til Genstand for sin Paaskeprædiken. »Martyrerne,« sagde han bl. a., »blev dømt til Døden for Landsforræderi; men ingen har tjent Englands sande Ære og dyreste Interesser bedre end — disse samme Martyrer.«

PAASKEN I RUSLAND.

Sovjet har gjort sig de ihærdigste Anstrengelser for at dræbe enhver Paaskeglæde og udslette ethvert Symbol derpaa. Plakater, der haaned Gud og Paven, blev slaaet op overalt i Moskva, og det blev paa det bestemteste forbudt at fremstille Paaskebrød, Paaskeæg, Paaskelam o. s. v. I Tvaspol blev den orthodoxe Befolkning af Politiet forhindret i at træde ind i Domkirken, og da de vilde tiltvinge sig Adgang, blev de angrebet med Maskingeværer. Tusinder af Flygtninge er naaet over den russiske Grænse, bort fra de russiske Rædsler.

DEN EUCHARISTISKE KONGRES I KARTHAGO.

Den franske Regering har tilstillet Komitéen for Kongressen 1000 Frikort til Overfarten fra Frankrig til Tunis. Ligeledes vil 1000 franske Gejstlige gratis blive ført over Vandet.

De italienske Aviser bevidner Kongressen den største Interesse. De gør opmærksom paa det store Antal Italienerne, som bor i Tunis og Omegn.

Paven har udnævnt den franske Kardinal Lepicier til pavelig Legat ved Kongressen. Iøvrigt kommer bl. a. følgende Kardinaler til Stede: Ærkebisp af Paris, Mgr. Verlier, Ærkebisp af Rennes, Mgr. Charost, Polens Primas, Ærkebisp Hlond, Belgiens Primas, Ærkebisp Van Roey, Irlands Primas, Mgr. Mac Rory, Ærkebisp af Neapel, Mgr. Ascalesi, Ærkebisp af Palermo, Mgr. Lavitrano, Ærkebisp af München, Mgr. Faulhaber, Ærkebisp af Boston, Mgr. O'Connel.

Desuden vil en mægtig Skare Biskopper, Abbeder og andre Prælater deltage.

NYE NEGERSØSTRE

FAAR EN BEGEJSTRET MODTAGELSE I KONGO.

De første indfødte Søstre fra Barmhjertighedssøstrenes Noviciat i Kimpese er ankommet til Natadimissionen. (Det er vistnok denne Meddelelse, som i et dansk Dagblad er blevet forstaaet, som om det her overhovedet drejede sig om de første Negersøstre, hvilket — som tidligere oplyst — naturligvis paa ingen Maade er Tilfældet.)

Man kan sige, at hele Missionen stod parat for at tage imod de nye Søstre; Mænd, Kvinder, Børn, alle de Kristne kom løbende; de kunde ikke tro deres egne Øjne. Sorte Søstre! Søstre af deres egen Race! Alle fulgte dem til Klosteret, næsten

alle gik baglæns for bedre at kunne betragte dem, og deres Øjne straaledede af Glæde. Alle gentog atter og atter: »Kiese mingi! Hvilken stor Glæde!« Snart kom Folk løbende fra alle Landsbyerne i Omegnen; thi den store Nyhed havde bredt sig med Lynets Hast, og alle vilde de med egne Øjne se de sorte Søstre.

MISSIONSARBEJDE PR. FLYVEMASKINE

To Medlemmer af Jesu Selskab, Pater Woodley og Broder Feltes, i de forenede Stater har i den sidste Tid haft travlt med at forberede den regelmæssige Flyvetjeneste til Fordel for Missionerne i Alaskas udstrakte Isregioner; de har sat sig grundigt ind i Alaskas atmosfæriske Ejendommeligheder og deres Maskiners Finesser. Iøvrigt blev de uddannede som Flyvere, den ene i Boston, den anden i Washington; samtidig modtog de Undervisning i Radiotelegrafi.

Deres Flyvemaskiner blev bygget saaledes, at de lige godt kan gaa ned paa fast Jord, i Sne eller paa Vandet. Broder Feltes' Maskine skal sikre Forbindelsen imellem Alaskas forskellige Missionsstationer, som ligger spredt ud over et Omraade paa 1.200.000 km². Den skal altsaa tjene som Postforbindelse, den skal bringe Missionærerne fra den ene Station til den anden. Pater Woodleys Maskine gjorde ham i Stand til hurtigt og med godt Udbytte at besøge sine forskellige Sogne og at bringe prompte Hjælp til syge og saarede, til hvem det somme Tider er umuligt at naa frem paa Hundeslæder. Maskinerne er allerede i Slutningen af April Maaned naaet frem til deres Bestemmelsessted.

Endnu en tredie Missionær, Pater Josef Rick, er rejst til Amerika for at forberede Luftforbindelse mellem forskellige Missionsstationer i engelsk Indien, hvor han er ansat.

Augustinus-Encyklika.

Saa at sige i sidste Øjeblik, lige før den eukaristiske Verdenskongres i Karthago fanger vor Opmærksomhed og drager vore Tanker ned til Afrikas Nordkyst, udsender Pius XI en betydningsfuld Rundskrivelse om den store afrikanske Biskop Augustinus, hvis 1500 Aars Dødsdag falder paa den 28. August 1930. Pavens Hensigt er sikkert ogsaa den ved sit Mindeskrift at bidrage sit til Ver-

densstævnets værdige og velsignelsesrige Forløb. Lad os skildre Hovedtankerne i korte Træk.

Som bekendt er Augustinus Vesterledens største Kirkefader. Det guddommelige Forsyn sendte ham i en for Kirkens indre Liv kritisk Tid 354—430, for hvilken han blev »det store Lys, som man tænder og sætter paa Lysestagen, for at det kan lyse for alle, som er i Huset.« De mange Vranglærere fandt i ham deres Overmand. Kirkens Børn saa op til ham som til den trofaste, kærlige Hyrde, der viser Vejen til de gode Græsgange.

Vidunderlig var den Maade, hvorpaa Guds Naade forberedte og tilsidst kaldte dette udvalgte Redskab, der til at begynde med stod omtrent lige saa langt borte fra Christi sande Kirke som 350 Aar før en Saulus, der blev en Paulus. Vidunderlig stor var ogsaa den Betydning, Augustinus fik for hele Eftertiden. Endnu den Dag i Dag er hans litterære Arv som en Livskilde, hvorfra den katolske Teologi øser sine store Ideer, naar det gælder om at trænge dybere ind i Guds Væsen, forstaa klarere Forsynets Veje og Kirkens Stilling i Forløsningens Plan. Han er den Mester, hos hvem alle søger dybere Indsigt i Naadens Liv og Virken i vort Indre og finder det rammende og fyldige Udtryk for den kristne Sjæls personlige Oplevelser: baade for den Uro, som Synden bringer, og den Tilid til Guds Naade, som saa kan udfri os af den, og for den ydmyge Bøn til Gud, der hidkalder Herrens Hjælp.

Rundskrivelsen slutter med en Karakteristik af Augustinus's Personlighed. To Ord kan sammenfatte det Centrale i hans Væsen: Kærlighed og Ydmyghed. Denne Sjælehyrde var opfyldt af en glødende Kærlighed til Gud og en ganske uselvisk, opofrende Kærlighed til Menneskene. Det betagende Skær af en aldrig svigtende Godhed og Elskværdighed laa over hele hans Liv. Hans Ydmyghed viste sig navnlig ved en fuldkommen Hengivenhed for og Lydighed mod den øverste kirkelige Autoritet. I denne Aand arbejdede, stred og led denne Kæmpeskikkelse i Kirkehistorien for Guds Rige paa Jorden, for den sande Tro og det rette Kristenliv.

F. K.

Majandagtens Oprindelse.

Af *Ferdinand Schöningh*.

Dansk ved *Sv. Aa. R.*

Majmaanedens Indvielse til Guds kære Moder og den dermed forbundne Andagt er i sin nærværende Form ikke saa gammel, som man i Almindelighed er tilbøjelig til at antage. Ganske vist maatte allerede de Ord i den hellige Skrift, som Kirken anvender paa Maria, føre til en Indvielse af Aarets Løvspringsmaaned til Maria. Den hellige Skrift taler om Markens Lilier, om Jerichorosen, om de østerlandske Havers Pragt, og alle disse Lignelser binder Kirken i en aandelig Blomsterkrans til Herrens Moder.

Først i Middelalderen dukkede den Tanke op at hellige Guds Moder en af Aarets Maaneder, uden at der dog var Tale om nogen bestemt. Den salige Henrik Seuse, den fromme Dominikaner, var vel den første, der gav Stødet hertil. Langt senere, i Midten af det 17. Aarhundrede, udgav en Jesuitpater, Johannes Nadasius, en lille Bog med 31 Dages Mariæ Betragtninger og Bønner. Dog overlod han Valget af Maaneden til de Troende selv.

Allerede nogle Aar forinden var der i Luzern i Svejts trykt en lille Bog med Titlen »Der Seelen Trostgärtlein. Das ist: ein schön und new Lied, zu Lob und Ehren der allerheiligsten übergebenedyten Gebärerin und Mutter Gottes Mariae«. I denne lille Bog findes den første Tilegnelse af Majmaaned til Jomfru Maria.

En af Frans' fromme og trosbegeistrede Sønner, Kapucineren Laurentius von Schnifis fra den svejtsiske Kapucinerprovins, forfattede 1692 en Brochure med 31 Læsestykker og Sange, en til hver Dag i Majmaaned med Titlen: »Mirantische Maienpheiße« og skaffede saaledes Majandagten Udbredelse i Svejts.

Mange Verdens- og Ordenspræster, der brændte af den samme Kærlighed til Jomfru Maria, indførte denne nye Andagt ogsaa i andre Lande.

De Kristne tog med Glæde mod denne Form for Mariadyrkelse; men Tidsforholdene var den alt andet end gunstige. Den klamme, hjærteløse Oplysningstid var en daarlig Jordbund for dens Vækst. Josefinismens og Wessenbergianismens verdslige Aand hindrede den ligefrem paa det strengeste.

Men Guds Værk kan ikke undertrykkes ved Vold, og saaledes kom Majandagten frem i Byen Rom i Slutningen af det 18. Aarhundrede. Her indførte Jesuiterne den som

en Bod for Tidens Ugudelighed. 1815 gav Pave Pius VII Majandagten den kirkelige Godkendelse og tilstod den rigelig Aflad. Pavens Breve af 31. Marts 1815 og 18. Juni 1822 bestemmer, at enhver Troende, der offentlig eller privat for sig selv i Maj Maaned ærer Guds hellige Moder ved særlige Tjenester, Bønner eller andre fromme Øvelser, daglig kan vinde en Aflad paa 300 Dage og een Gang i Maaned, efter Modtagelsen af Sakramenterne, en fuldkommen Aflad. Pave Pius IX har senere endnu engang bekræftet denne Aflad.

Nu bredte denne Andagt sig i de katholske Lande og blev snart den katholske Kristenheds Fælleseje.

„Liturgi.“

Der har aabenbart været mange Vanskeligheder at overvinde førend Schultz Forlag har kunnet udsende syvende og sidste Hefte af Pastor Schindlers »Liturgi« — men nu er det altsaa kommet.

»Liturgi« er blevet en ypperlig Studiebog, som man kan arbejde med, saaledes som Forfatteren ønsker det i Forordet. — Stoffets Fylde og klare Tilrettelæggelse, de forskellige (delvis enestaaende) Tabeller og Oversigter, Studieplanen og Sagregistret bag i Bogen og selve Tekstens Sætning fra Faktorens Side vil gøre det muligt for enhver med Lethed at finde Oplysninger om saa godt som alt, hvad der kan have med Liturgi at gøre.

Men Liturgi er ikke en Haandbog i almindelig Forstand. En almindelig Haandbog havde ogsaa kun bidraget til at befæste og forøge den beklagelige Opfattelse, at Kirkens Liturgi er altfor indviklet og kunstlet til nogensinde at blive Menigmands Form for Bøn, og at den enkeltes Fromhedsliv derfor vilde blive kvalt, hvis alle skulde bede med og altsaa bruge Kirkens egne Ord og deltage i dens forskellige Handlinger.

En almindelig Haandbog havde ikke kunnet gøre det af med denne vrang Opfattelse — Pastor Schindlers Liturgi er derimod et virkeligt Opgør. Han viser, at det baade er muligt at bede Kirken Bønner med Andagt, og at enhver bør gøre det.

Med Hensyn til det første: Muligheden viser Forfatteren ved at gennemgaa Messen Handling for Handling og Ord for Ord, at den ikke er for indviklet og kunstig til at kunne være hvermands Bøn. Den er ikke »en Række løse Ceremonier og Bønner... men fra Ende til anden en Handling med eet Maal, een Grundtanke, een Retning, een Struktur igennem alle dens Dele« og lagt an paa de troendes aktive Deltagelse, saa »Præsten, naar Liturgiens Tekst skal tages bogstaveligen, slet ikke kan udføre Liturgien uden Bistand af sine Medliturger: d. v. s. de troende.

Gennemgangen af de enkelte Handlinger og Ord er baade klar og overbevisende — Afsnittet om »Bønnens Grammatik«, der saa vidt jeg ved er det første Forsøg paa en æstetisk-religiøs Vurdering af Messens forskellige Tekster, bringer En virkelig til den Overbevisning, at vi i Messens Tekst kan finde alt, hvad et Menneskehjerte kan have at udsynge, og at den enkelte derfor kun gør klogt i at »bøje sig for Kirkens baade Erfaring og Kultur.«

Pastor Schindler giver ogsaa den principielle Løsning paa Spørgsmaalet, om det er muligt for enhver at »fylde denne Form«, saa at det for hver enkelt virkelig bliver en Gudsyndelse »i Aand og Sandhed«. Han henviser til selve Tilværelsens dybeste Mysterium: det Budskab om Gud, som al Skabningen har at bringe os, og spørger saa, om Tanken herpaa ikke maa »omsætte sig i Liv« hos alle og enhver — og Svaret maa naturligvis være Jo, da alles Forhold til Skabningen er det selv samme.

Naar Forfatteren inddeler sit Stof ud fra Hellig-Begrebet, ser jeg deri et Udtryk for hans principielle Opfattelse af Sagen og ikke blot et lykkeligt Forsøg paa at bringe Eenhed, Sammenhæng og Overskuelighed i Bogens Masser af Enkeltheder. Ogsaa hans Begrundelse, hvorfor visse Steder, Personer, Handlinger, Ord, Tider, Tegn og Ting kan betegnes som hellige i Modsætning til andet, det profane, er smuk og dyb, og fortjente en nærmere Omtale. Men jeg maa desværre nøjes med at henvise til selve Bogen og skal her blot sige dette, at Forfatteren netop i denne Redegørelse viser, at han har forstaaet, at Kristus er vor Ypperstepræst, i hvem, ved hvem og med hvem vi bør bede.

Maatte denne Bog komme vidt om Land og endelig

engang aabne Øjnene paa de troende, saa de maa forstaa, hvad de afskærer sig fra ved ikke at bede sammen med Kirken og sammen med Ham, som værdiges at staa ved vore Altre som vor Liturg. *Hubert Messerschmidt.*

Naar man bliver syg i det fremmede.

I Nationaltidende (^{29/4}) har en »Fru H.« fortalt om, hvilken glimrende Pleje hendes Moder fik paa et Fattighospital i Italien. Artiklen hedder: Naar man bliver syg i det fremmede. En Solstraalehistorie fra de italienske Nonners Fattighospital i Sorrento.

»Vi følte det herhjemme nærmest som en katastrofal Ulykke, da et Telegram naaede os om, at min Mor — en gammel Dame paa 71 — var kommen paa Sygehuset i Sorrento og skulde opereres — — — Og saa min store Forbavselse, da jeg efter næsten 2 Døgns uafbrudt Rejse staar foran Hospitalets Port! — Det var et ældgammelt Kloster, hvor hele 1.-Salen var taget i Brug til et fuldt moderne Hospital: og da jeg var løbet op ad den pragtfulde, gamle Marmortrappe og havde ringet paa under Frygt og Bæven, hørte jeg høje Stemmer, der raabte: »Figlia, figlia« (Datteren, Datteren); det var Nonnerne, der sammen med deres Patient havde fulgt paa Verdenskortet, hvor uhyre langt Danimarca laa borte og nu omfavnede og trøstede mig straks paa det kærligste med, at »madre« var »megliore« og de ligefrem straaledede af Glæde over min Ankomst.

— — — Nonnerne var de kærligste Plejersker, man kunde tænke sig, og glædede sig med os over de dejlige Fremskridt, og deres Fryd var stor, da vi naaede saa langt at kunne komme ud paa den solstraalende Terrasse, der løb langs alle »Cellerne«, og hvorfra man havde den vidunderligste Udsigt udover Golfen og over til Vesuvs rygende Krater.

Lægerne forstod deres Ting, og der var blændende rent paa de store Stengulve og en uendelig Skiften Lagner, som Sygdommen medførte. — — — Den økonomiske Side af Sagen var ogsaa en ren Solstraalefortælling. Man har jo hørt fabelagtige Beretninger om Optrækkeri ved saadan Lejlighed, og her var kun at betale omtrent den samme Sum pr. Dag som paa et 1. Klasses Hotel, og deri var oven i Købet indbefattet Lægehonorar, Operation og fuld Pleje, og det var næsten umuligt at faa Nonnerne til at modtage nogle faa Hundrede Lire, vi paanødte dem til en Køretur til Pompeji, hvor de aldrig havde været«. —

NYE UDNÆVNELSER OG FORFLYTTelser.

Pater Jansen er blevet udnævnt til Sognepræst i Nakskov, Pater Smitz: Sognepræst i Nykøbing F., Pater Ammerlaan er forflyttet til Nykøbing F., Pater Deutscher: Sognepræst i Odense, Pater Steidl: forflyttes til Odense, Pater Resch: Sognepræst i Næstved, Pater Fr. Jaworski: forflyttes til Næstved, Pater Dutschke: til Sundby, hvor Pater Freitag er udnævnt til Superior.

Kirkeindvielse i Pindstrup.

Da Solen 2. Paaskedag brød gennem de graa Skyer, faldt dens Straaler paa en lille festligt pyntet Trækirke ved Granplantagens Rand ved Pindstrup. Naar man kommer fra Stationen hilses man af det nye Gudshus, der med Tag og Spir og et smukt knejsende Kors rager op over Skovens Træer. Endnu er der ingen Klokke, der kalder til Festen — men det strømmer til med Folk fra nær og fjernt. Og Kl. 10 sætter en lille Skare sig i Bevægelse fra Sakristiet uden om Kirken, gennem det smukke Anlæg. Forrest gaar 3 rødklædte Kordrenge, saa følger der en lille Flok Dreng og Piger i Slør med Lys i Hænderne — Førstkommunikanter — tre Præster, P. Osterhammel fra Randers, P. Paulus fra København og P. Stäubli fra Aarhus, slutter det festlige Tog. Saasnart Processionen naar den smykkede Port og gaar op i Kirken, toner festlig Orgelklang for første Gang i det menneskefyldte Kirkerum. Børnene naar deres rødklædte reservede Plads, medens Præsterne staar foran Altret, der i Dagens Anledning er pyntet med Lys og Grønt og Paaskeliljer. P. Stäubli, der i Maaneder har haft travlt med Byggeforetagendet og Forberedelsen til Festen, foretager saa Kirkens Indvielse, hvorefter Salmen »Paa Sandheds Fjæld en Bygning staar« bliver sunget.

Nu holder Pastor Osterhammel (fra Randers), som den stedlige Sognepræst, en Festprædiken, der tolkede Glæden over Dagens Begivenhed, fælles Arbejdes smukke Resultat, og fremhævede Betydningen af dette Gudshus for den voksende Menighed og hver enkelt især.

Den første Højmesse blev derefter fejret af P. Stäubli, der foreløbig varetager Sjælesorgen. Nogle Sangere fra

Aarhus kath. Kirkes Sangkor havde indfundet sig og sang Griesbachers Gregoriusmesse. Og medens Hosannas Toner døde hen og Viraksduften fyldte Luften, steg Guds Søn, vor genopstandne Frelser, ned fra sin Herligheds Trone og tog Plads paa vort Alter i Brøds og Vins Skikkelse. »Benedictus qui venit in nomine Domini«. Som dengang i Emmaus, viste Herren sig ogsaa for os og vi »kendte ham ved Brødets Brydelse«. Op mod et halvt Hundrede troende fulgte Førstkommunikanterne til Herrens Bord og delte med dem den største Lykke. Da Messen var forbi, blev Salmen »Som selv du vilde være . . .« sunget som Takkebøn for den herlige Fest.

Efter Middag Kl. 3 samledes Menigheden atter til en Andagt i Kirken. Børnene fornyede da Daabsløftet og af lagde Trosbekendelsen, medens de holdt et brændende Lys i deres Hænder. Med Bøn og Salmesang og den præstelige Velsignelse sluttede saa den kirkelige Højtidelighed.

Selv om Vejret ikke altid var det bedste, var der dog Sol og Glæde og Feststemning i alles Hjerter.

Om Aftenen, saa snart det mørknede, samledes Menigheden og nogle interesserede Gæster om et festligt Kaffe-bord. Pater Koch fra Aarhus takkede baade Snedkermester Thomsen og andre Haandværksfolk fra Ryomgaard for det smukt udførte Arbejde og rettede en særlig Tak til Hr. Joh. Sutek og nogle andre, der har gjort et stort Arbejde ved at samle Bidrag til Kirken. Endelig gjaldt Takken alle dem, der ved deres Skærv har støttet vor Sag og bidraget til Kirkens Rejsning.

Nu fulgte som Afslutning paa den indholdsrige Dag Pater Kochs Foredrag med Lysbilleder om Passionsspillet i Oberammergau.

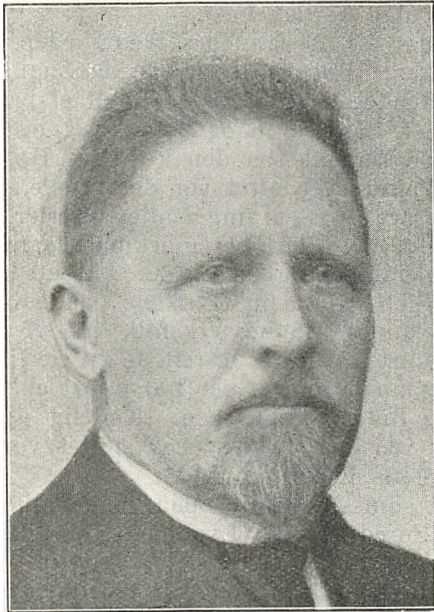
Da vi skiltes ved 10-Tiden, var det med en dybt følt Tak for alt det skønne og smukke, Dagen havde bragt os. — Forhaabentlig vil nu ogsaa St. Mikael's-Kirkens Indretning og Udsmykning gøre Fremskridt og Gudstjeneste afholdes tiere end nu — én Gang hver Maaned. Desværre hviler der paa Kapellet endnu en Gæld paa flere Tusinde, som den fattige Menighed paa Djursland har svært ved at afdrage. Mon vi ikke tør vente en Haandsrækning af vore Trosfæller i Danmark. Ogsaa vort ringe Trækapel tjener jo til Gudsrigets Fremme.

En Deltager.

Vejnspektør L. A. Nielsen: 70 Aar.

Onsdag den 14. ds. fylder fhv. Vejnspektør, Medlem af Sakramentskirkens Forvaltningsraad, Hr. L. A. Nielsen 70 Aar. Man skulde ikke tro det, snarere antage, at det var 60 end 70; men det maa jo være sandt, siden Hr.

Nielsen er faldet for Aldersgrænsen og er gaaet af som Vejinspektør med megen Hæder og Anerkendelse baade fra Kollegers og overordnede Side. Hr. Nielsen havde truet med samtidig at ville gaa af som Medlem af Sakraments sognets Forvaltningsraad; men det lod dog ikke til at være Alvor, og det vilde ogsaa være skæbnesvangert for Nørrebro, dersom det skete. — Nej, som den daværende Vejassistent Nielsen i en meget lang Aarrække var Hr. Pastor Neuvels højre Haand, uundværlig for ham i Administrationen af Ejendommen Nørrebrogade 27 — saaledes

Vejinspektør L. A. Nielsen.

er den nu forhenværende Vejinspektør ogsaa uundværlig for os og vil forhaabentlig endnu i mange Aar vedblive med at beklæde den Post, som han efter Hr. Pastor Neuvels Mening var selvskreven til, da Sakraments sognet oprettedes 1917, nemlig som Medlem af Kirkens Forvaltningsraad paa Nørrebro. Der skal her ved denne Lejlighed siges Hr. L. A. Nielsen en hjertelig og velment Tak for hans varme Interesse og store, uegennyttige Arbejde for Hr. Pastor Neuvels Kælebarn, det ny Sogn hinsides Louisebroen — og vi haaber, at han ikke nedlægger sit Hverv, før man har fundet en ham værdig Arvtager. Det bliver altsaa sent; for det er svært at finde. X.

Sølvbryllup fejres i Nykøbing F.

Onsdag den 23. April var der Fest i Nykøbing Sogn, idet Herr og Fru Postmester Petersen, Stubbekøbing, fejrede deres Sølvbryllup. Vejret var straalende. Sølvbrudeparret med Slægtninge og Bekendte mødte meget talrige til Højmessen 9³/₄. »Missa de Angelis« blev sunget af Skolebørnene. Sognepræsten holdt en Tale til Sølvbrudeparret, som ogsaa modtog den hl. Kommunion under Messen. Højtideligheden i Kirken sluttede med »Store Gud, vi lover dig«. Ved Festen i Stubbekøbing blev holdt mange smukke Taler, der særlig antydede den religiøse Aand, der altid har besjælet baade Herr og Fru Petersen, samt al den Glæde, de i saa mange Aar har spredt om sig ved deres utrættelige Virksomhed blandt de unge og ikke mindst blandt Børnene. Foruden den private Skole for Stubbekøbings bedre bemidlede Familier, underviser Fru Petersen de katholske Børn, som bor i Omegnen i Religion. Herr Købmand Wulff, Stubbekøbing, betonedede særligt den Kærlighed og Tillid, som baade Herr og Fru Petersen forstod at vække hos deres Elever.

Vi bringer herved Sølvbrudeparret vor bedste Tak for deres store Arbejde og Nidkærhed for Kirken og Ungdommen og ønsker dem begge endnu et langt og lykkeligt Samliv.

Danmark er et lidet, fattigt Land.

Foran mig har jeg liggende Aarsberetningen fra en af vore Sognekirker. Først da jeg læste Fortegnelsen over Kirkeskattens Ydere og deres Bidrag igennem, gik det op for mig, hvor bundfattige vi egentlig er. Alle véd vi, at det er vor Pligt at betale Kirkeskat, og alle véd vi, at vore Præsters menneskelige Kaar er fuldkommen afhængige af, hvad vi yder i Kirkeskat, derunder indbefattet »Præstepenge« (et dejligt Udtryk!) og Skolepenge. Vi véd, det er ingen Undskyldning, at vi giver Penge til nok saa mange andre Ting. Kirkeskatten skal vi betale, derfor er vi fritagne for Kirkeskat til Staten.

Selvfølgelig véd vi ogsaa, at almindelig Anstændighedsfølelse kræver, at vi ikke ofrer mere paa Fornøjelser og Adspredelser end paa vore Præster. I deres Hænder hviler Kirkens Fremtid i vort Land, og den ydre Ærbødighed, vi viser dem, er forargeligt Hyklerti, hvis vi samtidig lader dem leve i Sultekaar. Alt dette véd vi — og selvfølgelig giver vi efter Evne og god Vilje, og ikke et Minimum —. Deraf fremgaar, at den katholske Menighed henslæber sit

Liv i Armod. Bortset fra enkelte Undtagelser sidder Mennesker i Stillinger, der ellers plejer at være ordentlig lønnede, saa smaat i det, at de ikke ofrer 10 à 15 Kr. paa Fornøjelser Aaret rundt, for i saa Tilfælde vilde Præsterne da mindst faa det samme. Mange har end ikke til en Biograf-billet! De Unge har gennemgaaende ikke to Kroner aarligt i Lommepenge, hvoraf de kunde ofre Kirken den ene.

Der er en Lignelse om en fattig Kone, der kunde afse en Skærv til Kirken. I Sognene rundt om sidder mange skærveløse, der end ikke har en hullet Femogtyve-Øre at ofre. Naturligvis er det ikke let at afse en større Sum paa een Gang, men en Sparekassebog, hvori der hver Maaned bliver sat en lille overkommelig Sum, ser imponerende ud ved Aarets Slutning.

Maatte vi til næste Aar kunne synge: »Danmark er et lidet fattigt Land« — uden Komma! *Janus.*

Lykkekæder og Kædebønner.

Der er visse Epidemier, der med Aars Mellemlum dukker op og gaar hærgende gennem Landene. I Aandens Verden er der ogsaa saadanne Epidemier, der har en Rasetid, men saa dør hen for atter efter maaske mange Aars Forløb at faa nyt Liv og ny Evne til at besnære og be-daare godtroende Mennesker. En af de taabeligste Epidemier af denne Slags, en Art aandeligt Utøj, er den Mani, som betegnes ved Titelen paa dette lille Indlæg. Den har været fremme tidligere, Pater Esser skrev om den her i Bladet baade 1910 og 1915, og den synes nu atter at brede sig, thi baade i England, Østerrig, Tyskland, Polen og her i Landet har undertegnede sporet den.

Den Lykkekæde, som i Øjeblikket, mens disse Linjer skrives, ligger foran mig paa Skrivebordet, opfordrer Modtageren til at lave ni Kopier og sende disse videre til saadanne, som er en velsindede. Sundhed og Lykke lover den alle dem, der slutter sig til Foretagendet. 37 Navne anføres paa Personer, Damer og Herrer mellem hverandre, der har været taabelige nok til at reproducere dette Vaas og sende det videre.

Denne Kæde blev paabegyndt af en sydamerikansk General med det Ønske, at den maatte gaa Verden over og bringe alle dem Lykke, der følger disse Regler og ikke sønderriver Kæden. Thi gør en det, kommer der Ulykke og Ruin over vedkommende. Ellers vil der ni Dage efter Afsendelsen af de ni Kopier foregaa en Forbedring i ens

Tilstand. Som Beviser anføres, at Hr. Alvaros i Victorin vandt i Lotteriet, medens det gik helt galt for Hr. Monte da Cra; ni Dage efter (efter hvad? Maaske efter at han ikke havde sendt Papirerne videre?) blev hele hans Familie syg, og han var nær finansiell Ruin. Hr. Albana vandt derimod det store Lod i Lotteriet.

Saadanne »Beviser« gør altsaa Indtryk paa Hundreder efter Hundreder, der sender Papirerne videre. Hvis man gaar ud fra, at de fleste af ens Medmennesker er ude af Stand til at nære nogen selvstændig og fornuftig Tanke, vil det jo ikke forundre nogen, men er man stadig væk ungdommelig og optimistisk nok til at tro paa »Menigmands sunde Sans«, begriber man ikke, at saadanne Lykkekæder og Kædebønner kan have nogen som helst Livskraft. Da de alligevel har det, er disse Linjer skrevet i det Haab, at de maaske et eller andet Sted kan gøre lidt Nytte. Og tør jeg give et Raad (i Regelen er det klogest: ikke at give Raad, thi saadanne er i Regelen ilde hørte), om nogen skulde faa Opfordring til at være med i slige Kæder: Kast al Krammet i Kakkellovnen. Og har du en ædel Sjæl, der vil gøre noget for din Næste, saa bed et Fadervor for dem, som har sat deres Navn paa Listen — det bringer afgjort Lykke over alle dem, det bedes for. *Niels Hansen.*

Corps diplomatique ved Vatikanet

er i den senere Tid blevet forøget med en Ambassadør fra Italien og tre Ministre fra Irland, Panama og Honduras.

Ialt findes der nu 12 Ambassader: Argentina, Belgien, Bolivia, Brasilien, Chile, Columbia, Frankrig, Italien, Peru, Polen, Spanien og Tyskland. Endvidere 21 Legationer: Bayern, Costa-Rica, Czekoslovakiet, Haïti, Honduras, Jugoslavien, Letland, Liberia, Lithauen, Monaco, Nicaragua, Panama, Portugal, Preussen, Rumænien, Salvador, Saint-Marin, Storbritanien, Ungarn, Venezuela og Østrig.

Hjemmet er Nationens Grundvold.

»Frederiksborg Amtstidende« kunde den 25. April berette følgende:

Paaskemandag viedes i Triest i samme Kirke og af samme Præst halvfjerds unge Par, der næsten alle tilhørte Arbejderstanden. Der var mødt et stort Antal fremtrædende Fascister som

Vidner, og saavel Slægt og Venner som alle Byens Honoratiories var mødt op til den meget højtidelige Massevielse.

Efter Vielsen tog alle de unge Par paa en Masse-Bryllupsrejse til Rom for Regeringens Penge. I Rom blev der holdt nogle Festligheder for dem, og baade Paven og Mussolini modtog dem i Audiens; den sidste holdt en Tale for dem »om Nationens Grundvold, der kun bygges sikkert i Familie- og i Hjemlivet,« og Paven gav dem sin Velsignelse, hvorpaa de lykkelige Par drog tilbage til deres smaa Hjem.

Japansk Børnehave i Tsuwano.

Tsuwano er den første Station i Vikariatet Hiroschima, som har en Koloni japanske Søstre, hviket nok kan faa Distriktets øvrige Missioner til at være lidt misundelige. Takket være de stedlige Missionærers Agtpaagivenhed og Klogskab var Biskoppen i Stand til at købe en pragtfuld Ejendom til forholdsvis billig Pris. Da den paa Grund af sin Rummelighed syntes egnet til karitativ Virksomhed, blev der, i Forening med den japanske Søsterkongregation fra Akita, oprettet en Børnehave. Indvielsen fulgte i September, og hele Byen deltog i Festligheden. Børnehaven finder megen Tilslutning, og Tallet paa Børn, der beder om Optagelse, er for stort for den indskrænkede Plads. Om Aftenen giver Søstrene Undervisning i Haandarbejde; ogsaa her er Tilslutningen stor. Om Søndagen tager nogle af Søstrene til Jifuku og holder Søndagsskole for katholske Børn og Hedningebørn. Den store Indflydelse, de japanske Søstre udøver, gør sig allerede bemærket overalt.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festsage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 5	Kl. 8
Jesu Hjerter Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{2}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 $\frac{1}{2}$
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Portør ved Hospital paa Sjølland.

Plads søges:

af en gift Mand som Arbejdsmand eller hvadsomhelst, en Kurvemager, Frøkenpige kendt med Madlavning (til Efteraaret), en Husbestyrerinde, en Lagerist.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festsadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — alt efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragydere Navne — uden Beløbangivelse — agles paaført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlæggelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp		E. Bache	
Læge		Ingeniør, cand. polyt.	
Falkonerallé 36 ¹ .		Jacob Erlandsensgade 5 ³ .	
K. Bredholt	S. Berling	Edu. Hansen	
Grosserer	Frue	kgl. Translatør	
Enighedsvvej 26, Charlottenl.	Jens Kofodsgade 1	Lundsgade 5.	
Johs. Hansen	Helge Jacobsen	G. Jensen	
Bogholder, Sakristan	Direktør	Prokurist	
Bredgade 64	Kastelsvej 18.	Møllebakken, Espergærde.	
Johannes Jørgensen	C. B. Lohrer	K. V. Olsen	A. Osterhammel
Professor, Forfatter	Grosserer	Inspektør	Frue
Assisi	Prinsessegade 26	S. Fasanvej 98 ¹	Frederiksborggade 54
	København	Valby.	
A. Utke-Ramsing	A. Ronge	E. Ronge	
Hofdame	Frøken	Frøken	
Kastelsvej 19	Lykkesholmsallé 14	Lykkesholmsallé 14	
F. Stratbøcker	H. Stratbøcker	G. Scavenius	
Frøken	Frøken	Frøken	
Jægerborgallé 19, Charl.	Jægersborgallé 19, Charl.	Marskengade 2	
A. Siegler	F. Jürgensen-West		
Malermester	Arkivar		
Kingosgade 17.	Ellevadsvej 14, Charlottenlund.		

S.M.D.M. Onsdag den 14. Maj Kl. 8 afholdes **Foraarfesten**. Smørrebrød, Øl, Kaffe og Wienerbrød à Kr. 1,50 for Medlemmer, Kr. 2,00 for Gæster. Ved denne Fest vil de Elever, der med dette Skoleaars Udgang forlader Skolen, være Foreningens Gæster. Medlemmerne anmodes derfor indtrængende om at komme til Stede, for paa denne Maade at gøre Festen saa uforglemmelig som mulig for de Unge. — Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme til Stede.
Styrelsen.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 12. mensis Maji loco ac tempore assuetis.

Meddelelse fra kath. Menighedskontor.

Fra 10.—24. Maj er Menighedskontoret kun aabent fra 1—2. Mandag lukket hele Dagen.

Kirkelig Kalender.

11. Maj 3. Sønd. e. Paaske. Josefs Værnefest.	18. Maj 4. Sønd. e. Paaske.
12. — M. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius.	19. — M. Petrus Cælestin.
13. — Ti. Dag i Oktaven af Josefs Værnefest.	20. — Ti. Bernardin af Siena.
14. — O. Oktav af Josefs Værnefest.	21. — O. Ferialdag.
15. — To. Johannes de la Salle.	22. — To. Ferialdag.
16. — F. Mariæ Bebu- delse.	23. — F. Ferialdag.
17. — L. Erik.	24. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.

Ugens Messebønner.

11. Maj S. Josefs Værnefest (890—422); 2. Søndagen (583—422).
Josefs Præfation. Slutningsevangelium: Søndagens (585—426).
12. — M. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius (909—741);
2. Oktaven (891—422), 3. Gudsmoder ([90]—[94]). Josefs
Præfation.
13. — Ti. Dag i Oktaven (891—422); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3.
For Kirken eller for Paven ([123, 122] — [107]). Josefs
Præfation.
14. — O. Oktav af Josefs Værnefest (891—422); 2. Bonifacius
(911—742).
15. — T. Johannes Baptist de la Salle (911—742).
16. — F. Mariæ Bebudelse (858—697). Der tilføjes to *Alleluja* til
Introitus og et *Alleluja* til *Offertorium* og *Communio*.
17. — L. Erik (912—745); 2. Paschalis Baylon (913—744).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af
Messebogen, det andet den gamle Udg.

Sommerlejlighed i Køge.

To velmøblerede Værelser og lukket Veranda, Adgang til
Køkken med videre, nær Skov og Strand, til Leje for længere
eller kortere Tid. G. Andersen, Kingosvej 15, Køge.

En pæn, dygtig Pige, som sammen med Husets Datter kan
udføre alm. Husgerning, søges.

Fru Læge Koefoed,
Lægeboligen, Karup v. Viborg.

Smal, god, brugt Feltseng.

Hvem kan og vil snarest give mig en saadan til en Mand,
som sover paa det bare Gulv. Henvendelse Diemar Byen 6555.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde
Mandag den 12. Maj i Forbindelse med Majandagten Kl. 7½
Aften. Søndag den 18. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Nogle Damer som vil rejse til Køln, nedad Rhinen og til forsk.
sydtyske Byer, beder om at faa opgivet Adr. paa Klostre (helst)
— Pensionater eller Hoteller. Frk. E. Schmidt, Telf. C. 5132.

FREMMEPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 20.

Søndag den 18. Maj.

1930

INDHOLD: Den røde Verdensfront. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (fortsat). — Fra den vide Verden. — Karthago, Nadverens By. — Romersk Sogneliv. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Stor Christi Legemsfestprocession i Haderslev til Sommer. — Mosaik. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Den røde Verdensfront.

Der sker saa mange mærkelige Ting i vore Dage. I Rusland bliver man slaaet ned, naar man tilbeder Gud. Kommunistiske Optøjer Verden over hører snart til Dagens Orden. Fra Amerika udsendes moderne Doktriner om Kammeratægteskaber og deslige. Verden over triumferer Løsslupenheden i Form af Skilsmisserne, som det stadig gøres lettere at faa Tilgang til. Antallet af Fødslerne er i stærk Aftagen, og i Tyskland arbejder man med forbløffende Iver paa at dræbe al Blufærdighedsfølelse ved den om sig gribende »Nacktkultur«.

Er det nu tilfældigt, at disse forskellige Fænomener opstaar samtidig? Paa ingen Maade. Det hænger altsammen sammen. Der rykkes frem paa en fælles Front. Alle har de det samme Formaal: *Menneskehedens Emancipation fra Gud*. Mennesket vil ikke længere tjene. Han vil selv være Herre. Han vil ikke vide af nogen Lov, men vil selv være Loven. Kristendommen skal afskaffes. Man vil ikke bære

noget Kors. Selvfornægtelse vil man ikke vide af. Man vil kun ét: nyde. Enhver Form for Religion rejser Hindringer for den tøjlesløse Livsnydelse, derfor maa den bort!

Man vilde begaa en stor Fejl, hvis man troede, at der var en Væsensforskel imellem, hvad der sker i Rusland, og hvad der sker i den øvrige Verden. Forskellen er blot den, at i den øvrige Verden ulmer Hedenskabet, medens det i Rusland slaar ud i lys Lue.

Propagandaen for den naturstridige Børnebegrænsning er i Pagt med Kirkeskænderierne og Religionsforfølgelsen i Rusland. De har som fælles Grundlag dette: Vi vil ikke vide af nogen Herre. Mennesket skal være sin egen Herre.

»Hvo, som ikke er med mig, er imod mig,« sagde Frelseren, »hvo, som ikke samler med mig, adspreder.« Enten vil man virkelig tjene Gud og bære sit Kors, eller ogsaa er man meddelagtig i Oprøret mod Gud.

Hvad vi ser i vore Dage er en Gentagelse af Englenes Oprør imod Gud: De vilde være som Gud. Det er Adams og Evas Synd om igen: Trods og Ulydighed imod Guds hellige Vilje.

I Opfattelsen af Ægteskabet gør dette sig meget tydeligt gældende. Kristen og hedensk Opfattelse staar skarpt overfor hinanden. Den kristne vil kun vide af et Ægteskab, som Gud har velsignet. Han vil gøre Guds Vilje, naar han gifter sig. Derfor gaar han aldrig med til at udelukke det, der i Guds Tanke er Hensigten med Ægteskabet. Hans Opfattelse af Kærlighed er idealistisk. Ifølge den sande Kærligheds Natur ønsker han at gøre sin Hustru og sine Børn saa lykkelige som muligt for Tid og Evighed.

Den moderne Hedning ledes i alle sine Handlinger af egoistiske Hensyn. Naar han derfor gifter sig, saa er det først og fremmest for selv at drage Nytte deraf. Han vil ikke give, mindst give sig selv. Enten vil han ingen Børn have eller ogsaa kun et enkelt. Han betragter nærmest Børnene som en Byrde. Lider han Skuffelser i Ægteskabet, søger han Skilsmisse. Han gør med Sindsro andre ulykkelige, thi han tænker kun paa sig selv. Han har kun én Gud, men ham yder han ogsaa gennemført Dyrkelse:
Sig selv — — —

Lad os lukke Øjnene op og se, at der overalt om os kæmpes en Kamp paa Liv eller Død: For Kristendommen eller imod Kristendommen. C. B.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Fortsat.)

Opdragelsens Omgivelser.

For at opnaa en fuldkommen Opdragelse er det af yderste Vigtighed at agte paa, at alt, der omgiver den Unge, der skal opdrages, i hans Uddannelsestid: Summen af alle de Paavirkninger, man kalder Omverdenen, virkeligt er i Overensstemmelse med det Maal, man vil naa.

a) Den kristne Familie.

Den første, naturlige og nødvendige Opdragelsesomgivelse er Familien, som udtrykkeligt er bestemt dertil af Gud. Derfor er sædvanligvis den Opdragelse den virksomste og den, der sætter de varigste Spor, som Barnet faar i en kristen Familie, hvor der hersker Orden og Disciplin, og fremfor alt naar Forældrene, men forøvrigt ogsaa de øvrige Husfæller, foregaar det med et lysende Eksempel.

Det er ikke Vor Agt paa dette Sted indgaaende eller kun i Hovedlinierne at behandle Familieopdragelsen. Dertil er denne Sag for omfattende. Der er heller ingen Mangel paa specielle Afhandlinger om dette Emne fra gammel og nyere Tid af Forfattere, der fremsætter sund katholsk Lære, blandt hvilke den allerede nævnte gyldne Afhandling af Antoniano »om den kristne Børneopdragelse« særligt fortjener at nævnes, en Afhandling, som den hellige Karl Borromæus lod læse højt offentligt i Kirken for Forældrene.

Ganske særligt ønsker Vi, ærværdige Brødre og elskede Sønner, at henlede Eders Opmærksomhed paa vor Tids sørgelige Forfald af Opdragelsen i Hjemmet. Paa det jordiske Livs Pligter og Stillinger, der jo er af underordnet Betyd-

ning, ofres der lange Studier og en omhyggelig Forberedelse, medens mange Forældre nu til Dags kun medbringer en ringe eller slet ingen Forberedelse til den Opgave og Pligt, som hedder Børneopdragelse, fordi de alt for meget er hensunkne i Bekymringer for det timelige.

Familielivets Indflydelse paa Opdragelsen trues i vore Dage endnu alvorligere af den Bevægelse, der omtrent overalt gør sig gældende for under forskellige Paaskud at fjerne Børnene fra Familien: økonomiske, faglige, forretningsmæssige og politiske. Der er jo endog et Land, hvor Børnene rives bort fra Familierne for efter de mest yderliggaaende socialistiske Theorier at uddannes (eller rettere sagt misdannes og gaa til Grunde) i Vantroens og Hadets Foreninger og Skoler. I Sandhed en ny og endnu frygteligere Form for BARNEDRAB end Børnemyrderierne i Betlehem!

Vi besværges derfor Sjælehyrderne ved Jesu Christi Kærlighed ved alle Midler: ved Undervisning, Katekese, i Tale og ved størst mulig Udbredelse af Skrifter at minde Forældrene, ikke saa meget theoretisk og i al Almindelighed, men meget snarere praktisk og i Enkeltheder, om deres vanskelige Pligter, særlig om den religiøse, moralske og borgerlige Børneopdragelses forskellige Opgaver og om de Metoder, der ved Siden af det personlige gode Eksempel er bedst egnede til deres Gennemførelse. Heller ikke Hedningepostlen ansaa det for under sin Værdighed at dvæle ved saadanne praktiske Vink i sine Breve, saaledes især i Brevet til Efeserne, hvor han (6, 4) blandt andet advarer: »I Fædre, opirrer ikke Eders Børn til Vrede«; her er Talen ikke saa meget om overdreven Strenghed, som snarere hovedsagelig om Brist paa Taalmodighed, om Ukyndighed i virksomme Midler til gavnlig Forbedring, men dernæst ogsaa om Bekæmpelse af den nu til Dags saa almindelig udbredte Slappelse af Familiedisciplinen, der er Skyld i, at de utæmmede Lidenskaber uhindret kan overvælde Ungdommen. Forældre og alle andre, der sammen med dem er bestemte til at opdrage Ungdommen, skal derfor beflitte sig paa at gøre den rette Brug af den Myndighed, som Gud selv har givet dem, — Gud, hvis Stedfortrædere de er i Ordets virkelige Betydning — ikke til egen Gavn,

men for paa rette Maade at kunne opdrage deres Børn til hellig og barnlig »Gudfrygtighed, Visdommens Begyndelse«. Ærefrygt for Gud er det eneste paalidelige Grundlag for Ærbødighed mod Autoriteten, uden hvilken hverken Orden eller Ro eller Velvære kan bestaa i Familie og Samfund.

b) Kirken og dens Opdragerværk.

Gud støtter i sin Kærlighed vor faldne Naturs svage Kræfter ved et overvættets rigt Naadevæld og ved de mange Hjælpemidler, som Kirken, Christi store Familie, har en Rigdom af: I Kirken finder Familien derfor de Omgivelser, der kyndigst og bedst egner sig for Opdragelsen.

De Omgivelser, Kirken kan byde Ungdomsopdragelsen, beror ikke blot paa Sakramenterne, der ved Guds Kraft delagtiggør os i hans Naade, og Ceremonierne, der alle ejer en vidunderlig opdragende Magt, eller paa den synlige Kirkebygning, hvor Liturgi og Kunst taler et Sprog af forunderlig opdragende Værdi. Ved Siden heraf omfatter den ogsaa en Mangfoldighed og Rigdom af Skoler, Foreninger og Instituter af enhver Art, der samtidig med at oplære Ungdommen i Videnskab og Literatur, byde den fornøden Hvile og Adspredelse og opøve den i legemlige Færdigheder ogsaa opdrager den til en inderlig Fromhed. Denne udtømmelige Frodighed i Opdragelsens Tjeneste viser, at Kirkens moderlige Omsorg baade er beundringsværdig og uforlignelig. Men beundringsværdig er ogsaa den ovenfor nævnte Harmoni mellem Kirken og den kristne Familie, og Kirken forstaar ogsaa at værne saa godt om denne Harmoni, at man med Rette kan sige: Kirke og Familie udgør tilsammen den kristne Opdragelses Helligdom.

c) Skolen.

Den unge Generation skal opdrages i Kunst og Lærefag til Samfundets Gavn og Fremme. Men da Familien ikke ene magter denne Opgave, opstod Fællesværket: Skolen, vel at mærke nærmest som et Udslag af Familie og Kirkes Foretagelsesaand, længe før Staten gav sig i Lag med denne Opgave. Skolen er altsaa ogsaa set i sin historiske Oprindelse efter sit Væsen et Supplement til og en Hjælp for Fa-

milie og Kirke. Heraf følger med moralsk Nødvendighed, at den ikke blot ikke maa modsætte sig disse to Paavirknings-sfærer, men at den maa gro sammen med dem til en tænkeligt mulig fuldkommen moralsk Helhed, til et saa inderligt Fællesskab, at den tillige med Familien og Kirken kan udgøre en fælles Helligdom for den kristne Opdragelse, hvis den da ikke skal forfejle sit Maal og tværtimod forvandles til dets Modsætning, et Nedbrydningsværk.

Dette anerkendes ogsaa aabent af en for sine pædagogiske Skrifter (der dog ikke i et og alt kan anbefales, da de er befængt med Liberalisme) meget rost Lægmand: »Naar Skolen,« saaledes udtrykker han sig, »ikke er et Gudshus, er den et Helvede.« Og videre: »Naar den videnskabelige, sociale, hjemlige og religiøse Opdragelse ikke udgør en Helhed, bliver Mennesket ulykkeligt og udygtigt« (Nic. Tommaseo: Pensieri sull' educazione, Parte I, 3, 6).

Den neutrale, verdslige Skole.

Heraf følger, at den saakaldte neutrale, verdslige Skole, hvor Religionen er udelukket, staar i Modstrid til de mest fundamentale Opdragelsesprincipper. Forøvrigt er en saadan Skole praktisk slet ikke mulig, da den i Virkeligheden udvikler sig til en religionsfjendsk Skole. Det er unødvendigt at gentage, hvad vore Forgængere har erklæret om den, især Pius IX og Leo XIII, paa hvis Tid netop Verdsliggørelsen begyndte at drive sit Uvæsen i den offentlige Skole. Vi fornyer og stadfæster deres Erklæringer (Pius IX Brev 14. Juli 1864 — Syballus Prop. 48. — Leo XIII Tale 20. August 1880, Brev 8. Februar 1884, Brev 22. August 1886, Brev 22. December 1887, Brev 19. Marts 1894, osv. . . . sml. Cod. I. C. cum Fontium Annot., c. 1374) og ligeledes de kanoniske Forskrifter, hvorefter Skolegang i ikke-katholske Skoler, det være sig verdslige eller Simultan-Skoler, altsaa Skoler, der i Flæng og uden Forskel staar aabne for baade Katholiker og Protestanter, er forbudt for katholske Børn, og at Skolegang i disse Skoler kun tilstedes under Hensyntagen til visse lokale og tidsbestemte Forhold paa ganske bestemte Betingelser (Cod. I. C. c. 1374), og hvor udelukkende Overhyrdens Afgørelse er bestemmende.

Simultanskolen.

Den Simultanskole kan heller ikke godkendes som normal for Katholiker (er den Enesteskole eller Pligtskole for alle — da, saa meget des værre), hvor Katholikerne nok faar særskilt Religionsundervisning, men undervises i de øvrige Fag sammen med ikke-katholske Elever af ikke-katholske Lærere.

(Fortsættes.)

Fra · den · vide · Verden

DEN EUCHARISTISKE KONGRES AABNES.

Allerede Lørdag d. 3. Maj ankom 3 Dampere til Tunis. Paa den ene af dem befandt sig Kardinal Verdier fra Paris, forskellige Ærkebisper og Bisper og 700 Præster. Ved Benyttelse af Rejsealtre var alle Gejstlige i Stand til at læse Messe Lørdag Morgen.

Den stedlige Komité havde forberedt alt saa fortræffeligt, at de ca. 3000 Passagerer uden den mindste Vanskelighed kunde komme i Kvarter.

Onsdag den 7. Maj begav den pavelige Legat, Kardinal Lepicier, som imidlertid ogsaa var ankommet, og Kardinal Verdier sig til Beyen af Tunis' Palads i La Marsa, 20 km fra Tunis. Kardinalens Vogn var escorteret af fransk Kavaleri.

Pavens Udsending blev modtaget paa det hjærteligste. Han forsikrede Beyen om den hellige Faders levende Interesse for Afrika. Efter en længere Samtale blev baade den pavelige Legat og Kardinal-Ærkebispens af Paris i Nærværelse af Beyens Ministre dekorerede med Nicham Istikars Stororden.

Ved Kongressens Aabning stod en Folkeskare paa flere Tusind udenfor Katedralen. Kongres-Komitéens Præsident Mgr. Heylen, Biskop af Namur, holdt Aabningstalen, efter at Pavens Bulle var blevet oplæst.

Dernæst talte den pavelige Legat om Carthagos fordums Storhed og udtalte Haabet om, at Nationens Hyldest til Frelseren i Sakramentet vilde bringe Velsignelse over Afrika og over Verden.

EN RUSSISK FYRSTE PRÆSTEVIES.

Fyrst Wolkonski, forhen Czar Nicolaus II's Adjudant og attachéret ved den kejserlige russiske Ambassade i Rowe, bliver i næste Maaned præsteviet i Rom.

Fyrsten blev Katholik 62 Aar gammel under Verdenskrigen. Han har to Sønner og en Datter, som tilhører den russiske katholske Kirke. Han har været Enkemand siden 1924.

VIDENSKABEN OG LOURDES.

Lægevidenskabens Stilling til Helbredelserne i Lourdes kan belyses ved den Kendsgæring, at det medicinske Fakultet i Paris for et Par Uger siden antog en Doktorafhandling af Henry Monnier med Titel: »Et medicinsk Studium af nogle Helbredelser, som har fundet Sted i Lourdes«.

KATHOLSK PRESSE-AKTION I ENGLAND.

Det kendte engelske Selskab Catholic Truth Society holdt for nylig sit aarlige Møde i Westminster. Det viste sig, at der i 1929 var blevet solgt: 1,237,343 Hæfter, d. v. s. 72,590 mere end i 1928. Der er desuden i 1929 alevet afsat 25,853 Bøger og 164,950 Traktater. En almindelig Bønnebog — der er solgt i flest Eksemplarer — har slaet sin egen Rekord ved en Afsætning paa 79,100 i Løbet af Aaret.

Der er udkommet et Hæfte hver Uge og et nyt Oplag hver 3. Dag.

Foreningen har nu 14,460 Medlemmer. I 1929 blev Antallet forøget med 1,100.

VIRKSOM KAMP IMOD SMUDSLITERATUR I FRANKRIG.

Paris, 26. April. (Kipa.) De modige Forkæmpere for Højnelsen af den offentlige Moral har — som »La Jeune Republique« beretter — fornylig kunnet opvise et smukt Resultat, som man maa lykønske dem til. Smudspressens Mænd, som hidtil kun har leet ad den imod dem rettede Bandstraale, er endelig bleven følelig ramt og det paa det ømsindligste Sted, paa Pengesækken. I det forløbne Aar har Poul Gemokling og Pastor Lauga, Sekretær for Pariserafdelingen af »Ligue française pour la relève ment de la moralité publique« (fransk Liga for Højnelse af den offentlige Moral), i Forbindelse med Deputeret og nuværende Arbejdsminister, Georges Pernot, og daværende Justitsminister, Barthou, opfordret de offentlige Myndigheder til at gribe ind imod Smudspressen og særlig imod dens Annonceafdeling. Undersøgelseskamrene har taget Sagen op og fordret Dom. Forsvaret var meget energisk, da betydelige Interesser stod paa Spil. Der blev endog dannet et Syndikat af ti af de Blade, som blev berørt heraf, og de bragte Sagen frem for Kassationsdomstolen. Her faldt Kendelsen nu i disse Dage. Sagen er afgjort. Forbudt er for Fremtiden Avisreklamer for de saakaldte »maisons de rendez-vous« og andre usædelig Annoncer. Man maa vel forstaa, at denne

Kendelse er den første, der paa en virksom Maade rammer dem, som har gjort Smudspressen til en indbringende Industri. Den fra Tid til anden af Politiet foretagne Beslaglæggelse af særlig skandaløse Numre skele for sjældent til, at Udgiverne virkelig led noget Tab derved. Tværtimod benyttede de undertiden selve Beslaglæggelsen som Reklame. Nu er det derimod et haardt Slag for disse Udgivere, at de dyrt betalte Annoncer er forbudte. Man anslaa derefter deres aarlige Mindreindtægt til omkring en Million. For en enkelt af disse Forlæggere bliver det aarlige Tab over en halv Million Francs, hvilket er godt Halvdelen af hele hans Annonceindtægt. Dommen var næppe faldet, førend visse af den Slags Forlag fik Virkningen at føle og maatte ophøre med Udgivelsen af de nu kun tabbringende Blade, som ikke mere kan opretholdes ved nævnte Sort Annoncer. — Der gives i Grunden intet modbydeligere end denne Udnyttelse af Usædeligheden fra saadanne Mænds Side, der lever paa en stor Fod, har Yacht og Villa i Deauville og synes meget ansete. De mente aabenbart ikke, at der klæbde noget hæsligt ved de paa nævnte Maade erhvervede Penge. Men nu har Kassationsdomstolen belært dem om noget andet.

JESU HJERTE KONGRES I SCHWEIZ.

Den sjette Jesu Hjerter Kongres for gifte og ugifte Kvinder afholdes i Einsiedeln i Dagene fra 21.—23. Juni dette Aar. Søndagen i Kristi Legemsfest-Oktaven vil blive fejret paa en særlig festlig Maade. Kendte Talere vil tage Stilling til aktuelle religiøse og moralske Spørgsmaal. Den katholske Kvindeverden, der i vore Dage maa værne om alt, der for dem er det helligste, bør give Møde i store Skarer ved Kongressen i Einsiedeln. (Kipa.)

RØD KULTUR.

Lige hjemkommen fra Rom læste Biskop Waitz en af de sidste Søndage en højtidelig Pontifikalmesse i Innsbrucks Hovedkirke til Sone for de skændige religiøse Overgreb i Rusland. Dagen forud var der slaaet Plakater op rundt om i Kirkerne i Nærhed med ophidsende Opraab, som »Afsæt Pius XI,« »Pius XI er i Lommen paa Jøden Morgan«, »Tag Stalstilskudet fra Præsterakket,« »Af Vejen med al Religionskrammet,« »Læg Beslag paa Kirkeejendommene,« »Herud med Præstestængel af Skolerne« o. s. v. Foran St. Jacobskirkens Hovedportal var Bibler slaaet i Stykker om Natten og slukket i Brand. Paa Gulvet af Indgangen til Kirken var der malet med røde Bogstaver: »Religion = Opium«, Mange andre Steder i Byen havde Urostifterne ogsaa været paa Spil. — Nogle Dage senere afholdtes et stort Protestmøde i Byen. I rettænkende Kredse ønskede man at fastslaa, at Innsbrucks Befolk-

ning ingen Lod eller Del havde i de stedfundne bolschevistiske Udskejelser,

I Duisburg (Tyskland) truede Kommunisterne aabenlyst med at ville overmale Kirkerne med deres Raaheder. Menigheden organiserede derfor en Nødhjælp. Denne forhindrede ogsaa Kommunisterne i deres bebudede Forehavende. Men ved Jesu Hjerte Kirken i Øvremeiderich blev en af Nødhjælperne overfaldet af Kommunisterne og mishandlet raat. (Kipa.)

DEN KATHOLSKE KIRKES NUVÆRENDE STILLING I SOVJETSTATEN.

Ved den store Protestdemonstration i Wiens troende Kredse, hvor Katholiker, Protestanter, Orthodoxe og Jøder optraadte i fuld Enstemmighed mod Religionsforfølgelsen indenfor Sovjetunionen, holdt en græsk-katholsk Sognepræst, Dr. Miron Gornikiewicz, en meget interessant Tale om den katholske Kirkes nuværende Stilling i Rusland. Efter denne omfatter den katholske Kirke i Rusland et Ærkebispedømme og fire latinske Bispedømmer med Suffraganbispedømmer, et Eksarchat for Katholiker med græsk Ritus, et apostolisk Vikariat for Georgien og et for russisk Armenien. I 1920—26 var Stillingen denne: Tallet af Katholiker beløb sig til 1.404.500 Sjæle med 564 Sogne, 844 Kirker og Kapeller. Præsternes Tal var 386. Taleren skildrede, hvorledes der efter Omvæltningen havde gjort sig noget Haab gældende om, at Czarismens Lænker skulde falde ogsaa for Kirken, og at den katholske Kirke skulde kunne udvikle sig friere. Men Skuffelserne meldte sig snart. Kerenskis Regering var allfor forsigtig. Bolschevikerne proklamerede først dens fuldstændige Ligeledelse med enhver Form for Religion, men bragte allerede i 1918 en Bekendtgørelse mod Religionen. Derefter rantes ogsaa Katholikerne af det ene Slag efter det andet. I Marts 1923 fulgte saa Mordet paa Kirkefyrsten Budkiewicz. De russiske Katholiker havde ingen Biskopper, ingen Førere mere. Af den Grund, og kun af denne Grund, sendtes Aaret efter den energiske d'Herbigny fra Rom til Rusland for at redde, hvad endnu reddes kunde. Han viede ogsaa Biskopper i det skjulte. Af disse nye kristne Trosstridsmænd er følgende Navne kendt: Sloskan, Frison, von Saratow, Meltzky og Neveu af Moskau. De to første er allerede fængslede; der venter de andre, der virker i det skjulte, samme Lod. Den nye Kirkestorm, der brød løs i Slutningen af sidste Aar, truer med fuldstændigt at udrydde den katholske Kirke i Sovjetrusland.

»Foran mig ligger de befalede Indberetninger fra det ulykkelige Bispedømme Mohilew over Stillingen for 1930 og en officiel Beretning fra den ærkebiskoppelige Kurie. Listen over romersk-katholske Præster, om hvilke man med Bestemthed

véd, at de endnu er i Live, indeholder af de 386 katholske Præster, som er blevne tilbage i Rusland, kun 128 Navne, og af disse 128 katholske Præster paa Sovjetunionens mægtige Omraade var i Slutningen af 1929 86 i Fængsel, blandt dem Bisperne Sloskan og Frison og fem apostoliske Vikarer med latinsk Ritus, af græsk-katholsk Ritus Eksarch Fjodoroff med nye unerede Præster og Nonner af den hl. Dominikus' Orden, 18 i Salowhi ved Hvidehavet, de andre i forskellige russiske Fængsler.

En sørgelig Liste! De nyeste Efterretninger lyder paa, at alle katholske Kirker paa sovjetrussisk Grund blev lukkede den 19. Marts i Aar.«
(Kipa.)

DEN KATHOLSKE PRESSE I JAPAN.

I den sidste Tid har man i Japan grundlagt forskellige Centrer for katholsk Propaganda, som sikrer Udgivelsen af talrige Traktater og Brochurer, som derefter bliver spredt iblandt den hedenske Befolkning. Den første, som har begyndt en saadan Virksomhed, er Hr. Shibahara, der er Øjenlæge i Kobé. I de sidste to Aar har han støttet den katholske Propaganda ved Udsendelsen af Traktater, som er udkommet i Oplag paa 30,000 Eksemplarer.

For nylig har en japansk Præst, Jamanaka, i samme By, begyndt et lignende Apostolat; han søger at vinde Hedningerne gennem Blade, der ligner Aviser, og i hvilke Katholicismens vigtigste Sandheder fremstilles paa en folkelig, interessant og tiltrækkende Maade. Det første Nummer blev udsendt i 50,000 Eksemplarer.

En særdeles kultiveret Lægmand i Tokio, Hr. Suzuchi, udfolder en lignende Propaganda ved Hjælp af Flyveblade, der udkommer regelmæssigt under Tittlen »Kosmos«; ogsaa dette Blad har et stort Oplag, og et vist Antal Eksemplarer stilles gratis til Disposition for alle, der medvirker ved dette Apostolat.

Hertil kommer yderligere den Propaganda, som udfoldes af det katholske Ugeblad »Kanio« fra Sapporo, som udgiver Traktater og Brochurer til Brug for Hedninger og Katekumener.

Endelig har den katholske Præfekt i Niigata begyndt en ny Pressevirksomhed; saaledes blev der den sidste Søndag i Oktober forrige Aar uddelt over 10,000 Traktater; det samme Antal blev uddelt i Juletiden. Siden da har man modtaget Bestilling paa 10,000 Eksemplarer af en Traktat udgivet af Pater Jamanaka.

Som man ser, har man i Japan forstaaet den katholske Presses umaadelig store Betydning.

JOMFRU MARIA OG JAPAN.

En ikke-kristen Professor ved Universitetet i Kioto har i Løbet af sidste Aar holdt en Række Radioforedrag, i hvilke han med den største Ærbødighed har omtalt de Kristnes Jomfru Maria. Emnet for Foredragene var: »Den unge Pige i Nutidens Japan«.

Han talte særlig om Kyskheden. »Renheden,« sagde han, »er ikke et opdigtet Begreb, den er blevet realiseret til Fuldkommenhed af Kristi Moder, som de Kristne holder af at kalde »Jomfruernes Jomfru«.

»Vore unge Piger,« fortsatte Professoren, »forbereder sig paa at blive gode Hustruer og gode Mødre; her er ogsaa den kristne Madonna, Guds Moder, det mest fuldkomne Forbillede. Efterfølgelsen af Maria vil betyde mere for de unge Pigers Opdragelse end hvilken som helst heroisk Kvinde i vort Lands Historie.«

Iøvrigt har Avisen »Osaka Mainichi«, som er et af de mest indflydelsesrige Blade i Japan, offentliggjort en Række Artikler om de unge Pigers Opdragelse. Bladet har ligeledes opstillet den hellige Jomfru som et Forbillede for alle Mødre og fremtidige Mødre. En Række Mariabilleder illustrerer disse Artikler.

Karthago, Nadverens By.

I Anledning af Nadver-Verdenskongressen.

Af P. Bouben S. J.

Dansk ved Sv. Aa. R.

I disse Dage finder der en Nadver-Verdenskongres Sted i Karthago. Karthago, der nu hører ind under Islams Kulturomraade, er oldkristelig Jordbund. En Mængde Martyrere gav her Livet hen for Christus i Amfiteatret, hvis Ruiner nu er helt udgravede. Pave Leo IX mente, at der havde blødt lige saa mange Martyrer her som paa de kejserlige Arenaer i Rom. I Dybet af Martyrernes underjordiske Fængsler, hvor de til de vilde Dyrs Hyl ventede paa Timen, da de skulde bringe deres sejrige Offer, styrkede Jesus under Hostiens Dække disse Heltes Mod. En stor Iver og Kærlighed maa ogsaa have besjælet de Troende, der bragte Martyrerne denne Trøst, thi i et af sine Breve tilraader den hellige Biskop Cyprian sit Bispedømmes Børn ikke at gaa i for store Mængder til Fængslerne for ikke at vække Hedningernes Vrede, saa de saa sig foranlediget til at spærre Adgangen;

det er bedre, siger han, altid kun at sende en enkelt Præst og en Diakon og ofte skifte med dem.

Blandt Lavigerie-Musæets seværdige Genstande i Karthago, finder man mange Lamper, som den lærde *P. Dellatre* beskriver indgaaende. Et af de hyppigste Motiver er Fisken med det symbolske græske Navn, oingivet af smaa runde Brød: de Brød, som de Troende medbragte til Gudstjenesten, og som ved Præstens Ord blev forvandlet til Christi Legeme. Foruden Lamperne ser man ogsaa Støbeforme og Modeller af brændt Ler, der viser os Alterbrødene. Endelig ser vi paa en stor Mængde Lerskaar, Marmorrester, Brudstykker og Stumper af hellige Kar Symboler og Kendetegn paa Alterens Sakramente. Ved Siden af Offerlammet ser man f. Eks. en Vinranke med Løv eller en Due, der i Næbet bærer en Drue.

Dette vidner tydeligt om den fromme Dyrkelse af Nadver-Sakramentet i Kathagos gamle Kirke. Ogsaa Studiet af Karthagos Kirkelæres og Bispers Skrifter, særlig den hellige Cyprians og den hellige Augustins, vil blive et specielt Studium for Kongressen.

Den hellige Cyprian kalder Nadverens Sakramente »Kærnen i og den levende Sum af samtlige kristne Mysterier«, og hans Troende betegner det med et endnu langt kortere og skønnere Udtryk, i det ene Ord »Livet«. Disse det 3. Aarhundredes Kristne gik hver Morgen til Herrens Bord »de modtog daglig den hellige Nadver som Næring og Spise til Frelsen«.

Kristenforfølgelserne fik ikke Bugt med den heltemodige Kirke i Karthago. Men den blev splittet af Arabernes Stormflod, der Gang paa Gang væltede ind over Landet. I Middelalderen var der næppe et Par Tusinde Kristne i Landet Tunis, og det var Fanger eller Slaver. Dog skal det aldrig glemmes, at en Helgen, Kong Ludvig IX af Frankrig, døde paa Højen ved Byrsa kun faa Skridt fra den Domkirke, der blev opført til hans Ære af Kardinal Lavigerie. Da Præsten bragte Kongen det hellige Vandringsbrød, spurgte han, om han troede paa Jesu Nærværelse under Brødets Skikkelse, og Kongen svarede: »Vist saa, det tror jeg, og jeg tror det mere, end hvis jeg kunde se ham som Apostlene den Dag, da han opfor til Himmels«.

I de Aarhundreder, hvor Karthago var fuldstændig ødelagt og Tunis bygget paa dens Ruiner, var der i det af Barbarerne underkuede Land hele Hærskarer af Fanger, der i den hellige Nadver, som de nød aabenlyst eller i det skjulte, øste Styrke til at bære det sørgelige Slaveri og til ikke at fornægte Troen. — En gammel Kronist beretter, at »de rejste smaa Altre dybt inde i deres Fængsler og Fangehuller, og her frembar Præsterne det hellige Offer

og rakte Fangerne Nadveren«. En anden fortæller, at der var Foreninger til Ære for Alterens højhellige Sakramente, og at man i Tunis og andetsteds afholdt højtidelige Processioner i Fængslernes Indre. Man bar Hostien i Spidsen for »en Skare, hvis Lænker og Laser set med kristne Øjne beredte det hellige Sakramente en herlig Hyldest.«

Efter at Ærkebisen af Karthago Mgr. *Lemaitre* i sit sidste Hyrdebrev har skildret disse Træk, slutter han saaledes: »De Lænker, hvori de Kristne i Tunis saa længe har smægtet, er nu brudt. Nu er det vor Sag at berede Frelseren en anden Hyldest, langt herligere end tilforn, med en Procession, hvor Hostien denne Gang ledsages af en Skare fri og festklædte Kristne til Opbyggelse ogsaa for dem, der ikke deler vor Tro.«

Romersk Sogneliv.

Jeg bor i et af Roms største Sogne, hvor vi naturligvis har fejret Paasken paa sædvanlig Maade — omlrent som hjemme — som i Ordrup, i Sankt Andreas' Kirke. Trods Rom, det hellige Rom, den evige Stad, S. Petri og Pius XI's By, hvor jeg har slaaet Rod (og Rødderne bliver dybere og dybere), er mine Tanker dog i den stille Uge lige saa meget paa Ordrupshøj som her: Sankt Andreas er min Paaskekirke.

Ogsaa Hvide Søndag fejrede vi som hjemme: Børnenes første Altergang. Og ogsaa i Søndags gik Tankerne hjem — i Bøn for alle de danske Dreng og Piger, der nu havde den Lykke at kunne gaa til Herrens Bord: Danmarks Fremtid! Gud give jer Lykke og gode Raad, Sin Naades Lys sende han jer, at I i egenligste Forstand virkelig maa blive Fremtidens Danmark! Alle! Ingen maa være undtaget!

Men det var om i Dag, jeg vilde fortælle. »I Dag« har nemlig været ganske anderledes end hjemme: vi har bragt de syge Paaskekommunionen. Det er overalt i Rom Skik og Brug at fejre de syges Paaskekommunion paa festlig Maade, lige saa festligt som vi hjemme og ellers overalt i den katholske Verden fejrer Kristi Legemsfest. Og min (romerske) Sognepræst har altsaa valgt 2. Søndag efter Paaske til denne Fest.

Da vi i Morges lidt over 8 traadte ind i Kirken, var man allerede begyndt at stille sig op til Procession: det var Søstrene (Sankt Josephs — det saa helt hjemligt ud)

og de unge Piger. Vi havde været til en tidligere Messe og gik straks ind i Sakristiet, hvor vi hver fik en Kærte udleveret.

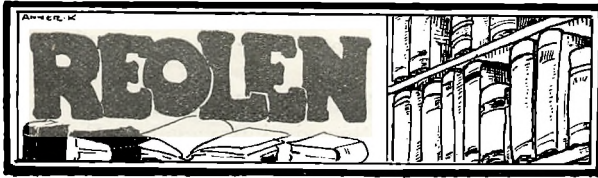
Messen er imidlertid færdig, Kirkens Klokker begynder at ringe, Processionen sætter sig i Bevægelse. En stor Procession. I Spidsen Drengene, derefter de unge Piger, alle i den hvide Kjole og Sløret fra i Søndags. (De forskellige Ungdomsforeninger og Kongregationer har deres Banner eller Fane med). Bag de unge følger Søstrene, der var nu kommet nogle Vincentssøstre (oh, Helsingør!) til. Efter disse nogle Kapucinere fra et Kloster i Sognet, bag dem en lang Række unge Augustinere, derefter de Studerende fra Præstekollegierne indenfor Sognets Grænser, en international Skare: i Hast konstaterer jeg Repræsentanter fra England, Tyskland, Ungarn, Holland, Svejts osv.; alle i hvid Korskjorte og med en tændt Kærte. Endelig Sognets Præst under Baldakinen: han bærer i Ciboriet Herrens hellige Legeme til de syge. Processionen sluttes af Menighedens Mænd og Kvinder.

Under en blaa Himmel i straalende Solskin drager vi frem, syngende — den ene Sakramentshymne efter den anden — Gade op, Gade ned — efter en bestemt Rute, saa vi kommer rundt til alle syge. Og hele Sognet tager Del: overalt hvor vi kommer frem, er Husene smykkede med Tæpper; og ved saadan en Lejlighed er Italienerne ikke smaalige: det er jo ikke givet alle at have »ægte Tæpper«, men »naar Vor Herre kommer forbi, pynter jeg op med det bedste jeg har.« Det er da ogsaa ofte et mærkeligt Skue, en saadan Husfacade frembyder: Gulvtæpper, Bordtæpper, kulørte Sengetæpper o. s. v. o. s. v. i en broget Mangfoldighed. Det er mig en Trøst, at Vor Herre ser paa Viljen, den gode og kærlige Vilje. Og den har ikke manglet. Det viste ogsaa den Blomsterregn, der dalede ned foran Baldakinen.

Ved de syges Bopæl gøres der Holdt. Den store Baldakin bliver ved Porten eller Gadedøren. To unge Klerke med Kærter gaar i Førvejen ind i Huset, efter dem Præsten og Levitterne under en mindre (paraplyformet) Baldakin. Imedens venter vi udenfor. Gaden genlyder af Sang — det er Fortroppen, Ungdommen; eller man beder stille hver for sig, eller i Fællesskab et af Litanierne — saaledes Menighedens Medlemmer, der altid samler sig om Baldakinen.

I Løbet af to—tre Timer havde vi besøgt alle syge, og syngende *Te Deum* drog vi atter hjem til Kirken, hvor Sognepræsten efter en kort Andagt meddelte den sakramentale Velsignelse.

Jacobus Canutus.

Johannes Jørgensen: Fra det ukendte Frankrig. Gyldendal 1930.
Pris Kr. 6,75.

Johannes Jørgensen er altfor beskeden, naar han giver Bogen denne Titel — thi takket være hans tidligere Bøger er de fleste af de Navne, han her nævner og omtaler, os ikke mere saa ukendte.

Paul Claudel, Huymans, Don Bosco, Baudelaire, Verlaine, Jan Verkade o. s. v. . . . Er alle disse Navne os ikke forlængst kendte og kære — om ikke fra andre Steder saa fra Johannes Jørgensens Bøger. Og er det ikke netop det store i hans Kunst, at han har formaaet — ofte maaske kun gennem faa Linier — at levendegøre disse Mennesker for os, saa de ikke mere var Navne, men Personligheder, som vi, ofte gennem J. J., kom til at staa i Gæld til. Gennem »Fra det ukendte Frankrig« øges denne vor kostbare Viden, og nye Navne føjes til.

Tre smaa Sider om »Lacordaires Kors«, og en stor og mærkelig Skikkelse staar lyslevende for os. Den straalende veltalende Prædikant, der efter sine aandelige Triumfer lader sig binde til et Kors, og hængende der — ene i Langfredagens tre vaandefulde Timer — gennemlever vor Frelasers Lidelse paa Golgatha. Det kunde kun en Mand af Format gøre, saa man bøjede sig i Ærbødighed derfor.

En Pilgrimsfærd til Saint Nolff i Bretagne, hvor Jan Verkade fandt den hellige Kirke i Form af en Katekisme, som han i sin Læsenød begyndte at kigge i en ensom Aften i Sengen ved et Tællelys, og som han først lagde fra sig, da den var læst igennem, og det lille Lys var udbrændt og udslukt, mens et herligt Lys samtidig tændtes i hans Sjæl og lutrede ham som Kristen og Kunstner, er noget nyt og skønt at læse om for os, der kender Jan Verkade, baade gennem hans Kunst (Ak! hvem der ejede et Eksemplar af »Taarnet«!) og den mærkelige Bog »Die Unruhe zu Gott«, der forlængst burde have været oversat paa Dansk.

Saaledes vandrer vi ved Johannes Jørgensens Haand gennem kendt og ukendt — fra »settlement«-Arbejdet i Paris' Omegn — drastisk fremstillet med sort og rødt Blæk! — til Leon Bloys mislykkede Besøg i Danmark i Anledning af hans Ægteskab med C. K. F. Molbechs Datter — »I Leon Bloys usandsynlige Liv er dette Ægteskab maaske et af de allerusandsynligste Kapitler.«

Afdelingen »Litterære Miniaturer« er en naturlig Fortsættelse af »Essays«, og skrevet med samme blændende Kunst som dengang. »Poul Gauguin og Danmark«, »Den, som var Fjenden«, »En fransk Anna Larsen« — — hvorfor nævne dem alle. Man véd, hvordan en Perlerække er, selvom man ikke nævner hver enkelt.

Og saa Slutningen: Et bedaarende Stemningsbillede af den gamle Vandringsmand, der sidder i Læ for Regnen under Løvet og lytter til Nattergalen. »Og er ikke ogsaa jeg en saadan gammel cheminot?«, slutter Johannes Jørgensen Bogen — og det er ikke svært at svare paa.

Jo — og ti Gange jo! Og gid »Vælsklands (og alle andre Landes) lifligt fløjtende Nattergale« altid maa tone i hans Øren, selvom »Galliens Hane« undertiden blander sin Røst deri.

Corrente del Mare.

Fr. Ad. Brems: Nogle korte Overvejelser og Instrukser om de evige Sandheder. Afattet særlig for Ungdommen. 129 S. Pris Kr. 1,35.

Pastor Brems skriver i Forordet: »Jeg har forsøgt at samle nogle Tanker om disse alvorlige Emner i en lille Bog, hvoraf den Lærer eller Lærerinde, til hvis Vejledning Børnene i Dagene før den hellige Kommunion er betroet, kunde forelæse en Del, alt efter Børnenes Alder og Udvikling.

Desuden var det mit Haab, at de Unge faar hver et Eksemplar med sig ud i Livet, og at de fra Tid til anden vilde læse og overveje de deri indeholdte Sandheder, som er saa vigtige for os, naar vi vil frelse vore Sjæle.«

Det er ingenlunde nogen let Opgave at skrive om disse store Spørgsmaal paa en saa enkel og letforstaaelig Maade, at Børnene hele Tiden kan være med. Men Pastor Brems har løst Opgaven med Glans. Trods den kedelige Titel er det paa ingen Maade nogen kedelig Bog. Hele Tiden holdes Læseren i Aande. Dertil bidrager ikke mindst de mange smaa Historier, som illustrerer Fremstillingen.

Forberedelsen af vore Børn til den første hellige Kommunion er jo af fundamental Betydning for hele vort Arbejde. Der kan derfor ikke gøres for meget for at hjælpe med her. Pastor Brems' Bog vil kunne være en stor Hjælp for dem, der underviser Børnene. Den vil kunne læses med Interesse af Børnene selv og de unge. Den vil for enhver frembyde en interessant og gavnlig Læsning. Endelig kan man bruge den til at holde Betragtninger efter.

Det er en folkelig Bog. Maatte det da ogsaa blive en Folkebog.

C. B.

Grace V. Christmas: Spøgelsel i Præstegaarden. 32 Sider. Bogforlaget Dania, 1930. 40 Øre.

Man kan ikke godt ønske sig en Læsning, der i højere Grad end denne Fortælling forener Spænding, Friskhed og Lødighed med hinanden.

Om Udgivelsen oplyser et lille Forord: Catholic Truth Society udsender hvert Aar Tusinder af Smaahæfter, indeholdende glimrende skrevne Fortællinger af de bedste katholske Forfattere. Ved C. T. S.s venlige Inødekommenhed ser vi os i Stand til at bringe en af disse Fortællinger — oversat af Holger K.-Hafstrøm — ud til vore Læsere, og vi tror, at baade unge og gamle med lige stor Glæde og Spænding vil læse dette første Hæfte, der, hvis Modtagelsen bliver, som vi venter det, senere vil faa Efterfølgere. Altsaa: Vil De have flere, saa sørg for, at dette bliver læst og solgt.

Bogforlaget Dania.

Vi kan oplyse, at det ikke drejer sig om noget nyt Forlag. Det er simpelthen Katholsk Ungdoms Forlag, som har faaet nyt Navn.

Hæftet faas i de katholske Bogsalg og paa Forlagets Kontor, Vester Voldgade 115 (Fuldm. K. B. Danielsen).

Det katholske, skandinaviske Tidsskrift Credo indeholder:

Aprilnummeret: Langfredag, af K. Kjelstrup. — Svar til en Sogneprest, af S. Undset. — Kyrkokrönika för 1929, af G. Armfelt. — En katedral, af K. Antell. — Den nye overhyrde i Norge, af K. Kjelstrup. — Från Credos Torn, af E. Sandquist. — Ignatius af Loyolas aandelige Øvelser, af A. Menzinger. — Karlsstadtidningens blandade äktenskap, af B. D. Assarsson.

Majnummeret: Lourdes, af P. Skansen. — Slutten front, af Mark. — Svar til en Sogneprest, II, af S. Undset. — Nordmann bispeviet i Rom, af A. Högh. — Om kyrkans väsen, I, af P. Kling. — Mater Misericordiae, af K. Antell. — Från Credos Torn, af E. Sandpvist. — Kirker og Kapper i Danmark.

Fra Hovedstad og Provins

Den katholske Børnehave.

I vor sidste Artikel om denne Sag oplyste vi, at de lovede Bidrag (og andre) kan indbetales paa Postkonto 24045 (St. Josefs Børnehave, Kbhvn, N.). Da imidlertid denne Betalingsmaade endnu ikke er alle tilvandt, vil vi gerne gøre opmærksom paa, at det er til Kassereren, Hr. Muremester A. V. Günther, Bangertsgade 11, Kbhvn, N., at Pengene skal sendes.

En Hilsen fra Helsingør.

En Gruppe Iykelige Først-Kommunikanter. I Baggrunden Pater Kelly.

Det polske Musæum i Maribo.

Pastor Klessens, Maribo, har faaet de mange Sager, der var udlaant til den store Udstilling i Poznan i Fjor, tilbage, og Pastoren har skænket hele denne Samling til den polske Afdeling, som er oprettet i Friluftsmuseets Anneks ved Skovnæs. Den polske Musæumsafdeling omfatter dermed ikke mindre end 416 Numre, saa det nu er blevet en ret betydelig Samling, der illustrerer Polakkernes Liv og Færden paa Lolland-Falster og belyser mangt og meget af de Skikke, de har haft, og som ikke mindst har Interesse for Museet derved, at Polakkerne efterhaanden selv glider bort fra disse ejendommelige Sædvæner. De faar derved en kulturhistorisk Interesse, der rækker ud over Dagen og Vejen. Det er den eneste Samling af den Art i Danmark, og der er ikke Tvivl om, at ikke mindst denne Afdeling vil vække de Fremmedes Opmærksomhed, naar de besøger det interessante Friluftsmusæum, som i alle Henseender er en Seværdighed af høj Rang.

Esbjerg.

Den unge Sognepræst, Pastor A. *Druyls*, har paabegyndt regelmæssige Ungdomsmøder, som afholdes hver første Søndag i Maaneden i Skolebygningen. I Betragtning af Menighedens endnu kun ringe Størrelse synes Tilslutningen

blandt de unge at være stor, idet der til det første Møde, som afholdtes 4. Maj havde indfundet sig 29 Dreng og Piger saavel fra Byen som fra Landdistriktet, der omfatter hele Ribe Amt. Alle 29 deltog i Majandagten, som afholdtes umiddelbart før Mødet. *Højris.*

Stor Christi Legemsfestprocession i Haderslev til Sommer.

København og Sjælland har sin store aarlige Samlingsfest i Processionen eller Valfarten til Haraldsted; og den kan ikke lovprises nok. Men vi Jyder har hidtil intet haft af den Slags; vi kan begribeligvis ikke tage helt over til Haraldsted uden i ganske enkelte Tilfælde, og dog trænger vi fuldt saa meget til noget af samme Art, noget, der rigtig kan samle, løfte og begejstre.

Nu er det imidlertid ved at komme. Christi Legemsfestprocessionen i Haderslev begynder at udvikle sig, saa at den kan blive vort Haraldsted. Kom, lad os alle være med!

For det første er der jo intet skønnere og intet herligere end offentligt og for hele Verden at vise vor Tro paa vor Frelasers virkelige Tilstedeværelse i Alterets helligste Sakramente; det er det mest katholske, som overhovedet gives.

Dernæst har Christi Legemsprocessionen netop i Haderslev en særlig Betydning og Opgave: Der findes nemlig spredt rundt omkring i hele Sønderjylland 15-1700 Katholiker. Jeg beder nu saa mindelig om, at man engang vil sætte sig en Smule i disse Katholikers Sted. En meget stor Del af dem kan yderst vanskeligt komme mere end en enkelt Gang til Kirke i hele Aaret; de er fattige, og Rejsen er lang. Lad os nu sige, at de saa virkelig kommer engang og saa finder en Kirke, som maaske kun er to Tredjedel fyldt. Er det noget, der kan begejstre dem rigtigt for deres Tro? Maa de ikke snarere faa det Indtryk, at den katholske Tro og Kirke er i Tilbagegang? — Det vil i hvert Fald meget let gaa saadan.

Men hvor ganske anderledes vil det ikke være, naar de kaldes sammen til stor Christi Legemsfestprocession i Haderslev og dér finder mange hundrede Katholiker, der under Musik og ildnende Sang bekender deres Tro paa Jesus i Sakramentet og ved begejstret Hyldest og dyb Ærefrygt viser, at de elsker ham af hele deres Hjerte, af hele deres Sjæl, af hele deres Sind og af alle deres Kræfter. Det be-

tyder noget for saadanne ensomme og efterhaanden maaske noget forskræmte Katholiker at se Katholiker fra Haderslev og alle Byer og Egne af Sønderjylland og desuden fra Kolding, Esbjerg, Vejle, Fredericia, Horsens, maaske Aarhus og Silkeborg og Assens, Faaborg, Svendborg og Odense og dertil Præster og enkeltvise Katholiker fra andre Dele af Landet.

Naturligvis vil det være godt, om der ved en saadan Lejlighed kan komme en Del Præster til Stede for at høre Skrifte og navnlig saadanne, som forstaar Polsk. Der vil let være mange Katholikker, hvis Skriftemaal skal høres i Løbet af meget, meget kort Tid.

Christi Legemsfestprocessionen i Haderslev er fastsat til tredje Søndag efter Pinse, altsaa Søndag den 29. Juni, Peter og Paulsfest, og det er Hensigten, at den for Fremtiden altid skal falde paa tredje Søndag efter Pinse. Messen begynder et Kvarter før Ti og Processionen Klokker halv Tolv.

Jeg beder alle, der paa nogen Maade kan, om at ville indrette sig derpaa i Tide. Ganske særlig velkomne vil eventuelle Sang- eller Musikkor være. Her er nu engang et rigtigt Arbejde til Guds Ære og Sjælenes Frelse.

Kolding, den 3. Maj 1930.

J. Olrik.

Jeg skænker denne Tanke min uforbeholdne Anerkendelse og haaber, at denne Fest maa samle mange Deltagere.

† JOS. BREMS,
Ap. Vikar.

De eucharistiske Kongresser.

De har deres Udspring i Lille, hvor Frk. Tamisier tog Initiativet. Næste Aar er det 50 Aar siden, at denne grundlæggende internationale Sakramentskongres blev holdt i Lille, altsaa 1881. Det var en ret beskedent Begyndelse. Der var kun 363 Deltagere; deriblandt var imidlertid fire Kardinaler, fem Ærkebisper og 24 franske, italienske, belgiske, tyske og schweiziske Bisper. Iøvrigt var en Række andre Nationer repræsenterede.

Lidt efter lidt voksede Verdenskongressen, der i de senere Aar har antaget kæmpemæssige Dimensioner.

Her er Listen over Kongresserne: 1882: Avignon, 1883: Liège, 1885: Freiburg (Schweiz), 1886: Toulouse, 1888: Paris, 1890: Ant-

werpen, 1893: Jerusalem, 1894: Reims, 1897: Paray-le-Monial, 1898: Brüssel, 1899: Lourdes, 1901: Angers, 1902: Namur, 1904: Angoulême, 1905: Rom, 1906: Tournai, 1907: Metz, 1908: London, 1909: Köln, 1910: Montreal, 1911: Madrid, 1912: Wien, 1913: Malta, 1914: Lourdes. Saa kommer Verdenskrigen og bryder Rækken. 1922: Rom, 1924: Amsterdam, 1926: Chicago, 1928: Sidney, 1930: Carthago.

Monstransen til Nadver-Verdenskongressen i Karthago.

En meget stor og pragtfuld Monstrans blev skænket til Anvendelse for Nadver-Kongressen i Karthago. Gaverne, der er indgaaet til dette Formaal fra Frankrig og Nordafrika, beløber sig omtrent til en Sum af 100,000 Fr. Dertil kommer yderligere talrige Ædelstene, der har fundet Anvendelse paa Monstransen. Monstransen selv fremviser i sin Form og Tegning antike Motiver, saaledes som men kender dem fra Udgravningerne i det oldkristelige Karthago. Den vejer 8 Kilo. Den pavelige Legat, Kardinal Lépecier, kan naturligvis ikke selv bære en saa tung Monstrans ved den store Procession, fire Præster maa derfor bære den foran ham. Efter Kongressen tilfalder Monstransen Domkirken i Karthago som Gave. (Kipa.)

Pavens Telefon.

»Nationaltidende« (Aften) af den 23. April giver følgende Oplysninger:

Samtidig med, at Paven har opgivet sit frivillige Fangenskab har den hellige Fader paa alle Maader moderniseret sit Hof i Vatikanet.

Man har ikke blot indført levende Billeder, Radio og Automobiler, men ogsaa Telefon i større Udstrækning end ved noget andet Hof, og Pavens eget Telefonapparat er endda — af det pure Guld, besat med ægte Perler og forsynet med det pavelige Vaaben.

Som man næsten kan gætte sig til, er dette kostbare Apparat en Gave fra det amerikanske Selskab, der har besørget Installationen i Kirkestaten, og da de amerikanske Blade samtidig gjorde stor Reklame med, at Paven nu kunde tale med hele Verden, var der ogsaa et af disse Blade, der ringede den hellige Fader op.

Bladet fik ogsaa Forbindelse, men Svaret lød — Paven er ikke hjemme.

Heraf kan man drage den Slutning, at naar Pavens Telefonapparat er af Guld, saa er det til Trods for, at det her drejer sig om et Taleapparat, dog at forstaa saaledes, at — Tavshed er Guld!

En pæn, dygtig Pige, som sammen med Husets Datter kan udføre alm. Husgerning, søges. Fru Læge Koefoed,

Lægeboligen, Karup v. Viborg.

Nye Telefon-Numre:

Hr. Pastor *Niels Hansen*: **Eva 1949.**

Hr. Pastor *Casimir Jaworski*: **Nora 570 x.**

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Huab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — alt efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragyderes Navne — uden Beløbangivelse — agles paaførl Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlægelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp Læge Falkonerallé 36 ¹ .		E. Bache Ingeniør, cand. polyt. Jacob Erlandsensgade 5 ³ .	
K. Bredholt Grosserer Enighedsvej 26, Charlottenl.	S. Berling Frue Jens Kofodsgade 1	Edv. Hansen kgl. Translatør Lundsgade 5.	
Johs. Hansen Bogholder, Sakristan Bredgade 64	Helge Jacobsen Direktør Kastelsvej 18.	G. Jensen Prokurist Møllebakken, Espergærde.	
Johannes Jørgensen Professor, Forfatter Assisi	C. B. Lohrer Grosserer Prinsessegade 26 København	K. V. Olsen Inspektør S. Fasanvej 98 ¹ Valby.	A. Osterhammel Frue Frederiksborggade 54
A. Ulke-Ramsing Hofdame Kastelsvej 19	A. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	E. Ronge Frøken Lykkesholmsallé 14	
F. Stratbøcker Frøken Jægerborgallé 19, Charl.	H. Stratbøcker Frøken Jægersborgallé 19, Charl.	G. Scavenius Frøken Markensgade 2	
A. Siegler Malermester Kingsgade 17.	F. Jürgensen-West Arkivar Ellevadsvej 14, Charlottenlund.		

Katholsk Ungdomsværn.

afholder ordinær Generalforsamling Mandag den 2. Juni Kl. 8 i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115³.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katholske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

N.B. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 24. Maj.

Efter Generalforsamlingen Kaffebord.

A. C. (D. u. S.) Onsdag den 21. ds. Kl. 8: Pastor Hubert Messerschmidt. »Kirkebygning og Kirkeudsmykning«.
— Gæstekort faas hos Administratores.

Et møbleret Værelse med Pension i privat Familie søges af ung Dame til September. Blt. mrk. 834 sendes til N. U.'s Redaktion

Kirkelig Kalender.

18. Maj 4. Sønd. e. Paaske.	25. Maj 5. Sønd. e. Paaske.
19. — M. Petrus Cælestin.	26. — M. Filip Neri, — <i>Bede-</i> <i>dag.</i>
20. — Ti. Bernardin af Siena.	27. — Ti. Beda. — <i>Bededag.</i>
21. — O. Ferialdag.	28. — O. Augustin. — <i>Bede-</i> <i>dag.</i>
22. — To. Ferialdag.	29. — To. Christi Himmel- farts Dag.
23. — F. Ferialdag.	30. — F. Dag i Oktaven.
24. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.	31. — L. Angela Mericia.

Ugens Messebønner.

18. Maj S. 4. Sønd. e. Paaske (587—427); 2. Venantius (914—748).
 19. — M. Petrus Cælestin (915—745); 2. Pudentiana (915—[67]).
 20. — Ti. Bernardin af Siena (916—746); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller Paven ([123,122]—[107]).
 21. — O. Ferialdag (587—427), uden *Credo*; 2. og 3. som Tirsdag.
 22. — T. Ferialdag (587—427), som Onsdag.
 23. — F. Ferialdag (587—427), som Onsdag.
 24. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([89]—[93]); 2. Om den Hel-
 ligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller Paven ([123.
 122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af
 Messebogen, det andet den gamle Udg.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 5	Kl. 8
Jesu Hjerter Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Ons-	
	dag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.	
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Firmelse.

4. Sønd. e. Paaske (d. 18. Maj) meddeler H. H. Biskoppen Firmelsen i Sakramentskirken. Stille Messer Kl. 7 og 8. Biskoppens Messe Kl. 9. Andagten er Kl. 5 Efterm.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 18. Maj i Messen Kl. 8.

Meddelelse fra kath. Menighedskontor.

Fra 10.—24. Maj er Menighedskontoret kun aabent fra 1—2. Mandag lukket hele Dagen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. årligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 230x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 21.

Søndag den 25. Maj.

1930

INDHOLD: Med Hjærterne ved de himmelske Ting! — Pave Pius XI's Rundskrivelse (Sluttet). — Fra den vide Verden. — Ved Konnersreuth til Troen. — Fritz West in memoriam. — Reolen. — Sort paa Hvidt. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Med Hjærterne ved de himmelske Ting!

For en aandeløs lyttende Skare af unge Klosterbrødre fortalte den gamle Pater:

»Mit trøsterigeste Apostolat har været blandt Cellerfangerne i . . . fængslet. Næsten alle Fanger dér omvender sig. Den store Ensomhed og Stilhed tvínger til Eftertanke. Næsten alle bliver de bedre i Fængslet. Nogle af dem lever et sandt kontemplativt Bønsliv. En ved jeg, gik direkte fra Straffeanstalten til Klosteret. En blev døbt i Fangeliden. Hvert Aar prædikede vi en Retræte for Fangerne. Som i et Amfiteater sad de der hver i sin Baas og saa ned mod Alteret, nogle med Maske for Ansigtet. Og ved de fire daglige Prædikener manglede kun een Mand, der ikke vilde vide af en Præst . . . Hvor de kunde lyttel — En vilde slet ikke mere bort, men blev som Hjælper i Fængslet, da han var fri . . . »Jeg kender mig selv,« sagde han, »kommer jeg ud, vil jeg være for svag til at fortsætte det gode, jeg her har lært at kende!« . . .«

Mange litterære »Fængselsminder« har fortalt os det samme. — — —

— Og nu den syge ». . . Spørgsmaal, man ikke stillede før, rejser sig. Intet forhindrer mere Ærligheden; man er ikke mere en Slave af sine Lidenskaber og falske Venner. Man genfinder sit ærlige Barnesind . . . det er dette: »at blive som Børn«. — Ja, den syge tænker! Han har sine svære Timer, sine tanketunge, søvnløse Nætter . . . Legemet svækkes, saa det ikke mere forhindrer Sjælens Himmelflugt: det er som Vingeslag, der driver op mod Højderne. — De syge mærker det eviges Nærhed, hvor mange siger ikke til os Præster disse rørende Ord om Tillid og Kærlighed til Gud, som de ikke tør sige til deres Familie for ikke at bedrøve. Hvor ofte oplever vi ikke Følelsen af dyb Respekt overfor en Sjæl, der er vokset, ja, allerede lyser af den nærmende Evigheds Glans . . .« (M. Désers. Dict. des Connaissances Religieuses IV col. 668).

Dette er det tvungne *Sursum Corda!* — —

Hvad er Klosterlivets Lykke andet end de himmelske Goder som Guds Svar paa Ofret af de jordiske? (Læs blot »En dansk Karmelit«!)

Hvem har ikke oplevet den Salighed, før og efter en Konversion eller et Klosterkald! (Læs »Katholsk Kristenliv« og »Trængselsaar!«)

Den Lykke kender enhver Kristen i sit Kristenliv. Den er saa tit (men ikke altid) knyttet til det religiøse Liv — den købes med Ofret af det jordiske. Den er »Retræternes« Hemmelighed. —

Dette er det frivillige »*Sursum Corda!*« — —

Da Jesus opfør til Himmelen stod Apostlene og stirrede længselsfuldt efter ham op mod de lysende Skyer. — Og den hellige Kirke beder ved Christi Himmelfart:

»Forund os, beder vi dig, almægtige Gud, at vi som tror, at din enbaarne Søn, vor Forløser, i Dag er opfaren til Himmelen, ogsaa selv i vore Hjærter maa dvæle ved de himmelske Ting. . .«

— Lad os fejre Christi Himmelfart og derefter holde Pintsenovenen med Majdronningen i den Aand!

Sursum Corda!

frater O. Præm.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Fortsat.)

Den katholske Skole.

Thi den ene Ting, at der i en Skole (ofte i alt for begrænset Omfang) undervises i Religion, er ikke nok til at tilfredsstille de Krav, Kirken og den kristne Familie maa stille, og det gør ikke Skolen tilstrækkelig egnet til, at katholske Børn kan søge den. Dertil kræves, at Skolens hele Undervisning og Indretning: Lærere, Skoleplan og Skolebøger i alle Fag er besjælet af Kristenaand under Kirkens Ledelse og moderlige Tilsyn, saa Religionen i Sandhed danner Grundlaget for og er Kronen paa hele Undervisningen, ikke blot i Forberedelsesskolen, men ogsaa i Mellemskolen og Gymnasiet. »Det er ikke blot nødvendigt,« for at citere Leo XIII's Ord, »at Ungdommen faar bestemte Timer i Religion, men ogsaa at hele den øvrige Undervisning er gennemtrængt af Kristendommens velugtende Duft. Er dette ikke Tilfældet, varmer og gennemgløder ænne hellige Luftning ikke Lærernes og Elevernes Sind, da vil man kun høste ringe Gavn af Undervisningen. Ofte bliver Følgen endog en ikke ringe Skade« (Brev 1. August 1897).

Sig ikke, at Staten i et Land med forskellig Trosbeken- delse kun kan løse Spørgsmaalet om offentlig Undervis- ning ved Oprettelsen af verdslige eller Simultan-Skoler. Staten kan og maa fornuftigvis, og kan endog lettere, løse det ved at overlade det frie Initiativ til Familien og støtte det med passende pekuniære Tilskud. At dette kan ske til Familiernes Tilfredshed og til Gavn for Undervisning, offentlig Ro og Orden, er de Nationer af blandet Tros- kekendelse et Bevis paa, hvis Skolevæsen er indrettet i Overensstemmelse med Familiernes berettigede Krav til Opdragelsen, ikke blot paa hele Undervisningsomraadet — her specielt ved rent katholske Skoler for Katholikerne — men ligeledes ved den simple Retfærdighedshandling, at Staten støtter de Skoler pekuniært, som Familierne vælger.

Anderledes er Stillingen i andre Lande af bladet Tres bekendelse. Der er det en ikke ubetydelig Byrde for Katholikerne, der, under deres Biskoppers Førelse og Ledelse og takket være Verdens- og Ordensgejstlighedens utrættelige Arbejde i Opfyldelsen af en alvorlig Samvittighedssag, helt af egen Lomme bekoster Katholske Skoler til deres Børn og højsindet og med fortjenstfuld Udholdenhed holder fast ved den Beslutning fuldt og helt ud at sikre det Løsen, de har valgt sig »katholsk Opdragelse for hele den kasske Ungdom i katholske Skoler«. Selv om der ikke tilflyder deres Skolevæsen Midler fra Statskassen, hvad der dog vilde være rimeligt og retfærdigt, saa kan dog ingen Stat, der anerkender Familiernes Rettigheder og retmæssige Krav paa fornøden Frihed, lægge dem Hindringer i Vejen.

Men hvor ogsaa denne elementære Frihed er undertrykt eller møder Modstand af forskellig Art, kan Katholikerne, selv om det koster store Ofre, ikke sætte nok ind paa deres Skolers Opretholdelse og Forsvar og paa Arbejdet for retfærdige Skolelove.

Katholsk Aktion for Skolen.

Alt, hvad de Troende gør for at gavne og forsvare deres Børns katholske Opdragelse, er en umiskendelig religiøs Handling og derfor den »Katholske Aktion«s vigtigste Opgave. Derfor banker Vort Faderhjerter i dybeste Anerkendelse særligt varmt for alle de Særorganisationer, der rundt om i Landene med stor Iver har taget sig dette meget vigtige Arbejde paa.

Det skal i denne Sammenhæng siges lydeligt, og gid det maa forstaas ret og af alle anerkendes som rigtigt: I intet Land i Verden driver Katholikerne Partipolitik, naar de arbejder for katholske Skoler til deres Børn: tværtimod gør de drevne af deres Samvittighed dermed et religiøst Arbejde. Det er ikke for herved at løsrive deres Børn fra Landets Forfatning og Folkeand, men netop for at knytte dem fast til den paa den mest fuldkomne Maade og den, der er bedst tjenlig for Landet. Thi den gode Katholik er netop som Følge af den katholske Tros-lære ogsaa den bedste Statsborger, der elsker sit Land og

adlyder Øvrigheden i Oprigtighed, af hvad Art den lovlige Statsform end er.

I denne Skole, der arbejder Haand i Haand med Kirke og Familie, oplever man ikke, at der, til øjensynlig Skade for Undervisningen, læres noget i de andre Timer, som staar i Modstrid med, hvad der læres i Religionstimerne. Og naar Opdragerens yderst samvittighedsfulde Kald nødvendigvis fører med sig, at Eleverne faar Indblik i fejlagtige Ting, der kræver Imødegaaelse, da vil der samtidig som en kraftig Modgift ydes dem en grundig og sund Belæring, saa det ikke geraader den kristne Ungdomsopdragelse til Skade men kun til Gavn.

Ligeledes vil Studiet af Modersmaal og klassisk Litteratur aldrig i disse Skoler blive drevet paa Bekostning af Sædernes Renhed. Thi den kristne Lærer vil følge Biens Eksempel og suge det reneste af Blomsten, men gaa de andre forbi, saaledes som den hellige Basilius lærte Ungdommen i sin Tale om Læsning af Klassikerne (P. G., t. 31, 570). Denne nødvendige Varsomhed — forøvrigt ogsaa tiltraadt af Hedningen Quintillian (Inst. Or. I. 8) — hindrer ikke, at den kristne Lærer beskæftiger sig med og udnytter alt det, som vor Tid byder paa af virkeligt Godt i de enkelte Videnskabsgrene og Metoder, efter Apostlens Ord: »Prøver alt. Beholder det gode (1. Tess. 5, 21). Derfor vil Læreren ved Indlemmelsen af noget nyt vogte sig for at opgive noget, som mange Aarhundreders Erfaring har lært var godt og gavnligt. Det gælder især Studiet af Latin, hvis Hensygnen vi i vore Dage mere og mere bliver Vidne til netop paa Grund af uforholdsmæssig Opgivelse af Metoder, der med stort Held anvendtes af den sunde Humanisme, der især i de kristne Skoler naaede en høj Blomstring. Disse vigtige Traditioner fordrer, at den Ungdom, der er betroet de katholske Skoler, undervises fuldt ud svarende til Tidens Krav i Litteratur og Videnskab, men at samtidig Undervisningen, navnlig i sund Filosofi, hviler paa et tilforladeligt Grundlag, gaar i Dybden og holder sig fjærnt fra denne forstyrrende, alt-mellem-hinanden-rodende Overfladiskhed, der »muligvis havde fundet det nødvendige, hvis den ikke havde søgt det overflødige« (Seneca Epist. 45). Derfor maa enhver kristen Lærer holde sig

for Øje, hvad Leo XIII i korte, men meget rammende Ord udtaler: »... med større Iver maa der arbejdes hen mod, at der ikke blot haandhæves en brugbar og holdbar Undervisningsmetode, men meget mere, at Undervisningen i Litteratur og Videnskab selv stemmer fuldstændig overens med katholsk Tro, og fremfor alt i Filosofien, af hvilken for en stor Del den rette Indstilling til de øvrige Kundskabsgrene afhænger« (Leo XIII Ep. enc. 21. April 1878).

Gode Lærere.

Gode Skoler er ikke saa meget Frugten af gode Skoleplaner, men meget mere og frem for alt af gode Lærere, der er godt uddannede og oplærte i de Fag, de skal undervise i, samt vel udrustede med saadanne aandelige og moralske Egenskaber, som kræves af deres høje Kald, og besjælede af en ren Kærlighed fra Gud til den Ungdom, der er betroet i deres Varetægt — just fordi de elsker Christus og hans Kirke, hvis Øjesten de unge er, og fordi Familiens og Fædrelandets sande Vel derfor ligger dem oprigtigt paa Hjærte. Vort Sind er fuldt af Fortrøstning og Tak til Gud og hans Godhed, naar Vi ser, hvorledes der ved Siden af de Mænd og Kvinder, der indenfor Ordenssamfundene helliger sig Lærergerningen, staar saa mange gode Lærere og Lærerinder — ligeledes, til Fremme for deres aandelige Interesser, sammensluttede i Fagkongregationer og Lærereforeninger, der maa prises og støttes som den katholske Aktions gode og stærke Hjælpetropper — der uselvsk, med Hengivenhed og Udholdenhed arbejder med paa den Kunst, som den hellige Gregor af Nazianz kalder »Kunsten over al Kunst og Videnskaben over Videnskaber« (Oratio II. P. G., t. 35, 436), den Kunst at lede og forme Ungdommen! Dog ogsaa om dem gælder Herrens Ord: »Høsten er stor, men Arbejderne ere faa« (Mat. 9, 37). Lader os derfor bede Høstens Herre, at han sender endnu flere saadanne Arbejdere til den kristne Opdragelsesmark, som det ligger Sjælehyrderne og de religiøse Ordners Generalforstandere ganske særligt paa Sinde at faa uddannet.

Ledelse og Tilsyn er ligeledes nødvendig i Opdragelsen

af de Unge, hvem »Lasten bøjer som Voks« (Horats Ars poet. v. 163) efter de Omgivelser, de geraader i. Man maa derfor fjærne al Adgang til Daarlighed og i Stedet for i Fritid og gennem Kammeratskab sørge for let Adgang til, hvad der er godt, thi »slet Tale fordærver gode Sæder« (1. Kor. 15, 13).

d) Verden og dens Farer.

Man kan godt sige, at i vore Dage trænges der særligt til et vidtrækkende og omhyggeligt Tilsyn, hvor der er mange flere Lejligheder end tidligere, der kan lede Ungdommen til moralsk og religiøst Skibbrud. Disse Farer ligger hovedsagelig i de vantro og slibrige Skrifter, der ofte paa ligefrem dæmonisk Vis forhandles til Spotpriser, i Biografforestillinger og nu ogsaa i Radioudsendelser, der saa at sige mangfoldiggør al Slags Lektüre og gør den lettilgængelig paa samme Maade, som Filmen gør med alle mulige Skuespil. Disse mægtigt virkende Publikationsmidler, der, hvis de ledes godt og efter fornuftige Principer, kan være til stor Gavn for Undervisning og Opdragelse, tjener desværre ofte kun til at ægge lave Drifter og Vindesygen. Den hellige Augustin sukkede over den Lidenskabelighed, hvormed ogsaa hans Tids Kristne droges mod Cirkuslegene, og han skildrer med dramatisk Livfuldhed sin Elev og Ven Alypius', lykkeligvis forbigaaende, sædelige Forvildelser (Confess. VI. 8). — Hvor maa Forældre og Opdragere dog ikke nu til Dags ofte begræde, at Ungdommen som Følge af vore Dages Forestillinger og slette Lektüre er kommet paa gale Veje!

Derfor fortjener alle de Opdragelsesvirksomheder Ros, som i ægte kristelig Opofrelse for Ungdommens Sjæle sætter sig den Opgave i dertil særlig bestemte Værker og Tidsskrifter at afdække for Forældre og Opdragere de moralske og religiøse Farer, der ofte er skjult i Skrifter og smuglet ind i Forestillinger; som heller ikke skyer noget Arbejde eller Besvær for at udbrede gode Bøger og bane Vej for Forestillinger, der virkelig kan virke opdragende, og som endelig, ogsaa under store Ofre, fremskaffer Skuespil og Films, hvor Dyden intet har at tabe, men meget at vinde.

Det fornødne Tilsyn betyder imidlertid ikke, at Ungdommen skal udsondres af det Samfund, hvori den skal leve og frelse sin Sjæl, men derimod nok, at den nu mere end før forud maa væbnes og hærdes paa kristen Vis mod Verdens Fristelser og Snarer, der efter Skriftens Ord kun er »Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Forfængelighed« (1. Joh. 2, 16). De unge maa altsaa, som Tertullian siger om de første Kristne, være, hvad ægte Kristne til alle Tider maatte være: »Medejere af Verden, og ikke af Vildfarelsen« (De Idololatria, 14).

Med dette Ord af Tertullian har Vi allerede berørt, hvad Vi har foresat os at behandle til Slut, hvad der imidlertid er af yderste Vigtighed, nemlig den kristne Opdragelses sande Væsen. Det giver sig af dens Særformaal. Og en Betragtning stiller først Kirkens ophøjede Mission paa Opdragelsens Omraade rigtigt i dens fulde Lys.

(Sluttes.)

Fra den vide Verden

VENSKABELIGT MØDE MELLE DEN PAVELIGE LEGAT OG DEN MEXIKANSKE PRÆSIDENT.

Ærkebiskop Leopold Ruiz y Flores, den apostoliske Legat i Mexiko og Præsidenten Ortiz Rubio har haft et særdeles venskabeligt Møde.

Der er al Grund til at tro, at Ærkebiskoppens Visit hos Præsidenten er en Forløber for et venskabeligt Forhold, saa at den Forstaaelse, man kom til i Juni, vil fortsættes i Form af en formel Overenskomst, der paa tilfredsstillende Maade vil regulere Forholdet mellem Kirken og den mexikanske Regering.

Et yderligere Tegn paa venskabelige Tilnærmelser ses deri, at den verdslige Presse i Mexiko har udtrykt sig med megen Sympathi om Ærkebiskoppen og gengiver pastorale Breve med meget forstaaende Kommentarer.

DEN EUKARISTISKE KONGRES.

Den internationale Nadverkongres fik et overmaade straalende Forløb. Vi har allerede berettet om Aabningshøjtidelighederne.

Torsdag, den 8. Maj, afholdtes en stor fælles Børnekommunion i Stadion. 6000 Dreng og Piger modtog med rørende Fromhed den hellige Kommunion. Om Eftermiddagen bragte 7000 Børn, klædt i hvidt og med Palmer i Hænderne, Mar-

Fra Kongressens Aabning: Folkeskaren foran Domkirken i Tunis holdes i Ave af Senegaleser-Soldater.

tyrerne deres Hyldest i Arenaen. Om Natten blev der holdt Gudstjenester, der varede indtil Kl. 2 om Morgenen i Domkirkerne i Tunis og Karthago.

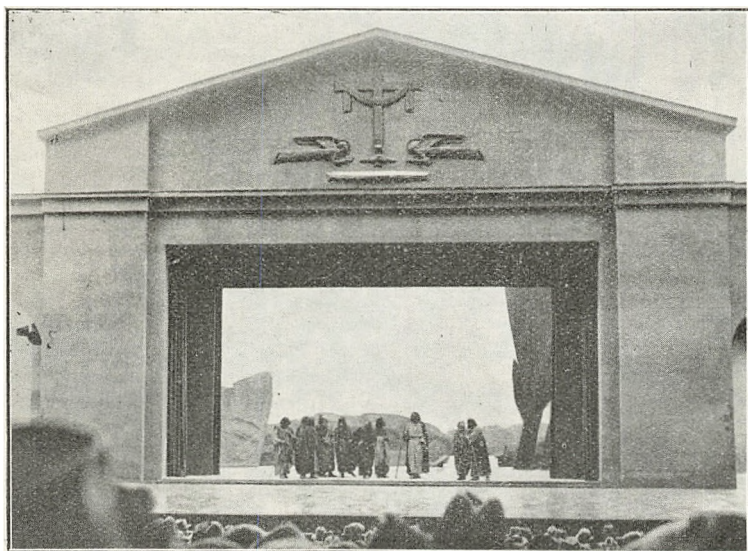
Om Fredagen holdtes et stort Fællesmøde, ved hvilket, blandt andet, Biskoppen af Karthago Mgr. Lemaitre talte om

den sjældne Fromhed, man finder hos Negrene i Sudan og Uganda. Om Natten drog 20 000 Mænd i Procession syngende med Fakler i Hænderne ind igennem Martyrernes Arena. Navnlig blev Credo sunget med en enestaaende Begejstring. Vi ser os ikke i Stand til at opregne de talrige større og mindre Sammenkomster, som fandt Plads indenfor Kongressens Ramme. Vi vil nøjes med at fremhæve den under særlig højtidelige Former afholdte Søndagsmesse og Eftermiddagens storslaaede Sakramentsprocession, hvorved Festlighederne kulminerede og fik en værdig uforglemmelig Afslutning.

I Kongressen deltog 7 Kardinaler, 100 Bisper, 4000 Præster og ca. 40 000 Lægfolk.

PASSIONSSKUESPILLET I OBERAMMERGAU

har, som vore Læsere vil vide af Dagspressen, taget sin Begyndelse. Til Trods for at den lille Landsby i de bayerske Højalper i mange Henseender er blevet moderniseret, har selve Skuespillet ikke mistet sin Umiddelbarhed og dybe, gripende Alvor.

Man har med stor Forventning imødeset den nye Kristus-Fremsteller Alois Lang's Udførelse af den saare vanskelige Rolle. Allerede ved den første Opførelse fik han imidlertid det varmeste Bifald. »Universe«'s Reporter fremhæver iøvrigt den skønne Farvevirkning, Optrinenes Storladenhed, som dog ikke berører Spillet dets enkle og jævne Karakter.

Ved Konnersreuth til Troen.

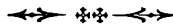

Pastor emeritus *Wegmann* fra Wien, som alt gentagne Gange har aflagt Besøg i den lille Flække Konnersreuth i Øvrephals, holder atter og atter Foredrag i Wien om Therese Neumann. I Fjor mødte der en 37aarig Wienerjøde til et saadant Foredrag. De sidste 12 Aar havde han staaet fremmed for al Religion, men følte sig sjælelig meget ulykkelig. Efter Foredraget bad han Præsten om dog, naar han kom til Konnersreuth, at anbefale hans sørgelige Sjælstilstand til Thereses Forbøn. Præsten efterkom gjerne denne Anmodning og Therese lovede at bede for Israeliten. Den 1ste Maj følte Jøden nu en stor Lettelse af sine tunge Sjælslidelser. Men samtidig følte han en brændende Trang til Optagelse i den katholske Kirke og bad Pastor *Wegmann* om Undervisning i Trossandhederne. I sin Længsel efter Frelse var han meget lærenem, og den 17. December kunde han til sin store Glæde døbes i Augustinerkirken i Wien. Therese Neumann var indskrevet som hans Gudmoder, thi *Huggo H.* var overbevist om, at det var hendes Forbøn, han kunde takke for den store Naade. Han vilde heller ikke undlade at bringe sin udmærkede Gudmoder en personlig Tak. Med Vilje benyttede han ikke Toget; paa sin Fod gik han fra Wien gennem Bøhmen til Konnersreuth. Efter en 17 Dages Vandring naaede han d. 15. Januar i Aar derhen. Desværre kunde han ikke straks opsøge Therese Neumann og faa hende i Tale. Hun laa syg af en hæftig Influenza kompliceret med en svær Lungebetændelse med en Temperatur paa 40 Grader. Som det var betydet hende i Ekstasen skulde hun gennemgaa denne svære Sygdom som et Sonoffer for en dybt sunken Pige, der, som det blev aabenbaret Therese, skulde dø Natten til den 16. Januar af samme Sygdom, men udsonet med Gud. Naar hun var død, vilde ogsaa Thereses Sone-Sygdom faa Ende. Saaledes var det virkelig ogsaa Tilfældet. Men hvor var den Lidelse svær! Hun laa medynksvækkende med stærk Rallen. I Feberheden raabte hun stadig paa Vand. Man rakte hende det; men hun stødte det atter fra sig uden at drikke. Hendes Tunge og Læber var tørre og hudløse. Dog, som forudsagt, om Morgenen d. 16. Januar kom hun sig. Hun var dog endnu for afkræftet til at gaa til Alters i Kirken. Derfor bragte Sognepræsten, Pastor *Naber*, hende Nadveren i hendes Stue. Han gav sin Wienerkollega Pastor *Wegmann* og den nyomvendte Jøde *Hugo H.* Lov til at følges med ham. Therese ventede i sit lille Kammer i Sengen med

udstrakte Arme længselsfuldt paa sin Frelser. Ved Synet af den hellige Hostie skinnede hendes Ansigt som forklaret, alle Spor af de udstaaede Lidelser forsvandt. Hun falder i den højeste Ekstase og ser nu sin Frelser som et lille Barn, hvorfor hendes Sjælesørger tøver en Stund med at række hende Nadveren for endnu en Stund at unde hende denne Salighed. Efter Modtagelsen af Hostien forsvinder denne helt pludselig paa hendes Tunge, uden at hun har foretaget den mindste Svælg- eller Synkebevægelse: Nu befandt Therese sig i en Tilstand af ophøjet Ro og gengiver ganske sagte, hvad Frelseren indgiver hende. Tydeligt taler hun om den store Naade, der er bleven hendes Gudsøn til Del. Hans Nærværelse er hende endnu ukendt. Hun siger, at han skal slutte sig til hendes første Gudsøn, den tidligere jødiske Apoteker B. Rothschild, der nu læser til Præst i Eichstädt. Efter omtrent 8 Minutter vaagner hun som af en dyb Søvn. Nu ser hun ogsaa de Tilstedeværende i Stuen og smiler. Pastor Wegmann forestiller nu hendes Gudsøn for hende. Hun talte kærligt med ham og lod ham fortælle hende om sin store Lykke. Han fik Lov til endnu et Par Gange at besøge hende, og efter at have givet ham et Par Smaaerindringer lod hun ham rejse hjem.

Da han var kommet hjem til Wien den 9. Februar mødte han til et Foredrag af Pastor Wegmann i en stor Sal, hvor han blev modtaget med megen Begejstring. Efter at Præsten havde talt, tog den Nydøbte paa almindelig Opfordring selv Ordet og skildrede, hvorledes han for at gøre Bod var vandret paa sin Fod fra Wien til Konnersreuth, og i bevægede Ord talte han om den store Lykke, det er at faa Troens Naadegave og om Glæden ved selv at have lært sin udmærkede Gudmoder at kende. —

(Fra Tysk ved Sv. Aa. R.).

Fritz West in memoriam.

Da jeg lærte Fritz West at kende, var han Mediciner og boede i Hovedvagtsgade. Den første Gang, jeg besøgte ham, gav han straks en Ejendommelighed til Kende, der fulgte ham hele Livet. Han fik en Bog frem af sin Reol og forklarede mig dens Indhold. Jeg tror, han var heldig i Valget den Aften; det var nemlig hans berømte Morfar Fritz Jürgensens Tegninger, jeg blev indviet i; en Del af dem kendte jeg for Resten fra min Boghandlers Udhængsskab paa Nørrebrogade.

Fritz elskede »Bogen«. Ingen vil kunne tegne hans Billede mere karakteristisk end ved at vise ham med en Bog i Haanden, som han udlægger for en eller flere Lyttere.

Derfor egnede han sig heller ikke for Medicinen. Filologi eller Historie eller noget i den Retning var det, der bedst laa for ham, og det blev da ogsaa paa det historiske Felt, han vandt sine Sporer. Det maa have været i 1885, jeg først traf ham og vandt hans Venskab. Stud. jur. Alexander Hansen, den senere Kontorchef i Magistraten, der tog sin Moders Navn Tardini, blev »der dritte im

Arkivar Fr. J. West, efter Tegning af Datteren, Birgitte West.

Bunde«, og da der senere kom en fjerde til, hvis Navn jeg vil dølge, da han er forsvundet, var vi hele fire katolske Studenter i København. Vi optraadte offentlig for første Gang ved Stenosfesten, 200 Aars Mindedagen for Niels Stensens Død, i 1886 som Ordens-Marskaller med røde Skærf.

West's Konversionshistorie kender jeg ikke nøje. Jeg ved kun dette, at han allerede som Alumnus paa Herlufsholm følte sig draget til den gamle Kirke, og at Pater Evers i Ordrup allerede den Gang kom til at betyde noget for ham.

I 1887 rejste jeg fra Landet og blev borte til 1899. I Løbet af disse 12 Aar gik der ikke mange Breve mellem os, men han skrev til mig, da han var kommet i Stilling, og da han havde forlovet sig. Særlig det sidste Brev husker jeg; det var affattet i meget højtidelige Vendinger og svarede i Stil til Stuen, hvor jeg fik det overbragt, et gammelmengelsk Rum paa et Landsæde i Lancashire.

Da jeg efter min Hjemkomst besøgte ham paa Kong Georgs Vej, var der Smaabørn i hans Stuer, og vi kom nu atter en hel Del sammen, især efter at han med sin Familie var flyttet til Ordrup. Hvad der afbrødes i 1887, fortsattes nu mellem os, og da Tardini ogsaa havde faaet Villa i Charlottenlund, var vi tre gamle Venner atter sammen.

Fritz West voksede i den Grad sammen med sin Kirke, at endog hans protestantiske Slægtninge glædede sig derover. Jeg ved bestemt, at hans Moder, der fra Begyndelsen af var bedrøvet over hans Konversion, endte med at være mere end beroliget over den. Men det var jo ogsaa klart at se, hvor lykkelig han selv var som Katholik, og at det var hans Religion, der gjorde ham til den Personlighed, han blev. Arkivar West var en Mønster-Kristen, en Kvalitets-Katholik. I Talen ved hans Jordefærd kunde jeg fremhæve, at han aldrig manglede ved den pligtmæssige Gudstjeneste, at han ofte saas ved Herrens Bord, og at han med Interesse og Varme tog Del i Kirkens Arbejde herhjemme. Som Formand i Ansgariusforeningen, som Sekretær i Vincentsforeningen, som Præfekt i Maria-Kongregationen og som regelmæssig Møder i Academicum Catholicum har afdøde givet os alle og især de unge det Eksempel, vi trænger til.

Ikke blot udadtil, men ogsaa i sit Indre var Fritz West en fuldtro katholsk Kristen, hvad han viste i Livet og ikke mindre i den lange Sygdomstid, der gik forud for hans Død. Paa Amtssygehuset, hvor han døde, taltes der paa Gangene om, at her var en Patient, der vidste, at han skulde dø, og var beredt til at dø. Vi, som jævnlig har været om den afdøde Arkivar i hans sidste og allersidste Dage, vil aldrig glemme det Eksempel, han har givet os paa, hvordan en rigtig kristen Mand lever, og hvordan han dør.

Af os tre Venner er de to døde, Tardini allerede i 1918, og nu er ogsaa den yngste gaaet bort.

Kun den ældste af de tre er tilbage, og han ønsker sig intet hellere end at komme til at dø som den Ven, han sidst har mistet.

Fred over dit Minde, kære Fritz!

Ludvig Günther.

Arkivar ved Rigsarkivet Fritz Jürgensen West er født i Flensborg 30. Januar 1866 som Søn af Overlærer A. P. West. Han var Dattersøn af den berømte humoristiske Tegner Fritz Jürgensen. Ligeledes nedstammede han paa mødrene Side fra den fremragende videnskabelige Urmager Urban Jørgensen.

Arkivar West blev Student fra Herlufsholm 1885 og tog statsvidenskabelig Eksamen i 1892. Allerede i 1893 blev han ansat ved Rigsarkivet som Assistent. Han blev hurtigt Arkivsekretær og avancerede i 1919 til Arkivar.

Hans Arbejde i Rigsarkivet karakteriseres af Dr. phil. Eiler Nystrøm («Politiken» ^{10/6}) saaledes: »Han havde ikke blot den virkelige Arkivmands medfødte Sporsans og Kombinationsevne, men tillige et ualmindeligt omfattende Kendskab til Fortidens Administration, og navnlig til de forvirrede Rester af Hertugdømmernes Regeringsarkiver, der er forblevet hos os.«

Arkivar West har forfattet en Række Afhandlinger, som er blevet offentliggjort i forskellige videnskabelige Tidsskrifter. Af særlig katholsk Interesse findes følgende Arbejder fra hans Haand:

»Uddrag af de ældste Kirkebøger for den romersk-katholske Menighed i København«. [1910.] (Særtryk af Personalhistorisk Tidsskrift.) »De danske Biskoppers Gensvar til de lutherske Artikler af 1530«. [1917.] (Schønbergs Forlag.) »Mindeblade om St. Andreas Kirken i Ordrup«. [1923].

Fr. J. West var en meget aktiv Katholik. Han var i sin Tid med til at stifte »Academicum Catholicum«. Fra 1917 lige indtil for kort Tid siden var han Formand for Ansgariusforeningen. Han har i mange Aar været Sekretær for Katholsk Underretnings-Bureau. Han var ivrigt Medlem af Vincentsforeningen og Mariakongregationen i Ordrup.

* * *

Arkivar West har to Brødre, hvoraf den ene: A. J. West, er Rektor for Statsskolen i Tønder, den anden er Ingeniør Adolf West, som indtager en høj Stilling i hollandsk Stats-tjeneste paa Java.

Fr. J. West efterlader sig sin Hustru, f. Hutters, og to Døtre, hvoraf den ældste styrer Huset for Farbroderen paa Java. Den yngste Datter, Frk. Birgitte West, den talentfulde Kunstnerinde, har ingen Præsentation behov.

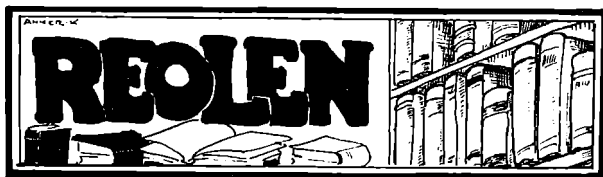
* * *

Arkivar West blev d. 19. Maj begravet fra Rosenkranskirken, hvor Sognepræst Bernh. Jensen holdt Rekviemmesse for den afdøde. Blandt de mange tilstedeværende

maa særligt nævnes: Repræsentationer for Rigsarkivet, Ansgariusforeningen og Academicum Catholicum.

Pater L. Günther holdt en meget gribende og meget personlig Tale over sin gamle Ven, hvis udprægede Tjener-sind han særligt fremhævede.

Sognepræsten foretog paa Katholsk Vestre Kirkegaard Jordpaakastelsen, hvorefter den afdødes Broder, Rektor A. J. West, hjærteligt bragte Familiens Tak for udvist Sympathi og Deltagelse.

Medlemsblad for Skandinaviske Kvinders Katholske Forbund.
Nr. 11. Maj 1930. 16. Sider.

Hæftet er som sædvanlig særdeles læseværdigt. Det begynder med en Mindeartikel om Ligaens nylig afdøde Prorektor, Kardinal Merry del Val. I en bemærkelsesværdig Artikel af den kendte Dominikaner i Oslo, Pater A. Lutz, »Hvordan Katharina af Siena blev en reformator«, drages bl. a. en interessant Sammenligning mellem den store Helgeninde og Luther. Fra svensk Side yder Dagmar Adams-Ray »Nogra Tankar om Liturgin«, hvori berettes om de prisværdige Bestræbelser i Sverrig for at fremme Menighedens inderlige Deltagelse i Messens Handling. I Udtog gengives den hellige Faders Brev til Kardinal Bertram, i hvilket gives Direktiver for Katholsk Aktion. Det er Principer, som ikke kan studeres for grundigt. I Anledning af de forestaaende »8 Dage paa Højskole« (13.—20. og 22.—29. August) paaviser Pastor Emil Fiedler Nødvendigheden af at klare de religiøse Begreber.

Desuden indeholder Hæftet et stort Antal Oplysninger og Meddelelser fra Ind- og Udland, praktiske Raad o. s. v., o. s. v. Vi lægger særlig Mærke til Meddelelsen om, at det nye »Vor Frues Kapel« i Trørød bliver indviet Søndag den 15. Juni.

C. B.

Vilh. Lorenzen: De danske Augustinerklostres Bygningshistorie.
Gad. 1928.

Som det niende Bind i Rækken af Dr. Lorenzens store Klosterværker er dette udkommet. Dets Format og Udstyr er værdigt som Forgængernes.

Som disse bringer det en Indledning om den saakaldede St. Augustins Orden, der ikke er stiftet af Augustin selv, men blot har hans Tradition til Basis; alt hvad der siges herom er korrekt og forstaaende. Der fortællles om Ordrens Ankomst til og Udbredelse i Danmark, om Klostrene i Viborg, Asmild, Vestervig, Æbelholt, Dalby, Eskildsø . . . og ikke blot om Ruiner og Rester, men om Livet og de Minder, der kan læses af Stenene, hvis Mæle er tydeligt for Forf.s fine historiske Sans.

Værket er fuldt af de dejligste Billeder og Opmaalinger ved Arkitekt Charles Christensen — en Række skønne, historiske Gudshuse, hvis stærke, rene Former og Maal den Dag idag kan tjene os til Model for katolsk Kirkebyggeri — frit for Dikkedarer, Nips og Galanteri; frit for Overlæssethed og Mangfoldighed, enkelt, storlinjet, stærkt i Buer, ædelt i Maal og Snit, ægte i Pryd, rent i Farver — og stemt sammen med Land eller By, hvor Kirke og Kloster laa; saa dansk som katolsk, med Roden i Oldkirken og den rige Krone i Byggetidens karskeste Luft.

P. S.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (28. og 29. Hæfte à 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1930.).

4. Bind af den store Litteraturhistorie nærmer sig med disse to Hæfter sin Afslutning; saa vidt man kan skønne, vil der kun være eet Hæfte endnu tilbage. Der fortællles ogsaa i disse Hæfter med bred Vidtløftighed om vore Dages baade større og ringere Digtere og Videnskabsmænd; saaledes ofres der ikke mindre end henved femten Sider paa Gustav Wied, hvis uhyggelige Værker underkastes en skarp Kritik. Interessant er paa mange Punkter Læsningen af Professor Andersens vidtløftige Gennemgang af den danske Litteratur, der er fuldt op af Tanker og Ord; men en Haandbog i den danske Litteratur er næstendels det sidste, man kan kalde denne Bog, og det var dog vistnok det, de fleste ønskede at faa, da de for fjorten Aar siden begyndte at abonnere paa den.

Den danske Litteratur i det nittende Aarhundrede gennemgaaes i tredje og fjerde Bind. Hvert af dem omfatter fem Kapitler og hvert af disse et Tiaar, »ikke den Litteratur, der fremkom paa den Tid, men den Generation eller Æt af Forfattere, som da fremtraadte i Trediveaarsalderen Modenhed. Synsmaaden er altsaa mere psykologisk end historisk, Enheden søges ikke i den ydre Historie, i Samtiden, men i den indre Historie, i Samtidigheden.«

Hæftet slutter med en mere kuriøs end overbevisende Oversigt og et Signalement af Aarhundredets Tiaar i litterær Henseende. Fra 1800—10 var Oehlenschläger Fører,

fra 1810—20 Grundtvig; fra 1820—30 J. L. Heiberg; fra 1830—40 H. C. Andersen, fra 1840—50 Søren Kierkegaard, de to Tiaar fra 1850—70 havde ingen specielle Førere, fra 1870—80 Georg Brandes, fra 1880—90 Henrik Pontoppidan og fra 1890—1900 Johannes Jørgensen. For hvert Tiaar anføres saa det »Mandskab«, der samlede sig om Føreren, dets Mærkeaar, Digternes Stand, Signatur og Løsen. Dette sidste var i 1880—90: moderne, virkelig, i 1890—1900: Jeg, Sjæl, inderlig. Det hele er, som sagt, kuriøst, et ejendommeligt Udslag af Forfatterens mærkværdige Hang til Konstruktion af aandelige Kasse-Systemer. *N. H.*

Om Konversion.

I Ribe Amtstidende (⁷⁻⁸/₅ 1930) fandtes en Kronik, med Titel »Konversion«. Den anonyme Forfatter søger at gøre Rede for: hvilke Bevæggrunde, der har ført Konvertiterne til den katholske Kirke. Forfatteren røber en forbavsende god Indsigt i katolsk Tankegang. Den katholske Liturgis Skønhed anføres, som saa ofte før. Hvad der derimod sjældnere peges paa udefra: vor Kirkes inderlige Fromhedsliv, bliver i denne Kronik belyst »... Men ikke blot det storslaaede i den katholske Kirke kan gøre Indtryk, ogsaa det ganske jævne og simple har sin Magt: en stille Messe en Hverdagsmorgen i et lille Missionskapel, Skolebørnenes enfoldige Bønner og barnligt fromme Psalmer:

Højt over alle Hjerter
et Hjerter for os slaar . . .

eller: Saa elsker Ven ej Vennen
og Brud sin Brudgom ej,
o milde Herre Jesus,
som du har elsket mig.

eller: Hil dig Havets Stjerne
Dig vi prise gerne,
Jomfrumoder, kære
Port til Himlens Ære!

Paa vort Liv tag Vare,
vogt vor Vej for Fare,
saa naar Livet svinder,
hist vi Jesus finder. —

og til sidst maaske Velsignelsen med Alterets Sakramente og Bønnen til den saligste blandt Kvinderne: Hil dig, Dronning, Miskundheds Moder, du vort Liv, vor Fryd, vort Haab, vær hilset! . . .«

Selve Konversionen karakteriseres træffende: . . . Men hvor himmelvidt er der dog ikke fra en saadan æstetisk Glæde over alt det skønne i den katholske Kirke til Konversionens bitre Angerstaarer, Ydmygelse og Bod? Man tør dristigt paastaa, at ingen er blevet Katholik af æstetiske Grunde; thi den katholske Kirke er en streng Herre (og dog saa mild en Moder) — den stiller Fordringer til sine Medlemmer. Livet i den er ikke for blødagtige, æstetiske Gourmander.«

En dansk »Don Quixote«.

Forstanderen for Statens Lærerhøjskole, Hr. Vilhelm Rasmussen, har med megen Magt og Vælde tordnet imod det gamle Testamentes Moral i nogle Kroniker i »Politiken«. Blandt andet har han harmfnysende citeret Profeten Joel: »Jeg (d. v. s. Jahve) vil ikke mere give jer hen til Forhaanelse blandt Hedningerne og Nordfjenden driver jeg langt bort fra Eder, og støder ham ud i et tørt, øde Land, hans Fortrop ud i det østlige Hav, og hans Bagtrop ud i det vestlige Hav, og Stanken af ham skal stige op i Luften.« Hvilken Grusomhed!

Men saa kommer OVERRABINER, Prof. D. Simonsen (Politiken ^{10/s}) og gør tørt og sagligt opmærksom paa, at den Fjende, som Vilhelm Rasmussen har saa megen Medynk med er — Græshopperne, der i mægtige Sværme har lagt Landet øde. — Tableau!

Det maa ikke være rart at være Forstander for Statens Lærerhøjskole, og saa blive afsløret som en »Don Quixote« — der paa Grund af svigtende Viden — har ført en drabelig Kamp med en Vejrmølle.

Fra Hovedstad og Provins

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Medlemmerne mindes om at overvære den h. Messe i Foreningens Intention Søndag d. 25. Maj. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet for Israels Omvendelse.

Foraarsfesten i S. M. D. M.

Ved S. M. D. M.s Fest for de unge Mennesker, der med dette Skoleaar forlader Sct. Mariæ Drengeskole, havde vi

den Ære og Glæde at se Hs. Højærværdighed Biskoppen som vor Gæst. Endvidere var Sognets Præst, Pastor Bern. Jensen, Kapellanen, Pastor Niels Hansen, og Pastor de Voss, kommet til Stede. Pastor de Voss holdt Fest-talen, ligesom ogsaa Biskoppen talte smukt baade for Ungdommen og for Foreningen og dens Styrelse. I Aftenens Løb blev der serveret Smørrebrød, Øl og Kaffe, og efterhaanden steg Stemningen, Taler og Sange vekslede ustandselig, indtil Biskoppen ved 11¹/₂-Tiden drog bort, ledsaget af de »gamle Drenges« taktfaste Hurraraab. L. A.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Det er nu et Aar siden, at dette fortjenstfulde Arbejde tog sin Begyndelse. Det skyldes i Særdeleshed Hr. B. Jettmars Offervilje, at der er opnaaet gode Resultater. Ved Plenarmødet i Katholsk Klub meddeltes, at der i den forløbne Tid var indtruffet 39 Ansøgninger om Arbejde og 50 Plads-Tilbud. I 24 Tilfælde opnaaedes Ansættelse.

Klostret i Allerslev.

Først efter at »Bag stængede Døre« er taget af Programmet, kan jeg give mig Tid til at ordne, hvad der taalte lidt Opsættelse. Koncerten den 30. Marts til Fordel for Cistercienserinderne i Allerslev gav 152 Kr. 25 Øre i Overskud. Billetsalg plus Garderøbe og Programsalg indbragte 257 Kr. 50 Øre, og Udgifterne beløb sig til 105 Kr. 25 Øre. Pengene er sendte til Nonnerne, som nu efter eget Skøn anvender dem til Nyanskaffelser og Reparationer, som haardt tiltrængtes. En hjertelig Tak bringes alle Bidragyderne og de assisterende! Verner Stabel.

Katholsk Stævne i Horsens.

Paa et d. 30. April i Vejle Præstegaard stedfundet Møde, hvor Lægmands-Delegerede fra de kath. Menigheder i Aarhus, Horsens, Vejle, Fredericia og Kolding var forsamlede med nogle gejstlige Herrer, blev det besluttet at antage et Tilbud fra Horsens Menighed, om at afholde et jydsk kath. Stævne i denne By, Søndag d. 13. Juli — Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at overtage Protektoratet for Festen og vil ogsaa selv komme til Stede.

Danmarks Katholiker indbydes venligst.

Nærmere Program vil senere fremkomme!

De katholske Lærestalter for Lægevirksomhed i Missionerne.

Lægehjælpen forbereder og fremmer Apostolatet i Missionerne. »Ofte kan man kun naa Sjælen ved Pleje af Legemet« sagde den hl. Fader, da fornylig en Tropa af Hospitalssøstre, der skulde rejse til Indien under Anførsel af en kvindelig Læge, blev forestillet for ham. Der findes for Tiden følgende katholske Uddannelsesanstalter for Missions-Lægehjælp: U. S. A.: Selskabet for katholske Missionslæger i Washington. Det driver Hospitaler, Apotheker, Sygeplejeskoler, Centrer for Børnehygjehjne, Epidemilejre, ambulante Sygepleje. Frankrig afholder aarlig sine medicinske Uddannelseskursus for Missionærer i »Institut catholique« i Paris og ved det katholske Universitet i Lille. Belgien ejer i sin medicinske Stiftelse i Kongo (»Fomulae«), der udgaar fra Universitetet i Louvain, et blomstrende Foretagende, som opretholder et Hospital i Kisantu. Desuden bliver der aarlig afholdt et Kursus for Sygeplejersker ved Universitetet i Louvain. Holland holder Missions-Lægekursus ved Universitetet i Rotterdam. Tyskland ejer det store, i sin Art enestaaende Institut for Missionslæger i Würzburg. Intetsteds i hele den katholske Verden er der skabt noget lignende for Uddannelse af Missionslæger. Universitetet i Innsbruck er i sin »Missions-skole« for kort Tid siden ogsaa begyndt paa Lægevidenskab. I England har Konvertiten Fru Dr. Lamont dannet en Forening af kvindelige Missionslæger, som virker i Kina, Mesopotamien og Afrika. I Italien har man Missions-Lægekursus ved Universitetet i Parma, i 6 Salesianer-Uddannelsesanstalter og i Consolata-Institutet i Turin. I Schweiz bliver lignende Kursus afholdt ved Universitetet i Freiburg og ved Missionsinstituttet for Verdenspræster i Immersee. Under Pius XI' Ledelse udbredtes saaledes Missionslægebevægelsen, som Protestanterne er langt forud for os i, ogsaa mere og mere i den katholske Lejr.

En lille praktisk Reform.

Vor Tids forandrede Kaar har nødt Franciskanernonnerne i La Cross, Wisconsin, til at forandre lidt paa deres Ordensdragt. De har kasseret den stivede Strimmel i deres Hovedtøj og nøjes med et enkelt sort Slør.

Nonnerne har, praktiske som Amerikanerne kan være, indført denne Forandring paa Grund af den Fare, de nu til Dags er udsat for, naar de skal krydse Byens Gader, og fordi den moderne Tid kræver, at man i enhver Henseende sparer paa Tid og Arbejde.

(The Universe, 25. April 1930.)

Diskretion.

»Margrethe har sagt mig, at du havde fortalt hende den Hemmelighed, som jeg havde bedt dig om ikke at fortælle hende«. — »Det er dog uforskammet! Jeg havde sagt til hende, at hun ikke maatte fortælle dig det.« — »Det gør ikke noget! Jeg har sagt til hende, at jeg ikke vilde fortælle dig, at hun havde sagt det til mig. Nu maa du ikke fortælle hende, at jeg har sagt det til dig.«

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om den *Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505. Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 28. April 1929.

Josef Brems,

Biskop. Apostolisk Vikar for Danmark.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Christi Himmelfartsdag Kl. 3 Eftm.**

Søndagsgudstjenesten i Sommermaanederne i Provinsen.

De Herrer Præster bedes sende Meddelelse til Redaktionen, i Fald der er indtraadt Forandring i Gudstjenestetiderne siden sidste Sommer.

Til Anmeldelse har vi (i sidste Øjeblik) modtaget: *R. Wickl, S. J.: Pinsebetrægtninger.* Oversat af Ellen Wahl. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel. 176 Sider. Pris Kr. 1.75.

FRA REDAKTIONEN. Skrifter, som ønskes anmeldt baade i Nord. Ugeblad og Kath. Ungdom, maa tilsendes Redaktionen i to Eksemplarer.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Generalforsamling afholdes Mandag d. 2. Juni Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften, Bredgade 67 o. G. Bestyrelsen.

Katholsk Ungdomsværn.

afholder ordinær Generalforsamling Mandag den 2. Juni Kl. 8 i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115³.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katholske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

N.B. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 24. Maj.

Efter Generalforsamlingen Kaffeord.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur Josef Brems, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — alt efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidragyderes Navne — uden Beløbangivelse — agtes påført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlægelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør K. V. Olsen, S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.

E. d'Auchamp		E. Bache	
Læge		Ingeniør, cand. polyt.	
Falkonerallé 36 ¹ .		Jacob Erlandsensgade 5 ^o .	
K. Bredholt	S. Berling	Edv. Hansen	
Grosserer	Frue	kgl. Translatør	
Enighedsvej 26, Charlottenl.	Jens Kofodsgade 1	Lundsgade 5.	
Johs. Hansen	Helge Jacobsen	G. Jensen	
Bogholder, Sakristan	Direktør	Prokurist	
Bredgade 64	Kastelsvej 18.	Møllebakken, Espergærde.	
Johannes Jørgensen	C. B. Lohrer	K. V. Olsen	A. Osterhammel
Professor, Forfatter	Grosserer	Inspektør	Frue
Assisi	Prinsessegade 26	S. Fasanvej 98 ¹	Frederiksborggade 54
	København	Valby.	
A. Ulke-Ramsing	A. Ronge	E. Ronge	
Hofdame	Frøken	Frøken	
Kastelsvej 19	Lykkesholmsallé 14	Lykkesholmsallé 14	
F. Stralbøcker	H. Stralbøcker	G. Scavenius	
Frøken	Frøken	Frøken	
Jægerborgallé 19, Charl.	Jægersborgallé 19, Charl.	Marskengade 2	
	A. Siegler		
	Malermester		
	Kingosgade 17.		

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdage
St. Ansgars Kirke	Kl. 5	Kl. 8
Jesu Hjerter Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.
		Tirsdag, torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Kirkelig Kalender.

25. Maj 5. Sønd. e. Paaske.	1. Juni Sønd. i Oktaven.
26. — M. Filip Neri, — <i>Bede- dag.</i>	2. — M. Dag i Oktaven.
27. — Ti. Beda. — <i>Bededag.</i>	3. — Ti. Dag i Oktaven.
28. — O. Augustin. — <i>Bede- dag.</i>	4. — O. Franciscus Carac- ciolo.
29. — To. Christi Himmelfarts Dag.	5. — To. Oktav af Christi Himmelfart.
30. — F. Dag i Oktaven.	6. — F. Norbert.
31. — L. Angela Mericia.	7. — L. Pintsældag.

Ugens Messebønner.

25. Maj S. 5. Sønd. e. Paaske (590—430); 2. Gregor VII (916—751).
3. Urban (908—752).
26. — M. Filip Neri (917—752); 2. Bededagen, (595—435). 3. Eleutherius ([5]—[5,11]). I Forbindelse med *Bønprocessionen* læses dog Bededagens Messe (594—434) med Ihukommelse af Dagens Fest; det samme gælder *Tirsdag* og *Onsdag* (paa hvilken sidste Dag Vigilien ogsaa ihukommes).
27. — Ti. Beda (919—754); 2. Johannes I ([8]—[9]), 3. Bededagen (595—435).
28. — O. Augustin af Canterbury (920—755); 2. Vigilien (591—431). 3. Bededagen (595—435).
29. — T. Christi Himmelfarts Dag (600—439).
30. — F. Dag i Oktaven (600—439); 2. Felix I ([4,11]—[5,11,12])
3. Gudsmoder ([90]—[94]).
31. — L. Angela Mericia (923—758); 2. Oktaven (600—439); 3. Petronilla ([66]—[67]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 25. Maj Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Nyhed: *Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.* 32 Sider. 40 Øre. Faas i vore Bogsalg og paa Bogforlaget Danias Kontor, Vestervoldgade 115 (Fuldmægtig K. B. Danielsen).

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »*Vejledning i katolsk Trosliv*« af Dewald. Faas i vore Boglader.

Min kære Mand,

Fritz Jürgensen West,

Arkivar i Rigsarkivet,

gik Onsdag den 14. Maj hjem til Gud styrket ved Kirkens Sakramenter.

Paa Døtres og egne Vegne
Agnes West.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 22.

Søndag den 1. Juni.

1930

INDHOLD: Den katolske Fare. — Pave Pius XI's Rundskrivelse (Sluttet). — Fra den vide Verden. — Forfølgelser i Armenien. — »Kongernes Konge« i Japan. — Tre Breve. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Om at læse. — Mosaik. — En Gave til Biskoppen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Den katolske Fare.

I »Svenska Dagbladet« for d. 18. Maj kunde man læse et Opraab af ualmindelig stort Format. Med store og fede Typer bebuder Overskriften: *Front mot den katolska propagandan! Fram för lutherdomens hävdande og försvar.*

Opraabet, som er underskrevet af et stort Antal Præster og Lægfolk, henvender sig til hele det svenske Folk, hvis Bistand anraabes. Ved at give Penge til et dertil oprettet Fond vil alle kunne medvirke til et Forsvar imod det katolske Angreb.

I Anledning af dette Opraab udtrykker vi Ønsket om, at de svenske Katholiker ikke maa blive fristede til Hovmod. Der er i hele Sverrig kun 2700 Katholiker, $\frac{1}{10}$ Procent af hele Befolkningen, ifølge Opraabets egne Opgivelser. Og ikke desto mindre skælver hele den svenske Folkekirke overfor denne Haandfuld Mennesker. Sandelig, her maa jo være en enestaaende Kvalitet, der kan bøde paa den ringe Kvantitet!

Da det jo kun er aandelige Vaaben, som staar til de svenske Katholikers Raadighed, nemlig Ordet, Bønnen og det gode Eksempel, er det altsaa en enestaaende *aandelig* Kvalitet, som vor Kirkes Repræsentanter i Sverrig betegner. Og dette anerkendes af Kirkens Modstandere paa en saa uforbeholden Maade! I Sandhed, de svenske Katholiker har Grund til at være meget taknemlige for dette Opraab, som gør en saa storslaaet Reklame for deres Arbejde!

Her i Danmark har vi ogsaa kendt Eksempler paa, til hvor stor Gavn for vort Arbejde det har været, naar man — truende og tryglende — har advaret imod den katholske Kirke.

Den, der skriver disse Linjer — med samt hans Familie — skylder en protestantisk Præsts voldsomme Protester at være naaet frem til den sande Kirke. Der er mere end en protestantisk Præst, som — meget mod sin Vilje — har vist Vejen til Rom. Dette ligger noget tilbage i Tiden. I de senere Aar har man været for klog til saaledes at samarbejde med os. Men i Sverrig viger man aabenbart ikke tilbage for at give Katholikerne en kraftig Haandsrækning.

Det er interessant, at Birgittaklosteret i Djursholm særlig nævnes i Opraabet. Vi giver Underskriverne Ret. Disse Søstre er ganske overordentlig farlige. Der er nemlig ikke nogen aandelig Magt, der er saa stor som det sande kristne Eksempel paa Selvfornægtelse og bogstavelig Efterfølgelse af Christus. Overfor et Angreb i Ord kan man som Regel klare sig, men overfor et saadant Eksempel maa man give op. *Det* kan man ikke bortforklare, det er en Realitet.

Dette farlige Vaaben beder vi ogsaa vore Trosfæller her i Landet bruge saa flittigt som muligt.

Enhver af os betegner aabenbart en Fare for Protestanterne. (Ikke sandt, vi bliver helt højtidelige ved det!) Men saa lad det da ogsaa virkelig være sandt. Lad os true vore Omgivelser med det farlige, sande kristne Eksempel, som virker saa ødelæggende paa alle Fordomme og underminerer enhver Form for snæverhjetet Protestantisme.

Til Kamp, Katholiker! Lad os jage Skræk i alle snæversindede Aander ved vort gode Eksempel. C. B.

Pave Pius XI's Rundskrivelse: Om Ungdommens kristne Opdragelse.

(Sluttet.)

Den kristne Opdragelses Formaal og Form.

Den kristne Opdragelses egentligste og direkteste Maal er Samarbejde med Guds Naade i Skabelsen af sande og fuldkomne Kristne: det er Skabelsen af selve Christus i de Sjæle, der er genfødt i Daaben, svarende til Apostlens tydelige Udtryk: »Børnlille, som jeg atter føder med Smerte, indtil Christus atter faar vundet Skikkelse i Eder« (Gal. 4, 19). Den sande Kristen maa jo leve sit overnaturlige Liv i Christus: »Christus, eders Liv« (Kol. 3, 4) og vise det i hele sin Færd: »for at ogsaa Jesu Liv kan aabnebæres i vort dødelige Kød« (2. Kor. 4, 11).

a) Skabelsen af en sand Kristen.

Derfor spænder den kristne Opdragelse ogsaa over hele Menneskelivets Omraade, det naturlige og overnaturlige, det aandelige og moralske, den Enkeltes Liv, Familiens og Samfundets, ikke for paa nogen Maade at begrænse det, men for at løfte det, ordne og fuldkommengøre det efter Jesu Christi Eksempel og Lære.

Den sande Kristen, der er Frugten af den kristne Opdragelse, er altsaa det overnaturlige Menneske, der bestandigt og konsekvent tænker, dømmes og handler efter en sund Fornuft, der er oplyst af det overnaturlige Skær, der udstråler fra Christi Eksempel og Lære: eller for at sige det med vor Tids Ord: det sande og fuldendte Karakttermenneske. Thi ikke enhver vilkaarlig, efter rent subjektive Principer konsekvent og støt gennemført Livsførelse er Tegn paa den sande Karakter, men kun den Livsførelse, der i udholdende Bestandighed efterlever Retfærdighedens evige Grundlove — som ogsaa den hedenske Digter indrømmer, hvor han uløseligt sammenknytter og berømmer »Manden, der er re færdig og sine Forsætter tro« (Horats Ode 1. III, od. 3, v. 1). Paa den anden Side kan der kun findes fuldkommen Retfærdighed der, hvor

der gives Gud, hvad Guds er, saaledes som den sande Kristen gør.

Dette den kristne Opdragelses Endemaal synes Verdensmennesker en verdensfjern Idé, eller snarere uopnaeligt, hvis man da ikke skal underkue og fortrænge de naturlige Evner og give Afkald paa al jordisk Id, altsaa noget, der er Samfundslivet og Lykken her paa Jorden fremmed og i Modstrid til alt Fremskridt paa Litteraturens, Videnskabens, Kunstens og alt Kulturarbejdes Omraade. Paa en saadan Indvending, som Hedningerne, ogsaa den Tids dannede, fremsatte i deres Ukyndighed og Fordom — og som desværre gentages endnu hyppigere og mere haardnakket i vor Tid —, svarede den Gang Tertullian: »Vi staar ikke fremmed for Verden. Vel mindes vi, at vi skylder Gud, vor Skaber og Herre, Tak; men vi kaster ikke Vrag paa nogen Frugt af hans Gerninger; kun holder vi Maade for ikke paa overdreven eller forkert Vis at gøre Brug deraf. Derfor lever vi sammen med eder i denne Verden ikke uden noget Forum, ikke uden nogen Torveplads, ikke uden Bade, Boder, Værksteder, Gæstgiversteder, eders Markeder og øvrige Handelssamkvem. Sammen med eder dyrker vi Skibsfart, øver Soldaterhaandværk, driver Landbrug og Handel. Vi har altsaa den samme Næringsvej som I og yder vor Arbejdskraft i eders Tjeneste. Hvordan vi da kan blive regnet for unyttige i eders økonomiske Samfundsliv, vi, som dog faar vort Brød og Arbejde sammen med eder og af eder, kan jeg virkelig ikke indse« (Apol. 42).

b) Den sande Kristen er ogsaa den bedste og dygtigste Statsborger.

Det er altsaa langt fra, at den sande Kristen lader haant om jordisk Id og vanrøgter sine naturlige Evner. Tværtimod, han lader dem smelte sammen med det overnaturlige Liv til en velordnet Helhed og udvikler og fuldkommer dem derved og adler saaledes det naturlige Liv og tilfører det rige Værdier, der ikke blot kommer den aandelige og evige, men ogsaa den naturlige og jordiske Verden til Gode.

Et Bevis herfor er hele Kristendommens og dens Vær-

kers Historie, der op til vore Dage er ensbetydende med den ægte Kulturs og det sande Fremskridts Historie. Et Bevis herfor er Helgenerne, som Kirken, og kun den, ejer en Rigdom af. Helgenerne har til Fuldkommenhed naaet Maalet for den kristne Opdragelse og har derved adlet Menneskeslægten og tilført den rig Velsignelse paa alle Omraader. Helgenerne var, er og vil i Sandhed altid blive Menneskeslægtens største Velgørere og de bedste Forbilleder for enhver Stilling og hvert Kald, hvert Erhverv og hver Bestilling, fra den simple Landmand og Bonde til den Lærde og Dannede, fra den beskedne Haandværker til Hærføreren, fra den private Familiefader til Monarken, der raader for Land og Folk, fra den stille Husligheds jævne Piger og Fruer til Dronninger og Kejserinder. — Og endvidere, hvad maa man dog ikke sige om dette mægtige Arbejde for jordisk Menneskelykke, som skyldes Evangeliiets Missionærer, der sammen med Troens Lys ogsaa bragte, og bringer, Kulturens Velsignelser til de uciviliserede Folkeslag? Hvad om Grundlæggerne af talrige karitative og sociale Institutioner og om den uoverskuelig store Skare hellige Opdragere og Opdragerinder, der har foreviget og mangfoldiggjort deres Gerning i deres frodige kristne Opdragelsessiftelser til en Støtte for Familierne og og en uvurderlig Gavn for Nationerne?

c) Jesus, vor Opdrager og vort Forbillede for Opdragelsen.

Dette er de Frugter — Velgerninger af al Art — just for Livet og for den overnaturlige Dyd i Christus, som den kristne Opdragelse udvikler og modner i Menneskene. Thi den Herre Christus, vor Læremester fra Gud, er ogsaa dette Livs og denne Dyds Kilde og Giver og ved sit Eksempel samtidig et Forbillede for Mennesker i alle Forhold og særlig for Ungdommen ved de Aar i Nazareth, som henrandt i det Skjulte, i Arbejde og Lydighed, prydet i Gud og Menneskers Øjne med alle personlige, huslige og sociale Dyder.

Slutning.

Summen af de uendelig værdifulde pædagogiske Rigdomme, vi hidentil næppe eller kun delvis har naaet at antyde, tilhører Kirken saaledes, at de ligefrem er Eet

med dens Væsen. Den er jo Christi mystiske Legeme, Christi pletfri Brud og derfor en frodig Moder og en fuldstændig uafhængig og fuldendt Opdrager. Derfor udbrød den store og aandsvælige hellige Augustin — hvis Heden-gang vi belaver os paa at fejre Femtenhundredaars Minde-dagen for — fuld af hellig Begejstring for en slig Moder i følgende Lovprisning: »Katholske Kirke, de Kristnes sande og virkelige Moder, du lærer ikke blot en helt prud og kysk Dyrkelse af Gud, hvem det er saligt Liv at vinde; men saaledes elsker du Næstekærlighed og Barmhjertig-hed, at der hos dig findes virksom Lægedom i rig Mang-foldighed for al Slags Sot, som Sjælene sygne af for deres Synders Skyld. Du opøver og oplærer, svarende til den legemlige som den sjælelige Udvikling og Trang, Børnene paa barnlig Vis, Ungdommen med Fasthed og Alderdommen med Skaansomhed. Børnene underordner du Forældrene i frivillig Underkastelse; Forældrene tilstaar du kærlig Myndighed over Børnene. Du knytter Brødrene fastere og inderligere sammen ved Religionens end ved Blo-dets Baand. . . I Mindet om de fælles Stamforældre knytter du Borger til Borger, Folk til Folk — med et Ord alle Mennesker til hverandre ikke blot ved sociale, men ved broderlige Baand. Du lærer Kongerne at bære Omsorg for deres Folk; Folkene maner du til Lydighed mod deres Konger. Med Omhu lærer du, hvem Ære tilkommer, hvem Kærlighed, hvem Ærbødighed, og hvem Frygt; hvem Trøst, hvem Formaning, hvem Dadel, hvem Straf. Saaledes viser du, at ikke alle tilkommer det samme. Men alle Kærlig-hed, og ingen Uskel« (De moribus Ecclesiae catholicae lib. I. c. 30).

Lad os, Ærværdige Brødre og højtelskede Sønner, løfte Hjerter og Hænder i Bøn til Himlen »til vore Sjæles Hyrde og Biskop« (1. Petr. 2, 25), til vor Gud og Konge, »der giver Herskerne Love«, at han i sin Almagts Vælde maa lade den kristne Opdragelses herlige Frugter modnes til en stadig større Høst »i al Verden« og lade den bære stadig rigere Fold til Velsignelse for den enkelte som for Natio-nerne.

Som Pant paa Himlens Naade meddeler Vi med fader-

lig Kærlighed Eder, Ærværdige Brødre, Eders Præsteskab og Eders Folk den Apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom ved St. Peter, den 31. December 1929 i Vort Pavedoms ottende Aar.

PIUS PP. XI.

(Paa Dansk ved Sven Aage Rasmussen.)

Fra den vide Verden

PRÆSTEKALD I ROM.

I Aaret 1921 blev der i Rom — under Kardinal Pompilis Protektion — stiftet en Forening til Fremme for Præstekald i Rom. Gennem Bøn og Indsamling af Gaver søger Foreningen at naa sit Maal. I 1921 blev der samlet 10,000 Lirer. Siden er Bidragene steget fra Aar til Aar. I 1929 modtog man 140,000 Lirer.

SALIG- OG HELGENERKLÆRINGER.

Den 8. og 15. Juni bliver Paolo Frassinatti og Kapuciner-Lægbroderen Konrad von Parzham saligerklærede. Den 22. og 29. i samme Maaned foretages Kanonisationen af den salige Catherina Thomas og den salige Lucia Philippini. Den 29. ligeledes Nordamerikas salige Martyrer: Johann de Brebeuf og Stalbrødre af Jesuiterordenen, samt den salige Bellarmin af samme Orden og den salige Teofile de Costa af Franciskanerordenen.

VOKSENDE INTERESSE FOR KIRKENS MISSIONSARBEJDE.

Foreningen for Troens Udbredelse har i 1929 samlet 65,800,000 Lirer, hvilket betegner en Stigning paa over 11 Millioner mere end det forudgaaende Aar. Petrusforeningen (som støtter Missionærernes Uddannelse) har samlet 11 Millioner og har derved opnaaet et Fremskridt paa 130,000 Lirer mere end i 1928.

KVINDELIGAENS KONGRES I ROM.

Fra den 18. til den 25. Maj har den internationale katolske Kvindelige holdt sin 8. Kongres i Rom under Foræde af Ligaens nyudnævnte Protektor, Kardinal Ceretti.

Deltagernes Antal nærmede sig de 300. Danmark var repræsenteret af Hofdame Utke Ramsing, Fru Tardini, Fru Balestrini og Frk. Scheer. Ogsaa Norge og Sverrig havde sendt Repræsentanter.

Ved Aabningshøjtideligheden oplæste Kardinal Ceretti en Skrivelse, som Ligaens forhenværende Protektor, Kardinal Merry del Val, havde forfattet kort før sin Død. I denne Skrivelse opregnes en Række Spørgsmaal, som skulde gøres til Genstand for Kongressens Drøftelser, f. Eks. den gifte Kvindes Forhold til Samfundet og til Familielivet, de blandede Ægteskaber.

Et Hovedemne ved Kongressens forskellige Møder var: Kvindens Højnelse i aandelig og moralsk Henseende.

NYT UNGDOMSARBEJDE I HOLLAND.

Biskoppen af Haarlem har besluttet at oplage et Efterskole-Arbejde for Ungdommen op til 17 Aar — og helst derover.

Det er besluttet, at dette Arbejde skal optages i hvert Sogn for sig; kun i særlige Tilfælde maa Sogne slaa sig sammen.

Sognet skal nedsætte et Ungdomsnævn med gejstlig Lædelse og bestaaende af Lægfolk; det faar fuld Frihed til at organisere Ungdommens fysiske, moralske, kulturelle og religiøse Opdragelse gennem Institutioner af den Art, man finder bedst skikkede.

De Unge skal grupperes i en mandlig og en kvindelig Kreds, der hver for sig deles i en yngre og en ældre Afdeling med 17 Aar som Grænse. Biskoppen har i et Hyrdebrev gjort det obligatorisk for Forældre og Unge, at Ungdommen faar religiøs Undervisning op til 17-Aars Alderen — og den glædelige Fornyelse bestaar i, at han ikke vil have Ungdommen til at repetere Katekismus, men vil have den grundigt oplyst om Biblen, baade det gamle og det nye Testamente, i Kirkehistorie, i historisk Oplysning om Helgenernes Levned og i Liturgi.

Arbejdet skal altsaa i alle Sogne have de samme Rammer, men indenfor Rammerne er Initiativet frit; og det pointeres, at man gennem Sognenes Ungdomsarbejde haaber at knytte Efterslægten til Sognet og give den Bevidsthed om, at dér er deres kirkelige Hjem. P. S.

ARBEJDSLØSHED AFHJÆLPES.

For at bøde paa den om sig gribende Arbejdsløshed har Biskop I. Francis O'Hern af Rochester (New York) ladet udarbejde en storstilet Byggeplan, der gælder hele Bispedømmet. I et Hyrdebrev fremhæver Biskoppen Betydningen af denne Byggeplans Gennemførelse, idet man derved vil skaffe mange arbejdsløse Arbejde. Allerede i dette Foraar vil Planens Ud-

førelse tage sin Begyndelse. Den gælder først en Udvidelse af St. Josefs Hospitalet i Elmira, derefter Opførelse af Kirker, nye Præsteboliger og Skoler, saavel som flere karitative Institutioner.

Forfølgelser i Armenien.

Denne Overskrift, der i Aarenes Løb med Mellemrum stadig er dukket op i alle europæiske Blade — ikke mindst her i Danmark, hvor Armeniernes Skæbne altid har været fulgt med varm Medfølelse — er igen blevet sørgelig aktuel, idet Sovjetforfølgelserne nu ogsaa raser i russisk Armenien.

»Civitta Cattolica« meddeler fra første Kilde, at de kristne Armenieres Lidelser ikke er mindre end deres russiske Brødres. Kirker er blevet vanhelligede og lukkede, Klostrene røvede og anvendte til verdsligt Brug, Præsterne forfulgte og alle mulige Hindringer lagt i Vejen for dem, der ønsker at praktisere deres Religion. Forfølgelserne omfatter forøvrigt ogsaa baade Jøder, Muhamedanere og alle andre Trossamfund.

Det biskoppelige Palads i Etchmiadzin er blevet omdannet til Regeringskontorer, og det ældgamle Kloster er plyndret, og dets righoldige Samlinger af værdifulde Dokumenter er splittet for alle Vinde, ligesom det tilliggende Jordbrug er konfiskeret af Staten. Af 300 Munke er kun et Par og tyve tilbage, og disse kan vente at blive fordrevne hvert Øjeblik. Det var 1921, at Sovjet annekterede den tidligere russiske Provins Armenien, der under Revolutionen havde erklæret sig uafhængig.

* * *

Armeniens Skæbne har altid været underkastet store Omskiftelser, fra Landet ved Kong Irdats Omvendelse omkring Aar 290 blev kristnet, som det første Land, der officielt antog Kristendommen som Statsreligion, til det i det sjette Aarhundrede delvis faldt fra, for senere under Korslovene atter at forene sig med Rom, hvorefter et Skisma atter fulgte.

Selv nu efter Aarhundreders Forløb spores den latinske Indflydelse dog i Liturgien. En stor Del er ogsaa stadig uneret med Rom, hvor armeniske Biskopper stadig mødes til Concilier.

Armeniernes Lidelser under skiftende Forfølgelser af Persere, Tyrkere og andre er for velkendte til at de behøves at opregnes her.

Mange af dem, der efter Krigen er blevet fordrevet fra deres Fædreland har søgt Tilflugt i Syrien, hvor der nu er talrige armeniske Kolonier.

„Kongernes Konge“ i Japan.

(Af et Brev *P. Utsch S. J.*, Shimonoseki.)

Den 7. Februar var der Sensation i Shimonoseki. Filmen »Kongernes Konge« kom her til paa Bestilling af den amerikanske presbyterianske Sekt, som her til Lands kaldes »Japanske Kristne« (Nihow Kirisuto Kyôkai). Den storslaaede Film blev fremvist i den største og fornemste Teatersal i Byen, men kun een Dag, dog to Gange, nemlig om Eftermiddagen Kl. 2 og om Aftenen Kl. 6. Billetterne kostede 0,70 yen og 1 yen, hvilket er det dobbelte af den sædvanlige Biografpris. Der var ikke gjort meget Reklame. Paa de mest befærdede Gader hang kun i enkelte Butiksvinduer nogle 30—70 cm store farvede Plakater med et Billede af den korsbærende Kristus og en Beretning om, hvor og naar Filmen vilde blive fremvist, og at den var kommen til Shimonoseki paa Foranledning af »Nihow Kirisuto Kyôkai«.

Da man saa ofte bliver spurgt: »Custos quid de nocte?« »Dæmrrer det allerede i Hedenskabets Mørke?«, vil jeg ikke lade Lejligheden gaa fra mig til gennem Betragtningen, hvorledes en Kristusfilm virker paa det nuværende hedske Publikum, at skaffe nogle Holdepunkter mere til Besvarelse af dette vanskelige Spørgsmaal.

Jeg gik altsaa Kl. 6 om Aftenen til Teateret. I Gaden stod der en uhyre Menneskemængde og hindrede enhver Færdsel. Jeg frygtede allerede for, at jeg var kommet for sent, men endnu blev der solgt Billetter, og til sidst lykkedes det mig at faa fat i en; jeg hørte senere, at der var solgt langt over 2000. Med Menneskestrømmen blev man efter omtrent 10 Minutters Forløb skubbet gennem den snævre Indgang ind i det tætpakkede Hus, og nogle Nykristne, der havde opdaget mig, skaffede mig en saa god Plads paa Galleriet, som min Billet til 0,70 yen kunde betrettlige mig til, men samtidig blev jeg dømt til den Tortur at sidde ubevægelig paa Hug som Japanerne i fem Timer. Blot jeg havde turdet staa op de 5 Timer i Stedet for at sidde paa Hug!

Da Huset var saa fuldt, at der ikke kunde komme flere ind, gik Lamperne ud og — i Stedet for den ventede Kristusfilm blev der først fremvist en anden, der blev kaldt »Tapre Hjerte«. Den handlede om Raceproblemet mellem Indianere og de hvide i de forenede Stater og løste det ikke særligt lykkeligt. Som Tendensstykke var det særlig udvalgt til denne Dag, fordi den for 5 Aar udstedte Lov mod Indvandrere fra Japan til Nordamerika havde skadet den protestantiske amerikanske Mission. At spille Filmen i Japan er et psykologisk Fejlgreb, og ved flere Lejligheder blev der pebet. Ved dette aabne Saar skal man helst ikke røre. I alt Fald var denne Film ikke egnet til at vække Hengivenhed for de Kristne hos Japanerne, men kun til at vække Raceindbildskhed. Jeg syntes at der under Fremvisningen og efter denne herskede en pinlig Atmosfære blandt Publikum.

Efter Pausen forkyndte Filmsforklareren: den ledsagende Musik vilde blive »sôgon missa« (missa sollemnis) af Beethoven, og virkelig blev i de næste 2¹/₂ Time Virtuosenes Værker gengivet ved Hjælp af meget gode Plader og en første Klasses, elektrisk dreven Grammofon; det var en Nydelse. Saa flimrede paa det hvide Lærred Filmens Hensigt, skrevet paa det engelske Sprog: at hjælpe til Kundskab om de største Begivenheder i Verdens og Menneskehedens Historie og at bære Bud om Dramaets Helt i Overensstemmelse med hans Vilje og Ønsker. Den Japanner, der forklarede Filmen, løste sin Opgave til fuld Tilfredshed, idet han oversatte den engelske Tekst ordret til klart Tysk. Filmen »Kongernes Konge« er vel blevet spillet i det meste af Europa og er derfor velbekendt. Mig tilkommer det da her kun at berette, hvilket Indtryk den gjorde paa Hedningerne. Man behøver vel næppe at sige, at den fra filmsteknisk Side noget fri Omgang med de 4 Evangeliers virkelige Historie ikke kunde virke forstyrrende for et Publikum, der ikke var fortrolig med Evangelierne.

Efter at Tilskuerne fulde af Forbavselse havde set de filmskunstneriske, ligefrem beundringsværdige, farvestraalende Scener i Maria fra Magdalias Hus, blev deres Interesse under stigende Spænding knyttet til »Daiku«, Tømmermanden. Fra det Øjeblik, da han første Gang kom til Syne, og til det sidste, da han sendte sine Disciple ud i hele Verden, havde han holdt de 1000 Hedninger i et aandeløst, ærefrygtsfuldt Fangenskab; mange Lommetørklæder og Kimonoærmer blev fugtige (— man skulde næsten tro, at disse Hundreder havde en forfærdelig Snue —). Det store Flertal forstod det almene og naturlige i Handlingen og anede i det mindste det overnaturlige, derom vidnede den

Kendsgerning, at de ganske faa Bifaldsklap paa upassende Steder ikke havde nogen Kraft til at faa de andre med. Under hele Spillet hørte jeg kun enkelte Gange et uvilkaarligt Følelsesudbrud. Betegnende for Landets Børnekærlighed er, at da vi var naaet til Scenen med den guddommelige Børneven, var der nogle i Nærheden af mig der hviskede: »Hvor skønt! Hvor elskelig!« Ellers var der dyb Alvor. Ikke Spor af Latter!

Mine faa Nykristne, der havde indfundet sig, var naturligvis ovenud lykkelige over denne Bekræftelse af deres Tro. Her havde de ikke blot sort paa hvidt som i den nøgterne Katekismus, men farverige, kæmpestore Billeder, og to af dem, der tidligere havde været Protestanter, sagde triumferende til mig: »Det var jo altsammen ganske katolsk!« Og for store Parter af Filmen var det fuldstændig rigtigt. Scenegrupperingen var mest bygget op efter Malerier af katolske Kunstnere, f. Eks. flere Korsvejs-scener. Musikken var ganske katolsk, saagar en Messe! Og naar Maria, Guds Moder, fører en blind Dreng til sin Søn og siger: »Min Søn, se her!« og man saa bag efter læser den sitrende Skrift paa det hvide Lærred: »Den sikreste Vej til Jesu Hjerter gaar gennem hans Moders Hænder«, saa er dette jo den ældgamle katolske Lære.

»Kongernes Konge« har ganske vist næppe bragt Sjælene i Shimonoseki den fulde Klarhed, men den har i hvert Fald kastet en Straale ind i Tusmørket. Da den mægtige Skare strømmede til Filmen, var det et Tidens Tegn. Skældsordet »Yasukyô« som Tegnet paa den ugyldige, falske Lære, Betegnelsen for Kristendommen, viger mere og mere for det neutrale og ærbødige »Christokyô«, hvorved man mere og mere forestiller sig en beundringsværdig Lære. Alt, hvad der Aar ud og Aar ind i Skrift og Ord, gennem Aviser og Skrifter fra lærde og ulærde har været sat ind for at forklare den kristne Lære for Massen, har ikke været spildt. I en langsom, men bestandig Proces forandrer den offentlige Mening sig og med den den enkeltes.

Som det ved Forgyldning gennem Elektrolyse er en usynlig Kraft, som er virksom ved at bære smaa bitte, bitte Atomer med den elektriske Strøm til den modsatte Pol og dér afleje et stadig tykkere Lag Guld, saaledes har ogsaa blandt det japanske Folk Kraften af Arbejdet gjort sin ætsende Virkning paa deres 1000-aarige Flitterguldslads og har frataget Folket det, hvori det før søgte Trøst og Glæde. »Brænd, hvad du har tilbedt, og tilbed, hvad du har brændt,« tør man ikke sige dem, thi det vilde saare deres Stolthed og ægge dem til Modstand. Men Sandhedens og Verdensforløserens Kærligheds ægte Guld, der

bliver sænket ned i disse lyshungrende og livstørstende hølgende og sydende Folkemasser, gaar ikke tabt. Det løsner sig, og baaret af den guddommelige Naades Strøm forgylder det, endnu umærkeligt, men sikkert og udholdende det, der er ægte i de lovpriste »Yamatotamashii«, de japanske Sjæle.

Tre Breve.

I

Kære Hr. Pastor!

Bækhøj Hotel,
Maj 1930.

..... Pastoren synes at mene, at mit Liv ikke er let og lyst. Jeg forsikrer Dem, at det modsatte er Tilfældet. Hver ny Dag, der kommer vandrende op over Bækhøj Hegn, synes at tage en Byrde fra mig, at sprede et Lysskær omkring mig og paa hele min Livsvej. Det er vidunderligt efter saa langvarig en Sygdom at føle sine Kræfter igen, at blive gennemrislet af Ungdommens Livslyst og Mod igen. Endnu gaar hele min Dag med en Reconvalescents smaa Sysler og fremspirende Forhaabninger. Jeg har slet ikke Tid eller Kræfter endnu for noget religiøst. A propos Religion! Den synes mig noget saa besværligt og anstrengt, at jeg vist aldrig vender tilbage til den mere. Nej, nu gælder det om at leve, leve, leve! Vil Religionen ikke hindre mig deri? Det er derfor, jeg maa stille mig udenfor enhver Slags Religion .....

Mange venlige Hilsener fra Deres hengivne

K. A.

II

Kære Hr. Pastor!

Tivoli, Italien,
Maj 1930.

..... Hvor er jeg lykkelig og taknemmelig for, at jeg nu virkelig tilhører den katholske Kirke; det er en Naade saa ufatteligt stor. Det er sørgeligt at tænke paa, at Danmark er fuldt af Protestanter, som ikke aner, hvad den katholske Kirke virkelig er: at her har vi Christus midt iblandt os, i den Kirke, som han lovede at være med indtil Tidernes Ende. Alting er saa forandret nu; det er ikke til at forstaa, hvordan man har set paa Tingene før, endsige læst sin Bibel. Jeg begyndte sidste Foraar, da jeg var i Bryssel, at læse Biblen, og jeg besluttede at strege alt under, som var katholsk (— som Protestant *skulde* jo alting *bevises* ud fra Biblen). Det blev

ikke saa faa Streger. I Virkeligheden er Biblen jo helt katolsk. — Men Katholik af Hjerter var jeg ikke før saa sent som en Maaned før jeg blev optaget i Kirken. Indtil da var jeg blevet overbevist lidt efter lidt om, at Katholicismen var den sande Tro. Jeg var lykkelig for hvert nyt Bevis, men troede kun, fordi jeg havde Beviserne. Havde jeg blot bedt noget mere. Det var først, da det blev mig klart, at der var noget, der manglede mig (den virkelige Kærlighed og Hengivelse), at jeg bad, ikke blot til Christus og Jomfru Maria, men ogsaa til min Værnehelgen (den h. Margarethe Maria Alacoque). Til at begynde med var det ikke let, fordi det var saa fremmed, men jeg syntes, at hun maatte kunne hjælpe mere end nogen anden, fordi Christus jo havde aabenbaret hende al sin Kærlighed. Det var ikke længe efter, at jeg var begyndt at bede saadan, at det pludselig en Dag i Begyndelsen af Marts altsammen var forandret. Nu stod Guds uendelige Kærlighed klart for mig. Det var ligesom det nu var ligegyldigt med alle Beviserne. Nu var det blevet til en indre, lykkelig, levende Virkelighed. Jeg ved ikke, hvordan jeg kunde være blevet optaget i Kirken, hvis den Forandring ikke var kommet. Fra det Øjeblik af elskede jeg Kirken og Christus i Kirken, og hvor kan man andet, naar man først ser, hvilken Kærlighed og Naade der her kommer os i Møde.

Jeg er overbevist om, at den Forandring skyldes Bøn og Forbøn og er inderlig taknemmelig mod dem, der har bedt for mig. Jeg har ikke før troet rigtig paa Forbøn, men det er maaske, fordi jeg ikke erkendte, hvad »de Helliges Samfund« vil sige . . . . . Undskyld, hvis jeg har trættet med alt dette, men jeg syntes, jeg maatte fortælle lidt om, hvor lykkelig og taknemmelig jeg er . . . . . I Morgen skal jeg ind til Rom. Jeg vil aflægge et sidste Besøg i Peterskirken og tænke særligt paa dem derhjemme. Endnu engang Tak og mange venlige Hilsener.

Deres hengivne

M. P.

III

(Gift Kvinde i 50erne, Invalid, eneste Katholik i hele Familien, forladt af Mand, Børn, Venner, ude af Stand til at komme i Kirke. Hendes vantro Mand tillader ikke, at nogen katolsk Præst træder over Husets Tærskel.)

Kære Hr. Pastor!

G. . . . .r (Essex),
Maj 1930.

. . . . . Nej, Hr. Pastor! En Ting kan jeg aldrig faa mig til: Ikke at tilgive min Mand *alt*. Kærligheden tilgiver *alt*. —

Det maa være haardt for ham at se mig, som engang var ukuelig, kraftig, glad og meget livlig o. s. v. Nu er jeg snarere det modsatte af alt dette.

Men jeg ved, Guds Moder vil hjælpe mig og vise mig, hvad jeg skal gøre. Aldrig tænkte jeg, at alle de lykkelige Aar af mit ægteskabelige Liv skulde ende paa denne Maade uden min Skyld.

Jeg maler hele Formiddagen og broderer (eller læser) om Eftermiddagen; Broderiet er spændt paa en Ramme, som gør Tjeneste i Stedet for venstre Haand . . . . .

Kære Hr. Pastor og Broder i Christus! Dette Brev taler kun om mig, mig, mig! Blot jeg kunde gøre noget til Gengæld for Deres venlige Ord; men som Omstændighederne nu er, tror jeg ikke, jeg kan gøre ret meget.

Mange venlige Hilsener fra
Deres Søster i Christus

Mary Monika.

De tre Brudstykker viser saa tydeligt 1) et Skibbrud; 2) en Sejlads for bliden Bør eller en Sjæl, som har fundet sin Lykke i Troen; 3) en vanskelig Navigering i Stormvejre — her bestaar Troen sin Prøve.

Ovenstaaende tre Breve kom med samme Post til den samme *Adresse.*

Svensson, Jón: Die Geschichte des kleinen Guido. Erzählung für die katholische Jugend. Mit Titelbild. (8°. VI + 132 S. Freiburg im Breisgau. Herder. In Leinwand. 2,80 Mark.).

Skønt det snart er 20 Aar, siden Pater Svensson forlod Danmark, er der dog endnu mange, som mindes den ejendommelige, stiltfærdige Mand med de vidunderlige Evner til at fortælle. Siden har Pater Svensson hovedsagelig opholdt sig i Paris, for en stor Del optaget af Forfattervirksomhed. Det er næsten altid paa Tysk, han fortæller, og hans Bøger kommer stadig paa det berømte katholske Herderske Forlag i Freiburg. I det sidste halve Aars Tid har Pater Svensson været ude paa Foredragsrejser, i Alsace-

Lorraine, Østerrig, Svejts o. s. v., og til Sommer drager han, efter Indbydelse af den islandske Stat, til sin Fødeø for at deltage i Altings-Festlighederne og bagefter atter, som for mange Aar siden, foretage en Rejse hele Landet igennem og saa skrive en Bog om sine Indtryk fra denne.

I Modsætning til næsten alle Forfatterens Bøger, der behandler Emner fra hans egen Barndom og Ungdom, er Skuepladsen for denne ny Bog Paris og Hovedpersonen i den en lille fransk Dreng, Guido de Fontgalland. Han døde i Aaret 1925, kun godt elleve Aar gammel, men er ved sit vidunderlige, fromme Liv og de mærkværdige Bønhørelser, der gennem ham har fundet Sted efter hans Død, i Færd med at blive verdensberømt. Herom fortæller Pater Svensson paa sin jævne og naturlige Maade og i saa let forstaaeligt Tysk, at enhver, der blot forstaar en lille Smule af dette Sprog, med Lethed vil være i Stand til at læse den lille nydeligt udstyrede Bog paa 132 smaa Sider.

Af særlig Interesse har det været nærværende Anmelder at se, hvorledes den lille Helgen, som man vist tør kalde ham, mener, at man med størst Udbytte overværer den hellige Messe. Det hedder herom (paa Side 75—76): »Den bedste Maade at overvære den hellige Messe paa er at sige de samme Ord med, som Præsten siger ved Alteret. Derfor havde han en uovervindelig Afsky mod den høje Af-syngelse af Salmer under det hellige Offer. Han var paa dette Punkt af en hel anden Opfattelse end de fleste af sine Kammerater. Ellers satte han megen Pris paa at synge Salmerne med i Kirken — kun ikke under den hellige Messe. Og medens de andre Børn af fuldt Bryst sang Messesangene med, var han altid ivrig beskæftiget med at følge Præstens Ord i sin Messebog. Hjemme gjorde man sig undertiden lystig over denne hans Uvilje mod Messesangene. Og da han igen en Søndagmorgen kom hjem fra Messen med sin kære Messebog under Armen, spurgte hans Far ham: »Naa, Guido, har du i Dag sunget pænt med i Messen?« »Nej, Far, det ved du da meget godt,« svarede Barnet ivrigt. »Men, Dreng, man vil jo ved at lade jer synge hjælpe jer til paa en smuk og behagelig Maade at fejre Messen med.« Ved disse Ord for Guido op og sagde: »Men, Far, den eneste Maade at fejre Messen paa er ved, at man beder med.« Og han fortsatte: »Hvis man vil beskæftige os nyttigt, behøver man kun at lade os bede de Ord med, som Præsten siger ved Alteret. Men at lade os synge Sange — det skulde man ikke gøre.«

Interessante Udtalelser af en lille ægtekatholsk Dreng paa en halv Snes Aar fra et gammelt fromt Hjem! Det har ikke mindst glædet undertegnede, der selv i mange

Aar efter ringe Evne har søgt at hjælpe danske Katholiker til at følge den hellige Messe paa den Maade, som lille Guido anbefaler, og som selv mange Gange er flygtet fra de Messer, hvor hans Andagt blev forstyrret ved Afsyngelsen af danske Salmer eller højkrøstet Afbedelse af Rosenkransen.

Niels Hansen.

R. Wickl, S. J.: *Pinsebetragtninger*. Oversat af Ellen Wahl. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel. 176 Sider. Pris Kr. 1.75.

Sidste Efteraar udkom Wickls Adventsbetragtninger paa Dansk, og nu følger disse Betragtninger, som kredser omkring Pintsens Højtid. Der ligger aabenbart flere Bind imellem disse to, men Udgivelsen er afpasset efter den Højtid, der træffer sammen med Udgivelsen.

Methoden er selvsagt den samme som i den første Betragtningbog. Først dukker et Billede frem (En Scene fra Christi Liv). Dette Billede giver Anledning til forskellige Overvejelser, som munder ud i en praktisk Anvendelse. Med andre Ord: Først forsøger man saa inderligt som muligt at leve sig ind i den evangeliske Begivenhed, for derefter at oplage i sig den Sum af Sandhed og Liv, som rummes i Christi Gerning og Ord.

Det drejer sig her om ganske jævne, folkelige Betragtninger, som imidlertid altid er i Stand til at kaste nyt Lys over Evangeliernes Beretninger og som ikke mindst vil kunne afhjælpe enhvers sjælelige Behov.

Det er en praktisk Bog, som ved at benyttes regelmæssigt vil kunne faa afgørende Indflydelse paa en Katholiks sjælelige Udvikling.

C. B.

II. *Absalon Trop*. H. K. D. 1920—9. Maj—1930. 32 Sider.

I Anledning af sin 10-Aars Fødselsdag har II. Absalon Trop udsendt et stateligt Hæfte i stort Format. Det indeholder Troppens Historie fra den Gang, den opstod ved Spaltning af den daværende Absalon Trop, og indtil nu. Alle Troppens Bedrifter — og der er mange — opregnes og skildres, og en Mængde fornøjelige Billeder gør yderligere Hæftet friskt og levende. Et Pust af raskt Spejderliv i »Sommersol og Blæst« slaar Læseren i Møde fra disse Spejderfotos.

Hæftet vil ikke blot interessere alle Troppens Venner, men overhovedet alle, som har Sans for katholsk Spejderliv. Vi tror, at det vil øge Interessen for Hertug Knuds Division.

C. B.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 14. Maj holdt Overrabbiner Dr. M. Friediger Foredrag om »Tempel og Synagoge«. Dr. Friedigers Foredrag var uhyre interessant og gav Tilhørerne et levende Indblik i jødisk Tankegang, især i de Tanker, der rører sig bag de forskellige liturgiske Fænomener i den jødiske Kultus. —

Onsdag den 21. Maj talte Pastor Hubert Messerschmidt om »Kirkebygning og Kirkesmykning«. P. M.'s stærkt spirituelle Foredrag gik for en stor Del ud paa at vise, at det Omslag, der skete i den kristne Kunst i det 5. Aarhundrede med den liturgiske Kunst (eller som Taleren ønskede den benævnet: den transcendent K.), havde sin Rod i St. Augustins Tanke om et »Gud er over alle og er alt i alle«. Ud fra dette belyste Taleren de senere Tidens Kirkekunst og sluttede med en kort Omtale af Nulidens Kirkebyggeri i Danmark og af, hvilke Delingslinjer der her burde følges. — I den efterfølgende Drøftelse deltog især Præsterne Bernh. Jensen og Peter Schindler.

— Med dette vellykkede og stærkt besøgte Møde sluttedes Sæsonen. »en«.

Valfarten til Haraldsted.

Vi gør opmærksom paa at Valfarten i Aar bliver Søndag d. 6. Juli. Man bør i god Tid reservere denne Søndag, som er helliget Hertug Knud. Skulde der bringes et lille Offer for at man kan komme med, saa bør det ikke holde En tilbage. Valfarten til Haraldsted er særlig egnet til at give vor Tro Rejsning og styrke vor Samfølelse med Kirken.

Det jydsk, katholske Stævne.

Husker I St. Ansgarsfestlighederne i Lejre? De, der var med, har i hvert Fald næppe kunnet glemme hint stor-slaaede katholske Stævne, der talte fire Tusind Deltagere.

Hvilken Glæde følte vi ikke under den hellige Messe, som blev læst i Slotsgaarden Hvilken Følelse af Fællesskab i Troen besjædede os ikke, da vi under Forvandlingen alle bøjede Knæ og hyldede Frelseren, der paa Biskoppens Ord blev nærværende paa Alteret for at ofre sig for os.

Vi bragte mange dejlige Minder med os hjem fra Ansgarfesten i Lejre.

Men da der var gaaet nogen Tid, sagde vi til os selv: Hvorfor skulde vi ikke have flere af den slags skønne Oplevelser? Skal der nødvendigvis et Jubilæum til? I de katolske Lande har vore Trosfæller hvert Aar saadanne herlige Fester.

Det er derfor, at vi jyske Katholiker har bestemt os til et katolsk Stævne nu i Sommer. Horsens er det udvalgte Sted. En af Horsens Katholiker har elskværdigst stillet sin store, smukke Park til Disposition. Saa er vi altsaa igen paa egen Grund. Hvis Vejret tillader det, vil Højtideligheden fra Lejre gentage sig i »Sølyst«s Park. Ikke blot Jyllands Katholiker, men ogsaa andre vil den 13. Juli samles i Horsens under vor fælles Overhyrde, i samme Tro og samme Kærlighed. Den store Oplevelse ved et saadant Stævne ligger netop i Samfølelsen med den store Skare. Derfor haaber Udvalget, at alle Katholiker, særlig fra Jylland og Fyen, kommer til Horsens d. 13. Juli.

Nærmere Program senere.

Fest-Udvalget.

Fra Aakirkeby.

Vi bringer et Billede fra St. Hedvigs-Søstrenes Skole i Aakirkeby. En af Pigerne er Datter af den stedlige Postmester, og har for nylig været til den første hellige Kommunion.

Om at læse.

Jeg var i første Klasse og havde stort Besvær med at arbejde mig igennem Bogstavernes genstridige Rækker. Hvor var jeg ikke misundelig, naar jeg f. Eks. saa en ældre Kammerat staa skødesløst op ad en Væg og læse i Skolebladet. Det voldte ham aabenbart slet ingen Anstrengelse. Ak, sukkede jeg, hvem der blot kunde læse paa den Maade. Jeg tænkte med Glæde paa den Tid, da ogsaa jeg med I.ethed vilde bevæge mig i Bøgenes Verden. Hvor skulde jeg da tage fat! Hvor vilde det blive morsomt! Tænk hvor mange spændende og fornøjelige Ting, man ganske stille kunde sidde og underholde sig med.

Med Alderen kommer Blassertheden. Vi har ganske glemt det evertyrlige, der er ved al Læsning. Hvem tænker paa det forunderlige i, at Tanker og Begivenheder fra fjærne Tider og fjærne Lande strømmer imod os, medens vi i vor Haand blot holder et Bundt Papir med lidt sort Tryksvæerte paa. Navnlig i disse Radio-Tider vil man trække paa Skuldrene af en Talen om Læsningens Mysterier. Radioen er en vidunderlig Opfindelse, men i Grunden er Bogtrykkerkunsten ikke mindre vidunderlig. Den er os blot saa tilvandt. Iøvrigt tror jeg ikke — og haaber ikke — at Radioen nogen Sinde vil berøve os den stille og dybe Glæde, som det er at underholde sig med en god Bog.

Ja, det er jo ikke ligemeget, hvad man læser, det er indlysende. Det kan være nyttigt at læse Aviser, men Stakkel, hvis det er den Kost, du lever paa. Jeg er bange for, at du da er stærkt paa Vej til at blive aandelig underernæret.

Og hvad Bøgerne angaar, saa er der jo rigtignok mange som frembyder et lige saa magert Maaltid. (Jeg taler slet ikke om de daarlige Bøger. Her drejer det sig kun om menneskeværdig Føde.) Da man var ganske ung og grøn, vilde man udelukkende læse Bøger, hvori den ene voldsomme Begivenhed afløser den anden. Der skulde ske saa græsseligt meget, for at man vilde nedlade sig til at tage en Bog i Haanden. Skulde Forfatteren i Distraktion hengive sig til Naturbeskrivelse, saa sprang man blot disse overflødige Udgydelser over.

Men ens Smag blev jo efterhaanden modnet og forfinet. Det var en stadig mere lødig og berigende Litteratur, man søgte ud.

Saaledes gik det da til, at man følte Glæde over den for Haanden værende katholske Litteratur. Man havde faaet Øjet op for Kirkens Skønhed og Rigdom. Her var noget at fordybe sig i.

Hvilken Rigdom var der ikke at finde i Johannes Jørgensens mange dejlige Bøger. Udover disse var det katholske Bibliothek ikke meget righoldigt. Men her er Stedet at gøre opmærksom paa, at der i de sidste 10—15 Aar er kommet mange fortræffelige Bøger til. Man kan i denne Forbindelse slet ikke undlade at nævne Peter Schindlers frodige Forfatterskab. Selv om vi har en særdeles langstrakt Ønskeseddel, kan vi dog ikke sige, at vi i Øje-

blikket er fattige paa dansk katholsk Litteratur. Se blot Boglisterne igennem! Vi har bl. a. faaet Bøger, der samtidig er behageligt underholdende og berigende. (Jeg tænker her specielt paa Bensons Romaner.)

Men nogen rigtig Opregning af vore katholske Bøger tør jeg ikke i Øjeblikket indlade mig paa, da jeg er bange for at komme til at glemme en eller anden. (Senere bliver der maaske Lejlighed til en grundig Gennemgang.)

Sikkert er det, at ingen Katholik kan undvære den Styrkelse som Læsningen af katholske Bøger betyder.

Der er meget nyt Land at erobre for de fleste. Horisonterne udvides ved den gode Læsning, dit Liv faar større Rammer, du bliver selv større₂derved. C. B.

Fem Millioner Slaver paa Jorden.

Folkeforbundet har i en af sine for kort Tid siden udgivne Brochurer bragt en paalidelig Meddelelse til Offentlighedens Kundskab, som virker rystende og kan faa En til at tvivle paa Menneskehedens saa stærkt priste Fremskridt. I Følge Folkeforbundets Opgivelser skal der for Tiden endnu findes ca. fem Millioner Slaver, og aarlig sælges eller købes ca. 500,000 Mennesker. Prisen varierer mellem 20 Dollars for gamle Folk, svagelige Mænd og Kvinder og 200 Dollars for stærke Mænd og for kønne Piger. De fleste Slaver finder imidlertid ikke deres Skæbne saa grusom, som den maa forekomme os at være, fordi de næsten alle sættes i Verden af Forældre, der i Forvejen selv er livegne, og fordi Størstedelen vel ingen Ret besidder, men iøvrigt holdes af Herskabet som Tjenestefolk, der maa arbejde uden Løn, men nok af egoistiske Grunde faar rigelig Næring. Hovedomraade for denne Trafik er Nordafrika, Kina og Lilleasien. De vigtigste Handelspladser, hvor der afholdes Markeder med Menneskehandel, er *El Birko, Taif* (øst for Mekka), *Midi* og *Hejaz*, hvor Slaverne fra Sudan en Gang om Ugen bliver stillet til Skue.

Folkeforbundet tænker nu paa at gribe til energiske Bekæmpelsesmidler.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Optagelse Mandag d. 2. Juni Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 8. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mødreforeningen. Det Møde, som skulde have fundet Sted Tirsdag d. 3. Juni, bortfalder.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 1. Juni Kl. 5: Afslutning af Majandagten med Prædiken og Procession.

Søndagsgudstjenesten i Sommermaanederne i Provinsen.

De Herrer Præster bedes sende Meddelelse til Redaktionen, i Fald der er indtraadt Forandring i Gudstjenestetiderne siden sidste Sommer.

Sankt Knuds Skole, katolsk Forberedelses-, Mellem- og Realskole for Dreng, Stenosgade 4.

Katolske Elever, som ønskes optaget i Skolen til Efteraaret, bedes indmeldt **snarest**.

Daabs- og Vaccinationsattest bør fremlægges ved Indmeldelsen.

Rektoren for Sankt Knuds Stiftelse.

Katolsk Ungdomsværn.

Ordinær Generalforsamling afholdes Mandag den 2. Juni Kl. 8 i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer. der er fyldt 21 Aar.

Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren aflægger Regnskab. 3) Valg af a) Formand b) 2 Medlemmer af Bestyrelsen c) 2 Suppleanter d) 2 Revisorer. 4) Behandling af indkomne Forslag om a) Tilskud til den katolske Børnehøve paa Nørrebro b) Bevilling af Friaergange af Bladet »Katolsk Ungdom« til Smaakaarshjem med Unge. 5) Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen indbydes til Kaffebord.

Bestyrelsen.

A.C. Onsdag d. 4. Juni Kl. 8 afholdes i »Vesterhus« den *ordinære Generalforsamling* med følgende *Dagsorden*: 1) Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar. 2) Aflæggelse af Regnskab. 3) Beretning fra Udvalg. 4) Valg af Administratores for 1930/31. 5) Valg af Revisorer. 6) Eventuelt.

NB: Medlemmernes Opmærksomhed henledes paa, at de paa Generalfors. d. 7. Maj d. A. vedtagne Love træder i Kraft ved Valget af Adm. for Aaret 1930/31. Administratores.

Katolsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Generalforsamling afholdes Mandag d. 2. Juni Kl. 7½ Aften, Bredgade 67 o. G. Bestyrelsen.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en 14-aarig Pige til Hjælp i af flere ved hvadsomhelst, Frø- Køkkenet, ung Pige ikke under kenpige kendt med Madlavning 18 Aar som Husassistent hos en (til Efteraaret), en Husbestyrer- en Læge (begge paa Sjælland). inde (med voksen Datter).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa- tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

En Gave til Biskoppen.

Da Hans biskoppelige Højærværdighed, Monseigneur *Josef Brems*, den 7. August d. A. kan fejre sin 60 Aars Fødselsdag, har en Kreds af Katholiker dannet en Komité med det Formaal at hylde Biskoppen ved Overrækkelse af en Festadresse, ledsaget af en Pengegave, indsamlet til Forøgelse af det i sin Tid grundlagte Pensionsfond for gamle Præster.

I Betragtning af det store opofrende Arbejde, vore Præster yder, er det Komitéens Haab, at denne Indsamling maa blive saa effektiv som mulig, og at enhver Katholik yder et Bidrag — alt efter den enkeltes Evne.

Samtlige Bidraggyderes Navne — uden Beløbangivelse — agtes paaført Adressen, hvorfor man bedes skrive Navnene tydeligt.

Efter Indsamlingens Afslutning vil der ske Meddelelse om Regnskabets Fremlæggelse.

Bidrag modtages af samtlige underskrevne Komitémedlemmer eller tilsendes Kassereren, Inspektør *K. V. Olsen*, *S. Fasanvej 98, 1. Sal, København, Valby. Postkonto Nr. 25233.*

<i>E. d'Auchamp</i> Læge Falkonerallé 36 ¹ .	<i>E. Bache</i> Ingeniør, cand. polyt. Jacob Erlandsensgade 5 ⁸ .
<i>K. Bredholt</i> Grosserer Enighedsvej 26, Charlottenl.	<i>S. Berling</i> Frue Jens Kofodsgade 1
<i>Johs. Hansen</i> Bogholder, Sakristan Bredgade 6 ⁴	<i>Edv. Hansen</i> kgl. Translatør Lundsgade 5.
<i>Johannes Jørgensen</i> Professor, Forfatter Assisi	<i>Helge Jacobsen</i> Direktør Kastelsvej 18.
<i>C. B. Lohrer</i> Grosserer Prinsessegade 26 København	<i>K. V. Olsen</i> Inspektør S. Fasanvej 98 ¹ Valby.
<i>A. Osterhammel</i> Frue Frederiksborggade 54	
<i>A. Utke-Ramsing</i> Hofdame Kastelsvej 19.	<i>A. Ronge</i> Frøken Lykkesholmsallé 14
<i>F. Stratbøcker</i> Frøken Jægerborgallé 19, Charl.	<i>E. Ronge</i> Frøken Lykkesholmsallé 14
<i>A. Siegler</i> Malermester Kingsgade 17.	<i>H. Stratbøcker</i> Frøken Jægersborgallé 19, Charl.
	<i>G. Scavenius</i> Frøken Marskengsvej 2

Den 3., 4. og 5. Juni holdes i *Jesu Hjerte Kirke*
en tre Dages Mindefest

for den salige **P. Claudius de la Colombière** S. J. .
(beatificeret den 16. Juni 1929).

Tirsdag, den 3. Juni, Kl. 7¹/₂: Prædiken og Andagt.

Onsdag, den 4. Juni, Kl. 7¹/₂: » »

Torsdag, den 5. Juni (Grundlovsdag): Kl. 10: Levitmesse med Prædiken.

Kl. 7¹/₂: Festandagt med Præd.,
Te Deum og sakramental Velsignelse.

Nyhed: *Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.*
32 Sider. 40 Øre. Faaes i vore Bogsalg og paa Bogforlaget Danias
Kontor, Vestervoldgade 115 (Fuldmægtig K. B. Danielsen).

Kirkelig Kalender.

1. Juni Sønd. i Oktaven.	8. Juni 1. Pintsedag.
2. — M. Dag i Oktaven.	9. — M. 2. Pintsedag.
3. — Ti. Dag i Oktaven.	10. — Ti. 3. Pintsedag.
4. — O. Franciscus Caracciolo.	11. — O. Tamperdag.
5. — To. Oktav af Christi Himmelfart.	12. — To. Dag i Oktaven.
6. — F. Norbert.	13. — F. Tamperdag.
7. — L. Pintsælørdag.	14. — L. Tamperdag.

Ugens Messebønner.

1. Juni S. Sønd. i Oktaven (604—444); 2. Oktaven (600—439).
2. — M. Dag i Oktaven (600—439); 2. Marcellinus, Petrus og Erasmus (927—760), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
3. — Ti. Dag i Oktaven (600—439); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller Paven ([123,122]—[107]).
4. — O. Franciscus Caracciolo (928—760); 2. Oktaven (600—439).
5. — T. Oktav af Christi Himmelfart (600—439); 2. Bonifatius (931—763).
6. — F. Norbert (933—765); 2. Ferialdagen (= foregaaende Søndag, 604—444). Himmelfartens Præfation.
7. — L. Pintsælørdag (607—447).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om *den Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505. Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 28. April 1929.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pintsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Christi Himmelfartsdag Kl. 3 Eftm.**

FRA REDAKTIONEN. Alle Breve vedrørende Bladet maa bære Paaskriften »Nordisk Ugeblads Redaktion«, da der ellers er Fare for, at de (under Redaktørens Fravær) ikke bliver aabnede.

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »Vejledning i katholsk Trosliv« af Dewald. Faas i vore Boglader.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 23.

Søndag den 8. Juni.

1930

INDHOLD: »Helligaandens Evangelium.« — Sandhedens Magt. — Fra den vide Verden. — Brev fra Nadververdenskongressen i Karthago. — Bolshevikisk Ungdomsopdragelse. — † Broder Banzer. — Det katholske Stævne i Horsens. — Rejsen til Holland. — Til Provinsboerne. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

„Helligaandens Evangelium“.

Foran mig laa en stor tyk Bog. Jeg havde lige vendt det sidste Blad. Læsningen af den havde været som en Aabenbaring. Store Dele af den hellige Skrift havde pludselig faaet Liv. »Apostlenes Gerninger« var bleven spændende, herlig Virkelighed. Jeg havde endelig »opdaget den hellige Paulus«.

Det var Th. van Tichelens »Sint Paulus«. Jeg havde tøvet overfor dens 500 Sider Flamsk, men aldrig skal jeg angre, at jeg tog Mod til mig. Værket er nu oversat til Tysk; det burde komme paa Dansk ogsaa.

Alt det gammelkendte var bleven saa nyt, saa levende!

Som sagt, der lærte jeg rigtig den Bog, man har kaldt »Den Helligaands Evangelium«: Apostlenes Gerninger, at kende.

Ligesom et Program for Apostlenes Virken og en Plan for S. Lucas Beretning derom staar Jesu Ord: »I skal anname den Helligaands Kraft, som skal komme over

Eder, og I skal være mine Vidner i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Verdens Ende«.

Og vi læser videre henne om Pintseunderet, om Apostlenes Forvandling, Kirkens Fødselsdag.

Vi ser den Helligaands Virken i de første Kristnes »Guld kristendom«. Og Stefan er fyldt af den Helligaand, saa Jøderne ikke kan modstaa hans Ord.

Petrus og Johannes drager til Samaria og meddeler de døbte den Helligaand, giver dem Firmelsens Sakramente.

Vi ser den Helligaand opfyldte lyttende Hedninger og og lede Kirken ved 1ste Concilium. — Men Efesierne »vidste ikke engang, at der var en Helligaand«; saa døber og firmer Paulus dem.

Vi ser den Helligaand styrke de forfulgte Kristne, give dem Mod og Evne til at prædike det glade Budskab. Aanden fører Apostlene videnom, dog ingen som S. Paulus. Med Spænding hører vi hans Rejsefælle, Sankt Lucas, berette om alle de Rejser, Farer og Lidelser, ja, Æventyr, de oplevede. Og vi hører Gud Helligaand selv tale gennem Hedningepostelens Prædikener og Breve.

Kun den Helligaands Virken forklarer alt det herlige, vi ved om Kirkens første 30 Aar fra »Apostlenes Gerninger« og S. Pauli Breve! — —

Pintsen er inde; hvad om vi en stille Aften hentede det store, tykke Bind ned fra Hylden, Bindet med Guldbogstaverne: »Vor Herre Jesu Christi Nye Testamente (efter Vulgata)« og saa slog op paa S. 280: »Apostlenes Gerninger«. Men bedst var det, om vi forberedte Bibelstudiet ved at læse f. Eks. Johs. Jørgensens »Petrus« (i »Romerske Helgenbilleder« og »Vejen til Damaskus« (i »Omvendelse«) samt P. Schindlers »Petrus, Paven og Rom«, og S. 6—15 i Rauschens »Kirkehistorie« el. lign. — saa faar vor Bibel-læsning mere Liv og Kulør.

Men lad os især i Betragtningen prøve, om vort Liv ikke kunde komme til at ligne de første Kristnes mere, naar Gud Helligaand fik en større Plads deri. — Beder vi derom, vil Han komme paa Pintsefesten og ogsaa gøre vor Tilværelse til en »Apostlenes Gerninger«, et »Evangelium Gud Helligaandens Virken«!

frater O. Præm.

Sandhedens Magt.

»Stor er Sandhedens Magt; for at formaa Menneskene til at elske den behøves ikke mere end at give dem et fortroligt Kendskab til den.«

Disse optimistiske Ord, som Pave Pius X. skrev til Kardinal Gibbons, indeholder mere Visdom, end man ved første Øjekast aner.

Er det muligt, at Sandheden alene, den rene, klare, hele Sandhed uden polemiske Hug og Parade kan frembringe saa store Virkninger? Hvori ligger Begrundelsen?

Sandheden er den religiøse Sandhed, som Jesus Christus har aabenbaret og overgivet sin Kirke. »Jeg er Sandheden,« siger han selv. Og atter: »Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden.« — — Stor er Sandhedens Magt, uendelig stor.

Christus har overgivet sin Kirke hele Sandheden i den Hensigt, at Kirken med den Helligaands Bistand skal vogte denne Skat, granske den og meddele den helt og ubeskåret til hvert enkelt Slægtled. Med dette Formaal har Christus oprettet Kirkens Lære-Embede. Christi sande Kirke driver ikke Forkyndelse som Bibeskæftigelse, men som Embeds pligt. Den maa lære, prædike, oplyse, formane, advare, opmuntre, trøste; det er en Nødvendighed for den at gøre Kateketens og Evangelistens Gerning (II Tim. 4,5). Ve den Kirkens Tjener, som forsømmer at bære det glade Budskab videre.

Ogsaa »Nordisk Ugeblad« maa som Kirkens Organ her i Landet tage Del i den katholske Læres Forkyndelse. Polemik og Forkyndelse er to forskellige Ting. Naar Pius X. nævner det fortrolige Kendskab som Forudsætning for Sandhedens Forkyndelse og Magtudfoldelse, vil han netop udelukke et ensidigt, overfladisk, uklart Kendskab, som saa ofte er den sørgelige Følge af Polemikkens Hærgen.

Den katholske Troslæres indre Skønhed ligger i selve dens Struktur og Komposition — Komponisten er jo den guddommelige Visdom selv. Den ligner et Hus, som er bygget smukt, en By, som er godt planlagt. Man kommer til at holde af den for dens egen, indre Skønheds Skyld

og ikke blot, fordi den i Sammenligning med Vranglæren er den bedste. Derfor maa Sandheden forkyndes og kendes i dens egen, overbevisende milde Glans og Skønhed. Da først vil den udøve hele sin befriende Virkning.

Saaledes maa vi f. Eks. komme til at skue selve Kirkens inderste Sjæl paa en Maade, som faar Vranglærdomme om Christi Kirkes Natur, Organisation og Lære til at tage sig saa ussel og letkøbt ud, at de blegner og blues og dør af indre, medfødt Kraftesløshed.

Stor er Sandhedens Magt. Thi Sjælen er af Naturen katholsk; den er ikke af Naturen polemisk eller sekterisk.

J. Wolfsberg S. J.

Fra den vide Verden

ÆRKEBISPEN AF REIMS DØD.

Onsdag [den 28. Maj døde Ærkebispen af Reims, Kardinal Luçon, i en Alder af 88 Aar.

Den afdøde Kirkefyrste har allid gjort sig gældende som en af Frankrigs betydeligste Kirkemænd; men særligt under Verdenskrigen, da Reims og dens dejlige Kathedral blev hærget, viste det sig, hvilket stort Menneske Kardinal Luçon var.

Især var han den gode Hyrde, der ikke viger fra sine Faar. Utrættelig var han til at trøste og opmuntre de ulykkelige forskræmte Beboere i Hulerne under Ruinbyen. Alle, der kunde, flygtede fra Reims, men Ærkebispen blev trods alle Farer og drog Omsorg for Soldater og Syge.

Der var en sjælden Mildhed og Ydmyghed over Kardinalens mandige Træk. Han havde været ude i Stormen, men holdt sig rank endda. Aldrig mistede han Tilliden til Gud, og lykkelig var han, da han i 1927 kunde indvie den ny-skabte Kathedral.

KIRKEKUNST I ENGLAND.

Under Protektion af Kardinalen af Westminster og talrige Prælater er der dannet et »Gilde« for katholske Kirkekunstnere med det Formaal: at sikre Kirkerne et liturgisk og

kunstnerisk sikkert Udstyr og at undgaa, baade at man i Uvidenhed om, at man har katholske Kunstnere, henvender sig til Ikke-Katholiker — og at man i Uvidenhed om, at man har katholsk Kunst, henvender sig til Dilettanter — samt at man i Uvidenhed om, hvad der sømmer sig, køber standardiserede Fabriksvarer. P. S.

TAL FRA U. S. A.

Antallet af Katholiker i De Forenede Stater er nu over 20 Millioner. De styres af 4 Kardinaler, 12 andre Ærkebisper og 102 Biskopper. Aaret 1929 har bragt en Tilvækst af 38,000 Konvertiter.

Staterne har ialt 26,925 Præster, hvoraf 18,873 er Verdenspræster og 9,052 Ordenspræster. Aarets Tilvækst af Præster er over 500. Der er i 1929 kommet 230 nye Kirker til, ialt er der 18,166.

Staterne har 135 Seminarier for Præster med 16,300 Studenter, 219 Dreng-Kollegier, 743 Institutler for unge Piger og 7,225 Sogneskoler med 2,248,571 Elever. P. S.

EN REKORD.

En Præst — selvfølgelig i U. S. A. — har naaet et Antal af 6000 Konvertiter med et aarligt Gennemsnit af 200. En anden rapporteres med over 1000, og en tredje med et fast aarligt Antal af 50. Dette er dog Undtagelser! P. S.

KATHEDRAL I AUSTRALIEN.

I Canberra, Australiens nye Regeringsby, bygges en Domkirke af Størrelse som den i Westminster. Stilen er Sydfrankrigs og Spaniens, Materialet glaserede Mursten. Taarnet bliver 240 Fod og faar Klokkespil. Den skal rumme 4000 Personer. P. S.

Brev fra Nadververdenskongressen i Karthago.

Under stor Højtidelighed afsluttede den pavelige Legat, Kardinal Lépicier, dette Aars Nadverkongres i Karthago med Uddelelsen af den sakramentale Velsignelse fra Domkirkens udvendige Balkon. Først førtes Sakramentet i Pro-

cession fra Domkirken til Amfiteatret, hvor de kristne Martyrers Blod i de første Aarhundreder flød i Strømme. Samtlige Kardinaler: Charost, Hlond, Mac Rory, Lavitrano, Verdier, Van Roey og ca. 70 Bisper, og vistnok over 4000 Præster, ca. 30.000 Kongresdeltagere ledsagede Alterens Sakramente paa dette Hyldningstog til Amfiteatret og tilbage til Domkirken igen. Det tog sin Vej gennem Skarer af Anderledestroende, mest Muhamedanere, der med Undren havde været Vidner til hele Kongressens Forløb. Senegalske Batailloner, Spahi-Tropper og endnu flere Afdelinger gjorde Ærestjeneste i disse Dage, Dage, der i enhver Henseende prægede sig dybt i Sindet. Selv om det muligvis ikke klappede paa et eller andet Punkt, maa man huske paa, at det paa Forhaand var givet, at det var en vovelig Sag at indkalde til Verdenskongres paa et Sted som Tunis. Der maatte i al Hast opføres Bygninger for at skaffe Pilgrimme Tag over Hovedet; der var rejst hele Teltlejre. Søvn var der ikke megen Tale om; hele Dagen brændte Solen glødende, og Natten bragte ikke ret megen Svaling. Naar Folk saa uforsigtigt eller paa Grund af Uvidenhed fra den stærke Hede udenfor gik ind i kølige Rum, risikerede de en Forkølelse. Men Dagen efter var der ganske vist rig Lejlighed til atter at svede alt ud igen. De, der blev boende ombord paa deres Skibe, havde baaret sig klogest ad. Enkelt højtstaaende Personer, Kardinalerne og Bisperne, fandt gæstfri Optagelse hos Byens og Omegnens Notabiliteter. Og netop de muhamedanske Familier satte en Ære i at modtage en Kirkefyrste som Gæst. Det var noget uvant, førte til mangt et godt Ord og mangan en god Lejlighed til overhovedet at lære Katholicismen at kende. Og den jævne muhamedanske Befolkning viste stor Glæde over den sjældne Lejlighed, som den internationale eller snarere supranationale Sammenkomst bød dem, til at se og lære den store Verdensreligion, der omfatter alle Nationer og Racer, at kende. De behandlede da ogsaa Pilgrimme med den største Agtelse og indfandt sig sluttigt til de højtidelige Gudstjenester og navnlig i Amfiteatret. Beyen og Generalresidenten foregik dem med et godt Eksempel ved deres forekommende Optræden overfor den pavelige Legat, Kirkefyrsterne og Præsterne. Ganske vist undgik man heller ikke da, f. Eks. ved Modtagelsen af den pavelige Legat, en Henvisning til det laicerede Frankrig.

Kongressen afholdt flere Fællesforhandlinger, 11 nationale og et orientalsk Sektionsmøde. I specielle Præstemøder, hvor det officielle Sprog var Latin, drøftedes særlig Fremelsen af Præstelivet ved Alterens Sakramente. I Fællesmøderne: den højtidelige Nådver i Lys af den hl. Augustins Lære; denne Helgens 1500 Aars Dødsdag fejredes samtidig.

Louis Bertrand, den kendte franske Lærde, skildrede det gamle kristne Karthagos herlige Minder. De natlige Tildelsstimer var godt besøgte, og af Sektionerne: særlig de franske og de italienske. Til disse sidste var der stærk Tilstrømning af Tunis' italienske Kolonister. Og mange Italiencere, som i Aarevis havde holdt sig borte fra Sakramenterne, søgte — tilskyndet af disse Nadverdage — atter ind i Skriftestolene og gik til Herrens Bord. Særlig gribende var Børnemessen i Amfiteatret, hvor Kardinal Hlond læste Messen i Overværelse af ca. 6000 hvidklædte Børn, der sang Sange til Ære for Alterens Sakramente.

Man maa da haabe, at ogsaa denne Kongres maa bringe rig Velsignelse. (Paa Dansk ved Sven Aage Rasmussen.)

Bolshevikisk Ungdomsopdragelse.

Præsidenten for det pavelige orientalske Institut, Biskop d'Herbigny, udsendte den 27. Februar et indgaaende Referat af Forholdene i Rusland. Af Biskoppens omfangsrige Materialesamling, der støtter sig paa bolshevikiske Kilder, er det følgende uddraget:

Det gudsfjendske bolshevikiske Blad »Antireligioznik« opkastede i December følgende Spørgsmaal: »Hvorledes skal man beskæftige Ungdommen uden en Gud?« og besvarede det saaledes: »Det er af væsentlig Betydning at tage sig af Ungdommen i dens Fritid og under det antinationale og antipavelige Felttog for at holde Ungdommen paa Afstand af Kirkemændene og Sektererne. Derfor maa man aktivt skabe en energisk irreligiøs Aand i Børnenes Masser. Fritiden maa udfyldes med antireligiøse Tanker. Thi ingen Tid er bedre egnet til at gøre sig til Herre over Ungdommens Samvittighed end Fritiden; særlig egnet er Sport, Dans, Karneval, Udflugter og de særlige Lejligheder, der kan udnyttes til Demonstration mod Religionen. Det ene med det andet — Barnets Samvittighed maa vokse op uden Gud. Vi har alt for faa Sange og ingen Leg og ingen Underholdning af antireligiøst Indhold, der rigtig egner sig for Børn. Vi udnytter endnu ikke tilstrækkeligt Børnenes Egenart og Udviklingsmuligheder. Under den antireligiøse Kampagne er det absolut nødvendigt at vinde Ungdommen for Karneval og Maskeradeaftener, særlig Juledag. *Det mod Julefesten særlig rettede Karneval* kan kun faa rigtig Tag i Børnene, naar de selv laver deres Dragter.« Og det antireligiøse Blad giver saa Anvisninger herpaa, og som Model til Karnevalskostumerne foreslaas de guds-

bespottende og kyniske Karikaturer i de bolshevikiske Blade, særlig det illustrerede Blad »Bezbojnik« (Den Gudløse). »Det er ikke nok, at en Dreng er kostumeret som en af de forskellige Trossamfunds Tjenere, nej, man maa tværtimod illustrere den Fare, som Præster saavel som Rabbinnere eller andre Religioners Tjenere repræsenterer for det sociale Opbygningsarbejde. Nej, man skal fortælle, at de lokker Børnene lumsk i deres Garn, *forfører dem til Drukkenskab* o. s. v.« Bladet »Antireligioznik« og andre officielle bolshevikiske Organer vælter sig i Forslag om Maskerader, der rigtig kan haane Gejstligheden. En Gruppe Børn skulde optræde udklædt som Snyltedyrr. Paa Børnens Dragter skulde anbringes Papstykker, »Vaabenskjolde«, med Billeder af Lus og andre Insekter, medens Børnens Masker fremviste kendte Præsters Træk. En anden Slags Forklædninger er »Ladegaardslemmet« med Gadekost i Haanden. Ved Siden af ham bliver der kørt en Skarn-dyngge med Figurer af Præster og Arbejderstandens Fjender. Den bolshevikiske Presse saa det endog som sin Opgave at udkaste Forslag til Karnevalsforestillinger og Skuespil til Forhaanelse af Religionen. Og dette Maskeradehalløj blev oven i Købet indøvet i Skolerne! Juledag kunde man i Moskau, men ogsaa i hundredvis af andre Byer, se Flokke af saaledes kostumerede Børn marschere i Maskeradeoptog, spytte paa Krucifikser og bedrive andre lignende Utuskestreger. Den bolshevikiske »Lærer« sørgede for, at disse Karnevalsoptog varede ved uden Afbrydelse hele Julen, endogsaa ude paa Landet.

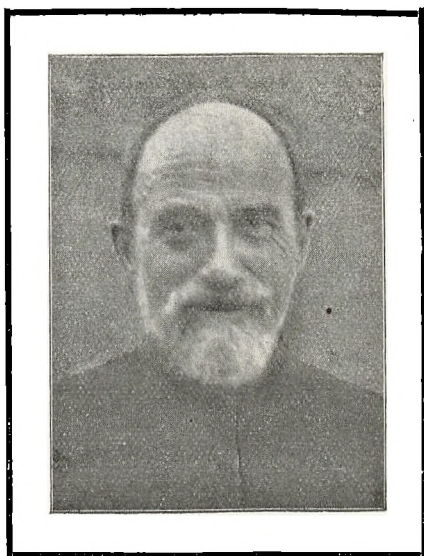
Der blev stiftet et Samfund af kampdygtige Vantro, der blev sammensat af Grupper af ungdommelige Ateister, Børn paa 8—14 Aar, der bekendte sig til Vantroen. Det var deres Opgave at gøre Propaganda blandt de andre Børn i Skolen. Denne Propaganda, der selvfølgelig staar paa Intelligensens allerlaveste Stadium, skal specielt rettes mod Religionen som »Overtroens og Videnskabens Fjende«. Naar nogle af Børnene gaar i Ateisternes Garn, bliver de straks spændt i Propagandaens Seletøj. Saaledes blev i Krasnoja Profintern, i Jeroslaw Børn sendt ud tre og tre for at samle Abonnenter blandt Arbejdere og Funktionærer til det nævnte Tidsskrift »Bezbojnik« (Den Gudløse), da man forudsaa, at ingen Arbejder turde undslaa sig ved at tegne Abonnement. Til hvilken forbryderisk Galskab Bolshevikernes Opdragerkorruption har drevet det, viser de kampdygtige Vantros sidste Beslutning at danne Ateismens Grundstamme allerede af syvaars Børn i alle Skoler. Som Bolshevikerne undergraver Ægteskab og Familier, saaledes ødelægger de naturligvis al Forældrenes Autoritet ved denne Galskab.

---

† Broder Banzer.

Fra Ignatius Kollegiet i Valkenburg (Holland) skriver man til os:

Nu er ogsaa Broder Alois Banzer gaaet bort. Gerne vilde han dø i Danmark, hvor han først paa Kollegiet og siden i Sognekirken paa Ordrupshøj havde arbejdet for sin Frelser i Tiden fra 1882 til 1927. Rejsen til Norden havde været et stort Offer for denne Søn af Alperne. Det er jo bekendt, hvor stærkt Bjergboere kan hænge ved deres Hjemland med de snedækkede Toppe. Ogsaa Broder

Banzer blev grebet af Hjemve og, efter hvad jeg erfarer, havde hans Foresatte allerede givet ham Lov til at vende tilbage igen til Syden. Men han vandt en Sejr over sig selv og holdt ud, ja han kom til at holde mere og mere af Danmark. Hans stille, trofaste Arbejde langt borte fra Fædrelandet har sikkert gjort et dybt Indtryk paa mange. En Dag kom Broderen i Samtale med en protestantisk Herre, der sammen med sin Familie havde besøgt Kirken paa Højen. Da den fremmede hørte, at Broder Banzer var fra Lichtenstein, udbroød han: »Hvordan kommer De da fra Deres skønne Hjemland her til Danmark?« — »Jo, naar man er Ordensmand,« svarede den anden, »saa gaar man man derhen, hvor man bliver sendt«. — »Altsaa for Troens Skyld!«, bemærkede Herren og vendte sig om til sin

Hustru, som allerede var gaaet videre. »Skam dig, Marie,« sagde han til hende, »du har for min Skyld fornægtet din Tro, og denne Mand er kommet hertil for Troens Skyld!« (Hun var nemlig Katholik og havde aabenbart ladet sig vie udenfor den katholske Kirke).

»For Troens Skyld«, det Ord kunde man skrive over den afdødes lange Liv, især ogsaa over hans sidste Tid her i Valkenburg, hvor han havde saa meget at lide, før Døden forløste ham. I sin Tro fandt han Kraft til at bære det altsammen. Ved denne Tro forstod han ogsaa Lidelsernes Betydning: nemlig at nedkalde Herrens Velsignelse over det Sted, hvor han havde levet og virket i 45 Aar. Der dvælede han i sine Tanker i de sidste svære Maanedere; der vil man sikkert ogsaa bevare Mindet om ham.

— R. I. P. —

Det katholske Stævne i Horsens.

Der arbejdes nu for fuld Kraft paa Tilrettelæggelsen af det katholske Stævne i Horsens.

Katholske Lægmænd i Jylland har besluttet paa denne Maade at efterkomme vor hellige Fader Pavens Opfordring til katholsk Aktion.

Der spørges, hvad Stævnet tilsigter. — Intet mindre end et Korstog under Devisen: »Maria, det gode Raads Moder, og hellige Kong Knud, bed for vort skønne Fædreland!« Vi tilsigter i lægfolkelig Henseende at knytte en fast Forbindelse mellem de katholske Sogne, at trække Perlerne paa en Snor. — Vi Katholiker, der i kirkelig Henseende er saa inderligt forenede, maa ikke folkeligt staa hverandre saa fremmede, som Forholdet er nu. Det gælder om, at Familier lærer Familier at kende som det eneste, der virkelig kan fundamentere en katholsk Fremtid for det katholske Folk, saa nye Slægter kan vokse frem af de gamles ædle Sæd. Derfor tager vi fat, og det er vort Haab, at alle danske Katholiker vil forstaa, at det ikke drejer sig om en Fornøjelsesudflugt, men om en Aktion til Forædling af den katholske Stamme i Danmark.

Vel er vi vidende om, at mange Indvendinger vil møde os fra de Sider, hvor man paa Forhaand er indtaget imod Aktionen udadtil; men til dem tager vi intet Hensyn. Vi ser selv mange Vanskeligheder, men vi er fast besluttet paa at overvinde dem. —

Stævnet skal altsaa etablere Forbindelse mellem vore katholske Sogne, men straks møder os det Spørgsmaal:

»Hvorledes kan denne Forbindelse vedligeholdes, saa den kan faa virkelig Betydning?« Ja, her kommer det, der bliver Stævnets egentlige Emne:

Den katholske Presse, den skal blive det fremtidige Bindeled ved at holde det i Live, som Stævnet vil skabe. Den skal være den Livsnerve, der i Forbindelse med katholske Stævner skal tilføre de enkelte moralsk Mod og Styrke til at anbringe sig selv i Bekendernes Rækker, saaledes at vi en Gang her hjemme i Danmark kan naa dertil, at alle Katholiker — ogsaa udenfor Kirkebygningerne — med Racens Stolthed tør være sig deres Tro bekendt som det største og skønneste, vi har taget i Arv efter vore katholske Forfædre i Danmark.

»I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme«, saaledes sagde vore katholske Forfædre ogsaa, hine Mænd og Kvinder, der grundede og bar Danmarks Stortid. I Danmark har jeg Rod, derfra min Verden gaar. Ja, netop fordi jeg har Rod i Danmark, maa jeg ogsaa være Katholik, jeg mærker jo, hvorledes min Rod suger sin Næring af gammel indviet Jord og henter Kraft fra mine katholske Fædres hensmuldrede Ben. — —

Lad os da samles om det ene, der skal være Stævnets Hovedopgave, lad os gøre det til et Korstog til Fordel for den katholske Presses Udbredelse blandt Danmarks Katholiker.

Kolding, den 31. Maj 1930.

Vald. Kallan,
Formand for Festkomitéens
Presseudvalg.

Rejsen til Holland.

Lykkelige Ungdom, der nu om Dage har saa megen Lejlighed til at komme ud og se fremmede Egne!

Atter kalder Pastor Smitz paa de Unge til Rejsen til Holland.

Den enestaaende Gæstfrihed, de hollandske Hjem har vist ved Aar efter Aar at tage mod dansk, katholsk Ungdom, har vakt stor Glæde ikke alene hos de Unge, men ogsaa hos os Forældre, der modtog det ene begejstrede Brev efter det andet fra vore Børn, for hvem alle Døre aabnedes dernede. Denne Verdens Store sidder nu om Dage og taler om Fred og mellemfolkelig Forstaaelse, der ordnes Rejser for alskens Kategorier af Menneskeslægten til andre Lande for at lære Fagfæller at kende, og det

slaaes op i Bladene med mægtige Typer som Tegn paa nye og bedre Tider! Jeg tør vove at paastaa, at den Adgang, Pastor Smitz har skaffet vore Unge til de hollandske Hjem, har langt dybere Betydning end mange af de Rejser, der opreklameres saa stærkt, netop fordi vore Unge faar Lejlighed til at se det *virkelige dagligdags Liv*, som det leves i hollandske Hjem, og faar at se, hvorledes Livet former sig i de store katholske Menigheder.

Dertil kommer, at Rejsen gaar til et Land, der synes at have meget mere Forstaaelse af os Danske og Danmark end omvendt, og det kan der netop hødes paa ved disse Besøg. Holland var i Middelalderen og senere hen et kendt Land for Danske, og mange Fællesminder træffer vi i Historien. Derfor er det kun glædeligt, at der ved disse Rejser aabnes Adgang til at fortsætte de gamle Traditioner paa nyt Grundlag og først og fremmest, at vor katholske Ungdom faar at se, at Verden er større end den ofte tegner sig for det hjemlige Blik, at den »— strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præstens Mark —!«

Alle I Unge — Drenge og Piger — der kan komme med, og som kan skaffe Rejsepengene, lad ikke Lejligheden gaa fra jer, men skriv pr. omgaaende til Pastor Smitz, Katholsk Præstegaard, Nykøbing F. om Sagen.

Maribo d. 30. Maj 1930.

N. P. Nielsen.

Til Provinsboerne.

Allerede nogle Gange har undertegnede søgt at skaffe de smaa Københavnerne paa Landet i Ferien, og jeg har haft stor Glæde af disse Forsøg. Det var slet ikke daarligt, naar der i Fjor paa den Maade skaffedes Plads til 7 Børn. Med en hjertelig Tak til dem, der saa gæstfrit aabnede deres Hjem, tillader jeg mig atter i Aar at bede Trosfæller paa Landet og i Provinsbyerne om at modtage smaa Feriegæster. Jeg vil stadig konferere med Præster, Skolebrødre og -søstre om Valget, saa det kan blive Børn, der virkelig trænger til at komme paa Landet, der kommer ud, og at der vælges Børn, som man kan være tjent med at have.

Jeg havde i Fjor den Glæde, at Præster i Provinsen tog sig af Sagen og henstillede til deres Sognebørn at hjælpe. Det vilde være af stor Betydning, om Sognepræster vilde foranledige disse Linier bekendtgjort for dem, der ikke læser nærværende Blad regelmæssigt.

Ferien begynder ca. 1. Juli. Tilbud fra Københavns Nabokommuner og det øvrige Sjælland for kortere Tid end de 5 Ugers Ferie modtages med Glæde.

Kære Trosfæller! Glem ikke, at De ved at øve denne Form for Næstekærlighed ganske særligt glæder vor Frelser, den store Børneven, og at han ikke vil undlade at gengælde Dem her eller hisset.

Jeg haaber paa mange Tilbud!

Assistent *Verner Stabehl*,
Amerikavej 9, St. tv., Kbh. V.

Fra Hovedstad og Provins

St. Ansgar Sogn.

Som Medlemmer af Forvaltningsraadet for St. Ansgar Kirke og Menigheden fungerer for Fremtiden d'Hrr. A. V. Günther, Direktør Chr. Henriksen, Snedkermester Fr. Svendsen og Kancellisekretær Ed. Hansen.

Regnskabsrevisorer er d'Hrr. Fabrikant E. Bæklund og Apotheker H. Baadslund.

Jesu Barndoms Forening.

Paa given Foranledning skal vi oplyse, at ogsaa voksne kan være Medlemmer af denne Forening, som ganske vist mest er beregnet for Børn. Men da det er den eneste katolske Forening i Danmark, som arbejder for Hedningemissionen, vil det være rimeligt at alle — baade voksne og Børn — som interesserer sig for Hedningemissionen — er Medlemmer. Ved Henvendelse til Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N., vil man faa Aarbogen for 1930 tilsendt.

Johannes Jørgensen i Japan.

Steiler Missionsbote skriver:

Ogsaa den offentlige Stemning i Japan synes stadig at blive gunstigere stemt mod Kirken. Saaledes blev Ordet »Katholik« meget kendt og skattet gennem de af forskellige Hedninger ud-

givne Levnedsbeskrivelser af den hellige Frans af Assisi, af hvilke den bekendte Biografi af den danske Konvertit Jørgensen var den første. Mange Mennesker blev derved oplyst om Munkeliv, katolsk Hellighed og Askese.

Ved Sv. Aa. R.

Til Eftertanke.

Mange Forfatteres Stil ligner et Bed af Sand, hvori et Legebarn har nedstukket endel Blomster, som det rev af i en fremmed Have. Man ser straks, at slige Blomster ingen Rod kan have dér, hvor de staar. (Poul M. Møller.)

*

Uden Kærlighed har den udvendige Handling ingen Værdi. Men alt, hvad der sker af Kærlighed, selv om det er ringe og lidet, frembringer rige Frugter. Gud ser mere paa den Iver, hvormed en Handling udføres, end paa Gerningen selv.

Thomas af Kempis.

*

Det er bedre at sove paa det, du agter at gøre, end at blive holdt vaagen af det, du har gjort.

*

Hvis du ønsker at forsvare din hellige Tro, gør det da især ved at holde alle Guds og Kirkens Bud.

Den 3., 4. og 5. Juni holdes i *Jesu Hjerte Kirke*
en *tre Dages Mindefest*

for den salige **P. Claudius de la Colombière** S. J.
(beatificeret den 16. Juni 1929).

Tirsdag, den 3. Juni, Kl. 7¹/₂: Prædiken og Andagt.

Onsdag, den 4. Juni, Kl. 7¹/₂: » »

Torsdag, den 5. Juni (Grundlovsdag): Kl. 10: Levitmesse med Prædiken.
Kl. 7¹/₂: Festandagt med Præd.,
Te Deum og sakramental Velsignelse.

Sankt Knuds Skole, katolsk Forberedelses-, Mellem- og Realskole for Drengene, Stenosgade 4.

Katolske Elever, som ønskes optaget i Skolen til Efteraaret, bedes indmeldt **snarest**.

Daabs- og Vaccinationsattest bør fremlægges ved Indmeldelsen.
Rektoren for Sankt Knuds Stiftelse.

FRA REDAKTIONEN. Alle Breve vedrørende Bladet maa bære Paaskriften »Nordisk Ugeblads Redaktion«, da der ellers er Fare for, at de (under Redaktørens Fravær) ikke bliver aabnede.

Gave-Bogen

til Første-Kommunion og Firmelse er »*Vejledning i katolsk Trosliv*« af Dewald. Faas i vore Boglader.

Nyhed: *Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.* 32 Sider. 40 Øre. Faas i vore Bogsalg og paa Bogforlaget Danias Kontor, Vestervoldgade 115 (Fuldmægtig K. B. Danielsen).

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryescgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 4. Søndag i Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaned	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Øtergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaned	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	»
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 9 ¹ / ₂		
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m.And.)		» 5
Den første Søndag i hver Maaned: Kl. 8 (stille Messe) Kl. 10 (Højmesse) (m. And.)			
Sønderborg, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 10		» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	

Gudstjeneste i Dragør

afholdes 2. Pintsedag Kl. 9¹/₄ i Øresundsallé 13.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 8. Juni i Messen Kl. 8.

Andreas Kollegianer-Samfundet afholder sin aarlige Sommerfest paa **Fortunen** Tirsdag den 17. Juni Kl. 8. Denne Gang paa Grund af 10 Aars Jubilæet **med Damer.**

Bestyrelsen.

Husk Valfarten til Haraldsted Søndag d. 6. Juli.

Lidt pænt Undertøj og Sokker eller Smaabeløb til en trængende Trosfælle modtages med stor Taknemmelighed af Diemar. Telf. Byen 6555. Post Konto 21148.

Kirkelig Kalender.

8. Juni 1. Pintsedag.	15. Juni Trefoldigheds Fest — 1. Sønd. e. Pintse.
9. — M. 2. Pintsedag.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. 3. Pintsedag.	17. — Ti. Ferialdag.
11. — O. Tamperdag.	18. — O. Efræm Syrer.
12. — To. Dag i Oktaven.	19. — To. Christi Legems Fest.
13. — F. Tamperdag.	20. — F. Dag i Oktaven.
14. — L. Tamperdag.	21. — L. Dag i Oktaven.

Ugens Messebønner.

8. Juni S. 1. Pintsedag (616—456).
 9. — M. 2. Pintsedag (621—461).
 10. — Ti. 3. Pintsedag (624—465).
 11. — O. Tamperdag (627—468); 2. Barnabas (936—767).
 12. — T. Dag i Oktaven (632—470); 2. Johannes af St. Facundo (940—771), 3. Basilides, Cyrinus, Nabor og Nazarius (940—771).
 13. — F. Tamperdag (633—471); 2. Antonius af Padua (941—772).
 14. — L. Tamperdag (637—473); 2. Basilius den Store (942—773).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af Messebogen, det *andet* den gamle Udg.

Festprogram til Søndag den 22. Juni **Firmelse og Christi Legems Fest i Roskilde.**

Kl. 7 stille hl. Messe, Kl. 9 biskoppelig stille hl. Messe, hvorefter Firmelse. Efter Firmelsen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i Sct. Mariæ Hospitals Have. Hans Højærværdighed Biskoppen deltager i Processionen. Hæfter med Processionssalmer à 5 Øre.

Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Soda-vand faas billigt.

Kl. 14 Friluftsmøde ved Klosterkilden i Hospitalshaven. Ved ugunstigt Vejr afholdes Mødet indendørs.

- 1) Foredrag af Pater A. Scherz: »Sct. Augustin og vor Tid«.
  - 2) Foredrag af Hr. Ingeniør G. Wissum: »Ulden Samvittighed«.
- Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Vor Frue Kapel

i Trørød (»Trørødhus«, Trørødvej) pr. Vedbæk

indvies af vor højærværdige Biskop

Søndag d. 15. Juni Kl. 8^{1/2}.

Da Pladsen desværre er begrænset, kan kun de, der rettidig har svaret paa Indbydelsen, gøre Regning paa at faa Plads.

Styrelsen for
Danske Kvinders Katholske Forbund.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Treffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 24.

Søndag den 15. Juni.

1930

INDHOLD: Horsens og den katolske Presse. — Om Klædedragten. — Fra den vide Verden. — Ostia. — † Malerinden, Frøken Sofie Holten. — Fra Hovedstad og Provins. — Stævnet i Horsens. — Brevkasse. — Søndagsgudstjeneste i Sommermanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Horsens og den katolske Presse.

Det er tydeligt, at de jyske Katholiker, som har taget Initiativet til det katolske Stævne i Horsens, er klart-seende Folk, thi de har som Hovedemne valgt: den katolske Presse, og derved har de slaet Hovedet paa Sømmet.

Verden over arbejdes der med den største Iver paa at styrke den katolske Presses Stilling. Den hellige Fader selv og talrige Biskopper har givet Udtryk for, at de betragtede den katolske Presse som et af de vigtigste Midler for den katolske Aktion.

Ja, mon der overhovedet findes nogen katolsk Biskop, som ikke — en eller flere Gange — indtrængende har opfordret de troende til af al Magt at støtte den katolske Presse?

Sagen er jo ogsaa indlysende, thi Pressen vil sige Ordet, og det Ord, der har større Betingelser for at virke end noget andet Ord.

Den katholske Presse skal være en Modgift imod den slette Presse. At et Menneske kan blive og som oftest bliver en Slave af sin Avis, er en Kendsgerning. At Aviserne sjældent er ledet af høje Idealer, men langt snarere er i Pengenes og den politiske Magts Tjeneste, er ikke mindre kendt.

»Blandt de Farer, som truer det moderne Samfund: Alkoholisme, Affolkning, Umoralskhed, Irreligiøsitet er den største Fare maaske nok den daarlige Presse, fordi alle de andre Onder har deres Udspring i den.« Saaledes skriver den franske Forfatter Eugène Langevin. Vi kunde fylde mange Numre af N. U. med lignende Udtalelser.

En Katholiks religiøse og moralske Begreber maa nødvendigvis blive forfalskede, hvis ikke han skaffer sig en stadig og tidssvarende katholsk Læsning. Det er dette, vor Presse byder paa.

Den katholske Presse er uundværlig a a n d e l i g F ø d e for os.

Mange er afskaarne fra at høre Prædiken og maa derfor søge Erstatning i et katholsk Blad. Men selv om man hører Prædiken hver eneste Søndag, kan man dog ikke undvære det katholske Blad. Prædikenens Omraade er jo nemlig stærkt begrænset, og selv indenfor sit eget Omraade er det forholdsviis kun lidt, en Prædikant kan udrette i den korte Tid, som er ham beskaaren.

Dernæst er den katholske Presse det a a b n e V i n d u ud imod Verden. Vor Kirke er en Verdens-Kirke. Vi kan ikke være ligegyldige for Kirkens Liv i fremmede Lande. Men vi trænger til at opildnes af de mange skønne Eksempler paa begejstret Arbejde for Kirken og kristeligt Offermod, som vor Presse til enhver Tid kan bringe Budskab om.

Endelig skal vor Presse være det B a a n d, som binder os danske Katholiker sammen. Det er ganske særlig vore Blade, som skal varetage vore katholske Interesser her i Landet.

Hvilket Middel er i Stand til at samle os bedre end vor Presse? Gennem den fælles Læsning, ved at besjæles af de samme Tanker, ved stadig at lære vor hellige Kirke bedre at kende er det, at vi yokser sammen og bliver det

katholske Folk, som er fælles om det bedste og skønneste i Verden: den sande Tro.

Det er vort inderlige Ønske, at det katholske Stævne i Horsens maa faa en meget stor Tilslutning. Vi ønsker, at de Ord, som dér vil blive talt om Samarbejde og Arbejde for vor Presse, maa finde Genklang i mange Sind. Vi stiller de allerstørste Forhaabninger til dette Stævne, og det skulde ikke undre os, om vort Arbejde vilde komme ind i betydeligt bedre Kaar, efter at dette Stævne har tilført vort katholske Liv fornyet Trosglæde og Virketrang.

C. B.

Om Klædedragten.

Den af den hellige Koncilskongregation til Biskopperne udsendte Forordning om
Kvindens usømmelige Klædedragt.

I Henhold til det øverste Apostelembede, som Vor hellige Fader Pave Pius XI efter Guds Vilje i hele Kirken beklæder, har han aldrig undladt, det være sig mundtligt eller skriftligt, at indskærpe den h. Paulus's bekendte Ord: »Kvinder skal gaa i sømmelig Klædning, idet de pryder sig med Blufærdighed og Ærbarhed . . . og med gode Geringer, som det sømmer sig Kvinder, der bekender sig til Gudsfrygt« (1. Tim. 2, 9-10). Ligeledes har Kirkens øverste Hyrde ofte ved given Lejlighed paatalt og i skarpe Ord forkastet den usømmelige Klædedragt, som i vore Dage rundt omkring ogsaa har faaet Indpas hos katholske Kvinder, fordi den ikke blot er en svær Krænkelse af det kvindelige Køns Ære og Værdighed, men ogsaa paafører Kvindernes egen Person alvorlig Skade her i Livet og, hvad der er det værste, ender med evig Ulykke og Død for dem selv og andre.

Det er derfor ikke paafaldende, at Biskopperne og de øvrige Prælater med biskoppelig Myndighed, saaledes som Christi Tjenere bør gøre, hver især i sit Stift paa alle Maader og som med een Røst satte sig imod denne modbydelige Letfærdighed og Hensynsløshed, og de fandt sig

røligt og fast i de Vittigheder og Forhaanelser, som ond-sindede Mennesker til Gengæld fra Tid til anden angreb dem med. Under disse Forhold udtaler denne hellige Kongregation, hvis Opgave det er at fremme Orden og Tugt i Klerus og Folk, ikke blot sin Tilslutning til og Ros for Biskoppernes Aarvaagenhed og Indskriden, men opmuntrer dem indtrængende til at holde fast ved deres tidssvarende Beslutninger og Forholdsregler og med forøget Iver efter Evne at forlange deres Gennemførelse, indtil denne skadelige, sygelige Tilstand fuldstændig er forsvundet i den Del af det menneskelige Samfund, der holder paa sin Værdighed.

For at lette og sikre disse Bestræbelsers Virkeliggørelse har denne hellige Kongregation efter Ordre fra den Hellige Fader besluttet at opstille følgende praktiske Regler:

I. Frem for alt skal Sognepræster og Prædikanter ved given Lejlighed efter den h. Paulus's bekendte Ord (2. Tim. 4, 2) »holde paa, irettesætte, formane, foreholde«, at Kvinder maa være iført Klæder, som vidner om deres Blufærdighed og er en Pryd og et Værn for deres Dyd; endvidere skal de paaminde Forældrene om ikke at lade deres Døtre gaa i usømmelige Klæder.

II. Forældrene skal være sig deres tunge Ansvar bevidst og kende den Pligt, de har, allerførst at sørge for Børnenes religiøse og moralske Opdragelse. Derfor skal de gøre sig særlig Umage for, at deres Døtre lige fra de første Aar faar en grundig Undervisning i den kristne Lære, og de selv skal være ivrige for ved deres Ord og Eksempel at vække i Pigernes Hjerte Kærlighed til Ærbarhedens og Kyskhedens Dyd. Hvad deres Familieliv angaar, skal de efterligne den hellige Families Eksempel og omhyggeligt indrette og forholde sig saaledes, at hvert enkelt Medlem indenfor Husets Vægge finder baade Tilskyndelse og Opmuntring til at elske og bevare Blufærdighedens Dyd.

III. Forældrene skal holde deres Døtre borte fra offentlige Gymnastikøvelser og Opvisninger; bliver Pigerne nødt til at deltage deri, skal de sørge for, at de har Klæder paa, der fuldtud svarer til Ærbarhedens Krav; aldrig skal de tillade, at deres Døtre optræder i usømmelige Klæder.

IV. Bestyrerinder for Pensionater og Lærerinder i Skoler skal bestræbe sig for at opfylde de unge Pigers Sind med saa stor Kærlighed til Ærbarhedens Dyd, at de virkelig vænner sig til at klæde sig paa sømmelig Vis.

V. Ej heller maa de nævnte Bestyrerinder og Lærerinder tilstede unge Piger i mindre sømmelig Paaklædning — ja, ikke engang disse Pigers Mødre undtages fra dette Forbud — Adgang til Pensionaterne og Skolerne; er de allerede optaget, skal de bortsendes, hvis de ikke vil forbedre sig.

VI. Ordenssøstre maa, i Henhold til Skrivelse af 23. August 1928 fra den hellige Kongregation for Ordenssamfundene, ikke optage unge Piger i deres Pensionater, Skoler, Asylter eller Rekreatiøns hjem og efter Optagelsen ikke beholde dem, hvis de ikke retter sig efter kristelig Skik med Hensyn til deres Klædedragt; Ordenssøstre selv skal ved Pigerne's Opdragelse være særlig omhyggelige for, at Kærligheden til hellig Ærbarhed og Blufærdighed slaar dybe Rødder i de unge Pigers Hjerter.

VII. Man skal danne og fremme religiøse Foreninger for Kvinder med det Formaal, at de ved deres Raad, Eksempel og Virksomhed forhindrer saadanne Misbrug, som strider mod den kristelige Ærbarhed, og arbejder for Sædernes Renhed og Sømmelighed i Klædedragten.

VIII. Kvinder, som klæder sig paa upassende Maade, maa ikke optages i religiøse Foreninger for Kvinder; de skal bortvises efter Optagelsen, hvis de efter denne har forset sig paa dette Punkt og trods Advarsel ikke forbedrer sig.

IX. Unge Piger og i det hele taget Kvinder, som klæder sig paa upassende Maade, skal bortvises fra Kommunionbænken, de kan ikke være Gudmødre ved Daabens eller Firmelsens Sakramenter, og under visse Omstændigheder skal Adgangen til selve Kirken forbydes dem.

X. Ved de aarlige kirkelige Fester, som særlig giver Lejlighed til at indskærpe kristelig Ærbarhed, og da navnlig paa den saligste Jomfru Marias Højtider, maa Sognepræster og andre, der leder religiøse Foreninger og Sammenslutninger af Katholiker, ikke forsømme ved en passende Tale at opmuntre Kvinderne til at vende tilbage til

kristen Klædedragt. Men paa Marias ubesmittede Undfangelses Fest skal man i alle Cathedral- og Sognekirker hvert Aar forrette særlige Bønner, efter at der først om muligt er holdt en Festtale til Folket med tilsvarende passende Formaninger.

XI. Den Kommission, som skal holde Øje med Bispedømmets Tarv, og som omtales i det hellige Officiums Erklæring af 22. Marts 1928, skal mindst een Gang om Aaret drøfte de bedst egnede Midler og Forholdsregler, hvorved man virkelig opnaar Ærbarhed i Kvindernes Verden.

XII. For at disse gavnlige Bestræbelser kan opnaa gennemgribende og sikre Resultater, skal Biskopperne og de andre Prælater med biskoppelig Myndighed hvert tredje Aar sammen med deres Indberetning om Religionsundervisningen, hvorom der bestemmes i Motu proprio: Orbem Catholicum af 29. Juni 1923, ogsaa underrette denne hellige Kongregation om Tilstandene angaaende Kvinders Klædning og om de Forholdsregler, som er truffet i Overensstemmelse med denne Forordning.

Givet i Rom, i den hellige Koncilskongregations Hus, paa den hellige Families Fest, den 12. Januar 1930.

Cardinal Sbarretti, Præfekt.

Biskop Julius, Sekretær.

Osservatore Romano bragte den 16. Februar 1930 en Slags Kommentar til ovenstaaende. Dens Indhold er omtrent følgende: Paa en klar og afsluttende Maade sammenfatter den hellige Koncilskongregation alt, hvad vor hellige Fader og Biskopperne hidtil stadig har hævdet og anordnet i den foreliggende Sag. De trufne Bestemmelser er et tydeligt Bevis paa, hvor alvorligt det bekæmpede Onde efterhaanden er blevet, siden Modens Udskejelser ogsaa har fundet Vejen til de katholske Kvinder. I Fremtiden er det paa den ene Side umuligt med Spidsfindigheder og haartrukne Ræsonnementer at drage i Tvivl, hvornaar en Mode i Virkeligheden er usømmelig og utaaelig. Paa den anden er de Anskuelser og Standpunkter forkastet, som i Teori og Praksis gik ud paa, at man kun skulde føre en indirekte Kamp mod Ondet ved at vække det kristelige

Liv til kraftig Blomstring igen. Det sidstnævnte Standpunkt har været Skyld i, at man ikke førte denne hellige Krig paa en og samme Maade og derfor tit ikke opnaaede nævneværdige Resultater.

Overvejer man de tolv Bestemmelser nærmere og navnlig den strenge Pligt, som er paalagt Biskopperne, vil man komme til den Overbevisning, at visse Opfattelser og Standpunkter, som har hersket hidtil, ikke længere er holdbare, og at det er en ufravigelig Pligt at føre en ensartet, uforfærdet, bevidst og taalmodig Kamp. F. K.

Fra den vide Verden

LOVFORSLAGET TIL RELIGIONSUNDERVISNING I ITALIENS MELLEMSKOLER.

Der er forelagt det italienske Kammer et Lovforslag angaaende Indførelse af Religionsundervisning i de italienske Mellemskoler. I Kommissionsberetningen udtales det, at Forslaget ikke betyder nogen Nyskabelse i Italiens Skolelove, men kun en Fastsættelse af, hvorledes den Skolereform, der i 1923 blev skabt for Elementærskolen, nu skulde udvides til ogsaa at omfatte Mellemskolen. Denne Udvidelse var et Bevis paa, at den fra Fascismen udgaaende aandelige Fornyelsesbevægelse havde gjort Fremskridt siden 1923. Referatet fra Forhandlingerne i Kammeret fastslaar, at denne udvidede Religionsundervisning er en Akt af den fascistiske Stats suveræne og autonome Vilje. — Men som bekendt havde Italien paataget sig denne Forpligtelse i Konkordatet. For nu ikke at faa Skin af at være alt for klerikal foretrækker man at slaa paa sin egen Autonomi og Suverænitét!

FRA GÈNÈVE.

I det nye Palais for »Det internationale Bureau for Arbejdet« har man besluttet at lade Rummene dekorere med Motiver fra Værkstedet i Nazareth. Det er selve den store Kirkemaler Maurice Denis, der skal udføre Arbejdet. P. S.

FRA HOLLAND.

En Nonneorden tager sig af Arbejderskernes aandelige Vel og virker blandt dem paa Fabrikerne.

Et Samfund af hollandske Nonner, kendt under Navnet »Dames de Nazareth«, har af Biskoppen af Haarlem faaet overdraget Ledelsen af det kvindelige sociale Arbejde i Stiftet.

Skønt disse Nonner aflægger Løfter, har de dog deres Frihed med Hensyn til Klædedragten, og de beholder deres Familienavn. Dette giver dem en mere udstrakt Virksomhed og hjælper dem til at trænge dybere ind i et Milieu, hvor Ordensdragten vilde være mindre formaalsjænlig.

Da de nu især er bekymret for de kvindelige selverhvervendes aandelige og materielle Vel, lærer de sig disses Arbejde og gaar hver Dag hen for at hjælpe dem deri — saa vel paa Fabriken som i Butiken, ved den samme Maskine eller den samme Disk. Saaledes er de i stadig Forbindelse med deres Medsøstre, og da de samtidig lever deres Liv med, faar den Indflydelse, de hurtigt vinder sig over dem, maaske i mange Henseender tillige afgørende Betydning for dem.

Det er nu to Aar siden, denne Fremgangsmaade første Gang blev forsøgt af en »dame de Nazareth«, som lod sig »antage« som Arbejderske i en Chokoladefabrik i Haag. Hun var ikke længe om at opnaa Arbejderskernes Tillid, og hendes Eksempel, ja blot det, at hun var til Stede, vendte mange Farer fra dem og skaffede dem en større aandelig Modstandskraft. Det Held, hun havde med sig, var saa stort, at en halv Snes andre Nonner snart ogsaa skaffede sig ind paa en Fabrik og opnaaede ligesaa opmuntrende Resultater. Det Program, der blev fulgt af denne Kongregation, som er stiftet af P. van Ginneken, S. J., er fremsat i følgende Linier, som Frøken Mia van der Kallen, p. t. Forstanderinde, har skrevet i »De Maasbode«:

»»Les Dames de Nazareth« vil sætte en Ære i altid at have mellem sig nogle, der er beskæftigede i Fabriker eller Forretninger som almindelige Arbejdersker eller Ekspeditricer for at gøre godt imod Arbejdsfællerne ved Ord og Eksempel, for at vaage over dem og deres Omgivelser. Men den vigtigste Genstand for deres Anstrengelser skal være at trænge ind i deres Indre og lære deres Liv at kende; derved vil de bedre være i Stand til at hjælpe dem.«

Erfaringen fra de to Aar har bragt »les Dames de Nazareth« en smuk Dokumentation, saavel af personlig som af faglig Art, samtidig med at de har faaet den nøjagtigste Viden om Kvindesagens Stilling. Gennem Pressen har de bragt Oplysning om den Fremgangsmaade, de har anvendt for at komme til de Reformer, det var nødvendigt før eller senere at opnaa. Deres Opofrelse vil da ogsaa kun kunne være frugtbart og give lykkelige Resultater, ligesaa meget for de kvindelige Arbejders legemlige som for deres aandelige Sundhed, og i denne Egenskab vil deres sociale Tjeneste være til det største Gode for hele Nationen. Dette viser paa samme Tid, hvor meget Kirken forstaar at afpasse sig efter enhver Tids særlige Forhold og Nødvendigheder.

Ostia.

Stranden ved Ostia ligner enhver dansk Kyst med Klitter. Det første Indtryk er saaledes hjemligt, men de følgende er det ikke. Helt nede i Linje med Klitterne er bygget en ny stor Kirke, hvis Kuppel hvælver sig højt og dominerer Kysten. — Og længere borte ses Albanerbjergenes klassiske Silhouet over det danske Klitlandskab. Vi er ude. Og det hjemlige i det første Indtryk understreger det fremmedartede, saa at man her mere end andetsteds føler sig langt borte. Det er en fremmed Kyst og et fremmed Hav. Et Hav, der ingen Tang eller Sten driver op mod Kysten, men rører med sine Bølger det fine glimmerlysende Sand. Det er saa lysfyldt dette Hav, at det ser ud, som om et mineralsk selvlysende, sitrende Legeme laa oven paa Sandstranden. Dér hvor dette Legemes Overkant mødes med Horisonten, er denne rosenbladsfarvet. Og dér bagved ligger Afrika.

Det var dette Hav, der bar Monica paa Vej til Sønnen i det fjerne, nordlige Milano. Det var dette Hav, som i Oprør ikke skræmte hende, saa hun kunde opmuntre de forsagte Matroser, thi hun vidste, hun skulde ikke dø, før hun havde set Sønnen Katholik.

Gennem Havnebyen er hun ilet — dens Ruiner ligger et Par Kilometer inde i Landet — dengang ved Kysten — lidet anende, at i et Hus dér skulde hun dø. Ad Via Ostiense er hun naaet Rom, og vi maa vel formode, at hun — hvor stor Hast hun end havde for at naa Sønnen i Milano — er standset ved Paulus's Grav — dengang betegnet

ved Konstantins lille Oratorium, hvor nu Honorius's Basilika fylder Engene — for at bede den omvendte fra Da-maskus om Forbøn for sin Søn.

Og lige inden hun er naaet gennem Byporten, har hendes Øje maaske i flygtig Overraskelse strejft det besynderlige Gravmonument: Cestiuspyramiden, som vi kan se den Dag i Dag.

Det er ikke et Gravmonument, hun beder Sønnen om, da han nogle Aar senere som omvendt Katholik staar ved hendes Dødsleje i Ostia. — Husk at mindes mig ved det hellige Messeoffer: dette var hendes Bøn. — Og Sønnen mindes — vidende, at selv for den, der syntes os fuldkommen, maa vi bede, indtil Gud og Kirken oplyser os anderledes.

Ostia Antica's Ruiner er ærværdige ved Mindet om Moderen og Sønnen. Thi det er de Bygninger, vi ser, som omgav dem — de Brosten, vi gaar paa, som de betraadte. Kun Floden har ændret Retning og kommer nu strømmende i en Bue lige ind til Foden af Ruinerne, mens den i Oldtiden havde et regelmæssigt Løb. Det er om Aftenen, at Ostia skal besøges, naar den rindende Flod er det eneste, der høres.

Ved Solnedgang træder Bjergene frem den halve Synskreds rundt.

Da føles den Aften nær, hvor Augustin og Moderen paa en Terrasse i Ostia kort før Monicas Død — henrykkedes i Betragtning.

Og det er som om — efter at man har set Virvaret i Hedenskabets religiøse Liv, som Ruinerne i Ostia vidner om — at Monicas og Augustins Henrykkelse svæver som det eneste virkelige over Ruinbyens Kaos. —

Mogens Kai Nørregaard.
Maj 1930, Rom.

† Malerinden, Frøken Sofie Holten.

Malerinden, Frøken Sofie Holten, som i længere Tid har været bundet til Sygelejet af en Hjertelidelse, er i Aftes afgaaet ved Døden i sit Hjem paa Sct. Laurentiivej i Roskilde.

Med Frøken Holten er en begavet, initiativrig og varm-hjertet Personlighed gaaet bort. Hun var Datter af Pastor Holten i Skuldelev og fødtes den 12. August 1858. Tidlig viste hun Anlæg for Maling og Tegning. Som ganske ung rejste hun til Paris, hvor hun studerede Malerkunst,

bl. a. hos Alfred Stevens. I Udlandet har hun opholdt sig i mange Aar. Hun har været baade i England, Frankrig, Italien og Grækenland. Under et Ophold i den franske By Grez i Nærheden af Fontainebleau, hvor der var samlet en hel Kunstnerkoloni, malede Frøken Holten et Billede af Strindberg. Billedet blev senere købt af Nationalgalleriet i Stockholm. I det hele taget er Frøken Holten kendt som en aldeles ypperlig Portrætmaler. Foruden talrige Portrætter, udført efter Bestilling, har hun malet et Ungdomsbillede af Maleren L. A. Ring. Statens Museum for Kunst ejer ingen af denne Kunstnerindes Værker. Frøken Holten kunde ikke repræsenteres værdigere i vor nationale Kunstsamling end gennem dette Portræt af hendes kendte Samtidige. Et stort Billede »Vartov Grønnegaard«, blev købt af Bymuseet og hænger foreløbig i Københavns Raadhus. L. A. Ring har malet et lille Billede af Frøken Holten. Det er nu i Kunsthandler Chr. Larsens Besiddelse.

I de sidste 22 Aar har Frøken Holten sammen med Baronesse Rosenørn-Lehn, sin mangeaarige, trofaste Veninde og Ledsager fra de mange Aar i Udlandet, haft et hyggeligt og gæstfrit Hjem i Roskilde. I disse sidste Aar beskæftigede den afdøde sig mest med Kirkemalerier, og den smukke Altertavle i Sct. Laurentii Kirke skyldes hende.

De sidste Aar har Frøken Holten lidt under Følgerne efter en alvorlig Hornhindebetændelse. Hun kunde ikke mere male, og det var hende uhyre svært at maatte lægge Penslerne bort. Kræfterne svandt ogsaa stadig. Men sin Kærlighed til hendes Barndoms-Egn, Skuldelev, holdt. Hendes Ønske gjaldt hver Sommer at kunne aflægge denne smukke Egn, hvor de gamle endnu kendte hende, et Besøg.

Fru Organist Kerckhoffs er en Broderdatter til den afdøde. Da Moderen døde fra flere Smaabørn, adopterede Frk. Holten den lille Pige, som dengang var 4 Aar gammel og saaledes kom til at tilbringe en Del af sin Barndom forskellige Steder i Udlandet.

I Anledning af sin 70-Aars Fødselsdag modtog Frk. Holten i Februar 1929 det pavelige Æreskors »Pro Ecclesia et Pontifice« i Guld, en Æresbevisning, der er tildelt meget faa danske. Ordenen blev givet Frk. Holten som en Paaskønnelse af hendes Kirkekunst, 'og fordi hun har været den katholske Kirke en tro og nidkær Datter.

(Efter »Roskilde Avis«).

Fra Hovedstad og Provins

Katholsk Aktion i Holbæk.

Den 24. Marts blev der i Holbæk stiftet en Forening, som fik Navnet Ansgar-Foreningen. Foreningens Formaal gaar ud paa at virke gennem Foredrag, Udbredelse af katholsk Litteratur og enhver anden Form for Katholsk Aktion, som maatte ligge for. Formand er Hr. Repræsentant Josef Nielsen. Sognepræst Wijnen er Sekretær og Fru Sagfører Christiansen Kasserer.

Holland—Danmark.

Rejsen er fastsat til den 2. Juli.

Deltagerne skal møde i Gjedser den 2. Juli senest Kl. 13³².

De danske Deltagere behøver intet Pas, mens de svenske Deltagere skal være forsynede med et svensk Pas, men uden Visum.

Pengene til Rejsen fra Gjedser til Bestemmelsesstedet i Holland og tilbage til Gjedser skal sendes til Undertegnede inden den 20. Juni, nemlig 60 Kr. ialt.

For Deltagere, som rejser fra eller over København, organiseres en Fællesrejse til Gjedser, og ved Tilbagerejsen fra Gjedser til København.

Alle de, der ønsker at deltage i denne Fællesrejse, skal foruden 60 Kr. indbetale 10 Kr. for Rejsen fra København —Gjedser og tilbage. Derved spares 50 %.

Deltagerne mødes i Indgangshallen paa Hovedbanegaarden Onsdag den 2. Juli senest Kl. 9^{1/2}.

Det tilraades at forsyne sig med en Madpakke for to Dage, en Hovedpude e. l. og et Tæppe.

Tilbagerejsen er fastsat med Ankomst til København Lørdag den 9. August Kl. 19.

Nykøbing F., Bispegade 12.

Pater A. Smitz.

Academicum Catholicum.

Onsdag den 4. ds. holdt A. C. sin ordinære Generalforsamling. Saavel Formandens Beretning som Regnskabet godkendtes. Som Leder af »K. U. B.« efter afdøde Arkivar Fr. West valgtes cand. phil. Enoch Hjorth. Som Administratores for 1930—31 valgtes stud. jur. Peder Olav Hansen, Fru Bodil Plate Petersen og stud. med. Svend Erik Odgaard, der konstituerede sig som hen-

holdsvis Formand, Kasserer og Sekretær. Som Revisorer valgte Sagfører cand. jur. Frk. Klause n og Bankassistent Frk. D. Beck - Hans en.

Stor Christi Legems Procession i Haderslev.

Søndag d. 29. Juni indbydes alle Katholiker til at komme til Haderslev for at bringe vor guddommelige Herre og Frelser en mægtig Hyldest. Efter Levitmessen i Sognekirken vil vi drage i højtidelig Procession med Alterets Sakramente. Under Bøn og Sang vil vi drage gennem Haderslevs Gader og frejdigt bekende vor Tro. Kom og vær med! Alle Katholiker er hjertelig velkomne, der vil blive sørget paa bedste Maade for udenbys Gæster! Mange Katholiker fra flere Menigheder har allerede meldt sig som Deltagere.

Procedamus in pace.

Fra Aarhus.

Torsdag den 29. Maj, Christi Himmelfartsdag, meddelte Hans biskoppelige Højærværdighed Firmelsens Sakramente til 67 af Kirkens Firmander, hvoraf dog en Del var fra Sognets Anneks.

Fredagen benyttede Biskoppen til at bese det nye Kapel i Pindstrup, hvor Monseigneur blev modtaget med Klokkeringning med de nylig opsatte Klokker.

En Del af den derboende Menighed var mødt frem for at hilse paa deres Overhyrde.

Stævnet i Horsens.

Den 13. Juli erobrer vi Katholiker Horsens! Det katolske Stævne maa blive en Succes! En gnistrende, glødende Trosbegejstring vil strømme os i Møde fra Talerstolen og spores hos enhver af Stævnets Deltagere. Kom til Horsens, ældre og yngre, alle, som paa nogen Maade kan! Vi trænger til at føle, at vi ikke staar alene! Vi trænger til at samles med ivrige, begejstrede Trosfæller! Vi trænger til at indaande den ægte katholske Luft, som Stævnet vil være gennemsyret af!

Trosfæller! Vi mødes under Pavestag og Dannebrog den 13. Juli.

Henricus.

Brevkasse.

I Nr. 23 Side 472 findes i Annoncen om Roskilde-Festen:

»Kl. 7 stille hl. Messe, Kl. 9 biskoppelig stille hl. Messe.«

Netop dette Udtryk er der gentagne Gange bleven protesteret imod fra forskellig Side.

Man siger da ikke hellig Højmesse, hvorfor da stille hellig Messe, er den stille Messe mere hellig end Højmessen?

Og naar »hellig« forkortes, da forkortes det ikke til *hl.* (det er Tysk) men til *h.* — men det *forkortes ikke* undtagen foran Egennavne: den *h.* Ansgar, den *h.* Petrus; — derimod skrives det helt ud foran Messe, Sakramenter . . .: den hellige Messe, de hellige Sakramenter, den hellige Daab; ikke: den *h.* Messe, de *h.* Sakramenter o. s. v.

København d. 5.—6.—30.

F. Ronge.

Vi takker for den venlige Pegefinger, som Korrekturlæseren sikkert vil skænke sin Opmærksomhed.

Red.

Festprogram til Søndag den 22. Juni Firmelse og Christi Legems Fest i Roskilde.

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 biskoppelig stille Messe, hvorefter Firmelse. Efter Firmelsen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i Sct. Mariæ Hospitals Have. Hans Højærværdighed Biskoppen deltager i Processionen. Hæfter med Processionssalmer à 5 Øre.

Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14 Friluftsmøde ved Klosterkilden i Hospitalshaven. Ved ugunstigt Vejr afholdes Mødet indendørs.

- 1) Foredrag af Pater *A. Scherz*: »Sct. Augustin og vor Tid«.
- 2) Foredrag af Hr. Ingeniør *G. Wissum*: »Ulden Samvittighed«.

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Sct. Michaels Klub.

Mandag d. 7. Juni Skovtur Kl. 6 *Aften* i Ordrup Krat. Mødested: Sct. Andreaskirken i Ordrup Kl. 6—6½. The drikkes i Skoven og enhver medbringer sin Madpakke.

I Tilfælde af Regnvejr maa Skovturen forlægges til Vesterhus! Juli, August og September er Sct. Michaels Klub lukket.

St. Franciskus III. Ordens Møde aflyses i Juni paa Grund af Redemptoristgeneralens Besøg her i Landet. Næste Møde finder Sted i September.

Vincentsforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Her. Sognepræster, i de katolske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provensen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambrevej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk ..	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk ..	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....	» 10	» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 9 ¹ / ₂		» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)		» 10(m. And.)	» 5
Den første Søndag i hver Maaned: Kl. 8 stille Messc, Kl. 10 Højmesse m. And.			
Sønderborg, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 10		» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -

Andreas Kollegianer-Samfundet afholder sin aarlige Sommerfest paa **Fortunen** Tirsdag den 17. Juni Kl. 8. Denne Gang paa Grund af 10 Aars Jubilæet **med Damer**.
Bestyrelsen.

A. C. Onsdag den 18. Juni Kl. 8. Sammenkomst i »Krøyers Have«, Pilcalle 18. A. C. serverer Te paa Maskinel
Administratores.

Jesu Hjertes Budbringer, Katholsk Ungdom og Nordisk Ugeblad til gratis Udbredelse og eventuelle Smaabeløb til Hjælp modtages eller afhentes med Glæde af Die-
mar, Skinderg. 32. P. G. 21574. Tlf. Byen 6555.

Kirkelig Kalænder.

15. Juni Trefoldigheds Fest — 1. Sønd. e. Pintse.	22. Juni Sønd. i Christi Legems Oktav.
16. — M. Ferialdag.	23. — M. Dag i Oktaven.
17. — Ti. Ferialdag.	24. — Ti. Johannes Døbe- rens Fødsel.
18. — O. Efræm Syrer.	25. — O. Dag i Oktaven.
19. — To. Christi Legems Fest.	26. — To. Oktav af Christi Legems Fest.
20. — F. Dag i Oktaven.	27. — F. Jesu Hjertes Fest.
21. — L. Dag i Oktaven.	28. — L. Irenæus.

Ugens Messebønner.

15. Juni S. Trefoldighedsfest (644—477); 2. Søndagen. — Slutnings-
evangelium: Søndagium.
16. — M. Ferialdag (= 1. Sønd. e. Pintse, N.M. 649); 2. Om de
helliges Forbøn ([120]—[105]); 3. Efter frit Valg.
17. — Ti. Ferialdag (N.M. 649); 2. Om de helliges Forbøn ([120]
— [105]); 3. For alle afdøde (1140—[113]). 4. Efter
frit Valg.
18. — O. Efræm Syrer (945—[42]); 2. Marcus og Marcellianus
(946—776).
19. — T. Christi Legems Fest (652—483); Julens Præfation i
hele Oktaven.
20. — F. Dag i Oktaven (652—483); 2. Silverius ([5]—[5]), 3.
Gudsmoder ([90]—[94]).
21. — L. Dag i Oktaven (652—483); 2. Aloysius (948—778).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udg. af
Messebogen, det *andet* den gamle Udg.

Vor Frue Kapel

i **Trørød** (»Trørødhus«, Trørødvej) pr. Vedbæk

indvies af vor højærværdige Biskop

Søndag d. 15. Juni Kl. 8^{1/2}.

Da Pladsen desværre er begrænset, kan kun de, der rettidig
har svaret paa Indbydelsen, gøre Regning paa at faa Plads.

Slyrelsen for

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Husk Valfarten til Haraldsted Søndag d. 6. Juli.

Min kære, mangaarige Veninde, min kære Faster
og Adoptivmoder,

Figurmalerinde Frøken **Sofie Holten**

døde stille og front, forsynet med Kirkens Naademidler
den 5. Juni 1930.

Erikke Rosenørn-Lehn.

Ragnhild M. A. Kerckhoffs,
f. Holten.

(Begravelsen har fundet Sted).

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN) .
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 25.

Søndag den 22. Juni

1930

INDHOLD: Hvis det skulde filmes ... — Til Forsvar for Søndagen. — Fra den vide Verden. — Den katholske Kvindeligas Kongres i Rom. — Broder Banzer. — Grundstensnedlæggelse i Slagelse. — Det katholske Stævne i Horsens. — Israelsgildets Messe-Novene. — »Pecca fortiter«. — Meddelelser om Gudstjenester. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Hvis det skulde filmes ...

Første Afdeling:

1) Forum Romanum ... Hvidklædte Tempelpræster førende det løvsmykkede Offerdyr ... Skarer af togaklædte Borgere ... Røg op over Tempelmuren ... i tindrende Italiasol. — —

2) Jerusalem ... et østerlandsk broget Optog ... Krigere, Haandværkere, Bønder, Israels Stormænd ... foran Arken, i sin lette Underklædning, dansende med Citharen i Haanden: Kong David. — —

Tekst: Religiøse Processioner er saa gamle som Historien.

Anden Afdeling:

1) Alter Jerusalem ... bølgende Menneskemasser ... vittende Palmegrene ... Jesus alene, rolig paa Æslet ... Palmesøndag.

2) Rom igen ... men nu kristnet ... Bededagsprocessionen ... Paven selv i Spidsen ... Præster, Diakoner og

andre Clerici i de oldkirkelige Dragter ... byzantinske Processionskors ... Mængden fromt bedende, syngende...

— —
Tekst: Processioner er saa gamle som Kristendommen.

Tredje Afdeling:

1) Nørrefælled ... Række efter Række af søndagsklædte, marcherende Arbejdere ... Faner med Faginsignier og Programord ... Junisolen skinnende paa Messinghorn ... tilsidst en hølgende, rød Flagdug med Ord i Guldbogstaver: Frihed, Lighed og Broderskab ... — —

2) En Herre, iført Diplomatfrakke, paa Talerstolen i en Foredragssal ... overfor en fromt lyttende Forsamling ... og saa disse Ord: »Lad gaa, at Katholikerne ikke tilbeder Maria, men de driver dog Afgudsdyrkelse, naar de tilbeder Nadverens Vin og Brød ...«

3) Christi-Legemsprocession i et protestantisk Land ... Langs Vejen og Hospitalshavens Gitter en tætpakket, nysgerigt, dog ærbødigt stirrende Menneskemasse ... Ud fra Kirkedørens Mørke efterhaanden ... Korset, Kordrengene, hvidklædte Smaapiger, Kirkefanerne, Lys, Præsterne med Sakramentet og den bedende, syngende, knælende Menighed ...

Tekst: Ved Procession og Optog bekender vi vor Overbevisning og Tro for Alverden.

Fjerde Afdeling:

1) Tilbage til det gamle Rom ... Geled efter Geled af sejrende Legionærer ... Cæsar selv højt paa Triumfvognen ... Sejrstrofærne bag ham ... Mængden tiljublende.

2) 14. Juli 1919 i Paris ... Under Triumfbuen det endeløse Tog: ... alle Slags straalende Uniformer, alle Vaabenarter, alle sejrende allierede, selv Invaliderne ... de hilser Marchallerne, Heltene, de døde, Fædrelandet ... — —

3) En By i Syden ... Flagsmykket, blomstersmykket, ukendelig festlig ... selv paa Vejen et Lag af Blomster, derover den straalende Sakramentsprocession mellem de knælende tætte Rækker.

Tekst: Ogsaa vi hylder, ærer, fejrer, takker vor Konge — ved Processionen.

Femte Afdeling:

1) I en By om Eftermiddagen ... det Indre af en Kirke ... kun et Par Koner knæler ubevægelige foran Altret ... ellers ingen.

2) Over for Kirken ... foran Biografen en tæt, ventende Skare ved Billethullet ... Skrigende, letfærdige, syndige Plakathilleder.

3) Søndag Morgen ... et »katholsk« Hjem ... han arbejder i Haven (Skjorteærmer og Shagpipe) ... hun og Børnene sover endnu.

4) Et Glamhul med en svingende Kirkeklokke ... der melankolsk — haabløst — kalder dem til Messe.

5) Et prægtigt Processionsalter ... Flag og Guirlander bevæges af Junivinden ... Hundreder paa Knæ med bøjede Hoveder ... Præsten løfter et stort Kors med den gyldne Monstrans ...

Tekst: Ved Processionen soner vi egne og andres Synder mod Christus i Sakramentet.

frater O. Præm.

Til Forsvar for Søndagen.

Det er hændt mig Gang paa Gang, at jeg har spurgt Kordrenge, der har ljet Messe for mig paa en Søndag: Hvorfor gik du ikke til Alters i Messen i Dag? Svaret er næsten konstant: Jeg gaar om Fredagen — eller Tirsdag og Fredag!

Denne Idé er ved at gribe saadan om sig, at der maa raabes Vagt i Gevær for Søndagen.

Da Apostelkirken afløste den jødiske Sabbat med »Herrens Dag«, Ugedagen for Paaske og Pintse, overtog de Budet om at »ihukomme Sabbaten, at vi holder den hellig«, gældende for Søndagen.

Men det er ikke Søndagshelg at holde Herrens Dag mindre hellig end tilfældige Tirsdage og Fredage ... om man saa aldrig saa formelt overholder Messepligten om Søndagen.

Og det er et Brud med Apostlenes Sæd og Skik, med Urkirke, Oldkirke og hele Kirkens Historie, hvis man ind-

sætter andre faste Altergangsdage paa Bekostning af (ikke: ved Siden af) Søndagen.

Enhver Religion, dette Navn værd, har Dage og Tider, der regnes for hellige i objektiv Betydning — uanset den enkelte troendes private religiøse Mindedage — og det har altid i Religionerne været Helligbrøde at bryde med Festerne for at introducere private Dage . . . mon det ikke i hvert Fald er Uforstand at fravige den kristne Kalendar til Fordel for Privatskolers Ordensregulativ og pædagogiske Kontrolsystemer.

Det er netop upædagogisk, fordi det (i Børnenes Øjne) tager Glansen fra Søndagen og giver dem den Idé: at de har kvitteret deres gudstjenstlige Pligt og det III Bud ved den blotte Formalitet at have været materielt til Stede ved en Messe.

Næ, lad Herrens Dag atter faa Helg over sig ved at gøre den til Altergangsdagen fremfor nogen, og lad den faa Hvile over sig ved ikke altid at belægge den med Udflugter, Møder og Sammenkomster. Og lad os fremfor alt lære den unge Slægt, at Søndagspligt ikke er en ny Trældom, men frigjorte Sjæles Hyldest til deres Herre og himmelbaarne Børns Færden i Faderhuset — og at denne Tjeneste og denne Færden ikke skal gøres ringere end Hverdagens, ved at Kommunionen springes over.

Præst.

Fra den vide Verden

ITALIEN OG DRABET PAA MISSIONÆRER I KINA.

For nylig kom en Interpellation angaaende Mordet paa 2 Salesianermissionærer i Kina til Behandling i det italienske Kammer. Det fremgik af Regeringens Beretning, at Italien straks havde foretaget energiske Skridt i Nanking og Kanton og forlangt tilbørlig Bøde. Den kinesiske Regering havde vist sig meget imødekommende, havde indledet en Forfølgelse af Morderne og erklæret sig villig til at udrede en betydelig Skadeserstatning. Kammeret beredte de to Ofre, Mgr. Ver-

siglia og P. Caravario, en begejstret Hyldest — fordi de paa det smukkeste havde virkeliggjort den fascistiske Grundsætning: »at leve farligt og dø som en Helt«!

EN PILGRIM.

Den 98-aarige Frau Louise Jahn i Württemberg har foretaget 143 Valfarter fra sit Hjem til Vor Frue i Einsiedlen — de 200 km har hun de 43 Gange tilbagelagt til Fods.

ET MONUMENT.

De borgerlige Myndigheder i Strassbourg har ladet opsætte en Mindeplade paa det Hus, hvor den store Missionær og Pioner Charles de Foucauld (myrdet i Sahara 1916) fødtes i 1858. Til Ære for den forhenværende Officer var alle Garnisonens Officerer til Stede. P. S.

FOR ØSTENGLANDS OMVENDELSE.

I de Tider, da der kun raadede een Tro, var Østengland Englands hellige Land par excellence, kendt for sin ivrige Tro og sine prægtige Kirker og Klostre. Her fandtes vor Frue af Walsinghams undergørende Billede, et af Kristendommens berømteste Valfartssteder. Paa denne benaadede Egn sporedes Virkningerne af den aandelige Ødelæggelse, der fulgte i det nationale Frafalds Spor, langt stærkere end i det øvrige Land. Troens Genrejsning i Østengland er skredet langsomt og støt frem. For at fremme dette aandelige Genrejsningsarbejde er St. Edmunds og St. Felix-Gilde blevet oprettet af Østenglands Gejstlighed med Bispen af Northamptons Approbation. Gildets Formaal er at sørge for Rejsemissionærer, der kan oprette Messecentraler i de fra katholske Kirker langt fjernede Egne, saa de isolerede Katholiker kan komme til Messe. Disse Missionærer skal samtidig belære Ikke-Katholiker om det katholske Trosindhold og saaledes splitte de Skyer af Uvidenhed og Snæversyn, der længe har ruget over Østengland. I det afvigte Aarhundrede har England haft ganske særligt Held med sin katholske Præstestand, der ofte har maattet virke under de allervanskeligste Forhold.

FRA MOSKÉ TIL KATHOLSK KIRKE.

En Begivenhed, som det nok er værd at fæste Opmærksomheden ved, men som under Hundredaarsfesterne i Algier gik ret upaaagtet hen, var Indvielsen af Helligkorskirken i

Algier, der var bleven ombygget og gjort større. Den har før været en Moské. Kirken, der ligger i den stærkt befolkede Del af den gamle By, var bleven for lille for det stadig voksende Antal Katholiker. Ved Indvielsen efter Udvidelsen lykønskede Ærkebisen af Algier Sognepræsten til, at han havde bibeholdt den traditionelle arabiske Stil. Kirken var oprindelig bygget som Moské. Da Franskændene satte sig i Besiddelse af Algier, overgav de Moskéen til Katholikerne. Halvmaanen blev nedtaget fra Minareten og erstattet med Korset. Da Katholikerne første Gang benyttede denne Kirke, fandtes der udenfor den et Figentræ, i hvis Grene der faa Aar forinden hang afhuggede Hoveder af Katholiker, der havde lidt Martyrdøden for deres Tro.

Den katholske Kvindeligas Kongres i Rom.

I Dagene fra d. 19.—25. Maj afholdt Ligaen, der repræsenterer 30 Mill. Kvinder og den dertil knyttede Ungdomssektion paa 2 Millioner unge Piger, sin Kongres i Rom, hvortil var mødt henholdsvis c. 300 og 200 Delegerede fra Alverdens Lande.

Ved Aabningshøjtideligheden, der som alle Kongressens Møder overværedes af vor nye Protektor, Kardinal Ceretti, var tillige fem andre Kardinaler og høje Gejstlige til Stede, bl. a. Jesuitergeneralen, der udtalte, at han havde ladet læse 300 Messer for Kongressen og dens Deltagere.

Det var begivenhedsrige Dage, hvor man skiftede med Arbejde og højtidelige Stunder, som da der læstes Messe i St. Peterskirken Krypt og i Santa Maria sopra Minerva, hvor Kardinal Ceretti den første Dag læste Messe og gav den hellige Kommunion til alle Kongressens Deltagere, og hvor vi ved ham den sidste Dag modtog den sakramentale Velsignelse. Men ikke mindst højtidelig var den hellige Time i Peterskirken, hvor der var vist Kongressens Delegerede den Ære, at de i umiddelbar Nærhed af Højalteret modtog den sakramentale Velsignelse af den hellige Fader selv, og hvor Ungdomssektionens Delegerede sang i Vekselskor med det mandlige Seminaristkor, en Begivenhed i Kirkens Historie, idet det var første Gang, det tillodes et samlet Kvindekors at medvirke ved den liturgiske Gudstjeneste i San Pietro.

Endelig var der Audiensen hos den hellige Fader, hvor denne i varmtføjte Ord lagde os alle paa Sinde at gaa ud

hver til sit for at virke for den hellige katholske Kirke, saavel i Familie, Velgørehedsarbejde som i det sociale Liv og gav os sin Velsignelse hertil.

Men der blev ogsaa arbejdet, og det var med stor Forundring og Beundring, at man hørte disse betydelige Kvinder (hvoraf mange sidder i deres Lands kommunale og politiske Raad) berette om alt det Arbejde, der var gjort for paa ny at gennemsyre Samfundet med den katholske Aand.

Medens Arbejdet for de forløbne Aar har været viet Familien, Samfundets Grundvold, blev det for den kommende 4aarige Periode vedtaget at lægge Pavens Encyklika om Ungdommens Opdragelse til Grund for Arbejdet og samtidig koncentrere det praktiske Arbejde paa dette Punkt med særligt Henblik paa Ungdommens Opdragelse til Freden.

Der er arbejdet, og der vil blive arbejdet i Fremtiden, og der er ingen Tvivl om, at dette Arbejde vil blive en meget stor Faktor i Fremtidens katholske Aktion. Det udførlige Referat af Kongressen vil fremkomme til Efteraaret i Forbundets eget Blad. *En Kongresdeltager.*

Broder Banzer.

Nu er ogsaa Broder Banzer død, saadan meddeles der fra Holland, hvor han i Jesuiternes Ordenshus tilbragte de sidste Aar borte fra det Land, borte fra den lille Kirke, som han elskede, som han gav sit Livs Arbejde. Han hørte til de gamle, han hørte til en af dem, der var kendt af alle og elsket af alle.

Mange kærlige Minder fra St. Andreas Kollegiet kommer frem i mine Tanker ved at tænke paa Broder Banzer.

Broder Banzer, vor kære Sakristan oppe fra Højen, der igennem saa mange, mange Aar værnede om Kollegiets lille kønne Kirke og den Plet Jord udenfor.

Vi, Kollegiets gamle Børn, ser med Sorg paa, at den ene gamle Pater og Broder falder bort efter den anden. De gamle Patres og Brødre havde jo Kærligheden, som gjorde, at vi elskede vor gamle Skole.

Broder Banzer var kærlig mod os Drengene, som igennem mange Aar levede oppe paa Højen. I de 30 Aar, jeg kendte ham og talte med ham, var han altid den samme som den første Dag i 1899.

Sit Arbejde ved Kirken som Sakristan passede han med en Omhu og med en Kærlighed, som var helt rø-

rende. Hans venlige Ansigt og hans varme Hjerte gjorde altid os Drengene saa godt. Han var jo mange Gange Midtpunktet for store Dage oppe paa Højen: Paa Christi Legemsfest, hvor Kirken var et Blomsterhav, paa Skovturene, hvor han kom kørende med den lille Vogn, der var fuld af gode Varer. Minderne om kære Broder Banzer vil altid bringe det allerbedste frem fra mine mange Aar oppe paa Højen.

Og Broder Banzer tænkte meget paa Drengene deroppe. Da jeg havde taget Studentereksamen og skulde forlade Kollegiet efter 11 Aars Ophold deroppe, fortalte han mig, at han under Eksamen havde bedt saa meget for mig. Alle de gode Brødres Arbejde oppe paa Kollegiet var i Kærlighed, og derfor vil de sikkert ogsaa alle engang høste Kærlighed, ikke mindst nu Broder Banzer, som vi alle skylder saa meget.

St. Andreas Kollegiets Bygninger, Kirke og Have vil staa som et smukt Minde om hans Person og hans Arbejde for danske Drengene her i vort Fædreland.

Alfr. Silcowitz.

Grundstensnedlæggelse i Slagelse.

Paa Grundlovsdagen, Torsdag d. 5. Juni, blev Grundstenen nedlagt til den nye »Vor Frue Kirke« i Slagelse. Vi gengiver efter »Sorø Amts Dagblad« følgende Referat.

Fra det høje Taarnstillads vagede Dannebrog og det gulhvide Paveflag og omkring paa Kirkens Byggeplads var der rejst Flagstænger med Dannebrogssflag og Pavebanneret.

Ved 3-Tiden begyndte Folk at samles til Festligheden og Kl. 3¹/₂ udgik en højtidelig Procession fra St. Hedvigssøstrenes Børnehjem.

Først bares et Kors efterfulgt af 3 Ministranter (Kordrengene).

Derefter fulgte Drengene med smaa Dannebrogssflag, hvidklædte Piger med brogede Kirkefaner med Billeder af Jomfru Maria og religiøse Inskriptioner, hvorpaa atter fulgte Kordrengene og hvidklædte Smaapiger med Blomsterkurve og selve Grundstenen.

Endvidere saas i Processionen de Murere, der har arbejdet paa Kirkens Opførelse, Kirkens Præster, Præsterne Quaedvliæg, Roskilde, Wijnen, Holbæk, Cortenraad, Køge, og Boerrigter, Ringsted (alle af Mariaselskabet), Biskop Brems, Søstrene og Menighedens Medlemmer. Ligeledes bemærkedes Forfatterinden Fru Rose Bruhn.

Processionen drog ind paa Pladsen, hvor der i Baggrunden var rejst et interimistisk Alter og en Bedepult,

ligesom der paa Jorden var udbredt et Tæppe og strøet Grønt. Biskop Brems, der var iført sit pragtfulde Bispe-skrud, traadte nu frem og bestænkede Grundstenen med Vievand, og de hvidklædte Piger betrøede den med Blomster.

Det omfattende Ceremoniel tog nu sin Begyndelse.

Man paakaldte Apostles, Evangelisters og en lang Række Helgeners og Helgeninders Forbøn.

Dernæst fandt selve Grundstensnedlæggelsen Sted. Pastor Hoppers oplæste det Dokument, der skulde indemures i Grundstenen. Det indeholder bl. a. Navnene paa Kirkens

Saaledes kommer »Vor Frue Kirke« til at se ud.

Præster, dens Arkitekter Professor Buchkremer og Arkitekt P. Salm, Aachen, Bygmestrene o. s. v.

Selve Dokumentet er affattet paa Latin, men blev oplæst paa Dansk.

Biskop Brems, assisteret af forskellige Præster, indmurede nu Grundstenen.

Biskop Brems log derpaa Ordet og udtalte: For ca. 15 Aar siden gik jeg her sammen med den daværende Præst, og han ytrede ved denne Lejlighed Ønsket om, at man kunde faa bygget en Kirke. Dette fromme Ønske er nu ved at blive til Virkelighed, idet Fundamenterne er lagt.

Det har været meget smaa Forhold, der hidtil er virket under, og jeg forstaar saa godt at baade Præsterne og Me-

nigheden har været opfyldt af inderlig Længsel efter at se Kirken rejst. Det bliver jo en stor og smuk Kirke, og der er bragt store Ofre for at faa den rejst. Det er for en katholsk Præst den største Glæde at have en Kirke, hvor Alterets hellige Sakramente kan opbevares paa værdig Maade, og hvor Menigheden kan søge Hjælp og Trøst.

Man bebrejder undertiden os Katholiker, at vi bygger for kostbart, men i jordiske Forhold skal der jo overholdes en vis Elikette. Hvor meget mere gælder dette da ikke, naar det er et Hus til Guds Ære. Gud er Universets Herre, og for ham kan intet være for kostbart eller skønt.

Jeg ønsker Pastor Hoppers og Menigheden her til Lykke. Det kan ofte være nødvendigt at blive fornyet i den kristne Aand, thi den Atmosfære, hvori vi lever, er ikke overvældende religiøs. Tiden er præget af Nydelser og Forlystelsessyge. Selv om et Menneske ikke er meget troende, lever der hos de fleste Troen paa et Liv efter dette, men skal det være Sandhed for os, maa vi Tid til anden løfte Hjerter og Tanker op til Gud.

Jeg ønsker ligeledes Søstrene til Lykke med Kirken. De ønsker intel andet end at ljene Gud og deres Medmennesker og at opfylde det første og store Bud: Du skal elske Gud og din Næste som dig selv.

Biskoppen talte derpaa om Forbønnens Betydning. Gennem Bøn kan vi tilbageholde Guds straffende Haand over Menneskeheden. Han nedbad Guds Velsignelse over Arbejdet og udtalte Haabet om, at det maa fuldføres paa lykkelig Maade uden noget Uheld for de Haandværkere, der beskæftigedes derved. Gid Vor Frue Kirke maa staa som en Pryd for Byen Slagelse og at Arbejdet maa blive fuldført til Guds Ære og Sjælenes Frelse.

Højtideligheden sluttede med en dansk Salme: »Paa Sandheds Fjeld en Bygning staar«, og derefter drog Processionen bort.

De ved Kirkens Opførelse beskæftigede Haandværkere samledes sluttelig til en Forfriskning i St. Hedvigssøstrenes Børnehjem.

Det katholske Stævne i Horsens.

Søndag den 13. Juli vil give Horsens Købstad en mærkelig Oplevelse.

1261 stiftedes Graabrødrenes Kloster i Horsens, og Ridder Niels af Barritskov skænkede Klosteret sine Grunde.

Vi skriver 1930. Faa Byer har en Historie som Horsens, og faa Steder har Tidernes Omskiftelser, i Forbin-

delse med Krige og Brande, hver især sat sit Præg som her. Kirkeomvæltningen i det 16. Aarhundrede rev ganske vist Danmark, dets Byer og Folk ud af Moderkirkens Skød; men saa sikkert som vor hellige Kirke lever og ved Gudsordets Magt skal bestaa til Tidernes Ende — bygget paa ham, som er Klippen — har hine katholske Tiders Præg selv i de for Kirken lungeste Dage ikke forladt Horsens By. De prægtige, gamle katholske Kirker er Vidner, talende i deres Tavshed. —

Den fordrevne Moder har atter faaet Asylret i sit eget Hjem, og katholske Kirkeklokker toner igen deres Angelus ud over Horsens By og kalder dens Indbyggere til Messe.

Søndag den 13. Juli stævner danske Katholikker til Horsens. En Trosfælle har stillet sin prægtige Park til Raadighed for Stævnet. Den samme Aand, der besjælede Ridder Niels i 1261, da han skænkede Kirken sine Grunde, er Drivfjederen hos de Mænd i Horsens, der nu ofrer Evner og Tid og ikke skyer de store Anstrengelser, for at Festen kan blive, hvad der tilstræbes og ønskes.

Maatte da vi andre ikke vige tilbage for Rejsens Besværligheder, men vise vor Paaskønnelse over for Trosfællerne i Horsens, modtage deres Indbydelse, saa Direktør Hansens Park kan frembyde et imponerende Skue baade Klokken 11, naar Levitmessens begynder, og senere ved Stævnets anden Del.

Lad Stævnet blive et Udtryk for, at vi danske Katholiker alle som een staar sammen om vor hellige Fader Paven. Han ønsker og opfordrer til katholsk Aktion, og vi, hans Børn, har intet højere Ønske end at imødekomme hans Opfordring. Den 13. Juli skal for os alle staa i den katholske Aktions Tegn. Arbejde for Tilslutning, Anstregelse — stor eller lille — og selve Rejsen til Horsens skal være den enkeltes Indsats, og hver især vil have den tilsvarende Andel i Resultatet.

Lad Stævnet i Horsens fra nu af være alle danske Katholikeres Hjertesag.

Kolding, den 9. Juni 1930.

Vald. Kallan.

Israelsgildets Messe-Novene.

21.—29. Juni.

Hvert Aar den 21.—29. Juni holdes i den engelsktalende Verden en Messe-Novene for Israels Omvendelse. Til andre Tider holdes lignende Novener i de Lande, der er knyt-

tede til Frankrig og andre Centrer. Her til Danmark er Bønforeningen kommen fra England, hvorfor vi følger Englændernes Skik. Vi udsender til alle Præster i Landet Circulærer med Anmodning om at meddele tilbage, hvor mange Messer Præsterne vil ofre for Israels Omvendelse. Første Gang var i 1928, der ofredes da 28 Messer, i 1929 39 Messer. Det er ikke ganske faa Præster, der har Interesse for vor Sag, men det henstilles ogsaa til Lægfolk at være med, idet de anmodes om i det mindste een Gang i Løbet af Novenen at overvære Messen for Israel. Det forudsættes, at vore Medlemmer iagttager dette, men ogsaa andre, som har Interesse for Jøderne uden at ville eller turde binde sig til — iøvrigt smaa — Forpligtigelser, bør være med i nævnte Tidsrum.

Denne Messe-Novene begyndte i 1917. Der ofredes da 48 Messer, i 1929 var Antallet steget til — 24000! Ja, der staar virkelig fire og tyve Tusindel Det maa jo give Resultater, og man sporer det ogsaa, at Jøderne Jorden over finder Vej til vor hellige Kirke. Det franske Tidsskrift »La Question d'Israël« meddeler, at i 1929 døbtes i »Notre-Dame de Sion's Kapeller i London 4, i Wien 6, i Budapest 14, i Paris 7, og det er jo ikke saa nær alle Jødekonvertitter, der døbes netop i denne Ordens Kapeller. (I London alene er paa et Aar døbt 100 Jøder).

At vor hellige Kirkes øverste Hyrde ser med stor Velvilje paa Interessen for Jøderne fremgaar af Pave Benedikt XV's Ord til Medlemmerne af Bønforeningen: Forenet i Hjerte og Intention med Medlemmerne af Ærkebroderskabet for Bøn for Israels Omvendelse glæder vi os over at se deres Antal vokse, priser vi deres Nidkærhed, opmuntrer deres Anstrengelser, velsigner dem af ganske Hjerte og giver dem en Aflad af 300 Dage, hver Gang de beder vor korsfæstede Frelsens Bøn: Fader tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.

Pius XI — Missionærpaven er ikke mindre velvillig og tilføjer: »Lad under eders Apostolat for Jøderne eders første Bestræbelser være at helbrede Katholiker for Antisemitisme«.

Verner Stabehl.

»Pecca fortiter«.

Findes der i Luthers Skrifter en Sætning som lyder saaledes: »Synd bravt, at Naaden kan blive desto overflødige«. Hvis den findes, beder vi Bladet oplyse os om, hvor og i hvilken Sammenhæng, samt muligvis gengive den baade paa Tysk og Dansk.

M.

Svar: Sætningen findes ikke i denne Form hos Luther. Men Luther har i et Brev af 1. August 1521 til Melanchthon skrevet:

»Esto peccator et pecca fortiter, sed fortius fide et gaude in Christo, qui victor est peccati, mortis et mundi« (de Wette, Luthers Briefe II (1826) 37). Oversat paa dansk lyder Sætningen: »Vær en Synder og synd kraftigt, men tro (endnu) kraftigere og glæd dig i Christus, som er Sejrherre over Synden, Døden og Verden«.

I Brevet taler Luther om Cølibatet, Lægmandskalken og de guddommelige Straffedomme, der truer Tyskland; saa henvender han sig brat til Adressaten selv og trøster sin af Samvittighedsskrupler plagede Ven. I denne Sammenhæng bruger han den omstridte Sætning.

Som Ordene ligger, er den en Opfordring til at begaa kraftige Synder, blot ens Tro er endnu kraftigere. Imidlertid stemmer de fleste Lutherforskere — ogsaa katolske — overens i, at Ordene umuligt kan være ment som direkte Opfordring til at synde. Stedet bør ikke blot vurderes dogmatisk og etisk, men først og fremmest *psykologisk*. Allerede Möhler advarer i »Symbolik« (§ 16. S. 125) mod at tage Ordene altfor bogstaveligt. (»Die Stelle darf nicht sonderlich urgiert werden.«) Grisar (Luther II 160) betragter Stedet som et »Paradoks, udsprunget af et eksalteret Gemyts mørke, gærende Steinning«.

Det har ikke manglet paa Forsøg paa at afsvække Luthers forargelige Ord.

Nogle protestantiske Theologer (Holl, Köstlin o. a.) mener, at det ikke er *virkelige* Synder, Luther opfordrer til at begaa, men en Skrupulants *indbildte* Synder. Under visse Omstændigheder kan man jo give en Skrupulant det Raad »fortiter«, resolut, at gøre det, som han anser for at være Synd. Sætningen, der umiddelbart følger efter, udelukker imidlertid denne Fortolkning. Der taler Luther nemlig om alt andet end indbildte Synder — Skrupler — men siger: »Det er fuldstændig tilstrækkeligt, at vi ved Guds Herligheds Rigdom erkender Lammet, som borttager Verdens Synder. Fra dette — Lammet — kan Synden ikke skille os, om vi saa bedrev Utugt og Mord tusinde og atter tusinde Gange paa én Dag«. Efter Luthers Theologi er, som bekendt, Vantroen den eneste Synd, der skiller fra Christus!

Andre protestantiske Theologer (W. Walter, Ritschl, F. C. Baur) hævder, at det netop drejer sig om *virkelige* Synder, som vi »fortiter« (kraftigt) skal vedkende os og tage Foranledning deraf til »fortius« (kraftigere) at sætte vor Tillid til Gud. Synden bliver her en Slags »felix culpa« (lykkelig Brøde) — Udgangspunktet for Omvendelsen. Dertil er dog at sige, at Luther ikke taler om begaaede, men fremtidige Synder.

En tredje Fortolkning (A. V. Müller, Kattenbusch) understreger »fortius fide« (tro kraftigere) saa stærkt, at det *ophæver* det forudgaaende »pecca fortiter« (synd kraftigt). Naar man blot har den Tro, Luther anbefaler, bliver Opfordringen »pecca fortiter« illusorisk. Man citerer for denne Opfattelse gerne Augustins berømte: »Ama et fac, quod vis«. (»Elsk og gør, hvad du vil«).

Blot ikke Luther selv havde understreget »pecca fortiter« ved at nævne saa massive Ting som Utugt og Mord.

Karl von Hase (Handbuch der protestantischen Polemik [1890] S. 326) træffer vel det rigtige, naar han siger: »Det er paradokse, uforsigtige Udtryk, forførende for den, der forføres vil«. M. Rade (»Die christliche Welt [1917] S. 800) kalder Sætningen »en ovenud dristig Tale til en Ven i et fortroligt Brev«, og gør opmærksom paa, at Luther kunde være ganske rolig for, at Melanchthon hverken vilde begaa Ægteskabsbrud eller Mord.

Naar der saaledes fra protestantisk Side indrømmes, at Sætningen rummer Fare for Misforstaaelse og Misbrug, og fra katolsk Side, at den ikke bør forstaaes bogstaveligt som Opfordring til at synde, turde der næppe være Grund til at fortsætte Polemiken om dette Lutherord.

A. Menzinger. S. J.

Christi Legems Fæst.

St. Ansgars Kirke To. d. 19. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 26. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 19. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7½ og 10. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 7½ Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7½. — Søndag d. 22. Juni Aften Kl. 7½ Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 19. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8 Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 19. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Antoni Kapel (Husum) To. d. 19. Juni Kl. 8 stille Messe.

St. Josefs Kirke. To. d. 19. Juni Kl. 6½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Efterm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 19. Juni Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7½ Aften Andagt med Prædiken. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8¼ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7½ holdes Andagt.

St. Annæ Kirke. To. d. 19. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 22. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9½ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 19. Juni Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7½ Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 22. Juni Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe, tidligst Kl. 11.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ^h / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^h / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^h / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^h / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2 Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ^h / ₂	» 10 ^h / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^h / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^h / ₂	» 9 ^h / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^h / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^h / ₂	» 10	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ^h / ₂	» polsk
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^h / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....		» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m. And.) » 5		
1. Sønd. i Maaneden.....	» 8	» 10	»
Sønderborg, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 10		
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^h / ₂	» 9 ^h / ₂	» -

Jesu Hjertes Fest (27. Juni).

Jesu Hjerter Kirke. Kl. 8: Levitmesse. Kl. 10: stille Messe.
Kl. 7^h/₂ Aften: Prædiken og Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 7: stille Messe, Kl. 8: Højmesse, Kl. 8
Aften: Andagt.

Sommergæster (Damer) modtages fra 2. Juli — ca. 5. August
hos Missionssøstrene af det kostbare Blod i Rønne paa Bornholm.

Husk Valfarten til Haraldsted Søndag d. 6. Juli.

Vincentforeningens Kransekort

bringes i velvillig Erindring. Faas hos D'Hr. Sognepræster, i de
katholske Boghandler og paa Katholsk Menighedskontor.

Kirkelig Kalender

22. Juni Sønd. i Christi Legems Oktav.	29. Juni Petrus og Paulus. — Sønd. i Jesu Hjertes Oktav.
23. — M. Dag i Oktaven.	30. — M. Pauli Ihukommelse
24. — Ti. Johannes Døberens Fødsel.	1. Juli Ti. Jesu dyrebare Blod.
25. — O. Dag i Oktaven.	2. — O. Marias Besøgelse.
26. — To. Oktav af Christi Legems Fest.	3. — To. Jesu eucharistiske Hjertes Fest.
27. — F. Jesu Hjertes Fest.	4. — F. Oktav af Jesu Hjertes Fest.
28. — L. Irenæus.	5. — L. Antonius M. Zaccaria.

Ugens Messebønner.

22. Juni S. Sønd. i Christi Legems Oktav (658—490); 2. Oktaven (652—484), 3. Paulinus (951—[35]). Julens Præfation.
23. — M. Dag i Oktaven (652—483); 2. Vigilien til Johannes Døberens Fødsel (954—781), 3. Gudsmoder ([90]—[94]). — Slutningsevangelium: Vigiliens (955—781).
24. — Ti. Johannes Døberens Fødsel (957—782); 2. Oktaven (652—484). *Crædo*.
25. — O. Dag i Oktaven (652—483); 2. Vilhelm (961—786), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783).
26. — T. Oktav af Christi Legems Fest (652—483); 2. Johannes og Paulus (961—787), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783).
27. — F. Jesu Hjertes Fest; den nye Messe findes i *Nord. Ugeblad Nr. 22, 1929*, Side 436. Jesu Hjertes Præfation (*N. U.* Side 439).
28. — L. Irenæus (964—802); 2. Jesu Hjertes Oktav (*Nord. Ugeblad 1929*, Side 436), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783), 4. Vigilien til Petrus og Paulus (968—790). Jesu Hjertes Præfation.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Festprogram til Søndag den 22. Juni Firmelse og Christi Legems Fest i Roskilde.

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 biskoppelig stille Messe, hvorefter Firmelse. Efter Firmelsen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i Sct. Mariæ Hospitals Have. Hans Højærværdighed Biskoppen deltager i Processionen. Hæfter med Processionssalmer à 5 Øre.

Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14 Friluftsmøde ved Klosterkilden i Hospitalshaven. Ved ugunstigt Vejr afholdes Mødet indendørs.

1) Foredrag af Pater A. Scherz: »Sct. Augustin og vor Tid«.

2) Foredrag af Hr. Ingeniør G. Wissum: »Ulden Samvittighed«.

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 26.

Søndag den 29. Juni.

1930

INDHOLD: Ordets Liv. — Kardinal Robert Bellarminos Kanonisation. — Den hellige Johannes Døber. — Fra den vide Verden. — Tilbage til Hedenskabet? — Sankt Antonius-Festen i Rom. — Pastor Hoppers 25 Aars Præstjubilæum. — Vor Frue Kapel i Trørød. — Brev fra en Ikke-Katolik. — Det katholske Stævne i Horsens. — Til Haraldsted den 6. Juli. — Fra Hovedstad og Provins. — Reolen. — Mosaik. — Meddelelser. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordets Liv.

Tag et Sædekorn i din Haand. Se, hvor lille det er, og hvor tørt det ser ud. Hvem skulde tro, at denne bitte, gule Tingest bærer en Livskim i sig? Sædemanden tager de smaa Korn i sin Haand og lader dem fyge udover den kolde, sorte og tilsyneladende ugæstmilde Jord. Du ved, at Livets Under gentager sig, hvergang et Frø lægges i Jorden. Ved Foraarstid ser du med Fryd de mange smaa friske Spirer pible op af Jorden.

Men noget lignende er Tilfældet med det trykte Ord. Se blot disse kedelige Smaategn paa Papiret. Hvem skulde tro, at de havde noget med Liv at bestille? Og dog bærer ethvert Ord en Livskim i sig. Naar blot det saas i den gode, modtagelige Jordbund, sker Livets Under paa ny. Naar et Sind aabner sig for det Liv, der slumrer bag Tegnet, saa sker der noget. Det ulæste Ord er som en Sommerfuglepuppe. I det Øjeblik, det læses og fattes, sprænges Puppehylstret, og Sommerfuglen flager dig i Møde. Det

ulæste Ord er som en underjordisk Kilde, der løber tæt under Jordsmonnet. Skrab en Smule Jord til Side, og Kilden vælder frem. Ordet er et Hylster om Tanken. Foran det aabne Sind brister Hylsteret som Knoppernes Svøb i Vaar.

Du tager f. Eks. dit katholske Blad og lukker det op, og straks taler det til dig. Som en god Ven, der har oplevet noget eller har noget særligt paa Hjerte, saaledes kommer Bladet til dig og begynder at fortælle.

Der er den Forskel imellem at faa Besøg af en fremmed og af en Ven, at du vil have langt større Glæde af Vennens Besøg. Det er, fordi I har et fælles Syn paa Livet. Den fremmede kan være nok saa underholdende, ja maaske endog fængslende. Det bliver alligevel aldrig som Vennens fortrolige Tale.

Den samme Forskel er der imellem ethvert andet Blad og saa det katholske Blad. Det taler jo nemlig altid til dig om de Ting, som finder dybest Genklang i dit Indre. Med det katholske Blad foran dig bevæger du dig i den kendte Tanke- og Idéverden. Du kan maaske til Tider læse om de samme Ting i andre Blade, men aldrig klinger det paa samme Maade.

Bladets katholske Sjæl lever sit eget, dybe Liv. Fordi det rinder af samme Rod som du selv, bliver det dig kært og kan ligesom Vennen opmuntre og glæde, styrke og befæste.

Men der er endnu altfor mange Katholiker i Danmark, som ikke holder noget katholsk Blad og derfor berøver sig et stort Gode. Man kan uden Overdrivelse sige, at daarlige Katholiker ikke var blevet det, hvis de havde haft et katholsk Blad som stadig Raadgiver og Ven.

Hvem vil være med til at strø det katholske Ord ud over den danske Muld? Er det ikke en stor Ære at faa Lov til at bære Sandhedens Ord ud til Menneskesjæle? Men det gør du, hvis du virker for den katholske Presse.

Hvis du paa nogen Maade kan, saa tag til Horsens Søndag den 13. Juli og deltag i det katholske Stævne. Der skal kæmpes en Kamp for det gode, katholske Ord. Derfra skal Sædemænd sendes ud at saa.

Kan denne Sag være dig uvedkommende? C. B.

Kardinal Robert Bellarminos Kanonisation.

Den 29. Juni kanoniserer Kirken igen ti af sine Sønner. Om de otte kanadiske Martyrer udkom der lige nu en hel Bog paa Dansk.*) Kardinal Bellarminos Liv skal fortælles ganske kort her i Ugebladet.

Den nye Helgens Betydning og Fortjenester skildrede vor nuværende Pave for nogle Aar siden omtrent saaledes: Det er hævet over al Tvivl, at Kardinal Bellarmino indtager en fremragende Plads blandt de Mænd i Jesu Selskab, som udmærkede sig ved deres hellige Livsvandel og deres Lærdom. Med fuld Ret kan han betragtes baade som Jesu Selskabs og Kardinalkollegiets Ære og Stolthed. Han var en Pryd for hele Kirken, denne Moder til saa mange Helgener, lige saa vel ved sin Virksomhed som Lærer som ved sine Gerningers lysende Eksempel. Han staar for os som en pletfri og ren Karakter, uforfærdet og klog, en højtflyvende Aand og et ganske beskedent Menneske. Som Ordensmand, Biskop og Kardinal søgte han ikke andet end Guds Ære og var opfyldt af Kærlighed til ham. Hans samtidige hævede ham til Skyerne som en anden Carlo Borromæo, som Vranglærernes Overmand, det kirkelige Livs Fornyer, den kristne Tros høje og faste Borg og den katholske Sandheds utrættelige Talsmand og Hævder. Lad os da se, hvordan Bellarmino blev den Helgen, som forlæner saa udsøgte Lovord.

Han blev født i Montepulciano (Toskana) den 4. Oktober 1542. Hans Moder var en Søster til Pave Marcellus II, der kun styrede Kirken i 22 Dage. Allerede som lille Dreng viste han de Karakterejendommeligheder, som satte Præg paa hans senere Liv: paa den ene Side en ualmindelig stor Fromhed og en saadan Afsky for Synden, at han som 79aarig Olding kunde sige aldrig med Vidende og Vilje at have begaaet nogen Synd; Livets Ideal saa han i at glæde Gud og vinde Mennesker for Christus; paa den anden Side overgik han baade sine

*) *Ved Marterpælen.* De otte kanadiske Martyrers Liv og Heltedød. Paa Dansk ved Ellen Wahl. Kbhvn. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel [Kr. 1,50].

Søskende og alle Skolekammeraterne ved en enestaaende Brevgavelse i flere Retninger og en elskelig Beskedenhed.

Alten Aar gammel indtraadte han i Jesuiterordenen i Rom. Den nu følgende Studietid udviklede hans glimrende Evner endnu mere. Meget hurtigt blev han derfor sendt som Lærer til forskellige Skoler i Norditalien og fra 1570 til 1575 som teologisk Professor til Louvain. Samtidig fandt han sin Glæde i at forkynde Evangeliet paa Prædikestolen. Tilstrømningen til Forelæsningerne var ganske ualmindelig. Som Teolog blev den unge Lærer saa navnkundig i hele Europa, at baade Kardinalærkebiskoppen i Milano, Carlo Borromæo, og Universitetet i Paris ønskede at knytte ham til sig. Ved sine Prædikener opnaaede han, at mange Protestanter vendte tilbage til Moderkirken. Opholdet i Belgien bragte saaledes store og glædelige Resultater, men alligevel var disse Aar kun en Forberedelse til den mægtige Livsgerning, som Bellarmino fra 1576 skulde udføre i Christi Kirkes Midtpunkt, i Rom.

Her havde Pave Gregor XIII oprettet et Professorat i Kontroverteologi, d. v. s. han ønskede en videnskabelig og systematisk Behandling af de mange nye Paastande, som Reformationen i Nord- og Vesteuropa havde opstillet angaaende den kristne Troslære, og en kritisk Vurdering af dem med Skriften, Overleveringen og den katholske Teologi (i dens bedste Tid under Thomas af Aquino) som Maalestok. Det var en stor og meget vigtig Opgave. Bellarmino blev den Mand, som løste den med en saadan Overlegenhed, at han med sit berømte Værk, »Undersøgelser over Kontroverspunkterne i Troslæren«, kom til at staa i Teologernes forreste Række og endnu i 1920 af Benedikt XV fik Hædersnavnet »Fyrsten blandt Apologeterne«. De tre Bind, som udkom 40 Gange, virkede som en Befrielse paa Katholikerne. De jublede over den Grundighed og Klarhed, den omfattende Lærdom og den værdige, fornemme Tone, som var karakteristiske for det store Arbejde. Modparten var nærmest rædselsslagen. Den kendte Th. Beza i Genève udbrød: »Den Bog har ødelagt os!« Over 100 Modskrifter skulde dæmme op mod dens Virkninger. Ved Universiteterne i Heidelberg, Cambridge og Oxford indførtes særlige Forelæsninger mod Bellarmino.

Men lige meget hjalp det. Fra alle Sider kunde de pavelige Nuntier berette, at utallige Tilhængere af Reformationen efter at have lært Bellarmino at kende opgav deres nye Tro igen og vendte tilbage til den gamle. — Af andre Værker skal her kun lige nævnes en Katekismus, som udkom i over 60 forskellige Sprog og bruges endnu den Dag i Dag i en Del Egne. Ogsaa den Bog vidner om Bellarminos sjældne Evne til at forstaa, hvad Tidens aandelige Nød krævede. Det dybe Kendskab til Sjælenes Tarv vandt han for en stor Del i de Stillinger, som blev betroet ham foruden Lærergerningen. Han skulde f. Eks. vejlede de studerende ved Collegium Romanum i deres religiøse Liv og oplevede paa denne Maade den store Glæde at føre den unge Aloysius Gonzaga paa Hellighedens Vej. I nogle Aar var han Rektor og Provincialforstander og fik saaledes ogsaa Lejlighed til at sætte sig ind i den kirkelige Administrations mangfoldige Opgaver.

En af Gud saa rigt velsignet Virksomhed kunde nok tyde paa, at Livets Vej vilde føre til de højeste Embeder i Kirken. I Virkeligheden satte da ogsaa Clemens VIII den 3. Marts 1599 Purpurhatten paa Bellarminos Hoved med de Ord: Vi udvælger ham til Kardinal, fordi Guds Kirke ikke har nogen ham jævnbyrdig paa Videnskabens Omraade. I to og tyve Aar fik han Lov til som Kardinal at tjene den apostoliske Stol baade med sin store Arbejds-kraft og med sit lysende Eksempel. Til en udførlig Skildring af denne Tid mangler Pladsen. Vi maa nøjes med nogle betegnende Antydninger. »Kronen er faldet af vort Hoved«, sagde en Kardinal ved Bellarminos Død, og i Listen over de pavelige Konsistorier indførtes den 17. Sept. 1621 de Ord: »Den højjærværdigste Hr. Robert Bellarmino, Kardinalpræst af Montepulciano, Medlem af Jesu Selskab, er i Dag ved den 12. Time gaaet over fra de dødes til de levendes Land. En betydelig Mand, en fremragende Teolog, en uforfærdet Forsvarer af den katholske Tro, Vranglærernes Overmand, lige saa from, klog og ydmyg som gavmild mod de fattige. Det hellige Collegium og hele det romerske Hof sørger med Taarer i Øjnene over Tabet af en saadan Mand«. Da Begravelsen skulde finde Sted, blev Tilstrømningen saa stor, at Højtideligheden lignede et Triumftog.

Den afdødes Testamente begynder derimod med de Ord:
 »Først og fremmest befaler jeg af hele mit Hjerte min
 Sjæl i Guds Hænder, hvem jeg fra min Ungdom af vilde
 tjene. Jeg bønfaller ham om at optage mig blandt sine
 Hellige og Udvalgte, ikke som en streng Dommer af mine
 Fortjenester, men som en god Fader, der gerne tilgiver«.

Den fromme Kardinal tænkte dengang, han skrev sit
 sidste Ønske op, ikke paa, at han selv skulde kanoniseres.
 Men Gud, der ved Mirakler har forherliget sin trofaste
 Tjener efter Døden, vil opfylde hans Bøn ogsaa ved en
 Helgenkaaring d. 29. Juni 1930. Meningen med Kanonisa-
 tionen er vistnok den, at den Mand, der i sine jordiske
 Levedage bestyrkede saa mange i Troen og viste ikke faa
 Vejen til Christi ene Kirke, ogsaa i vor Tid skal ud-
 føre en lignende Gerning. Ved sine Fortjenester og
 sin Forbøn, ved sit Eksempel og sine Værker, der vil
 blive læst igen, skal han bidrage sit til, at Kirkens Børn
 vokser i Sandhedens Erkendelse, og at de mange, der læn-
 ges efter Splittelsens Ophør, søger ind til den gode Hyrdes
 Faarefold.

F. K.

Den hellige Johannes Døber.

*Hellige Johannes, din Røst fra Ørknen naar,
 Ud til hele Verden med Bud om Herrens Aar:
 »Ser I det Guds Lam, som borttager Synd fra Jord,
 Følg Ham, thi Han aabner sin Favn for hver som tror.«
 Hellige Johannes — bed for os!*

*Hellige Johannes, vi lytter til din Røst
 Som de to, der fulgte med Lammet, Verdens Trøst.
 Lad os da som hine berede Herrens Vej,
 Stjerne udjævne, bed, at vi trættes ej!
 Hellige Johannes — bed for os!*

*Hellige Johannes, du som ved Jordans Flod
 I den golde Ørken formanede til Bod;
 Hør os, naar vi beder om Hjælp i Livets Strid,
 Saa vi ikke vakler i Sorg og Modgangstid.
 Hellige Johannes — bed for os!*

*Hellige Johannes, naar i den sidste Stund
 Alle onde Magler vil lokke os paa Grund,
 Bed, at vi maa føres til Gud i sikker Havn
 Hist med alle Helgen lovprise Jesu Navn!
 Hellige Johannes — bed for os!*

(Denne Salme er forfattet og sat i Musik af Medlemmer af St. Hans Menighed i Hørsholm).

Fra den vide Verden

DE NYE KARDINALER.

Den 30. Juni vil den hellige Fader hæve følgende fem Prælater til Kardinalsverdigheden: Mgr. Fr. Marchetti-Selvaggiani, Propagandaens Sekretær (man vil erindre, at han var med til at vie den nye norske Biskop), Mgr. L. de Silveira Cintra, Ærkebisp af Rio de Janeiro, Mgr. A. Liénart, Biskop af Lille, Mgr. R. Carlo Rossi, Assessor ved Konsistoriums-Kongregationen, Mgr. Seraffini, Sekretær ved Koncilskongregationen

PAVENS TITEL.

Efter den lige udkomne officielle Aarbog »Annuario Pontificio« er Pavens fulde Titel følgende: Pius XI, Biskop af Rom, Jesu Christi Statholder, Apostelfyrstens Efterfølger, den katholske Kirkes Overhyrde, Vesterledens Patriarch, Primas af Italien, Ærkebiskop i den romerske Kirkeprovins, og Suvær over Vatikanstaten.

CHRISTUS-KONGE KONGRES I MILANO.

Inspireret af den af Pave Pius XI indførte Christi Kongsfest er der blevet afholdt en stor Kongres i Milano til Ære for Christus Konge. St. Augustins Lære om Christi Kongedømme har — i Anledning af Augustin-Jubilæet været Genstand for et særligt Studium.

En storslaet Procession med 20.000 Deltagere og 1000

Faner bevægede sig fra San Ambrogio til Katedralen. Da Kardinalen med det Allerhelligste kom forbi 7. Regiments Kaserne, afgav Tropperne den militære Hyldest.

ANTIBLASFEMISK KONGRES.

Der findes en italiensk Liga imod Gudsbespottelser og Banden. Den har fornylig holdt sin 4. Kongres i Pavia. Det fremgik af Beretningen, at Ligaen havde haft godt Held med sit Arbejde, og man drøftede forskellige Planer om — i Samarbejde med Fascisterne — at modarbejde enhver Forhaanelse af det hellige.

TYSKLANDS KATHOLSKE ARBEJDERE.

Paa Kongressen for Tysklands katholske Arbejderforeninger blev der opgivet følgende Tal. Rigsforbundet omfatter 3000 Foreninger med 350.000 Medlemmer. Siden 1927 har der været en Fremgang paa 35.000 Medlemmer. Ogsaa det katholske Ungdomsarbejderforbund har haft en betydelig Udvikling. Det har 50.000 Medlemmer fra 18—25 Aar. Rigsforbundet beskæftiger 112 Sekretærer og udgiver 6 Tidsskrifter; af disse er særligt det videnskabelige Organ »Soziale Revue« kendt.

EN DOM VEDRØRENDE KRÆNKELSE AF PAVENS ÆRE.

Kursowsky, tidligere Politimand, nu Redaktør for et Blad, der hedder »Weisse Berg«, har i Anledning af Lateranfredsslutningen i en ledende Artikel betegnet Pavedømmet som en »Satans Idé, realiseret i Kød og Blod«. Paven kalder han for »Afgrundens Tjener og øverste Fyrste«, »et lastefuldt Menneske« o. s. v.

For disse ærerørige Udtalelser blev han idømt to Maaneders Fængsel. Da han apellerede blev denne Dom bekræftet.

25.000 TIL MESSE PAA EEN GANG.

I England holder Katholikerne ofte store Gudstjenester i fri Luft med mægtig Tilslutning. Saaledes blev de engelske Martyrer fejrede ved en Messe, der holdtes i Lancaster paa en kæmpestor Fodboldplads i Preston North End. Messen, der blev læst af Biskop Pearson, blev overværet af 25.000 Personer. 800 Børn sang »Missa de Angelis«.

Tilbage til Hedenskabet?

Paasken i Rusland.

De Gudløses Sammenslutning har som bekendt udstedt særlig skarpe Paabud for at latterliggøre den kristne Religion. Nu har denne blinde Kamp mod Kristendommen imidlertid givet uventede Resultater. I Sibirien er der nemlig hele Folkeslag, der falder tilbage til Hedenskab, efter at Kirkerne er bleven lukket. Overalt dukker der Troldmænd (Schamaner) op, der benytter sig af Bøndernes Overtro og forkynder nye Religioner. Man tilbeder Vilddyr, særlig Bjørne. I Kamtschatka finder der endog Menneskeofringer Sted for at vinde Vilddyrenes Gunst. I Følge en Efterretning i »Iswestija« blev en ung Pige levende brændt i Parcina, fordi en Troldmand paastod, at det vilde formilde en Bjørns Vrede. — Kristendommen bliver uddrevet, men de russiske Folkeslags religiøse Følelse forraaes paa den frygteligste Maade.

Forøvrigt klager Leningrad-Bladet »Prawda« (22. April 1930) over, at en stor Mængde Industriarbejdere trods al Paavirkning og alle Advarsler alligevel har fejret Paaskefesten. Der nævnes forskellige Fabriker, hvor mange af Arbejderne udeblev. I Fabriken Fewsappogruse ved Leningrad udeblev af 4249 Arbejdere de 2004, altsaa ca. Halvdelen. I Putilowværkerne savnedes 663. De Gudløses Arbejde har altsaa selv blandt Industriarbejderne ikke været tilstrækkelig virkningsfuldt. Og saa maa man gøre sig det klart, under hvor haarde Betingelser disse fattige Arbejdere efterkom deres religiøse Trang. Der lød ingen kaldende Klokkeklang til dem, thi alle Kirkeklokker er fjernede. Kun faa Kirker er endnu aabne. De stakkels forfulgte Præster kunde kun under Fare for deres eget Liv forrette Gudstjenesten. Og til Trods herfor var mange Steder Halvdelen af Arbejderne mødt op. Man kan følgelig tænke sig, hvorledes Befolkningens øvrige Lag, navnlig de fortrykte Bønder, har efterkommet deres Paaskepligter. Det vil ikke lykkes Bolschevikerne at udrydde Troen i det russiske Folk. Den Protest, der kommer til Orde hos alle øvrige Kristne i den hele Verden, vil opmuntre Russerne i deres heltedmodige Modstand.

En Bekender.

Af Dr. *Gottfried Brunner*.

19. April 1930, altsaa Paaskelørdag, afholdt Sovjetgesandtskabet i Wien en stor Festbanket til Ære for den

store russiske Skuespiller og Theaterkritiker Taïrof, der har stillet sin Kunst i den russiske Udlandspropagandas Tjeneste. At den Luksus, der udfoldedes ved denne Lejlighed, ikke var noget for Proletarerne, skal kun i Forbigaaende bemærkes. Feststemningen havde naaet sit Højdepunkt, da Klokkerne i et Kirketaarn i Nærheden med deres tolv Slag forkyndte Midnatsstunden og Paaskemorgens Frembrud. Da rejste en lille, gammel Mandsling af fornemt Udseende sig, slog paa sit Glas og forlangte Ordet. Øjeblikkelig forstummede den højrostedede Samtale, og alle ventede spændt paa den Skaal, den værdige gamle Hærrer vilde udbringe.

Denne lægger sit Ur foran sig og siger: »Klokken er paa Slaget tolv. Mine Herrer og Damer: Christus er opstanden!« Man er maalløs; Gesandtskabets Herrer og Damer og Gæsterne ser sanseløst paa hverandre. Men Manden fortsætter: »Vist saa, Christus er opstanden trods alle Sovjets Forordninger, trods al de Gudløses Forfølgelse.« Saa fortsatte han og talte om, hvor oprørt han blev, hver Gang han hørte Nyt om Kristenforfølgelserne i Rusland, der overalt i Verden kaldte Skændsel ned over Ruslands Navn. Gesandten prøvede paa at afbryde Taleren, men den gamle fortsatte uforfærdet: »Lad mig tale. Her er vi lykkeligvis ikke i Sovjetparadiset, hvor hvert Ord bringer Livet i Fare. Hvorfor taler De dog ikke om Deres virkelige Sejre, de overfyldte Fængsler, de forsultne Børns Hærskarer, Klappjagten paa Mennesker og mere af den Slags?«

Men nu blev det Sovjetrepræsentanterne for broget. En Storm af Skældsord overdøvede Oldingens Ord; Musikken intonerede Internationale, og den ubelejlige Taler blev sat udenfor. Men fra Salens Dør udslynger han sit sidste Ord: »Her fester I, men i Rusland spreder I Død og Fordærvelse.«

Stemningen vilde ikke mere rigtig indfinde sig i Salen.

Dansk ved Sv. Aa. R.

Sankt Antonius-Festen i Rom.

Sankt Antonius-Festen i Rom begynder med, at man i en lille Gade møder en lille Pige klædt i fodsid, hvid Silkekjole med hvide Silkesko, med Guldbaand over Haaret, med to store Vinger paa Ryggen og med en Buket hvide Antoniusliljer i den lille Haand, som krammer fast om Stilkene. I nogen Afstand bagved gaar en beundrende Moder og lidt ældre Broder — ogsaa de med Liljer,

Og Festen slutter med Sang, Musik og Haandklap foran den Helliges Billede, som føres tilbage til Kirken efter Processionen med Ansigtet vendt ud mod Mængden paa Gaden, mens alle smaa hvidklædte Børn og Englebørn kaster deres Buketter op for Foden af Statuen, der synes staaende i en Snedrive. Lyset af Illuminationen springer ud paa Kirkens Façade, og Statuen forsvinder langsomt, stadigt smilende, dybere og dybere ind i Kirkens Lys, nu halvt skjult af Bannerne, der følger efter i Processionen. Klokkernes Klang fylder den varme Aftenluft. Mange knæler lige ned paa Brostenene, og enhver, der gaar forbi den aabne Portal, hvor nu Helgenen er forsvundet, tager sin Hat af og gør Korsets Tegn. Hellige Antonius, bed for os! —

M. K. N.

Pastor Hoppers 25 Aars Præstjubilæum.

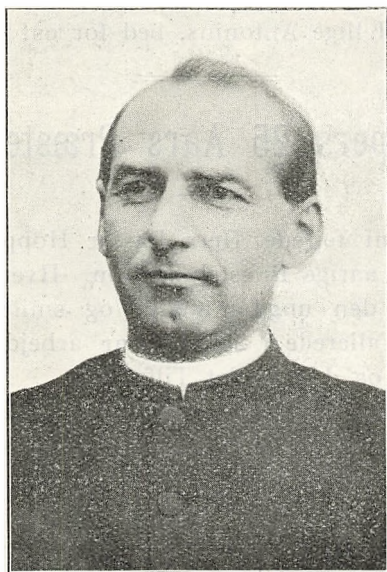

Den 16. Juni fejrede Herr Pastor Hoppers, Slagelse, sit fem og tyve aarige Præstjubilæum. Hvem skulde tro, naar man ser den ungdommelige og smilende Slagelse Præst, at han allerede i 25 Aar har arbejdet i Herrens store Vingaard, og dog er det Tilfældet.

Johannes Hoppers fødtes i 1880 i Holland i Bispedømmet Roermond, dette Bispedømme, som den hellige Fader en Gang skulde have kaldt det bedste Bispedømme i hele Verden. Jubilaren fødtes i et gennemkatholsk Hjem. Det bedste Bevis derpaa er, at han har to Søstre, der har indviet sig til Herrens Tjeneste som Klostersøstre og en Broder, der er Præst i samme Kongregation som han selv. Endnu ganske ung kom Johannes Hoppers paa Præstekollegiet i s'Hertogenbosch og udmærkede sig ved sit fromme Sind og sit venlige Væsen. Hans lille buttede Skikkelse og hans altid muntre Smil mindes endnu den Dag i Dag i den gamle Skole.

I 1905, altsaa den 16. Juni, blev Pater Hoppers præsteviet; det var en stor Dag for ham og hans fromme Familie; naar Pater Hoppers taler om denne Dag, er der altid en særlig Klang i hans Stemme, en Understrøm af inderlig Glæde og stille Lykke. Efter sin Præstevielse virkede Pater Hoppers i nogle Aar i Holland og i Belgien, og overalt var han vellidt og afholdt paa Grund af sit milde

Væsen og store Elskværdighed. I Aaret 1915 kom Pater Hoppers til Danmark; hans første Opholdssted blev Roskilde. Det blev bestemt, at han skulde arbejde som Sjælesørger blandt de polske Sæsonarbejdere og tage Ophold i Slagelse. Pastor Hoppers gik fuldstændig op i sin nye Gerning, og inden længe havde den nye »polske Præst« vundet de polske Arbejders Hjerter. Uden at overdrive

kan man sige, at han blev en af de mest afholdte »polske Præster« her i Landet.

Da Pastor Kerckhoffs i Aaret 1920 rejste fra Roskilde, maatte Pastor Hoppers forlade Slagelse for at blive Sognepræst i Roskilde. Nu skulde de danske Katholiker nyde godt af Pastor Hoppers fromme Iver. I seks Aar var Pastor Hoppers Sognepræst, og en meget afholdt Sognepræst — Fromhed forenet med stor Elskværdighed og udsøgt Høflighed, Taalmodighed og Overbærenhed kendetegner her som overalt Pastor Hoppers. I 1926 vender Pastor

Hoppers tilbage til Slagelse, for at paatage sig den store Opgave at bygge en stor og smuk Sognekirke. Den 5. Juni i Aar blev Grundstenen til denne Kirke nedlagt af Hans Højærværdighed Biskoppen. Den Dag straaled Jubilarens Ansigt omkap med Solen. Nu gik et af hans store Ønsker i Opfyldelse. Nu fik han Belønning for mange Aars ihærdigt Arbejde og Erstatning for mange Skuffelser; thi Pastor Hoppers har ogsaa Skuffelser, endskønt man ikke skulde tro det, naar man ser hans glade Smil og hører hans muntre Tale. — Maatte da vor kære Jubilar ikke alene opleve den Glæde at se denne smukke Kirke fuldendt, men ogsaa at se den efterhaanden fyldt af mange gode Katholiker. Jeg ved, at han ikke ønsker andet end dette, og derfor vil jeg ogsaa ende min lille Jubilæumsartikel med at opfordre alle de mange Venner, som vil glæde ham paa Jubilæumsdagen, til at bede en lille Bøn for, at dette hans Ønske maa gaa i Opfyldelse. — W.

Vor Frue Kapel i Trørød.

Den 15. Juni inviedes et nyt Kapel i Nordsjælland. Danske Kvinders Katholske Forbund har faaet det rejst i Forbindelse med Virksomheden i Trørødhus. Det er efterhaanden blevet en stor Virksomhed, der har udviklet sig af det Arbejde med en Feriekoloni for Smaapiger, som for en Del Aar siden begyndte i Horserødlejren. Nu bor Prinsesse Margrethes Feriehjem i Trørødhus; men ikke blot vore Smaapiger holder Ferie derude, det er ogsaa blevet et Retraitehus for baade unge og ældre. Til alt dette slog den gamle Villa ikke mere til, og der er nu foretaget en betydelig Udvidelse, og samtidig er der bygget et eget Kapel ved Siden af Hjemmet.

Det smukke, stilfulde Kapel med et ganske enkelt Alter, udført af Billedhuggeren Windfeldt-Schmidt, blev indviet af Hs. Højærværdighed Biskoppen den 15. Juni. Selve Indvielsen foregik tidligt om Morgen i det stille. Derefter holdt Biskoppen den første Messe i Kapellet, som nu var blevet fyldt af Kvindeforbundets Medlemmer. Pastor Günther prædikede og fortalte, hvorledes den Kvinde, der havde ejet dette Hus, var blevet Katholik og var gaaet i Kloster og havde foræret Ejendommen til Vikariatet, hvorfra Forbundet saa havde erhvervet den. Han mindede om,

hvorledes andre af vore Institutioner skyldte fromme Kvinder deres Tilblivelse, og han opmuntrede Forbundets Medlemmer til kraftigt at støtte det Arbejde, der nu skulde gøres her. Det var jo altid en Glæde at aabne en ny Kirkedør, men det var trist, naar man skulde lukke den igen. Kvinderne maatte sørge for, at det ikke skete her, idet de ydede deres Hjælp til denne Kirke, der særlig var Kvindernes Kirke. — Under Messen sang man Kirkeviessalmer, og de fleste af de tilstedeværende modtog den hellige Kommunion.

Efter Messen samledes man med Biskoppen i Spidsen om store Kaffeborde. Her tog Biskoppen Ordet og lykønskede Forbundet og gav Udtryk for sin Glæde over atter at have kunnet indvie et Kapel. Paa Bestyrelsens Vegne rettede Fru Tardini en Tak og en Lykønskning til Formanden, Hofdame A. Utke Ramsing, som har taget Initialivet til dette Arbejde, ført det frem og den Dag i Dag er hele Virksomhedens Leder. Denne Tale hilstes med Begejstring af alle, hvorefter Formanden udtalte sin Tak til alle dem, der havde hjulpet med, og udtalte Ønsket om en velsignet Fremtid baade for Trørødhushus og for Kvindeforbundet.

Tilslidst spadserede man i den skønne Have, og mange aflagde endnu engang et Besøg i Kapellet, hvor Biskoppen havde sat sig til Harmoniet. Der var stille Glæde over denne Fest, og der var lyse Forhaabninger. *B. J.*

Brev fra en Ikke-Katolik.

Hr. Redaktør!

Som en af de smaa i Samfundet (27-aarig Kontordame) vil jeg gerne sige en lille Tak for den umaadelige store Gæstfrihed, som den katholske Kirke viser overfor alle, og saafremt det følgende maatte have Interesse for Deres ærede Blad, maa det gerne indrykkes deri. —

I vor forjagede Tid, hvor Tempoet stadig bliver sat op, og hvor Kampen for Tilværelsen synes at blive vanskeligere Aar for Aar, er der saa faa Steder, hvor man kan finde Stilhed og Fred, og jeg mindes derfor med Glæde de lykkelige og fredfyldte Stunder, som jeg har tilbragt i de gæstfrie, katholske Kirker.

Vi har ofte været et Par Stykker, der en Foraars- eller Sommersøndag har været paa Fodtur i Nordsjællands prægtige Skove, og det er da hændt, at vi, efter at have gennemvandret Jægersborg paa Kryds og Tværs, spist vor

medbragte Mad paa Strandmøllen, og ligget og solet os paa Eremitagesletten, har lagt Hjemturen over Ordruphøj. — Vi har da et Par Gange listet os ind i den lille katolske Kirke, hvor der netop skulde være Aftenandagt. Ganske stille har vi siddet for ikke at forstyrre den Fred, som paa en forunderlig Maade fyldte Rummet. Ja, naar Andagten var forbi, har vi endda haft Besvær med at rive os løs. Ingen skyndte sig ud; en gribende Stilhed sænkede sig omkring os; Nonnerne laa ubevægeligt knælende nogle Stolerækker foran os. Lykkelige Søstre, som havde fundet Fred ved Livets rene Kilde! Lysene paa Alteret var blevet slukket; en Klokke slog Timeslagene; en Følelse af Angst kom et Øjeblik op i een: Klokken slaar, Evigheden forestaar — og i et Nu saa man klart al sin Skam, hvor uværdig og ussel man var; — men atter ligesom lyste gennem Rummets Skumringsmørke den forunderlige, vederkvægende Fred, og med Vemod forlod vi den lille Kirke for med en støjende Sporvogn at naa Byen og Mandag Morgen begynde paa Hverdagens Arbejde og Kamp.

En taknemmelig Ikke-Katholik.

Det katolske Stævne i Horsens.

I 1922 overværede jeg Tysklands 62. Katholikentag, den Dag i München glemmer jeg aldrig. Jeg forestillede mig den Gang som et fjernt Fremtidsbillede noget lignende i Danmark omend kun i det smaa, og nu staar vi midt i Forberedelserne til det.

Stævnet i Tyskland beherskede hele München, og paa samme Maade vil sikkert Stævnet i Horsens sætte sit Præg paa Byen.

Et mere ideelt Sted end Direktør Hansens smukke Park kan ikke tænkes. Pontifikalmessen vil blive fejret paa den aabne Veranda, hvis Gulvflade vil blive hævet ca. 1 Meter. Deltagerens Plads bliver under Parkens Træer. Pastor Osterhamnells Festprædiken vil blive forstærket gennem Højttaleranlæg. Det bliver festligt, naar hele Forsamlingens Credo jubler ud i Parken, det vil manifestere det, der samler os » . . . et unam, sanctam catholicam et apostolicam ecclesiam.« Det bliver et stort Øjeblik, Dagens største, naar Kristus, Kongen, paa Biskoppens Ord selv kommer til Stede paa Alteret, det er ham, hvem al katolsk Aktion gælder. . .

Tiden mellem Pontifikalmessen og Eftermiddagsfesten vil vi benytte til at lære hverandre at kende, alle vi fra

Landets forskellige Egne, og sikkert vil de 2½ Time svinde alt for hurtigt, og saa tager Folkemødet sin Begyndelse.

Talerstolen rejses paa et Sted i Parken, hvor Festdeltagerne kan lejre sig i Græsset, og Højttaleranlægget vil forebygge alle Vanskeligheder ved at høre Talerne.

Den Dag vil byde os alle, gamle og unge en Oplevelse, der vil huskes, og den vil sikkert knytte stærke Baand mellem Hjem og Menigheder. *Vald. Kallan.*

Det Indre af St. Josefs Kirke i Horsens.

(I Anledning af Festen løber Særtog med Afgang fra Fredericia Kl. 9°. Dersom Tilslutningen fra det nordlige Jylland bliver lige saa god, som den tegner for Sydjyllands Vedkommende, vil der ogsaa kunne sættes et Særtog ind nordfra).

Fra Assens har Komiteen modtaget følgende Meddelelse: »Vi kommer i Rutebil direkte fra Assens til Horsens.«

Esbjerg: »Vi kommer i Biler, foreløbig er anmeldt 40 Deltagere.«

Aarhus: »Stemningen er god, vi venter afgjort Succes.«

Horsens: »Den lokale Presse er stærkt interesseret.«

Vejle: Komitemedlemmer er allerede i Færd med at udsende Festtegnene, en Medaille med Maria, det gode Raads Moder og Knud den Hellige, dansk Tekst; den bæres i et gulthvidt Baand med Paatryk. Den sælges hjemme i Sognene og ved Indgangen til Festpladsen.

Stævnets Devise: Maria, det gode Raads Moder, og hellige Kong Knud, bed for Danmark.

Til Haraldsted den 6. Juli.

Hellig Knud Hertug, bed for os! Den Bøn har lydt i Aarhundreder her i Danmark, og mest har den lydt i Kapellet ved Haraldsted og paa Vejene, som fører derud. Og efter at der i andre Aarhundreder har været stille derude, og Kapellet er sunket i Grus, lyder Bønnen nu igen en enkelt Gang om Aaret i Kapellets Ruiner. Paa samme Sted, hvor vore Fædre i svundne Tider samledes om Alterbordet, samles igen den ene Gang om Aaret en lille Flok for at fejre den hellige Messe. Det er vel det eneste Sted i Landet, hvor det kan lade sig gøre. Derfor er det saaledes, at Valfarten til Haraldsted paa en ganske særlig Maade knytter os sammen med vor Fortid. Det er Fortid og Fremtid, der mødes i Nutids Bøn.

Skal vor Fremtid blive lys og skøn, saa maa vi være fyldt med Begejstring for vor Sag, saa maa vi være rede til Arbejde og rede til Offer, en Redebonhed, som vi kun finder ved Bøn. Det er denne Aand, vi søger ved Valfarten til Haraldsted. Det er en Bønnens og Samlingens Dag, men hvor Bønnen faar en særlig Tone ved Mindet om Knud Hertug. Nej, ikke blot ved Mindet om ham, men ved at vi beder sammen med ham og netop søger at fyldes af hans Aand.

Straalende skøn har den hellige Knud Hertug altid staaet i vort Folks Bevidsthed, fordi han satte alle sine store Evner ind i Arbejdet for Folkets Bedste, og det Bedste var for ham Guds Sag i Danmark, det, at Gud skulde æres i alle Ting her i vort Land. Straalende skøn staar han for os, fordi han ofrede sit eget Liv, sit unge Liv for Guds Sag. Derfor er han et ophøjet Forbillede. Vi kan kun ønske og bede om, at vort eget Liv, og at hele vor Kirkes Liv herhjemme maa præges af hans Aand. Det er det, vi beder om, og det er det, vi søger paa vor Vandring til Ruinen i Haraldsted. Den Aand skal bygge alle Ruiner op igen.

Derfor holder vor Valfart ikke op. I Aar bliver det den 6. Juli. Der gaar Tog fra København Søndag Morgen Kl. 7⁰⁰, og det er i Ringsted Kl. 8⁴². Vil man rejse for halv Pris, kan man tage med det billige Søndagstog fra København Kl. 6²².

Ligesom ellers bliver der Messe i Kirken i Ringsted lidt over 9, og man kan kommunikere før Messen. Efter Messen kan man spise lidt og faa Kaffe hos Søstrene. Kl. 10 samles vi i Kirken til Processionen. Der holdes Messe i Ruinen i Haraldsted, og Kl. 4 begynder Hjemturen.

I Ringsted er der en Vogn, der kan køre Maden ud til Haraldsted.

Maatte atter i Aar mange slutte sig til os, og maatte det blive en Dag med rig Naade og Velsignelse!

Fra Hovedstad og Provins

Fra Holbæk.

Første og anden Pintsedag overværede den næsten fuld-tallige Besætning paa en stor italiensk Damper, der laa her i Havnen, Højmessen i vor lille Kirke.

Siden Undertegnede begyndte at besøge de i Havnen liggende Skibe regelmæssigt, er det ikke sjældent, at der kommer katholske Sømænd baade til Messe og ogsaa somme Tider til Skrifte og Kommunion. I Almindelighed er disse flinke Folk meget glade for Besøget af Præsten og er villige til at komme i Kirke, naar Lejlighed gives.

Jeg synes, at dét er en Opgave for de Præster, som bor i Havnebyer, især hvis de kan tale fremmede Sprog. Undertegnede har haft stor Glæde af det beskedne Arbejde, han har udført blandt de katholske Sømænd, som søger ind i Holbæk Havn. W.

Ungdomshjæmmene i Nakskov.

Med et tungt Hjerte har jeg maattet forlade Nakskov, og mere end før føler jeg, i hvilken Taknemmeligheds-gæld jeg staar til mine Velgørere, som i Aarenes Løb saa trofast har støttet mit Arbejde. Endnu en Gang vil jeg sige dem alle en hjertelig Tak.

Samtidig beder jeg om, at man ikke vil glemme de altid trængende Hjem og hjælpe min Efterfølger, Pater S. Janssen, særligt i de første vanskelige Tider, for at Hjæmmene kan vedligeholdes og udvikles til Gavn for vor katholske Ungdom. Pater A. Smitz.

Nykøbing F., ¹⁷/₆ 30.

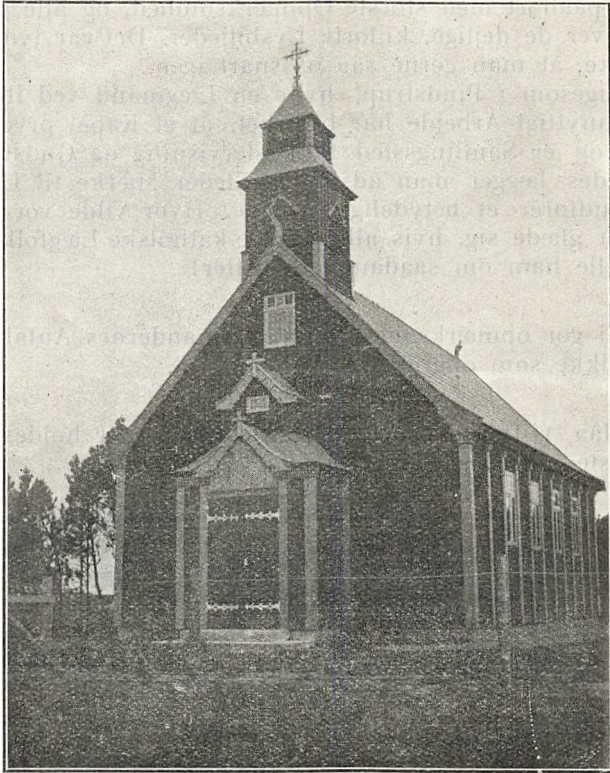
St. Mikæls Kapel i Pindstrup.

Vi bringer et Billede af det nydelige nye Kapel i Pindstrup. Det ligger smukt paa en lille Kirkegaard, der ser ud som en pæn, lille Have.

Alteret er skænket af St. Josefs Søstre i »Jeanne d'Arc«. Det stod før i Kapellet paa Frederiksberg; nu gør det ud-

mærket Nytte paa Djursland. Kommunionbænken stammer fra Jesu Hjertes Kapel i Stenosgade, en Gave fra Rektor Wolfisberg. Kirkebænkene vil Biskoppen lade sende fra Stensletlegaard ved Nøddebo. Et Medlem af Aarhus Menighed, Hr. J. Keblovszki har skænket et Harmonium. Endelig er der blevet anbragt to Klokker, som daglig rin-

St. Mikael's Kapel i Pindstrup.

ger »Angelus« henover Mark og Skov til Fryd for alle, Katholiker og Protestanter.

Der er blevet indsamlet med stor Iver paa hele Egnen, og enkelte større Pengegaver blev ligeledes modtaget med Tak. Men der ventes endnu paa det sidste Tusinde Kroner.

For Sommergæster, der bor i Nærheden, kan det være af Interesse, at der holdes Gudstjeneste i Kapellet hver 4. Søndag i Maanednen. Desuden er der Undervisning og Aftenandagt hver Fredag Aften.

Foredrag i Rostved.

For nogen Tid siden blev jeg spurgt af en Familie i Rostved — en lille Landsby ved Rønde — om jeg ikke kunde skaffe dem Lysbilleder, f. Eks. fra Oberammergau. P. Koch var rede til at holde et Foredrag med Forevisning af Lysbillederne. Torsdag Aften, den 12. Juni, var der 60 Mennesker forsamlet i Rostved Forsamlingshus. Foredraget blev paahørt med største Opmærksomhed, og alle glædede sig over de dejlige, kulørte Lysbilleder. Det var tydeligt at mærke, at man gerne saa os snart igen..

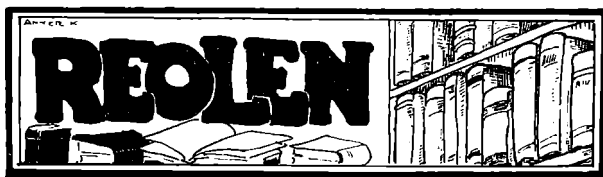
Ligesom i Pindstrup, hvor en Lægmand ved ihærdigt, uegennyttigt Arbejde har bevirket, at et Kapel pryder Egnen og er Samlingssted til Undervisning og Gudstjeneste, saaledes lægger man adskillige Steder Mærke til Lægfolk, der udfører et betydeligt Arbejde. Hvor vilde vor hellige Fader glæde sig, hvis alle danske katholske Lægfolk kunde fortælle ham om saadanne Bedrifter!

* * *

Vi gør opmærksom paa, at Firmandernes Antal i Aarhus ikke som opgivet var 67, men 78.

* * *

Maa vi minde om, at næste Gang, der holdes Guds-tjeneste i Grenaa, bliver Søndag den 6. Juli.

*Alfred Nielsen: Muhammedansk Tankegang i vore Dage. (179 S.)
Gad. 1930.*

Forf. er af hin sjældne Slags Missionærer, der kommer til et Land for at se, lære, sætte sig ind i alt, lytte — og saa først tilbyde sin Hjælp, uden at blande sig i, hvad der er de Indfødtes Eget. Hans Respekt har faaet ham til at samle Stof fra islamiske Aviser (over 1000 scraps) ang. Kvindesag, Ungtyrker, Valfarten til Mekka, Islams Modernisme, Ungtyrkerne og det spændte Forhold mellem Islam og Korset: hvordan ser Islam paa den protest. Missionær?

Man faar (i et ikke altfor behageligt Dansk) en Fylde af Oplysninger, lærer at se Islam indefra og synes slutelig at have faaet sit Syn totalt ændret; men det var vel ogsaa behersket af, hvad Prof. Østrup i Forordet kalder »Genklangen af Korstogskampenes indskrænkede Fana-

tisme«. Man kunde ønske adskilligt andet gjort til Genstand for en ligesaa objektiv Analyse — saaledes den enkelte Islamits religiøse Liv indefra. Den væsentligste Anke er, at Forf. ikke i sin »evangeliske« Arrogance kan give den Maronitiske, indfødte Kirke, hvad dens er: at den og ene den, som arabisk Kirke — skismatisk eller uneret — er og kan være den naturlige Kristendomsform for Syrien, den eneste, der aldrig vil staa som Blanding af kristen Religion og hvid Politik. P. S.

Pax. The Monthly Review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester. (April, May, Juni 1930. 6. d. each.).

Af de talrige Artikler i de tre Foraarshefter af det engelske Benediktiner-Maanedsskrift kan fremhæves en Skildring af Krucifikset og dets Historie gennem Tiderne. Forfatteren dvæler ved det mærkværdige Faktum, at vi i de ældste Levninger af kristen Kunst aldrig træffer noget Krucifiks. I Katakomberne finder vi næppe noget Sted Korsets Tegn, endnu mindre en Gengivelse af Korsfæstelsen. Det var mest ved Symboler, som udenforstaaende slet intet Indtryk vilde faa af, at de Kristne lagde deres Følelser for Dagen og bekendte deres Tro og Haab; mest berømt af disse Symboler er Fisken, i hvis fem Bogstaver paa Græsk de Kristne læste en Bekendelse af Jesus som Guds Søn og deres Frelser. Desuden var den store Verdenstragedie de første Kristne endnu i Tiden saa nær, at Smerte og Sorg var saa nøje forbundet med den, at en Fremstilling af den vilde smerte lige saa meget som trøste. Det er først fra Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede, at Korset bliver det staaende Symbol for den kristne Religion; Konstantin den Store satte som bekendt Korset i sin Fane med Ordene: »I dette Tegn skal du sejre«, og Korset hørte op med at være Pinens og Smertens Tegn og blev Sejrens og Frelsens Symbol. Og det har Krucifikset siden bestandig været, Tegnet, hvorpaa alle Kristne kender hinanden. Det er jo endog en fast Forskrift, at naar den hellige Messe læses, skal der altid staa et Krucifiks over Alteret, fordi Krucifikset er den bedste Betegnelse for det, der foregaar i den hellige Messe. N. H.

»Credo«s Juni-Nummer indeholder:

Hymne til den Helligaand, av Marie Knudtzon. — Fritz Jürgensen West, In memoriam, av Niels Hansen (1 ill.) — Island antager vårt katolska Credo på alltinget år 1000, av Johannes Gunnarson (ill.) — Verdenhistorisk Kludder, av A. Menzinger S. J. — Om kyrkans väsen, II, av Karl Kling. — En dominikansk trilogi, av Wilfrid von Christiernson. — Svar til en sogneprest, III, av Sigrid Undset. — Credos Böcker, av J. Metzler och H. D. T. Kiærulff. — Från Credos Torn, av E. Sandqvist.

Christi Legemsfest Processionen i Haderslev.

I Anledning af den forestaaende Christi Legemsfest Procession i Haderslev havde »Ivdske Tidende«, Kolding d. 16/6 en længere Redegørelse, bl. a. følgende: »Den katholske Christi Legemsfest, der er af meget gammel Oprindelse, blev første Gang efter Genforeningen fejret i Haderslev i 1922 i Hedvig-Søstrenes Have paa Aastrupvej. Ved Ansgar-Jubilæet i 1926 begyndte Processionen paa Gaderne; den er nu blevet en aarlig tilbagevendende Begivenhed med voksende Tilslutning fra Katholiker i Kolding og Aabenraa. I Aar holdes Festen den 29. Juni og Processionen gaar gennem Byens østlige Del.« Herpaa følger en Forklaring af vor Tro paa Christi Nærværelse i Alterens Sakramente, Processionens Betydning og de Former under hvilke de foregaar.

Prinsesse Margrethes Feriehjem

beder atter i Aar om lidt Hjælp til sine Børn. En stor Flok Smaapiger fra København skal ogsaa i denne Ferie tilbringe nogle gode Uger ude i Trørødhus. Men for Hjemmets Ledelse er det ikke let at skaffe alt det nødvendige. Derfor beder de om Hjælp til det. Det er jo Børn fra vore Kirkeskoler, som faar en god Sommerferie paa denne Maade. Gør derfor en god Gerning mod Børnene ved at sende en Skærv til Hjemmet. Ugebladets Redaktion vil med Glæde modtage Bidrag. De kan sendes til Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Giro-Konto Nr. 1087.

St. Knuds Kapel.

I Juli og August holdes Søndagsgudstjenesten Kl. 8 $\frac{1}{2}$ som sædvanlig. — Hverdagsmessen bortfalder paa nær den stille Messe hver Fredag og Lørdag. — Den tyske Gudstjeneste bortfalder.

A. C. Torsdag den 3. Juli Kl. 8. Sammenkomst i »Kryøyers Have«, Pileallé 18.

Ædle Velgørere

takkes for al kærlig Hjælp til Børnehjemmet i Nakskov og meddeles, at dette fortsættes af Højærv. Hr. Sognepræst S. Janssen. Gaver modtages eller afhentes fremdeles med Tak af Diemar, Skinderg. 32. Tlf. **Byen 6555**. Post Giro er stadig 20613.

Sommergæster (Damer) modtages fra 2. Juli — ca. 5. August hos Missionsøstrene af det kostbare Blod i *Rønne* paa Bornholm.

En Katholik, som ønsker at skænke 1000 Kr. til nødstedt katolsk Foretagende, men som ikke disponerer over en saadan Sum, beder om et Laan af denne Størrelse imod at tilbagebetale Pengene i Rater paa 100 Kr. halvaarlig (December og Juni Termin). Kaution kan skaffes. Billet Mrk. L. sendes til Redaktionen.

Meddelelse

angaende

Indsamlingen til Biskoppens Fødselsdag.

Af Hensyn til Adressens Udarbejdelse med samtlige Bidragderes Navne m. m. — vil det være nødvendigt at afslutte Indsamlingen senest den 15. JULI, hvilken Dag samtlige Navnelister og de indsamlede Beløb bedes indsendt undertegnede Kasserer.

N.B. De paatænkte Plakater blev — efter nærmere Overvejelse — ikke udsendt.

P. K. V.

K. V. OLSEN,
S. Fasanvej 98, Kbhvn.
Valby.
Postkonto 25233.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ⁸ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....		» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m. And.)	» 10	» 5
1. Sønd. i Maaneden.....	» 8	» 10	»
Sønderborg, sidste Søndag i hver Maaned	Kl. 10		» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10		» -
Vejele (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -

Kirkelig Kalender.

29. Juni Petrus og Paulus. — Sønd. i Jesu Hjertes Oktav.	6. Juli 4. Sønd. eft. Pintse.
30. — M. Pauli Ihukommelse	7. — M. Cyrillus og Methodius.
1. Juli Ti. Jesu dyrebare Blod.	8. — Ti. Elisabeth af Portugal.
2. — O. Marias Besøgelse.	9. — O. Ferialdag.
3. — To. Jesu eucharistiske Hjertes Fest.	10. — To. Syv Brødre samt Rufina og Secunda.
4. — F. Oktav af Jesu Hjertes Fest.	11. — F. Pius I.
5. — L. Antonius M. Zaccaria.	12. — L. Johannes Gualbertus.

Ugens Messebønner.

29. Juni S. Petrus og Paulus (971—792); 2. Søndagen (662—497), 3. Jesu Hjertes Oktav (*Nord. Ugeblad Nr. 22, 1929, Side 436*). — Slutningsevangelium: Søndagens (664—498).
30. — M. Pauli Ihukommelse (976—796); 2. Petrus (789—622), 3. Jesu Hjertes Oktav (*N. U. 1929, Side 436*), 4. Johannes Døberens Oktav (957—783).
1. Juli Ti. Jesu dyrebare Blod (978—798); 2. Johannes Døberens Oktav (957—783).
2. — O. Marias Besøgelse (980—799); 2. Jesu Hjertes Oktav (*N. U. 1929, Side 436*), 3. Processus og Martinian (982—801).
3. — T. Jesu eucharistiske Hjertes Fest (N.M. [179]); 2. Leo II (N.M. 983), 3. Apostlenes Oktav (N.M. 972). Slutningsevangelium: Oktavens (N.M. [54]).
4. — F. Oktav af Jesu Hjertes Fest (*Nord. Ugeblad Nr. 22, 1929, Side 436*); 2. Apostlenes Oktav (972—792). Jesu Hjertes Præfation.
5. — L. Antonius M. Zaccaria (984—806); 2. Apostlenes Oktav (972—792). Apostlenes Præfation.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag den 29. Juni Kl. 8 i **Rosenkranskirken**. Vore Invocationer synges i Anledning af Messe-Novens Afslutning af Kirkens Kor. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

Husk Valfarten til Haraldsted Søndag d. 6. Juli.**Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.**

Plads tilbydes:

en Husassistent.

Plads søges:

af en Dame ved Syning og Lapping, en Mekaniker, en Fyr- og Centralvarmepasser.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bregade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 27.

Søndag den 6. Juli.

1930

INDHOLD: Første Gang i Lemvig... — Beatifikation. — Fra den vide Verden. — Firmelse og Christi Legemsfest i Roskilde. — Præsteskiftet ved St. Albani Kirke i Odense. — Næstved Menighed i Sorg. — Opraab til Danmarks Katholiker! — Nogle praktiske Vink. — Valfarten til Haraldsted. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Første Gang i Lemvig . . .

Kufferten med Rejsealter og alt andet nødvendigt til den hellige Messe laa oppe i Nettet. Jeg skulde til at begynde Breviaret, men Samtalen i Kupéen havde snart fanget mig. Ved Jelling kom en utiltalende Fyr ind. — Var han mon Elev fra Lærerseminariet? Vi fik at høre, at alt det daarlige i Kirken har vi fra Romerkirkens Hedenskab, at det var en stor Ulykke, at Katholicismen trængte saa meget frem, at han var lykkelig over at være Protestant o. s. v. Den Tone var forrige Generations Katholiker mere vant til end vi. De medrejsende holdt af bare Indignation med — den katholske Præst.

Saaledes var Optakten. Jeg skulde læse Messe i Lemvig. Tidligere var saa meget herhjemme: »første Gang siden Reformationen.« Det oplever vi unge ikke saa tit. Dog, Messen i Lemvig skulde blive en »første Gang«.

I Struer hentede den Lemvig-Politimester mig. Fra Bilen saa vi ikke blot de dejlige vestjydske Landskaber,

mén en hel Række hvidgraa, solide, smaa Kirker, hvor engang ... ak, dette evige, triste: engang, for 400 Aar siden ...!

Hvor var det rørende at se Politimesteren, hans Frue og deres ikke katholske Pige omdanne Spisestuen til Kapel. Spisebordet blev et stort Alter med seks Lys, Blomster og Statuer. Selv Billederne blev ombyttet med frommere.

Foran Politigaarden bølgede næste Morgen Splitflaget, der kun maa hejses i officielle Anliggender. »Det er for Kongernes Konge,« forklarede Politimesteren den forundrede Pige.

Det var selve Christi Legems Fest. Og dog følte vi den største Feststemning ved denne enkle stille Messe. Hvad gjorde det, at Menigheden kun bestod af to Trosfæller og to protestantiske Tjenestepiger, der sad ærbødigt, forundrede i en Sofa. — For første Gang i flere hundrede Aar sleg Frelseren atter legemligt ned her i Lemvig, for første Gang gentog Eukaristiens Vidunderverden sig paa denne skønne Plet af vort Fædreland: Jesu legemlige Nærvær, det fornyede Korsoffer og Kommunionens inderlige Forening.

Efter Evangeliet talte jeg om alt det, der fyldte vore Hjerter. (En Præst i Danmark maa kunne nøjes med faa Tilhørere!) — Vi fulgte i Tankerne de herlige Fester og Processioner, hvorved i disse Timer Sakramentet blev hyllet rundt paa den katholske Jord. Vi betragtede vor Lykke og Rigdom i Allerets Sakramente, og jeg trøstede disse Mennesker, der katholsk set maa sulte, med den aandelige Kommuniens Realitet og Deltagelsen i al Verdens mellem 3—400 000 daglige Messer.

Glæden lyste i de Dage over Huset. Hvor katholsk præget er det ikke; selv i Politimesterens Kontor bekender Krucifiks og Vievandskar Beboernes Tro! Et helt lille Kapel med fromme Billeder, Bedepult og en større Samling Paveportræter paa Væggen trøster lidt i det tunge Savn af Kirke. Hvor mange andre »katholske Hjem« mangler ikke ethvert katholsk Præg!

Gid adskillige Katholiker, der med imponerende Lige-gyldighed bliver borte fra Kirken selv om Søndagen eller

i hvert Fald indskrænker sig til een (!) eller et Par aarlige Kommunioner, skønt de bor i samme By og har flere Messer, gid de maatte se disse Ørkenboeres Længsel og deres Glæde ved at have Messe og Kommunion! — Eller maaske skulde de selv paa en saa haard Fastekur ... staa en Søndag foran en stænget Kirkedør, helt maatte undvære Gudstjenestens og Sakramenternes, Prædikernes *Sursum Corda*. — Jeg tror, mange i Rusland og Mexico har »opdaget noget« under Forfølgelsen.

Dog hvorfor disse triste Tanker? — I endnu en dansk By er den hellige Messe igen bleven læst! Det var første Gang i Lemvig.

frater O. Præm.

Beatifikation.

I Juni Maaned fandt flere Beatifikationer (Saligerklæringer) og Kanonisationer (Helgenkaaringer) Sted. Det er vist ikke af Vejen at bringe nogle Oplysninger om disse Begivenheder.

Hverken med en Saligerklæring eller en Helgenkaaring tilsigter Kirken at bestemme noget om det hinsidige Liv. Den har jo ingen Jurisdiktion eller aandelig Myndighed over den triumferende Kirke. Hvad der sker, er ikke en Oplagelse af et Menneske i Himlens Herlighed, — den forudsættes — men en Bestemmelse for den stridende Kirke om, at et af Kirkens Børn fra nu af maa æres og dyrkes ogsaa offentligt og i Kirkens Navn.

I vore Dage er Saligerklæringer reserveret den Apostoliske Stol, og siden 1662 har de altid fundet Sted i St. Peterskirken i Rom. Paven er ikke til Stede ved Højtideligheden. Derimod giver Kardinalerne Møde og Konsulenterne for Riternes Kongregation, der gør det forberedende Arbejde ved en saadan Lejlighed. Den præsiderende Kardinal giver et Tegn, saa oplæses den Apostoliske Skrivelse (et Brev), som indeholder Saligerklæringen, og et indtil da tilhyllet Billede af den Salige afsløres. Det er et gribende Øjeblik. Straks derefter istemmes *Te Deum*, »Store Gud, vi lover dig«, som en Tak til Himlens Herre

for den Ære, han har beredt sig selv ved at forherlige et svagt Menneskebarn, og Kirkebønnen af den Saliges Messe synges for første Gang. Saa incenseres det afslørede Billede tre Gange med Røgelse, og Højmissen begynder. Om Eftermiddagen kommer ogsaa den hellige Fader for at ære den beatificerede ved i nogen Tid at holde Bøn foran Billedet. Hvem der ellers den Dag besøger St. Peterskirken, kan i Anledning af den stedfundne Højtidelighed vinde en fuldkommen Aflad paa de sædvanlige Betingelser.

En saadan Beatifikation synes at være en forholdsvist enkel og let kirkelig Handling. Men Forberedelserne dertil er ligesaa langvarige og omstændelige, (der kan gaa Aartier og Aarhundreder) som overordentlig strenge. De bestaar i en Flerhed af Processer. Processer kaldes de, fordi der findes Dommer, Part og Modpart i dem: Part, der søger at opnaa Saligerklæring, og Modpart, der med alle lovlige Midler skal søge at hindre den. Den Apostoliske Stol har truffet den Ordning, for at ikke nogen uværdig nogen Sinde skulde blive Genstand for religiøs Dyrkelse.

Først ligger Undersøgelsen i Biskoppernes Hænder. De samler den til Beatifikation udpegedes Skrifter; de tilvejebringer det Materiale, der godtgør hans Helgenry, oplyser om de Vidundere, der siges at være sket ved hans Forbøn, eller om hans Blodvidnesbyrd, hvis det drejer sig om en Martyr; endelig paaviser de, at der ikke har fundet offentlig Dyrkelse Sted.

Saa gaar Akterne til Rom og underkastes en nøjagtig Undersøgelse, og derefter afgøres Spørgsmaalet, om den egentlige apostoliske Proces skal begynde. Denne er selv igen af ret sammensat Art og gaar ud paa at faa konstateret, at de kristelige Dyder er blevet udøvet ikke blot paa en eller anden Maade, men i heltemodig Grad; at der virkelig er sket Mirakler (2 til 4); at der hos et Blodvidne virkelig foreligger et Martyrium i kirkelig Forstand. Er Udfaldet af Processen om Dyderne gunstigt, faar den afdøde Guds Tjener Titlen »Venerabilis«, »ærværdig«.

Den sidste Afgørelse træffer Paven. Det er ham, der erklærer i et Breve, naar alting er gaaet godt, at

den ærværdige Guds Tjener for sine heroiske Dyders Skyld, og fordi Gud Herren selv har givet ham Vidnesbyrd ved Vidundere, hører til de »Saliges« Tal. Med visse, endda ret betydelige, Indskrænkninger maa den nye Salige fra nu af dyrkes og paakaldes ogsaa offentligt, f. Eks. ved en særegen Messe til Ære for ham. Denne pavelige Erklæring gør ikke Krav paa at være uigenkaldelig. Den er ikke forpligtende for hele Kirken, men nærmest en Tilladelse for enkelte Stifter eller et Ordenssamfund til at hædre vedkommende ikke blot ved private, men ogsaa kirkelige Æresbevisninger. — Det sidste Trin, Helgenkaaringen, er jo ikke naaet endnu. F. K.

Fra den vide Verden

DEN NYE DOMKIRKE I LIVERPOOL.

Et mægtigt Projekt.

Københavns Opmærksomhed er i disse Dage blevet henvendt paa Liverpool gennem Byens Lord Mayor, der aflagde os et Besøg og efterlod et tiltalende Indtryk af virkelig Værdighed og Dygtighed.

Samtidig har Liverpool samlet hele den katholske Verdens Interesse om sig ved at vise, at det ikke blot var i »de gode gamle Dage«, at man formaede at samle sig om store og smukke Opgaver, idet Ærkebiskop Downey har offentliggjort Planerne til en mægtig ny Kirkes Opførelse i Liverpool.

Arkitekten er Sir Edwin Lutyens, og Udgifterne til Opførelsen anslaaes til ca. 5½ Millioner Kroner. Kirken vil blive den største i Verden efter Peterskirken, og den kommer til at dække et Areal paa 216,000 Kvadratfod. (Peterskirken dækker 227,069 Kvadratfod.)

Over Højalleret kommer en Kuppel paa Størrelse med Peterskirkens. Foruden Højalleret bliver der et Sakramentskapel, et Kapel for Vor Frue samt 24 andre Altre. Højalleret vil blive hævet tolv Fod over Gulvfladen, saa det bliver syn-

ligt for hele Kirken. Med sin mægtige Kuppel og en Statue af Christus Konge over Façaden vil dens imponerende Ydre blive synligt ogsaa om Natten gennem indirekte Belysning, der vil kunne øjnes langt ud over Havet, og med sine fem Skibe vil Kirken kunne rumme 50,000 Mennesker paa en Gang.

Mægtige Summer strømmer ind alle Vegne fra, baade fra Foreninger og private. Grunden er allerede erhvervet, og man venter, at Opførelsen vil kunne være fuldendt i Løbet af en Snes Aar.

Med Forventning og Beundring vil vi imødesee Virkeligørelsen af dette storslaaede Foretagende til Guds Ære.

H. K.-H.

NY BISKOP TIL ISMARKERNE.

Den apostoliske Delegat i Kanada bispeviiede 1. Maj i Ottawa Msgr. Josef Guy, O. M. J. Denne skal tage Arbejdet op efter den gamle Ærkebiskop Grouard, det høje Nords Indianerapostel og Eskimomissonær. Fire Ærkebiskopper bi-vaanede Vielsen. Ved det derpaa følgende Festmaaltid, som Universitetet i Ottawa foranstaltede, mindedes Kardinal Rouleau af Quebec det Heltemod og den Udholdenhed, som Oblatmissionærerne havde aflagt saa skønne Prøver paa under Troens Udbredelse blandt Nordvestlandets Nomadestammer. Oblaterne havde været ene om Missionen i Palarlandets Is-regioner, sikkert den besværligste og allervanskeligste Mission i hele Verden. Den nye Biskop kender nøje sin Arbejdsmark. Men han tiltræder i en Overgangstid, hvor det er nødvendigt ogsaa at organisere den hvide Befolkning kirkeligt, som Landbrugets og Industriens Fremgang nu fører op mod det høje Nord.

PAVENS GAVE TIL DE JORDSKÆLVLIDTE I PERSIEN.

Natten til d. 7. Maj ødelagde et Jordskælv Byen Salmas i Persien og de omliggende Landsbyer. Det var forbundet med store Vanskeligheder at faa Hjælpearbejdet i Stand paa denne Egn, hvor ogsaa mange Katholiker fandt Døden blandt Ruinerne, thi der havde aabnet sig kæmpemæssige Jordrevner mellem Byen Urmiah og den jordskælvramte Egn. Den hellige Fader sendte straks 10,000 Lire til Lindring af Nøden.

Firmelse og Christi Legemsfest i Roskilde.

Vi gengiver efter »Roskilde Avis«:

Den katolske Festdag, en af de største, begyndte allerede Kl. 9 med, at Biskop Brems holdt Prælætmesse i St. Laurentii Kirke. Efter Messen var der Firmelse (den katolske Konfirmation) med 62 Børn og Voksne. Den ældste var 52, den yngste 13 Aar,

Processionen.

Efter Kirkehøjtideligheden gik Konfirmander og Menighed i Christi Legemsfest Procession ud af Kirken. Forrest

Sognepræst *Hoppers* med Monstransen.

Til venstre for ham: Pater *Scherz*. Bagved ses *Biskoppen*.

blev Korset baaret, derefter kom en Page med det røde Banner med Inskription: »Kongernes Konge«, en nøje Kopi af Konstantins Banner, efter ham fulgte 3 andre Pager med Tegnene paa den jordiske Kongemagt, Kronen, Sceptret og Rigsæblet. Efter dem fulgte en Baldakin, hvorunder den gyldne Monstrans indesluttende Himmelbrødet eller »Christi Legeme«, blev baaret.

Under og bagved Baldakinen gik de stedlige Præster samt Pater *Hoppers*, *Slagelse*, *Scherz*, *Amager*, og *Cortenraad*, *Køge*. Umiddelbart efter denne fulgte *Biskoppen*, *Monsignore J. Brems*. Det er første Gang siden Reformationen, at *Biskoppen* har deltaget i Processionen, og Anledningen var, at *Biskoppen* havde holdt Konfirmation i Kirken (en Højtidelighed, der er ganske uafhængig af Christi Legemsfesten).

Efter Biskoppen fulgte igen 4 Pager. Den første bar Pladen med Indskriften I. N. R. I. (Jesus af Nazareth, Jødernes Konge). Efter denne lille Page fulgte 3 Pager med Røret, Naglerne og Tornekronen, haaret frem paa Silkepuder. Processionen sluttedes af de hvidklædte Piger — en Del Konfirmander deltog —, der alle havde Blomsterkranse om Haaret og Palmegrene i Hænderne. De mindste Piger strøede Blomster paa Processionens Vej. Langs Togets Sider gik de mandlige Medlemmer af Menigheden med Lygter, og den øvrige Menighed sluttede op bagefter.

Denne Procession frembød et smukt Skue, medens Solen skinnede i Guldet og paa Blomsterne og kastede Reflekser i de smaa Pagers Silkeklædninger. Toget fulgtes af Musikdirektør Sørensens Orkester, der snart i mange Aar har spillet til denne aarlige Fest. Vejen gik ud af Kirken, gennem Hospitalets store Have, der var smykket med Bannere, ud i Klosterstræde og tilbage til Haven igen.

Ved Hospitalet var der rejst tre Altre: Et i Hovedindgangsdøren, et ved Hospitalets Bagside og et i Haven, alle smykket med en Overdaadighed af Blomster. Fra Alter til Alter var der strøet Stier af Grus, der viste Vej til Altrene, hvor Processionen standsede, medens Menigheden blev velsignet. Processionen gik tilbage til Kirken, og Biskoppen tog kort efter til Holbæk, hvor der ligeledes var Konfirmation.

Friluftsmødet.

Klokken to indleddes det aarlige Friluftsmøde ved Kilden. Der var mødt mange baade af Menigheden og andre. Mødet indleddes med en Salme, hvorpaa Pastor Scherz talte om den hellige Augustinus. For 1500 Aar siden døde Augustinus, men hans Navn lyser stadig paa Kirkens Himmel. Hvorfor har han da ogsaa noget at sige til den moderne Menneskehed? Først og fremmest, fordi han var et ægte Menneske. Han fødtes i Nordafrika i en Overgangstid, og to Verdner brødes i ham. I hans Familie var der Splid, hans Moder, »den hellige Monica«, Forbilledet for alle Mødre, var Kristen, hans Fader Hedning.

I sin Ungdomstid levede han ret stærkt, hans Valgsprog var »at elske og elskes«, og han var ærgerrig. Dog følte han sig tit dybt ulykkelig. Kødets og Aandens brødes i ham, men Aanden fik Overtaget, og han lod sig døbe af den store Biskop Ambrosius.

Augustinus har været et stort Forbillede, ogsaa for vor Tid. Han forenede den store Kærlighed med Handlingens Aand. Trods et svagt Helbred overkom han utrolig meget.

Og han var den mest trofaste Søn af den hellige Kirke. I Middelalderen var han den store Kirkefader par excellence. Den hellige Augustinus er en Mand, der har noget at sige til enhver Tid, ogsaa til vor.

Foredraget hilstes med Haandklap.

Bagefter fik Ingeniør Wissum, København, Ordet for sin Tale om »Ulden Samvittighed«. Ingeniøren anstillede en Række Betragtninger om Ærligheden i vor Tid, idet han gik ud fra de næsten daglige Meddelelser om Svinde, Bedrageri o. l.

Enten er et Menneske ærligt af Kærlighed til Retfærdighedens Dyd, eller ogsaa har det ikke denne Kærlighed. Og saa beror det paa Lejlighed og Tilfældighed, om han kommer paa gale Veje eller ej. Det gælder da fra først af at være paa den rigtige Side af, hvad der er tilladt, og hvad der er forbudt. Ikke efter Straffeloven alene, men efter Guds Lov, som den læres af Kirken og staar skrevet i Samvittigheden.

Det gælder om at kende Grænsen mellem godt og ondt og holde sig saa langt borte fra den, at vi ikke ved at snuble kan komme over paa den forkerte Side.

Vor Samvittighed skal kunne sige os, hvordan det staar til med Ærligheden overfor os selv. Samvittigheden maa ikke være pakket ind i Uld og Bomuld og kun komme frem nu og da.

Forholdet til Næsten er lettest at overse, naar det drejer sig om to Personer; vanskeligere i Forholdet mellem den enkelte og Samfundet. Man fristes nu og da til at tro, at Ærligheden snarere har sin Rod i Trangen til at tækkes Mennesker, end i Kærligheden til Retfærdigheden.

Nogle har større Ansvar end andre, det er dem, der i Kraft af deres Stilling i Politik, Erhverv, som Folkets Lærere eller i Pressen har større Indflydelse til Gavn eller Skade for store Dele af Samfundet. Til dem lyder Kravet om Ærlighed særlig stærkt. Politikeren maa ikke glemme, at Samvittighedens Ordre gaar forud for Partiets. Erhvervenes Mænd bør huske, at Pengeinteresser ikke har Ret over Menneskers legemlige Sundhed og aandelige Vel. Lærerne maa hellere indrømme, at de intet véd, end prædike usikre Anskuelser i Sandhedens Navn. Af Pressen maa forlanges, at den i Kraft af sin overvældende Indflydelse paa Menneskenes Sind har Pligt til at føre Retfærdigheds og Kærligheds Vaaben.

Sognepræsten, Pater Quaedvlieg, takkede for Foredragene. Ved 5-Tiden samledes man til Andagt.

Præsteskiftet ved St. Albani Kirke i Odense.

Fyens Tidende d. 16/6 1930.

Den katolske Menighed i Odense samledes Mandag Aften paa St. Hedvig Søstrenes Børnehjem for at tage Afsked med Menighedens afholdte Sognepræst, Pastor Joseph Resch, som er forflyttet til Næstved.

I Haven, som var pyntet med Flag om de festligt dækkede Kaffeborde, bød Hr. A. Petersen velkommen paa Menighedens Vegne og overrakte Pastor Resch en Adresse, indeholdende et Pengebeløb samt Givernes Navne; endvidere en Cykle og en Rejsekuffert. Han bad Pastoren modtage Gaverne som en ringe Tak for Arbejdet og selvopfrende Kærlighed i Menigheden.

Efter at en i Dagens Anledning skrevet Sang var afsunget, tog Stationsforstander Mønbjerg Ordet og tolkede sin Tak til Pastoren for hans Kærlighed til sine Sognebørn.

En ung Husmandskone fra Højby talte jævnt og stilfærdigt om den Sorg, hun følte ved Pastorens Bortrejse. Hun fremhævede, at han især var elsket af de fattige i de smaa og lave Hytter. Han fik Tid til at besøge alle og havde et trøstende Ord og en hjælpende Haand at give. — Hendes Ord gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen og var det bedste Bevis paa, hvor stor en Taknemmelighed, der næredes til Pastoren.

Driftsbestyrer P. Hansen talte som Kirkeværge om Pastoren som den gode og nidkære Hyrde og gode Administrator og som den, der havde skaffet Menigheden Anseelse ogsaa udadtil. Han udbragte et kraftigt besvaret Leve for Pastor Resch.

Pastor Resch takkede bevæget Menigheden for Festen og Gaverne. Han takkede for al Kærlighed og Hjælpsomhed, takkede for den fyldte Kirke Søndag efter Søndag og de mange Altergæster. Han opfordrede til Udholdenhed og trofast Kærlighed mod Gud og Kirken og bad Menigheden om at vise den nye Sognepræst, Pastor Heinrich Deutscher, samme Hjælpsomhed og Kærlighed, som man havde vist ham.

Pastor Deutscher takkede for den Ære, man beviste Pastor Resch, idet han udtalte, at denne Ære ogsaa kom Redemptorist-Kongregationen tilgode som den, der havde sendt Pastor Resch. Han bad om Menighedens Hjælp og

Kærlighed til det ansvarsfulde. Hverv, som nu var overdraget ham.

Efter at endnu flere havde haft Ordet for at tolke deres Tak til den hortdragende Præst, sang man »Fast skal min Daabspagt evig staa«.

Efter endnu en Times Samvær sluttede Festen, men forinden vilde Deltagerne trykke Pastor Resch i Haanden.

Ved Pastor Reschs Afrejse i Gaar Eftermiddags havde en Skare Damer og Herrer samlet sig paa Banegaarden for at sige endnu en Gang Farvel og paa Gensyn, ja, en enkelt fulgte endog med Præsten til Fyns Grænse. *Ego.*

Næstved Menighed i Sorg.

Forgæves har jeg spejdet i »Ugebladet«s sidste Numre efter noget fra Næstved — men nej, intet! Beskedenhed er en god Ting; men Maade ogsaa med den, saa vil Næstved-folket intet meddele, faar en jævnlig Gæst gøre det.

Altsaa: Sorgen — — Pater Steidl forsat fra den Arbejdsplads, han nu i over 8 Aar havde røgtet med enestaaende Kærlighed, Flid, Klogskab og Guds Velsignelse. Da Pateren kom dertil, stod Præsteboligen der — den samme som nu — udvendig anstændig, men indvendig umulig, naar den skulde huse flere Personer, og dette var nødvendigt af Hensyn til det store Distrikt, nemlig hele Sydsjælland, der underlagdes Stationen. Et af Værelserne var Kapel.

Siden da har P. Steidl tilvejebragt Hospital, Børnehjem og Pensionat for Kvinder, alt med fortrinlige Bygninger og styret af St. Vincentssøstre. Endvidere en beskeden, men statelig og smuk rød Murstenskirke — endnu taarnløs — hvis Indre har tjent til Forbillede for Biskoppens Kapel i Valby. Skole begyndte Pateren med 2 Elever; nu tæller den 86, installerede i Præsteboligens to største Rum yderst spartansk som alt dernede. Paa 1ste Sal har de fire Redemptoristpatre deres brandfarlige Værelser og paa Loftsrummet de tre Lægbrødre deres endnu mere brandfarlige Kamre. Børnehjemmet huser i gode Beboelsesforhold 22 Børn. Og hvad det allervigtigste er: de gode Patres — disse fortrinlige Missionærer — har skabt en levende og enig Menighed, fri for enhver Modsætning mellem Polakker og Danske. Denne Samhørighed og Menighedens Hengivenhed overfor sine Præster kan iagttages hver Søndag og Helligdag, naar Kirkegængere efter Gudstjenesten søger ind paa den store Gaardsplads, og Præsterne hyggelig færdes

iblandt dem. Men Patrene, selv giver ogsaa ved deres indbyrdes Færd et lysende Eksempel paa broderligt Samhold.

Da P. Steidl skulde bort, og den store Skolestue ikke kunde rumme alle de Menighedsmedlemmer, der ønskede at tage Afsked med ham og P. Dutzke, holdt først Polakkerne en Fest for dem paa Hotel »Vinhuset«, og derefter holdtes 1. Juni Hovedfesten i Præstegaarden. Vi var ca. 90 til Stede. Det blev et hyggeligt og rørende Samvær, og Talerne, der holdtes, kom fra Hjertet; flere af Mændene saa jeg staa med Taarer i Øjnene. Der var gensidig Skilsmisssorg — — mere end 8 Aars velsignelsesrig Virken! En anden Dag havde Børnene Afskedsfest.

Christi Legemsfesten blev en præglig Illustration til, hvad der var udrettet. Skønt mange paa Grund af Hverdagen var afskaaret fra at komme, og ogsaa de lange Afstande i Missionsdistriktet spiller en Rolle, var det dog en anselig Procession, der bugtede sig ad den store Haves Gange. Bl. a. var der 74 hvidklædte Pigebørn (og det i Selvejerkjoler!), hvert med sin fulde Blomsterkurv, og mange med levende Krans om Haaret; og saa 37 Drengene. Undervejs blev der sunget polske Salmer, for der er adskillige dejlig lange, og Folk kan dem udenad. Processionen blev ført af de to Næstved levnede Patres, Fritz og Harmer, begge to fromme, fornøjelige og ligetil og derfor meget afholdte af Menigheden; begge taler korrekt Dansk. Ogsaa de var bedrøvede over Skilsmisssorgen fra P. Steidl, men nærer lyst Haab om, at ogsaa under de ændrede Personforhold skal der blive et hyggeligt og velsignelsesrigt Samarbejde.

Men Præster og Menighed staar sammen i Ønsket og Bønnen:

Giv os en Skolebygning!

Edv. Ortved.

Opraab til Danmarks Katholiker!

I Anledning af en meget vellykket Fællesudflugt, som katholske Trosfæller fra Kolding, Fredericia, Vejle og Horsens foretog til Hvilested Søndag d. 23. Juni 1929, har katholske Lægfolk, bistaaet af gejstlige Herrer, udkastet Planen til et almindeligt katholsk Stævne i Jylland under Hans Højærværdighed Biskoppens Protektion.

Herr Direktør Th. Hansen, Horsens, har velvilligt stillet sin store, smukke Park til Raadighed, og af den Grund bliver det den »Katholske Menighed i Horsens«, der indbyder

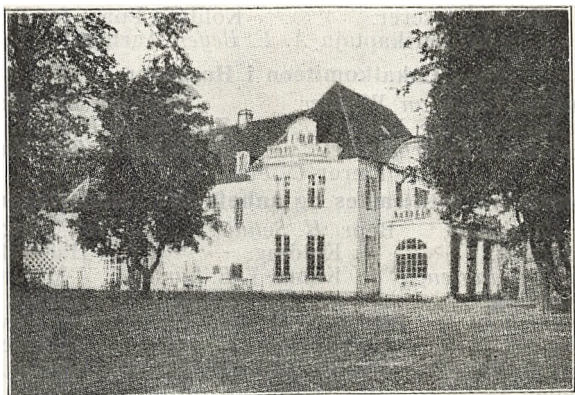
til det første katholske Stævne, der gennem Aarhundreder har har været afholdt i Jylland.

Komiteen er enig om at berede Trosfæller fra hele Landet en enestaaende Festdag, og i Haab om, at mange vil efterkomme vor Opfordring, indbyder vi herved Katholiker fra hele Landet til:

Katholsk Stævne i Horsens d. 13. Juli 1930.

Det foreløbige Program for Stævnet ser saaledes ud:

Kl. 11. Pontificalmesse i Sølyst Park ved Hans Højærværdighed Biskop B r e m s. — Festprædiken af Højærværdige

Villa »Sølyst« i Horsens.

Pastor *Osterhammel*, Randers. — Messen synges af Kirkekorene fra Aarhus og Kolding under Ledelse af Kapelmester *Klose*, Kolding.

Kl. 3. Festmøde i Sølyst Park. Talere: Herr Lærer *H. D. T. Kiærulff*, København (Emne: Den katholske Presses Betydning for katholsk Samvirke). Artillerikaptajn *A. F. Beyer*, Aarhus (Emne: Katholsk Aktion). — Imellem Talerne: Musik, Kor og Fællessang.

Kl. 6. Afslutning med Fællessang og en kort Andagt med biskoppelig Velsignelse. (Udførligt Program vil fremkomme senere.)

Paa Festpladsen bliver der arrangeret Højtaleranlæg: forskellige Boder og Restauration vil ogsaa forefindes. — Madkurve kan medbringes, og Tiden mellem Pontificalmessen og

Festmødet tilbringes i Parken under selskabeligt og muntert Samvær. — Festlegn à 50 Øre faas hos Komiteens Medlemmer og kan rekvireres hos Kassereren: Herr Bogholder Carl Melchiors, Linnemansgade 1b, Vejle. Postgiro No. 16651.— Af Hensyn til Forbindelsen fra Fyen og Sydjylland vil der afgaa Særtog fra Fredericia Kl. 9¹⁰, Afgang fra Vejle Kl. 9⁵⁰ og Ankomst til Horsens Kl. 10³⁰. Til Særtoget kan billige Søndagsbilletter benyttes. Komiteen.

Stævnets Protektor: *Hans Højærværdighed Biskop Josef Brems.*

Hovedkomiteen:

Købmand <i>Christian Walther,</i>	Direktør <i>Th. Hansen,</i>
Horsens, Formand.	Horsens, Næstform.
Bogholder <i>Carl Melchiors,</i>	Kriminalbetjent <i>Vald. Kallan,</i>
Vejle, Kasserer.	Kolding, Form. for Presseudv.
Artillerikaptajn <i>A. F. Beyer,</i> Aarhus.	

Lokalkomiteen i Horsens:

Købmand <i>Christian Walther.</i>	Direktør <i>Th. Hansen.</i>
Konstruktør <i>Møller.</i>	Frk. <i>Anna Hansen.</i>
Købmand <i>Knud Osterhammel.</i>	Væver <i>Johan Hansen.</i>
Lærer <i>C. Poulsen.</i>	

Ovenstaaende tiltrædes og anbefales af undertegnede:

<i>Tadæus Barasinski,</i>	Repr. <i>H. Schultz,</i>	<i>L. Wolff,</i> Sognepræst,
Haderslev.	Kolding.	Haderslev.
Bankass. <i>Henningsen,</i>	Købm. <i>V. E. Larsen,</i>	Mgr. <i>Otrik,</i>
Kolding.	Fredericia.	Sognepr., Kolding.
Togf. <i>Sønnichsen,</i>	Lærer <i>A. Munck,</i>	Tekniker <i>Frederiksen,</i>
Fredericia.	Fredericia.	Fredericia.
Tandtekn. <i>M. Bang,</i>	Maalerr. <i>J. Reinl,</i>	Skomagerm. <i>E. Matas,</i>
Vejle.	Vejle.	Vejle.
Maskinsmed <i>R. Møller,</i>	Skomagerm. <i>Aage Jensen,</i>	
Vejle.	Vejle.	
<i>Op de Coul,</i> O. Præm.,	<i>O. Ballin,</i> O. Præm.,	Faktor <i>Th. Walther,</i>
Sognepræst, Vejle.	Kapellan, Vejle.	Horsens.
Lærer <i>C. Poulsen,</i>	Typograf <i>L. P. Winther,</i>	<i>P. Schreiber,</i>
Horsens.	Horsens.	Sognepr., Horsens.
<i>J. B. Melchiors,</i>	<i>Karl Czogalla,</i>	<i>J. v. Rijckevorsel,</i>
<i>Gross.,</i> Odense.	Driftsbest. Odense Præst,	Assens. Bankass., Faaborg.

Præsterne og Forvaltningsraadet i Aarhus:

<i>I. Kock,</i>	<i>I. Wegener,</i>	<i>I. Staübli,</i>	<i>I. P. Holboe,</i>	<i>A. F. Beyer,</i>
Sognepr.	Præst.	Præst.	Skomager.	Artillerikapt.
Overpakkemester <i>Anton Jensen,</i>	Telegrafist <i>Bertha Melchiors,</i>		Randers.	

Knud Melchiors, Slagtermester, Randers.

<i>H. F. Hammelsvang,</i>	Politifuldm. <i>H. Højris,</i>	Dyrl. <i>S. Jensen,</i>
Maskinsm., Silkeborg.	Esbjerg.	Hadsten.
Læge <i>P. H. Perch,</i>	Trafikkontrollør <i>Smith Knudsen,</i>	
Tistrup.	Struer.	
Møllejerne <i>A. & F. Eykens,</i>	Politim. <i>Kyhse,</i>	Dyrl. <i>A. Melchiors,</i>
St. Lihme.	Lemvig.	Allingaabro.
Læge <i>F. Schütten,</i>	<i>N. Hansen,</i> cand. theol. & mag.,	Dr. <i>K. West,</i>
Ø. Hvidbj., Morsø.	Thisted.	Thisted.
<i>E. Brentegani,</i>	<i>E. Gløel,</i> Læge,	Overlæge <i>Dr. Schwensen,</i>
Sognepr., Aalborg.	Silkeborg.	Aalborg

Nogle praktiske Vink.

Rejsen til Horsens kan gøres paa »Søndagsbillet«. Saadan maa udtrykkelig forlanges ved Billetsalget, Hen- og Tilbage rejsen foretages da paa en enkelt Billet.

Fra København kan Rejsen gøres paa Søndagsbillet, men det bliver nødvendigt at rejse fra Valby Station, hvorfra Toget afgaar Kl. 10¹. Dette Tog vil være i Fredericia Kl. 8⁰⁰, hvor der vil være Forbindelse med *Særtoget til Horsens*. I dette Tilfælde benyttes begge Nætter til Rejsen.

Behageligere vil Rejsen over de større Afstande kunne gøres paa *Week-end Billet*, paa hvilken Statsbanerne giver 25 %, der skal blot forlanges »Returbillet«.

Fra Horsens løber *Særtog* de 3 km til Festpladsen. Turen koster 25 Øre for Rejsende, der er forsynet med *Festtegn*. Børn rejser gratis paa denne Strækning.

Festtegnet bør bæres paa Rejsen, saa Deltagerne kan kendes. Det bør derfor i god Tid rekvireres hos Bogholder Melchior, Linnemannsgade 1 B, Vejle.

Faner og Bannere bedes bragt til Stede paa Festpladsen i god Tid, eventuelt sendt til Direktør Hansen, »Sølyst«, Horsens.

Det er ønskeligt, at det størst mulige Antal *Faner* kommer til Stede, og at der i Forvejen tilgaar Udvalgsformanden, Købmand Walther, Horsens, Meddelelse om, hvilke *Faner* og *Bannere*, der kan ventes.

Til medbragte *Madkurve* vil blive anvist Opbevaringssted. Kurvene bedes derfor i Forvejen forsynet med en Mærkeseddel.

Det henstilles, at katholske Foreninger fra hele Landet lader sig repræsentere med *Fane* og *Fanevagt*.

De forskellige Afgangstider for Toget er: Valby 0⁰¹ (*kan ikke benyttes fra København*), Roskilde 0⁴⁸, Ringsted 1³⁷, Sorø 1⁵⁸, Slagelse 2²⁰, Korsør 3¹⁰, Nyborg 5⁰⁰, Odense 6¹⁰, Kolding 7⁰⁰, Fredericia 9¹⁰, Vejle 9⁵⁰.

Med *Tog* fra Sønderjylland og Vestjylland naas ikke rettidig Forbindelse i Fredericia.

Børn kan deltage i Stævnet uden *Festtegn*.

I *København* kan *Festtegn* (à 50 Øre) faas hos Portneren, Stenosgade 4.

Valfarten til Haraldsted.

Søndag d. 6. Juli bør ogsaa i Aar samle mange begejstrede Pilegrimme.

Der gaar *Tog* fra København til Ringsted Kl. 6³² (Biligt Søndagstog) og Kl. 7⁰⁰.

Kirkelig Kalender.

6. Juli 4. Sønd. e. Pintse.	13. Juli 5. Sønd. e. Pintse.
7. — M. Cyrillus og Methodius.	14. — M. Bonaventura.
8. — Ti. Elisabeth af Portugal.	15. — Ti. Henrik.
9. — O. Ferialdag.	16. — O. Vor Frue af Bjerget ; Karmel.
10. — To. Syv Brødre samt Rufina og Secunda.	17. — To. Alexius.
11. — F. Pius I.	18. — F. Kamillus af Lellis.
12. — L. Johannes Gualbertus.	19. — L. Vincents af Paul.

Ugens Messebønner.

6. Juli S. 4. Sønd. e. Pintse (666—501); 2. Apostlenes Oktav (988—810). — Slutningsevangelium: Oktavens (989—810).
7. — M. Cyrillus og Methodius (990—812).
8. — Ti. Elisabeth af Portugal (992—813); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
9. — O. Ferialdag; samme Messe som foregaaende (4.) Søndag (666—501); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg. Der læses hverken *Gloria* eller *Credo*. — Almindelig Præfation (525—42).
10. — T. Syv Brødre samt Rufina og Secunda (993—814); 2. og 3. som Tirsdag.
11. — F. Pius I (994—[5]); 2. og 3. som Tirsdag.
12. — L. Johannes Gualbertus (994—816); 2. Nabor og Felix (995—817).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Kolding. Monsignore Storp besøger Kolding. Søndag den 6. Juli særlig festlig Gudstjeneste. Mgr. Storp prædiker ved Højmessens.
J. Olrik.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. Juli i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8^{1/2}.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møde i Juli og August Maaned bortfalder.

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 6. Juli indtil Søndag den 10. August læses Messerne om Søndagen Kl. 6, 8^{1/2} og 10. Aftenandag Kl. 8.

Til Anmeldelse er modtaget: **Ved Marterpælen. De otte kandede Martyrers Liv og Heltemod.** Paa Dansk ved Ellen Wahl. 123. S. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel. Pris Kr. 1.50.

En Katholik, som ønsker at skænke 1000 Kr. til nødstedt katolsk Foretagende, men som ikke disponerer over en saadan Sum, beder om et Laan af denne Størelse imod at tilbagebetale Pengene i Rater paa 100 Kr. halvaarlig (December og Juni Termin). Kautio kan skaffes. Billet Mrk. L. sendes til Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 28.

Søndag den 13. Juli.

1930

INDHOLD: Afrustning? — Kanonisation. — Fra den vide Verden. — Den katolske Presse. — Kloster og Pressemagt. — Don Bosco som Pressemand. — En forhenværende Redaktørs Hjertesuk og gode Raad. — Den katolske Presses Betydning? — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Sankt Olavs jubilæet i Nidaros. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Afrustning?

Lad mig sige det med det samme: Jeg stemmer imod Afrustning. Men lad mig ogsaa straks tilføje, at jeg ikke tænker paa Landets Milits, men paa Kirkens Hær, Lysets Hær i Kamp med Mørkets Magter.

Vi kan ikke underskrive nogen Fredsslutning, vi har ikke Lov til at vise nogensomhelst Neutralitet, hvor det gælder Kamp imod det Onde. Aldrig nogensinde maa vi afruste, men til enhver Tid skal vi være rustede til Tænderne overfor Kirkens og vor Sjæls arge Fjende.

St. Ignatius af Loyola har lært os at betragte Kirken som en Hær med Vor Herre selv i Spidsen. I Haanden holder han det flyvende Korsets Banner. Og vi fylkes tæt om ham. Enhver gør sin Indsats. Ingen kan undværes. »Fremad«, raaber han til os. Og vi følger hans Raab. Vi frygter ikke Kampen, om den end bliver haard. Vi giver ikke op. Lysets Magter vil sejre, det ved vi. Og dem har

vi allieret os med. Guds og Kirkens Sag er vor egen Sag. Vi vil ikke høre til de Mennesker, som kun har Tanke for sig selv. Det er smaaligt og usselt. Af Egoismen spærres man inde i en lille, lavloftet Hytte med skimlede Ruder. Nej, slaa Døren op! Kom ud og vær med i den store fælles Sag! Glem dig selv! Da tjener du ogsaa din egen Sag bedst.

Der har til alle Tider været Desertører og Forrædere. Dem vil vi ikke høre til. Vi lader os ikke skrækslaa af Guds og Kirkens Krav til os. Vi er ikke saa forpylrede og ømskindede, at vi ikke kan taale lidt Selvfornægtelse.

Vi deserterer ikke, naar vi sendes ud i Prøvelsernes Ildlinie. Saa er det jo netop, at det gælder om at vise sig som en Mand.

Endnu mindre vil vi forraade vor hellige Sag og gaa over til Fjenden. Vort Liv skal præges af dyb Ærbødighed for vor hellige Kirke. Vi taaler ikke, at man haaner den, men vi vogter os ogsaa selv for at gøre eller sige noget, som strider imod vor Kirkes Ære.

Men der er jo ganske vist den lunkne Katholik.

Han er i Grunden et skikkeligt Menneske. Han vil ikke gøre en Flue Fortræd. Men han er blot faldet i Søvn. Der skal et Tordenskrald til at vække ham. Han lever Livet i sin egen Trummerum. Hans Tilværelse er fyldt med smaa Ting. Maaske har han engang været grebet af vor Religions store Udsyn over Livet, men saa har han glemt det igen. Det kom lidt efter lidt. Det begyndte med de smaa private Nederlag. For hver Gang, han veg tilbage for Selvovervindelsen, blev hans Vilje svagere, og til sidst er han blevet ganske sølle.

Det kan saamænd ogsaa gerne være, at han aldrig rigtig har faaet Øjnene op for Kirkens Storhed og Skønhed, hvad Grunden nu end kan være. Der er Mennesker, der en Sommerdag kan trave hen ad Landevejen med Øjnene i Jorden. Naturen om dem er straalende skøn, men de kiger blot paa de grimme Sten og det graa Støv. Men det er ogsaa sket, at sløje Katholiker en Dag rankede Ryggen og fik Blikket løftet. Saa maatte de udbryde: »Tænk, er Kirken virkelig saa skøn. Hvor har jeg dog været blind! Og Tiden har jeg spildt! Nu maa det blive anderledes...«

Er man kommet saa vidt, saa kan man ikke længere sidde med Hænderne i Skødet. Gud ske Lov! Mit Virkefelt begrænser sig ikke til min egen Lilleput-Verden. Det er saa stort, saa stort. Det er lige saa stort som Kirken!

En Skare Katholiker samles i Horsens og begejstres for disse Tanker. Hver og en lover sig selv, at han ikke skal høre til de passive. Men ogsaa alle de andre, som ikke kom med, lader sig fange ind af de samme Tanker.

Ingen af os vil afruste. Alle vil vi være med i den Kamp, som skal bringe Lysets Magter Sejrr. De bærende store, hellige Tanker vil vi alle være med til at sprede ud om os. Vore Hjerter er for fyldte deraf, til at vi kan tie. Og saa alligevel kan det hænde, at vi ikke finder Ord for det, vi er opfyldte af. Og vi vilde dog saa gerne, at de andre skulde være med os deri. Hvad saa? Saa er der kun et at gøre. Vi siger: Tag vore katholske Blade og læs. Dér staar det! C. B.

Kanonisation.

Saligerklæringen er et indledende Skridt til Helgenkaaringen (Kanonisationen). Naar denne foretages, indfører Paven paa højtidelig Maade Navnet paa en »Beatus« (»Salig«) i Listen (= canon) over Helgenerne med den Bestemmelse, at hans Minde fra nu af skal helligholdes af hele Kirken, ikke blot af et enkelt Stift eller Land eller Ordenssamfund.

Helgenkaaringen forudsætter, at Dyrkelsen af den »Salige« efter Beatifikationen ikke blot har holdt sig, men ogsaa er vokset, og at der er sket nye Vidundere paa hans Forbøn. Om disse Betingelser er opfyldt, undersøges igen lige saa strengt ved kirkelig Proces som ved Saligerklæringen. Gud Herrens Vidnesbyrd er det afgørende for den apostoliske Stol i en saa vigtig Sag, det Vidnesbyrd, han giver ved Mirakler og ved at vække Kærlighed og Tillid til den »Salige« i de troendes Hjerter.

For imidlertid absolut at sikre sig mod en Fejltagelse holdes der foruden Proces endnu tre Konsistorier. Paa

det første skal alle tilstedeværende Kardinaler — altsaa ikke blot Ritus-Kongregationens Medlemmer — afgive deres Stemmer for eller imod Kanonisationen. Til det andet og tredie tilkaldes alle Biskopper i hundrede Mils Omkreds. Paa det tredie Møde erklærer de sig saa for eller imod. Hvorfor denne ængstelige Forsigtighed? Fordi Kirkens øverste Lærer ved en Kanonisation skal gøre Brug af sin ufejlbare Læremyndighed, der er forpligtende for hele Kirken.

Har Resultatet i det sidste Konsistorium været gunstigt, meddeler Paven straks, hvilken Dag han agter at foretage Helgenkaaringen i St. Peters Basilika. Kirkerummet straalere ved denne Lejlighed i det festligste Lys. Malerier anskueliggør enkelte Begivenheder i de nye Helgeners Liv eller ogsaa et eller andet Mirakel, som er sket ved deres Hjælp. Paven, omgivet af sine Kardinaler og et stort Følge af Biskopper og Præster, leder personlig den højtidelige Handling. Naar denne begynder, træder Postulatorerne frem, d. v. s. de Mænd, som har ansøgt om Kanonisationen og arbejdet for den. Paa deres Vegne anmoder en Konsistorialadvokat indtrængende Kirkens øverste Hyrde om at indskrive de nye Navne i Listen over de Hellige. For at fremhæve Sagens ansvarsfulde Karakter nægter Paven foreløbig gennem en Sekretærs Mund at efterkomme Anmodningen og opfordrer til Bøn. Allehelgenslitaniets bliver da sunget. For anden Gang viser Konsistorialadvokaten sig og gentager sin Henstilling endnu mere indtrængende. Han faar det samme Svar: en Opfordring til fornyet Bøn. Nu synges »Veni creator Spiritus«, »Kom Skaber Aand«. Derefter sker Henvendelsen for tredie Gang saa indtrængende som muligt. Pavens Sekretær meddeler, at den Hellige Fader nu er villig til at opfylde det udtalte Ønske.

Saa er da det længe ventede Øjeblik inde; siddende paa sin Trone — in Cathedra sedens — træffer den øverste Lærer i Kirken sin ufejlbare Afgørelse med de Ord: »Til Ære for den hellige og udelelige Trefoldighed, til den katholske Tros Lov og Pris, til Fremme for den kristne Religion, i Henhold til Vor Herre Jesu Christi, de salige Apostle Petrus's og Paulus's Myndighed, og til Vor egen . . . erklærer og afgør Vi, at N. N. er Hel-

lige og indskriver dem i Helgenernes Fortegnelse. Samtidig bestemmer Vi, at hele Kirken skal helligholde deres Minde hvert Aar paa deres Dødsdag. I Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.« Konsistorialadvokaten henvender sig for fjerde Gang til Paven, nu for at takke for den store Velgering og Glæde.

Saa istemmes »Te Deum«, »Store Gud, vi love dig«. Alle Klokker i Rom, og der er mange, begynder at ringe. I gamle Dage hørtes samtidig Kanonskud fra Engelsborg. Hymnen slutter med en Kirkebøn, hvori de nye Helgener ihukkommes. Hvis det er muligt, læser Paven Pontifikalmessen til deres Ære. Ved Offertoriet sker der noget usædvanligt. Kardinalerne og Postulatorerne bringer Paven forskellige Gaver: store Lys, nogle Brød, smaa Fade med Vin, tre Fuglebure med to Turtelduer, et Par Dueunger og to Smaafugle i. Husker man de tilsvarende Steder i Bibelen, er det ikke saa vanskeligt at gætte sig til Gavernes Symbolik.

En saadan Helgenkaaring er en af de Maader, hvorpaa den Allerhøjeste indfrier gamle Løfter. Helgenerne hørte til de retfærdige, som ærede Gud i deres jordiske Liv. Men om dem siger Herren: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære«, (1. Sam. 2, 30) og »den retfærdige skal ihukkommes til evig Tid«, (Ps. 111, 7) og »den retfærdiges Minde velsignes«. (Ordspr. 10, 7.) Gennem den katolske Kirkes Helgendyrkelse opfyldes de Spaadomme, som vi finder i det Gamle Testamente, og det Ord, Guds Søn udtaler i den nye Pagt: »Om nogen tjener mig, skal min Fader ære ham.« (Joh. 12, 26.)

F. K.

Fra den vide Verden

RHINARMÉEN.

Chefen for Besættelsestroppernes Kapellaner beretter, at mens Okkupationen stod paa, er 247 Soldater — hvoraf 3 Jøder — blevet døbt; af Soldaterne og disses Børn er 42

indtraadt i Præsleseminärier, mens 13 Mænd og 10 Kvinder er gaaet i Kloster.

SKISMATIKERNE I BERLIN.

De russiske Flygtninge i Berlin er delt i to Grupper, der gensidig beskylder hinanden for Skisma: en under den hellige Synode i Karlowitz, den anden under Metropolitan Eulogius i Paris; Skilsmissen drejer sig kun om, hvem der har lovlig Jurisdiktion over Russere i Vesteuropa. Mange Russere i Berlin har derfor besluttet at unere sig med Rom og samles nu om en Præst, der tidligere var et fremragende Medlem af Dumaen; han udfører den russiske Liturgi paa Oldslavonisk og faar Lov at laane Herz-Jesu-Kirche, der nu saaledes officieres af to Riter, den latinske for Tyskerne og den russiske for de Unerede.

INDIEN.

Den engelske Regering i Indien har nu ydet Pavens Titler samme Anerkendelse, som ydes andre Suveræners; saaledes er det engelske Undersaatter tilladt at bære pavelige Dekorationer ved enhver katholsk Lejlighed.

UROEN I INDIEN OG KIRKEN.

To indiske Biskopper, Msgr. de Souza, Biskop af Mangalore, og Msgr. Bouter, Biskop af Nellore, der for Tiden opholder sig i Rom, har dér udtalt sig til Pressen om det indiske Spørgsmaal, der jo lægger stærkt Beslag paa Offentlighedens Interesse, og om dets Forhold til Kirken.

Msgr. de Souza, der er indfødt Biskop i Mangalore, er særlig kompetent til at dømme om den aandelige Krise, som Indien for Tiden gennemgaar. Hans Udtalelser er saa meget mere af Betydning, som den hellige Fader netop har lagt endnu to Sogne i den indiske Præstestands Hænder; han forestaar allerede nu en Fjerdedel af det katholske Indien, nøjagtig 826.000 af 3.081.000 Katholiker.

»Stillingen i Indien,« udtalte Msgr. de Souza, »er med Henblik paa de politiske Vanskeligheder alvorlig for Katholikerne. Det lader sig ikke nægte. Det vilde være lige saa uklogt at lukke Øjnene og sige: »der er intet at frygte« som at lade Modet falde. De urolige Forhold kan vare ved længe endnu. Katholikerne udgør jo et saa ringe Mindretal, at de

under disse Forhold næppe kan gøre Regning paa, at der tages særlige Hensyn til dem. Man betragter os som fredelige Undersaatler, der en Gang imellem kan tage lidt stærkt paa Vej, men ikke er farlige. Ved den forestaaende Organisation af Indien beskæftiger man sig derfor næppe med Katholikerne. Hvad vore Folk angaar, maa man vogte sig for at forveksle, hvad en Hindu, der er Kristen, gør, med hvad han gør, fordi han er Hindu. I deres Egenskab af Hinduer handler de efter deres politiske Overbevisning og Mening. Vi har derfor Katholiker, der er glødende Tilhængere af Uafhængigheden, og andre, der er af den Mening, at Indien endnu ikke er modent til rent Selvstyre. — Indernes Holdning overfor Kristendommen bestemmes af Princippet: »Indien er hinduistansk, I maa gerne arbejde for Oplysning og Civilisation, men rør ikke ved den nationale Religion.« I Madrasdistriktet fik saaledes de lokale Myndigheder for nylig større Fuldmagter tilstaaet i Skolespørgsmaal. Følgen er, at vore Skoler nu har større Vanskeligheder at kæmpe med end før. Hvis Inderne nogensinde kommer til Magten, vil de ikke slippe nogen egentlig Forfølgelse løs mod os, men skaffe os en Masse Stridigheder og Plageri paa Halsen. De udenlandske og indfødte Biskoppers hele Bestræbelse gaar ud paa at opbygge og konsolidere Kirken i Indien. Fra dette Maal vil ingen som helst politiske Begivenheder faa os til at vige.«

Mgr. Bouter, der med sine 34 Aar er en af de yngste Biskopper i Verden, anser ogsaa Stillingen i Indien for alvorlig. »Men derfor ser jeg ingen Grund til at afblæse den apostoliske Fremmarsch, jeg har planlagt i Nellore. Hedningerne anmoder i stort Antal om Undervisning. Mange Landsbyer beder om Præster. Endnu ejer jeg hverken Religionslærere eller Seminarier. Det tynger mig. Mange af mine Præster maa passe 30 til 40 Landsbyer. Et saa overvældende Arbejde er for meget. Vi kan derfor nu slet ikke undvære en indfødt Præstestand i Indien. Inderne betragter os ikke med Ligeegyldighed. I de senere Aar føler de, at de har tabt Terrain, De begynder paa et Omvendelsesfelttog for Hinduismen. Vi maa altsaa være belavede paa, at de modsætter sig Kristendommens Program.«

Den katholske Presse.

I Anledning af *det katholske Stævne i Horsens*, som staar i den katholske Presses Tegn, bringer vi forskellige Opsatser om katholsk Presse i Udlandet og herhjemme.

Det er vort Haab, at vore Læsere vil overbevise sig om, at den katholske Presse har en afgørende Betydning for vor Kirkes Arbejde her i Landet og derfor fortjener at støttes paa enhver Maade.

En af de allerbedste Former for »*katholsk Aktion*« vil det uden al Tvivl være at agitere for vore Blade. Hver ny Abonnent, som skaffes os, forøger den katholske Presses Styrke.

Der gives visse Mennesker, som med Smil paa Læben og med Begejstringen lysende ud af Øjnene forstaar at lægge sig i Selen for en Sag som denne. (Det er svært at sige nej til den, der med Varme taler for en god Sag.) Naturligvis findes der blandt vore Katholiker mange, der er begavet med saadanne Evner. De maa blot ikke skjule sig, men træde frejdigt frem. Det hører til de bedste Glæder at gøre en Indsats for vor hellige Kirke.

Maatte dette Nummer af »*Nordisk Ugeblad*« bidrage til, at vi naar fremad imod vort Maal: *Intet katholsk Hjem i Danmark uden et katholsk Blad!* *Red.*

Kloster og Pressemagt.

Man er staaet af Toget i Sichern. Langt ude over Træerne synes det slanke Taarn at rykke nærmere, mens man vandrer mod Rejsens Maal: *Klosteret Averbode*. Hen ad Vejen kommer en tung Lastbil. Maaske kører den et Læs Kul, maaske et Bjerg vældige Papirruller, maaske en Bunke Pakker med frisktrykte Blade. Bærer den rejsende Ordens- eller Præstedragt, letter Chaufføren og hans Hjælper paa Kasketerne. Og Klostertrykkeriets store Bil ruller forbi.

Dette er Averbodes første Hilsen lige saa vel som det slanke Kirketaarn og Jesu-Hjerte-Statuen i Skovkanten.

Det som mest overrasker den fremmede i Averbode er maaske ikke Kirken. Og dog er den en Aabenbaring af

den lyseste, festligste Renaissance, og skønt helt ude paa Landet er den mægtig i Højde og Længde, »værdig til at være Kathedral« skrev Monsignore Assarson i »Credo«. Heller ikke er det Gudstjenesterne der: Korbønnerne, den daglige Levitmesse, Koralsangen. Den fremmede kender det fra Benediktinerne i Beuron, Clervaux, Maredsous,

Allegorisk Fremstilling af Averbode-Pressens Virksomhed
— forlenet med de himmelske Magter.

Monte Casino. Ej heller er det Dagliglivet i Klosteret, skønt den hvide Ordensdragt gør Scenerne saa smukke.

Nej, det der overrasker Klostergæsten mest, er vist Trykkeriet. Det er Naboskabet mellem dette tip-top moderne Apostolat og Klosterliv som for 1000 Aar siden.

Abbediet Averbode er en Pressemagt, vel nok den største i den gennemkatholske flamske Del af Belgien.

Det udsender en halv Snes Blade i de to belgiske Sprog (flamsk og fransk) i flere Hundrede Tusinde Eksemplarer om Ugen. —

— — Naar den fremmede har bedt i Kirken, »hvor der er saa godt at bede«, naar han har vandret gennem Klostergang, Refektorium, Capitelsal og Bibliothek, naar Klosterstilheden har svalet hans rejsetrætte Sind, naar han har beundret Resterne af fordums Herlighed af Kunst og Haandværk, føres han gennem Køkkenhaven, forbi Værksteder, Stalde, Avlsgaard og Garager ned til Trykkeriet.

Dette er et helt Komplex af murstensrøde Bygninger. Over Hovedindgangen staar en Gudsmoder-Statue. I den store Maskinhall glemmer han, at han er indenfor et 800 Aar gammelt Klosters Mure. Den store Rullepresses Snese af Hjul murrer i Bastone, en halv Snese Fladpresser koger og knitrer, Pedalpresser og Foldemaskiner gurgler. Arbejderne lader sig ikke forstyrre, passer deres Maskiner, kører med smaa Vogne topfulde af friskduftende Blade. I et Hjørne er der et helt lille Hus med store Vinduer; der sidder en af Præsterne og andre Driftsledere højet over Korrekturprøver eller talende i Telefonen. En Elevator fører de færdige Sager op til Pakke- og Forsendings-salen.

Ved Siden af Maskinhallen er Sætteriet med sin Række af moderne Sættemaskiner, der støber en hel Linje ad Gangen, og bag ved dem mere gammeldags Haandsætning. Længere henne er der Støberiet for Cylinderne til Rullepressen, Klichéafdelingen, Elektricitetsværket o.s.v., o.s.v. —

— — Begyndelsen til Averbodes store Pressevirksomhed staar som saa meget godt i Guds Moders Tegn.

I Aaret 1876 grundedes i Abbediet Broderskabet til Ære for »Vor Frue af Jesu helligste Hjerte«. Dets Maal er at ære Jesu Hjerte gennem og sammen med hans Moder, den helligste Jomfru. Ved hendes Forbøns store Magt haaber denne Andagtsforms Udøvere at opnaa Held i de vanskeligste, mest haabløse Sager. Maria skal være »de haabløses Haab«. Paa hendes Statue i Klosterkirken peger »Vor Frue af Jesu helligste Hjerte« hen paa det Hjerte, ingen har saa stor Magt over som hun. — Et Par Aar efter sin Stiftelse talte Broderskabet allerede 100 000 Medlemmer. Det blev hævet til »Ærkebroderskab« og tæller nu langt over en Million trofaste Maria-børn.

I 1885 begyndte man i Klosteret Udgivelsen af et lille Blad for Broderskabet: »Bode van O. L. Vrouw van het Heilig Hart«. Dette Sennepskorn er bleven til det store Træ, som nu overskygger Belgien. — Det første lille Tidsskrift voksede. En Tid havde det over 100 000 Abonnenter. Andre Blade kom til og forsvandt atter, forandredes eller smeltede sammen. Krigen standsede det hele,

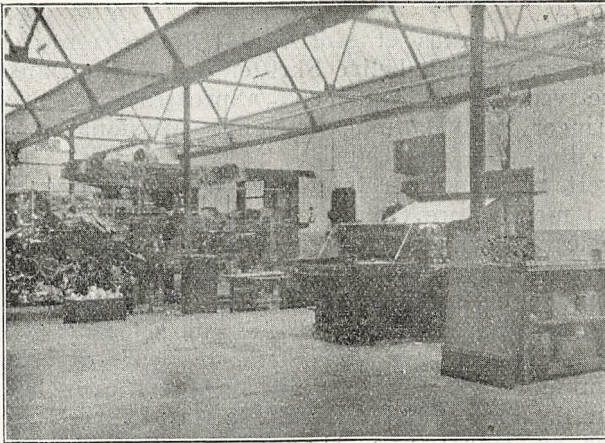
men siden er alt igen groet op i nye Former, men kun større end før.

De fleste af Averbodes Tidsskrifter (der næsten alle er Ugeblade) er af folkelig, oplysende, religiøs og underholdende Art. Nogle enkelte er rent religiøse, et enkelt udpræget intellektuelt.

I dette vort Pressenummer maa det kunne interessere at se Listen over disse katholske Blade og deres Abonnental i Dag.

»Averbodes Weckblad« (et katholsk »Hjemmet«) har 44,500 Abonnenter.

»Onze Bode« (»Vor Budbringer«, en Blanding af vort »Nord. Ugeblad for kath. Kristne« og »Jesu Hjertes Budbringer«) sunket til 14,000.

Et Kig ind i Trykkeriet i Averbode. Bemærk Krucifikset.

»Hooger Leven« (»Højere Liv«, et katholsk »Tilskueren«, meget kunst- og videnskabelig præget) 4,780.

»Lenteweelde« (»Foraarspragt«, nærmest som vort »K. U.«, for den studerende, flamske Ungdom og dens »Katholske Aktion«) 5,800.

»Zonneland« (»Solskinsland«, som vor »Børnenes Budbringer«, men større. Organ for Kristi Legems Korstog) 70,000.

»Semaine d'Averbode« (en katholsk »Familiejournal« paa fransk) 59,000

»Madonna« (fransk, for unge Piger) 2,670.

»Petits Belges« (»Smaa Belgiers«, fransk Drengblad for Korstoget og »Kath. Ungdoms Forbund«) 20,000

»Stella« (tilsvarende for Piger) 22,600.

»E. K. H e r a u t« (»Eucharistisk Korstogs Herold«, udpræget religiøst for Piger under 14 Aar, flamsk) 8,250.

»E. K. B e r i c h t e n« (flamsk, for Korstogsledere) 2,360.

Foruden disse Blade, som Abbediet helt redigerer selv, er der en Række Sogneblade, hvor een Side har lokalt Stof. De flamske »Parochieblad« tæller 15,000, hvor mange Tusind de franske »Bulletin Paroissial« har, ved jeg ikke.

Endelig trykkes i Klosteret flere Tidsskrifter, som redigeres andet Steds fra, men ogsaa bruger Trykkeriets Klichéer. Der er f. Eks. »Roepstem« for de hollandske Fabrikspigers Eucharistisk Korstog og Foreninger i 20,000 Eksemplarer, et hollandsk »Zonneland« for Børn i 18,000, en »Vrouwenleven« (Kvindeforbunds Blad) o.s.v. o.s.v.

Desuden trykkes et stort Antal Bøger: rent religiøse, Børnebøger, videnskabelige Skrifter o.s.v. En Dansker vil standse ved H. C. Andersens »Sprokjes«, P. Svenssons Erindringer fra Danmark »Nonni Missionaris« og en Række Bøger — paa Dansk.

Hvert Aar kommer to franske og to flamske Nylaarshefter i meget store Oplag.

Nogle af Trykkeriets Klichéer er velkendte fra »K. U.s« Spalter. Alle Averbodes Blade er rigt illustrerede.

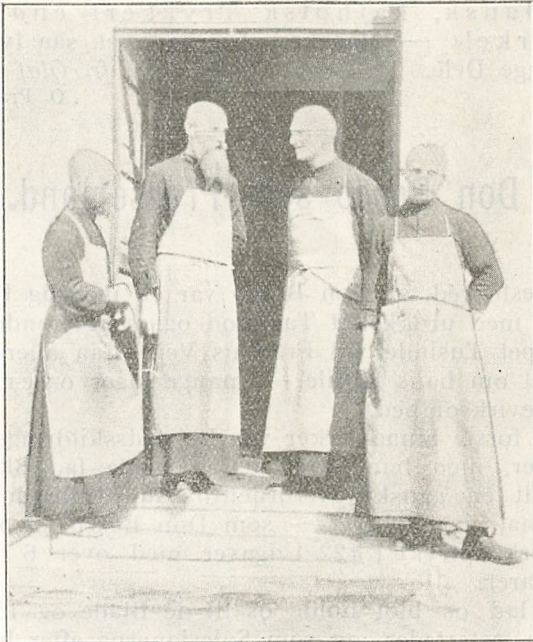
Naar denne imponerende Presse har faaet en saadan Udbredelse, saa skyldes det især en hel Hær af menige Hjælpere (Ijveraars og Ijvaarsters, zèlateurs og zèlatrices), Medlemmer af Ærkebroderskabet. Spredt over hele Landet har de nu, i et halvt Hundrede Aar hvervet nye Medlemmer og tegnet nye Abonnenter. De uddeler tillige Bladene i hver sin Kreds.

En tidlig Morgen kørte den, der skrev disse Linjer, med Autocamionen ud af Abbediets aarhundredgamle Port. Vi skulde til Bryssel. Men Turen gik ad store Omveje. Meget ofte standsede vi, afleverede en Pakke Blade og kørte videre. Det var især i smaa, beskedne Huse, men ogsaa i Skoler og Bourgeoisiehjem, de tapre Hjælpere boede. Timerne gik, vi kom sent til Bryssel; der fortsatte de to Chauffører og Hjemvejen gik ad en anden Rute. Her følte jeg ret et Pust af »K a t h o l s k A k t i o n«. Den Dag forstod jeg ogsaa bedre, hvordan mine Medbrødre prædikede over hele Landet i Hundreder og Tusinde Hjem — Presseapostolatet!

Det samme slaar én i Møde paa Hjælpehærens store aarlige Festdag i Klosteret. Omkring d. 31. Maj — tidligere Festen for »Vor Frue og Jesu Hjerte«, nu Fest for

»Guds Moder al Naades Midlerinde« — holdes en fransk og en flamsk Dag i Averbode.

Abbeden selv læser Pontifikalmesse. De bedste Prædikanter taler om Broderskabets Dronning og dets Apostolat. Ved lange Borde i en mægtig Lade spiser Pilgrimmene, ser et godt Theaterstykke eller Lysbilleder og ansføres af den ledende Kannik. Foran Jesu og Marias Statue, kronet af Kardinal Mercier med Guldkroner, de har givet,

Brødre, der arbejder i Trykkeriet i Benediktinerklosteret i Beuron.

fornyder de deres Indvielse og drager saa styrkede og opflammede hjem til fortsat katolsk Aktion.

I Aar var der af de 3000 Hjælpere mødt 250 franske og 6—700 flamske. Før Krigen kom der Tusinder til disse Fester. — — —

— Gaar man ned gennem de stille Klostergange, kan man høre Skrivemaskinklapren eller møde en travlt udseende Kannik med en Bunke Papirer. Det er Klosterbrødrene, som arbejder for deres katolske Presse.

I Trykkeri og Kontorer er desuden beskæftiget en 100 Arbejdere fra Landsbyen. — Allerede det er et socialt Arbejde af stor Værdi. Disse Arbejdere befries fra Mi-

nernes og Fabrikernes daarlige Indflydelse. Dagen begynder de samlet i Messen. Arbejdet i Maskinhal og Kontor, hvor Krucifikset dominerer fra Væggen, starter og slutter med Bøn. 1ste Maj fejres med Bekransning af Guds Moders Statue, men ogsaa med — et godt Glas flamsk Øl. — Strejker og lign. er ukendt. Arbejderne har deres eget Musikorkester, der bl. a. opliver Broderskabets Fester og spiller paa Abbedens Navnedag.

En Præst, der længe har arbejdet i Danmark, sagde engang: »Vi trænger i Øjeblikket mere til et stort dansk, katholsk Trykkeri end til en Domkirke!« — Maaske. Averbode er saa lykkelig at have begge Dele.

fr. Olaf Ballin
O. Præm.

Don Bosco som Pressemand.

De fleste véd, at Don Bosco var en ihærdig Ungdomsven, der med urokkeligt Taalmod og overbærende Godhed har hjulpet Tusinder ad Frelsens Vej. Faa aner derimod ret meget om hans febrile — mange siger overdrevne — Pressevirksomhed.

Hans første Smaa værker var Levnedsskildringer og Andagtsbøger, men han skrev ogsaa nogle faa Skolebøger, der vandt en ganske overordentlig stor Udbredelse. Der er vel faa, der i Livet — som Don Bosco — opnaar at se et Værk optrykt i 122 Udgaver med over 6 Millioner Eksemplarer.

Men lad os blot holde os til de Blade og Tidsskrifter som han »startede« og som Salesianerne efter hans Død fortsætter.

Omkring Halvtredserne gav Carlo Alberto Valdeserne*) Religionsfrihed i Piemonte og ved deres tilsyneladende Iver og Fromhed drog de mange til sig. Da ingen vendte sig imod dem, gav Don Bosco sig til at skrive oplysende og vejledende Flyveblade og Hefter for at redde de svage og uvidende.

Overalt fandt hans klare og overbevisende Ord Vej, men det kostede ham ikke saa faa ondartede Angreb paa Ære og Liv.

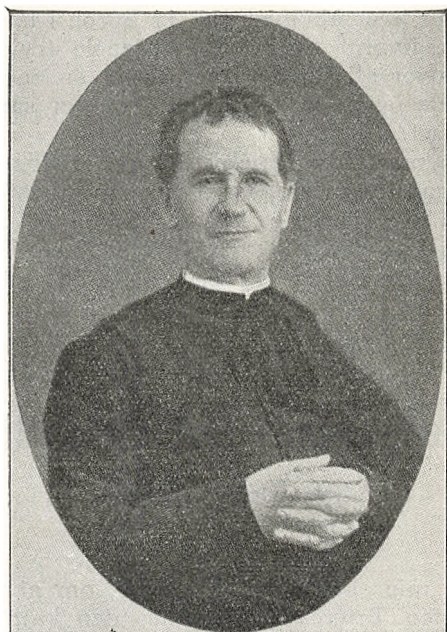
For at fortsætte Værket begyndte han med nogle Ven-

*) Peter Valdez — en rig Købmand fra Lyon — søgte omkring 1170 at indføre den fuldkomne Fattigdom i hele Kirken; snart afveg han fra Kirkens Lære i flere Dele og blev erklæret for Vrangtro.

ners Hjælp en Serie »Katholsk Lektüre« der hver Maaned bragte — og endnu stadig bringer — et Hefte paa circa 100 Sider om vor hellige Tros Skønhed og Helgenernes Liv. Maanedsoplaget naaede snart det pæne Tal: 14.000. Selv skrev Don Bosco godt hundrede Hefter, men maatte snart overlade sine Salesianere Pennen for at passe sine talrige andre Virksomheder.

Han udgav ligeledes hvert Aar den første katholske Folke-Almanak med talrige opbyggende Fortællinger og nyttige Raad, en Blanding af Alvor og Skæmt.

Don Bosco var Realpolitiker. Han lod ikke de engelske

Protestanter ene om at sælge Evangeliet for to Pence — han gjorde det samme. Og naar Trykkeren fastsatte en Pris, der syntes ham for høj, gjorde han Indsigelser: »Vi skal ikke tjene Pence — men Sjæle!« ... og endnu faas Evangeliet i et pænt Lommeformat til 20 Øre.

Tre Aar før sin Død skrev han blandt andet i en Rundskrivelse om vor Presse:

»At sprede gode Bøger blandt Folket er et ypperligt Middel til at vedligeholde Frelsens Rige i talrige Sjæle. Vi maa rejse Vaaben mod Vaaben. Selv om en Bog ikke har det talte Ords Kraft og Indflydelse, besidder

den dog til Tider større Fordele. En god Bog kan trænge ind — som Gave eller Minde — hvor Præsten ikke kan vise sig. Den rødmer ikke, beklager sig ikke og er altid rede til at sige Sandheden. Den kan ligge Maaneder og Aar paa en Hylde, til den bliver taget frem for at skabe en Augustin eller en Ignatius. Kun Gud véd, hvor meget godt en Bog kan øve blandt Arbejdere — blandt syge . . .«

Derfor har Salesianerne nu over halvfjerds Trykkeriskoler i Verden, derfor skabte Don Bosco Salesianer-Bulletinen som Bindeled mellem Arbejderne. Denne udkommer nu hver Maaned paa 11 Sprog i næsten 400 000 Eksemplarer, hvoraf over tre Fjerdedele trykkes i Turin.

I alt og over alt havde Don Bosco en eneste Stræben: at frelse Sjæle og udbrede Christi Rige for saaledes at befolke Paradiset.

Selv i de mest fremskredne Lande er den religiøse Uvidenhed ganske uhyre, og dersom vor katholske Presse vilde lægge sig efter i stor Stil at bringe Oplysning om vor hellige Tro, vilde intet Arbejde eller Offer være for stort. —

D. O. M.

En forhenværende Redaktørs Hjertesuk og gode Raad.

De beder mig, kære Hr. Redaktør, om at skrive nogle Linjer om den Interesse og Støtte, den katholske Presse bør finde hos alle Katholiker. Ak ja, »bør finde«, men hvad finder den mange Gange? Ved Deres Ord steg der adskillige Minder frem fra min mangeaarige Redaktionstid, og jeg kom til at tænke paa Æneas's Ord, da Dronning Dido bad ham om at fortælle om Trojas Undergang:

Infandum, regina, jubes renovare dolorem,

Paa Dansk: Dronning, du byder mig her forny en usigelig Smerte.

Thi der er lidt triste Minder tilbage om den Interesse og Støtte, jeg ikke fandt blandt mange Katholiker.

Noget af det, som mest kunde nedslaa ens Iver og kølne ens Mod, var, naar Mennesker sagde Redaktøren lige i Øjnene: Jeg læser virkelig ikke Ugebladet! (Tænk, saa uopdragen og hensynsløs kunde virkelig en eller anden

i gamle Dage være!) Der var ikke meget at svare herpaa, og forhaabentlig var jeg klog og blid nok til slet ikke at svare.

Ret nedslaaende var det ogsaa at sidde i en Kreds og fortælle interessante Nyheder og andet af Betydning og blive lyttet til med stor Opmærksomhed af sine Tilhørere, skønt omtalte Sager for længst var blevet meddelt i Ugebladet. Se, vedkommende Tilhørere lod blot være at læse Ugebladet, de pralede i hvert Fald ikke af det, saa Oplevelsen var jo ikke slet saa slem som den førstnævnte.

Endelig var der Brevene, som kom. Somme Tider ufor-skammede, til andre Tider belærende, til andre formanende. Efterhaanden vænnede man sig jo til ikke at tage den Slags for højtideligt. Men pudsigt kunde det være, som da jeg paa samme Dag modtog to Breve, hvori Abonnenter erklærede ikke at ville holde Ugebladet længere, den ene, fordi det var altfor tysk præget, den anden, fordi det var altfor engelsk præget!

Og endelig var der dem, der havde de store Planer for Bladet og de store Fordringer. Og samtidig sendte de selv ingen Hjælp til Bladet i Form af gode Artikler, eller — endnu værre — saa sendte de slette Artikler!

Der kunde sikkert drages langt flere Punkter frem i denne Sammenhæng, men de foregaaende Ord faar være nok. De er ikke et Udslag af Bitterhed, dels havde jeg i min Tid saa megen Anerkendelse, ikke mindst fra vor gamle Biskop Johannes von Euch, at jeg ikke har mindste Aarsag til at beklage mig, dels føler jeg slet ingen Bitterhed overfor disse Fortidens smaa og større Naalestik; de gjorde ikke saa meget ondt dengang, og de er i hvert Fald for længst lægte og har ingen Ar efterladt sig. Men jeg har draget dem frem her for paa den Maade at sige, hvorledes Katholiker bør vise deres Presse Interesse og Støtte. De bør handle ganske omvendt af, som de omtalte Personer handlede.

Først og fremmest er der intet, der gavner og glæder den katholske Presses Medarbejdere og Ledere, end naar den læses. Altsaa: ingen Støtte, man kan give Ugebladet, overgaar den, at man læser det, at man griber det med Interesse, naar det kommer, at man diskuterer, hvad der har staaet i det, og at man gemmer og indbinder Aar-gangene.

Dernæst er det en stor Støtte og Glæde, hvis Abonnenter og Læsere af og til vil hjælpe Udgiver og Redaktør ved elskværdige Breve og gode Artikler. Et elskværdigt Brev kan udmærket indeholde Kritik — intet er jo saa gavnligt som fornuftig og forstående Kritik, — og gode Artikler, man kan have paa Lager til golde og ufrugtbare

Tider, ikke alene letter Arbejdet, men gavner i høj Grad Bladets Indhold.

Der er naturligvis endnu flere Maader, hvorpaa Pressen kan støttes. Det er f. Eks. ganske selvfølgelig, at vil en Rigmand stille en Del Penge til Raadighed for Pressen, kan disse ikke paa een, men paa mange Maader, komme til at gøre stor og rig Nytte. Og indsaa Folk, hvor overordentlig stor Betydning den periodiske Literatur har, den, som stadig og regelmæssig har et Ærinde at udrette, et Besøg at aflægge i Hjemmene, saa vilde ogsaa det materielle Fundament komme til at ligge i høj Grad solidere ogsaa for vor katholske Presse. *Niels Hansen.*

Den katholske Presses Betydning?

Enorm, dens Magt og Ansvar svimlende!

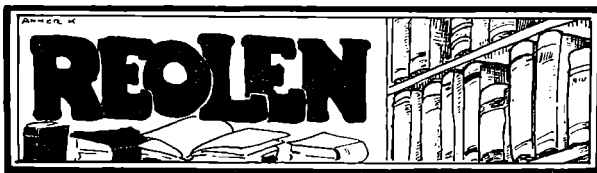
Tal, og det bliver hurtigt glemt, skriv, og det staa prentet til sene Tider, kan læses om og om igen, naa ud til fjerneste Steder, bringe Hjerne og Hjerte i Svingning, føde Tanker, der bliver til Gerninger, som aldrig før var tænkt.

Den har Magt til at fremme den Sag, den vil, ligesom den har Magt til at forhindre dens Fremgang.

Uhildet maa den være, forstaa sin Tid, have Hjerte for alt, hvad der rører sig i den, ikke være smaalig og indsnævret, men have Udsyn nok til at forstaa at bringe et Missionsland i Forbindelse med den store katholske Verden...

Det er store Krav, der stilles til en god katholsk Presse. Maa vi ikke alle daglig bede for dens Fremgang og paa alle Maader støtte dens ærlige Arbejde?

Mathilde Lohrer.

Ved *Marterpælen*. Paa Dansk ved Ellen Wahl. St. Ansgars Boghandel.

I et af vore Dagblade stod forleden en Kronik af Ellen Hørup om katholske og protestantiske Missionærer. Omtalen af de katholske formede sig som et ondsksfuldt

Angreb, der i Perfiditet kun overfløjedes af Forfatterindens kolossale Uvidenhed. Som et værdigt Svar kommer denne Bog, der griber een om Hjertet, ja med næsten forfærdende Klarhed viser, hvilket bundløst Svælg der er mellem disse heltedmodige Jesuitermartyrer og os almindelige Mennesker.

Man kan ligefrem blive syg om Hjertet blot ved at læse, hvilke ufattelige Lidelser, de har gennemgaaet — og saa kommer endda dertil, at de vidste, hvad de gik ind til. Der ligger en Kærlighed til Gud og Kirken bagved, som vi kun i dybeste Ærbødighed kan bøje os for. Det synes, som om selv vor Frelsers legemlige Lidelser kun var ringe i Sammenligning med disses dagelange Tortur. Disse Martyrer led Døden under Krigene mellem Huronerne, der i stort Anal blev omvendte, og Irokeserne, hvem det tilsidst lykkedes at udrydde den før saa mægtige Huronerstamme.

I vor Tid, der ellers paa mange Maader ikke lider af Blødagtighed, vil dette Vidnesbyrd mane os til Alvor og Andagt til den hellige Kirkes Blodvidner.

Corrente del Mare.

Fra Hovedstad og Provins

Den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867

har afholdt sin aarlige Generalforsamling, som forløb normalt. Til Kasserer genvalgtes Læsøe-Riise og til Næstformand nyvalgtes Bagermester Wilhelm. Katholsk Boghandel i Stenosgade modtager Indbetaling af Kontingent.

Valfarten til Haraldsted.

Det er sjældent, at Vejret har været saa gunstigt for en Valfart, som det var i Aar. Der var ca. 120 Deltagere. Pater Nøsen holdt Messe i Ruinen i Haraldsted. Foruden den stedlige Sognepræst, Pater Boerrigter, tog Præsterne Bernh. Jensen (Valfartens Leder) og C. Benzon Del i Pilgrimsfærden.

Inden vi tiltraadte Tilbagevandringen, holdt Pater Nøsen en flammende Tale om Hertug Knud som Forbillede for vor Tids Katholiker. Ligesom han nærede en inderlig og virksom Kærlighed til Fædreland og Fædrelandets Kirke, saaledes burde ogsaa vi vise vor Kærlighed ved virksomt Virke: den katholske Aktion maatte vi alle være med i.

Paa Tilbagevejen forsøgte man — efter Pater Boerrigters Forslag — at bede Rosenkransen paa en ny Maade. I Stedet for at lade en Forbeder sige første Halvdel af Bønnerne, blev det hele venstre Række i Processionen, som gjorde det, og højre Række svarede.

Det viste sig at være en udmærket Løsning, og man vil sikkert anvende denne Fremgangsmaade i Fremtiden.

Næste Aar er det 800 Aar siden, Knud Lavard blev myrdet. Man maa formode, at der da vil blive holdt særlige katholske Festligheder. I hvert Fald bør Valfarten da faa en meget stor Tilslutning.

Messe i Taastrup.

Søndag den 25. Maj holdtes den hellige Messe for første Gang i Taastrup af Pastor K. Mariboe fra Roskilde. Ca. 30 Personer havde indfundet sig. Nu holdes der Messe i Taastrup en Gang om Maanedens.

I Forbindelse hermed staar, at Præsterne i Roskilde har modtaget som Gave en dejlig, stor Chevrolet. Arbejdsmulighederne i det nærliggende Distrikt er derved blevet mange Gange fordoblede.

St. Elisabethssøstrene i Næstved.

I Pastor Edv. Ortveds Artikel i Nord. Ugebl. sidste Nr. »Næstved Menighed i Sorg« har der indsneget sig en beklagelig Fejl, idet det anførtes, at det var Vincentssøstrene, som virkede i Næstved. I Virkeligheden er det jo Elisabethssøstrene, der — med store Ofre og besjælede af Iver for Missionsarbejdet — har grundlagt det store Hospital, Børnehjem og Pensionat i Næstved. Vi vil gerne benytte Lejligheden til at udtrykke vor Beundring for disse Søtres betydelige Indsats.

Fra Holbæk.

Søndag den 22. Juni firmede Hans Højærværdighed Biskoppen 18 Katholiker i Holbæk.

Den stemningsfulde og smukke Højtidelighed indledtes med, at Biskoppen førtes gennem den med Blomster og Flag pyntede lille Kirke af 8 hvidklædte Smaapiger, medens Orgelet spillede, og et i Dagens Anledning indøvet Sangkor istemte »Sacerdos et Pontifex«. Hans Højærværdighed Biskoppen talte om Guds store Kærlighed i Forhold til Menneskers Egenkærlighed. Efter Højtideligheden blev hele Menigheden præsenteret for Hans Højærværdighed i Pastor Wijnens Værelse, hvor Organistens mindste lille Pige overrakte Biskoppen en Buket blegrøde Nelliker paa alle Børnenes Vegne. Senere var Hans Højærværdighed til Middag hos Fru Sagfører Christiansen

sammen med Pastor Hoppers, Pastor Wijnen og de to Kirkeforstandere — Det var en stor Dag for Katholikerne i Holbæk.

Christi Legemsfest i Nyborg.

I Aar skulde Nyborg for første Gang have Procession i Haven. Dagen begyndte med Graavejr, og mange var vist bange for, at det skulde blive Regn. Nu havde vi jo set hen til den Dag med stor Forventning og Glæde; men ligesom Processionen gik ud af Kirken, brød Solen frem, og det blev det herligste Vejr.

I Spidsen af Processionen gik en ung Mand med Korset og to Ministeranter; saa fulgte mange smaa hvidklædte Piger med Slør, de mindste strøede Blomster for det Allerbelligste; saa fulgte to Ministeranter med Røgelseskar og seks unge Mænd med Lygter. Under Baldakinen gik vor højærværdige Herr Pastor Cypers, bærende Monstransen med Christi Legeme, og derefter Menigheden. Vidunderlig dejligt var det, da vi kunde synge »Højtidsdag i Christi Kirke«. Processionen gik gennem Søstrenes dejlige Have, hvor der om Lørdagen var gjort et stort Arbejde ved at pynte Haven saa fint og strø Blomster paa Gangene. Paa en lille Høj i Haven var der rejst et smukt Alter, hvorfra Velsignelsen lystes; i Sandhed en herlig Dag. — Søndagen derefter var ogsaa en stor Dag for os; da skulde vor højærværdige Biskop holde Firmelse; det var ogsaa første Gang i Nyborg. Messen, som Biskoppen læste, begyndte Kl. 9. Et Par Minutter i 9 gik Præsterne, 4 Ministeranter og hvidklædte Smaapiger til Præstegaarden og hentede Biskoppen. Idet vor Overhyrde traadte ind i Kirken, lød der et smukt firestemmig »Ecce sacerdos«. Efter Messen blev 30 Børn og 4 Voksne firmet.

M. Jørgensen.

Fra Aarhus.

Ogsaa i Aarhus er der blevet holdt et Triduum til Ære for den hellige Pater de la Colombière. Det begyndte Onsdag d. 25. Juni om Aftenen (Kirken bar endnu sin Festdragt af Guirlander og Blomster fra Christi Legemsfesten).

Pater Koch gav til Indledning en Oversigt over Helgenens Liv og hans Arbejde for Jesu Hjerte Andagtsens Udbredelse. Torsdag og Fredag uddybede Pater Kùpferle yderligere Emnet. Der blev gjort Rede for, hvorledes Pater de la Colombière som Skriftefader for Søster Margrethe Maria Alacoque særligt blev knyttet til Jesu Hjerte Andagten, for hvilken han ogsaa var Guds udvalgte Redskab.

Pater K pferle sluttede sine Prædikener med ønsket om, at Jesu Hjerter ogsaa vilde skænke Danmark flere Præster og Br dere i Jesu Selskab.

Processionen i Haderslev.

Christi Legems-Processionen i Haderslev Søndag den 29. Juni var særdeles smuk og forløb i Aar bedre end nogensinde.

Fra Kirken drog Processionen, som talte ca. 200 Deltagere, gennem Haderslevs Gader til B rnehjemmets Have, hvor St. Hedvigss strene havde smykket et Alter. Efter en Tur paa 1¹/₂   2 Timer var Processionen  tter ved Kirken, hvor man sluttede med sakramental Velsignelse og Te Deum.

Sankt Olavsjubilæet i Nidaros.

Som forlængst meddelt afholdes der store katolske Festligheder i Trondhjem (der nu er døbt Nidaros) i Anledning af, at det den 29. Juli er 900 Aar siden, den hellige Kong Olav faldt paa Stiklestad..

Ligesom ved St.  ngars-Festen i Sverrig i Fjor vil der komme mange Deltagere fra hele Europa.

Det vil være meget ønskeligt, at Danmarks Katholiker ogsaa denne Gang bliver rigeligt repræsenteret. I Middelalderen havde Sankt Olav en stor Plads i det danske Folks Hjerter. Ogsaa nu føler vi, at han er en af de Helgener, der staar os nordiske Katholiker nærmest.

Programmet ser saaledes ud:

Søndag d. 27. Juli: Kl. 10¹/₂: Søndagsgudstjeneste i St. Olavskirken og Jesu Hjerter Kapellet. Kl. 18: Højtidelig Aftenandagt i St. Olavskirken. Den sakramentale Velsignelse meddeles af en Biskop.

Mandag d. 28. Juli: Kl. 10¹/₂: Friluftsgudstjeneste i St. Elisabethshospitalets Have. Norsk Sangmesse med Prædiken. Kl. 18: Aftenandagt med Prædiken i St. Olavskirken og Jesu Hjerter-Kapellet. Kl. 19¹/₂: I et Lokale i Byen officielt Festmøde for Deltagerne i Valfarten. Modtagelse af de udenlandske Gæster. Musik og Taler. Festtale: »Olav den Hellige, Norges Konge og Martyr«.

Tirsdag d. 29. Juli: *Valfart til Stiklestad*. Afrejse fra Nidaros ca. Kl. 7 (Ekstratog). Efter Ankomsten til Værdal Procession til Valfartskapellet. Højtidelig Jubilæums-Gudstjeneste. Pontifikalmesse med Prædiken og

Fælleskommunion. — Tilbagerejse til Nidaros (Flere Tog).
Kl. 19^{1/2} Afslutningsandagt i St. Olavskirken.

Statsbanerne giver Moderation (antagelig 25 %) Oslo—Nidaros—Værdal, f. Eks. Tur-Retur, 3. Klasse, skulde blive ca. Kr. 60. — Indkvarteringskontoret i Nidaros kan skaffe Logi fra Kr. 4 for enkelt Værelse., fra Kr. 3,50 pr. Seng i Dobbeltværelse. Desuden Logi fra Kr. 2 pr. Døgn.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ^{8/4}	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 10 ^{1/2}
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledeborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ^{1/2}
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....		» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m.And.) » 5		
1. Sønd. i Maaneden.....	» 8	» 10	»
Sønderborg, (Kongevej 27). Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	Kl. 10. [Om Hverdagen Kl. 7 ^{1/2}].		
Tønder (Statsskolens Anla), første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» -

Til Prinsesse Margrethes Feriehem har jeg med Tak modtaget: Kr. 5 — 5 — 10 — 5 — 3,38 ialt Kr. 28,38.

København d. 8. Juli 1930.

Cay Benzon.

Kirkelig Kalender.

13. Juli	5. Sønd. e. Pintse.	20. Juli	6. Sønd. e. Pintse.
14. —	M. Bonaventura.	21. —	M. Praxedes.
15. —	Ti. Henrik.	22. —	Ti Maria Magdalene.
16. —	O. Vor Frue af Bjerget Karmel.	23. —	O. Apollinaris.
17. —	To. Alexius.	24. —	To. Vigilie til Jakob.
18. —	F. Kamillus af Lellis.	25. —	F. Jakob den Ældre, Apostel.
19. —	L. Vincents af Paul.	26. —	L. Anna, Jomfru Marias Moder.

Ugens Messebønner.

13. Juli S. 5. Sønd. e. Pintse (670—504); 2. Anacletus (906—818), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
14. — M. Bonaventura (996—818).
15. — Ti. Henrik (996—830); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
16. — O. Vor Frue af Bjerget Karmel (997—819).
17. — T. Alexius (1000—822); 2. og 3. som Tirsdag.
18. — F. Kamillus af Lellis (1001—823); 2. Symphorosa og hendes syv Sønner ([28]—[28]).
19. — L. Vincents af Paul (1002—825).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Lukket Retræte for unge Piger i Roskilde

agtes afholdt under Ledelse af Pater Nøsen S. J. d. 7., 8. og 9. August. Da der kun er Plads til et begrænset Antal bedes Indtegnelse ske snarest. Vederlag for de 3 Dages Ophold: 5 Kr.

Man henvender sig til Sognepræsten,

Frederiksborgvej 11, Roskilde.

Telf. 965.

Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling (Sommermødet)

finder Sted Søndag den 20. Juli Kl. 5½ Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer samt alle som interesserer sig for katholsk Fattigpleje indbydes.

A. C. Torsdag den 17. Juli Kl. 8. Sammenkomst i »Krøyers Have«, Pilcallé 18.

Vor kære Datter og Søster

Edith M. Mayer,

døde stille og fromt den 3. Juli, styrket med de hl. Sakramenter.

Begravelsen har fundet Sted.

Familien Mayer.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bre øde 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 29.

Søndag den 20. Juli.

1930

INDHOLD: Hvorfor — —? — Om Helgendyrkelse. — Fra den vide Verden. — Hellig Olav Konge og Martyr. — Det katholske Stævne i Horsens. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Sankt Olavs-jubilæet. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertisse-
menter.

Hvorfor — —? — ?

(Specielt for Tjenestepiger og Herskaber!)

Det foregik i Køkkenet. Saadan et almindeligt Køkken i et Herskabshjem, med blaamalede Døre, Lister og Køkkenborde, blankpudsede, skinnende Messinghaner, Porcelæn og mærkelige Madlavningsinstrumenter som i et Museum paa Væggen. — Pigen — eller Husassistenten — var ogsaa af de almindelige, meget kort Kjole, kortklippet (permanent bølget) Haar, men med et friskt, aabent Ansigt blændende hvidt Forklæde og Kappe. Det eneste ualmindelige ved hende var, at hun var Katholik.

»Nu maa lte det siges, delle her med Messen,« tænkte hun, mens hun noget nervøst skrællede løs. Hun var allerede en Maaned i Pladsen og havde endnu ikke faaet det sagt, endsige da været til Messe.

Knitren af en Silkekjole . . . Fruen! »Undskyld Frue, jeg . . . maa jeg ikke . . . jeg vil gerne . . . jeg skal i Kirke om Søndagen,« stammede hun forvirret, men rettede det

til »helst hver Søndag, men hvis det ikke ...« Fruen stirrede paa hende med en Blanding af Forundring, Forfærdelse og Medlidenhed. — »Hvem hører De, lille Ven?« kom det spydigt nedladende fra den silkekledte, »jeg vidste ikke, at De, hm ... var ... saa ... from!« — Rød i Hovedet, men dog fast, svarede den adspurgte. »Jeg er Katholik og vi har stille Messe Kl. 8 og Højmesse og Prædiken Kl. 10 om Søndagen.« Fruens Blik var blevet iskoldt, hendes Stemme var haard, da hun hidsigt svarede: »Du godeste, bilder De Dem ind, at De Søndag Morgen kan rende i Kirke lige paa den Tid, vi skal have Morgenkaffe, eller naar De skal lave Middagsmaden? Umuligt, siger jeg Dem, umuligt ... Hvorfor sagde De ikke et Muk om det, da De blev fæstet ... ja, hvorfor først nu?« ... Raslen af en Silkekjole ... Smækken af en Dør. Hendes Naade var majestætisk — sikker i sin gode Ret — sejlet ud.

Men i Køkkenet stod en fortabt lille, ung, katholsk Pige og saa trist ud. »Hvorfor har jeg ikke sagt det, da jeg tog Pladsen? ... ja, hvorfor ...«

To Aar senere.

Det samme Køkken. Den samme Pige, nej ikke den samme. Hun ser ikke saa frisk og glad ud mere. I Aften har hun ikke Forklæde paa, men »fin«, (simpel) Stads. Hun gaar ud i Spisekammeret og vender tilbage med to Flasker Vin — af Herskabets. De er ude, og hun har Fremmede. Der lyder raa og pjanket Latter inde fra Spisestuen. Det er Veninden og to unge Herrer af deres Bekendtskab.

Pludselig falder hun i Staver. Hun ser sig selv for et Par Aar siden ved Skolemessen, hele Flokken og de rare Søstre. Hun sukker helt trist: »Aa, Hvorfor er man bleven saadan ... ja, hvorfor?«

Gammel Cigaretlugt gav Fruen Mistanke om Aftenselskabet. Et Par ikke godt nok gemte, tomme Flasker beviste nok.

»Hun skal blive sagt op endnu i Dag ... tænk, at hun, der var saadan en pæn, lille Pige, er bleven saadan en — Tøs ... hvorfor er hun kommen saa langt ned?«

Ja, Hvorfor? .

frater O. Præm.

Om Helgendyrkelse.

Hvorfor ærer og paakalder vi Katholiker Helgenerne?

1. Fordi Gud vil det. Mangfoldige Gange har Gud lovet og udtalt i den h. Skrift, at den retfærdiges Minde skal være velsignet for evigt, (Ps. 111,7. Ordspr. 10,7) og at han skal kunne tale endnu efter sin Død. (Heb. 11,4.) Det Løfte indfries til Stadighed ved Ord og Gerning i den katholske Kirke.

2. Fordi Kirkens Moderkærlighed kræver det. I evig Ungdomsfriskhed og Kraft føder og opfostrer den katholske Kirke i hvert Aarhundrede hellige Børn. Den kan ikke nøjes med at skænke de retfærdiges herlige Slægt Livet og Føden og tage dem i Favn som en Moder. Nej, uafbrudt ledet af den evige Gud, hvis »Aand jo bor i os« (Rom. 8,11.), bærer den i moderlig Kærlighed Omsorg for, at deres Minde bevares og deres Æreskrans altid er frisk.

3. Fordi Kirkens Børn trænger til det. Ihukommelsen af de Hellige fylder Hjerterne med himmelsk Trøst og faar dem til for en Stund at glemme Synet af de mange Trængsler under deres jordiske Pilgrimsfærd. Hele Kirken har Lov til at betragte Himlens salige Beboere som »sin Glæde og sin Krans« (Phil. 4,1). De er et vidunderligt Billede paa Kirkens himmelske Brudgom Jesus Christus. De er som en stadig Bekræftelse af Sandheden i det gamle Ord: »Alle Ting tjener dem til Gode, som elsker Gud, dem som efter Raadslutningen er kaldet til at blive Hellige. (Rom. 8,28) Men deres store Gerninger i Livet er ikke blot en glædefyldt Erindring. Himlens Beboere er ogsaa et herligt Forbillede til Efterligning. De er en indtrængende Opfordring til Dyd, naar de i Kor ligesom et Ekko gentager den h. Paulus's Ord: »Jeg beder eder: Vær mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Christi Efterfølger«. (1. Kor. 4,16)

4. Fordi Ærefrygt for Gud fører dertil. I og for sig skulde alle, som har taaet et Kald fra Himlen og for Himlen, »se hen til Jesus, vor Bekendelses Apostel og Ypperstepræst«, »til vor Tros Begynder og Fuldender«. (Heb. 3,1. 12,2) Men vor Svaghed er saa stor, at vi let

bliver grebet af Frygt, naar vi ser paa dette store Forbilledes uudsigelige Majestæt og Hellighed. Derfor har det guddommelige Forsyn givet os endnu andre Eksempler. Det ene, der staar Christus nærmest, saavidt den menneskelige Naturs Ringhed tillader dette, er den saligste Jomfru og helligste Guds Moder Maria. De andre er hine tro Tjenere og Forvaltere i Guds Hus, hine Herrens Venner og Husfæller, som vi nu beundrer som Himlens Helgener. Mellem dem og vor Ringhed er Afstanden ikke saa stor.

5. Fordi Fromhedslivet derved sikres mod Afveje. Den h. Paulus taler om Fromhedsformer, der mangler den sande Fromheds Kraft. De findes der, hvor man sætter sin egen Tilfredsstillelse over Selvfornægtelsen for Guds Skyld. (2. Tim. 3, 4—5.) Apostlene maatte advare imod Kristne, der søgte Religionens Kærne i æstetisk Nydelse af f. Eks. aandrig og sængslende Talefærdighed, i selvraadig Frihed fra enhver Lovs Baand eller i Forstandens spidsfindige Grublerier. Aldrig gik de Hellige den Slags Veje. De søgte Kamp og Arbejde og Ofre i Tillid til Gud. »De overvandt ved deres Tro Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser.« (Heb. 11, 33). Dette Eksempel holder ogsaa vort Fromhedsliv i det rette Spor. »Vi skal ikke længere være umyndige Børn, der som Havbølger omdrives af enhver Læres Vind, ved Menneskers bedrageriske Leg og ved Vildfarelsens forførende Kunstgreb. Men vi skal, ved at øve Sandhed i Kærlighed, i alle Maader vokse i ham, som er Hovedet, Christus.« (Eph. 4, 14 f.)

Hvilket fornuftigt Menneske indser ikke, at det maa være godt og gavnligt at ære og dyrke Helgenerne?

Efter Pius X's Borromæus-Encyklika.

Fr. Küpferle S. J.

Fra den vide Verden

PAULSKIRKEN I ROM

har faaet et Baptisterium lilbygget. Bygningen er holdt i oldkirkelig Stil for at svare til den saa rene Basilika.

HØJTTALERE I SAN PIETRO.

I Anledning af de nylig stedfundne Kanonisationer var der i Peterskirken installeret 80 Højtalere, saa hele Messen kan høres i hver en Krog. Den indirekte Belysning forstærkes med 700 Krystalkroner, bærende 14.000 Lamper. Den indvendige Udsmykning har kostet ca. 300.000 Lire, Illuminationen af Kuppel og Façade 50.000.

UNG KARDINAL.

Kardinal Liénart, Biskop af Lille, har haft en sælsom Karriere; han er kun 46 Aar og var under Krigen Kapellan i Infanteriet; han blev fem Gange citeret i Hærens Dagsbefaling, to Gange saaret og fik Ridderkorset for Tapperhed, fordi han gentagne Gange hentede saarede fra det haardest beskudte Omraade. Efter Krigen tog han to Doktorgrader og blev Seminarierektor og senere Sognepræst. Som Biskop (1928) greb han ind i Arbejdsstridighederne og fik en Forsoning i Stand i Textilindustrien — det var ved den Lejlighed, at Paven (for et Aar siden) sendte ham et Brev, der konstaterede katholske Arbejderes Ret til at staa i Fagforeningen.

KALDÆA.

Denne fjerne Kirke bereder sig til at fejre et sjældent Jubilæum, idet dens Patriark, Hans Salighed, Monsignore Emmanuel II. Thomas snart fejrer 30aars Dagen for sin Udnævnelse til Patriark i Babylon og sit 50aars Præstejubilæum. Under Fredsforhandlingerne var han i London for at tale sit Folks Sag; han er Senator i Iraqs Parlament og bærer høje tyrkiske og franske Ordner; desuden er han pavelig Tronassistent og apostolisk Delegat hos Nestorianerne.

MALTESERKAPELLET I LENINGRAD.

I Leningrad ligger et historisk romersk-katolsk Kapel, der stammer helt fra Czar Poul I.'s Tid, og som han lod opføre for Katholikerne i det daværende St. Petersburg. Dets historiske Værdi er uvurderlig. Det staar som et værdigt Mindesmærke om sin Tids Bygningskunst. Dets Freskoudsmykning og hele indre Arkitektur er særdeles velbevaret. Alligevel har »de kæmpende Gndløses Forbund« dømt det til Nedrivning med den Motivering, at der for Tiden ingen Gudstjeneste holdes i det. Og Myndighederne havde allerede tiltraadt denne Bestemmelse. Kapellet vilde være blevet revet ned, hvis

ikke det russiske Akademi for Kunst og Videnskab havde lagt sig imellem og protesteret mod den Vandalisme at forvandle dette skønne Fortidsminde til en Ruinhob. Nu har Kultuskommissariatet bøjet sig for denne Protest og indtil videre opført Malteserkapellet paa Listen over Statens Kunstmindesmærker og overgivet det »til Proletariatets Røgt og Varetægt.«

Trods al Vilkaarlighed og Terror, der for Tiden raader i Rusland, er der dog allsaa endnu Folk, der har Mod og Mandshjerle til at kæmpe for et lukket katholsk Gudshus og til at gøre Front mod en Regering, der kvæler alt Trosliv i Blod.

Hellig Olav Konge og Martyr.

1030 — 29. Juli — 1930.

Nu stævner Norge mod 900aarig Mindefest for at fejre Nationens mest storladne Skikkelse, Olav Haraldssøn, der faldt ved Stiklestad, den 29. Juli 1030. Til Kirken vandt han her en herlig Sejr over de gamle Guder; Prisen var hans Blod. — Derfor er det fuldt berettiget, naar han er den gamle Kongesagas straalende Midtpunkt; thi det er ham, der maalbevidst lagde den norske Kirkes Hovedhjørnesten saa fast og sikkert paa det haarde Fjeld, at Landet fra hans Dage traadte ind i de kristne Folks Broderlag.

I sin verdslige Kongegerning søgte han med kraftig Haand at gøre Rigsstyret indadtil fast og ensartet, hvorved han ganske naturligt stødte mangan selvraadig Høvding for Hovedet. Men Olav veg ikke og skabte derved de gunstigste Betingelser for sit kirkelige Organisationsarbejde, i hvilket sidste Danmarks Svend Estridsen minder om ham, uden dog paa langt nær at naa op paa Siden af Olav, hvis Energi var saa ukuelig, at han med fuld Føje kaldes Grundlæggeren af den norske Kirkes Organisation.

Ogsaa Kirkerettens Grundsætninger podede han ind i Norges Retslegeme, da han under Rigsmødet paa Moster fik vedtaget Hovedtrækkene i sin kirkelige Lovgivning.

Baade som den egentlige Grundlægger af den norske Kirke, dens Organisation og Lovgivning er der saaledes rig Lejlighed for Nordmændene til at fejre deres store Konge.

Men først og sidst er Kong Olav *Helgen*. Som saadan tilhører han ikke een Nation aléné, men Kristenheden, der da ogsaa ærer ham for det trofaste, nidkære Tjenersind,

hvormed han forstod at frugtbargøre de store Naadegaver, Kirkens Herre havde beløet ham.

I Middelalderens Danmark stod han alle Dage højt i Ære. Ikke mindre end 12 Kirker Øst for Sundet og 10 Kirker og 2 Kapeller Vest for bar hans Navn, ligesom her fandtes adskillige Hellig Olavs Kilder. Man har vist kapedes om hans Relikvier; for saaledes blot at nævne et Eksempel havde Franciskanerne i Roskilde ikke mindre end 5 — deraf i et Gemme: en Partikel af hans Blod og et lille Stykke af hans Fane.

Ja, viden om Lande drog de nordiske Kongers Helgenfærd; selv i Mariakirken i Bethlehem findes Billeder baade af Hellig Olav og Hellig Knud, Vægmaleries, der netop nu kopieres til Frederiksborgmusæet.

At vandre i de Helliges Spor er Helgendyrkelsens praktiske Side. Og af Hellig Olavs Levned er saare meget at lære.

Som en vild og uregerlig, stivsindet og trodsig 12 Aars Knægt drog han paa Vikingefærd og tumlede sig lystigt i mange Farer, indtil han hos Hertugen af Normandiet blev grebet af Christus. I Mariakirken i Rouen modtog han Daaben, og fra samme Stund til sin Død var han sin nye Herres fuldtro Mand, der drog ud til Strid, den sværeste af alle, den at overvinde sig selv. Og med hele sin fyrige Sjæl tragtede han nu efter at rejse Korset over Nordens Bjerge og grundfæste Christi Kirke i sit Hjemland.

I sit alvorlige Arbejde paa sin egen Sjæls Frelse og Helliggørelse og i sin brændende Iver for at fremme Christi Kirkes hellige Sag straalere Hellig Olavs Billede fra det høje Nord ud over hele Kristenheden. Og paa hans Festsdag lærer Kirken os at bede:

Gud, Du som er Kongernes Krone og Martyrernes Sejr, giv os, beder vi Dig, at erfare Din salige Martyr Kong Olavs fromme Forbøn hos Dig, for at ved din rige Naade, som vi priser i hans Lidelse, ogsaa vi maa vinde Livets Krone, der er forjættet dem, som elsker Dig.

Johan Johnsen.

Det katholske Stævne i Horsens.

En straalende Succes.

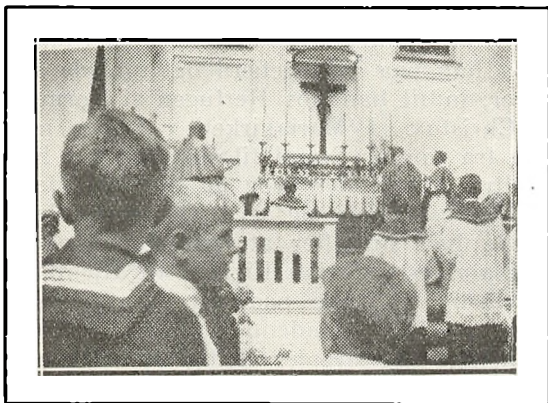

»Sølyst«s skønne, hvide Façade dannede en sjælden virkningsfuld Baggrund for Alteret, paa hvilket Sognepræst Schreiber, assisteret af Præsterne C. Benzon og O. Ballin, frembar det hellige Messeoffer, medens Hans Høj-

ærværdighed Biskoppen — der knælede paa en Estrade foran Alteret — yderligere forøgede Gudstjenestens Højtid.

En Række Præster og Repræsentanter for katolske Organisationer indtog de forreste, reserverede Pladser.

Sidst, men ikke mindst: den store Skare, der gjorde Mødet til et Stævne. Der var 13—1400 Katholiker til Stede. Dette Tal er tilstrækkeligt til at fastslaa Stævnet som en enestaaende Begivenhed i Vikariatet Danmarks Historie. Det var ikke blot det første katolske Stævne i Jylland siden Reformationen; men ingen af vore tidligere Stævner har haft Tilslutning fra saa mange Menigheder, som dette. Yderligere var de fleste jydsk Menigheder overordentlig talstærkt repræsenterede. Stævnets Arrangører har gjort deres Sager godt.

Sognepræst Osterhammel, Randers, holdt — fra en høj Loggia — Festprædikenen. Paa sit malmfuldt klingende Dansk vidnede Prædikanten om vor katolske Tros uskattelig høje Værd. Han opregnede Troens Grundsandheder og opfordrede til ret af Hjertet at skønne paa Guds Kærlighed, hvoraf alle Gaver, som Kirken skænker os, er rundne. »Men mest af alt gælder det om at leve Troens Liv. Mere end tusind Taler og tusind Bøger udretter den, der lever efter sin Tro og virker ved det gode Eksempel.« Denne Sandhed maatte være bærende for alt, hvad der blev drøftet paa dette Stævne. —

Hele den store »Menighed« sang med Varme Trosbekendelsen, Credo, og ikke mindre begejstret efter Messen: Fast skal min Daabspagt... — Saa fulgte nogle Timers Styrkelse og Hvil i den herlige, store Park, der er ganske ideel for et saadant Stævne. Vejles Sangkor underholdt Deltagerne med kønne, firstemmige Sange.

Derpaa samledes man igen foran Villaens pompøse Loggia-Talerstol.

Formanden for Stævne-Komiteen, Købmand Chr. Walther, bød alle de tilrejsende velkommen til Horsens og fremsagde derefter en Festprolog, som var forfattet af Pastor Peter Schindler. Det hedder deri bl. a.:

Grov Du i Danmarks Muldjord tre Fod, Du Klippen fandt,
den faste Grund, som Norden til Rom og Petrus bandt;
pløj Danmarks digre Agre, saa Ordets rene Sæd,
er Væxten spæd og langsom, o Kristenmand, saa græd.

Men har med Suk og Taarer Du Sæden lagt i Jord,
lad Bønnen tænde Solen, hold ud og vis: Du tror,
og har Du Tro som Kornet, da Væxt Du faar at se —
thi Paaskemorgen gryr bag Vinterfrost og Sne.

Straks efter lød en Sang, forfattet af en »Horsensianer«: Velkommen til Horsens, og Lærer H. D. T. Kiærulff tog Plads foran Mikrofonen. Hans Emne var: »Den katholske Presses Betydning for katholsk Samvirke.« Hr. Kiærulffs stærke, kærnefulde Ord — haarne af selvstændig Tanke og Talerens gennemreligiøse Personlighed — formaaede — som saa ofte før — at holde Skarens lyttende Opmærksomhed fangen.

»Allerførst skal vor Presse være for os som det Menneske, vi trænger til, vor Med-Katholik. Det kan den dog aldrig, hverken helt eller halvt. Men saa lidt det fattige, kun halvt levende, trykte Ord kan udrette, maa det ogsaa udrette. Frk. Hansen i Lilleby skulde helst tage mod Ugebladet som mod Veninden, hun kan snakke med i flere Timer over en Kaffekop, Dr. Petersen mod Credo som mod en Kollega, hele Jensens Familie mod Budbringeren som mod den rare Præst, og unge i alle Aldre mod Katholsk Ungdom som mod en god Kammerat.

Men desuden skal Pressen paa alle Omraader, ja paa alle, give os den katholske Aand. Der er intet, som er den katholske Aand uvedkommende, fordi intet er udenfor den menneskelige Forstands Stræben, og hele vor Bevidsthed skal præges katholsk. Verdens Gang, Nationers og Klassers Kampe, er det uvedkommende? Nej, helt ned til Sport og Kvindemoder, helt ud til Relativitetsteori og rumænske Jødeforfølgelser — alt maa det katholske Præg sættes paa, naar det indgaar i den Verden, vor Bevidsthed optager i sig.« —

En af »Janus« forfattet Sang dannede Overgang til Artillerikaptajn A. F. Beyers Tale om »Katholsk Aktion«. Kaptejnens kække Mandighed og Iver for Kirkens Sag gør ham særlig egnet til at behandle dette Emne.

Vi maa staa sammen, vi, som danner Kirkens Kolon-

ner, ikke mindst de, der er fremme paa Forpost. Til alle Tider har Katholsk Aktion været nødvendig, men nu mere end nogen Sinde. Vi maa danne et Bolværk imod Bolschevismens og Nyhedenskabets voldsomme Angreb. En ny Korstogsbevægelse maa rejses. Medens Christus vaager, maa Disciplene ikke sové. — Katholiker, organiser eder! — I gamle Dage tændtes Bavnene paa Højene, naar der var Fare paa Færde, men man vidste ikke, hvori Faren bestod. Nu til Dags er vi ved vor Presses Hjælp bedre hjulpede. Den peger paa alle Farer og angiver Midlerne til at værne sig imod dem. Den hjælper til at løfte i Flok. Den er et »Lysets Vaaben«.

Et Orkester spillede under Ledelse af Direktør Spinner, hvorefter Kriminalbetjent Vald. Kallan holdt en Tale for Paven.

»Kirken hviler paa Klippen, og denne Klippe er Paven. Pius er stadig Petrus. Vi har den største Ærbødighed for og Kærlighed til ham, vi kalder for vor hellige Fader. Han er det i Ordets fulde Betydning. Paven level«

I Tilslutning hertil blev en »Sang for Paven« afsunget.

Kaptajn Beyer mindede om, hvad Fædrelandet betyder for os. Fordi vi elsker vort Land, maa vi ogsaa elske Nationens Symboler: Flaget, Kongen og National-sangen.

Med Ildfuldhed og ægte Patriotisme blev Leveraabet for Kongen motiveret. Da dette var udraabt, blev »Kong Kristian« sunget.

Hr. Ingeniør G. Wissum, Formand for Ansgariusforeningen, talte indtrængende om denne Forenings afgørende Betydning for Udgivelsen af »Nordisk Ugeblad« og opfordrede til Tilslutning.

Hr. Professor Johannes Jørgensen, der just et Par Dage før havde overskredet Danmarks Grænse, vakte stor Jubel ved sin Tilsynekomst paa Talerstolen. »Tidligere,« sagde Professoren, »var det almindeligste, at Konversionerne skete via det katholske Udland. Nu behøver man ikke længere at rejse for at lære Kirken at kende. Dette Stævne vidner om, at der er ved at rejse sig en ny katholsk Slægt i Danmark«.

Pastor C. Benzon takkede paa den nye katholske Slægts Vegne for den Tillid, der blev vist den af vor store Digter. Han opfordrede alle til — ved at slutte Kreds om den katholske Presse — at være med i Kirkens store Gerning.

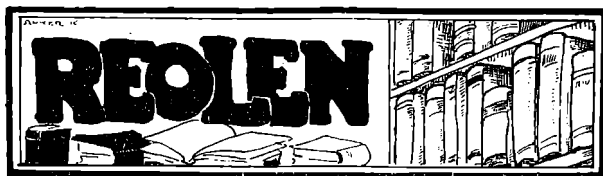
Endelig tog Hans Højærværdighed Biskoppen Ordet for at udtrykke den store Glæde, som Stævnet havde beredt ham. Han lagde alle paa Sinde at virke for den katholske

Presse, der fortjener al den Støtte, den kan faa. Biskoppen takkede Direktør T. H. Hansen for hans store Gæstfrihed, der var saa afgørende for Stævnets Afholdelse, og Købmand Walther for hans utrættelige Arbejde, saavel som alle hans ivrige Medarbejdere.

Direktør T. H. Hansen erklærede, at han stod i saa stor Gæld til Kirken, at han kun havde været lykkelig over at kunne være til Nytte. Han følte Trang til at takke, fordi han fik Lov til det..

— I dette hastigt nedskrevne Referat har vi maattet nøjes med Hovedlinjerne i Dagens store Begivenheder. Maa-ske der senere bliver Lejlighed til at supplere. Eet staar fast: De jyske Katholiker kan være stolte af deres i enhver Henseende vellykkede Stævne.

Aage Schousgaard: »Jeanne d'Arc. (Nyt Nordisk Forlag).

Som bekendt holdes der hvert Aar i Orléans store Festligheder til Ære for Jeanne d'Arc, Frankrigs Værnehelgeninde.

I Aaret 1922 overværede Forfatteren af ovennævnte Bog en af disse Fester, der ved sin gribende Fremstilling af Helgenindens Liv gjorde et dybt Indtryk paa ham og fik ham til nøje at studere hendes Historie.

Jeanne d'Arcs Historie er naturligvis adskillige Gange blevet behandlet af franske Forfattere og Videnskabsmænd og alle Enkeltheder i den fremdraget og undersøgt, saa der er et rigt Materiale at øse af for den, der vil gaa til Bunds i Sagen. Den vigtigste Kilde er dog nok de Dokumenter, der omhandler hele Processen mod Jeanne i Aaret 1431. Under disse Forhør, der omfatter 70 Anklagepunkter, stod Jeanne ene, uden en eneste Ven blandt Dommerne. I tre Maaneder søgte man ved trættende Forhør at bringe hende til at fremkomme med Modsigelser eller Udtalelser, der kunde betegne hende som Kætter. Hele hendes Liv fra hendes Barndom, til hun stod der som voksen ung Kvinde, blev gjort til Genstand for de spidsfindigste, mest indgaaende Spørgsmaal; men uden at lade sig vildlede svarede Jeanne paa alt med samme frimodige Ærlighed. Atter og atter beskæmmer hun sine Anklagere

ved sine Svar: hvad hun har gjort, har hun gjort paa Guds Befaling, saaledes som den blev kundgjort hende af Ærkeenglene Gabriel og Michael eller af de to Helgeninder St. Katarina og St. Margrethe.

Forunderligt er det, at netop denne Retsprotokol, som blev ført med den Tanke at vanære og knuse hende, nu efter saa mange Aars Forløb staar som et enestaaende historisk Vidnesbyrd om Helgenindens Renhed og urokkelige Tro paa sit Kald.

Man staar over for Miraklet, og Bogens Forfatter bøjer sig ærbødigt for denne Kendsgerning, søger ikke at bortforklare noget, men erkender villigt Guds direkte Indgriben i de store Begivenheder, der knytter sig til Jeanne d'Arcs Historie.

Danske Katholiker vil sikkert med Interesse læse Adjunkt Schousgaards Bog, der helt igennem aander den største Begejstring for Jeanne d'Arc.

Bogen er forsynet med mange Illustrationer, hvoraf de fleste er efter Fotografier, som Forfatteren selv har taget under sit Ophold i Frankrig.

Th. Fr.

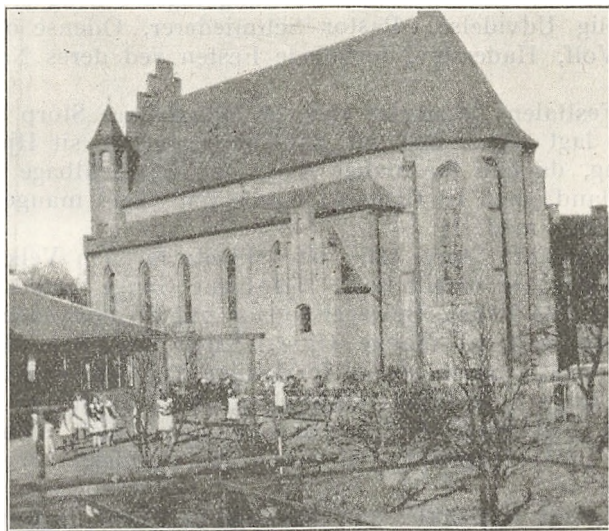
Fra Hovedstad og Provins

Katholsk Ungdoms Værn.

afholdt sin ordinære Generalforsamling i Vesterhus 2. Juni 1930. Fuldmægtig Boye Danielsen valgtes til Dirigent. Formand og Kasserer aflagde Beretning, som godkendtes, hvorefter Direktør Henriksen genvalgtes til Formand og Ingeniør Mika og Lærer Johnsen genvalgtes som Medlemmer af Bestyrelsen. Bogholder Kreil og Premierløjtnant Wissum genvalgtes til Revisorer. Efter Fru Lohrers Forslag valgtes to Damer til Suppleanter: Fru Tardini og Frøken Grüner. Et Forslag om eventuel Støtte til den paatænkte Børnehave i Sakraments sognet blev med overvældende Majoritet stemt ned, da dette laa udenfor Værnets Opgaver iflg. Lovene. Et Forslag om Støtte til Uddeling af Friabonnement af »Katholsk Ungdom« mødte megen Sympati, og iflg. Resolution vedtoges eenstemmigt: Generalforsamlingen udtaler sin Sympati for Tanken og opfordrer Bestyrelsen til i Forening med Udgifterne af »Katholsk Ungdom« at søge Tanken realiseret. Under »Eventuelt« udtalte Pastor Günther, at hvis man ikke i videre Kredse

anser Værnets Arbejde for værd at støtte, gaar Værnet sin sikre Død i Møde. Pastoren ønskede dog at gøre opmærksom paa, at det ikke var saa smaa Summer, der i Aarenes Løb var kommet Ungdomsforeningerne og Enkeltpersoner (til Videreuddannelse) til Gode. — Generalforsamlingen sluttede med et fælles Kaffeboard.

Den nye Kirke i Helsingør.

Vi bringer et Billede af den nye, meget smukke og store Kirke i Helsingør, set fra Bagsiden. Endnu har Indvielsen ikke fundet Sted, og vi bør derfor vente lidt med en nærmere Omtale.

Iøvrigt skal Kirken ses fra Façaden, for at man rigtig kan faa Indtryk af den.

Mgr. Storps Besøg i Kolding.

Den 1. ds. vajede de fire flotte Taarnflag fra »St. Michael«, 2 Paveflag og 2 Dannebrog. Anledningen var, at Kirkens Bygherre og Giver, Menighedens gamle Sognepræst, Monsignore Storp, Ahaus i Westph. ventedes paa Besøg.

Da Bilen med Sognepræsten og hans Gæst kørte op for Præsteboligen, blev begge lige overrasket ved at høre Kirkens Klokker falde i med at kime, de kimedede 3 Gange 2 Minutter, Nogle af Menigheden havde listet sig op i Kirketaarnet for derfra paa Kirkens og Menighedens Vegne

at yde den gamle, kære Sognepræst og store Velgører en Hyldest, der skulde høres over den hele By.

Søndag den 6. ds. prædikede Monsignore Storp baade under Højmessen og til Aftenandagten. Mildt og kærligt lød hans Stemme paa samme Tid, som han myndigt og kraftfuldt talte om den rige Fiskefangst og indtrængende viste hen til ham, der bor i Tabernaklet.

Kirken var fyldt.

Samme Dags Aften samledes Menigheden til en Fest i Skolens Sal, der da for første Gang toges i Brug efter en betydelig Udvidelse. Pastor Schmiederer, Odense og Pastor Wolf, Haderslev, forhøjede Festen ved deres Nærværelse.

I Festtalen betonedes det, at Monsignore Storp aldrig havde lagt Skjul paa, at han havde glemt sit Hjerte i Kolding, da han for mange Aar siden rejste tilbage til sit Fædreland, men til Gengæld havde han taget mange Koldinghjerter med sig. . . .

Monsignore Storp talte og takkede for den Velkomsthilsen, der var beredt ham. Gentagne Gange maatte han gøre en lille Pause, Bevægelsen var ved at overvælde ham samtidig med, at mange Øjne i Salen duggedes. Pastor Storp fortalte ogsaa senere forskellige Erindringer fra sine første Dage i Kolding, Oplevelser, der sikkert har været mindre behagelige for den da saa unge Præst, men som nu i hans Beretning tog sig yderst pudsige og morsomme ud.

Til Slut overrakte han Monsignore Olrik en Gave til Menigheden. Et Relikviegemme med en Splint af Herrens Kors. Det havde været hans Familieejde i 200 Aar og stammede, som Ægthedsdokumentet viste, fra en Relikvie i Rom. Selve Relikviegemmet var udført i Korsform og af en sjælden Skønhed. Sognepræsten takkede i hjertelige Ord for den smukke Gave, der vil blive holdt højt i Ære i St. Michaels Menighed, og han takkede for, hvad Monsignore Storp er og altid har været for Menigheden her.

Paa Ungdommens Vegne talte Repræsentant Henry Schultz, han talte for den Præst, om hvem alle unge katolske Koldingensere havde hørt saa meget i deres Opvækst, og som de havde lært at elske. —

I Dag rejser Monsignore Storp hjem til Ahaus, hans Hjerte bliver i Kolding, men vore Hjerter følger ham hjem; alle vi Katholiker i Kolding omfatter ham med en taknemmelig Kærlighed.

GUD VELSIGNE HANS ALDERDOM!

Vald. Kallan.

Sankt Olavsjubilæet.

Program for de katholske Festligheder
i Nidaros (Trondhjem) og paa Stiklestad.

• SØNDAG D. 27. JULI:

I St. Olavs Kirke:

Kl. 8: Messe med Kommunion.

Kl. 10½: Pontifikalmesse med Prædiken af Sognepræst Van der Velden.

Kl. 18: Pontifikalandagt. Prædiken af Pater Lutz O. P.

I Jesu Hjerte Kirke:

Kl. 8: Prælatmesse med Kommunion.

Kl. 10½: Messe med norske Salmer og Prædiken af Pater Witte SS. CC.

MANDAG D. 28. JULI:

Kl. 7—9 Messer i begge Kirker.

I Hospitalshaven:

Kl. 10½: Prælatmesse med norske Salmer. Prædiken af Pastor Riesterer.

I St. Olavs Kirke:

Kl. 18: Aftenandagt m. Prædiken.

I Jesu Hjerte Kirke:

Kl. 17: Aftenandagt med Prædiken.

I Haandværkernes Festsal (Kongens gate) Kl. 19½:

OFFICIELT FESTMØDE for Deltagerne i Valfarten. Modtagelse af de udenlandske Gæster. Musik og Taler. Festtaler af Mgr. Dr. Kjelstrup og Folkehøjskolebestyrer Lars Eskeland.

TIRSDAG D. 29. JULI:

Valfart til Stiklestad.

Kl. 7: Afrejse fra Nidaros (Trondhjem) med Ekstratog til Værdal. Efter Ankomsten til Værdal Procession til Valfartskapellet.

Kl. 11: Højtidelig Jubilæums-Gudstjeneste. Pontifikalmesse med Prædiken af Hans Højærværdighed Biskop Offerdahl. Fælleskommunion.

Om Eftermiddagen Tilbagerejse til Nidaros (Trondhjem). Kl. 19½: Afslutningsandagt i St. Olavs Kirke.

Præstejubilæum.

Herr Regieringsrat Pastor Foltin, som hver Sommer vikarierer ved St. Ansgars Kirke, kan Søndag den 20. Juli fejre sit 40 Aars Præstejubilæum.

»Nordisk Ugeblad« ønsker Jubilaren hjerteligt til Lykke.

Kirkelig Kalender.

20. Juli 6. Sønd. e. Pintse.	27. Juli 7. Sønd. e. Pintse.
21. — M. Praxedes.	28. — M. Nazarius, Celsus, Viktor og Innocents.
22. — Ti. Maria Magdalene.	29. — Ti. OLAF, Konge af Norge.
23. — O. Apollinaris.	30. — O. Abdon og Sennen.
24. — To. Vigilie til Jakob.	31. — To. Ignatius af Loyola.
25. — F. Jakob den Ældre, Apostel.	1. Aug. F. Petri Fængsel.
26. — L. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. — L. Alfons M. Liguori.

Ugens Messebønner.

20. Juli S. 6. Sønd. e. Pintse (673—508); 2. Hieronymus Æmiliani (1003—826), 3. Margarethe ([61]—[61]).
21. — M. Praxedes (N. M. 1007); 2. Om de helliges Forbøn (N. M. [120]), 3. Efter frit Valg.
22. — Ti. Maria Magdalene (1008—830).
23. — O. Apollinaris (1011—835); 2. Liborius ([34]—[35]).
24. — T. Vigilie til Jakobs Fest ([1]—[1]); 2. Christine ([61]—[61]), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
25. — F. Jakob den Ældre (1014—839); 2. Christopher ([12]—[12]).
26. — L. Anna (1017—841).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Lukket Retræte for unge Piger i Roskilde

agtes afholdt under Ledelse af Pater Nøsen S. J. d. 7., 8. og 9. August. Da der kun er Plads til et begrænset Antal bedes Indtegnelse ske snarest. Vederlag for de 3 Dages Ophold: 5 Kr.

Man henvender sig til Sognepræsten,

Frederiksborgvej 11, Roskilde.
Telf. 965.

Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling (Sommermødet)

finder Sted Søndag den 20. Juli Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer samt alle som interesserer sig for katholsk Fattigpleje indbydes.

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 6. Juli indtil Søndag den 10. August læses Messerne om Søndagen Kl. 6, 8 $\frac{1}{2}$ og 10. Aftenandagt Kl. 8.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møde i Juli og August Maaned bortfalder.

En Katholik, som ønsker at skænke 1000 Kr. til nødstedt katholsk Foretagende, men som ikke disponerer over en saadan Sum, beder om et Laan af denne Størrelse imod at tilbagebetale Pengene i Rater paa 100 Kr. halvårlig (December og Juni Termin). Kaution kan skaffes. Billet Mrk. L. sendes til Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Breve, de 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cey Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Bested pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 30.

Søndag den 27. Juli.

1930

INDHOLD: Ansigt til Ansigt. — »...Da Christus kom som Ypperstepræst...«. — Fra den vide Verden. — Stævnet i Horsens. — Rosenkranskirken i ny Skikkelse. — Katholsk Aktion paa Nørrebro. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ansigt til Ansigt.

Du er blevet klar over, at der er gaet Rutine i din Religiositet. I det ydre opfylder du dine Pligter. Men du beder næsten kun med Læberne. Den hellige Messe øver ikke længere nogen Magt over dit Sind. Du er blevet et Offer for Vanen. Din Kristendom er Vanekristendom. Derfor faar dine Skødesynder Lov til at florere. Du kræver ikke noget af dig selv udover dit Pligtarbejde. Du glider med Strømmen. Det er ikke dig, der præger dine Omgivelser, men Omgivelserne, der præger dig ....

I lang Tid gik det slet ikke op for dig, at der var noget galt. Først nu ser du dig selv, som du er. (Eller rettere: du begynder at ane din Sjæls virkelige Tilstand.) Du har blandt andet bemærket en Følelse af Tomhed, som ruger i din Sjæl, og som gør dig trist.

Under Forudsætning af, at du ogsaa virkelig er rede til at gøre dig nogen Anstrengelse, skal jeg søge at hjælpe dig.

Jeg vil her se bort fra Muligheden af, at du lever i den svære Synds Tilstand og har givet dig en Lidenskab

i Vold. Jeg forudsætter, at du endnu er i Naadens Stand, men at den religiøse Ligegyldighed har sneget sig ind over dig.

Mon ikke det er selve det personlige Forhold til Kristus, som har taget Skade?

Vor Herre er i saa Fald kommet paa Afstand af dig. Det er ikke ham, der har forladt dig, men omvendt. Har du end ikke bevidst vendt ham Ryggen, saa har du dog fjernet dig fra ham.

Og saa er det dog saa let for dig at træde ham i Møde paany. Ret dit Blik imod ham.

Du ved saa meget om ham, at du saa let kan forestille dig ham. Blot du vilde give dig Tid til at betragte ham. Men du har saa travlt med at gøre din Bøn færdig. Er det ikke mærkeligt, at du kan være saa nøjeregnende med Minutterne, naar du beder, medens du ellers kan spille en halv eller en hel Time paa ligegyldige Ting.

Nej, du maa lade din Rastløshed fare, glemme det øvrige og blot betragte Frelseren.

Naar du nu ret levende forestiller dig hans hellige Skikkelse, hvorledes kan det da undgaas, at Synet af ham gaar dig til Hjerte.

Se, hvorledes hans Aasyn lyser af Sjælens Storhed og Hjertets Godhed. Se hans klare, dybe Blik, der hviler paa dig. Lad dig indfange af dette Blik. Vor Herre har jo sine Tanker om dig. Han kender dig. Og dog er det ikke et fordømmende Blik — trods al Synd. Han er jo din bedste Ven.

Men der er et spørgende Udtryk i hans Øjne. »Min Ven, har du glemt mig?« spørger han dig. »Ved du ikke, hvor meget jeg elsker dig? Husker du ikke længere, hvad jeg har gjort for dig? Hvorfor giver du mig ikke en større Plads i dit Liv? Hvor kan du nænne at foretrække andre og andet for mig?«

Lyt blot til Frelserens Tale. Giv dig Tid til at forstå, hvad det er, han ønsker af dig. Og saa giv Svaret, thi der er jo kun eet Svar, som du ikke vil komme til at fortryde.

C. B.

„. Da Christus kom som Ypperstepræst ...“

(Hebr. 9, 11 ff.).

Alle den mosaiske Lovs Indretninger og Ofre var Forbilleder paa den nye Pagts kommende Goder. De mosaiske Ofre, især da den store Forsoningsfests højtidelige Offer, der af Ypperstepræsten frembares for hele Folket, var Skygger af den Offerhandling, som den nye Pagts Ypperstepræst, Jesus Christus, fuldbyrdede ved sin Korsdød. Skyggen svarer i alle Enkeltheder til Virkeligheden.

1) Folket drog i højtideligt Optog med sin Offergave op til Templet og frem for Altret:

Denne Hidførelse og Tilberedelse af Offergaven skete paa en inderligere og fuldkommnere Maade i det Øjeblik, da Guds Søn, Faderens evige Ord, blev Kød ved den helligste Jomfrus Samtykke, det Jaord, hun gav paa hele Menneskehedens Vegne. Inderligere var denne vor Offergaves Tilberedelse, fordi den ikke bestod i et udvortes Skuespil, men fremfor alt i en sjælelig Hengivelse. Fuldkommnere var den, fordi Offergaven, nemlig det »Offerlegeme«, som Maria iførte Ordet, blev dets personlige Eje, saa det derved blev hans egen Offergave, han kunde frembære som Ypperstepræst.

2) Ypperstepræsten indledede sit blodige Offer med Haandspaalæggelsen paa Offerdyret, en Ceremoni, der symboliserede Offerdyrets Stedfortrædelse for Folket: det skulde overtage, bære og ved sit Blod sone Folkets Synder:

Den nye Pagts Ypperstepræst udførte denne præstelige Handling indvortes allerede i Menneskevordelsens Øjeblik (Hebr. 10, 5-10); og udvortes i sine Bønner før og under Lidelsen, især i den ypperstepræstelige Bøn (Joh. 17), som er hans Indvielse til Lidelsens Ofring. »Jeg helliggør mig selv for dem: . . .« (Joh. 17, 19):

3) Offerdyrets Slagtning blev paa den store Forsoningsdag foretaget af selve Ypperstepræsten; dermed fuldbyrdede han Ofret paa hele Folkets Vegne:

Christus, vor Ypperstepræst, fuldbyrdede sit Soneoffer ved frit og villigt at hengive sit Liv og sit Blod; han, der

var Gud, kunde frit raade over alting, ogsaa over sit eget Menneskeliv; hans kongelige Præstedømme gav ham ikke blot en høj Værdighed, men ogsaa Magt til at raade over alle skabte Ting.

4) Derpaa tog Ypperstepræsten noget af Offerblodet, som han dels stænkede over Altret, dels over Naadestolen i det Allerhelligste.

Christus er selv ikke blot Offerpræst, men ogsaa Alter og Naadestol. Hans Offerblod strømmede fra utallige Saar og de store Naglegab i hans Hænder og Fødder ned over hans hellige Legemes Alter; straks efter at have anbefalet sin Aand i Faderens Hænder traadte Christi Sjæl frem for Guds Aasyn, den sande Helligdom, hvor han »fandt evig Forløsning« (Hebr. 9, 12).

5) Offerkødet og Fedtet blev brændt paa Altret; dette betød baade selve Ofrets Afslutning, og tillige var Offerilden Brændofrets inderste Sjæl og Væsen, da det var Ilden, der angreb og fortærede Ofrets Liv:

Christi Sjæl fortæredes og hans Offer fuldbyrdedes ved den glødende Kærlighed, som Gud Helligaand havde tændt i hans helligste Hjerte (Hebr. 9, 14); i Kraft af denne Kærlighed paatog han sig de ydre Smerter og de indre Sjælelidelser, hvis naturlige Følge var Døden. Derved blev Christi Offer paa Korset et Brændoffer, fortæret af Kærlighedens Luer; derved blev Jesus det Guds Lam, som borttager Verdens Synder; derved blev han den nye Pagts Ypperstepræst. J. Wolfisberg S. J.

Fra den vide Verden

VATIKANERBIBLIOTHEKETS KATALOGISERING.

Katalogiseringen af det store vatikanske Bibliothek er nu naaet til Bogstav M. Denne analytiske Index, der nu er fuldført til Hælvden, vil faa overordentlig stor Betydning. Den faar Navnet »Ratti-Katalog«, fordi Pave Pius XI i sin Prælattid, da han endnu bar Navnet Ratti, har paabegyndt

det store Arbejde at analysere hvert eneste Bind af det enorme Bibliothek. Værkets første Bind bærer hans personlige Haandskrift.

FLYVERMISSIONÆR.

Maristmissionæren P. Bernard Tónies er paa Flyveskolen i Düsseldorf uddannet som Flyver. Han har modtaget et Hydroplan og er nu afrejst til Salomonsøerne. Øerne ligger langt fra hinanden. Baadfarften er lang, sammelig og farlig. Øerne er omgivne af Korallrev. Pater Tónies haaber at kunne udføre sine Missionsrejser langt bedre med Vandflyver end med Skib, idet Lagunerne indenfor Korallrevene frembyder gode Landingspladser med stille Vand.

STORSLAAET KATHOLIKDAG I BERLIN.

Den 29. Juni — Peters og Pauls Fest — samledes henvend 60.000 Katholiker fra Berlin og Omegn til Møde i Stadion. Midt paa Arenaen var rejst et 15 Meter højt gyldent Kors paa en rød Sokkel med Christi Navnetræk. Dagens Devise var »Korset — vor Sejr«. Under Klokkeringning og Fanfareklang holdt den pavelige Nuntius i Berlin, Mgr. Orsenigo og Berlins Biskop, Dr. Schreiber deres Indtog paa Stadion, hilst med endeløst Bifald af den mægtige, forsamlende Skare.

Derefter drog de katholske Ungdomsorganisationer med Hundreder af Faner ind paa Arenaen.

Af Rigsregeringen var følgende til Stede: Rigskansler Dr. Brüning, Indenrigsminister Dr. Wirth, Færdselsminister v. Guérard, Postminister Dr. Schätzel, den preussiske Justitsminister Dr. Schmidt. Endvidere: Gesandt for Baden Honald, forhenværende Rigsministre Bell, Emminger, Giesberts, Hermes, Köhler; Statssekretær, Dr. Pünder.

Efter en Sang holdt Hessens Gesandt i Berlin, Hr. August Nuss, Festtalen. Han krævede en kristen Enhedsfront imod det moderne Hedenskab.

Dernæst drog Tusinder af festlig smykkede Skolebørn ind paa Arenaen. De vandt en stor Guirlande om Korsets Fod.

Endelig tog Berlins Biskop, Dr. Schreiber, Ordet. Han fremhævede, at Dagens Fest maatte opfattes som en sejrrig

Bekendelse til Christus og hans Lære. Denne Bekendelse skulde finde sin Opfyldelse i en sand Handlingskristendom.

Derpaa holdt det Allerseligste under Klokketklang og ledsaget af Hundreder af Ministranter sit Indtog. De forenede Kirkekor sang »Tantum ergo«. Den pavelige Nunlius meddelte den sakramentale Velsignelse. Under Afsyngelsen af »Store Gud vi lover Dig« blev Sakramentet atter baaret ud.

ET NYT BILLEDE AF JOMFRU MARIA TIL KINA.

En ung hollandsk Kunstner, Piet Peters, har paa Generalen for Steyler Missionærernes Bestilling malet et Billede af Jomfru Maria for en Vor Frue Kirke i Wangschwang i det apostoliske Vikariat Tsingtau. Han har bestræbt sig paa at anvende passende mongolske Motiver. Klædedragten er kinesiske Silkestoffer i lysende Farver. Det nye Billede »Maria, Englenes Dronning« er meget smukt.

EN AFRIKANSK KIRKES LOVENDE FREMGANG.

Det er en bekendt Sag, at Negerkirkerne i Uganda, Indokongo og Kamerum er i stærk Fremgang. Ved Msgr. Cenez's Tilbagetræden henledes nu Opmærksomheden paa hans Bispedømme, Basutolandet i Sydafrika, og den lovende Udvikling, Kirken her kan glæde sig ved. Msgr. Cenez O. M. I. var apostolisk Vikar for Basutolandet, og har virket her i 40 Aar. Han har haft en dyb Forstaaelse af de indfødtes Sjæleliv. Han elskede dem som en Fader, og de saa op til ham. Medens han forestod Missionen, aabnedes der 120 Skoler. Da han for 36 Aar siden udnævntes til apostolisk Vikar, talte Basutolandet 4000 Katholiker, nu 55.000 og 10.000 Katekumener. Hele Befolkningen bestaar af 500.000 Indbyggere.

KATHOLSK BISKOP FREDSMÆGLER VED OPSTANDEN PAA SAMOA

Maristbiskoppen Darnand, apostolisk Vikar paa Skipperøerne, har indlagt sig stor Fortjeneste i Hidførelse af Freden paa Samoa, idet han har iværksat en Fredskonference mellem de indfødte og Delegerede fra Ny Zeelands Regering for at standse »Maubevægelsen« (Selvstyrebvægelsen, der fulgtes af blodige Kampe). Den katholske Øvrighed forholdt sig fuld-

stændig neutral i denne Konflikt; men da de indfødte nægtede at forhandle med de ny-zeelandske Myndigheder, bad disse de katholske Missionærer om deres Mellemkomst. Den ny-zeelandske Premierminister har nu rettet en Takkeskrivelse til Biskoppen i Apia for den »overordentlig værdifulde og fortjenstfulde Haandsrækning« til Fredens Istandkomst. »Det maa«, skriver Premierministeren, »være Dem en Kilde til stor Tilfredsstillelse at vide, at de Forhandlinger, hvis Afholdelse De har medvirket saa meget til, har fundet en lykkelig Afslutning. Paa Regeringens Vegne skal jeg bringe Dem en hjertelig Tak for det ypperlige Arbejde, De og Deres Kirke har gjort. Det er mit og mine Kollegers alvorlige Haab, at det gode, som De har ydet Deres Hjælp til, maa blive af Varighed, og at der maa raade varig Fred og Lykke paa Samoa.« Brevet er undertegnet: Joseph War, Premierminister af Ny Zeeland.

INDFØDTE SOGNEPRÆSTER I ASIEN.

To nye Sognes Overgang til indfødt Præstestand henleder Opmærksomheden paa det betydelige Fremskridt i Skabelsen af indfødte Bisper under Pius XI's Pavedømme. Den første Tid, da Pius XI ledede Kirken, var kun 4 Bispedømmer i Indien betroet indfødte, nemlig den syromalabariske Præstestand. Nu ledes 21 Distrikter af indfødte. En Femtedel af alle Kinas, Japans og Indiens 5.774.631 Katholiker staar nu under deres egne Landsmænds Førerskab. De 21 Distrikter er saaledes fordelt: Kina 12 (10% af hele Befolkningen), Indien 4 med syro-malabarisk Ritus, 4 med latinsk Ritus (tilsammen ca. 26% af hele Befolkningen). I Japan staar en indfødt Biskop i Spidsen for 63.000 Katholiker, altsaa mere end Halvdelen af alle katholske Kristne i det egentlige Japan (Korea og Formosa ikke medregnet).

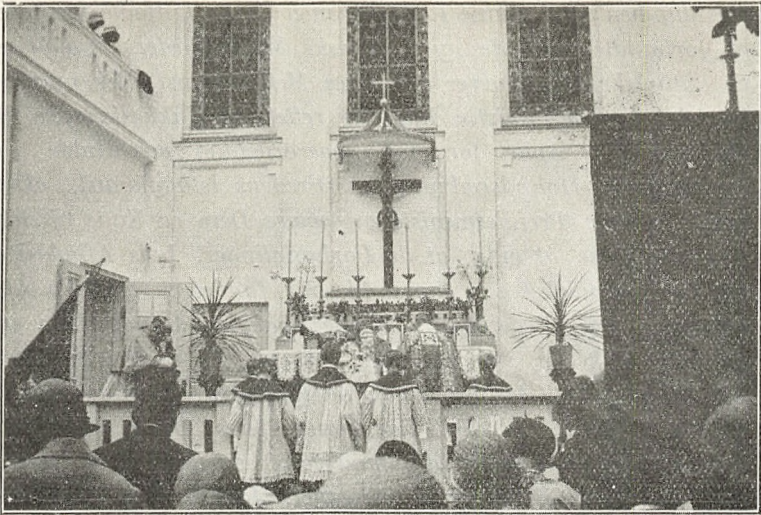

Stævnet i Horsens.

Nogle supplerende Oplysninger.

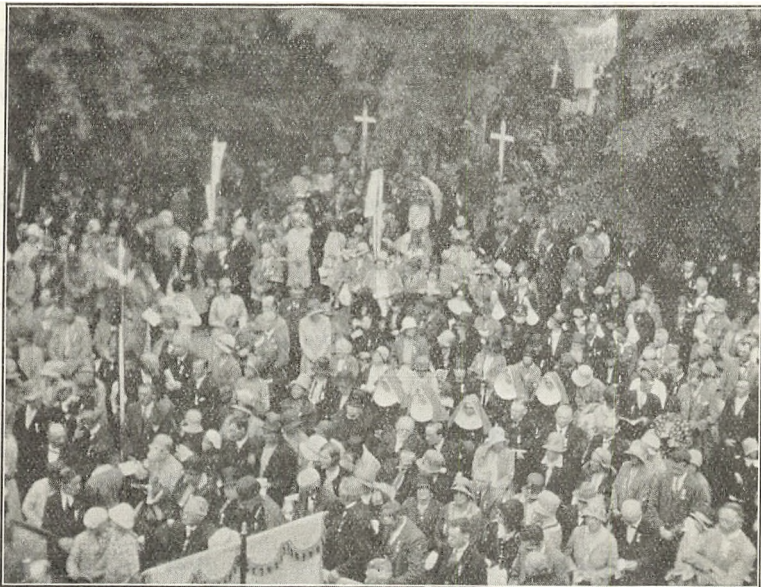

Naar Horsens-Stævnet blev saa vellykket, skyldes det i første Række energiske Lægfolks utrættelige Arbejde. Vi har omtalt den store Indsats som Komitéens Formand,

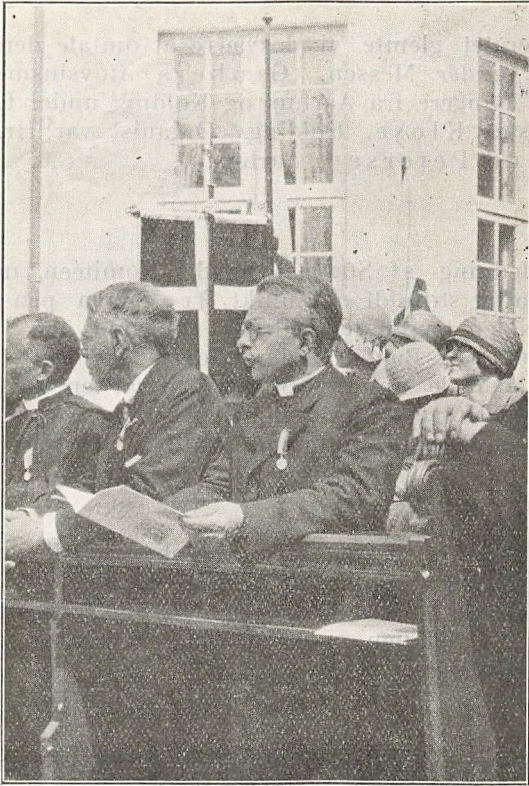
Fra Stævnet i Horsens: Under Messen i »Sølyst« Park.

Købmand Chr. Walther og Næstformanden, Direktør Th. Hansen (i hvis Park Stævnet holdtes) har gjort. Der tilkommer disse to Mænd Hovedparten af Æren for

Fra Stævnet i Horsens: Et Udsnit af Deltagerskaren.

det smukke Resultat. Men naar dette er slaaet fast, kan man ikke i for høj Grad fremhæve den Offervilje og Iver, som er blevet lagt for Dagen af deres Hjælpere i de forskellige jydsk Menigheder. Vi vil gerne særligt fremhæve Kriminalbetjent Vald. Kallan (Formand for Presseudvalget), Kolding; Bogholder Carl Melchior's (Kasserer), Vejle; Overpakmester Anton Jensen, Randers; Hr. Zo-

Fra Stævnet i Horsens (fra venstre til højre):
Mgr. Olrik, Prof. Johannes Jørgensen, Sognepræst Op de Coul.

galla (Odense); Skomager Holmboe (Aarhus); Politifuldmægtig H. Højris (Esbjerg); Købmand V. E. Larsen (Fredericia). (Sognepræst Druyts i Esbjerg fortjener ogsaa en særlig Omtale).

* * *

Vi bringer en interessant (omend ufuldstændig) Liste over Deltagelsen i Stævnet: Horsens ca. 400, Aarhus ca. 150, Vejle ca. 120, Odense 83, Kolding 70, Es-

bjerg 50, Fredericia 41, Randers 38, Silkeborg 30, København ca. 30, Haderslev 20, Aalborg 20, Assens 18, Hasten 7, Alling-Aabro 4, Faaborg 3, Køge 3, Lemvig 2, Odder 2, Thisted 1, Nyborg 1, o. s. v.

Dette er, hvad vi har faaet opsporet, men vi er klar over, at der mangler en hel Del.

* * *

I Referatet glemte vi desværre at omtale den smukke Korsang under Messen. Grubers Aloysiusmesse blev udført af Sangere fra Aarhus og Kolding under Ledelse af Kapelmester Klose, Kolding. Organist var Hr. Roald Herskind Petersen, Aarhus.

* * *

I Anledning af Stævnet havde Komitéen udgivet et overordentlig stilfuldt og smukt Program paa 16 Sider. Paa Forsiden bærer det Billeder af Knud den Hellige og Maria, det gode Raads Moder. Iøvrigt er Heflet udstyret med en Mængde smukke Billeder, deraf en Række Gen- givelser af Horsens Seværdigheder. Det kan endnu faas ved Henvendelse til Købmand Walther, Horsens.

* * *

Festtegnet bestod af en nydelig Medalje med Billeder af Knud den Hellige og Jomfru Maria, ophængt i et gul-hvidt Baand med Indskrift: Katholsk Stævne i Horsens 1930. Medaljen er udført af Heinrich Kissing, Men- den i Westphalen.

* * *

Det maa paaskønnes at man til Stævnet havde med bragt en Række Faner: 3 fra Aarhus, 2 fra Odense, 2 fra Haderslev, 1 fra Vejle.

* * *

Alteret, som var rejst paa Sølyst's Veranda, var særlig stilfuldt; men Horsens gamle Sognepræst P. Schreiber havde rigtignok ogsaa med ungdommelig Iver tømret det op og smykket det: mange Timers strengt Arbejde.

Rosenkranskirken i ny Skikkelse.

Red. har bedt Pastor Peter Schindler i 3 korte Artikler gøre Rede for Restaurationen.

I.

Stenenes Tale.

Det første, der er ændret — og det, der falder mest i Øjnene — er selve Rummets Væsen og Karakter.

I Forvejen havde det glatte, oliemalede Vægge med regelmæssige Mønstre, paamalet gennem Skabelon, holdt i ubestemte og ubestemmelige Kulører og fortløbende, uden Forhold til Flader og Maal.

Nu er al Kalken slaaet af Væggene, de er ligesom først rensede, saa er de nypudsede i en mild hvid (gullighvid, ikke blaalighvid) Tone. Den grove Kalkpuds er raat paaført og raat pudset, Strøgene ses, det fornemmes, at en Menneskehaand, ikke en Maskine eller blot et Brædt, har dannet Væggen — den er levende, som hine gamle, hvidpudsede Kirkemure af Kvadre eller Munkesten var levende.

Den sprøde Kalk giver en Følelse, som om Væggen aandede; forhen syntes den kvalt bag den altid svedende Oliefarve.

Saa er Lyset blevet et andet.

Forhen laa Vinduerne i dybe Skakter, der beholdt Lyset; foroven endte Skakten med en aldeles slap og uspændende Bue, og forneden kurede Blikket ned ad et olie-maale, skraatstillet Trægulv i en uskøn Farve.

Nu er Vinduesbuerne slaaet skraa, saa Lyset vælder ind i Vifteform; foroven er Buen dannet som en stærk og spændende Rundbue, og Nichen ender forneden i en Trappebund, hvis kalkede Trin fanger og beholder Lys paa en uhyre spændende Maade . . . Trappen fandtes under det famøse Bræddelag, den behøvede blot at afdækkes og trækkes op!

Loftet var forhen af den Slags, man kender fra Mejerier og Brugsforeninger: smalle, paa tværs stillede Buer mellem Jerndragere. Nu er det et hvidkalket Bjælkeloft, hvis svære, sodbrune Bjælker lettes af gyldne Forsiringer ved Enderne — disse Baand tjener samtidig til at give Flugt og Længde i det altfor korte Rum.

Lamperne var fhv. Gasarme med aabne, elektriske Pærer, anbragt paa Væggen.

Nu hænger, i svære, mørke Kæder, gyldne, udskaarne

Trækroner, cirkelrunde og i andre geometriske Former, og kaster Lyset ned ovenfra, ligesom Alter og Kor har faaet indirekte Belysning fra usynlig Kilde.

De to Sideskibe var hidtil forbundet med Kirken ved et firkantet Hul, der deltes af to Støbejerns Søjler af usigelig Hæslighed. Hullerne er reducerede til brede, lave,

Højalteret i Rosenkranskirken.

romanske Buer, delt af tykke, faste og gedigne Granit-søjler, hvorpaa Buernes Samlingspunkt hviler.

Det højre Kor (hvor ogsaa Orglet staar) er nu et Maria-Kapel, idet Maria-Altret, der hidtil havde maattet tjene til midlertidigt Højalter (meget mod sin Idé og oprindelige Hensigt), nu staar her og ser helt godt ud op ad den hvide Væg.

Det venstre Sideskib er et Kors- og Bodskapel; det rummer Mogens Kaj Nørregaards Triptychon med Kors-

ofret som Midterparti, Skriftestolen og Korsvejen, hvis paa Kobber malede Billeder er taget ud af de buffelagtige Rammer og — ligesom den ypperlige Icon af *Maria de perpetuo succursu* — fældet ind i Væggen; der er ligeledes indfældet store, i Formen klare Trækors under Stationerne.

Saa har hele Rummet faaet Klarhed og roligt Lys gennem let opaliscerende Ruder af *Antiqua*-Glas (der minder om Kathedralglas og giver Lyset en Lød, som kom det gennem Havvand).

Saaledes er Huset selv bragt til Værdighed og Ro, Enkelthed og Uverdslighed — bragt i Slægt med den os danske Katholiker saa kære Landsbykirke.

Katholsk Aktion paa Nørrebro.

»Katholsk Aktion« er den moderne Katholiks Løsen!

Vi har faaet det af den hellige Fader selv, og vi takker af Hjerle for den ærefulde Tillid, han derved viser os — fordi vi faar Lov til at hjælpe vore Præster i aktivt Arbejde for Kirken.

Vi bøjer os i Beundring for det Klarsyn, der har givet os Katholiker af 1930 et saa virkningsfuldt Middel i Hænde baade i vor Kamp for Selvopdragelse, i Arbejdet indadtil og i Forsvaret mod dem, der bekæmper vor Tro med Beskyldninger for Stagnation, manglende Forstaaelse af Tidens Krav, for Samvittighedstvang, Præstevælde, blind Autoritetstro o. s. v.

Katholsk Aktion begynder indefra — det stille Eksempel er ikke den daarligste Propaganda — men vi baade maa og skal desuden arbejde med Haand, Mund og Pen.

Det sidste besørger vor Presse, Ordets Apostolat tilkommer Præsterne, mens det dagligdags Børneopdragelsens Apostolat tilfalder Forældre, Lærere og den sociale Forsorgs Arbejdere.

Socialt Arbejde, al karitativ Virksomhed er i vore Dage, i katholske Lande saavel som i protestantiske, eminent organiseret, med stor Dygtighed ført ud i Livet og nok værd at deltage i for Katholiker.

Naar vi herude paa Nørrebro har fordristet os til at ville deltage i katholsk Aktion ved Iværksættelse af et socialt Arbejde, begyndende med en Folkebørnehave, er det ikke Mangel paa Selverkendelse eller letsindig Overseen af Vanskelighederne, men en brændende Trang til,

med den hellige Faders Devise som opflammende Bannermærke og i urokkelig Tro paa Guds naadige Forsyn og Hjælp, at gøre vor Indsats i Løsningen af Tidens sociale Problemer.

Det er vort Haab, at hele det katholske Danmark vil forstaa, at netop Arbejdet for at gøre Storbyens Smaa-børn til gode, overbeviste Katholiker ved, gennem Børnehaven, at knytte deres tidligste Erindringer til ægte, katholsk Livsførelse og Tankegang, er betydningsfuldt for dansk-katholsk Fremtid, og at alle vil kunne se, at der ogsaa er et Resultat for Nutiden at vente gennem et lønnende Apostolat blandt disse Børns Forældre, hvem Børnehavens og deres Børns Eksempel skal være en Modgift mod Tidens irreligiøse Tendenser, saa de successivt drages mod og igen knyttes til vor hellige Kirke.

Selvfølgerlig tror vi ikke, vi alene mægter at naa saadanne Resultater i stor Stil, — nej, vi maa efterhaanden have Børnehaver og Fritidshjem i hvert Sogn, — over hele Landet.

Men foreløbig mangler vi Midlerne og maa være glade, hvis den ene Børnehave, — hvis rette Arbejdsmark da uvægerlig maa blive en Storbys Fattigkvarter, — kan gennemføre sin Eksistens med de stærkt begrænsede Midler, der staar til dens Raadighed.

Men naar vi herude tænker paa al den Forstaaelse og Offervilje, Børnehaven hidtil har mødt, og for hvilken vi bringer alle vor hjerteligste Tak, er vi slet ikke bange for, at denne Forstaaelse og Offervilje skal svigte i Fremtiden. Enhver vil uden Tvivl forstaa, at den katholske Børnehave paa Nørrebro altid vil være pekuniært afhængig af Trosfæller Landet over, og efter Evne yde sit Bidrag til denne — forhaabentlig virkningsfulde — Form for »katholsk Aktion«.

Vi er saa faa herhjemme — men lad det ikke faa os til at glemme, at vi tilhører een stor Enhed! Et uvurderligt Gode i vor splittede Tid, et Gode, der forpligter os til sammen at forsøge paa i alle Retninger at naa den højeste Standard — til at give Kirken vore bedste Kræfter, alt, hvad vi evner og kan! —

Tilsagn om aarlige eller maanedlige Bidrag til Betryggelse af danske Katholikers Folkebørnehaver paa Nørrebro modtages af Bestyrelsens Kasserer, Hr. Murermester Günther, Bangertsgade 11, København N, til hvem ogsaa Bidrag kan sendes. Ellers Giro-Konto Nr. 24045, »St. Josefs Børnehaver«.

MM.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....		» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59)	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m.And.) » 5		
1. Sønd. i Maaneden	» 8	» 10	»
Sønderborg, (Kongevej 27). Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	Kl. 10. [Om Hverdagen Kl. 7 ¹ / ₂].		
Tønder (Statsskolens Anla), første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

af en Dame ved Syning og Istand-
sættelse af Tøj, en Mekaniker, en
Dame flink til Kontorarbejde og
Husgerning, en ældre Pige ved
Husgerning (Aarhus).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegnning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 6. Juli indtil
Søndag den 10. August læses Messerne om Søndagen Kl. 6, 8¹/₂
og 10. Aftenandagt Kl. 8.

Kirkelig Kalender.

27. Juli	7. Sønd. e. Pintse.	3. Aug.	8. Sønd. e. Pintse.
28. —	M. Nazarius, Celsus, Viktor og Innocents.	4. —	M. Dominicus.
29. —	Ti. OLAF, Konge af Norge.	5. —	Ti. Maria i Sne.
30. —	O. Abdon og Sennen.	6. —	O. Christi Forklarelse.
31. —	To. Ignatius af Loyola.	7. —	To. Cajetan.
1. Aug.	F. Petri Fængsel.	8. —	F. Cyriacus, Largus og Smaragdus.
2. —	L. Alfons M. Liguori.	9. —	L. Johannes M. Vianney.

Ugens Messebønner.

27. Juli S. 7. Sønd. e. Pintse (677—512); 2. Pantaleon ([15]—[16]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
28. — M. Nazarius, Celsus, Viktor og Innoncents (1018—842); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
29. — Ti. OLAF, KONGE AF NORGE (1021—843); 2. Martha ([67]—[67]), 3. Felix II og Lidelsesfæller (1020—814).— Slutningsevangelium: Marthas (1046—871).
30. — O. Abdon og Sennen (N. M. 1021); 2. og 3. som Mandag
31. — T. Ignatius af Loyola (1022—845).
1. Aug. F. Petri Fængsel (1024—847). 2. Paulus (976—622), 3. De machabæiske Brødre (1024—847).
2. — L. Alfons M. Liguori (1026—849); Stephan I ([9]—[9]).
- Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag den 27. Juli Kl. 8 i Rosenkranskirken. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

A. C. Torsdag den 31. Juli Kl. 8. Sammenkomst i »Kroyers Have«, Pileallé 18.

**Lukket Retræte for unge Piger
i Roskilde**

agtes afholdt under Ledelse af Pater Nøsen S. J. d. 7., 8. og 9. August. Da der kun er Plads til et begrænset Antal bedes Indtegnelse ske snarest. Vederlag for de 3 Dages Ophold: 5 Kr.

Man henvender sig til Sognepræsten,

Frederiksborgvej 11, Roskilde.
Telf. 965.

Basar

til Fordel for fattige og syge i Helsingør afholdes af St. Vincents-søstrene Søndag d. 3. og Mandag d. 4. August. Gaver modtages med Tak af Søstrene.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møde i Juli og August Maaned bortfaldet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Breude 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 31.

Søndag den 3. August.

1930

INDHOLD: Ødelæggelsens Vederstyggelighed. — Helgenerne og vi. — Fra den vide Verden. — Et Alvorsord fra Köln. — Islam og Kirken. — Tanker ved St. Olavs jubilæet. — Rosenkranskirken i ny Skikkelse. — Johannes Jørgensen hyldes af nordisk Ungdom. — Landsstævnets Frugter. — »8 Dage paa Højskole« i Trørød. — Basar i Helsingør. — Mosaik. — Berigtigelse. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ødelæggelsens Vederstyggelighed.

Den, der — efter Verdenskrigen — har besøgt en sønderskudt By, kender Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Kort Tid i Forvejen knejste denne By med Taarne og Spir. I hvert et Hus rørte sig muntert Liv. Byen levede. Og nu er Byen en Ruin. Af Husenes stolte Stenlegemer er der kun uhyggelige Skeletter tilbage. Døden har favnet og knust denne By. Beboerne er dræbt eller flygtede. Dødens Stilhed ruger over Murbrokker og Stenhobe.

Dette har Ild og Jærn forvoldt.

Men kunde vi se ind i Sjælenes Verden og iagttagende den Ødelæggelse, som Synden forvolder, mon der da vilde møde os et mindre uhyggeligt Syn?

Synden kan jo nemlig kun nedbryde og dræbe.

Den sunde Sjæl i Naadens Stand er en Verden af Skønhed, som Englene fryder sig over.

Da Frelseren drog de smaa uskyldige Børn ind til sig, glædede han sig over deres Sjæles Friskhed og Skønhed.

Kunde vi skue ind i en Barnesjæl, vilde vi undres over Synet af den Guds Stad, som Daabens Naade og Troens Skaberkraft har rejst. En straalende Guds Borg med Taarne og Spir er Barnesjælen, som ikke har kendt til Syndens voldelige Angreb.

Men hvilken Rædsel vilde ikke fylde os, hvis vi kunde skue ind i Sjælen, hvor Dødssynden har hærget og lagt øde. Hvor smerteligt at se Uskyldighedens Taarne og Spir segnel Hvilken Gru at være Vidne til det Hærværk, som Lidenskabernes Ild øver.

Sjælen, der var indviet til Gud, er blevet en Ruinhob. Værneenglen græder over Ødelæggelsens Vederstyggelighed som forud Profeten over det ødelagte Jerusalem.

Allerværst er det, naar det Menneske, hvis Sjæl er lagt øde af Synden, ikke selv forstaar sin Ulykke. Thi da sker der intet Genrejsningsarbejde.

Lykke i Ulykke er det, naar man har lært at ransage sin Samvittighed og formaar at angre.

Lykkelig er den, der velforberedt træder ind i Skriftestolen. Intet er umuligt for Gud. Af en Grav kan atter Liv fremspire, og en hærget Sjæl kan atter rejse sig i fordums Skønhed og Styrke.

Men den, der har kendt Ødelæggelsens Vederstyggelighed, vil med Omsorg ruste sig imod nye Angreb af Synden, der kun kan nedbryde og dræbe. C. B.

Helgenerne og vi.

»Jeg tror paa de Helliges Samfund«, bekender vi i den niende Trosartikel. Vi mener dermed, at de troende her paa Jorden ved et aandeligt Baand er forenede med Sjælene i Skærsilden og de salige i Himlen. Tilsammen danner disse tre — den stridende, lidende og triumferende Kirke — et eneste Legeme, hvis Hoved er Christus. (R. 12,4-5.) Ejendommeligt for denne hemmelighedsfulde Forening er følgende: fælles Besiddelse af Christi Naadegaver, fælles Besiddelse af de Fortjenester, som virkes og vindes i Kraft af Christi Naade, og endelig et frit, overnaturligt,

af Kærligheden inspireret Samkvem mellem dette Samfunds Medlemmer. Lad os se, hvad Skriften har om den sidst nævnte Ejendommelighed, saa vi altid kan være rede til at give Forklaring for enhver, som kræver Regnskab for den Tro og det Haab, som er i os (slg. 1. P. 3,15).

1. Efter de hellige Bøger føler Himlens Beboere inderlig Kærlighed for os og viser den ved taknemlig Glæde over vor Lykke og ved virksom Hjælp og Bistand, saa længe der i Kirken arbejdes paa Forløsningens og Helliggørelsens store Værk. »Der skal være Glæde i Himlen oven een Synder, som omvender sig«, siger vor Frelser. (Lc. 15,7). Ordet gælder om Guds Engle, disse »tjenende Aander, som udsendes til Tjeneste for dem, som skal arve Saligheden«. (H. 1,14.) Den samme Glæde føler selvfølgelig ogsaa de salige Mennesker. »De er jo ligesom Guds Engle i Himlen« (Mt. 22,30), ja de er endnu inderligere knyttet til deres Medbrødre paa Jorden end selve Englene.

At de Hellige beder for os, fremgaar ogsaa af en anden Iagttagelse. Der siges udtrykkeligt i det Ny Testamente, at de, der kommer i Himlen, faar Del i Christi Dommermyndighed og Kongemagt. »I skal sidde paa Troner og dømme Israels tolv Stammer«, lover Herren sine Apostle. (Lc. 22,30.) Om alle Guds Børn erklærer den h. Paulus, at de skal være Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Christi Medarvinger (R. 8,17) d. v. s.: »Holder vi kun ud, skal vi ogsaa herske med ham« (∴ Christus) (2. T. 2,12). Naar nu denne vor Herre og Konge Jesus Kristus, som sidder ved Guds Højre, til Stadighed gaar i Forbøn for os (R. 8,34), som vor Talsmand hos Faderen (1 Jo. 2,1), saa er det umuligt, at de lykkelige Mennesker, som er blevet ligedannede med den forklarede Guds Søns Billede, (R. 8,29) ikke skulde gøre fælles Sag med ham i denne Forbøn for den stridende Kirke. Der staar jo skrevet, at Kristus skal være den førstefødte blandt mange Brødre, som retter sig efter deres store Forbillede.

Denne Tanke om fælles Forbøn vil gøre saa meget desto dybere Indtryk paa dem, som samtidig erindrer,

hvilken vidtrækkende Betydning efter vor Troslære netop Bønnen har for Kirkens Trivsel og Vækst. Apostlen Jakobus skrev i sin Tid: »Den retfærdiges vedholdende Bøn formaar meget,« (5,16) og opfordrede til Bøn for hinanden indbyrdes. Endnu mere indtrængende end han talte den h. Paulus. »Jeg beder eder, Brødre, ved vor Herre Jesus Christus og ved den Helligaands Kærlighed, at I vil staa mig bi hos Gud i eders Bønner for mig.« Saaledes henvendte han sig til Romerne (15,30) og paa lignende Maade til fire andre Menigheder. Hos ham ser man ogsaa tydeligt, at Bønnens Hjælp betragtes som et Udslag af den Kærlighed, som den Helligaand udgyder i vore Hjerter, og som hverken i dette eller det hinsidige Liv skal ophøre (1. K. 13,8). Har de Hellige derfor bedt for deres Medbrødre paa Jorden, saa længe de levede sammen med dem, vil de gøre det endnu mere, saa snart de er gaaet ind til Himmerigets Rige. De har jo nu en endnu dybere Forstaaelse af Forbønnens Betydning og Nødvendighed, og Kærligheden til deres Brødre i Christus er ikke blevet ringere. Nej, »Fader vor« kan umuligt glemmes af Himmelboerne, den Bøn, ved hvilken den enkelte efter Herrens Bud beder for alle, der endnu er stedt i Nød og Fare.

2. Hvad der indtil nu er anført, er kun indirekte Skriftbeviser for den katholske Lære om, at de Hellige, som sammen med vor Frelser Jesus Christus fejrer deres evige Triumf i Himlen, gaar i Forbøn hos Gud for os Kristne paa Jorden. Argumenterne er af den Art, at man alene for deres Skyld vil finde den Paastand ganske ufatteligt, som for 400 Aar siden blev fremsat i Skriftlens Navn: »De Hellige i Himlen beder ikke for os.« Der maa have ligget et Dække over de Mænds Ansigt og Hjerte, der under Læsningen af Evangeliet ikke kunde se, at det Ny Testamente forudsætter og stadfæster paa sin Maade, hvad allerede det Gamle havde udtalt med rene Ord. Profeten Zakarias skildrer en Scene, hvori en Engel henvender sig bønligt til Gud for os Mennesker paa Jorden. Englen sagde: »Hærskarernes Herre, hvor længe varer det, inden du forbarmer dig over Jerusa-

lem og Judas Byer, som du har været vred paa i 70 Aar? Da svarede Gud denne Engel venlige, trøstende Ord«. (Zak. 1,12-13.) Anden Makkabærbog godtgør, at afdøde Mennesker beder for de endnu levende. Da den syriske Feltherre Nikanor med en stor Hær drog imod Jerusalem, havde Judas Makkebæren kun 3000 Mand til at forsvare Byen med. I den Nat, der gik forud for Slaget, blev han styrket ved et Drømmesyn. Han saa nemlig den afdøde Ypperstepræst Onias, der udbredte sine Hænder og bad for Jødefolket. Derpaa viste der sig en anden Mand, som var omstraalet af stor Herlighed. Onias sagde: »Det er Jeremias, Guds Profet, der beder saa meget for vort Folk og for den hellige Stad«, (slg. 2. Makk. 15,11 ff.) Saa anskueligt taler de hellige Bøger før Christus om vor Sag. Man kunde fuldtud forstaa det, om det Ny Testamente nøjedes med indirekte Antydninger desangaende. Imidlertid mangler heller ikke her en direkte Omtale.

3. I den hemmelige Aabenbaring findes flere Steder, der viser, med hvor stor Interesse de Hellige i Himlen følger den stridende Kirkes Skæbne paa Jorden. Blodvidnerne beder saaledes om en Fremskyndelse af Guds Dom, om Forherligelse af Guds Retfærdighed og Hellighed og om Fulden-delse af Guds Rige. Alt dette er kun muligt ved, at Herren fører vor Sag mod vore Fjender, skænker os rigeligere Naade, giver os Vækst i Dyd og Hellighed og endelig den evige Salighed. Martyrernes Spørgsmaal: Hvorlænge, Herre, du hellige og sanddru, dømmes du ikke og hævner ikke vort Blod paa dem, som bor paa Jorden?« (6, 11), er altsaa nødvendigvis en Bøn for os. Herren svarer, at de skulde hvile endnu en liden Tid, saa skulde de bøn-høres. I samme Bogs 5. Kapitel læses der, at da Lammet havde aabnet Bogen med de syv Segl, »faldt de fire levende Væsener og de fire og tyve ældste ned for Lammet, og de havde alle Harper og Guldskaaler, fulde af Røgelse, hvilke er de Helliges Bønner.« Disse Hellige er de, der hører Christus til i Himlen og paa Jorden. Deres Bønner og An-raabelser, som sindbilledliggøres ved Røgelsen, stiger op mod Guds Trone, som det endnu en Gang gentages i 8. Kapitel: »En Engel kom og stillede sig foran Altret med et

Røgelsekar af Guld; og der blev givet ham megen Røgelse, for at han skulde lægge alle de Helliges Bønner paa Guldaltret, som er foran Guds Trone. Og Røgen af Røgelsen steg med de Helliges Bønner fra Englens Haand op for Gud.« Det er altsaa ganske sikkert, at de Hellige i Himlen beder. Deres Bøn er først og fremmest en Lov- og Takkebøn, men med logisk Nødvendighed bliver den til Begæringssøn for de endnu stridende Brødre paa Jorden.

Mod alt dette blev der ofte sagt: »Der er een Gud og een Midler mellem Gud og Menneskene, Mennesket Christus Jesus.« (1. T. 2, 5.) De Helliges Forbøn er i Strid med Christi Ære. — De, som taler saaledes, glemmer, at Christus engang har sagt: »Ingen er god uden Gud alene« (Mc. 10, 18), og alligevel kender han »gode« Mennesker, som Guds Sol gaar op over. (Mt. 5, 45.) De glemmer, at han en anden Gang forbød at lade sig kalde Lærere; »thi een er eders Lærer, Christus« (Mt. 23, 10), og alligevel »gav han nogle . . . som Lærere.« (Eph. 4, 11). Det er ikke vanskeligt at svare paa Indvendingen. Christus er vor Talsmand i Ordets alleregentligste Forstand, alle andre kun i Fællesskab med og i Afhængighed af ham. Han er Arvingen, men i sin uendelige Barmhjertighed har han gjort Skabninger til sine Medarvinger. Han er den absolute og primære Talsmand, som man siger, de Hellige kun relative og sekundære. Denne Forskel er større end Afstanden mellem Himmel og Jord. F. K.

Fra den vide Verden

PORTUGISISK BONDEKONE VANDRER PAA SIN FOD TIL ROM.

Rom fik for nylig Besøg af en helt middelalderlig Pilgrim, en portugisisk Bondekone fra Frasos Montes i Villa Reale. Hun har tilbagelagt den lange Rejse fra sit Hjem paa 3 Maaned. Maria Marcellina de Matos, som hendes pompøse Navn

lyder, har gaaet paa sin Fod hele Vejen gennem Portugal, Spanien, Frankrig og Italien, for dog engang i sit Liv at se den evige Stad og modtage Pavens Velsignelse. En Søndag saa man hende i sin Nationaldragt knæle i Bøn i Sankt Peter og gaa til Herrens Bord. Saa søgte hun meget ivrig Oplysning om, hvordan hun skulde bære sig ad for at stedes for den hellige Fader. Da hun kun kunde portugisisk, var der ingen, der kunde sige hende ordentlig Besked. Men vatikanske Embedsmænd meldte straks hendes Ankomst til den portugisiske Gesandt ved Vatikanerhoffet. Denne sørgede for, at hun fandt Oplagelse i det portugisiske Hus San Antonio dei Portugesi og sørgede desuden for, at hun fik Adgang til Audiens hos Paven. Gesandten tilbød hende ogsaa en Jernbanebillet til Hjemrejsen. Men hun foretrak at gaa hjem paa sin Fod igen og henviste med et skalkagtigt Smil til »den senere Tids« mange Jernbaneulykker.

TURATI OM OPDRAGELSE AF DEN KVINDELIGE UNGDOM.

»Osservatore Romano« omtaler med Anerkendelse, at A. Turati, det fascistiske Partis Generalsekretær, ved Uddelingen af Medlemskort til 1200 nye, unge Fascister fra Rom og Omegn tog til Orde mod den usømmelige Mode og den overdrevne Danselyst. Han holdt en Tale til de unge og appellerede til deres Ansvarsfølelse og Respekt for Familielivet. Derefter talte han om Kvindesporten. Den maa gaa Haand i Haand med Indøvelse i Beskedenhed, Ro og Ynde. Han var en bestemt Modstander af, at de unge Kvinder dyrkede samme Sport som deres mandlige Kammerater. Tennis var den Form for Sport, der bedst egnede sig for Kvinder.

LÆGER PAA BESØG I LOURDES.

Et Selskab, bestaaende af 100 engelske og amerikanske ikke-katholske Læger, der befandt sig paa en Studierejse til de franske Badesteder, aflagde ogsaa Lourdes et Besøg. De anmodede om Foretræde hos Biskoppen i Lourdes, Msgr. Gerlier, der ogsaa tog venligt imod dem. En af Lægerne tog Ordet og gav Udtryk for sin og sine Rejsefællers Glæde over at se dette verdenskendte Sted, som alle — uden Hensyn til

individuelle Livssyn — betraadte med Ærbødighed. Biskoppen ledsagede personligt sine Gæster til Grotten og Altrene. Dernæst besøgte de »Bureau des constatations«, hvis Leder paaviste nogle Tilfælde af mirakuløs Helbredelse for dem.

JOHANNES JØRGENSENS NYE ÆRESHVERV.

Den store danske Franciskusforsker, Professor Johannes Jørgensen, er blevet udnævnt til Præsident for Società Internazionale di Studi Francescani. Dette internationale Selskab for Franciskusforskning blev i 1901 stiftet af Paul Sabatier, hvis Navn er uløseligt knyttet til Franciskus-Studierne. Sabatier har selv været Selskabets Præsident indtil sin Død for nylig. Selskabets Hovedsæde er i Assisi.

Vi ønsker Professor Johannes Jørgensen (der just er paa Besøg i Danmark) hjertelig til Lykke med det ærefulde og saa velfortjente Hverv.

BIRGITTE WEST PAA UDS STILLINGEN I ANTWERPEN.

I Anledning af den Internationale Liturgiske Kongres i Antwerpen d. 25. Juli — d. 18. August aabnes i Verdensudstillingens Lokaler en Kirkekunstudstilling.

Dansk katholsk Kirkekunst vil blive repræsenteret ved en Række Arbejder af Birgitte West, som er blevet opfordret af Komiteen til at deltage.

LANDSFORVISTE KATHOLSKE PRÆSTER PAA DJÆVLEØEN.

Flygtninge, hvem det er lykkedes at undvige fra det bolschevikiske Fangenskab paa den berygtede Djævlø i Hvidehavel, og som over Finland er naaet frem til Polen, beretter om de der af Kommunisterne fængslede Præsters sørgelige Skæbne. Præsternes Lidelseshistorie er simpelthen ubeskrivelig. Daglig finder Bolschevikerne paa nye Chikanerier for at forbitre Fangernes Liv. Man er allerede gaaet over til at halvere Fangernes Madrationer til Trods for, at deres Arbejdsdag er paa 12 til 17 Arbejdstimer. Rent Linned og Vaskearbejde er ukendte Begreber paa Djævløen. Opholdsrummene er overfyldte. Sunde og syge maa bo i samme Rum. Lægehjælpen kommer først, naar det er for sent. Siden April hersker der Epidemier af

Plettyfus og Influenza i Fangelejren, og der gaar ikke en Dag, uden at mindst 10 Lig bliver baaret bort for at graves ned. Og det er forment Præsterne at berelle de døende.

Indtil for ganske nylig var den gamle Biskop Wladimir Burakopsynsmand i en af Lejrene, men blev afskediget og sat i Enecelle, fordi han læste Evangeliet for de landsforviste. Den romersk katholske Biskop Budzilowski, der var Alderspræsident for det fangne katholske Præsteskab, er bleven dømt til haardt Skovarbejde, fordi han tilsaa de syge og bistod de døende. Og sammen med ham blev 14 katholske Præster dømt til det groveste Arbejde paa Grund af lignende Forseelser, og deres Madrationer blev skaaret ned til en Tredjedel.

TILBAGEGANG FOR REGERINGENS KONFESSIONSLØSE NEGERSKOLER I SYDAFRIKA.

Regeringen i Sydafrika bestræber sig som bekendt paa at erstatte de konfessionelle Skoler for Negerbørn med konfessionsløse (interdenominational schools). Alle Kirker, undtagen den katholske, har bifaldet disse Regeringens Planer. Den katholske Kirke har derfor store pekuniære Vanskeligheder at kæmpe med, da det meget vanskelig lykkes at faa offentlig Hjælp til en katholsk Negerskole, medens interdenominational schools meget hurtig kan glæde sig ved en saadan. — Det viser sig nu mere og mere, at disse interdenominational schools arbejder paa Afgrundens Rand. Den ene efter den anden gaar i Stykker, og det, som fra først af var ment som et Vaaben mod Katholikerne, viser sig nu i Virkeligheden efter Guds vise Plan at blive til Gavn for de katholske Skoler. Januar 1929 udmeldtes i Heilbron i Fristaten 60 Børn af den konfessionsløse Skole, næsten alle Protestanter og Hedninger; deres Tal voksede efterhaanden til 200, saa man maatte oprette en selvstændig Mission der, thi Børnenes Forældre krævede katholsk Skolegang. Det samme gentog sig for nogle Maaneder siden paa et andet Sted i Præfekturet, i Vrede, hvor 250 Børn gik ud af den konfessionsløse Skole og bad om en katholsk. Og saadan gaar det fremdeles. Det viser sig mere og mere, at interdenominational schools ikke nyder Yndest selv blandt Negerne.

Et Alvorsord fra Køl'n.

Torsdag d. 10. April 1930 samledes i Gürzenichs store Sal i Køl'n Byens religiøse Foreninger for at drøfte, hvad der var at stille op mod den tillagende Usædelighed. Mødet var planlagt og indkaldt af en Komité bestaaende af ledende Personligheder blandt Byens Katholiker, Protestanter og Jøder. Der var ogsaa mødt Autoriteter fra Kirke, Stat og Kommune. Mødet var godt besøgt og prægedes af en efterlignelsesværdig Samdrægtighed, der er et godt Bevis paa, at den troende Del af det tyske Folk endnu sidder inde med store Kræfter, som den frem for alt agter at sætte ind i Kampen for Ungdommens sædelige Renhed.

Den forberedende Komité blev bemyndiget til paa rette Sted at forelægge Mødets 3 Krav: Kamp mod Smudslitteraturen, mod de overhaandtagende Karnevaler og mod Homoseksuelle og kvindelig Prostituerede, der forulemper Ungdommen paa Gaden.

I. Hvilke Krav stiller Kampen mod Usædeligheden?

Vi kræver:

1) at alle kirkelige, offentlige og sociale Faktorer sammen med alle gode Borgere og specielt i Forbindelse med Pressen arbejder kraftigt paa atter at oparbejde en sund, offentlig Mening.

2) at Statsadvokaterne, Domstolene og Politiet uden at lade sig forvirre af en tilfældig raadende offentlig Mening bringer alle Lovens Bestemmelser i Anvendelse.

3) at Bestemmelserne i Loven eventuelt ændres svarende til moderne Tidsforhold.

4) at Byraad, Rigsbaner og Rigspost anvender alle til Raadighed staaende Midler til en Udrensning af Kioskerne og Stationernes Bogudsalg, eventuelt nægter enhver Befordring gennem Postvæsenet.

5) at Biograflovens Bestemmelser gennemføres fuldt ud.

6) at alle rettænkende bistaar Autoriteter og Sædelighedsforeninger kraftigt i Bekæmpelsen af Smudslitteratur.

II. Karnevalernes Udarten —

en Fare for den kristne Moral og Kultur.

Vi kræver:

1) Indskrænkning af Tiden for Karnevalsforlystelserne til højst 3 Uger.

2) Overholdelse af Politiets Lukketid og Beskyttelse af Natteroen ogsaa i Karnevalstiden.

3) Beskyttelse af Søndagens Helligholdelse og streng Indskriden mod Krænkelse af Søndagen og Forstyrrelse af Gudstjenesten.

4) Ogsaa angaaende Karnevalsløjerne paa Gaderne, der i en Storstad som Köln, særlig i de sene Aftenlimer, altid misbruges til Tøjlesløshed, bør der udstedes passende Bestemmelser.

5) Vi appellerer til det samlede Borgerskab, særlig til interesserede Foreninger og Selskaber, og beder om deres Medhjælp til en Højnelse af Folkefesten.

6) I særlig Grad appellerer vi til Pressen, hvis Opgave bør være at understøtte alle Bestræbelser for at begrænse og indskrænke Karnevalsfestlighederne og paavirke den offentlige Mening i denne Retning.

III. Beskyttelse af Ungdommen mod at blive forulempet af Homoseksuelle og løse Kvinder paa Gaden.

1. Homoseksuelle.

a) I Modsætning til Magnus Hirschfelds Paastand beviser den i Deutsche Medizinische Wochenschrift (Hefte 1 og 2 1930) offentliggjorte Dom, afgivet af de ledende Overlæger ved de psykiatriske og neurologiske Universitetsklinikker tilligemed de retsmedicinske Repræsentanter, at Homoseksualiteten i det højeste i sjældne Tilfælde muligvis er en konstitutionel Disposition, men i Reglen en seksuel Korruption, derfor overvindelig og til at bekæmpe med Loven, hver den betyder en Fare for de unge.

b) De Homoseksuelle frembyder nu i Almindelighed, ogsaa i Köln, en saa stor Fare for de unge, at Lovgivningsmagtens Indskriden er paakrævet.

c) Der bør i Loven ske følgende Tilføjelse: »Den, der gør perverse seksuelle Tilnærmelser overfor en Ung indtil dennes 21. Leveaar eller paa paafaldende Maade nærmer sig unge af eget Køn, skal anbringes i et Hjem, hvor han ved Hjælp af passende legemligt Arbejde, under Læge- og Præstetilsyn, føres tilbage til sund Seksualitet. Den, der misbruger en Ung af samme Køn under 21 Aar med eller uden dennes Vilje, straffes med Fængsel i indtil 5 Aar.«

d) Et passende Hjem for Byen Köln kan, som de i »Segenborn« indhøstede Erfaringer viser, uden Vanskeligheder tilvejebringes.

2. Løse Kvinder.

a) § 16, III, i »Lov til Kønssygdommenes Bekæmpelse« maa betegnes som et Fejlgreb, da den anbringer de løse Kvinder paa Gaden.

b) Den i § 16, I, krævede Ophævelse af Bordellerne bør gennemføres hensynsløst.

c) For at hindre Kvinderne i at trække paa Gaden bør der

1) arbejdes for en hertil svarende Ændring i Køns-sygdomslovens § 16, III.

2) kræves den hurtigst mulige Vedtagelse af »Værneloven«; den gælder alle prostituerede Kvinder under 21 Aar og de over 21 Aar, der paa Grund af Viljessvækkelse eller uheldig Milieupaavirkning er ødelagte, men som der endnu er Mulighed for at hjælpe. Disse bør opdrages til ordnet Arbejde i dertil egnede Hjem.

d) Samtidig med Gennemførelsen af de i b) og c) rejste Krav maa der skaffes egnede Hjem paa de paagældende Steder. I Køln maa man anmode Byen og Repræsentanterne for Sædelighedsbestræbelserne om Pengemidler til en Velfærdsrente af 4 Procent. Saa klarer Hjemmene selv den økonomiske Drift.

e) Til at træde i Skranken for ovenstaaende Krav og gennemføre deres retslige Kodificering maa der ske et stort Opbud af rettænkende Kvinder og Mænd af alle Trossamfund og alle politiske Partier. De skal inltrængende opfordres til at slutte sig til de til Bekæmpelse af den offentlige Usædelighed bestaaende Organisationer. »Samfundet for Folkehygiejne« bør anmodes om at tiltræde ovenstaaende Krav og bidrage til deres hurtige Gennemførelse.

Dr. Calmes.

Islam og Kirken.

Af *Hilaire Belloc*

ved *Holger K. Hafstrøm.*

Hvor vilde jeg gerne have overværet den eucharistiske Kongres i Nord-Afrika i Aar! Et bedre Mødested kunde ikke tænkes. Intetsteds mødes Omgivelser og Historie inderligere for at give Baggrund for Kirkens Fremstød for Øjnene af en Verden, der iler mod Hedenskabens. Det er nu næsten tredive Aar, siden jeg første Gang stod paa den lave, navnkundige Høj, som nu er øde paa nær Klostret og dets Kathedral og Hotellet nedenfor. Den Høj, som engang kronedes af Baals Tempel med den storslaaede Dyrkelse af onde Guder, omgivet vidt og bredt af Carthagos Paladser og høje, menneskemyldrende Huse.

Den, der stod paa Tempeltaget for to og tyve Sekler

siden, saa for sine Fødder hin gamle Verdens mægtigste Handelsstad. Den berømmelige, aristokratiske Republik, uindtagelig fra Søsiden, mens den selv ved Hjælp af sine Flaader beherskede store Kolonier og Lydlande hinsides Havet. Den ejede større Rigdomme, og flere Mænd, flere Millioner Guld og Folk end nogen anden i den gamle Verden, lige fra Palæstina til Atlanten.

Man beundrede dens Orden. Aristoteles, den første blandt Filosofer, prisede dens Konstitution som et Mønster for den øvrige Menneskehed. Den blomstrede, fri for Borgerkrige, uden truende Farer udefra, i mange Hundrede Aar.

Og saa gik den helt til Grunde i Løbet af en Menne-skealder. Før denne Katastrofe indtraf, havde den mærket Roms Trusel, men den drømte end ikke om sin fuldstændige Undergang. Den satte haardt mod haardt overfor Rom, og havde nær gjort det fuldstændig af med sin Fjende.

Men Tidebølgen vendte sig. Storkøbmændene og Pengefyrsterne saa deres Flaader slagne og deres Hære tilintetgjorte. Og tilsidst blev deres By overladt til Fjenden, og fik end ikke Lov at bestaa. Plyndret og brændt blev den udsløttet fra Jordens Overflade.

Islams Ørken.

Men paa den gamle Høj opstod der et nyt, romersk Carthago, som dyrkede de romerske Guder og levede det romerske Liv med Spil og Vaabenleg. Og her var det, at Byen blev Indgangsporten til Verdensherredømmet for den katolske Kirke.

Den Provins, som Carthago var Hovedstaden for, skænkede Kirken store Kirkelærere og Martyrer og saa Katholicismen vokse i Kraft, til den triumferede over Hedenskaben. Den saa Hæresier opstaa indenfor dens Grænser, saa fremmede Hærelikere gøre sig til Herrer over den for en Tid, men dens Rødder kunde ikke oprykkes, før Muhamedanismen skyllede ind over den. Selv da gik den kun langsomt sin Undergang i Møde, og det tog Aarhundreder før Kristendommens Spor helt kunde udsløttes.

Men Carthago gik sin Død i Møde.

Borte var Amfitheatret, paa hvilket Martyrerne havde lidt, de skønne Basilikaer, som havde rejst sig over deres Grave, og det ærkebiskoppelige Hovedsæde med alle dets Traditioner, og Stenene fra den engang saa mægtige By blev brudt ned for at føres bort og tjene som Materiale til den nye muhamedanske Hovedstad Tunis.

Carthagos Høj blev øde og forladt — og laa saadan hen, indtil den europæiske Kontrol vendte tilbage i vor Levetid.

To Gange før — under den hellige Ludvig og under Carl d. V. — havde Kristendommen forsøgt at genvinde dette Land, og anden Gang var det næsten lykkedes, men tilsidst mislykkedes det alligevel, og Carthago blev liggende som en fremmed Plet i Ruiner.

Denne solsvedne Horizont af brændt, udyrket Land med det nøgne, gule Sand til begge Sider, blottet for Liv, er Islams Værk.

Islam er en Fjende af Træer. Den fælder uden at plante paa ny, og overalt, paa hver Plet Jord, som Islams Bølge har overskyttet, ikke alene i Nordafrika, men ogsaa paa Sicilien og i Spanien, er Skovene forsvundne og har givet Plads for Ørk eller Steppe eller endeløse Strækninger af Brakmark uden beskyttende Hegn og Gærder.

Det nye kristne Fremstød.

Dog maner Tilstedeværelsen af den eucharistiske Kongres i Carthago til dyb og bekymret Eftertanke. Hermed foretages et kristent Fremstød mod et Land, der i mange Aar har været muhamedansk. Politisk er Landet under det kristne Europas Kontrol, men socialt set er det muhamedansk. Vi kan roligt sige, at det er Muhamedanismens Hjertebar, thi intetsteds skyllede det syvende og ottende Aarhundredes muhamedanske Stormflod al Kristendom saa fuldstændig bort, som mellem Nilen og Atlanten. Intetsteds blev den kristne Befolkning saa fuldkommen opslugt. I Ægypten er der Spor efter den gamle kristne Stat, i Lyrien og Lilleasien og hinsides Bosporus holdt de Kristne delvis Stand, for ikke at tale om, da Spanien blev erobret, hvor de Kristne stadig satte deres Præg paa Landet. Men ikke saaledes i Barbariet. Da Franskmandene landede for hundrede Aar siden, havde der i seks Hundrede Aar ikke været Spor af kristen Kultur. Alt var Islam.

Det foruroligende ved Islam er dette, at hidtil har den vist sig fuldkommen uimodtagelig for Katholicisme. Stagede og heroiske Anstrengelser er gjort, men i Dag, som for tre Hundrede Aar siden har det været forgæves. Jeg har ofte tænkt paa, at dette Faktum kan vende Kirkens Stræben i Fremtiden. De sidste europæiske Hæresier er døende. Om doktrinær Protestantisme kan man næsten sige, at den allerede er død, og kun lever i en vis Mentalitet. Men Islam er livskraftig og modstaar Troens Paavirkninger overalt. Den begynde som en storslaet

Hæresi, men den har udviklet sig til en uafhængig Religion. Den hersker over sin egen Verden, og i den Verden tvivler ikke een af dens Millioner paa, at han ejer noget aandeligt, som staar langt over Vestens hadede Religion.

Hidtil har vi intet kunnet gøre mod denne Opfattelse. Vil vi nogen Sinde komme til det, eller vil den i en uoverskuelig Fremtid staa som Sandhedens urokkelige Modstander?

Tanker ved St. Olavs jubilæet.

St. Olav staar alle os nordiske Katholiker særlig nær. Vore Læsere vil derfor sikkert med Interesse læse nedenstaaende Betragtninger, hvorved Biskop Olav Offerdahl i »St. Olav« indledede Jubilæumsfesten.

Kære Katholiker!

Naar vi i disse Dage samles i Nidaros og paa Stiklestad for at fejre Mindet om Olav den Helliges Død den 29. Juli Aar 1030, er der en Del Tanker, som vi katholske Kristne særlig maa dvæle ved, nogle Betragtninger, der maa gøres, for at vi kan fejre Mindet om vor store Konge og Martyr paa en værdig Maade, i den rette Stemning og i Haab om rigt Udbytte for vort eget Aandsliv og for Fædrelandet. Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa de vigtigste af disse Tanker og Betragtninger. De Præster, som ved vore Gudstjenester faar Anledning til at tale til Folket, vil nærmere uddybe disse Tanker og føje nye til.

Det første, der maa gøres, naar vi møder til Stævne i Anledning af det 900-aarige Minde, er at løfte Sind og Hjerte i inderlig Tak til Gud for alt, hvad Han har gjort for vort Folk ved sin Tjener Hellig Olav. Først og fremmest maa vi takke for Indførelsen af Kristendommen med alle de Goder, som den bragte med paa Moralens og det øvrige Kulturlivs Omraade. Det skal være nok her at nævne: Fastsættelse af en Kristenrel, hvorved Selvtægt og Rov blev afskaffet, BARNEDRAB forbudt, Samlivet mellem Ægtefæller helliget, Kvindens Stilling højnet og overhovedet ordnede Samfundsforhold grundlagt. Ikke mindst maa vi takke for, at det norske Folk ved Kong Olav Haraldssøns Virke traadte ind i Rækken af de Nationer, som gennem Undervisning og Impulser fra Rom, Sædet for Christi Statholder paa Jorden, omdannedes fra Røverstater til

Kultursamfund med Muligheder for Fremskridt og Udvikling saavel i individuel som i social Henseende. Endelig maa vi ogsaa takke for den nationale Enhed, som paa en saa mærkelig Maade blev styrket mere ved Hellekongens Død end ved de Kampe, han i sit Liv havde udkæmpet for Opnaaelsen af dette Maal.

En anden Tanke, som vi Katholiker maa gøre til Genstand for Overvejelse, er denne: Den Tro, som forkyndtes af Olav selv og af de Præster, som ledsagede ham paa hans Kristningsfærd gennem Norges Dale og Bygder, var *den katholske Tro*, de Kirker, han lod bygge, var *katholske Kirker*, de Messer, som holdtes i disse Kirker, holdtes efter *katholsk Ritus*. Og denne Tro er ogsaa *vor Tro*. Paa samme Maade som Kong Olav og hans Mænd dyrkede Hvide Christ, naar de knælede i Bøn under Messeofrets Frembærelse, saaledes dyrker ogsaa vi Ham, ganske vist nu med en klarere Forstaaelse af, hvad vi gør, men maaske ikke altid med en større Fromhed og Hengivelse i Andagten end disse vore mindre oplyste, men i deres Tro mere umiddelbare Forfædre.

Hvilken frydefuld Stemning maa ikke fylde vore Sind, naar vi betænker, at vi ved Troens stærke Baand er knyttet til ham, som kæmpede for den samme Tro og bragte den Sejr ved at dø for den! I Sandhed, vi har Grund til at fejre Mindet om Kong Olavs Martyrdød med en særegen Tak til Gud, fordi vi ved hans Naade mere end andre har Del i Frugten af Olavs Sejr i Døden.

Endnu en tredje Tanke trænger sig som en nødvendig Følge af de to hidtil overvejede frem i vor religiøse Bevidsthed under Fejrelsen af heromhandlede Mindefester. Hvilke Frugter skal St. Olavsmindet bringe hver enkelt af os, og hvilke Frugter for det norske Folk som Nation? Svarene paa disse Spørgsmaal er det ikke vanskeligt at give. For vor egen Del kan vi kun ønske og haabe som Frugt en større Kærlighed til vor hellige Kirke, en inderligere Hengivelse i vor guddommelige Religion og en mere trofast Opfyldelse af de Pligter, vor hellige Tro paalægger os. Med eet Ord: Vi venter som aandeligt Udbylte af vor Deltagelse, aandelig som legemlig, i Mindefesterne for St. Olav, vort herlige Mønster paa Trosmod og Oflervilje, Fremskridt i vort religiøse Liv. Fremskridt haaber vi ogsaa for vor Mission. Olav Haraldsson var og er en *katholsk Helgen*. Det kan ikke undgaas at mindes ham som saadan ogsaa af de anderledes troende. Men et katholsk Helgenminde maa nødvendigvis føre med sig katholske Idéer og aabenbare for dem, der fejrer Mindet, katholsk Livssyn med Trang til nærmere Undersøgelse af dette Livssyns Indhold og Værdi.

For Folket og Fædrelandet er vort højeste Ønske, at Festlighederne til Minde om Grundlæggeren af vor nationale Enhed maa styrke Kærligheden til Fædrelandet og skabe Længsel efter Enhed ogsaa paa det religiøse Omraade. Men da denne Enhed nu, som paa Olav den Helliges Tid, kun kan opnaas ved Tilslutning til den af Kristus stiftede Kirke, maa Ønsket gaa ud paa Opnaaelsen af Genforening i Troen af hele det norske Folk som Nation med den katholske, 3: universelle Kirke, den Kirke, paa hvis Lærdomme og Retsgrundsætninger de nu bestaaende europæiske Statssamfund er bygget op, og hvorefter de ledes endnu den Dag i Dag.

Mange vil sige: Dette er Utopier, Drømme og Længsler, som Katholikerne vel kan huse i deres egen Barm, men som de ikke bør give Udtryk for overfor Offentligheden. Hertil er at svare, at vi selvfølgelig ikke venter disse Ønskers Opfyldelse i Dag og heller ikke i Morgen. Vi venter heller ikke deres Opfyldelse som en Frugt af vort eget Arbejde. Hvad vi ønsker, og hvad vi stræber efter at opnaa, det venter vi som en Naade af Ham, som har Folkenes saavel som Individernes Skæbne i sin mægtige Haand. Men Naaden kommer fra Gud. Om den maa vi bede. Vor Holdning under Festlighederne maa derfor være den, som den ydmyge, indtrængende Bøn kræver. Og eftersom vi ved, at vi tør anmode de Hellige om at gaa i Forbøn for os, vil det falde os Nulidens Katholiker ligesaa let som vore Trosfæller i Middelalderen at anraabe vor store Værnehelgen Olav, Norges Konge til evig Tid, om hans mægtige Forbøn, for at vi maa opnaa af det guddommelige Forsyn de rigeste og skønneste Frugter af Mindefesterne til Ære for Nationens største Mand, Frugter til varigt Vel for Folk og Land.

Dette give Gud, den almægtige og barmhjertige, for Jesu Christi Navns Skyld.

Olav Offerdahl,
Biskop af Selja.

Rosenkranskirken i ny Skikkelse.

II.

Den dybere Idé.

Den, der træder ind, tvinges straks til at se op — og til at blive ved med at se op.

Korets Rigdom paa Farver og Guld, det alt dominerende Krucifix og det stærke Tabernakel fanger og fængsler.

Allt nede i Kirken er underordnet Centraliseringen i Alter, Kors og Sakramentshus. Detaljer som de to dejlige Skovgaardske Relieffer (»Den tørstige Hjort« ved Daabs-

Kapellet og »Den gode Hyrde« paa højre Væg) er fældet ind i Muren og vover sig først frem til at paakalde Opmærksomhed, naar man har gjort sin Skyldighed hos Husets Herre.

Den enorme Prædikestol, der hidtil knuste Koret, er forsvundet og erstattet med en lav, grøn Ambon, der snart skal smykkes med Evangelisterne og de fire Slags Sædejord. Den staar beskedent og gør Nytte, dominerer ikke, og dens Format staar i Forhold til Kirken.

Koret er hævet to store Trin op for at markere Stedets Hellighed; det er belagt med dæmpet sribede, sønderjydske Tæpper, og det afgrænses af en buet Alterskranke af ru og skrabet Mahogni, hvilende paa slanke Malmsøjler med Sathos-Kapitæler. Ind mod Bagvæggen (saa Koret nu har faaet god Plads til Levitmesse) staar det nye Aller, hvis største Dyd er Enkelthed og Styrke. Dets Materiale er upoleret Eg, der har været lagt i Kalkvand, saa Nerver og Strengene er lagt blot, og hin om Spisestuemøbler mindende Fedme, der er over poleret Eg, er borte. Dets graa-violette Træ er lagt i aftrappede Striber, saa dets store Flader spiller i Lys og Skygge.

Dets Plade bærer ingen Plint til Stager og Blomster, disse staar blot paa et skærmende Brædt paa selve Alterpladen. (Stagerne bør erstattes af Malm.)

Midt for Altrets Bagvæg staar Tabernaklet under sit Telt af Silkebrokade (en Væveprøve til Pavens Korkaabel).

Det er en ren Kubus i graa Eg — Formen leder Tanken hen paa *cella* i Oldtidens Templer og paa Østerlands kubiske Huse; dette sidste fremhæves ved Kuplen, der minder om den paa Huse i Betlehem (Betlehem-Brød-Hus!); for at den ikke skulde virke fersk med sit Guld i Lyset fra Korvinduerne, er den lagt i rislende Kanelurer, saa den ligner flydende Guld, der er størknet.

Dørene til Sakramentshuset er holdt i den fra Østens Templer kendte skraa Form (jfr. Thorvaldsens Museum), der tillige er Telt dørenes klassiske Form (Tabernakel-Telt). De er prydet med eukaristiske Symboler, der følger Antifonen: *O, sacrum convivium...*, hvis Ord er ristet ind i Symbolernes Rammer. Det hele er enkelt og stærkt højtideligt og selvfølgelig som et Tempel.

Kirkens Inventar (Bænke, Orgel og Skriftestol) har undergaaet stor Forandring; de er rensede for paamalet forlorent Egetræ og tilstaar nu i deres mørke Lazur, at de kun er ærlig Fyr — det forlorne er forsvundet. Daabskapellet skal have en ny og værdig Font og har allerede faaet et i Palisandertræ udskaaet Skab, indlagt med Citrontræ, til de hellige Olier — indmuret i Væggen —. Dø-

ren er prydet med symbolske Luer og Due, og Nichen er dekoreret med et stiliseret Olietræ.

Sideskibene er adskilt fra Hovedskibet og Daabskapellet fra det øvrige ved tykke Tove af Manillahamp ophængt i Jern, medens den ved Indgangen anbragte Skriftestol er skjult bag et skønt vævet Tæppe, ophængt i Snoreværk paa en Smedejernsstang.

Over Altret hænger Krucifixet paa Bagvæggen; Corpus er foreløbig en Kopi af Elfenbenskrucifixet fra Herlufsholm, men skal erstattes med en byzantisk Christus Imperator; det hænger paa et mægtigt udskaaret og forgyldt Kors, hvis fire Ender bærer Symboler, der viser Faderens Haand i Skyerne, Frelsens Kalk, Pagtens Ark (Israel) og Roms Labrum (Hedenskabet): Messeofret forener Jøde og Hedning til eet, naar Christi Blod ofres til den evige Fader.

Kors, Tabernakel og Offeralter virker midtsamlende, dominerende og dragende opad — de er rigere end den øvrige Del af Kirken, her tier Farverne, og Guldet alene taler.

Her: i Offeralter, Guds billede og Guds bolig er Rosenkranskirkens Centralidé — og til den føjer sig naturligt det, som Korskapel og Mariakapel udtrykker, og Menighedens Hus (Kirkeskibet) indordner sig under det i een Smag, een Stil, een Tanke til en Eenhed, en Helhed.

Johannes Jørsensen hyldes af nordisk Ungdom.

Forstanderinden for Gymnastikhøjskolen paa Snoghøj, den kendte Frk. Abildgaard, der for kort Tid siden lod sit dygtigste Hold give en Opvisning i Antwerpen, havde ved den Lejlighed truffet Professor Johannes Jørgensen og indbudt ham til at tale for sine unge.

Den 15. Juli var der stor Fest paa Snoghøj. Det skandinaviske Gymnastikkursus — under Ledelse af den finske Fru Björkgren — var paa Besøg: kvindelig Ungdom fra alle de skandinaviske Lande. Og saa var altsaa Digteren Johannes Jørgensen kommet til Stede for at tale til den nordiske Ungdom, fremtidige Gymnastiklærerinder, om den store Pædagog Don Bosco.

Foredraget blev holdt i Skolens store, smykkede Festsal for mange Hundrede skandinaviske unge Kvinder.

Den livlige og fængslende Fremstilling blev paahørt med stor Opmærksomhed.

Efter en overordentlig smuk Opvisning samledes man atter i den store Sal til Fællesspisning. Flere af Johannes

Jørgensens Sange (f. Eks. Nu skinner Sol i Haver) blev sunget af et lille Kor, og en ung Pige overrakte Digteren en mægtig rød-hvid Krans, idet hun fremsagde et Hyldestigt paa den nordiske Ungdoms Vegne.

Landsstævnets Frugter.

Uden at ville opregne alle de andre Goder, som Horsensstævnet har bragt os, vil vi her gøre opmærksom paa, at det lader til, at det skal lykkes os at organisere et Landsarbejde for vor Presse. I en Række jydsk Byer har vi allerede faaet ivrige Tillidsmænd og Repræsentanter, der hver paa sit Sted arbejder for, at vore Blade kommer ind i alle katholske Hjem.

Der er endnu et stort Arbejde tilbage. Derfor er det for tidligt at give en indgaaende Fremstilling af vore Planer.

Men én Ting maa alle forstaa. Paa Landsstævnet indledtes et Arbejde for vor Presse, og dette Arbejde maa fortsættes energisk og udholdende Aarene igennem, for at der kan komme solide Resultater. Vi lyser efter begejstrede, offervillige Katholiker, hvis Hjertes banker for Kirkens Sag. Der er nok at gøre for dem alle.

Mange Steder har man allerede forstaaet, at Arbejdet for vor Presse er af største Betydning for ethvert Sognearbejde. Alle arbejder vi for det samme, derfor maa vi ogsaa stadig have Føling med hinanden og gaa fremad Haand i Haand.

„8 Dage paa Højskole“ i Trørød.

Der er endnu Plads for Deltagere i det katholske Feriekursus, som under Ledelse af Pastor Fiedler holdes i Trørød: For unge Piger fra d. 13. — 20. August. For de ældre fra d. 21. — 29. August. Prisen er 2 Kr. om Dagen. Indmeldelse hos Hofdame A. Utke Ramsing, Trørødhus, Trørød.

Der bliver om Morgenen før Messen: Messesforklaring. Formiddagsforedragene omhandler følgende Emner: Kvindens Stilling og Opgaver, Kvinden før Christus, Christus og Kvinden, Kvinden som Christi Apostel, den danske katholske Kvinde o. lign.

Foredragene efterfølges af Spørgetimer.

Om Eftermiddagen gennemgaas Sakramenterne. Der bliver ogsaa Bibellæsning. Aftenen sluttes med sakramental Velsignelse.

Fritiden anvendes til Cykelture, Udflugter, Badning etc. De tre sidste Dage: lukkede Eksercitier.

Der er med andre Ord Lejlighed til at tilbringe nogle Dage i smukke Omgivelser, med ligelig Pleje for Legeme og Sjæl.

Vi kan ikke noksom anbefale katholske Kvinder at tage Del i »8 Dage paa Højskole«.

Det vil kunne betyde intel mindre end en aandelig Fornylelse. Medens man til daglig lever i en aandelig forgiftet Luft og er sat paa Smalkost, hvad den aandelige Føde angaar, vil man her kunne leve i en ren katholsk Luft og i fulde Drag slukke sin sjælelige Tørst og mætte sin Hunger.

Basar i Helsingør.

Den, der har haft Lejlighed til at se St. Vincents søstrenes Arbejde paa lidt nærmere Haand, forstaar at værdsætte deres stille, men betydningsfulde Gerning. Disse Søstre, som helt har viet sig til Arbejdet for de fattige og syge, bør aldrig bede forgæves. De beder om Hjælp til deres fattige og syge, og derved er det Guds Ærinde, de gaar. »Hvad I har gjort imod den mindste af mine Brødre, det har I gjort imod mig.«

Forhaabentlig bliver der stor Trængsel paa Basaren Sønd. d. 3. og Mand. d. 4. August.

Teater-Munke m. m.

I »Politiken« ($\frac{1}{2}$) har Forfatteren, Pastor Peter Schindler skrevet en særdeles rammende og viltig Artikel: Teater-Munke og -Prælater. Vi citerer: »Der er tre Ting, jeg havde Lyst at læse baade »Ansgar«s Forfatter og Forfatteren til andre Komedier, Film, Romaner og Noveller, der lader Prælater, Munke og Bisper optræde: Dogmatik til Husbehov, Grundbegreberne af Kirke-

historien og hint Fag Liturgi, der behandler Klædedragt, Kirketilbehør, Ceremonier og (om jeg saa maa sige) kirkelig Iscenesættelse.

Dogmatik — for at undgaa, at f. Eks. Ansgar i Stykket begiver sig til Norden for at forkynde $\frac{1}{3}$ Unitarisme, $\frac{1}{3}$ Bibeltime, $\frac{1}{3}$ Panteisme — — — — — Klosterskole-Scenerne afslører Munke, der ikke *gaar*, men vælter sig omkring, ikke *taler*, men brøler, saa »Klosterfreden« i Løbet af faa Dage maa have bibragt Patrene Nervechok. — — — Tænk en Kaserne — eller Militærskolescene, hvor Personerne danderer om med Cigaret i Flaben og gemytligt fløjtende. — — — Og de høje Prælater, der bivaaner Audien- sen... en Ærkebisp (med Vathaar) i Bispelue, enorm Krumstav, og en Korkaabe, der minder om en forhenværende Portiére af Fløjl, (i en Farve, der aldrig er set paa en Bisp) — han svarer til, om man lod Chefen for Garderhusarerne tage Del i H. M. Kongens Reception for Rigsdagens høje Ting, til Hest og iført flagrende Dolman, Fjerbusk og dragen Sabel!

De to andre Prælater (Abbeder) er betrukket med Violet og — oh! — Manchetter! Men Abbeder er Munke og kan aldrig optræde som Bisper — allermindst kan Prælater i 830 optræde i Rokokoens Dragter. Man tænke sig Peder Palladius i Sixpence og Cyklebukser eller Grundtvig med Krone og Slangestav som Østens Patriarker paa Bagsiden af Marmorkirken — — —

Berigtigelse.

Selvfølgelig er det ikke faldet mig ind, med Vilje at røve vore brave *Elisabethsøstre* den Fortjenestens Krone, de har erhvervet sig i Næstved. Det er en slet og ret beklagelig Skrivefejl, naar jeg har kaldt dem Vincentssøstre, og Sygdom har forhindret Berigtigelsens hurtigere Fremkomst. *Edw. Ortoed.*

En *smertefuld* *syg* dansk Præst bønfaller Godtfolk om at bede ham rask; der behøves intel Mirakel.

Ædle Velgørere,

som har Hjerte og Raad, bedes erindre Børnehjemmet i Naskov fra Tid til anden med smaa Bidrag pr. P. G. Indbetalingskort Nr. 20613. Diemar, København. Kort faas sammesteds, og Gaver modtages gerne. Tlf. Byen 6555.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Husassistent i København.

Plads søges:

af en Dame ved Syning og Istand- sættelse af Tøj, en Mekaniker, en Dame flink til Kontorarbejde og Husgerning, en ældre Pige ved Husgerning (Aarhus).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa- tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Sogade 13. Kbh. K

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	-	10	» 6
Aalborg (Kastletvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grænaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2 Maaned	Kl. 10		
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....	» 10	» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	» -
Rudkøbing	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10(m.And.)	» 10	» 5
1. Sønd. i Maaneden.....	» 8	» 10	» -
Sønderborg, (Kongevej 27). Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	Kl. 10. [Om Hverdagen Kl. 7 ¹ / ₂].		
Tønder (Statsskolens Anla), første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -

Tønder. Sønd. d. 3. Aug. bortfalder Gudstjenesten.

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag den 6. Juli indtil Søndag den 10. August læses Messerne om Søndagen Kl. 6, 8¹/₂ og 10. Altendag Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 3. August Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Basar

til Fordel for fattige og syge i Helsingør afholdes af St. Vincents-søstrene Søndag d. 3. og Mandag d. 4. August. Gaver modtages med Tak af Søstrene.

Til **Prinsesse Margrethes Ferlehjem** har jeg yderligere modtaget Kr. 10 + 1,62. Med det tidligere indkomne ialt: 40 Kr.

København, d. 20/7 30.

Cay Benzon.

Kirkelig Kalender.

3. Aug. 8. Sønd. e. Pintse.	10. Aug. Laurentius. — 9. Sønd. e. Pintse.
4. — M. Dominicus.	11. — M. Tiburtius og Susanne.
5. — Ti. Maria i Sne.	12. — Ti. Clara.
6. — O. Christi Forklarelse.	13. — O. Hippolyt og Casian.
7. — To. Cajetan.	14. — To. Vigilie til Marias Optagelse.
8. — F. Cyriacus, Largus og Smaragdus.	15. — F. Marias Optagelse i Himlen.
9. — L. Johannes M. Vianney.	16. — L. Joachim, Jomfru Marias Fader.

Ugens Messebønner.

3. Aug. S. *) 8. Sønd. e. Pintse (680—515); Genfindelsen af Stefans Relikvier (1029,45—852,82), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
4. — M. Dominicus (1029—852).
5. — Ti. Maria i Sne (1030—853).
6. — O. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse (1030—854); 2. Xystus, Felicissimus og Agapitus ([28]—[28]).
7. — T. Cajetanus (1033—857); 2. Donat (1033—857).
8. — F. Cyriacus, Largus og Smaragdus (1034—858); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
9. — L. Johannes Maria Vianney (»Sognepræsten fra Ars«). Messen *Os justi* ([46]—[47]); 2. Vigilien til Laurentius (1037—859), 3. Romanus (1037—859). — Slutningsevangelium: Vigiliens ([10]—[10]).

*) I *Jesuiternes Kirker* fejres d. 3. Aug. Ordensstifteren, den h. *Ignatius af Loyolas Fest* (1022—845) med Ihukommelse af Søndagen (680—515); i stille Messer ihukommes ogsaa Genfindelsen af Stefans Relikvier (1029,45—852,82). — Slutningsevangelium: Søndagens (682—517).

*) I *Redemptoristernes Kirker* fejres d. 3. Aug. Ordensstifteren, den h. *Alfons Maria Liguoris Fest*, ([188]—[156]) med Ihukommelse af Søndagen (680—515); i stille Messer ihukommes ogsaa Genfindelsen af Stefans Relikvier (1029,45—852,82). — Slutningsevangelium: Søndagens (682—517).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Lukket Retræte for unge Piger i Roskilde

agtes afholdt under Ledelse af Pater Nøsen S. J. d. 7., 8. og 9. August. Da der kun er Plads til et begrænset Antal bedes Indtegnelse ske snarest. Vederlag for de 3 Dages Ophold: 5 Kr.

Man henvender sig til Sognepræsten,

Frederiksborgvej 11, Roskilde.
Telf. 965.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bre. de 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 32.

Søndag den 10. August.

1930

INDHOLD: I Selverkendelsens Celle. — Vi og Helgenerne. — Fra den vide Verden. — Lykønskning til Biskoppen. — † Pater Ludvig Günther. — Sognepræsten. — Mindeord om Pater Günther. — Resultatet. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

I Selverkendelsens Celle.

»Træd ind i Selverkendelsens Celle,« var det stadige Omkvæd paa St. Katharina af Sienas Tale. Hun var overbevist om, at Menneskelivets Fornylse maatte begynde der.

Du maa altsaa ind i Lønkammeret for at finde dig selv. Helgeninden taler om en Celle. En Klostercelle tænker hun paa. Et Sted, hvor man er ensom, og hvor der er Stilhed.

Man kender ikke sig selv, fordi man aldrig er ensom og aldrig har Ro. Selv efter at du har vendt Ryggen til Gaden og de mange Mennesker og er traadt ind i din Stue, er du ikke ensom, selv om du er alene. Dine Tanker befolker Stuen. Der er en Myldren og Sammenstimlen. Strømmen af Indtryk og Meninger fik du ikke standset. Hvad nytter det saa, at du sidder alene i din Stue. Du er endnu ikke dig selv. Idet du er saa opfyldt af, hvad andre siger, mener og gør, lever dine Medmennesker videre i dig. Men du lever ikke dit eget Liv. Dit Sind er endnu

en aaben Gade og ikke et Lønkammer. Du maa se at finde den hemmelige Dør, der fører ind til det Kammer, hvor du helt er dig selv.

Er det saa lykkedes dig at være ensom, kan Ransagelsen ske. Du skal se dig i Spejlet. Men ikke alle Spejle er lige ærlige og oprigtige. Det gælder om at finde et Spejl, der viser dig selv, som du er, uden Pynt og Forklædning.

Til Trods for, at du til daglig har saa travlt med alt, hvad der vedrører andre, saa har du dog faaet Tid til at danne et Billede af dig selv, og det foresvæver dig tidlig og silde.

Men der er noget kunstigt ved dit Selvportræt. Det er nemlig ikke saa meget Resultat af din Selverkendelse, som det er Resultat af din Forfængelighed.

Det er et smukt Billede. Det er nemlig stærkt retoucheret. Dine Fortrin er forstærket, og dine Fejl — som Næsten kender saa godt — faar ikke Lov til at forstyrre Billedets Harmoni.

Men dette Parade-Selvportræt tager sig slet ikke godt ud, naar du har det foran dig i Lønkammeret. Hensynet til Næsten spiller ikke længere nogen Rolle. Du vil jo blot være ærlig over for dig selv. Du har stillet dig frem for din egen Domstol. Ubarmhjertigt retter du Søgelyset imod dit stakkels Jeg, som nu har mistet sin Pynt.

Ak, hvor ser denne Selvtilfredshed kummerlig ud. Med Undren bliver du nemlig klar over, at du kun tænkte paa at tage dig ud i andres Øjne. Syntes de andre om dig, var du tilfreds, selv om du inderst inde meget godt vidste, at det Billede, du præsenterede Næsten, var falsk.

Først nu gaar det op for dig, at hele dette Spil er intet andet end Uærlighed. Er jeg ikke ærlig? spørger du overrasket dig selv. Ve den, der nogen Sinde skulde beskyldes dig for Uærlighed! Ja, men nu tænker vi jo slet ikke paa, hvad de andre tænker og mener. Du vil jo blot vide Sandheden om dig selv.

Efterhaanden som dine Fejl dukker op for din Bevidsthed i al deres Hæslighed, føler du det, som om du vokser nedad, du skrumper ind og bliver næsten til ingenting.

Det er slet ikke behageligt, men det er sundt. Sandheden er altid velgørende, selv om den er smertelig.

Alle dine dejlige Illusioner om dig selv maatte jo først gaa itu som luftfyldte Blærer, førend der kan være Tale om, at du kan blive bedre.

Hvad nytter det, at den syge tror sig rask, hvis han ikke er det?

I al din Nøgenhed og Lidenhed har du Betingelser for at føle, at du slet ikke kan klare dig uden Guds Hjælp.

C. B.

Vi og Helgenerne.

Sidste Gang saa vi, at Christus, vor Talsmand hos Faderen, giver de Hellige Lov til at forene deres Førbøn med sin. Er dette Tilfældet, maa det ogsaa være tilladt, at vi fra vor Side anmoder dem om denne værdifulde Tjeneste. Det er Logikken, der drager denne Følgeslutning, og Kirken bekræfter Rigtigheden af Tankegangen ved sin Lære om, at »det er godt og gavnligt at paakalde de Hellige«.

Hvad betyder nu disse Ord for en Katholiks religiøse Liv? De giver ham Sikkerhed for, at han med Udbytte for sit Liv her paa Jorden og i Evigheden ikke blot kan paakalde de Hellige i Almindelighed, men ogsaa de enkelte i Særdeleshed, snart den ene snart den anden, alt eftersom hans Hjertes Tillid og Kærlighed tilskynder ham. Med Navns Nævnelser kan man kun henvende sig til dem, om hvilke man har Vished for, at de virkelig er Hellige. Altid maa det endvidere staa een klart, at Guds Tjenere ikke er Naadens Ophavsmænd, men vore Talsmænd, som i Kraft af Christi Fortjenester beder Gud om en Gave for os. Ganske vist er allerede det, at vi paa denne Maade anerkender deres Magt over Guds Hjerte, en stor Ære for dem.

Kan der her være Tale om Pligter, eller er vi fuldstændig frit stillede? Svaret paa dette

Spørgsmaal bliver flerdobbelt: 1. Vi har alle en hellig Pligt at tro, hvad Tridentinerkonciliet har fastslaaet i denne Sag, nemlig at »de Hellige, der sammen med Kristus hersker (i Himlen), frembærer deres Bønner for Gud til Gavn for os«; og at »det er godt og gavnligt ydmygt at paakalde dem, at tage sin Tilflugt til deres Bønner, Bistand og Hjælp for at opnaa Velgerninger fra Gud ved Jesus Christus, hans Søn Vor Herre, som ene er vor Forløser og Frelser.« Hvis nogen Katholik vilde nægte disse Sandheder, vilde han sætte sig selv udenfor sin Kirke.

2. Hvad der gælder om det praktiske Spørgsmaal, hvor ofte jeg skal benytte mig af de store Fordele, jeg har; hvilken Helgen jeg skal henvende mig til o. l., derom giver Kirkelovbogen et klart Begreb, idet den nøjes med de Ord: »Alle troende bør vise den saligste Jomfru Maria en barnlig Hengivenhed frem for de øvrige (Guds Tjenere i Himlen)« can. 1276, og kun paabyder at helligholde følgende Dage: Marias ubesmittede Undfangelse, og Marias Optagelse i Himlen, den h. Josefs Fest, Peter og Poul, og Alle Helgens Dag. (can. 1247). Det er saaledes let at se, hvad der er bestemt af Kirken for alle: nemlig kun dette, at vi skal ære og paakalde de Hellige i Almindelighed og nogle faa i Særdeleshed, frem for alt vor Frelzers hellige Moder. (Af den gejstlige Stand ventes og forlanges rigtignok noget mere).

3. Ellers er der fuld Frihed, men ogsaa næsten ubegrænsede Muligheder for hvert Køn, Alderstrin og Livskald at finde en eller flere Helgenskikkelser, hvis Levnet og Gerning fylder Hjertet med Glæde og Beundring, styrker Viljen til kraftfuld Løsning af ens egen Livsopgave og aabner for Tanken et herligt Udsyn over Herrens hemmelighedsfulde Veje med os Mennesker.

Ogsaa Helgenernes Paakaldelse har, som bekendt, staaet for Skud i det 16. Aarhundrede. Man udslyngede Paastande som dem: Det er ganske utiladeligt at paakalde de Hellige, som er indgaaet til den evige Salighed. Det er Afgudsdyrkelse at bede dem om Forbøn for enkelte Personer. Helgendyrkelsen er i Strid

med Guds Ord. Den er en Fordunkling af Christi Ære. Det er Taabelighed med Ord eller i Tanker at bønfalde dem, der hersker med Christus i Himlen. — Ogsaa uden de Farver og den Musik, som Tidens Fanatisme dengang benyttede sig af, naar der skulde siges noget mod Moderkirken, maa disse Beskyldninger virke meget saarende og krænkende paa en Katholik, som kender sin Religion.

Men Tiderne skifter, og ogsaa de mest højroastede Mennesker maa blive stille og gøre Plads for andre med andre Opfattelser. I det forrige Aarhundrede skrev saaledes en anset protestantisk Lærer i Theologi følgende Sætninger: »Alle kristne Kirker er enige om, at Tilbedelse kun tilkommer Gud. Men Katholikerne og Grækerne har desuden endnu en Paakaldelse og Dyrkelse af Englene og Helgenerne som vore Talsmænd hos Gud, og de mener, at man ogsaa har Lov til at ære deres Billeder og Relikvier. Jo mere denne Del af den katholske Troslære har været Genstand for Angreb, desto mere er det Pligt at lade Trosbekendelserne, som indeholder den kirkelige Lære, tale for sig selv, for at man saaledes kan skelne mellem, hvad der er den uvidende Hobs Overtro, og den Lære, som Kirken holder fast ved.« (Winer). Det er glædelige Ord og et fornuftigt Standpunkt, som alle Parter kan dele.

Lad os derfor næste Gang undersøge, hvad det er, Kirken holder fast ved. Med andre Ord, lad os granske Skriften, som sammen med den mundtlige Overlevering er det, vi ikke maa vige fra. For i Dag kun saa meget: lige saa lidt som i andre Trossager kunde Christus eller den Helligaand svigte Kirken, saa den tog fejl enten i Læren eller i sin Praksis angaaende Helgenernes Paakaldelse. Herren har jo sagt til dens Forstandere: »Se, jeg er med eder indtil Verdens Ende.« (Mt. 28, 18) og: »Jeg vil bede Faderen, og han vil give eder en anden Trøster, for at han evindeligt maa blive hos eder, Sandhedens Aand« (Jo. 14, 16). Allerede af den Grund er de anførte Beskyldninger uholdbare og maa Angrebene bryde sammen.

F. K.

Fra den vide Verden

NY DEKAN FOR DET HELLIGE COLLEGIUM.

Efter den 93-aarige Kardinal Vanutellis Død forleden har Paven udnævnt Kardinal Di Belmonte til Dekan for Kardinalernes hellige Collegium.

INTERNATIONAL KATHOLSK AKTION.

Den internationale katholske Sammenslutning I. K. A., stiftet i 1920 til at virke for Sammenhold mellem alle Nationers Katholiker, afholder sin 10. Aarskongres i Feldkirch i Østrig — under Protektion af den stedlige Biskop Waitz — fra d. 8.—12. September. Diskussionsemnet er: Bolschevismens og den antireligiøse Socialismes Kamp imod Religionen og den kristne Civilisation.

OPSIGTSVÆKKENDE KONVERSIONER.

Listen over den sidste Tids navnkundige Konvertiter indeholder blandt andet den eminente Matematiker Edmund Whittaker, der en Række Aar har holdt Forelæsninger ved Edinburgh Universitet.

I den samme Uge konverterede Pastor Selden Delaney, Rektor for Jomfru Marias Episcopal-Kirke i New York, den største og mest indflydelsesrige »anglo-katholske« Kirke i de forenede Stater.

DOMKIRKEN I YPERN GENREJST.

Den under Krigen frygteligt hærgede Domkirke i Ypern har rejst sig nyskabt af Ruinerne og er den 15. Juli blevet indviet af Brügges Biskop, Mgr. Waffelaert, i Overværelse af en Række andre Biskopper, Prælater, Repræsentanter for civile og militære Myndigheder og en kæmpemæssig Folkmængde.

Om Eftermiddagen holdtes et mægtigt Festoptog til Ære for Biskoppen.

TYSKLANDS KATHOLIKDAG.

Den Katholikdag, som for nylig blev afholdt i Berlin, omfattede kun Berlin og Omegn. Men d. 4.—7. September

holdes i Münster (Westphalen) Generalforsamling for alle Tysklands Katholiker.

Hovedemnet er den pavelige Rundskrivelse om Ungdommens Opdragelse. Men ogsaa andre brændende Nutidsspørgsmaal vil blive behandlet ved de store offentlige Møder.

For første Gang vil man — efter schweizisk Forbillede — lade et Skuespil indgaa som Led i Katholikdagens Program.

ST. EMMERICH-FESTERNE I UNGARN.

Det er i Aar 900 Aar siden, den hellige Kong Stephans hellige Søn Emmerich døde i en Alder af 24 Aar.

Denne ungarnske Nationalhelgen er blevet fejret hele Sommeren — allerede i April Maaned begyndte Festerne. I denne Maaned holdes en Række store Kongresser, deriblandt d. 19. August en eukaristisk Kongres. Ved denne Lejlighed glider en Skibsprocession ned ad Donaufloden. Den pavelige Legat bærer det allerhelligste Sakramente i et rigt smykket Skib.

Paa St. Stephans Fest d. 20. August bliver St. Stephans Relikvier baaret i højtideligt Optog igennem Budapests festligt smykkede Gader.

HVAD EN FOLKEMISSION UDRETTET.

I Anledning af St. Emmerich-Jubilæet er der blevet afholdt Folkemission i alle Kirkerne i Budapest. Der foreligger nu en statistisk Redegørelse fra alle Sognene, saa at det er muligt at konstatere Missionens synlige Virkninger. Det normale Antal af Skriftemaal og Kommunioner voksede med 50%; i visse Kirker var Antallet endogsaa tre Gange saa stort som det normale. Man regner med, at 15.000 Personer ved denne Lejlighed er vendt tilbage til katholsk Livsførelse.

TILSTRØMNINGEN TIL OBERAMMERGAU.

Ifølge »Schönere Zukunft« er Oberammergau-Skuespillet indtil d. 20. Juni blevet overværet af 101.500 Personer fra alle Lande. I alt maa man regne med, at Tallet vil naa 300.000. Blandt de tilrejsende var 84 Tusinde fra Tyskland, 6923 fra de forenede Stater, 6786 fra England, 1315 fra Holland, 567 fra Danmark. Antallet af de øvrige ligger under dette Tal.

TIL HANS HØJÆRVÆRDIGHED BISKOPPEN!

Nordisk Ugeblad bringer herved Biskoppen sin ærbødige og hjertelige Lykønskning i Anledning af 60 Aars Dagen. Vi beder Gud sende Dem sin rige Velsignelse, Lys og Styrke til den store og svære Gerning. Vi takker for alt, hvad Biskoppen har virket til vore Sjæles Frelse.

Biskoppen har bedt sig fri for Festartikler, og vi maa derfor — med Beklagelse — nøjes med disse faa, men fælde Ord.

† Pater Ludvig Günther.

Vi har mistet en af vore allerbedste Præster. Sognepræsten ved St. Andreas Kirke, Pater Ludvig Günther, vil blive savnet meget dybt ikke blot af sin Menighed, men ogsaa af de utallige Mennesker, som han i Aarenes Løb er kommet i Berøring med.

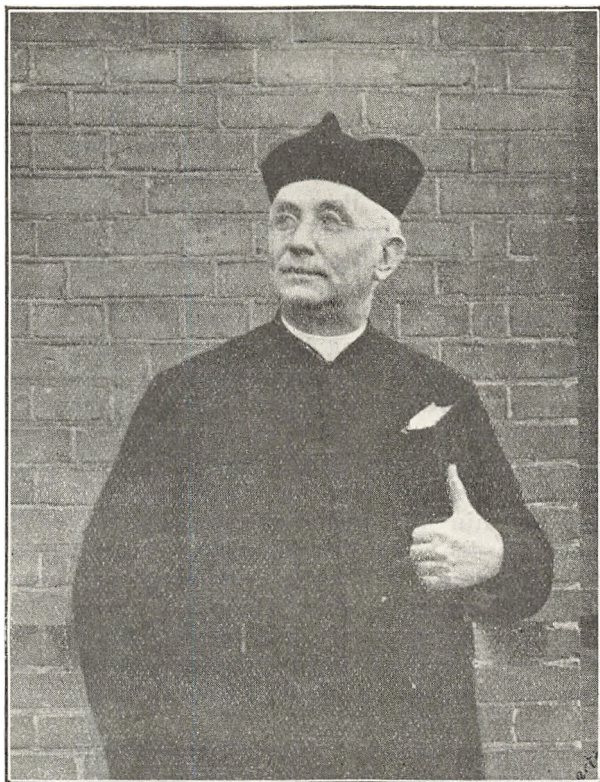
Men helt overraskende kom Dødsfaldet ikke. Pater Günther har i de sidste Aar følt sig meget svag. Han var for nogle Uger siden blevet indlagt paa Elisabethhospitalet. Her viste det sig, at der foruden Sukkersygen var traadt Lungebetændelse og Lungehindebetændelse til. Den 4. August Kl. 5 om Morgenen sov den gamle Præst ind, styrket af de hellige Sakramenter.

Pater Ludvig Günther var Søn af Murermester I. C. Günther og tilhørte en gammel katholsk Slægt. Han blev født d. 18. Februar 1862. Efter at have fuldendt Skolegangen i St. Knuds Skole var han en kort Tid i Murerlære hos sin Fader. Men Bøgerne vinkede, og han kom ud paa Andreaskollegiet, hvor han var Elev fra 1878 til 1882. Efter at have taget Studentereksamen studerede han Jura i 5 Aar. Men Tanken om at blive Præst havde længe arbejdet i ham, og i 1887 traadte han ind i Jesuiterordenen. Han studerede dels i Holland, dels i England og blev præsteviet 1895. I 1899 begyndte han sin Virksomhed som Lærer paa Andreaskollegiet, hvis Bestyrer han blev i 1906. Han var stadig Skolens Bestyrer lige indtil Andreaskollegiets

Nedlæggelse i 1920. I 1922 — efter Pater Evers's Død, — blev han Sognepræst ved Andreas Kirken.

Pater Günthers Navn er uløseligt knyttet til den katolske Ungdomssag.

Allerede som Bestyrer kom han Ungdommen paa nært Hold. Han var en fremragende Pædagog, og Kollegiets Blomstring skyldtes ikke mindst hans faste og kyndige Styrelse,

Men endnu mere end Skolemand var han Sjælesørger. Det laa ham meget stærkt paa Sinde at bevare den Ungdom, der forlod vore Skoler, for Livets Farer. Derfor tog han i 1910 Initiativet til, at »Ungdomsværnet« blev grundet. Alt, hvad der i det og de følgende Aar blev gjort for Ungdommen, og det er ikke lidet, var Pater G. Ophavsmand til.

Pater G. var ikke blot Fører paa dette Omraade, men udførte personlig et meget stort Arbejde. Han oprettede et Kartotek over alle katolske unge og førte det videre i

Aarenes Løb. I 1912 (d. 3. Sept.) begyndte han at gaa rundt paa Besøg hos de unges Familier. I 5 Aar — lige indtil den 24. Juli 1917 — tog han hver Tirsdag ind til Byen for at begive sig paa Vandring Trappe op og Trappe ned den udslagne Dag. Hvilket Eksempel paa Offervilje og apostolisk Iver!

I 1916 begyndte han Udgivelsen af det første katolske Ungdomsblad »Ungdomsvennen«, som udkom, indtil det i 1918 blev afløst af »Katholsk Ungdom«. Ogsaa dette Blad staar i stor Gæld til Pater G. Da det nemlig, allerede i den første Tid, gennemgik en alvorlig Krise, var det ham, der reddede det.

A. C.s Foredragsrækker og Højskolen havde i ham en stor Støtte. Man vil ogsaa mindes ham ved Friluftsmøderne i Dyrehaven under »Vor Frues Bøg«. Det var iøvrigt ham, der gav det udkaarne Træ dette skønne Navn.

Hvor har Pater G. ikke virket ivrigt og trofast med Mund og Pen i de mange Aar. Han talte og skrev et sjældent skønt og fuldttonende Dansk. Han var en af vore ypperligste Prædikanter, og hvor ofte har han ikke ved vore store Sammenkomster staaet paa Talerstolen som Festtaler. Rundt omkring i Landet har han givet Eksercitier atter og atter. Det er umuligt andet, end at han har udrettet store Ting ved sit klare og hjertevarme Ord.

Han har en stor Andel i vor Salmebogs Redaktion og var allerede ivrigt beskæftiget med Forberedelsen af den nye Salmebog-Udgave. Han har forfattet et lille Skrift »Min Religion og min Livsanskuelse« og skrevet en Mængde Artikler i Varden, Nordisk Ugeblad, Ungdomsvennen og Katholsk Ungdom. Af særlig Betydning var hans Oversættelse af Rauschens store Haandbog i den katolske Religion. Han interesserede sig levende for det katolske Foreningsliv og var en yndet Oplæser ved katolske Sammenkomster. Han var en Mester i baade alvorlig og skæmtefuld Oplæsningskunst.

Allerede som Student stiftede han Foreningen »Unio«, som altid havde hans levende Interesse.

I de senere Aar har han været gejstlig Raadgiver for Danske katolske Kvinders Forbund, og her gjorde han en stor Indsats.

Hans Liv var saa rigt paa Aktion og Interesser! Hvis det ikke er lykkedes os at faa det med altsammen i denne Artikel, maa man derfor tilgive os det.

I en følgende Artikel berettes om hans Gerning som Sognepræst. Her vil vi da nøjes med at karakterisere ham som den sjældent samvittighedsfulde, flittige og menneskekærlige Sjælesørger. Han var Præst til sin Sjæls inderste. Altid var han bekymret for Sjælenes Frelse.

Alle, der staar i Gæld til ham, og det er vel os alle-sammen, maa søge at afbetale lidt af den ved at bede for ham — om han skulde have det Behov — at Gud snarligt maa skænke ham Arbejdets velfortjente Løn. C. B.

Sognepræsten.

Mindeord om Pater Günther.

En Sognepræst, en Hyrde, en Fader er taget bort; en hel Menighed er i Sorg. Det er næsten umuligt at forstaa, at det virkelig er Tilfældet, at vi har mistet vor kære Fader, at vi ikke mere skal se hans hvide Hoved, hans milde Smil, at vi ikke mere skal høre hans vidunderlige Prædikener. Vi vidste jo nok, at Pastoren var daarlig, men at vi skulde miste ham, det havde vi ikke tænkt os. Vi havde haabet, at hans Energi skulde bære ham over Sygdommen, den Energi, som fik ham til at staa op af Sengen og holde Søndagsprædiken — for sidste Gang — Søndag den 20. Juli. Jeg husker, jeg bad ham lade være, syg som han var, men det kunde der slet ikke være Tale om, Menigheden maatte have sin Præken. At tale om Savn nu er for fattigt; det er for os alle uforstaaeligt, hvorledes vi skal kunne undvære ham. Hvor elskede han sin lille Kirke og sin Menighed, og hvor var han opfindsom, naar det gjaldt om at smykke den. Hvor vi end ser i Kirken, bærer den Minde om hans rige Kærlighed og Offervillie, Udvidelse af Pladsen til Koret, Orgelets Ombygning, Relikviagemmer i Maria- og Andreas-Altret, den nye Gitterport, Ligkapellet o. s. v. Hvor har vi meget at takke Dig for, kære Pastor. Nu samles Din sørgende Menighed, Dine Børn, for sidste Gang med Dig ved Begravelsen, og saa skal Dit Legeme hvile ude hos os, tæt ved Din elskede Kirke. I vor store Sorg over at have mistet Dig, vil vi ikke glemme at sige Dig Tak for alt, for al Din rige Kærlighed og alt Dit Arbejde, og vor Tak skal stige som en inderlig Bøn til Barmhertighedens Gud om, at han vil tage imod sin tro Tjener og skænke ham Retfærdighedens Krone i Evigheden. Ja, kære Pastor Günther, bed for os alle, bed for Din Menighed, Dine Børn, at vi engang maa samles med Dig i Lysets Boliger.

Ære være Dit Minde.

A. H.

Resultatet.

Det store Stævne i Horsens hører nu Historien til, Slaget er endt. —

Der er ikke sparet paa Ros til Arrangørerne, og saavel de ydende som de nydende er blevet en interessant Oplevelse rigere. — Hvad nu?

Lad os tænke, at vi tager et stort Sold og deri anbringer alt, hvad vi har oplevet paa selve Stævnet, alt, hvad vi har hørt og læst om det baade før og efter (det sidste gælder navnlig dem, der ikke var saa heldige at være Deltagere), og saa ryster vi saa længe, til der ikke er mere der gaar igennem.

Først og fremmest finder vi en meget stor Portion ren-dyrket Catholicisme.

Johannes Jørgensen sagde, at vi er naaet dertil, at man finder til Kirken via Danmark. Det er altsaa katolsk Danskhed, ikke dansk Catholicisme. Det er Danskerne, der vænner sig til Kirken, som den er.

Vi saa Folk af alle Stænder mødes i Horsens fra alle Landets Egne, fra København og Køge til Lemvig og Thisted. Der kom Gæster fra henved 20 af Landets Købstæder. Jo jo, vi er godt fordelt. Brødet bliver ogsaa bedst, naar Surdejen er æltet godt ind.

Og nu alle de Katholiker, (af hvilke en hel Del, som Politimesteren i Lemvig udtrykte sig, sidder paa den yderste Revle), der paa een Gang saa sig omgivet af saa mange Trosfæller, hvad har Mødet ikke haft at betyde for dem, og hvad har de ikke kunnet tage med hjem derfra. Stævnet samlede mange løse Traade, og nu er Knuden knyttet.

Se i Soldet! Nogle finder Begejstringen for Kirkens Sag, andre, de mere jyske, den taknemlige Glæde, den der holder. Der ligger Virketrangen, Lysten til at gøre noget for Kirken. Den ligger til Jer, Danmarks unge Katholiker. Grib den og brug den. I bliver først rigtig glade over, at I er Katholiker, naar I har haft Anledning til at tage et Krafttag for Kirkens Sag.

Alle vi, der mødtes i Horsens, er nu spredt over det ganske Land, hver i sit Kald, men hver især har vi taget noget med hjem af det gode, der lod sig sigte fra, og det beholder vi, og med det vil vi virke. Udbredelse af den katolske Presse er en smuk og stor Opgave, missionerende indadtil. Den var Stævnets Hovedemne, og den Opgave gør vi til vor. Vi kender nu vor Presses Betydning for vor egen katolske Udvikling, og ud fra den Betragtning, at det, der i denne Forbindelse er gavnligt for mig selv,

ogsaa vil være i Stand til at nytte og glæde min Næste, vil vi søge at skaffe de katholske Blade Indpas i alle katholske Hjem. At vi er Katholiker og i vore Omgivelser er kendt som saadanne, virker interesserende udadtil. Der er Brug for enhver af os, der har Lyst og Trang til Virke. De store Evner bliver let opdaget og taget i Brug, de smaa virker i det stille og udretter ofte mest. —

Vald. Kallan.

Fra Hovedstad og Provins

Ny Klub i Odense.

En mindre Kreds af Odense Menigheds Medlemmer har dannet en selskabelig Klub under Navnet

»Sct. Albani Klub«.

Formaalet med Klubben er at samle Menighedens Medlemmer til selskabelige Sammenkomster, afholde underholdende og belærende Foredrag af saavel indenbys som udenbys Foredragsholdere, fremvise Lysbilleder, afholde Julefest, Sommerudflugt o. s. v. Kontingentet er sat til 50 Øre — 1 Kr. eller 2 Kr. pr. Maaned, og enhver kan selv bestemme det Kontingent, man vil betale, alle Medlemmer har lige Ret; dette er ordnet saaledes, for at alle skal kunne være med; arbejdsløse kan blive fritaget for Kontingent, ligesom de, der ikke har Raad til det, kan nøjes med at betale 25 Øre pr. Md.

Alle Sammenkomster og Foredrag skal saa vidt muligt være gratis for Medlemmerne.

Udenbys Menighedsmedlemmer kan ogsaa blive Medlemmer af Klubben. Indmeldelse kan ske hos Herr Aage Petersen, Dronningensgade 15, Telf. 3260.

Man haaber, at alle i Menigheden vil melde sig ind i Klubben, da dens fornemste Opgave skal være at samle alle. Bestyrelsen vil være alle Præster og Lægmand, der kunde have Lyst til i Løbet af Vinteren at holde et Foredrag, en Oplæsning el. lign., meget taknemlig for at modtage Tilbud herpaa, Adresse Papirhandler Aage Petersen, Dronningensgade 15, Odense.

Retræte i Skævlund Mølle.

I Dagene fra 28.—30. Juli holdtes i den katholske Ungdoms Feriehjem, Skævlund Mølle i Bjerre Herred, en Retræte for Damer. Man kan vanskeligt tænke sig et der-

til mere egnet Sted end denne skønne, stille Egn og den gamle Mølle med det lille, intime Kapel, der i al sin Simpelhed har en særegen Stemning (synes vi da). I disse tre Dage var der nu ogsaa noget ganske særligt: Tilstedeværelsen af det Allerhelligste — for første Gang i Møllens Historie.

Retræten lededes af Højærværdige Pater Ballin, Vejle, som i den lange Række Foredrag og Konferencer førte os rundt paa saa at sige alle Omraader af vor Religion, og som utrætteligt og med en Hjælpsomhed, der ingen Grænser kendte, stillede sig til Tjeneste for os alle fra første Begyndelse, til den sidste Tone af det afsluttende Te Deum var hendøet. Maatte disse Linier staa som et svagt Udtryk for vor Taknemlighed mod Hr. Pater Ballin.

Megen Tak skylder vi ogsaa den, som havde sørget for, at Retræten kom i Stand, og som tillige med kærlig Omtanke og paa bedste Maade havde ordnet alt, hvad der angik de materielle Fornødenheder. Vi vil altid med Glæde mindes denne vor første Retræte. Deo gratias!

A. M. O.

En Udnævnelse.

Hr. Pastor Knud Ballin er blevet udnævnt til Kapellan ved St. Ansgars Kirke i København.

Mosaik.

En Nonne bag Rattet.

Søster Hvilanda Farmandy har i Sopron (Ungarn) søgt om Kørekort for Automobil. Hun har tilbragt 10 Aar i Amerika, og da hun skulde vende tilbage til Ungarn, fik hun et Automobil (Værdi £ 560) i Foræring af sine Venner. Hun førte selv Vognen i Amerika og fra Ankomststedet i Europa til Budapest. Hun viste stor Dygtighed i at behandle Maskinen og bestod Prøven med Glans.

Lad os sejle langs Kysten. Rum Sø gør os svimmel og slaar sig paa Nerverne. Lad os øve os i visse smaa Dyder: dem, der stemmer overens med vor Ringhed. Sæt Tæring efter Næring.

*

Man behøver kun at skamme sig over Tjenstvillighed, naar man støtter en daarlig Sag eller kun støtter en god Sag middelmaadigt.

*

Hvis du vil være elsket, vær da elskværdig!

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aabenraa	Kl. -	Kl. 9 ⁸ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» -
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9	» -	» -
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk ..	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....	» -	» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 8	» 10	» -
Rudkøbing	» 10	» -	» -
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10 (m. And.) » 5		
1. Sønd. i Maaneden	» 8	» 10	» -
Sønderborg, (Kongevej 27). Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	Kl. 10. [Om Hverdagen Kl. 7 ¹ / ₂].		
Tønder (Statsskolens Anla), første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» -

Gudstjeneste i Dragør holdes Søndag d. 10. August
Kl. 9¹/₄, Øresundsallé 13.

A. C. Torsdag den 14. Aug. Kl. 8. Sammenkomst i »Krøyers
Have«, Pileallé 18.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

Husassistent i København.

af en Dame ved Syning og Istand-
sættelse af Tøj, en Dame flink til
Kontorarbejde og Husgerning,
en 16-aarig Pige god til at om-
gaas Børn samt flink til alt i
Hjemmet.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegnning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

10. Aug. Laurentius. — 9. Sønd. e. Pintse.	17. Aug. 10. Sønd. e. Pintse. Marias Optagelse i Himlen.
11. — M. Tiburtius og Susanne.	18. — M. Dag i Oktaven af Marias Optagelse.
12. — Ti. Clara.	19. — Ti. Johannes Eudes.
13. — O. Hippolyt og Cassian.	20. — O. Bernhard.
14. — To. Vigilie til Marias Optagelse.	21. — To. Johanne Francisca Fremiol af Chantal.
15. — F. Marias Optagelse i Himlen.	22. — F. Oklav af Marias Optagelse.
16. — L. Joachim, Jomfru Marias Fader.	23. — L. Filip Benitius.

Ugens Messebønner.

10. Aug. S. Laurentius (1038—860); 2. Søndagen (684—519). — Slutningsevangelium: Søndagens (686—521).
11. — M. Tiburtius og Susanne (N.-M. 1041); 2. Den foregaaende Søndag (N.-M. 684), 3. Om de helliges Forbøn N.-M. [120]. — Der kan ogsaa læses den foregaaende Søndags Messe (N.-M. 684); 2. Tiburtius og Susanne (M.-M. 1041), 3. Om de helliges Forbøn.
12. — Ti. Clara (1042—864).
13. — O. Hippolyt og Cassian (1042—864); 2. Om de helliges Forbøn [120]—[105]. 3. Efter frit Valg.
14. — T. Vigilie til Marias Optagelse (1043—868); 2. Eusebius ([47]—[47]), 3. Om den Helligaand (120)—[105].
15. — F. Marias Optagelse i Himlen (1044—868).
16. — L. Joachim, Jomfru Marias Fader (1047—872).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

I en ellers komplet Samling af »Varden«s Aargange mangler blot Hefte 5 og 10 af 7. Aargang (1909). Skulde nogen være i Besiddelse af disse to Hefter og være villig til at afstaa dem, saa vilde Ugebladets Redaktion med Taknemmelighed tage imod dem.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne.

Vor kære Broder

Pater Ludvig Günther,

Sognepræst ved St. Andreas Kirke i Ordrup, døde i Dag efter længere Tids Sygeleje.

København, d. 4. August 1930.

Hermine Mariboe,
f. Günther.

A. V. Günther,
Murermester.

R. I. P.

Begravelsen finder Sted fra St. Andreas Kirke (Ordrup) Lørdag d. 9. Aug. Kl. 10 Form.

Den kære afdøde anbefales til alle Trosfællers Forbøn.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Patrø 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 33.

Søndag den 17. August.

1930

INDHOLD: Om Troløshed. — Vi og Helgenerne. (II.) — Fra den vide Verden. — De katholske St. Olav-Festligheder i Norge. — Biskoppens 60-aarige Fødselsdag. — Pater Günthers Begravelse. — Johannes Jørgensen paa Askov og i Kolding. — Mosaik. — Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messer-bønner. — Avertissementer.

Om Troløshed.

Af afd. Pater *Ludvig Günther*.

»Man kan ogsaa udenfor Kirken tækkes sin Gud og vinde hans Fred.«

Det sagde du ikke dengang, da du var en varm og ivrig Katholik. Den Undskyldning fandt du først paa, da du var paa Vejen bort fra din Tro. Saaledes taler jo enhver, der ikke indretter sit Liv efter Religionen, men søger en Religion, der passer til det Liv, han vil føre. Bag Ord af saadant eller lignende Indhold forskanser Tusinder sig for at døve deres Samvittighed og vinde Medhold hos ubegavede eller slette Mennesker. Ved du ikke godt selv, at din Paastand er urigtig? Hvorfor lyver du for dig selv? Det nytter os ikke noget at kalde Gud »Herre«, naar vi ikke tillige »gør hans Villie«. Sandheden er den, at et Menneske, der een Gang har hørt Kirken til, aldrig kan blive overbevist om, at dens Modstander har Ret, og aldrig

kan blive frelst uden gennem den indre og ydre Forbindelse med Kirken og dens Naademidler.

Den, der aldrig har lært Kirkens Sandhed at kende, kan naa til Gud uden at staa i Kirkens ydre Samfund, men det kan hverken du eller nogen som helst anden troløs Katholik.

Men det er maaske slet ikke i Kraft af en bestemt kirkefjendsk Anskuelse, at du har holdt op med at udøve din Religion. Maaske foreligger der ikke engang saa megen Anledning som et Sammenstød med Præsten eller et Mellemværende med en Trosfælle. Gennem umærkelige Overgange er du kommen bort fra din Tro.

Det begyndte med Forsømmelse af Søndagspligten een Gang, nogle Gange...

Der kom en Paaske, hvor det trak saa længe ud med Sakramenternes Modtagelse, at der ikke blev Tid til den inden for den givne Frist.

Gamle Bekendtskabers Ophør og nye Venskabers Indgaaelse løsnede Forholdet yderligere.

Og nu staar du, hvor du staar!

Ikke saaledes, at din Samvittighed er bragt til Ro, vel? Ofte, naar du har lagt dig til Hvile efter Dagens Slid, og Natten omgiver dig med bevidst Gravmørke, før du sover ind, da er der noget i dit Indre, der siger: »Som jeg lever, maa jeg ikke dø.« Ikke sandt?

Kære! Det er Naadens Stemme. Den foreholder dig din Karakterløshed og ganske uforsvarlige Letsindighed i en Sag, hvor det gælder om evigt Liv og evig Død...

Troløse! Hvorledes skal det gaa dig?

Dag for Dag kommer du Døden nærmere.

Gud glemmer ikke, hverken hvad han har gjort for dig, eller hvad du har forøvet mod ham.

Vend om! Du bliver modtaget med aabne Arme.

Men vil du lære et Middel at kende til at opnaa Omvendelsens Naade, saa er det dette: Vær barmhjertig! Vær mild og god mod fattige! Trøst de bedrøvede! Besøg de syge! Gud lader sig ikke overgaa i Kærlighed.

Vær barmhjertig mod din Næste!

Vær især barmhjertig mod din egen arme Sjæl, du stakkels troløse Menneske, som stod saa højt og faldt saa dybt.

Lad dig for Guds og din Sjæls Skyld finde af ham, der søger de vildfarende! — — — — —

(Et Brudstykke af en Artikel i »Nordisk Ugeblad«
af d. 2. Febr. 1913.)

Vi og Helgenerne. (II.)

Foruden Paakaldelse kender vi endnu andre For-
mer for Helgendyrkelse. Som de, der lever paa
Jorden, fejrer deres Fødselsdage, saaledes ihukkommes i
Kirken hvert Aar de Helliges Fødselsdag for Himlen. I
Messeofret højtideligholdes deres Minde. Kirker bygges,
Altre rejses, Klokker støbes, Hospitaler, Skoler og lignende
Institutioner aabnes og faar en Helgens Navn. Titler som
Martyr, Kirkelærer, Bekender og andre er ogsaa tænkt og
anvendt som Hædersbevisninger. Der synges Salmer og
holdes Lovtaler for dem; vi kender Vigilier og Vigilie-
fastedage forud for Helgenfester og Processioner paa selve
Festdagene. Ved Daaben og Firmelsen vælges en Helgens
Navn; Bispedømmer og Lande stiller sig under en eller
flere Helgeners Beskyttelse.

Paa denne og endnu flere andre Maader dyrker vi
Himlens Beboere. De er et klart Udtryk for den Høj-
agtelse, Beundring og Kærlighed, som vi føler overfor den
aandelige Storhed, Overlegenhed og Værdighed, vi møder
hos dem. Denne Dyrkelse er paa den ene Side ganske
forskellig fra den Hyldest, vi bringer den
trefoldige Gud. Ham tilbeder vi, d. v. s. hylder vi
som alle Tings Skaber, Herre og Maal; han hæver sig saa
højt over sine Skabninger, at Afstanden bliver en Uende-
lighed. Paa den anden Side er den heller ikke det
samme, som vi føler og tilkendegiver, naar vi
i det borgerlige Liv vil hædre Mennesker, der
paa Grund af glimrende naturlige Egenskaber, fremragende
Dygtighed eller Stilling og Værdighed gør et dybt Indtryk

paa os. Helgendyrkelsen er hverken det første eller det andet.

Den beror paa noget, som Skriften antyder med den Bemærkning, at vi er skabt i Guds Billede og efter hans Lignelse. Allerede rent naturligt set er vi et Billede af Gud, fordi vi har en udødelig Sjæl med Forstand og fri Vilje. Endnu mere gælder dette Ord om Mennesket i Naadens Tilstand, om den Kristne, hvis Bestemmelse det jo er at blive ligedannet med Guds Søns Billede og gennem, med og i Jesus Christus at faa Del i den guddommelige Natur (2. P. 1,4). Hos de Hellige i Himlen er denne overnaturlige Lighed med Gud og Delagtiggørelsen i hans Natur ved den Herlighed, der er gaaet ind til, saa overvældende stor, at den ganske af sig selv fremkalder en særegen Dyrkelse. Den er i Grunden ikke andet end en Anerkendelse og Lovprisning af Herrens Godhed og Barmhjertighed mod svage Mennesker og af Christi Naades Kraft, som frembringer disse herlige Skikkelser i Guds Rige.

Det siger sig selv, at saadanne Æresbevisninger er lige saa fjerne fra Afgudsdyrkelse eller Overtro, som naar vi f. Eks. beundrer den Storhed og Skønhed, den Kraft og Virkeevne, vi opdager i den os omgivende synlige Verden. Disse Ting forkynder os Skaberens Ære, og vi lovpriser og takker ham derfor.

Endnu noget andet maa være indlysende. Vi ved, at den overnaturlige Kærlighed til Gud nødvendigvis fører til overnaturlig Kærlighed til vor Næste, som jo er Guds Billede, og at Næstekærligheden ikke ophæver Gudskærligheden, men stadfæster og bekræfter den. Paa samme Maade leder den Tilbedelse, hvormed vi ærer Gud og Christus, hen til Helgendyrkelse, fordi den Allerhøjeste netop i de Hellige aabenbarer sin egen overnaturlige Herlighed og Skønhed. Og det er ganske sikkert, at vor Gudsdyrkelse vilde være meget mangelfuld, hvis vi nægtede Helgenerne den Ære, der tilkommer dem som Herrens Venner og Husfæller.

Dette har altsaa været de Kræfter, der formede Kirkens Praksis med Hensyn til Helgendyrkelsen ned gennem Tiderne. Det viser sig, at det navnlig var den logiske Tænk-

ning, der gjorde sig gældende paa dette Omraade. Den saa de Kendsgerninger og Antydninger, som fandtes i Arvelæren og Skriften, drog sine Følgeslutninger af dem og kom til de kendte Resultater. Næste Gang skal vi høre, hvor meget man kan finde i de hellige Bøger om dette i vore Egne saa omstridte Emne. F. K.

Fra den vide Verden

MARIAKONGRESSEN I LOURDES.

Under Forsæde af Kardinal Verdier, Ærkebiskop af Paris og pavelig Udsending, er Mariakongressen i Lourdes blevet afholdt (fra d. 23.—27. Juli). 30 Ærkebisper og Bisper og en mægtig Skare Pilgrimme fra alle Verdens Lande har taget Del i de festsige Gudstjenester, Manifestationer og Forsamlinger, der i særlig Grad gik ud paa at vise den hellige Jomfru Ære. Frankrigs mest eminente Prædikanter og Foredragsholdere har ladet sig høre. De civile Myndigheder har været fyldigt og smukt repræsenterede.

Følgende Emner er blevet behandlede: Læren om Marias ubesmittede Undfangelse, Aabenbareelserne i Lourdes, Miraklet (i apologetisk Belysning), og Renhedens Dyd.

Løvrigt har der fundet storslaaede Ceremonier Sted: Processioner og Optog inden for Lourdes pragtfulde Esplanader og igennem Byen, som overdaadigt var smykket med Guirlander, Flag og Blomster. Især bugnede det med Blomster, som paa Opfordring af Mgr. Gerlier, Biskop af Tarbes og Lourdes, var blevet sendt til Lourdes fra alle Dele af Frankrig og fyldte mange Wagoner.

Pilgrimsskaren, som har taget Del i disse Fester, har mindst været paa 100 Tusinde.

HOSPITALSBRANDEN OG FLYVEMASKINEN.

Til hvor stor Hjælp en Flyvemaskine kan være, naar der indtræder Katastrofer, viser følgende. Et stort Hospital i Mackenzie (Nord Canada) staar i Flamme. Den apostoliske Vi-

kar for Mackenzie, Biskop Breynat, bestiger uforfærdet en Flyvemaskine for at faa et Overblik over Brandens Størrelse. Han begiver sig derefter sporenstrengs til Regeringen i Ottawa for at fremstille Situationen og anmode om Midler til hurtigst muligt at genrejse Hospitalet.

EN KONGREGATION AF INDFØDTE SØSTRE I SYDINDIEN.

Den hellige Fader har meddelt Biskoppen af Mangalore Tilladelse til kanonisk at oprette en Kongregation af indfødte Søstre under Navnet »den lille Blomsts Søstre«. Disse Søstre har viet sig Skolearbejde og Undervisning af Katekumener. Kongregationen har bestaaet i 8 Aar. Den bliver ledet af en indfødt Præst og tæller i Øjeblikket 40 Medlemmer, som i 5 Sogne holder 10 Skoler.

De katholske St. Olav-Festligheder i Norge.

Festlighederne aabnedes Søndag den 27. Juli med en Pontifikalmesse i St. Olavs Kirke i Trondhjem. Som Indledning hertil begav sig en højtidelig Procession fra Præstegaarden ind i Kirken. I denne deltog den norske Biskop Offerdahl, Biskop Müller fra Sverige og Biskop Brems fra Danmark. Sognepræst van der Velden holdt Festprædikenen.

Om Mandagen holdtes den højtidelige Gudstjeneste i St. Elisabeths Hospitalets Have. Kl. 9¹/₂ satte Processionen sig i Bevægelse fra St. Olavs Kirke. Forrest gik Sognepræst van der Velden og Ministranter. Derefter fulgte katholske Mænd og Kvinder med Faner. Endvidere: Dominikanerinder, St. Josefssøstre, St. Elisabethssøstre, Vor Frue Søstre og Borromæussøstre. Dernæst Gejstligheden: Pastor Irgens førte an, saa fulgte Bisperne: Brems, Müller, Buckx (Finland) og Pearson (Lancaster, England). Endvidere: Sognepræst, Mgr. Kjelstrup, Dominikanerpatrene Lutz og Vanneufville, tre Patres fra Jesu og Maria Hjerte Ordenen, Provincialen Pater Scollen, Patrene Witte og Brodmann. Til Slut fulgte i Bil Biskop Offerdahl ledsaget af Sognepræst Riesterer.

Med Bøn og Salmesang bevægede Processionen sig gennem Elvegaten hen til St. Elisabeths Hospital. Sangen blev ledet af Sognepræst Krijn. Et meget stort Antal forbi-passerende blev staaende for at betragte dette sjældne Skue.

Trondhjem-Bladet »Dagsposten« skriver herom: »Katholikene lod sig ikke afficere av de mange nysgjerrige blick. Prestene og nonnene skred frem med en verdighet og en forklaret ro preget i sine ansikter, som om de var sitt hellige kall her på jorden bevisst. Og lægfolk mumlet sine bønner og sang sine salmer på en måte, som må avtvinge oss den største respekt.«

I Hospitalshaven læste Biskop Müller nu Messe ved et provisorisk Alter, som var smykket med røde og gule Roser og overskygget af en stor Baldakin. Prædikenen blev holdt af Pastor Riesterer.

Denne Prælatmesse blev overværet af ca. 300 Katholiker og en Del Protestanter. Trondhjem-Bladene skildrer Gudstjenesten som overmaade stemningsfuld og højtidelig.

»Norske kvinners katolske forbund« holdt en »Tefest« Kl. 12. Her var bl. a. Gejstligheden og en Del udenlandske Gæster til Stede. Forbundets Formand, Fru Anne Backer, holdt Tale paa Fransk og Norsk og overrakte Biskop Offerdahl en Gave paa 800 Kr. til det katolske Kapel paa Stiklestad.

Om Eftermiddagen var der Andagt i St. Olavs Kirke, og om Aftenen samledes alle til et stort Festmøde i Haandværkerforeningens Sal.

Herom skriver »Dagsposten«:

»Biskop Offerdahl blev hilst med mektig bifall da han besteg talerstolen. På sin egen lune og gemytlige måte frembar han sin katolske hilsen til de tilstedeværende. Vi er kommet sammen under litt friere forhold enn ved våre gudstjenester, uttalte biskopen. Olav var nok en helgen, men samtidig var også han et menneske. Han holdt også sine fester og der gikk det ganske gemytlig til.

Biskopens lille og hjertelige velkomsthilsen høstet sterkt bifall. Og vi forstår så godt katolikkens dype hengivenhet for sin høit elskede biskop. Den pavelige makt biskop Olav av Selja er forlenet med, gir ham myndighet til å herske over den hellige kirkes medlemmer i Norge. Men bak det biskoppelige violette ornat skjuler sig et herlig menneske. Der lå noget underlig forklarende over biskopen der han stod på talerstolen. Samtidig lå der i biskopens lune blick og hjertens gode opptreden dette tillitsfulle og forsonende som bevirket at alle blev som tryllebundet av hans ord.

Biskopens stemme besitter ikke tordenens rullende larm. Med sin svake tone er den snarere farvet av mildhetens og forsonlighetens fromhet. Hvert ord som falt fra biskopens munn vet vi kommer fra hjertet, og der finnes også ressonans i våre hjerter, hvad enten disse sogner til den

katolske eller lutherske tro. Med biskop Offerdahl har den katolske kirke fået en verdig primas i Norge.«

Efter at Pastor Irgens havde holdt en hjertelig Velkomst-tale for Biskop Pearson fra England, og den skønne Olavshymne var blevet afsunget, holdt Sognepræst, Mgr. Kjelstrup Festtalen.

Han paaviste, at Olav-Jubilæet kun med virkelig Berettigelse kan fejres af de norske Katholiker. »Den Arv, Olav gav os, er den hellige katholske Tro, og de uendelige Goder, som den besidder. Den katholske Tro beskytter Moderskabet og Ægteskabets Uopløselighed. Offervilje er et af de største Krav i det katholske Kristenliv. Gennem vort Offer kan vi give Kristendommen den Plads tilbage, den havde paa Olavs Tid.

Norges officielle Kristendom besidder ikke den Myndighed, som skal til for at værne Landet mod den moderne Hedenskab. Kirken skal ikke være en Ventesal, hvor Videnskaben raader, og hvor vi sværger snart til den ene og snart til den anden, indtil vi dør i Uvished. Maatte Norge blive, hvad det engang har været. Den hellige Arv, vi fik fra vore Forfædre, maa vi værne.«

Den hellige Fader havde sendt en egenhændig Skrivelse i Anledning af Olavs-Jubilæet. Den blev nu oplæst af Biskop Offerdahl.

»Vor fælles Fader har erindret os,« sagde derpaa Mgr. Offerdahl. »Lad os takke ham med et trefoldigt Hurra. Det er maaske lidt verdsligt, men ved en Lejlighed som denne dog paa sin Plads.«

Og saa rungede der tre kraftige Hurra til Pavens Ærc.

Herefter bragte de udenlandske Biskopper Hilsener fra deres Lande. Biskop Brems udtalte bl. a.: »Vi danske vilde hellere end gerne være kommet i stort Antal. Lysten er stor, men Pengepungen er tom. Maatte Vorherre lade det dryppe lidt mere i den, saa vi atter kan mødes ved næste Jubilæum.«

Derpaa talte den kendte Højskolemand og Konvertit, Lars Eskeland. Mødet sluttede med Afsyngelsen af »Ja, vi elsker —«.

Valfarten til Stiklestad.

Tirsdag den 29. Juli, paa selve Kongehelgenens Fest, kulminerede Festlighederne i Valfarten til det hellige Stiklestad, hvor Hellig Olav fandt sin Død. Vi gengiver efter »Dagsposten«:

»Det katholske Kapel paa Stiklestad fik sin højtidelige Indvielse i Dag. Fra tidlig paa Morgenen drog en vældig Skare Pilgrimme med Tog og med Biler til det lille Valfartskapel for at være med i denne for Katholikerne saa

enestaaende Begivenhed. Kirken, som har Plads for ca. 200 Personer, er bygget af Træ i gammel norsk Stil. Det kunstfærdigt udførte Alter er skaaret af Frk. Knudtson fra Larvik. Olavsrosen er skaaret i Alteret. Christusbilledet paa Krucifikset er lavet i Oberainmergau efter Mønster fra Skaftaa Kirke i Telemark. En stor Fregat er ophængt i Kirken. Denne er skænket af Fru Sigrid Undset. Døren til Kirken har to Vinduer forsynet med Gitter, dette for at Pilgrimmene kan se, hvorvidt der holdes Gudstjeneste i Kirken. I modsat Fald vil de bede deres Bønner udenfor. Kirken er bygget saaledes, at den kan forlænges. Naar dette sker, vil den nuværende Kirke blive indrettet til Kor og det nuværende Kor til Sakristi.

Kl. 10 holdtes Friluftsmesse udenfor Kirken. I den Anledning var Alteret flyttet ud i det fri. I Messen deltog bl. a. en Del franske Turister fra Turistskibet »Mexique«. Størstedelen af disse var Studenter ved Universitetet i Caën i Normandiet. Disse drog til Stiklestad paa fastende Hjerte for at kunne modtage Alterens Sakramente. Messen blev læst af Abbed Colmer, Professor ved Sancte Marie Universitetet i Caën, assisteret af Sognepræst Krijn. Derefter holdtes Prædiken paa Fransk. Denne skønne Messe havde samlet mange Tilskuere, ogsaa Protestanter, og alle deltog med Ærbødighed i denne højtidelige Handling.

Kl. 7 om Morgenen begav Pilgrimmene sig paa Valfart til det nye Kapel paa Stiklestad. Natten blev for fleres Vedkommende tilbragt i Byens to katholske Kirker, hvor der blev læst flere Messer. Oprindeligt var det Mening, at Processionen skulde gaa fra Værdalen Station til Stiklestad, men der blev nedlagt Forbud mod dette af Hensyn til Færdselen paa Vejene. Af den Grund udgik Processionen fra den Æresport, som var rejst Sydvest for Stiklestad Kirke. I Spidsen for Processionen gik Sognepræst van der Velden og Pastor Sund, hvorefter fulgte Kordrengene med det norske Flag og det pavelige Banner. Videre kom de katholske Mænd og Kvinder under hver deres Fane. Flere af de katholske Kvinder var klædt i Nationaldragter. Derefter fulgte omkring 30 Nonner i deres særlige Ordensdragter. Til Slut kom de gejstlige, nemlig: de fire Biskopper Brems, Müller, Pearson og Buckx i deres biskoppelige Ornater. Derefter fulgte Sognepræsterne Riesterer og Kjelstrup, Præsterne Irgens, Thems og Rotier, Patrene Lutz og Borsboon, Witte og den engelske Jesuitpater d'Arcy. Sidst gik Biskop Offerdahl smilende og ærbødig hilsende til de mange, som stod langs Vejene. I Processionen deltog endvidere 140 franske Pilgrimme, hvoraf 5 Verdensgejstlige og 3 Dominikanerpatre, hvoraf den ene skal blive i Norge.

Med Sang og Bønner bevægede Processionen sig frem til det katolske Kapel. En Mængde Tilskuere stod langs Vejene og betragtede med stor Ærbødighed Ceremonierne. Ved Kirkens Indgang blev Processionen hilst Velkommen af Sognepræst Krijn, som derefter førte Processionen frem til Kapellet. Ogsaa denne Messe blev holdt i fri Luft. Kirken var for lille til at rumme de 5—600 Pilgrimme.

Pontifikalmessen begyndte Kl. 11^{1/2}. Biskopperne og Præsterne tog Plads ved Alteret, og de øvrige samlede sig foran Kirken. Foran Alteret blev Biskop Pearson iført sine Messeklæder af Præsterne Irgens, Borssboon og Fidelis. Pontifikalmessen blev læst af Biskop Pearson. Prædikenen blev holdt af Biskop Offerdahl. Biskoppen sluttede med at lyse Velsignelse over de tilstedeværende. Messen blev overværet af en Mængde Tilskuere, baade Katholiker og Protestanter.

Efter Messen traadte Biskop Offerdahl frem foran Alteret i fuldt Ornat med Messeshagel, Stav og Mitra og meddelte den pavelige Velsignelse med fuldstændig Aflad til de tilstedeværende.

Til Slut sang de norske Pilgrimme den herlige Olavshymne, og de franske Pilgrimme frembar deres Tak ved Salmen »Nous voulons Deux«.

Kl. 4 var der Middag for de katolske Gejstlige i Grenes Hotel paa Værdalsøen.

Ved 5-Tiden vendte Deltagerne tilbage til Trondhjem, hvor den vidunderlige Dag sluttede med en Andagt i St. Olavs Kirke.

Biskoppens 60-aarige Fødselsdag.

Som det var at vente, var der stærk Tilstrømning af Gratulanter til Biskoppens Villa i Valby den 7. August.

En Deputation med *Dr. d'Auchamp* i Spidsen bragte Biskoppen en overordentlig smuk Festnappe. Den var af rød Maroquin med Guldforsiringer og Foer af hvid Silke, udført af Bogbindermester *Baden*. Det første Blad (Bøttepapir) bærer Aarstallene 1870 — 1930, indkranset af nydelige Akvareller, udført af Billedhugger *Windfeldt-Schmidt*. Akvarellerne forestiller: Abbediet i Averbode, St. Norberts Kirke i Vejle, Villaen i Valby og Biskoppens Vaaben. Yderligere snykkes Bladet af Egegrene og Vildvin samt Baand i de belgiske, danske og pavelige Farver.

Det næste Blad viser et Lykønskingsdigt af Johannes Jørgensen, nedskrevet af Digleren selv. Det lyder saaledes:

*Der er et Land, hvor Løver blaa
springer blandt Hjerter røde.
Dit Hjemlands Løve, Biskop,
er ene, maatte ensom slaa
og ensom slaa og bløde.*

*Dit Land gaar fra Ardennerfjæld
til Veurner Ambrachts Enge,
men under Danmarks Bølgetjeld
du fandt et Hjemland, Biskop,
hvor ingen Bjærge stænge.*

*Paa Axels Stol i Axels Stad
du vogler Danmarks Kirke,
du værner om dens Hjærteblad
(saa ung en Blomst, saa spædt et Blad)
og Bønnen, vore Fædre bad,
skal stige for dig, Biskop!
Gud signe al dit Virke!*

Antwerpen, 1930.

Johannes Jørgensen.

Derpaa følger Navnene paa alle, der har hidraget til Pengegaven til Præsternes Pensionsfond. Der er ca. 500 Navne. Deraf er $\frac{2}{3}$ fra Provinsen.

Biskoppen modtog samtidig selve Gaven, som bestaar i Obligationer paa 5900 Kr.

En anden Deputation med Murermester A. V. Günther i Spidsen bragte Biskoppen — fra en mindre Kreds Katholiker — et skønt Relikvieskrin i Guld, smykket med mange ædle Stene og Emaljebilleder paa Siderne og Laaget.

Katholsk Klub sendte en Deputation med Blomster. Direktør *Helge Jacobsen* skænkede Biskoppen et smukt Kobberstik af Peterskirkens Indre.

Endelig har vi erfaret, at *Vejle Menighed* har sendt deres gamle Sognepræst en særlig Pengegave.

Pater Günthers Begravelse.

St. Andreas Kirke kunde ikke rumme de mange Mennesker, som Lørdag d. 9. August var strømmet til for at følge den afholdte Sognepræst til Graven.

Den højtidelige Requiem-Messe blev celebreret af Pater *Wolfsberg*, assisteret af afdødes Nevø, Pater *Knud Mariboe* (Roskilde) og Pastor *Knud Ballin*.

Til Stede var Hans Højærværdighed *Biskoppen* og ca. 25 Præster, Hds. kongelige Højhed *Prinsesse René af Bourbon* (Prsse. Margrethe) ledsaget af Hofdame A. *Ulke Ram-sing*, Deputationer for *Joseph-Søstrene*, *Elisabethsøstrene* og

Visdommens Døtre i Roskilde, Professor *Johannes Jørgensen*, samt et stort Antal andre katholske Notabiliteter.

Talen blev holdt af Sognepræst Mgr. *Otrik* (Kolding). I stærkt personlige Vendinger blev Pater Günther skildret som den dybt alvorlige og kærlige Sjælesørger. »Men naar der ved en Begravelse lyder Lovord over den afdøde, kan jeg ikke lade være med at tænke paa, at den døde — om det var muligt — vilde raabe: Ti dog stille! Der er andet, der er vigtigere nu. Kunde vi forestille os, at Pater Günther endnu en Gang stod paa Prædikestolen, hvad vilde han da sige til os? Han vilde vidne om, at han nu havde erfaret, hvad han før havde maattet nøjes med at tro. Han vilde endnu en Gang indtrængende bede sin Menighed huske, hvad han havde lært dem: tænke paa deres Sjæls Frelse. — Selv om vi vil mene, at han allerede er naaet op til Gud, vil en mere praktisk Kærlighed huske Muligheden af, at han endnu er i Renselsesstedet. Med de foldede Hænder vil vi løfte ham op til Gud . . .«

Ved Graven mindede Biskoppen om, at det just var den hellige Sognepræst i Ars' Fest og drog Sammenligning mellem den afdøde og Helgenen. Han opfordrede Menigheden til trofast at holde fast ved alt, hvad Pater Günther ved Ord og Eksempel havde lært dem.

Repræsentanter for Kollegianer-Samfundet sænkede den gamle Kollegianer-Fane tre Gange over Graven.

Murermester A. V. Günther takkede paa Jesu Selskabs og Familiens Vegne for al kærlig Deltagelse ved Broderens Sygdom og Død.

Nu hviler Pater Günther paa den smukke lille Kirkegaard udenfor Andreas Kirken ved Siden af Patres og Brødre. Mangen en Kirkegænger vil standse ved denne Grav og bede for den gamle Sognepræst, som St. Andreas Menighed skylder saa meget.

Johannes Jørgensen paa Askov og i Kolding.

Ved Studenterkredsens Sommermøde paa *Askov Højskole* har Forfatteren, Prof. *Johannes Jørgensen* holdt et Foredrag om Don Bosco. Kolding Folkeblad skriver herom: »Folk var spændt paa at høre ham. Det var ogsaa en stor Forsamling, der var mødt, den største, der har været til noget af Møderne. Han talte om Don Bosco, den italienske Opdrager, gav en Skildring af hans Liv, Udvikling og store Arbejder. Og det gav han i en stille og jævn Fortælling. Det var i et dejligt Sprog, uden

Fremmedord, uden Kraftsalser og Pragtblomster. Den historiske Fortælling virkede ved sin Simpelhed. Det var velgørende. I vor Tid er man ikke forvænt med den Slags.«

Den katholske Menighed i Kolding har holdt en Aftenfest for den store Digter. Ved den Lejlighed fik Johannes Jørgensen overrakt en »Blomst«, udført i Guld og Juveler, symboliserende Poesiens blaa Blomst. Det betegnes som »et lille Kunstværk i Guldsmedearbejde«, og Mesteren er Guldsmed I. C. Christiansen, Kolding.

De, der rejser til Oberammergau,

kunde maaske have Morskab af at tage nedenstaaende lille Vits med paa Vejen.

Jeg har ikke hørt den dernede, tværtimod maatte jeg — en Dansker — lære dem dernede denne Vits om deres egen By, da jeg i 1922 var dernede.

Der kommer en Globetrotter til en lille Landsby i Nærheden af Ammergau og spørger Kroværtten der, om ikke hans Ven og Rejsefælle var ankommen. Jo, svarer Værtten, men han er gaaet sig en Tur ad Ammergau til, men om han er gaaet over Ober- eller over Unter-Ammergau, det ved jeg ikke.

Det er denne sidste Sætning, der lyder *ganske kostelig*, naar den siges paa tysk og siges hurtigt: »Ob er aber über Ober- oder ob er über Unter-Ammergau gegangen ist, das weiss ich nicht.«

F. R.

Protestantisme og Liturgi.

I »Præsteforeningens Blad« (nr 30) har Pastor Paul Brodersen skrevet en interessant Artikel, der er et nyt Vidnesbyrd om, at den »stille Reformation« gaar sin rolige, støtte Gang. Det hedder bl. a.:

»Vi trænger til mere Andagt i vor Gudstjeneste. Der maa i en Gudstjeneste være Hvilepunkter og Andagtsstunder, hvor vi bliver stille for Gud, henvender os til ham og bier paa ham. Der er mange, der har udtalt, at det, der har draget dem til den katholske Kirke, er Følelsen af, at Kirkerne der har en varmere Karakter, ligesom er mere beboet af det hellige, fordi der bedes og tilbedes mere paa dette Sted. Det er meningsløst, at det skal

føles saadan. Men hvor sidder vi dog ikke ogsaa tit stift paa de Kirkestole! Og hvor er der tit lidt af Bønnens og Tilbedelsens Aand over vor Gudstjeneste. Hvilken Skam ogsaa, at der ikke knæles i vor Kirke. Det er maaske kun en ydre Ting, men det er dog med til at skabe det noget kolde Præg over vore Kirker.

— — — — —

Alt, hvad der kan fremme sand Andagt, er berettiget. Vor Tids fortravlede Mennesker, der lever i en verdslig Luft, trænger til det Sted, hvor alt med stille, stærk Magt over Sindet minder dem om det hellige, det himmelske, det evige. Den meget populære, for nylig afdøde, engelske Præst Studdert Kennedy skriver et Sted i sin egen aabenhjertede, vittige Tone: »Det har altid været en Aarsag til Forundring for mig, at vore Forfædre — »the Reformers of blessed memory« — kunde tro, at de tjente sand Religions Sag, naar de drev Billedhuggeren ud af Kirken og forbød ham at lovprise sin Gud i tavse Sange af Træ og Sten, og drev Maleren ud med sine Ofre til Gud i Farve og Linje, kun tøvende og indenfor strenge Grænser gav Musikeren Adgang, men stillede Taleren op i en stor Træpult foran Alteret og bad ham gøre sit værste, hvad han har gjort bestandig siden. Retorik er langt den farligste af alle Kunstarterne, den der oftest nedværdiges og misbruges.«

— — — — —

Kanonisation af engelske Blodvidner.

Den 15. December 1929 blev 136 engelske Blodvidner erklæret for salige. Blandt dem er 64 Sækularpræster, 21 Jesuitter, 8 Benediktinere, 2 Franciskanere, 1 Minime, 37 Lægmand og 3 Kvinder. Af Processen med de engelske Blodvidner kan man se, hvor nøje Kirken tager det med sine Undersøgelser. Der stod ikke mindre end 252 Blodvidner paa Listen, men kun 136 blev løftet op paa Altrene. Hos 116 fandt man ikke de forelagte Beviser for det faktiske ved Martyriet tilstrækkelige. De blev indtil videre holdt tilbage, til man kunde fastslaa, at de uimodsigelig havde hengivet Livet for Christus. Denne Skæbne ramte endog to Mænd, hvis Navne stod forrest i Processen, Sækularpræsten Georg Haydock og Franciskaneren Artur Bell. En Benediktiner og en Jesuit, Markus Barhworth og Roger Filcock, besteg i hinandens Selskab Bøddelkærren, priste sammen Gud og opmuntrede gensidig hinanden til Standhaftighed. Benediktineren blev erklæret for salig, Jesuiten ikke. Kirken vil, at selv den sidste Tvivl, der kan være om et Martyries Ægthed, skal være fjernet. Med Rette lader Kirken paa dette Punkt ikke sit gode Hjerte løbe af med sig, men lader sig udelukkende lede af streng Saglighed.

P. Const. Kempf S. J.

Zeitschrift für Ascese und Mystik.

Til Eftertanke.

Hvorledes kan man opnaa Kærlighed til Gud? Man kan faa den, naar man vil elske Ham, og naar man til Stadighed øver den ved at holde Guds Bud. St. Frans af Sales.

*

Sé til de Lærde: de har Munden fuld af Videnskab og Opfindelser. Men i al deres Hovmod ved de ikke, hvad det vil sige: at leve det rette Liv. Gabriel Palau S. J.

Søndagstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagl m. Vels.
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ^h / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 8	» 10	» 3
Aarhus (Rycesgade 26).....	» 7 og 8	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^h / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^h / ₃	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^h / ₂	» 2
Grenaa (Afholdshotellet) 1. Sønd. hver 2. Maaned	Kl. 10		
Haderslev.....	» 7	» 9 ^h / ₂	» 10 ^h / ₂
Hadsten (Teknisk Skole) 2. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» -
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^h / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^h / ₂	» 9 ^h / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^h / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^h / ₂	» 10	» polsk -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ^h / ₂ polsk	» 7 ^h / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odder (Holsteinsgade 29) 3. Søndag i Maaneden	Kl. 10		
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^h / ₂
Pindstrup. 4. Søndag i Maaneden.....		» 10	» 3
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Ols-gade).....	» 8	» 10	» -
Rudkøbing.....	» 10		
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1) Kl. 8 (Kommunion)	» 10 (m. And.)	» 5	
1. Sønd. i Maaneden.....	» 8	» 10	»
Sønderborg, (Kongevej 27). Alle Søndage undt. 1. Søndag i Md.	Kl. 10. [Om Hverdagen Kl. 7 ^h / ₂].		
Tønder (Statsskolens Anla), første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^h / ₂	» 9 ^h / ₂	» -

Kirkelig Kalender.

17. Aug. 10. Sønd. e. Pintse. Marias Optagelse i Himlen.	24. Aug. 11. Sønd. e. Pintse. Bartholomæus, Apostel.
18. — M. Dag i Oktaven af Marias Optagelse.	25. — M. Ludvig.
19. — Ti. Johannes Eudes.	26. — Ti. Zephyrinus.
20. — O. Bernhard.	27. — O. Josef af Calasanz.
21. — To. Johanne Francisca Fremiot af Chantal.	28. — To. Augustin.
22. — F. Oktav af Marias Optagelse.	29. — F. Johannes Døberens Halshuggelse.
23. — L. Filip Benitius.	30. — L. Rosa af Lima.

Ugens Messebønner.

17. Aug. S. Marias Optagelse i Himlen (1044—868); 2. Søndagen (688—523), 3. (kun i stille Messer) Hyacinthus ([47]—[47]).
18. — M. Dag i Oktaven af Marias Optagelse (1044—868); 2. Agapitus (1050—876, 878); 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).
19. — Ti. Johannes Eudes; Messen *Os justi* ([46]—[47]); 2. Oktav af Marias Optagelse (1044—869).
20. — O. Bernhard (1050—878); 2. Oktaven (1044—869).
21. — T. Johanne Francisca Fremiot af Chantal (1051—878); 2. Oktaven (1044—869).
22. — F. Oktav af Marias Optagelse (1044—868); 2. Timotheus, Hippolyt og Symphorian (1052—880).
23. — L. Filip Benitius (1052—883); 2. Vigilien til Bartholomæus ([1]—[1]), Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]). — Der kan ogsaa læses Vigiliens Messe ([1]—[1]); 2. Filip Benitius (1053—883).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

St. Ansvars Kirke. Maria Optagelsesfest, Sønd. d. 17. Aug. Kl. 10: Pontifikalmesse.

I en ellers komplet Samling af »Varden« Aargange mangler blot Hefte 5 og 10 af 7. Aargang (1909). Skulde nogen være i Besiddelse af disse to Hefter og være villig til at afstaa dem, saa vilde Ugebladets Redaktion med Taknemmelighed tage imod dem.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.**Plads tilbydes:**

en Agent mod Provison; en Husassistent; en helst polsk Pige til Rengøring og Vask; en Linnedjomfru kendt m. Mandchetstrykning — i Mangel deraf kan Kursus faas (Livsstilling).

Plads søges:

af en Dame ved Syning og Istandsettelse af Tøj, en Dame flink til Kontorarbejde og Husgerning, en 16-aarig Pige god til at omgaa Børn samt flink til alt i Hjemmet.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
SvanemosegaardSvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Patz 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 34.

Søndag den 24. August.

1930

INDHOLD: Naturens Prædiken. — Helgendyrkelsen og Skriften (I). — Fra den vide Verden. — Abdon og Sennen. — »Det kan vi takke Paven for.« — Et Glimt fra Olavsfesterne. — Rosenkranskirken i ny Skikkelse III. — Reolen. — A. C.s Romerrejse. — Fra Hovedstad og Provins. — Brevkasse. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Naturens Prædiken.

Naar Vesuv aabner sit Krater for glødende Lavastrømme, naar Jorden slaar dybe Revner, saa vældige Jordblokke skrider, og Byer synker i Grus, da mærker Mennesket, hvilken Pusling han er.

Ja, lille, svage Menneske! hvor er du lille og svag imod Skaberens mangehaande gigantiske Kræfter! Du glemmer saa ofte din Lidenhed i Selvforherligelse over dine indbildt store Værker, saa Skaberen Tid efter anden paa et Øjeblik maa vise dig et Glimt af Forskellen: Skabende Almagt — skabt Afmagt, eller dog kun ringe, ringe Magt, som er laant dig, det Glimt, der maa bringe eller forøge din Erkendelse af den uendelig mægtige, som du skal elske og tjene!

Forskere vil mene, at Jorden oprindelig var en glødende Ildkugle, der efterhaanden er afkølet og gjort beboelig for de ned gennem Tiderne paa den levende Arter

af Væsener. Kristentroen har intet imod denne Antagelse, da den bibelske Skabelsesberetning jo ikke skal opfattes bogstaveligt. Man huske, at for den skabende Almagt er 1000 Aar som een Dag og een Dag som 1000 Aar. Men er Antagelsen rigtig, da maa man med desto større Nødvendighed erkende dette uendelige Væsen, der har frembragt Aartusindernes myldrende Liv paa den afkølede Klode, hvor selvsagt oprindelig end ikke den mindste Livskim har været til Stede. Vi maa da desto mere anerkende det kosmologiske Gudsbevis — Læren om den i Verden stedfindende Udvikling, som forudsætter en oprindelig første Aarsag uden for Verden som Ophav til de talløse Virkninger. Intet Liv kan opstaa af sig selv. Dette er ikke nogen Antagelse, men en uomstødelig, beviselig Kendsgerning. Selv de mindste Mikrober har jo »Forældre«, som igen havde andre Forældre — i en uoverskuelig Række til det Punkt, hvor den første blev frembragt — blev skabt af det altformaaende Væsen, der sagde: »det skal« Og det skete. — Det ligger jo udover den menneskelige endelige Evne at fatte dette uendelige Væsen, som aldrig er kommet, men altid (altid — uden Begrænsning) har været, men vi kan ikke nægte dette Væsens Eksistens, hvis vi ikke vil benægte vor egen. Thi ogsaa os har det frembragt gennem vore første Forældre i Tidernes Morgen, maaske bag det titusinde eller timillionte Led!

Og naar vi saa husker, at det almægtige Væsen som Kronen paa sit Skaberværk tilsidst skabte Mennesket — modsat alle andre en Skabning med fri Viljel — i den Hensigt, at dette frit villende Væsen skulde berede sin Skaber større Forherligelse ved frivilligt at erkende, elske og tjene — maa vi da ikke erkende?! Vi er blinde, vi er døve, og vort Hjerte er dødt, hvis vi ikke gennem Betragtning af os selv og alt det skabte erkender dette evigt oprindelige Væsen, som vi kalder Gud, og hvem vi skylder alt. Tilbage er da kun at raabe (fra Dybet): O Gud! styrk min Erkendelse og lær mig at elske og tjene — i Evighed!

J. K. M.

Helgendyrkelsen og Skriften (I).

De sidste Par Gange hørte vi om Kirkens Lære og Praksis angaaende Helgendyrkelsen. Vi fik ogsaa en nærmere Forklaring af Enkeltheder. I Dag skal den hellige Skrift belyse Emnet. Materialet er imidlertid saa righoldigt, at kun det vigtigste kan tages med.

1. Hvis nogen ønsker et kort Ord, som klart udtrykker de hellige Bøgers Grundsyn og Hovedkrav i denne Sag, saa kan man henvise til Romerbrevet, hvori der staar: »Giv alle, hvad I er skyldige . . . Ære til den, I skylder Ære. Bliv ingen noget skyldige.« (R. 13, 7-8). Disse Ord drager den praktiske Følgeslutning af en Erkendelse, som vi ad Fornuftens Vej kan komme til. Enhver, som ikke er hildet i Fordomme, indser jo uden videre, at Himmelboerne, som danner Guds Herlighedsrige og er hans fortrolige Venner, kan gøre Fordring paa Højagtelse, Anerkendelse af deres højere Stade og tilsvarende Æresbevisninger fra vor Side, og at vi derfor skylder dem disse Ting. Vi ser paa ny, hvorledes Guds Ord og logisk Tænkning møder hinanden i det religiøse Liv.

Foruden denne Regel findes i Skriften ogsaa et Eksempel, og det er Gud selv, der vilde give det. Han ærer de Hellige for den Naade og den Herligheds Skyld, han selv udmærkede dem med, og for de Fortjenester og den Trofastheds Skyld, de fra deres Side kan rose sig af. »Vil nogen tjene mig, han følge mig,« siger vor Frelser, »og hvor jeg er, der skal ogsaa min Tjener være. Om nogen tjener mig, skal min Fader ære ham.« (Joh. 12, 26.) Paa de samme Æresbevisninger fra Guds Side tænker den h. Paulus, naar han skriver, at medens der kommer »Trængsel og Angst over ethvert Menneskes Sjæl, som gør det onde,« limes »Herlighed, Ære og Fred hver den, som gør det gode.« (R. 2, 9-10.) Ogsaa Jøderne i gamle Dage var bleven belært om dette. Til dem lød det fra Herren, Israels Gud: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære, og de, som ringeagter mig, skal beskæmmes.« (1. Sam. 2, 30.)

Det kan ikke være vanskeligt at drage den rette Følgeslutning af, hvad Skriften her beretter om Gud Herren.

Naar vi Kristne skal være fuldkomne som vor Fader i Himlen (Mt. 5, 48), saa er vi jo nødte til at efterligne dette Eksempel og paa vor Vis at ære hans Venner og Husfæller.

2. Skriften nøjes imidlertid ikke med at udtale de store Grundsætninger og at vise det højeste Forbillede i denne Sag. Den gaar ogsaa i Enkeltheder og belyser vort Forhold til de to Klasser i Himlen, nemlig til Englene og Menneskene.

Før Christus opfor til det høje, altsaa i den Tid, da Vejen til Himlens Helligdom endnu ikke var aabnet for vor Slægt, fordi Jesus, vor Ypperstepræst, endnu ikke var gaaet ind som Forløber for os, kunde Bibelen selvfølgelig ikke meddele noget om Mennesker i det himmelske Jerusalem. De maatte jo vente i Underverdenen. Til Gengæld taler det Gamle Testamente meget ofte om Englene og den Dyrkelse, de var Genstand for og kunde gøre Krav paa efter Guds Anordning. Det vilde blive for vidtløftigt at samle alle Skriftsteder herom. Vi maa indskrænke os til at minde om den Ærefrygt, med hvilken Abraham, Lot og Jakob modtog de Engle, som viste sig for dem, og om den Ærhødhed, Tobias lagde for Dagen overfor Ærkeenglen Rafael og Profeten Daniel overfor Ærkeenglen Gabriel. At det jødiske Folk herved opfyldte Guds Vilje, fremgaar tydeligt af det Lovbud, Moses maatte forelægge det: »Se, jeg sender en Engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det Sted, jeg har beredt,« sagde Herren i Ørkenen; »tag dig vel i Vare for ham og adlyd hans Røst; vogt dig for at være genstridig imod ham; thi han skal ikke tilgive dine Overtrædelser, og mit Navn er i ham« (2. Mos. 23, 20 f.), og af en Oplevelse, Josva havde med en Engel, efter at Israeliterne var naaet ind i det forjættede Land. »Medens Josva opholdt sig ved Jeriko, fik han Øje paa en Mand, som stod foran ham med draget Sværd i Haanden. Josva gik hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore Fjender?« Han svarede: »Ingen af Delene, jeg er Fyrsten over Herrens Hær; lige nu er jeg kommen.« Da faldt Josva til Jorden paa sit Ansigt, hyldede ham og sagde til ham: »Hvad har min Herre at sige sin Tjener?«

Og han svarede: »Drag dine Sko af Fødderne, thi det Sted, du staar paa, er helligt.« Da gjorde Josva, som det var befalet ham.« (Jos. 5, 13 ff.)

Gang paa Gang iagttager man under Læsningen af Skriften hos fromme Jøder, hvor Hjerterne er grebne, blot fordi en Engel nævnes. Herrens Sendebud er for dem Idealet af Visdom, Godhed, ubestikkelig Retfærdighed og utrættelig Menneskekærlighed. De er i Besiddelse af en saa overvældende Herlighed, at den Beundring og Ærefrygt, Jøderne følte for dem, uvilkaarligt gav sig et Udslag i, hvad vi nu kalder ydre Helgendyrkelse og Hyldest.

I det Ny Testamente er Forholdet ikke forandret. Aanden er den samme, og ogsaa de ydre Tegn er de samme. Man behøver kun at tænke paa, hvordan Apostlen Johannes taler og handler i den hemmelige Aabenbaring. Det betragtes som en Selvfølge, at ogsaa vi Kristne ærer de hellige Engle, som Guds Folk gjorde det før Christi Komme. Det mærker man bedst, naar man pludselig hører Herren sige, at Børn ikke maa foragtes af Hensyn til den Ærbødighed, vi skylder deres Værneengle (Mt. 18, 10); eller naar den h. Paulus af Hensyn til de Engle, der omgiver Altret, forbyder de kristne Kvinder at overvære Gudstjenesten med ubedækket Hoved (1. K. 11, 10); eller naar den samme Apostel advarer Biskop Timotheus mod at være partisk i sin Embedsførelse: han maa ikke være det af Hensyn til »Gud og Christus Jesus og de udvalgte Engle«. (1. T. 5, 21.) —

Intet fornuftigt Menneske kan efter alt dette være i Tvivl om, at den Ære, vi Katholiker viser Guds Engle, har sin Rod og sit Fundament i Skriftens klare Ord.

F. K.

Fra den vide Verden

NYT BENEDIKTINERKLOSTER I ROM.

I Løbel af kort Tid vil der ifølge den hellige Faders Beslutning blive opført et Benediktinerkloster i Roms vestlige

Del. Klosteret skal rekrutere Munke fra Klosteret St. Maurice i Clervaux, som vi her hjemme kender saa godt, fordi det er Hovedsæde for »Bønforeningen for Nordens Tilbagevenden til den katholske Tro«. Disse Munke skal særlig beskæftige sig med Udarbejdelsen af den nye Bibeludgave.

62-AARIG OBERST BLIVER PRÆSTEVET.

Sammen med 28 Diakoner blev for nylig i Wiens Præsteseminar en 62-aarig Oberst præstevet. Han har deltaget i den store Verdenskrig. Beslutningen om paa en særlig Maade at indvie sig til Gud tog han, da han opholdt sig paa den russiske Krigsskueplads og sammen med sine Folk under en Kamp var kommen ind i en Sump, hvor han tilbragte en Nat i den største Livsfare.

DEN NÆSTE EUCHARISTISKE VERDENSKONGRES.

Det er allerede nu blevet bestemt, at den næste eucharistiske Verdenskongres bliver i Dublin 1932. Den vil fulde sammen med 1500 Aars Mindet om St. Patricks Komme til Irland. Ærkebispnen af Dublin, Dr. Byrne, har sin Plan rede og er begyndt paa de omfattende Forberedelser.

GIFTERMAAL I RUSLAND.

Der er ikke noget andet Land i hele den vide Verden, hvor man bliver gift og skilt igen saa let som i Sovjetrusland. Man gaar hen til »S. A. G. S«, det sovjetrussiske Ægteskabskontor, og lader sig opføre paa Ægteskabslisten, saa er den Sag i Orden. Hele Historien tager 5 Minutter. Skilsmissen er endnu simplere. »Ægtemanden« eller hans »Ægteviv« — det er lige meget, hvem af dem, der gør det, og de behøver ikke engang at være enige om det — siger bare til paa Kontoret, at de ikke vil leve sammen mere, men gør det forbi: saa slettes de af Listen uden videre Omstændigheder. Den Historie tager 3 Minutter. Men nu har Sovjetmyndighederne besluttet at simplificere Formaliteterne ved Ægteskabets Indgaaelse og Opløsning endnu mere. Folk, der vil indgaa Ægteskab med hinanden, behøver i Fremtiden ikke mere at møde paa »S. A. G. S.« og lade sig indføre paa Listen. Nu er det nok at udfylde en Blanket paa Postkontoret og frankere den med et særligt Frimærke. Saa er de gift. Og paa lignende Maade

naar man gør det forbi. I begge »Tilfælde« er Gebyret lavt, omtrent en Krone, men saa kan man vist heller ikke gøre det lettere!

GRÆSKE KLOSTRE.

Det græske Kammer vedtog for nogen Tid siden en Lov, hvorefter alle orthodokse Klostre, der er uden særlig historisk Betydning, skal nedlægges. Proklamationen af denne Lov fremkaldte de voldsomste Protester fra alle interesserede Kredse. Ved Hundreedaars-Festen for Grækenlands Uafhængighed begav en Munkekommission sig til Ministerpræsident Venizelos og protesterede i de voldsomste Former. Denne svarede i en streng Tone, at det var hans faste Vilje at indskrænke det mægtige Tal af alle Slags Klostre, der efterhaanden var udartede til Arnesteder for Dovenskab og Driveri. Regeringen var bestemt paa at gennemføre en radikal Reform af de Klostre, der fik Lov at bestaa, for om muligt at hæve deres Beboere op i Niveau med den katholske Klerus og saaledes sætte dem i Stand til at yde deres Land de samme Tjenester, som de katholske Munke og Præster allerede havde ydet Verden. — Dette Syn, som et orthodoks Lands førende Mand, der kender Livet i de vestlige Lande, saaledes lægger for Dagen, er vel værd at lægge Mærke til.

Abdon og Sennen.

Naar man træder ind i Kirken S. Marco i Rom — den er som indbygget i det mægtige Palazzo Venezia — staar man paa øverste Trin af en høj Trappe, hvorfra man ser lige ud for sig i samme Højde Højalleret, der er bygget over en antik Porfyrumme.

Det lille Kirkeindres Farvespil er vidunderligt.

Det sicilianske Jaspers Blussen og ulmende Gløden i Søjerne, den kolde Hvidhed af Stukkaturerne, der i rylmisk bevægede Felter skifter oven over Søjerne med Fresker af smeltende venetiansk Kolorit, det graablaa tavlede Gulv og det brunblaa flade Træloft, der lukker Harmonierne, udgør et uforglemmeligt Hele. Baggrunden — Koret — virker sort straks ved Indtrædelsen, men efterhaanden trænger Blikket gennem Mørket og fanger Glimt af Guldmosaik,

hvori lange Skikkelser tegner deres Silhouet. Barok og Byzans! Essensen af den romerske Skønhed! — Korets Mørke er Baggrunden for Højalteret, der med sin højtop-løftede Porfyrarkofag, sin frie Opstilling og sine 6 kæmpestore, forgyldte Bronzelysestager med Krucifikset mellem sig dominerer.

Porfyrarkofagen under Højalteret gemmer Relikvierne af to Martyrer, hvis Fest falder d. 30. Juli: Abdon og Sennen. Om disse to — hvis besynderlige Navne, een Gang hørte, ikke glemmes — ved jeg kun, at det var persiske Riddere, der led Martyrdøden under Kejser Decius. — Men dette fylder ganske min Trang til Viden: Martyr dixi? — Satis est! —

Saaledes gemmer Rom utallige Martyrlevninger, glemte af Folket og den almindelige Andagt, men som Enkeltmand kan tage til sig.

Disse Martyrer er nogle af de faa Blodvidner, om hvem det med Sikkerhed vides, at de led i Kolosseum.

Deres Lig blev bagefter udstillet til Spot paa Fodstykket af Nero's Kolos — lige uden for Amfiteatret.

Denne Sokkel eksisterer endnu som et græsbevokset Murstensfundament.

Cyclende Drengene ynder i fuld Fart at sætte hen over dens bløde Tue.

Rundt om er en asfalteret Plads med stærk Trafik. Turisterne ser ikke paa Fundamentet, fordi Kolosseum ligger dér, og man maa staa med Nakken tilbage og gabe.

Men hvis de menneskelige Følelser, der har været knyttet til Stedet, som Fundamentresterne betegner, kunde tage plastisk Form, vilde vi se en Statue højere end Kolossen, der faldt.

Thi den har været lille — Kolossen — mod det dæmoniske Hovmod, der rejste den, og den har været usselig mod den Ærefrygt, som indviede Stedet, hvor Martyrligene havde ligget udstillet — til et Kapel. —

Vi ser ikke mere Kapellet. Ingen ved, naar det forsvandt. Rom! Vokset frem af dig — dykket ned i dit Ocean. Billeder overdækker det ene det andet paa dette Sted som paa samme fotografiske Plade.

Som sædvanligt i Rom ser man gennem den nutidige Virkelighed som gennem en tynd Hinde — og ser Billede paa Billede derunder — alle lige virkelige — alle samtidige for Evigheden.

Abdon et Sennen: Sancti Martyres: orate pro nobis.
Mogens Kai Nørregaard.

„Det kan vi takke Paven for.“

Den Ruslands-Aktion, som Paven og Katholikerne Verden over har indledet, har ikke undladt at gøre dybt Indtryk i Sovjetrusland. De undertrykte troende fatter nyt Mod og ranker Ryggen. De Gudløses Forfølgelser er ikke mere i Stand til at fremkalde en lignende Forvirring som i Januar. Frygten for Religionshaderne er aftaget, og hist og her kommer Menighederne atter frem af deres Katakomber, hvor de havde skjult sig efter Jule- og Paaskeangrebene. Vel er de Gudløses Had ikke formindsket, og som før bliver troende, Kirke og Præster brutalt forfulgt. Men den hellige Faders Opraab indgød de undertrykte nyt Mod, styrkede deres Tro og gav dem ny Styrke til modigt at trodse Guds Fjender. De forfulgte i Rusland ved nu, at Europas Kristenhed staar paa deres Side med Christi Statholder paa Jorden i Spidsen, at den beder for dem og tager Del i deres Trængsler. Og denne Bevidsthed giver Styrke.

Foran os ligger et Brev fra Guvernementet Twer og et andet fra Guvernementet Wladimir. Begge beretter om den religiøse Situation i Rusland, men særlig i de to Guvernementer:

»Den romerske Paves apostoliske Opraab har gavnet os orthodoxe Kristne meget. Vi, der ikke lever i Samfund med Rom, og som altid har betragtet Rom som vor Modstander, føler netop for Tiden dobbelt Velsignelsen af Pavens Opraab. Først fordi Rom bærer Omsorg for sine vildfarne Faar, og dernæst fordi Rom fuldt og helt træder i Skranken for os. . . . Ingen har ellers brudt sig om os. Europa udnyttede enhver Lejlighed til at plyndre vort Land og vort Folk. Amerikanere, Englændere og andre Turister kom til Moskva og tingede om vore røvede Helligdomme. Mangt et helligt Kirkeinventar og Kar kom paa denne Maade i Hænderne paa Udlændinge. For disse Folk var det meget belejligt, at vi blev udplyndrede af Bolschevikerne, thi saa kunde de tilsjakre sig Kirkekostbarheder for en billig Penge. Disse Pengesjakkere spurgte sig ikke, hvordan det skulde gaa med Landets Tro. De anerkendte ikke andet end deres egne Penges Magt, og derfor var de fuldstændig ligeglade med vort undertrykte Folks Religion. Og paa den Maade tog de Del i og bidrog til Udplyndringen af vore Gudshuse og Helligdomme. Men da Paven tilbød at tage Cathedralernes Kostbarheder og hellige Kar under sin Varetægt og deponere Penge for dem, for at de hellige Kar kunde bevares for vore Kirker, afviste man hans Tilbud; og Regeringens

Agenter erklærede, at den romerske Pave købte vore Kalke og Ikoner op for at berøve det russiske Folk Troen. Derfor er det ikke at undres over, naar Kirkerne viste Roms Tilbud fra sig. . . . I Løbet af to Maaneder fik Regeringen konfiskeret de hellige Kar og bortsjakret dem til udenlandske »Samlere«! — Vi levede altsaa i en Atmosfære, der var idel Løgn og Bedrag. Dog en Dag, da den orthodoxe Kirkes Kval skreg mod Himlen, trængte en Straale af Lys gennem vor Tilværelses tætte Mørke. . . . Det var efter Jul. Det forfærdelige Syn af den rent umenneskelige Kristenforfølgelse, som oprulledes for vort Blik i de hellige Juledage, var endnu frisk i vor Erindring. Vi samledes dagligt i Kældere og paa skjulte Steder og tryglede højt om Guds Hjælp. Kun Gud har talt de hede Taarer, der vædede Ruslands Jord i disse blodige Dage. . . . Vi paa kaldte Kristenheden om at komme os til Hjælp. I den Korsfæstedes Navn bønfaaldt vi derom. Men Europa forblev tavs. Endnu var den sidste Ikon i vore Kirker ikke bortsjakret, den sidste Kalk ikke røvet og skændet, endnu læstes hist og her i et eller andet Kælderhul den hellige Messe — følgelig var Religionen ikke kvall. Saaledes berettede de Udlændinge, der kom til os for at udplyndre os. Som Bevis paa, at Rusland stadig havde et »Overskud« af Kirker, førte man Turisterne til Gudshuse, der blev holdt aabne for at kunne vises frem, og som tilhørte den »levende Kirkes« Menighed — en maskeret Gudløs-Organisation! Man tilstod dem et Interview med gudløse »Gejstlige«, d. e. frafaldne Præster, der havde solgt Troen paa Gud for kommunistiske Sølvpennige. Og disse Beretninger tog Europa for gode Varer og fæstede Lid til Satans Prokurator, der kom til os i amerikanske og tyske Journalisters Lignelse. Disse Folk har ikke set vort Lands sande Ansigt, og deres Beretninger er forfattede efter Forskrifter som G. P. U. giver enhver Udlænding. Medens vore nærmeste lagdes paa Pinebænken bag G. P. U. Mure og svømmede i deres Blod, kun fordi de ikke vilde slippe Gud, medens vore Præster blev forviste til Solowka, Djævløen, fortalte de fremmede Korrespondenter deres godtroende Læsere, at der raadede et fuldstændigt paradisisk-lyksaligt System i Rusland. . . . Dog den, der ikke skænkede disse Lovtaler nogen Tiltro var Paven! I Aarenes Løb samlede han et uimodsigeligt Materiale over Religionens virkelige Stilling i vort Land, og da Bevisskæden var sluttet, løftede han sin stærke, apostoliske Røst og tilraabte Verden højlydt: »Kristne i Europa! I Rusland myrdes vore Brødre, kun fordi de tror paa Gud! I Rusland lukkes Kirkerne, for at de troende ikke skal kunne gaa til Sakramenterne! Man berøver Fami

lierne Børnene, for at de ikke skal opdrages til Kristne! Med Vold lægger man Moral og Sædelighed øde, for at Menneskene kan blive som vilde Dyr! Man myrder deres Præster, for at Satans Lære lettere kan faa Indpas i Sjælene hos dette Folk, der er berøvet Ledere og Lov og Ret!« ...

Pavens Opraab virkede som en hed Straale. Kreml studsede, de Gudløse blev urolige: Paven protesterer! Paven opfordrer Europa til at gøre Indsigelse mod Bolschevikernes Vandal-Herredømme! Og det midt i en Tid, hvor Kommunismens Prestige i Europa mere og mere fik fast Jord under Fødderne! Der indkaldtes til Møder, der afholdtes Konferencer, offentlige og hemmelige. Jaroslowsky rasede. Hans berygtede Pave-Skamskrift udkom — et sandt Leksikon over uhumske Skældsord. De troende spidsede Øren, thi nu vidste hvert Landsbybarn, at Jaroslowsky og hans Gudløse var bange for Pavens Afsløringer! En uhyre Bevægelse opstod blandt de Kirketro, og der rejste sig højlydt Stemmer, der utvetydigt krævede deres Kirker tilbage. I Landsbyerne protesterede Bønderne mod den tvungne Lukning af Kirkerne, og Bøndernes Protester fandt Genklang hos deres Sønner, der tjente i den røde Armé. De sidste bevægede Stalin til at mildne de Gudløses hadefulde Religionsforfølgelse. Det berømte Tilbageogs-Dekret blev offentliggjort, og Landsbyen jublede. . . . Og naar der nu ikke lukkes saa mange Kirker mere hos os, kan vi udelukkende takke Paven og hans Protest herfor! . . . Naar de Gudløse hist og her optræder altfor frækt i Landsbyerne, truer Bønderne dem: »Pas bare paa, det varer ikke længe, før Paven kommer med sin Korsfarerhær, og saa gaar det galt for Kommunisterne!« Det hjælper, og de Gudløse trækker sig bangede tilbage. Gud i Himlen er disse Vilddyr ikke bange for, men for Paven nærer de en sand Skræk. . . .«

Saa vidt Brevet fra Guvernementet Wladimir. Brevet fra Guvernementet Twer beretter om de Gudløses løgnagtige Virksomhed og om de Midler, de anvender i Kampen mod Religionen. Dog derom en anden Gang.

Af ovenstaaende Linier, der er taget fra et Originalbrev, kan vi se, hvor stor en Hjælp den hellige Faders og Katholikernes Protest har været for de russiske Troende. Det skal være os en Spore i Fremtiden; thi: Tropper vi op samlede bag den hellige Faders og den katholske Bispestands Protester, saa redder vi Rusland og hele vor Verdensdel fra Kommunismens Vandalisme og Voldsherredømme! Det skal enhver Katholik tænke paa . . .

(*Bonifatiusbote*).

Paa Dansk ved Sv. Aa. R.

Et Glimt fra Olavsfesterne.

Vi har i sidste Nr. givet en nogenlunde udførlig Skildring af de katolske Olavsfester i Nidaros og paa Stiklestad. Her bringes et Par Billeder.

Vi ser en Del af Processionen, som bevægede sig igennem Nidaros til St. Elisabeth-Hospitalets Have, hvor en Friluftsmesse blev fejret.

Fra Stiklestadfærd. Bisperne er fra venstre til højre: Biskop Brems, Biskop Buckx, Finland, Biskop Pearson, England, Biskop Müller, Sverige. Dernæst følger den kendte Sognepræst, Mgr. K. Kjeldstrup.

Rosenkranskirken i ny Skikkelse.

III.

Billedernes Tale.

Det har været Meningen med Kirkens Billeder: ikke at hænge Billeder op i Kirken — men: at lade »Stenene tale«, idet Væggene selv er gjort til Billeder; dette er baade ældgammel, kirkelig Tradition, og det er en Forskel fra verdslige Rum.

Det er Koret, Kultus-Stedet, der er gjort til Genstand for Dekoration. De store, hvide Mure ender ved Buerne ind til Sideskibene, og saa begynder Koret, der fra Gulv til Loftsbjælker og fra Væg til Væg er helt farvelagt.

Bagvæggen falder i tre Afsnit, der — skønt adskilt ved rygende Offersteder paa neutragraa Grund — danner en Helhed, baade af dybe, stærke Farver og som Idé.

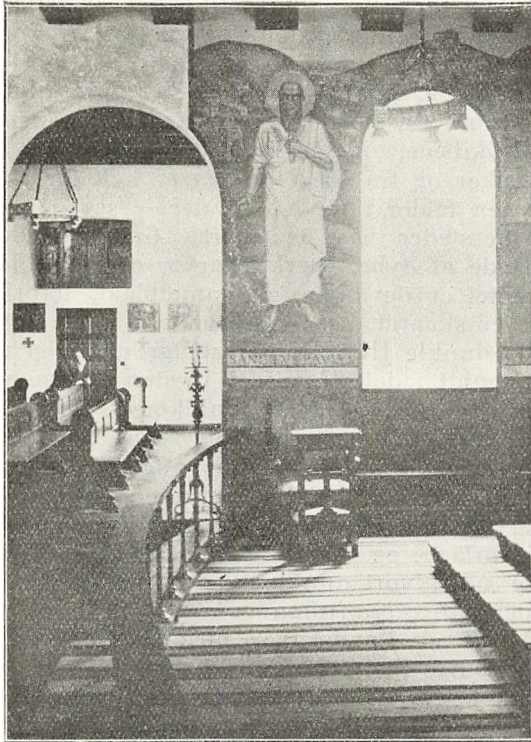
Midterfeltet er det dybeste Himmelblaat, hvori ligesom en Flænge er skaaret, saa en Mandorla lader Udsigten fri fra Jordens dunkle Himmel til saligtgrønt, evigt vældende Paradislys; midt i dette Lys, der næsten eksplosivt sprænger Jordens Atmosfære, teer sig Guldkorset med den triumferende Christus, »Menneskesønnens Tegn i Himlens Skyer«. Men Lyset derindefra, fra den usynlige Trone med Livsvæsnerne, Kerubim og Serafim, rammer Jordens Luft, saa den gløder og brænder i sarte og døg ildfarvede Rande langs Mandorlaen, og saa Bundter af Straaler til allè Sider skyder sig ud i vort dunkle Blaa... *fulget Crucis mysteriorum... og O, lux beatissima...*

Sidefelterne er Landskaber med Bjerge i Baggrunden og fortil: frodige Sletter med Fredens Olietræ blandt de lifligste, rigeste Markens Blomster i de Genløstes frugtbare Land. Midt i al Græssets Grokraft og al Blomsternes Rigdom (Kristenlivets Vækst, Fred og Glæde) staar Grupper af Faar og Lam (Menigheden), der nys har græsset af, hvad Gud gav, men som nu, da Synet af hint Tegn paa Himlens Skyer aabenbarer sig, »opløfter deres Hoveder, thi deres Forløsning stunder til«. Og at det midterste: Korsets Aabenbarelse, ikke er et Anskuelseshillede, men et Syn, viser hin fine Flugt af let rødmende Morgenskyer, der løfter Sujet'et ud over Tid og Sted, ud i Tro og Idé.

Korets Sider bærer Billeder af Petrus og Paulus. Aposteløversten er nys kommet fra sin kære grønne Genezarerth Sø med de brune Latinersejl og de fjerne Bjerge i Baggrunden; den gamle vejrbidte, noget hærgede Fisker er let opkiltet, som Herren sagde, han skulde blive det paa sine gamle Dage... og nu har han overtaget sit Embede:

Vogt mine Lam! Han har taget et af Markens Faar og lagt det paa sine Skuldre — Fiskeren er blevet Overhyrde!

Paulus toner frem i blaa- og hvidt Filosofkappe, lænket fra Haand til Fod som »Christi Bundne«, men med et Tag i Lænken, der viser, at det ikke er hans Agt at lade den Kæde hæmme ham Apostelhvervet. Han holder i sin frie Haand Epistlen, og hans Tænkerblik under de stærke

Korets venstre Side med Billede af St. Paulus.

Bryn og den skaldethøje Filosofpande skuer hvast og viist frem i Tiden.

Bag ham ser vi Lilleasiens og Hellas brune Bjerge med det fjerne Middelhav og alle de Byer, hvor han grundlagde Kirker: Efesos, Korinth, Thessalonika, Galatien... bag deres Mure og dybe Porte og med de østerlandske Terninghuse og flade Kupler.

Billederne adskilles fra Væggens brunviolette Sokkel ved en Palmebort og en à la grecque (Meanderbort) mellem de samme røde Streger, der rammer selve Billederne

og de dybe, hvide Vinduesnicher, hvorfra Lyset vælder ind i Koret og faar de dybe, stærke Fresco-Farver og de riflede Guldglorier til at lyse og gløde. Koret giver Indtryk af Intimitet, hellig Afsondrethed og Rigdom — dets Udsmykning er lige rodfæstet i Skriften og i Traditionen.

Endnu mangler Kirken sin endelige Evighedslampe, (der kun er færdig i Ler): en diakonklædt Engel, der i Offertorie-Stilling bærer en klar Skaal med gylden Olie og slakkende Flamme; han skal snart staa i Bronze paa Pillen mellem Vinduerne i Korets venstre Side.

Der kommer ogsaa en lille Skulptur over Buen til venstre, hvor en uundgaaelig Rest af Fortidens Jernsøjle blev til Konsol for St. Jørgen, Troens Helt, der højt til Hest dræber en ful Lindorm med drabelige Sværdslag. —

Tilbage staar at nævne (for Historiens Skyld) de tre Navne, som taknemlige Kirkegængere kan takke for et værdigt, dansk og katolsk Gudshus: Pastor Hubert Messerschmidt, der har ledet hele Arbejdet, Frk. Birgitte West, der har malet Freskerne, tegnet Alterkrankens Søjler og stemt Farverne af, og Axel Theilmann, som er Mesteren for Alter, Kors, Tabernakel, St. Jørgen, Lysenglen (naar de to kommer til Høsten) og Skabet til Olierne.

Maatte hine, der »fortæres af Iver for Herrens Hus«, ogsaa finde Mennesker, der »elsker Guds Huses Skønhed«, og som vil hjælpe til at betale Fornyetelsen »indtil sidste Hvid«.

Peter Schindler.

Historien om den hellige Elisabeth. Fortalt for Børn af Elisabeth v. Schmidt-Pauli. Autoriseret Oversættelse fra Tysk ved Sv. Aa. R. Særtryk af »Jesu Hjertes Budbringer« 1930. 45 Sider. Pris: 50 Øre.

Saaledes skal et Helgenliv fortælles for Børn: straalende af Farver og Liv. Der er ikke en Sætning i denne lille Bog, som et Barn ikke kan forstaa. Ja, den er endda fængslende fra først til sidst. Læseren holdes hele Tiden i Aande. St. Elisabeth skildres som Barn, og hendes Fromhed og Kærlighed til Gud er beskrevet paa en saa skøn, troskyldig og hjertegribende Maade, at intet Barn vil læse Bogen uden at komme til at holde rigtig meget af den gode lille Prinsesse med det lyse og kærlige Sind. Selv de

ganske smaa Børn vil lytte spændt til Fortællingen, som egner sig fortrinligt til Oplæsning. Intet Eventyr kan være mere spændende end dette Helgenliv, og saa er det selv-sagt mange Gange mere lødigt, end noget Eventyr kan være.

Bogen fremtræder i et usædvanlig smukt Udstyr og er smykket med en Mængde Tegninger, som er udført let og fint af *A. Baronesse v. Lewinski-Dungern*. C. B.

Lexikon für Theologie und Kirche. Zweite neubearbeitete Auflage des kirchlichen Handlexikons. Herausgegeben von Dr. Michael Buchberger, Bischof von Regensburg. 1930. Herder & Co. Freiburg im Breisgau. (Preis: Jeder Band broschiert 26 M.; in Leinwand 30 M.; in Halbfranz 34 M. Subskriptionspreis gültig bis 30. September 1930: Jeder Band broschiert 24 M.; in Leinwand 28 M.; in Halbfranz 32 M.)

For en Gangs Skyld kommer her en Anmeldelse, som mere specielt er henvendt til vore Præster og de af vore Lægfolk, som ønsker at følge med paa Theologiens Omraade.

Dette nye »Lexikon für Theologie und Kirche« har alle Betingelser for at bringe Orientering i den theologiske Videnskabs nyeste Resultater. Det omfatter Missions-, Religions- og Socialvidenskab, kirkelig Statistik, Mystik, Liturgi, orientalske Kirke- og Religionssystemer, religiøs Folklore, Sektvæsen, moderne religiøse og religionsfjendtlige Strømninger, og meget andet.

Flere Hundrede af vor Tids bedste Theologer og Videnskabsmænd inden for Theologiens Grænseomraader er Medarbejdere ved dette store Værk, som indeholder ca. 30000 Artikler.

Dets Styrke er dets Alsidighed. I korte og klare Artikler bringes den fornødne Oversigt og Indførelse i Emnerne.

Værkets Motto er ifølge en Skrivelse fra Forlaget: *Fidei, veritati, vitae*. Det præges af Kærlighed til vor hellige Kirke og ubetinget Sandhedskærlighed. Det tilstræber Harmoni imellem Tro og Viden og naturligvis fuldstændig videnskabelig Gedigenhed.

Skandinaviske Kirkeforhold behandles af den kendte Historiker Pater J. B. Metzler, S. J., som jo har opholdt sig i Danmark en Række Aar. Hans Navn borger for fuldtud paalidelige Oplysninger. Vi slaar op paa *Ansgar* og finder en meget fyldig Kildeangivelse, der ogsaa indeholder skandinaviske Arbejder. Artiklen om *Aarhus* indeholder bl. a. en Liste over de Klostre, som i Middelalderen fandtes i Aarhus Stift.

Værket er rigt illustreret, dels med Smaategninger, dels med flere store Tavler. Udstyret er unaaklageligt.

Det første Bind, der gaar fra A til Bartolomäer, indeholder 992 Kolonner. Der kommer ialt 10 saadanne Bind.

Hermed være da dette saa nyttige og praktiske Leksikon anbefalet. C. B.

A. C.s Romerrejse.

Endelig! Der kom intet i Vejen, nu er det Alvor. Vi afgaar fra Københavns Hovedbanegaard 23³⁵, sover gennem vort Fædrelands sovende Egne, forstyrres ved de to Færgefarter, døser gennem Nordtyskland, biler i Morgenbelysning fra Stettiner- til Anhalterbahnhof, sover, spiser, snakker og kiger i Toget og vaagner til Live i Kufstein ved den brusende Inn, blandt Tyrols Bjerge, i de skraanende Gader, ved Mariabrunnen. Vort Hotel hedder »Auracher« — det lyder morsomt i et dansk Øre —. En Nats fortjent Hvile! — Videre gennem Bjergene, graa, grønne Bjerge med Alpekvæg, Tømmerstokke, bugtede Stier, Vejkors, en enkelt Snekam, — over Brenner — forbi Bolzano, Trento. Vi er i Italien: De firkantede Kirketaarne, de første Cypresser, de første Pinjer (de sammenslaaede og de udspændte Solskærme) og Posletten, som ligner Billedet i Geografibogen.

Firenze! En hel dejlig Dag her, set den virkelige Madonna della Sedia, saa frisk og levende, som havde Rafael malet det i Gaar — set Metalsvinet, som vi altid har elsket p. Gr. af H. C. Andersens lille Fortælling. I Fiesole et Indtryk af Franciskanerklostrets Fred og Stilhed, Klosterhaven med Blomster og Fugle, Cellerne med Arbejdsro og Lægedom for trætte Nerver.

Men Rom er vort Maal, og vi kommer der en Gang ved Midnat, naaer »Netturo« ved Fontana Trevi, omsuset af den evige Stads, Storstadens, Biler og Busser.

Den første Morgen i den evige Stad: Udenfor vore Vinduer et Frugtortv i brogede Farver, med broget Folkeliv! Den første Dag i Rom = Orienteringstur. Gamle kendte Navne bliver Virkelighed. Fontana Trevis Kaskader, der vor sidste Romeraften modtog vore Soldi og vort inderlige Haab om Genkomst til Rom — Piazza Colonna med Mark Aurelsøjlen, dækket af fortløbende Billeder, et Udsnit af Roms Historie — Agrippas Pantheon, det gamle romerske Tempel fra Augustus's Tid, ikke en Ruin, men en kristen Kirke med Rafaels Grav. — Ægyptiske Obelisker og fantastiske Springvand med fin Støvregn over solhede Piazzaer. — Biler rasler af Sted, tohjulede Drosker med Solsejl, Æsler, Liv og Færdsel overalt, dirigeret af smaa hvide Betjente med Tryllestav i Haand. Hestene med Foderet fastgjort til Vognstangen ved Siden af Hovedet. Værs'go — ta' og spis! Katte i alle Størrelser og overalt! Hunde i Mindretal og med Mundkurv.

Peterskirkens Kuppel mod den straalende blaa Himmel

— som et Luftsyn — Tiberens graagrønne Vande. Langs disse, ad en skyggende Platanallé, over Engelsborgbroen, forbi Engelsborgs Gravkolos, en kort Vandring, og vi staa paa Peterspladsen — engang Neros Cirkus, hvor de kristne Martyrer blødte, nu Vejen til Verdens, Kristenhedens mægtigste Kirke — Pladsen med den gamle Verdens stolte Obelisk, med de herlige Søjlegange, med Rafaels Fontæner, hvis fjerlette, fjerlignende Straaler vajer højt over de skønne Kummer, med sin brede Trappe, befaret af Alverdens forskellige Nationer, med Grænsen mellem Kongeriget Italien og Città del Vaticano, med Vatikanet højt oppe til højre, hvor han bor, den ensomme Pave, Romas Bisp, Kirkens Drot.

Og Peterskirken . . . og efter denne første Dag en Række af dejlige Dage, snart i Fortid, snart i Middelalder og Nytid.

Vi har staaet paa Palatin, hvorfra engang Kejsereens Stafetter ad de macadamiserede Veje sendtes til Alverdens forskellige Kanter. »Og det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Kejser Augustus, at Alverden skulde skrives i Mandtal.« Derved ligger Via Appia. Her kom Petrus vandrende til Pudens Hus; her har Paulus færdedes, lænket til en Soldat, og talt med hvem, han traf paa; derhenne laa Neros Paladser, i hvis Haver de kristne Martyrer lyste som Fakler ved de natlige Fester. Herfra udgik de Hære, som lagde Jerusalem i Aske. Der knejser endnu Titus's Triumfbue med Reliefferne med det jødiske Krigsbytte, med den 7-armede Lysestage. Der er Colosseum og Constantinbuen — Forum Romanum med Ciceros Talerstol, Vejen til Kapitol, Oldtidstempler, Offeraltre, Vestalindernes Boliger, gamle Brønde og Damme, Murbrokker, blomstrende Nerier, vilde Blomster o. s. v. o. s. v.

Vi har færdedes i Katakombernes Nat, ængsteligt trykket op til hinanden, med vort lille Vokslys i Haanden, med sky Sideblik til alle de forvirrende Gange. Ved det flakkende Lysskær har vi set de ældgamle Vidnesbyrd fra den første kristne Tid: Indskrifterne, de første kristne Billeder, alt dette, der vidner om, at den Lære, den store, gamle romerske Kirke forkynder den Dag i Dag, er den samme, som hine første Kristne forkyndte. — Vi har været i Lateranmusæet og set de gamle Sarkofager og alter her paa disses Sider i de indhugne Billeder læst Oldtidens og vor Bibelhistorie og Dogmatik.

Vi har set de gamle Haandskrifter i Vatikanerbiblioteket, Billedstøtterne fra Oldtiden (den lidende Laokoon), Rafaels, Corregios forunderlig levende Billeder, vi har modtaget den hellige Faders Velsignelse, set ind i hans forunderlig klare Øjne og beundret den hvide Oldings ranke Skikkelse og spændstige Gang.

Vi har været i Pragtsale og Osterier — vi har nydt det alt paa vor egen Maner: Skinke med Figen, Blæksprutter, Suppe di Marc — og rigtig Mad — en og anden foretrækker Spejlæg — og Italiens gyldne lyse eller dunkelrøde Vin og erkendt Sandheden af, at Vin glæder Menneskets Hjerte.

Vi har set Middelhavet — vi har vandret i Campagnen blandt Oldtidsgrave, Buer af Vandledninger, sorte og hvide Faar, Pinjer og Cypresser, taalmodige Æsler foran Vinkærter, Vigner, Cikadesang . . .

Og vi har været flere Dage i Bjergene, de graa og viollette hølgende Bjerger i Subiaco, Affile, Rojate, og det var, som var vi i det ny Testaments Land. Vi mødte den gode Hyrde, det ufrugtbare Figentræ, Vinranken, det sølvgraa Olietræ, Aseninden og hendes Føl, Staden paa Bjerget, Kvinderne ved Brønden. Vi brød Brødet og drak af Vintrets Frugt, vi saa de mange Smaaabørn med de mørke, skinnende gode Øjne — og vi knæler den Dag i Dag ned og takker ham, som blandt sine mange gode Gaver gav os Treugersrejsen i det skønne gamle Sydens Land.

Og til Slut en Tak til den Mand, som førte os rundt i og lærte os at elske Italien.

H. K.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

A. C. begynder i Aar sin Mødevirksomhed d. 10. Sept. med Rusgildet, hvor Pastor Knud Ballin her lovet at holde Rustalen. Til Rusgildet er alle katolske Russer velkommen som A. C.s Gæster; vi har foreløbig faaet Forbindelse med tre. Mon der ikke blandt de 1700, der i Aar har taget Studentereksamen, skulde være flere Katholiker? Administratores for A. C. vil være meget taknemlige, om Præster (og hvem, der ellers maatte kende unge katolske Studenter) vilde opgive os disses Navne og Adresser, ja, allerhelst saa vi, at Russerne selv meldte sig —.

I Slutningen af September fejrer vi 1500-Aars Mindet om St. Augustins Død ved en Forelæsningsrække af Pastor Hubert Messerschmidt; Forelæsningerne vil blive afsluttet med en Sammenkomst af festlig Karakter. Efteraarets hele Plan er af en intern katolsk Karakter, og vi nævner lige de vigtigste af de Foredrag, vi har faaet fast Tilsagn om. Pastor Cay Benzon taler om

»Den katholske Pressesag«, Pastor Bernh. Jensen om »Katholikers aandelige Læsning«, Pastor Peter Schindler om »Klerikalisme« og Hofdame Aug. Utke Ramming om »Katholsk Aktion« — endelig har Pater Knud Mariboe, S. M. M., lovet at tale om »Mariadyrkelse«.

Selv om det endnu er for tidligt at redegøre for Arbejdet i Foraarsmestret, vil vi dog ikke undlade at nævne, at Hans Højjørverdighed Biskoppen alter i Aar har lovet at tale hos os.

Henrik Steffensvej 4,
Juni 1930.

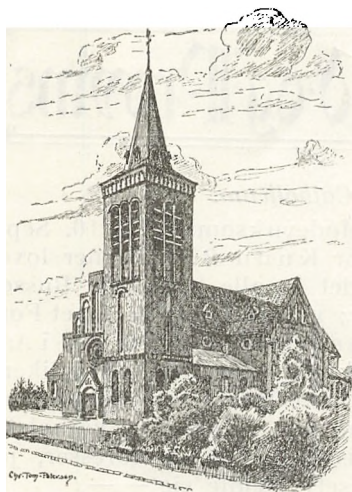
Peder Olav Hansen, stud. jur.,
Formand f. A. C.

St. Josefsøstrene i Danmark og paa Island

udgør i Øjeblikket just 500. Dette Tal blev naaet ved Iklædningen af 7 nye Søstre paa Mariæ Optagelsesfest. Paa Island er der 26 Søstre.

Eksercitierne i Roskilde.

Pastor Quaedvliegs gode Idé, at holde Eksercitier i Roskilde, havde fundet meget stor Tilslutning, idet 35 unge Piger fra alle Sjællands Byer, ja selv fra Svendborg, var mødt, skønt det var første Gang, at Indbydelsen udgik. Vi tror heller ikke, det bliver sidste, da alle var saa begejstrede over de tre-fire Dage, vi fik Lov at være der, at det var en hel Sorg at skulle rejse saa hurtigt igen.

Vor Eksercitiemester, Hr. Pater Nösen, førte os med sikker Haand — efter den h. Ignatii Eksempel — ind i vor Religions evige Sandheder og bestyrkede vort Mod og vor Vilje til at leve dem efter. Vi maatte anstrenge os for at naa hele Programmet igennem; fra 6 Morgen til 9 Aften var hvert Øjeblik af Dagen optaget af Messe, 4 lange, ildnende og opflammende Foredrag, efter-

fulgt af Betragtning, Korsvej, Rosenkrans, fælles Læsning og megen privat Læsning af den h. Skrift og Christi Efterfølgelse, private Besøg i Kirken og Aftenandagt.

Forholdene, vi levede under, var de bedst mulige. Vi havde den store Fordel, at Kirken var stillet til vor fuldstændige Raadighed, og alle Foredragene blev holdt der i

vor Frelzers umiddelbare Nærhed. De kære Søstre, som ofrede sig fuldstændig for os og sørgede for, at vi fik den bedst mulige og rigelige Næring, medens vi paahørte »Don Bosco«s Livshistorie, havde overladt os deres store Sal, hvor vi havde hver vor Læsepult, og alle Bøgerne var fremlagt til Laan. Vi var fordelt i mange smaa og sobre Værelser, Motion fik vi i den store Have, hvor vi ogsaa kunde gemme os i Ensomhed ved Grotter, Statuer, Kildevæld og i skyggefulde Lysthuse.

Roskilde er sikkert det bedste Sted i hele Danmark til at holde Eksercitier paa, og naar vi næste Aar kommer op paa det dobbelte Antal, behøver vi aldeles ikke at genere hverandre, men kan saa udmærket faa Lov at være alene. (Henimod 100,000 □ Alen Have stod til vor Disposition)

Eksercitierne sluttede meget højtideligt med Daabsløfternes Aflæggelse under den stille Messe og Velsignelse og Te Deum efter Højmessens. Inden vi skiltes, aflagde vi et Besøg i Domkirken, hvor vi bad en Bøn for vore store afdøde Trosfæller.

Maatte Gud forunde os næste Aar atter at mødes i Roskilde med endnu mange flere og paa ny faa tændt den Begejstrings Glød, som skal hjælpe os til at leve et Liv op over Hverdagens Møje.

G. C.

Pavelig Orden til Købmand C. Walther.

Under den 9. Juli har den hellige Fader tildelt Hr. Købmand Christian Walther, Horsens, den pavelige Orden »Pro Ecclesia et Pontifice«. Sognepræst Schreiber overrakte ham den i Søndags d. 17. Aug., da det netop var hans Fødselsdag.

Købmand Walther har ofret sig for mangen en god Sag. Man vil i denne Forbindelse erindre, at han for nogen Tid siden blev dekoreret med den portugisiske Røde-Kors Orden. Men navnlig vor hellige Kirke har hans fulde Interesse. Han har ofte vist, at Kirkens Sag er ham en Hjerte-Sag, og han skyer intet Offer, hvor det gælder Kirkens Anliggender. Dette viste sig særligt ved det store katholske Stævne i Horsens for nylig. At det nemlig i enhver Henseende blev et saa vellykket Stævne, skyldtes først og fremmest Hr. Walthers store Arbejde og Omtanke.

Vi bringer vor hjertelige Lykønskning til den smukke og velfortjente Udmærkelse.

Firmelse i Esbjerg.

Søndagen d. 6. Juli var for Menigheden i Esbjerg en særlig Mærkedag, som sent vil glemmes. Om Forberedelserne skriver et af de lokale Blade, der havde et Interview med Biskoppen: »I Haven saa jeg en Flok ellevilde Smaapiger og Dreng, der med straalende Øjne fortalte om Biskoppens Besøg. En gammel Mand sad paa en Bænk og

lavede Stænger til Banner og Vimpler, og efterhaanden som disse blev færdige, tog Børnene dem og bar dem syn-gende rundt i Gaarden«.

Allerede meget tidlig Søndag Morgen kom Polakkerne fra Landet — fuldtallige — for at kunne skrifte endnu før Messen. Da Kl. var 9, blev Hans Højærværdighed Biskoppen afhentet ved Præsteboligen af Firmandernes Procession. Der var ialt nogle og tredive: Pigerne i hvidt og med lange Slør; Drengene med hvide Baand om Armen. Saa godt som alle katholske Familier var repræsenterede: ikke blot Skolebørnene og de unge, men ogsaa en Del

Firmander og Faddere samlede om Biskoppen. Paa dennes højre Side ses den stedlige Sognepræst, Pater Druyts, paa den venstre: Sognepræst Op de Coul, Vejle.

Konvertiter og voksne Polakker, som endnu ikke havde modtaget Firmelsen.

Da Biskoppen — efter Afsyngelse af »Ecce sacerdos« — havde begyndt den hellige Messe, viste det sig, at den nye Kirke (der blev opført for 6 Aar siden) allerede er for lille for Højtider som denne.

Hele Menigheden deltog i selve Gudstjenesten enten ved at kommunikere eller som Firmand eller som Fadder. Biskoppen forøgede Højtidens Feststemning ved en gribende Tale om »Deus caritas est«: Gud er Kærlighed.

Efter Messen hilste Biskoppen paa Menigheden i Haven, og der blev taget et Par Billeder.

Til Trods for, at der om Aftenen holdtes Fest i en Række af vore Hjem, mødte dog 25 unge til Ungdoms-

mødet, hvor Politifuldmægtig H. Højris holdt et interessant Foredrag om sin Rejse til Oberammergau og Passionsspillet der. Foredraget blev illustreret med pragtfulde Lysbilleder.

For at alt kunde gaa som det skulde, har en Del af de unge maatte slide i det, og Klokkeren blev mange, førend Hospitalspigerne var færdige med deres Opvask og kunde komme hjem. Men Fstedagens Skønhed og Glæde var dem Belønning nok for al Møje og Besvær.

Alt dette viser, hvorledes der — trods alt — kan gøres en Del selv i de mindste Menigheder (Esbjerg tæller ikke mere end 150 Katholiker), naar Katholikernes Oflervilje svarer til Præstens Arbejde. T. S.

Brevkasse.

Vittigheden om Oberammergau o. s. v. er interessantere, end Gengivelsen i Ugebladet lader ane. Ophavsmanden dertil var nemlig dansk; hans Søster døde for nogle Aar siden som Forstanderinde for Skolen ved Sakramentskirken — søster Margrethe.

De var tre Søkende, Jøder, forældreløse, og de henvendte sig i sin Tid til Pastor v. Euch i Fredericia for at blive døbt, hvad de ogsaa blev. Vældigt Postyr! En Haglbyge af Truselbreve med indenlandske og udenlandske Frimærker! Til sin Død kunde Biskop v. Euch godte sig ved Mindet om den stilistiske Skylle, som der intet Alløb var for i Dalidens Fredericia.

En af Pigerne blev altsaa St. Josef søster; den anden véd jeg intet om. Broderen, har jeg hørt, blev pavelig Soldat, senere var han i al Fald i en Orden, vistnok Augustinerordenen, et Steds i Italien og blev præsteviet. Paa Ordenens Vegne kom han tit til Tyskland, hvis Sprog han dog — for at bruge et engelsk Udtryk — aldrig kunde faa sin Mund uden om. Følgelig var han ofte Genstand for Stiklerier, og ved en saadan Lejlighed var det da, han sagde: »Tysk er nu ogsaa saadan et ildelydende Sprog. Hør nu bare, og det er korrekt Tysk: Der Kaiser kommt; ob er aber über Oberammergau kommt, oder aber über Unterammergau oder aber über Ammergau, steht noch hin.«

Min Kilde er et Par ældre Damer (Lægedøtre) i Bonn, for Resten Slægtninge af vor store Maler, Zartmann, hvis Navn ogsaa var deres. I deres Hus havde Præsten et af sine Standkvarterer.

Johs. Frederiksen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Agent mod Provision; en Husassistent; en helst polsk Pige til Rengøring og Vask; en Linnedjomfru kendt m. Manchetstrygning — i Mangel deraf kan Kursus faas (Livsstilling).

Plads søges:

af en Dame ved Istandsættelse af Linned og Dækketøj; en Dame dygtig til Kontorarbejde og Husgerning; en Kontormand kendt med Anlæg, Afslutning, Status.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

24. Aug. 11. Sønd. e. Pintse. Bartholomæus, Apostel.	31. Aug. 12. Sønd. e. Pintse.
25. — M. Ludvig.	1. Sept. M. Ægidius.
26. — Ti. Zephyrinus.	2. — Ti. Stefan af Ungarn.
27. — O. Josef af Calasanz.	3. — O. Ferialdag.
28. — To. Augustin.	4. — To. Ferialdag.
29. — F. Johannes Døberens Halshuggelse.	5. — F. Laurentius Justi- niani.
30. — L. Rosa af Lima.	6. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.

Ugens Messebønner.

24. Aug. S. Bartholomæus, Apostel (1053—884); 2. Søndagen (691—526). Slutningsevangelium: Søndagens (693—528).
25. — M. Ludvig (1056—887); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
26. — Ti. Zephyrinus (1059—888); 2. Den foregaaende Søndag (691—526), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]). — Der kan ogsaa læses den foregaaendes Søndags Messe (691—526), 2. Zephyrinus (1059—888), 3. Om de helliges Forbøn.
27. — O. Josef af Calasanz (1059—888).
28. — T. Augustin (1060—890); 2. Hermes (1061—891).
29. — F. Johannes Døberens Halshuggelse (1062—891); 2. Sabina.
30. — L. Rosa af Lima (1066—895); 2. Felix og Aduactus.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Danske Kvinders Katholske Forbund

lader Mandag den 1. September læse en Sjælemesse Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade, for sin afdøde gejstlige Raadgiver, Pater Ludvig Günther.

Medlemmerne anmodes om at møde så talrigt som muligt.
Styrelsen.

St. Annæ Kirke. Søndagsmesserne læses nu igen Kl. 6, 8, 9 og 10. Aftenandagten holdes Kl. 6.

Assumptionsklosteret er flyttet til: Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup.

A. C. Torsdag den 28. Aug. Kl. 8. Sammenkomst i »Krøgers Have«, Pilcallé 18.

En Portion af Legatet »Varden« for dansk katholsk Akademiker er ledig. —

Ansøgninger vedlagte Eksamensbeviser bedes indsendte til Alfr. Silcowitz, Studiestræde 27—29. K.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Patr. 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 35.

Søndag den 31. August.

1930

INDHOLD: Det store Middel til Samfundets Forbedring. — St. Augustinus. 430--1930. — Fra den vide Verden. — Pater Amand Breitung: 80 Aar. — † Oberst L. P. Lund-Larssen. — St. Josephs Børnehaves Start. — Fra Hovedstad og Provins. — A. C.s Mødeskema. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Det store Middel til Samfundets Forbedring.

Mægtige Kræfter er sat i Bevægelse for at forbedre Samfundet. Gennem Lovgivning — hvor nødvendig den end er — gør man dog næppe Menneskene bedre. Det sociale, karitative Arbejde vil for største Part kunne virke ved at forhindre, at det onde sker, eller ved at bevare (f. Eks. Børn) for det ondes Indflydelse. Men direkte at omforme et Menneskes Karakter, det er den store Vanskelighed! Der er visse store Pædagoger, som ved Mildhed og Godhed kan have en afgørende Indflydelse paa forhultede Individuer, som betros til deres Omsorg. Men det er vist kun ganske faa, der magter denne Opgave.

Der er kun ét Middel, som for alle Mennesker rigtig kan forslaa, og det er Skriftemaalet.

Er man interesseret i at forbedre Samfundet, maa man huske paa, at Samfundet bestaar af enkelte Personer. Menneskene maa forbedres enkeltvis, for at Samfundet kan blive forbedret.

Vil du forbedre Samfundet, saa begynd med dig selv, og benyt Skriftemaalet dertil.

For at Skriftemaalet kan have en virkelig afgørende Indflydelse paa et Menneskes Karakter, maa det ske nogenlunde ofte og regelmæssigt.

Det er jo et uforligneligt Middel til at lære sig selv at kende. En svær og saare nyttig Kunst! Alle andre kender dine Fejl, men du har ikke selv Anelse om dem.

Naar man nu tager i Betragtning, at en Mængde Ulykker stammer fra Menneskenes Fejl, vil man forstaa, at Skriftemaalet er det allerbedste Middel til at skabe lykkeligere Kaar paa Jorden. Thi gennem Samvittighedsransagelsen, som Skriftemaalet forudsætter, vænner man sig til at lægge Mærke til sig selv og erkende i hvert Fald sine Hovedfejl. Det kan være, at der gaar Aar, førend man rigtig faar Øje paa disse, men hvis man ærligt og redeligt søger at kende sig selv, skal det nok lykkes.

Har man saa faaet fat paa sine Skrøbeligheder og Skavanker, yder Skriftemaalet en uvurderlig Hjælp til at faa Bugt med disse Fejl. Der skal naturligvis Højsind og Udholdenhed til, og der gaar Tid, inden Sejren er afgjort. Men det skal nok komme, hvis Viljen er ærlig og oprigtig, og man foruden den Naade, som Bodens Sakramente skænker, ogsaa ofte styrkes ved Modtagelsen af den hellige Kommunion.

Hvor megen Sorg og Kvide kunde ikke være undgaaet, hvis alle gik ofte og regelmæssigt til Skrifte. Hvor mange Ægteskaber, som nu er ulykkelige, vilde ikke være lykelige (eller dog taalelige), hvis Mand og Hustru gennem Bodens Sakramente fik stadig Hjælp til at holde deres Karakterfejl i Ave. Mangel paa Selvbeherskelse er jo den sædvanlige Aarsag til, at Hjemmets Idyl brister. Ofte er det saa utrolig smaa Ting, hvoraf Skaden opstaar. »Liden Tue vælter stort Læs.« Men Skriftemaalet hjælper til at bevare Herredømmet over sig selv. Viljen styrkes. Man indstilles i Forvejen paa at lægge Mærke til sig selv. Der gives Mulighed for at bremse i det rette Øjeblik.

Den store franske Kritiker Ferdinand Brunetière havde i lang Tid beskæftiget sig med Spørgsmaalet: Samfundets Forbedring. Efter at have prøvet alle Theorier og dernæst

sat sig ind i Kirkens Fremgangsmaade, erkendte han, at kun den katholske Kirke sad inde med de fornødne Midler, og der kommer Skriftemaalet naturligtvis i første Række. Det er den Vej, der førte Brunetiére til Kirken.

C. B.

St. Augustinus.

430 — 1930.

Den 28. August 430 døde i den nordafrikanske By Hippo den berømte Biskop Augustinus i en Alder af 76 Aar. Det er i Aar 1500 Aar siden, og hans Dødsdag — d. 28. August — fejres ikke alene i den katholske Kirke, men over hele Verden. Hans Navn er berømt blandt de vise og forstandige, og han æres i den kristne Verden som Helgen og Kirkelærer. Derfor er det kun naturligt, at ogsaa vi beskæftiger os med denne Kirkehistoriens mest ejendommelige Skikkelse.

I Nordafrika er der i vore Dage — under europæisk Indflydelse — i Færd med at fremblomstre en ny Kultur. Men store Strækninger af den nordafrikanske Kyst henligger dog endnu som Ørken. I Steden for det gamle Romerfolk hersker her det franske Militær. I tidligere Tider var det anderledes. Her laa de rige fønikiske Kolonier, og Aar 400 e. Chr. kunde Nordafrika møde op med 300 Biskopper. Augustinus levede paa dette Tidspunkt.

Han blev født i Tagaste (nu Souk-Ahras) d. 13. Nov. 354. Han var næstældste Søn. Faderen, en af Stadens Dekurioner, var Hedning, en godmodig, men hidsig Mand; Moderen, Monika, var kristen, from, ærbar, offervillig og klog, en rigtig Moder; Drengen selv var i Besiddelse af en levende Fantasi, livlig Opfattelsesevne, et blødt Sind og fra sin tidligste Ungdom af en brændende Ærgerrighed. Moderen havde mærket hans Pande med Korstegnet som Indledning til Daab og som Tegn paa, at han skulde have en kristen Opdragelse. Om han vilde modtage Daaben, maatte han afgøre som voksen.

Han uddannedes til Retor (Taler) i forskellige Skoler, og 20 Aar gammel blev han selv Lærer i Retorik. Som 29-aarig drog den unge Professor til Rom. I Aaret 384 modtager han en Professorpost i Veltalenhed i Milano, hvor den berømte Milanobisp, den hellige Ambrosius, bliver hans faderlige Ven, hvis Indflydelse fremkalder en

fuldstændig indre Forvandling hos ham, og i Paasken 387, altsaa som 33-aarig Mand, bliver han døbt; Augustin bliver Kristen og nedlægger sit Professorembede.

Endnu et Aar bliver han i Italien. Saa vender han tilbage til sin Fødeby, Tagaste, en anden Augustinus end den, der for 5 Aar siden var draget derfra. Hans Moder, den hellige Monika, havde med Taarer Dag efter Dag bedt Gud om hans Omvendelse. Hendes Bøn var hørt. Kort før han forlod Italien, stod han ved hendes Dødsleje og Grav. Hans Fædrenearv gjorde det muligt for ham — efter Hjemkomsten — at tilbringe sit Liv med videnskabelige og litterære Sysler — sammen med sine Venner — i det stille Kloster. Men i hine Tider var det ikke usædvanligt, at fremragende Mænd, endog mod deres Vilje, af en eller anden Menighed blev valgt til Præster eller Biskopper og modtog den kirkelige Vielse. Saaledes gik det ogsaa Filosoffen i Tagaste. Menighed og Biskop i det nærliggende Hippo gav ham ikke Fred, før han blev viet til Præst i deres Kirke, og snart var han Biskop af Hippo. Al Egenkærlighed, al jordisk Ærgerrighed var borte, hans brændende Higen efter Nydelser besejret. Han var jævn og ligefrem i sin Levevis, gæstfri og venlig i Samkvem med andre og samtidig gennemtrængt af en glødende Iver for at drage alle til Sandheden og det gode, tilmed uforfærdet, naar det gjaldt at bryde en Lanse for den retfærdige Sag. Og saaledes et Mønster paa en Biskop, en Lærer og Fører ikke alene for sin Menighed, men for hele den gamle Verden. Hvad Augustinus som Biskop havde opbygget, sank snart i Grus. Fra sit Dødsleje var han Vidne til, at Vandalerne belejrede Hippo og hærgede det omliggende Land. Hvad Vandalerne havde sparet, tilintetgjordes 100 Aar efter af Islam. Biskop Augustinus er død, men Kirkefaderen, Kirkelæreren Augustinus lever gennem alle Aarhundreder.

Tre Aar før han døde, kastede han et Tilbageblik paa de Bogruller, han selv havde dikteret, og som i Afskrifter allerede var spredt viden om. 92 Arbejder i 232 Bøger kunde han kalde sine. Brevene, som nu fylder flere Bind, og hans Taler blev ikke medregnet. Hvad indeholder disse Bøger? Ja, Indholdet spænder over mange Omraader. De filosofiske Bøger aabner Rækken, men de fri Kunster, særlig Musikken, er heller ikke glemt. Fra Filosofiens Skepsis løsriver han sig, og allerede før sin Daab skrev han: »Det salige Liv«, »Sjælens Udødelighed« og Monologen med sit: Noverim me, noverim te! Kend dig selv — saa kender du Gud! Da saa den dybere Indsigt i Kristendommen gav ham en klarere Forståelse af saadanne Problemer som: Gud og Maalet for Menneskelivet — Det ondes Oprindelse — Hensigten med det onde — Sjælens Udødelighed — op-

gav han Vandrigen i den antikke Filosofis taagede Egne, kun naar det drejer sig om religiøse Interesser, giver han sig i sine senere Skrifter af med de gamles Filosofi.

Denne store Aand var kendt med alle de Problemer, Oldtidens vise opstillede med Aristoteles og Platos Tanker. Paa Grundlag af den gamle Filosofi lod han Evangeliernes Sandhedsindhold fremtræde i videnskabelig Opbygning. Som Filosof traadte han i senere Tidsaldrer i Baggrunden, som Theolog er han stadig den berømte Fører. Den Dag i Dag er han Kirkens store Lærer, og naar i de kommende Dage de religiøse Spørgsmaal optages til alvorlig Drøftelse, vil hans Stemme høres fremfor alle.

To af hans Værker tilhører Verdenslitteraturen og er baade paa Grund af Indhold og Form skattede og læste ogsaa uden for Filosooffers og Theologers Kreds: Hans »Bekendelser« og »Om Guds Stat«. Bekendelser kaldte Augustin sit Skrift baade med Henblik paa Bekendelsen af sine Synder og Bekendelsen af Guds Godhed og Naade over for ham: alle hans Ungdomsforvildelser, hans syndefulde Liv, hans Vildfarelser under sin Søgen efter Sandheden, men ogsaa Guds Naades Underværk. Han finder Udtryk, som ingen anden før ham, for Menneskehjertets Lyst og Nød, for Syndens Magt og for Menneskehjertets Lykke, naar det har fundet Gud. »Thi vort Hjerte er uroligt, indtil det hviler i ham.« Det Problem, han behandler, er det Problem, der dukker op til alle Tider og for alle Mennesker. Hvorledes faar man Fred i Sjælen, hvorledes fanger man Lykken? Ikke ved en fejg Gaaen udenom, ikke ved Tvivl og Vantro, endnu mindre ved overfladiske Nydelser, men ved ærlig Søgen, uførtroent Arbejde paa Udvikling af sit sande Selv og Tugt af sit daarlige Jeg.

Kristendommens Sejr i Menneskets indre Verden — det er Overskriften over Bekendelserne, Kristendommens Sejr i det offentlige Liv — er Overskriften over Augustins andet berømte Værk: Om Guds Stat. Her skildrer han de vældige Dramaer, som udspillede i hans Tidsalder, saadanne Dramaer, som gentager sig i Verdenskredsløbet. Den gamle Verdens Undergang; Barbarernes Indtrængen i Romerriget; Folkeslagenes Kampe og Sejre, deres gensidige Had; Slægter, som fødes, Slægter, som dør; den legemlige Nød, den aandelige Elendighed; de gode, der græder, de onde, der ler; den trøstesløse, haabløse Vantro; al Menneskehedens samlede Jammer — alle de Spørgsmaal, der fra de evige Afgrunde hviskes ind i Øret paa den troende saavel som paa Tvivleren — alt dette søgte han at tyde i dette, den kristne Aands største Værk. I tretten Aar skrev han paa sit Værk, altid drevet fremad af Ønsket om at gøre Gud levende for Mennesket, lukke Spotterens Mund og for anden

Gang — og denne Gang i hele den troende Menneskeheds Navn — bekende, love og prise den barmhjertige og almægtige Gud.

»Ved sine Skrifter lever han videre i de troendes Hjerter.« Augustinus er ikke død. Med den Kirke, hvis Tjener han var, lever han i alle Aarhundreder. »Det religiøse Sprog, vi taler, som er os kendt og kært fra Salmer, Bøner og Opbyggelsesbøger, har tre Kilder: Davids Salmer, Paulus, Augustinus. At finde Udtryk for vore dybeste og inderligste Følelser har Augustin lært os.«

Uaglet Augustin levede i den antike Verden, synes alle, som lærer ham at kende, at han hører hjemme i deres Tidsalder, er fuldt ud »det moderne Menneske«. »Han er en af vore,« siger en udmærket Augustinforsker. Og maatte dette ikke blot gælde m. H. t. Augustins »Bekendelser«. Før sin Omvendelse er han den urolige Romantiker, der længes, nyder og haaber. Efter — den ydmyge Store, der giver sig selv i fuld Tillid og Tro. Som moden Kristen den trofaste Tjener, hvis Tro er virksom i Kærlighed.

Fra den vide Verden

PAVENS HELBRED.

Der er i den sidste Tid i Bladene fremkommet Meddelelser om, at den hellige Fader skulde være alvorlig syg. Det viser sig imidlertid, at disse Paastande mangler ethvert Grundlag. Pave Pius har intet ændret i sit daglige, meget omfattende Arbejdsprogram og viser sig til Stadighed i Besiddelse af en fortræffelig Sundhedstilstand.

VATIKANETS RADIOFONI m. m.

Til Leder af Vatikanets Radiofonistation har Paven udnævnt Jesuitpater Gianfranceschi, Rektor ved det pavelige Universitet »Gregoriana«. Denne er en kendt Fysiker. Han deltog i sin Tid i Nobiles Nordpolsflyvning. Han sidder ogsaa i Direktionen for det pavelige videnskabelige Akademi. I sin nye Egenskab skal han have Ansvaret for Radioudsendelserne og ogsaa være teknisk Raadgiver, medens en Underdirektør staar for det egentlige Arbejde. Personalet til Betjening af

Stationen kommer udelukkende til at bestaa af førsteangs Kræfter. Stationen skal være færdig til at begynde sin Virksomhed i Slutningen af Oktober. Paven har i disse Dage personlig forvisset sig om Arbejdets Fremadskriden og med Interesse beset Apparaterne. Han dvælede ogsaa længe ved Vatikanets andre Nybygninger. De Udstillingshaller, der skal rumme Gaverne, der er skænket i Anledning af Pavens Præstebubilæum, er nu snart færdige. Men det har vist sig, at de to dertil bestemte rummelige Haller er alt for smaa; derfor overvejer man at indrette en særlig Pavillon, der udelukkende skal indeholde Gaver fra Fyrster og Regeringer.

Pater Amand Breitung: 80 Aar.

Den 29. August fylder Pater Breitung 80! Den gamle Kæmpe er stadig aandsfrisk og dyrker sine Interesser med usvækket Iver. For kort Tid siden var han paa en heldags Udflugt til Tisvilde Hegn, hvor han gik paa Jagt efter Myreløver. (De kære Dyr har han jo altid elsket.) Paterens Vilje og Energi viste sig ogsaa ved hans Rejse til Holland endnu i Aar. Det var rigtig karakteristisk for ham, at han ikke kunde finde paa at overnatte i Hamborg. Han kunde sagtens holde til at køre i et Træk Dag og Nat!

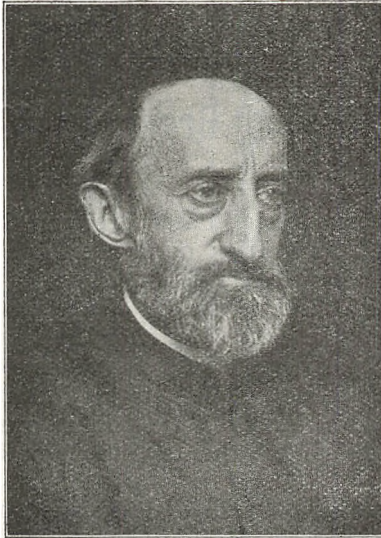
En Høvdingenatur har han altid været, og som saadan mindes vi ham fra hans Kampdage, da han svang sit Ords skarpe Sværd over Kristendomsfjender og Darwinister.

For at genopfriske hine Sejrens skønne Dage, vil vi citere et af de gamle Referater:

»I Lørdags holdt ifølge »Samfundet« højærværdige Pater Breitung i Studenterforeningen et Foredrag med paafølgende Diskussion om Troen og Darwinismen, idet han udviklede nærmere forskellige Afsnit af sin udmærkede Bog »Abeteoriens Bankerot«, som udkom i Fjor og vakte betydelig Opsigt. I en Række Eksempler fra de forskelligste videnskabelige Omraader hævdede Taleren, at Bibelens Lære paa alle afgørende Punkter var gaaet sejrrikt ud af Videnskabens Ildprøve. Der var intet til Hinder for, at Videnskaben og Troen fuldtud kunde enes om at indtage et fælles Standpunkt i Antagelsen af *en personlig Gud*, der har skabt Verden og styrer den efter en fornuftig Plan. Meget træffende mindede Pateren bl. a. om en berømt Kemiker, der for nylig

havde sagt: »Lidt Naturvidenskab fjerner fra Religionen, megen Naturvidenskab fører tilbage til den.«

Foredraget, der hilstes med kraftigt Bifald fra den store Forsamling, efterfulgtes af en Diskussion, der indledtes af Professor *E. Warming*, som i et aandfuldt Foredrag tog bestemt Afstand fra Darwinismen og ydede Pater Breitung sin Anerkendelse for hans grundige Indsigt i Naturvidenskaberne. Den samme Ros tildelte ogsaa Lektor *Johansen* den lærde Pater. — Den interessante Diskussion fængslede Tilhørerne til langt ud paa Natten.«
(Nord, Ugebl., d. 4. Februar 1900.)

Mange vil paa denne Pater Breitung's Festsdag minde ham, som han stod paa Talerstolen og med den største Ro, Humor og Klogskab gendrev sine hidsigte Modstandere. Man vil huske den betydelige Indflydelse, han skaffede sig gennem Foredrag og Diskussioner og ikke mindst gennem sine vægtige *Bøger*.

Vi benytter Lejligheden til at opfordre til paa ny at stifte Bekendtskab med hans Værker, der til Trods for deres videnskabelige Natur er let tilgængelige for enhver, der blot sidder inde med et Minimum af Kundskaber. *Bøgerne* er: 1) »*Abeteoriens Bankerot*«, Høst, 1899. 2) »*Udviklingslæren og Kristentroen*«, i Kommission hos Milo, Odense, 1905. 3) »*Overraskelser fra Abeteoriens og Udviklings-*

lærens Omraade«, Schönbergske Forlag, 1917. 4) »*Aper og mennesker*«, St. Olavs Forlag, Kristiania, 1918.

Pater Breitung var en Autoritet, som alle maatte høje sig for. Ikke blot alle Katholiker kunde være lykkelige over at have en Mand af hans Støbning i deres Rækker. Alle Kristne i Landet maatte være ham taknemlig for hans magtfulde Forsvar for Kristendommen, der i hine bevægede Dage syntes at trænges af Videnskaben.

Men Tiden har givet Pater Breitung Ret. Den frygtede Fjende var slet ikke saa frygtelig. De kristendomsfjendske Teorier er forlængst blevet forkastede af den virkelige Videnskab. Abeteoriens Bankerot har været fuldstændig. Den utrolig selvsikre og oplæste Videnskab er blevet rørende spagfærdig og ydmyg siden.

Men i hine Kampdage var det de allerfærreste, som kunde dømme nøgternt om Tingene, og derfor har det haft uvurderlig Betydning, at en Mand med Pater Breitung's Kundskabsfyldte og klare logiske Sans traadte frem og vidnede om Sandheden.

For at vise med hvilken enestaaende Dygtighed Pater Breitung deltog i Diskussioner bringer vi endnu et Brudstykke af et Referat. Den 29. Februar 1908 havde Pater Breitung i Studentersamfundet talt om Pave Pius X's Encyklika mod Modernismen. Imod Slutningen af Referatet hedder det:

»Som Pateren selv straks fra Begyndelsen havde bemærket, lykkedes det ham — trods alt — dog vel næppe med det samme egentlig at overbevise sine Modstandere; hver Gang deres Indvendinger blev tilbagevist ved de rette Distinktioner og Subdistinktioner, saa de tilsidst ikke kunde give yderligere Svar, var deres sidste Udflugt det halvt spøgende og anerkendende, halvt undvigende: »Her har vi Dialektikken,« »Her har vi Paterens bekendte Behændighed i Logik og Dialektik« ...«

Ganske særlig betegnende for Pater Breitung's Deltagelse i Diskussioner var hans ridderlige Holdning overfor Modstanderen, hvis Tankegang han satte sig nøje ind i. Det var ham altid magtpaaliggende at nævne alle de Punkter, hvor han maatte give sin Modstander Ret, og han brugte — trods sin fine Ironi — aldrig nogen saarende Tone.

Pater Breitung har holdt Foredrag hele Landet over. Han har taget imod Indbydelser af radikale Studenter, Socialister og Missionsfolk. Saaledes holdt han f. Eks. i 1911 i Fredericia paa to hinanden følgende Aftener — i Byens Missionshus — to lange, hver Gang af over 500 Mennesker besøgte Foredrag, det første om Bibelen og Skabelsesberetningen, det andet om Abeteorien. Ifølge »Fredericia Avis« aabnedes og sluttedes Møderne af Provst

Zeuthen, der takkede Pater Breitung for de udmærkede Foredrag. Hvad der særlig havde glædet Provsten var »Pater Breitung's varme Bibeltro, der var kommet til Orde i Foredragene, en Bibeltro, der kunde staa som Mønster for mange Protestanter, ogsaa blandt Theologerne.«

* * *

Efter at have forsøgt at skildre den Indsats og de Egenskaber, hvorved Pater Breitung har gjort sit Navn kendt i Danmark (og Tyskland), gaar vi over til de vigtigste Data i Paterens Liv.

Amand Breitung fødtes i Fulda (Tyskland) d. 29. August 1850. Sine Studier begyndte han i det biskoppelige Seminar sammesteds, men indtraadte allerede d. 6. Januar 1870 i Jesu Selskab i dettes Noviciatshus i Gorheim ved Sigmaringen. Sine første Løfter aflagde han d. 7. Januar 1872 i Münster i Westphalen, men delte snart efter saa mange andres Skæbne, idet han blev landsforvist i den tyske »Kulturkamp«. Han fortsatte sine Studier i den hollandske Provins Limburg fra Efteraaret 1872—74 i Blyenbeck.

Efter først i nogen Tid at have undervist sine Ordensbrødre i Naturvidenskaberne kom han i Efteraaret 1878 til St. Andreas Kollegiet, hvor han foruden i disse Fag ogsaa underviste i de klassiske Sprog indtil 1882. Samme Aars Efteraar rejste Pater B. til England, hvor han i Dilton Hall studerede Theologi i fire Aar, hvorpaa han blev præsteviet. Sit 3. Prøveaar tilbragte han fra 1887—88 i Portico i Lancashire i England.

Fra 1888—90 var Pater B. Lærer i Naturhistorie i Feldkirch i Østrig, hvor han d. 2. Februar 1889 aflagde de sidste Ordensløfter. Derfra kom han i Efteraaret 1890 tilbage til St. Andreas Kollegiet, hvor han virkede som Lærer i 30 Aar, nemlig indtil Kollegiets Nedlæggelse i 1920. Han rejste da til Valkenburg, men kom tilbage til Ordrupshøj, da 50-Aarsmindet om Kollegiets Grundlæggelse skulde fejres i 1923, og siden da er han blevet boende inden for de kære, gamle Mure.

* * *

Mange gamle Elever fra St. Andreas Kollegiet vil erklære ligesom den, der skriver dette: »Pater Breitung er den bedste Lærer, jeg nogensinde har haft!«

Han har som nævnt undervist i Naturhistorie, Latin og Græsk. Hvilken Alvor han dog forstod at skabe om disse Fag! Ved sin Personlighed øvede han en saadan Magt over Eleverne, at man *maatte* være med. Hvor forstod han dog at gøre Studiet interessant! Og saa mærkede

man, at han altid var med i det, han talte om, med hele sin Sjæl. Det skal fremhæves, at han aldrig gjorde Forskel mellem Eleverne, og at han forstod at opmuntre ved en mild Karakterbedømmelse.

Det kan ikke let overvurderes, hvilken Betydning for hele Livet, det har været for hans mange Hundrede Elever at have haft Pater Breitung til Lærer.

Endelig har Pater B. virket som den dybt alvorlige og samvittighedsfulde Sjælesørger, særlig som Leder af Mændenes Mariakongregation i Ordrup. Denne Gernings rige Frugt viste sig bl. a. derved, at Mændene i St. Andreas Menighed i paafaldende stort Antal nærmede sig Herrens Bord.

Vi er glade for, at vi har faaet Lov til at beholde Pater Breitung saa længe iblandt os, saa at vi paa 80-Aarsdagen kan bevidne ham vor store Taknemlighed for hans Gerning, der har været til den allerstørste Gavn for os og vor Kirkes Stilling i Landet.

De gamle Elever vil være glade for at faa Lejlighed til af Hjertet at sige deres elskede Lærer Tak for alt det meget, han har betydet for dem.

Vi beder Gud velsigne sin nidkære gamle Præst og lade ham endnu længe leve iblandt os. C. B.

† Oberst L. P. Lund-Larssen.

Den 24. August afgik Oberst L. P. Lund-Larssen ved Døden, og vi mistede i ham en af vore betydeligste Trosfæller. Den afdøde har ganske vist kun tilhørt vor hellige Kirke i de ti sidste Aar af sit Liv (han blev optaget af Pater Günther i Jesu Hjerter Kirke d. 12. Oktober 1920), men til Gengæld levede han i disse Aar et meget intenst religiøst Liv. Han forsikrede ofte sine Venner om, hvilken stor Glæde det var for ham at have fundet den sande Tro, og det belød saa umaadelig meget for ham under sit lange og svære Sygeleje at modtage de hellige Sakramenter. Hans religiøse Overbevisning hjalp ham til at bære sine Lidelser med den største Taalmodighed og Sjælsstyrke. Det var et Særkende for ham, at han forened en høj Intelligens med en ganske barnlig og naiv Tro. At han i mange Aar før sin Konversion med Grundighed og Alvor beskæftigede sig med religiøse Spørgsmaal, viser hans Bog, der udkom 1918: *Imod den moderne Bibelkritik.*

I det praktiske katholske Liv har Oberst L.-L. gjort en betydelig Indsats som Administrator for »Vesterhus« og som Medlem af det biskoppelige Raad.

L.-L. blev født 3. Dec. 1855, blev udnævnt til Sekondløjtnant 1877, Premierløjtnant 1880, Kaptajn 1891, Oberstløjtnant for 30. Bataillon i Aalborg 1905, Oberst og Chef for 7. Regiment i Fredericia 1908. I 1913 blev han Chef for 11. Regiment i København. L.-L. var en af vor Hærs betydeligste Officerer. Han var i Besiddelse af en sjælden Arbejdsdygtighed og Flid. Han har særlig udmærket sig ved under Sikringsstyrkens Indkaldelse at indtage den vanskelige Stilling som Kommandør for Nordfronten. Ligeledes har han udført et betydeligt Arbejde indenfor Generalstaben, f. Eks. ved Opmaaling og Kortlægning af Island.

Han var dekoreret med Kommandørkorset af Danebrog og Danebrogsmændenes Hæderstegn.

For nogle Aar siden havde han den Sorg at miste sin Hustru, der var Datter af Kaptajn Ernst v. d. Recke.

St. Josefs Børnehaves Start.

Saa er det da endelig — efter megen forgæves Søgen — lykkedes at finde et passende Lokale til den katholske Børnegrave, nemlig Nivaagade 1. St. Tilmeldelser vil kunne ske fra den 1. September hos Børnehavens Leder, exam. Børnehavelærerinde Frk. Martha Mygind, samme Adresse. Børnehaven begynder senest d. 15. September.

St. Josefs Børnegrave modtager Børn fra 3—7 Aar. Børnene kan bringes allerede Kl. 7 Morgen og forblive indtil Kl. 5 Efterm. Der betales 2 Kr. om Ugen. Børnene faar varm Mælk til den medbragte Mad.

Saa haaber vi da, at de Mødre, der af en eller anden Grund ikke kan tage sig af deres Børn, vil benytte sig af dette gode Tilbud. Iøvrigt er det vist ganske overflødigt nærmere at forklare Fordelen ved at sende Børn i Børnegrave. Mødrene forstaar det uden Tvivl saare vel. Børnehaverne plejer da heller aldrig at have Plads til alle de Børn, som ønskes anbragt. Der er gerne lange Lister over alle dem, der venter. Man bør derfor melde sig i Tide. Der er kun Plads til 26 Børn.

Vi benytter Lejligheden til endnu en Gang at takke for den store Velvilje, man fra alle Sider har vist vor Børnegrave. Nu, da den bliver Virkelighed, vil de forskellige, som har tegnet sig for Bidrag, sikkert faa Lyst til at ind-

betale dem, og det vil jo ogsaa være nødvendigt, for at Børnehaven kan gennemføres i Aarenes Løb. Især de aarlige Bidrag har en afgørende Betydning.

Indbetaling kan ske enten paa Postgirokonto Nr. 24045 (St. Josefs Børnehavn, København N) eller direkte til Kassereren, Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, København N.

Fra Hovedstad og Provins

Ny dansk Jesuitpræst.

Den 28. August blev den danske Jesuit, Frater Lønskov, viet til Præst i Jesuiterkollegiets Kirke i Valkenburg. Vi bringer Pater Lønskov vore hjerteligste Ønsker om Guds Velsignelse og haaber, at han snart kan begynde sin Ger-ning iblandt os.

St. Albani Klub

i Odense holdt sin første Sammenkomst den 20. August; Referatet kan af Pladshensyn først komme i næste Nr.

Billeder fra Stævnet i Horsens.

Da man agter at samle et Arkiv af gode Billeder fra Stævnet i Horsens, opfordres alle, der maatte være i Besiddelse af Filmsoptagelser fra denne Fest, til at sende Aftryk deraf til Hr. Kriminalbetjent V. Kallan, Kolding.

Saafernt nogen skulde ønske det, er Hr. Kallan villig til at sende dem et Udvalg af Fotografier fra Stævnet. Antal efter Ønske. Selvfølgelig maa vedkommende selv afholde Udgifterne. Billederne vil antagelig komme til at koste ca. 20 Øre Stykket.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Governante til 3 Børn; Hus-assistent; Husholdningslev; Linnedjomfru; Syerske til Omsyning af Garderobe og Børnetøj.

Plads søges:

af en Kontormand kendt med Anlæg, Afslutning, Status; Re-præsentant; Lappekone; Vaskekone.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne.

FRA VIKARIATET.

Under Biskoppens Bortrejse (endnu ca. 14 Dage) er Vikariatets Ledelse overtaget af Provikaren, Hr. Pastor J. Desnos (Strandvej 91, København Str.), til hvem d'Herrer Præster bedes henvende sig vedrørende Dispenser o. lign.

REDAKTIONEN.

Fra d. 28. August til d. 26. September overtages Redaktionen af Hr. Pastor C. Jaworski, Nørrebrogade 27 C, 4. Sal, Telefon Nora 570 x.

I Anledning af den sjældne Udmærkelse, den hellige Fader har tildelt mig, har jeg modtaget saa mange smukke og anerkendende Breve, som jeg gerne gennem disse Linier vil sige Tak for. — Den store Sympathi der vises imod mig gør Dekorationen endnu mere værdifuld for mig. Maatte jeg nu ogsaa i Fremtiden vise mig værdig til den store Ære.

Hjertelig Tak!

Horsens i August 1930.

Christian Walther.

A. C.'s Rusgilde.

Onsdag d. 10. September Kl. 8 pr. afholder A. C. Rusgilde i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115³.

Program: Formanden byder Velkommen.

Smørrebrødsbord — Øl fra Fad.

Rustalen ved Pastor Knud Ballin.

Punchesold. — Frit Samvær.

Deltagelse i Gildet koster 4 Kr. pro persona — og bedes anmeldt til undertegnede senest d. 8. Sept. Gæster har kun Adgang, naar de indføres ved et Medlem. **Sange** bedes indleveret inden d. 6. (den bedste belønnes med Fribillet).

Enhver katolsk Rus har gratis Adgang til Rusgildet som A. C.'s Gæst, dog maa Anmeldelse ske til Formanden inden d. 8. September.

P. A. V.

Peder Olav Hansen (Fmd.)

Henrik Steffensvej 4 (tr. bedst Kl. 4—5),
Telf. Byen 1149 x, Kl. 6—7.

St. Knuds Kapel.

Fra den 1. September læses den h. Messe igen hver Dag Kl. 6¹/₂. Den tyske Gudstjeneste holdes hver 1. og 3. Søndag i Maaneden. Den første holdes Søndag d. 7. Sept. Kl. 10.

Katolsk Kantor- og Organistforening lader læse en Messe i St. Andreas Kirken paa Ordrupshøj for dets Medlem Højærværdig Herr Pater L. Günther Mandag d. 1. Sept. Kl. 7¹/₄.

„**Katolsk Klub**“ afholder Møde i Domus Medica, Amaliegade 5, Tirsdag d. 2. September Kl. 20, med følgende Dagsorden: 1. Meddelelse fra Formanden; 2. Forelæggelse af Budget for Saisonen 1930—31; 3. Lovændringer; 4. Beretning fra Bureauerne; 5. Eventuelt.

Bestyrelsen.

En katolsk Lærerinde

søges til Undervisning for to Børn til 3die Mellemkoleklasse.

Dr. Perch. — Tistrup.

Academicum Catholicum.

Efteraarshalvaaret 1930.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 10. Sept.	Rusgilde	Pastor Knud Ballin
Onsdag d. 8. Okt.	Katholsk Prædiken og Opbyggelse	Lærer, cand. phil. Holger K.-Hafstrøm
Onsdag d. 22. Okt.	Den katholske Pressekongres i Brüssel	Pastor Cay Benzon
Onsdag d. 5. Nov.	Klerikalisme	Pastor Peter Schindler
Onsdag d. 19. Nov.	Katholsk Aktion	Hofdame A. Utke Ramsing
Onsdag d. 10. Dec.	Mariadyrkelse	Pater Knud Mariboe, S. M. M.

Møderne begynder Kl. 8 og afholdes i »Vesterhus«, Vester-
voldgade 115^a.

Gæstekort à 1 Kr. (Helaarskort 5 Kr.) faas hos *Administratores*:
stud. jur. Peder Olav Hansen, Henrik Steffensvej 4 St., V., (træffes
i Reglen Kl. 4—5 og pr. Telf. Byen 1149 x, Kl. 6—7).

Fru Bodil Plate Petersen, Humlehækgade 10, L., Telf. Taga 4603.
stud. med. Svend Erik Odgaard, Øster Farimagsgade 10, 3. S. th.
(Telf. Byen 1149 x, Kl. 6—7).

A. C.s Festligheder i 1500-Aaret for St. Augustins Død.

Mandag d. 22., Onsdag d. 24. og Fredag d. 26. September holder
Pastor *Hubert Messerschmidt* tre off. Forelæsninger over Em-
net: »*Augustins Stilling til de filosofiske Grundproblemer*«.

Mandag d. 29. September afholdes en Fest, hvor Pastor
Messerschmidt holder Festtalen: »*Kirken i Augustins Forkyndelse*«.
Om disse Festligheder følger nærmere Meddelelse.

Administratores.

Enhver katholsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Kirkelig Kalender.

31. Aug. 12. Sønd. e. Pintse.	7. Sept. 13. Sønd. e. Pintse.
1. Sept. M. Ægidius.	8. — M. Marias Fødsel.
2. — Ti. Stefan af Ungarn.	9. — Ti. Gorgonius.
3. — O. Ferialdag.	10. — O. Nicolaus af Tolentino.
4. — To. Ferialdag.	11. — To. Protus og Hyacinthus.
5. — F. Laurentius Justiniani.	12. — F. Marias Navnefest.
6. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse.	13. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse.

Ugens Messebønner.

31. Aug. S. 12. Sønd. e. Pintse (694—530); 2. Raymund Nonnatus (1067—897).
1. Sept. M. Ægidius (1067—902); 2. Tolv h. Brødre (1024—847), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
2. — Ti. Stefan af Ungarn (1068—902); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
3. — O. Ferialdag (694—530); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
4. — T. Ferialdag (694—530); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
5. — F. Laurentius Justiniani (1069—903); 2. og 3. som Tirsdag.
6. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Danske Kvinders Katholske Forbund

lader Mandag den 1. September læse en Sjølemesse Kl. 8¹/₄ i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade, for sin afdøde gejstlige Raadgiver, Pater Ludvig Günther.

Medlemmerne anmodes om at møde saa talrigt som muligt.
Styrelsen.

Immaculatakongregationen har Møde Tirsdag den 2. September Kl. 4¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd har Møde Torsdag d. 4. September Kl. 8 i Jesu Hjerter Kirke. Søndag d. 7. September Fælleskommunion Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Vor kære Fader,

Oberst **L. P. Lund-Larssen**

er Søndag d. 24. Aug. afgaaet ved Døden.

Begravelsen har fundet Sted.

Asta Lund-Larssen.

Inger Lund-Larssen.

R. I. P.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 36.

Søndag den 7. September.

1930

INDHOLD: Vennen, der venter. — Helgendyrkelsen og Skriften (II). — Fra den vide Verden. — Interessant Udtalelse af en højere staaende protestantisk Gejslig. — Rygaard overtaget af Assumptionsøstrene. — Til Forældrene! — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Brevkasse. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Vennen, der venter.

Kan der tænkes et mere yndefuldt Billede end Frelseren, der lader de smaa Børn komme til sig? Hvilken Mildhed og Godhed udstraalet ikke hans hele Person, idet han tager de smilende smaa ind til sig. Det er et Billede paa Jesus i Alterens Sakramente, hvor Frelseren drager Menneskesjælene ind til sig, velsigner dem og styrker dem.

En Kunstner har skildret den Virkelighed, som ligger i Ordene: »Kom til mig, alle som er bedrøvede og besværede, og jeg vil vederkvæge eder.« Man ser lidende, sorgfulde Mennesker klynge sig til Vor Herre. Man ser med hvilken Længsel denne Verdens Stakler tyer hen til ham. Inde under hans Vinger finder de Fred og Trøst. Alle føler de, at hans store, varme Hjerte banker for dem. Dette er Jesus i Alterens Sakramente.

At gaa til Kommunion vil ikke sige blot at modtage et Symbol. Det er jo Sjælens virkelige Forening med Kristus. Vor Tro viser os den levende Christus i Hostien. Vi ved, at det er Jesu hellige Person, at det er hans Menneske-

sjæl, hans Guddomsvæsen, som træder os virkelig og levende i Møde i dette Sakramente. Han drager os i sin Favn. Hans Sjæl mødes med vor. Frelserens Forening med Sjælen i Kommunionen er af en saa inderlig og dyb Natur, at det slet ikke er muligt at beskrive det.

Vi forstaar blot, at Christi Kærlighed til Menneskesjælene har overvundet enhver Skranke. Han ser Mennesket svagt og afmægtigt over for alle Livets fjendtlige Magter. Men han har besluttet at frelse Mennesket og vil derfor bringe den Hjælp, der forslaar. Han vil ikke nøjes med at yde Mennesket en vis Støtte udefra. Han trænger helt ind i Menneskets Indre for at styrke ham indefra. Den mismodige bringer han nyt Mod ved sin Nærværelse. Den ensomme og forladte overbeviser han om, at han ikke er ensom og forladt. Han lægger sin egen Kraft til Menneskets svage Kræfter. Han bygger op, hvad Synden har revet ned. Han renser og lutrer. Han nærer og befæster. Han oplyser og vejleder. Kort sagt: han støtter og styrker dig og gør dig derfor mere tryk, idet han med Naadens Kærligheds Baand knytter dig tættere til sig.

Hvor megen Tristhed, Svaghed og Tomhed vilde ikke være udryddet, hvis man gik oftere til den hellige Kommunion! Atter og atter har det vist sig, at dette Sakramente er i Stand til at forvandle et Menneskeliv. Der var f. Eks. et Menneske, der førte en forgæves Kamp imod visse store Fristelser. Fra den Dag af, da han begyndte at modtage Kommunionen dagligt, var han ganske anderledes stærk overfor Fristelserne.

Alterens Sakramente er en Brønd, der altid rinder med Husværelse, Sundhed og Styrke for mødige Vandrere. De behøver kun at bøje sig og at drikke. Og saa er der dog mange, der gaar forbi uden at slukke deres Tørst. Hvor er det muligt? Din bedste Ven staar og venter paa dig, rede til at give dig en hjertelig Modtagelse. Og du lader ham vente, gaar hans Dør forbi.

Det store, lysende Ideal for vort Kirkeliv er: Hele Menigheden til Kommunion hver Søndag. Intet vil kunne give en Menighed en skønnere Blomstring end dette.

Hvorfor dog sige Nej, naar Frelseren gerne vil komme til os, belæsset med mange, rige Gaver? C. B.

Helgendyrkelsen og Skriften (II).

1. Vi opledte sidst de Steder i den hellige Skrift, der kunde belyse Spørgsmaalet, om vi maa dyrke Guds Engle. Nu i Dag kommer Turen til de hellige Mennesker i Himlen. For straks at sige det: om dem er der ikke saa mange direkte Udtalelser. De er nu heller ikke nødvendige, da de salige Mennesker »er Englene lig og er Guds Børn« (Lc. 20, 36). Paa Forhaand maa vi derfor sige: om dem gælder det samme som om Englene. Desuden véd vi, at »de skal straale og springe frem som Gnister i Rør, de skal dømme Nationer og Folkeslag« (Visdom. 3,8), og i Johannes's Aabenbaring staar: »Den, som sejrer og varetager mine Gerninger indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne, og han skal herske over dem med et Jernspir, og de skal knuses som et Lerkar, ligesom ogsaa jeg har modtaget det af min Fader« (2,26 f). Det er klart, deler de Hellige Kongemagten med Christus, deler de ogsaa Æren og Anerkendelsen med ham.

2. Forsøger man nu at finde enkelte Tilfælde af Helgendyrkelse, bliver man overrasket af et ejendommeligt Syn. Medens Kirken aldrig viser en Helgen religiøs Dyrkelse, saa længe han lever paa Jorden, skønt det i og for sig vilde være tilladeligt, blot vedkommendes Hellighed er hævet over al Tvivl, — Kirken gør det ikke, dels fordi man jo ikke kan vide, om den hellige holder ud i det gode indtil Døden, dels fordi en saadan Æresbevisning kunde blive farlig for hans Ydmyghed — beretter Skriften flere Tilfælde af den Art uden Misbilligelse. Til Elias kom en kongelig Officer med 50 Mand Soldater, kastede sig paa Knæ for ham, bønfaaldt ham i sin Frygt for Profetens overnaturlige Magt og sagde: »Du Guds Mand, lad dog mit og disse dine Trælles Liv ikke være foragteligt i dine Øjne!« (4. Kong. 1,13.) For Profeten Elisæus kastede 50 Profetsønner sig til Jorden, fordi Elias's Aand hvilede over ham. Som bekendt blev et Haansord mod denne Mands Person straffet af Gud med 42 Drenges Død. De havde raabt efter ham: »Kom herop, Skaldepande.« — Der er kun et lille Skridt fra de

levende til de afdøde Helliges Dyrkelse, d. v. s. til det første Tilløb paa Vejen til Helgendyrkelse i moderne Forstand. Det sker ved, at afdøde Personers Fortjenester og Yndest hos Gud benyttes i en Henvendelse til Herren for saaledes lettere at opnaa Bønhørelse. Da Moses vilde forsone Guds Vrede, efter at Israeliterne havde tilbudt Guldkalven, sagde han: »Kom Abraham, Isaak og Israel i Hu, dine Tjenere« (2 Mos. 32,13). Ved Templets Indvielse sluttede Salomon sin lange Bøn med de Ord: »Kom Naaden mod din Tjener David i Hu.« 2 Paral. 6,42. — »Herre, kom David i Hu og al hans Taalmodighed« (Ps. 131,1.) I Ildovnen beder Azarias, en af Daniels tre Venner: »Tag ikke din Barmhjertighed fra os for Abraham din elskedes, Isaak din Tjeners og Israel din helliges Skyld.« (Dan. 3,35.) — Grunden til, at Jøderne i deres Bønner fremfor alt paa-beraabte sig Patriarkernes Navn, maa søges i følgende: Gud, om hvem vor Frelser sagde, at han ikke var de dødes, men de levendes Gud (Mt. 22,32), kaldte sig selv »Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud.« (2 Mos. 3,6.) Med hvilken Højagtelse, Beundring og Ærefrygt maatte da Israeliterne ikke tænke paa deres tre Stamfædre, paa den Naade og de Forjættelser, de havde modtaget af den evige, paa den mønsterværdige Tro og de moralske Dyder, som havde gjort dem saa velbehagelige og værdige i Guds Øjne, at han vilde knytte sit Navn til deres. Man ser tydeligt, hvem der giver det første Stød til Helgendyrkelse i egentlig Forstand!

3. Det Ny Testamente stadfæster og udvider, som det er at vente, hvad der er grundlagt i det Gamle. Indirekte sker det ved, at Herren erklærer, at baade godt og ondt, som Mennesker gør mod hans Disciple, skulde betragtes af ham som gjort mod hans egen Person. — Direkte Belæring giver derimod 1. Kapitel i Lukasevangeliet. Englen Gabriel og Johannes Døberens Moder Elisabeth hylder den saligste Jomfru Maria med de Ord, som hele den katholske Verden genlyder af endnu den Dag i Dag: »Hil dig, fuld af Naade . . .«. Og Maria, i hvem Guds Søn har taget Bolig, forudsiger, opfyldt af hans Aand: »Fra nu af skal alle Slægter prise mig salig.« (Lc. 1,46.) — Læser man Hebræerbrevets

11. Kapitel, finder man en Lovtale over, hvad gamle Tiders Hellige har lidt og gjort i Kraft af deres Tro og Haab paa Gud, og dermed har man en Række store Eksempler, som de Kristne skal mindes og efterligne. Det er ikke for første Gang, at Skriften saaledes fører gennem et helt Galleri af Helgenskikkelser. I Sirachs Visdom fylder et saadant ikke mindre end 6 Kapitler (45—50).

Vor Undersøgelse er endt. Den fører til følgende Resultat: De Hellige blev altid dyrket i Christi Kirke lige fra de første Tider af. Vidner herom er Liturgien i Østens og Vestens Lande, de mange Kanonisationsbullaer, de talløse Kirker og Kapeller, Hymner og Lovtaler til Ære for Himlens Borgere. Da denne Dyrkelse findes alle Vegne og er en saa yndet Fromhedsøvelse netop hos de ivrigste Kristne, saa er det ikke dem, der har taget fejl, men de andre, som spottede over, hvad de ikke kendte, og angreb, hvad ikke blot Arvelæren, men ogsaa den hellige Skrift godkender og anbefaler.

F. K.

Fra den vide Verden

ET ENGELSK PILGRIMSTOG I OBERAMMERGAU.

Ærkebispem af Liverpool, Msgr. Dr. Dawney, er ankommet til Oberammergau i Spidsen for 220 Medlemmer af Liverpools Trossamfund. Han blev modtaget af Anton Lang, den tidligere Christus-Fremstiller, og boede ogsaa i hans Hus. Ærkebispem var overordentlig begejstret over den Alvor og Troshengivelse, der prægede Passionsspillet.

KATHOLSKE SVENDEFORNINGER.

Der findes en verdensomspændende katholsk Svendeforening, der efter sin Stifter bærer Navnet Kolping-Samfundet. Dette Samfund afholdt i Slutningen af Juli i Köln sin 19. Generalforsamling. I Tilslutning til denne indviedes en ny Central for Verdenssamfundet. Ved den forrige Generalforsamling,

der afholdtes 1925, bestod Kolpingsamfundet af 1435 Foreninger med ca. 91,000 Svende og 380 egne Huse; i de mellemliggende 5 Aar er Antallet af de tilsluttede Foreninger vokset til 2109 med ca. 125,000 Medlemmer og 415 egne Huse. En mægtig Udvikling i en stærkt kriseramtid. Men samtidig et Bevis paa Kolpingprincippernes Livskraft og Soliditet. De katholske Svendeforeninger er nu udbredt i 16 Lande. Nutildags omtales Industriungdommen med en særlig Interesse, og i Köln bemærkede Generalsekretæren, Dr. Nattermann, meget træffende — hvad man overalt vil forstaa — at man ogsaa fra Svendeforeningernes Side anerkendte Arbejdernes Fagforenings Organisationer og politiske Bestræbelser, baade Fagforening og Politik fremmer Arbejderens Sag, men i Virkeligheden gælder det for Arbejderen først og fremmest at hævede sig ved sit Arbejde og sin faglige Dygtighed — kun dette kan paa virksom Maade støtte hans Stilling og sikre ham. Derfor tager Svendeforeningen Afstand fra en kun fagforeningsmæssig og politisk Opdragelse af Industriungdommen. Den hidtil fulgte Linie med faglig Dygtiggørelse under Troens Banner har høstet Anerkendelse og vil ogsaa være den bedste Garanti for Fremtiden. Man drøftede dernæst indgaaende professionelle Vandringer, social Dygtiggørelse, de katholske Svendeforeningers internationale Opgave o. s. v. Selvfølgelig aflagde man Besøg ved Stifterens, Fader Kolpings, Grav. Man nærer et fortrøstningsfuldt Haab om, at den langvarige Proces, der føres for at faa ham erklæret salig, maa krones med Held.

MARIÆ HIMMELFART OG TYREFÆGTNING.

For nylig meddelte Bladene med et overlegent Smil, at Mariæ Himmelfarts Fest i Spanien ikke blot var fejret med Gudstjenester og Processioner, men ogsaa havde givet Anledning til ikke mindre end 136 Tyrefægtninger, hvor der var dræbt 358 Tyre. Dette præsenteredes som »et Udslag af den spanske Katholicisme«. — At Spanien er Tyrefægtningernes klassiske Land, er noget, vi vidste i Forvejen, men at denne Folkeforlystelse, som vi ikke rigtig kan goutere — hvorfor for Resten ikke, naar vi stormer Dirt-Track Banen? — skal gælde for »den Maade, hvorpaa den spanske Katholicisme

helligholder Mariæ Himmelfarts Dag«, er lige saa aandfuldt sagt, som hvis man vilde sige, at den danske Folkekirke fejrede sine Søn- og Helligdage med en Fodboldsturnering i Idrætsparken, eller at indre Mission fejrede Store Bededag med Boksekamp i »Forum«.

BØRNEFORBRYDELSER I SOVJETRUSLAND.

Det franske Tidsskrift »Revue des deux Mondes« afslutter en indgaaende Beskrivelse af Børneelendigheden i Sovjet-Rusland med følgende Statistik: I Aarets Løb har Børn, der er overladt til sig selv i de sovjetrussiske Omraader med Undtagelse af Rusland, udført 29,527 Forbrydelser. Deraf er 13,041 Typerier, 59 Hestelyperier, 88 røveriske Overfald, 205 Brandstiftelser, 118 Mord, 324 Legemsbeskadigelser, 236 Sædelighedsforbrydelser. Blandt de 118 Mordere er 20 i Alderen 10—12 Aar, 23 under 10 Aar. Næsten alle Brandstiftelser — 200 af 205 — er forøvet af Børn under 5 Aar.

KARDINAL HAYES PAA TONEFILM.

Ærkebispnen af New York, Kardinal Hayes, skulde tale ved en katholsk Skolekongres. Da han var forhindret i personlig at give Møde paa Skolekongressen, tyede han til Tonefilmen. Blandt andet udtalte Kardinalen som sin Overbevisning og sit Haab, at Film og Tonefilm skal blive til stor Gavn netop for katholsk Opdragelse og Skole. Han troede, at Filmen meget snart vil indgaa som en fast Bestanddel i alle katholske Skolers Undervisningsplan.

SYDAMERIKANSKE KATHOLSKE PIGER TIL KINESISKE HAREMER.

En amerikansk Præst, der virker i Kongmoos (Kwantung) i Kina, lagde, naar han gik paa Gaden, Mærke til, at der adskillige Steder taltes Spansk inde i Husene. En nærmere Undersøgelse belærte ham om, at en hel Del unge Kinesere i Sydamerika ndgiver sig for Katholiker og lader sig kirkelig vie til hvide Kvinder. Naar disse da fulgte deres Mænd til Kina, indførtes de i et hedensk Hjem, hvor der allerede var en hedensk Hustru. Disse Kvinders Stilling er saa ulykkelig, som tænkes kan. Der advares derfor indtrængende mod i et vestligt Land at gifte sig med en orientalsk Katho-

lik, før hans Papirer er sendt til Missionspræsten i hans Hjemstavn, og før det viser sig, at disse kan staa for en nærmere Prøvelse.

MISSIONEN SOM POLITISK LEDER FOR BOLIVIAS INDIANERE.

Den apostoliske Nuntius Chiarlo i Bolivia har truffet en som Regeringsdekret offentliggjort Bestemmelse med Landets Regering, hvorefter de katholske Missionærer gøres til Ledere for de kulturelt lavtstaaende Indianere. Enhver Missionsforstander bliver gejstlig, politisk og økonomisk Overhoved for de indfødte i hans Mission. Der stilles et passende Areal til hans Disposition for at afsondre Indianerne fra de Hvide, der hidtil har anrettet frygtelige Ødelæggelser. Missionen faar ogsaa selv en Grundejendom, der er stor nok til Bestridelse af Missions- og Skolearbejder.

JAPANS AABNE BLIK FOR VESTEN.

Ved en Konferencé i en Ungdomsforening i Shanghai erklærede den japanske Professor Inui, at hans Landsmænd tilskrev Japans vidunderlige Fremskridt i de sidste 60 Aar den Iver, hvormed Landet var gaaet i Lære hos Vestens mest fremskredne Nationer. Medens Østens andre Nationer haardnakket udelukkende vil se en Fjende i enhver Udlænding, betragter Japanerne Udlandet med beundrende Opmærksomhed; de var meget opsat paa at lære af alt det, som de ikke selv vidste Besked om. Saaledes modtages ogsaa den katholske Missionær med aabne Arme, da han kan lære Japan Vestens Religion og Vestens Videnskab. Derfor er ogsaa Skolerne den katholske Missions Haab i den opgaaende Sols Land. Derfra skriver sig ogsaa Betydningen af de katholske Opdragelsesanstalter, ikke mindst Jesuiteruniversitetet i Tokio, der har maattet arbejde sig gennem utrolige Vanskeligheder af finansiell Natur. Naar først den katholske Missions Skole- og Universitetsundervisning rigtig kan udfolde sig i Japan, vil den trods Indifferentisme og importeret Atheisme kunne regne med Fremgang for Catholicismen paa Grund af den venskabelige Maade, hvorpaa Japan tager mod Vestens Civilisation.

Interessant Udtalelse af en højere staaende protestantisk Gejstlig.

Naar man taler med Protestanter om Kirken, den Kirke, som Vor Herre Jesus Christus har stiftet her paa Jorden, og fremholder den store Splittelse imellem alle de forskellige protestantiske Trossamfund, bliver man for det meste imødegaaet med en Henvisning til »den usynlige Kirke«, denne mærkelige Institution, der særlig udmærker sig ved en saa vidstrakt »Almindelighed«, at den indenfor sine Rammer skal kunne rumme de stejleste Modsætninger. Mange Protestanter ynder at tale om »vor Kirkeafdeling«, og Meningen dermed er den, at de opfatter Lutheranere, Zwinglianere, Calvinister, Baptister, Frelsens Hær, Mel'holdister, russisk orthodoxe, ja saagar Katholiker som værende blot forskellige Afdelinger indenfor den samme store »usynlige Kirke«.

Overfor dette har det sin Interesse at lægge Mærke til, hvad en højere protestantisk Gejstlig, nemlig den nysudnævnte Ribe Stiftprovst, Dr. theol. Scharling, har udtalt om den usynlige Kirke til en Medarbejder ved Aalborg Amtstidende — jeg anfører en Gengivelse i Kolding Folkeblad. — Stiftprovst Scharling er Søn af den bekendte theologiske Professor og Forfatter af »Nøddebo Præstegaard«, Henrik Scharling; han er derfor en Mand, der er, om jeg saa maa sige, opfødt med den ægteste protestantiske Theologi; hans Ord har Vægt, han er ikke som en ubesindig og fremfusende Barthianer: Han siger bl. a.:

»Hverken Luther eller Grundtvig trøstede sig overfor Kirkens ringe Dage ved at ty ind i Tanken om den **»usynlige Kirke«, dette Luftkastel, der ingen Forbindelse har med den virkelige Menighed.**«

Dette er rene, klare og ubetinget sande Ord; vi Katholiker kan kun læse dem med dyb Tilfredsstillelse.

J. Olrik.

Rygaard overtaget af Assumptionsøstrene.

Onsdag d. 13. August blev den hellige Messe for første Gang læst i det nye Kapel paa Rygaard. Assumptionsøstrene har forladt Ordrupshøj og er kommet København en hel Del nærmere. Den statelige, hvide Rygaard ligger paa Bernstorffsvej (Nr. 54), Grunden begrænses paa den

ene Side af Hellerup ny Kirkegaard; paa den anden Side af Niels Andersensvej.

Mest bemærkelsesværdig er den store, pragtfulde Park, en sand Herregaardshave. De mægtige Plæner minder om engelske Parker. Mange store og sjældne Træer giver Haven et fornemt og stilfuldt Præg.

Kapellet er indrettet i en lys, højloftet Sal. Det kan rumme et halvt Hundrede Mennesker eller flere. Vi gør opmærksom paa, at der er Adgang til Kapellet ogsaa for andre end Husets Beboere.

Gudstjeneste: Paa Hverdage Kl. 6^{1/2}: Messe, Kl. 4^{1/2}: Andagt med sakramental Velsignelse. Der holdes iøvrigt Tilbedelse foran det udstillede Sakramente hver Dag fra Messe til Andagt. Om Søndagen Kl. 8^{3/4} Højmesse, Kl. 4^{1/2}: Andagt.

Gaardens ene Længde er revet ned. Her vil den nye Pensionatsbygning rejse sig. I Løbet af et Aarslid vil ogsaa den anden Længde forsvinde og blive erstattet af en Kirke. Dette sidste vil jo sætte Kronen paa Værket og blive til stor Glæde for de omkringboende Katholiker.

Rygaard har enestaaende Betingelser for at tjene til det Formaal, som er Søstrenes: at leve et stille, kontemplativt Liv og holde Kostskole for unge Piger. Som bekendt holder Søstrene ogsaa Skole for externe. Deres Speciale er Sprog, i Særdeleshed Fransk.

Til Forældrene!

Til de Forældre, som kunde ønske, at deres Dreng blev Spejdere eller Ulveunger i en katholsk Trop, tjener nedenstaaende til Oplysning. — St. Bendt's Trop og Flok, der rekrutteres fra St. Ansgars og Rosenkranskirkens Sogne med tilhørende Skoler, paabegynder Rekrutuddannelse i Begyndelsen af Oktober i Aar. Saa vidt muligt bedes Indmeldelser derfor ske inden Udgangen af September. Enhver rask Dreng i Alderen 7—12 Aar optages i St. Bendt's Flok af Flokfører Frk. Inger Gede, Bentzonsvej 2, Kbh. F., Telf. Godthaab 372 x, og Dreng og unge Mennesker fra det fyldte 12. Aar optages i Troppen af Tropsfører Otto Kluge, Struensegade 17, Kbh. N. — Alle Henvendelser og Forespørgsler kan stilles til Tropskontoret, Struensegade 17^a, eller til Tropsraadets Formand, Højjærværdige Herr Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8, Kbh. V.

Hovedkvarteret, August 1930
Tropsføreren.

Fra Hovedstad og Provins

Ekserciltierne i Roskilde.

I Dagene fra d. 7.—9. August afholdtes lukket Retræte for unge Piger i Roskilde. — Paa ovenstaaende Billede ses yderst til venstre Pater Nösen, som ledede Retræten, og til højre Sognepræst Quaedvlieg.

A. C. i Efteraarshalvaaret. (Augustinusfestligheder.)

Efteraarssæsonen i A. C. begynder Ondag den 10. Sept. med Rugsildet, hvor Pastor Knud Ballin holder Taler. Til Rugsildet har alle katolske Russer gratis Adgang som A. C.s Gæster (uden Hensyn til ev. Medlemsskab), og Administratores af A. C. vilde være taknemlige, om Russerne i god Tid vil henvende sig til Formanden.

Her skal ikke nærmere opregnes de enkelte Møder, da disse fremgaar af den udsendte Sæsonplan, dog maa Efteraarets Hovedbegivenhed, Augustinusfestlighederne, nævnes. Da det i Aar er 1500-Aaret for St. Augustins Død, lader A. C. i Slutningen af September afholde tre Fore-

læsninger ved Pastor Hubert Messerschmidt om »Augustins Stilling til de filosofiske Grundproblemer«. — Festlighederne afsluttes med en større Fest, hvis Program endnu ikke er helt fastlagt. Festtalen: »Kirken i Augustins Forkyndelse«, holdes af Pastor Messerschmidt.

Om Studiekredsen kan det nævnes, at Pastor Peter Schindler i Aar fortsætter sin Studiekreds over »Ordensvæsenet og dets Historie« med at gennemgaa »Benedikt og hans Samtid«.

August 1930.

Peder Olav Hansen.

Odense.

St. Albani Klub afholdt sin første Sammenkomst Onsdag den 20. August. Der var mødt 80 Deltagere. Herr Aage Petersen bød velkommen med en særlig Velkomsthilsen til Msgr. Olrik, der venligst havde stillet sig til Klubbens Disposition som Foredragsholder, og til Professor Johannes Jørgensen, der var Klubbens Gæst. Derefter gav Aage Petersen Ordet til Msgr. Olrik, der begyndte med at spørge, hvor længe han maatte tale, og fortalte, at i Amerika var der paa nogle Talerstole indrettet en Mekanisme, der sænkede Gulvet, naar en bestemt Tid var gaaet, saa Foredragsholderen stille forsvandt. Efter at Aage Petersen med Haand paa Hjertet havde garanteret for, at der ikke fandtes en saadan Faldgrube her, og givet Foredragsholderen frit Spillerum med Hensyn til Tid, tog Msgr. Olrik fat. Det blev et Foredrag, der sent vil glemmes; det var spækket med Humør, trods sit Alvor, saa Tilhørernes alt andet end lydløse Smil mange Gange gjorde det nødvendigt for Foredragsholderen at standse. Det var personlige Oplevelser i Kolding og paa Askov Højskole, Foredraget omhandlede; store og gode Guldkorn fik Tilhørerne med hjem. — Da Msgr. Olrik meddelte, at nu var der gaaet Time, saa han vilde slutte, blev man meget forhavset; det var den korteste Time, vi længe havde oplevet, saa fængslende havde Foredraget været; kunde det blot faas paa Tryk.

Aage Petersen takkede Msgr. for Foredraget, ligesom Herr Grosserer Melchior takkede for det Arbejde, Msgr. Olrik gjorde paa Askov Højskole.

Ved det fælles Kaffebord, hvor de unge Damer sørgede for Serveringen, blev der sunget nogle af Professor Johannes Jørgensens Sange. Professoren tog ogsaa Ordet og holdt en lille Tale, hvori han mindede om alle de udenlandske Præsters store Arbejde her i Landet. Han omtalte især Pater Breitung, der sidst i denne Maaned fylder 80 Aar, og hvad denne Præst har betydet for den katholske Kirke i Danmark. Stationsforstander Monberg takkede Professor

Johannes Jørgensen for hans store Indsats for Kirken. Til Slut blev der udbragt et Leve for den nye Klub, og man sang staaende »Fast skal min Daabspagt evigt staa«.

Det var en god Start, »St. Albani Klub« havde, som tjener Lederne til Ære for det store Forarbejde, de havde gjort. O. S.

Ufrivillig Komik.

Den anglikanske Kirkes højeste Raad, The Lambeth-Conference, der samler Bisper fra hele the Empire, har i disse Dage udlalt sig for, at der gives Tilfælde, hvor Fosterdrab er kristelig forsvarligt. Dette Frafald fra alle forrige Tidens kristne Moral omtaler et københavnsk Dagblad under Overskriften:

Englands Statskirke søger Føling med Livet.

Saa er vi da allsaa naaet til, at Drab af levende Væsen er blevet til Føling med ... Livet!

Don Bosco.

I »Ringkøbing Amts Dagblad« (²³/₅) anmelder den kendte gamle Politiker J. C. Christensen Johannes Jørgensens »Don Bosco«: »— Jeg har haft den (Bogen) liggende paa mit Bord i nogen Tid. Først i disse Dage har jeg faaet den læst, og nu er det ikke frit, jeg angrer min Sendrægtighed, saa glad har jeg været ved den«.

Saa følger en Gengivelse af Bogens Indhold og meget omfattende Citater.

Anmeldelsen slutter med: »Hvis jeg med denne kortfattede Omtale af Johannes Jørgensens Bog kan vække mine Læsesers Lyst til at læse den, da vil det være mig en Glæde«.

Madre Maria Landi.

Det smukke svenske Tidsskrift »Vecko- Journalen« (⁶/₅) har en stor, rigt illustreret Artikel om en Franciskaner Nonne *Madre Maria Landi i Neapel*. Beretningen har sin særlige Interesse derved, at Bladets Korrespondent har besøgt den gamle Nonne og skildrer hende som en Helgeninde, der har Magt til at helbrede syge ved sin Bøn og virker gribende ved sin hele helgenmæssige Adfærd. Der fortælles om, hvorledes Nonnen, der ikke ejer en Øre, er i fuld Gang med Opførelsen af en stor Kirke, der bliver en — naturligvis mindre — Kopi af Peterskirken og skal koste 17 Millioner Lire. Alt berettes paa en sympathisk og ærbødigt Maade.

Det gamle Testamente.

Pater Fr. K pferles Artikel her i Bladet om det gamle Testamente, i Anledning af Vilh. Rasmussens og Ditlev Niensens Angreb i »Politiken«, er blevet optrykt i sin Helhed i »Folkerosten« og »Dannevirke« (Haderslev.)

Klosterliv.

»Aalborg Stiftstidende« (^{10/6}) gengiver efter »Fyns Tidende« en ret indgaaende, sympatisk og sjældent forstaaende Skildring af Cisterciensermunkes Liv. Det er en vis Johs. J rgensen fra Lyndelse, der har opholdt sig i Klosteret Notre Dame de Tami  i Savoien i Frankrig i 5 Maaneder, og som beretter derom.

Efter at have fortalt om Forskellen imellem Patres og L egbr dre, om Klosterlivets Strenghed og Dagens Inddeling, karakteriseres Klosterets Ledere. Prioeren faar følgende Omtale: »Prioeren — den næstkommanderende — er en Mand paa over tres; han er vel ikke saa stor en Begavelse som Abbeden, men han er et af de fineste Mennesker, man kan tænke sig, og større Menneskekender end de fleste; saa er han en munter Mand, fuld af Lune — trods Gigten, der plager ham meget. Sjældent taler man med ham uden at faa en eller flere smaa Historier serveret.

Og blandt de almindelige Munke træffer man mange prægtige Mennesker, som man kommer til at sætte Pris paa.

Engang spurgte jeg Prioeren, hvorfor de gik i Kloster, om det var for deres egen eller andres Skyld, og han gav et Svar, som vist ikke kan gives bedre. Han sagde: »Det er ogsaa for andres Skyld; vi beder for dem, som ikke beder«.

Det er vistnok Klosterid en som i en N ddeskal. Munkene er ikke verdenstr tte, men de vil paa deres Maade gøre Gavn...«

Maria Antoinettes Krucifiks.

Der knytter sig en hel lille Historie til det Krucifiks, som Mgr. Richard, Biskop af Nizza, har overrakt den hellige Fader. Maria Antoinette bar dette Kors under sit Fangenskab i »Temple«. Hendes Skriftefader testamenterede det til en Præst i Omegnen af Toulouse. Denne gav det igen til sin Niece. Da hun laa paa sit Dødsleje, lod hun Præsten ved St. Pierre, den senere Biskop af Nizza, kalde. Da denne havde berettet hende, bad hun ham vælge sig en Genstand i Værelset til Erindring. Der var forskellige værdifulde Smykker og smukke Kunstgenstande i Stuen; men Præstens Blik fangedes af et ganske enkelt Krucifiks af Kobber og Træ, som hang i en Niche over Kaminen. »De har truffet et godt Valg«, sagde Fruen, »thi det er det Krucifiks, som Maria Antoinette bad foran, da hun sad fangen i »Temple«. Præsten vilde da ikke tage imod denne værdifulde Relikvie, men Fruen sagde: »Himlen har ledet deres Valg; sørg nu for, at der bliver holdt Hævd over det«. — Det bliver der nu, hvor det bliver indlemmet i Vatikanets Samlinger.

Brevkasse.

Herr Redaktør!

Artiklen om A. C.s Romerrejse bragte mig et Par Overraskelser:

1) at Deltagerne havde set Rafaels Fontæner. Rafael har nemlig aldrig drømt om dem. Peterspladsen blev som bekendt først skabt af Bernini og de 10 Fontæner af Maderna, jeg ved ikke naar, men det har i alt Fald været ca. 100 Aar efter Rafaels Død.

2) at den romerske Kejser sendte sine Bud ad macadamisere- rede Veje. Deltagerne i Rejsen kan jo ikke være uvidende om, at Romerrigets Landeveje var brolagte med de noksom bekendte store, flade Sten. Heller ikke kan det da have undgaaet dem alle, at macadamisere er af engelsk (skotsk) Oprindelse, dannet af Navnet Mac Adam. Metoden er ca. 100 Aar gammel.

Johs. Frederiksen.

Tak for Oplysningen. Det i Punkt 2 omtalte Udtryk er næppe ment bogstaveligt.

Red.

Alle de mange kære Venner og Bekendte, som ved deres kærlige Venlighedsbeviser har villet glæde mig paa min 80 Aars Fødselsdag, beder jeg herved modtage min hjertelige Tak. Det bliver mig jo næppe muligt at takke dem alle sammen, som jeg saa gerne vilde; derfor læser jeg den hellige Messe for dem og takker saaledes den guddommelige Godhed, der har skænket mig disse 80 Aar.

Am. Breitung, S. J.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Guvernante til 3 Børn; Hus- af en Kontormand; ung Mand
holdningselev; Linnedjomfru; ved Landvæsenet eller hvadsom-
ung Pige. helst; Lappekone; Vaskekone.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegnning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

»St. Josefs Børnehave«

modtager Indmeldelser alle Hverdage Kl. 17—19.

M. Mygind,
Nivaagade 1, St.
N.

»St. Josefs Børnehave«

søger dannet ung Pige (Katholik) med Interesse for Børnehav-
gerningen.

Samme Sted kan en Kone faa Plads ved Morgenrengøring.
Personlig Henvendelse alle Hverdage Kl. 17—19 hos:

Frøken Mygind,
Nivaagade 1, St.
N.

Til en meget fattig Katholik,

middeelhøj, søges en mørk Frakke og en mørk Klædning og 2
Par Støvler 43—44, gerne brugt. Om muligt ogsaa lidt godt Un-
dertøj. Tilf. Byen 6555 — Diemar, Skindergade 32.

Kirkelig Kalender.

7. Sept. 13. Sønd. e. Pintse.	14. Sept. 14. Sønd. e. Pintse. Korsets Ophøjelse.
8. — M. Marias Fødsel.	15. — M. Mariassyv Smertes.
9. — Ti. Gorgonius.	16. — Ti. Cornelius og Cyprian.
10. — O. Nicolaus af Tolentino.	17. — O. Frans af Assisis Saarmærker. <i>Tamperdag.</i>
11. — To. Protus og Hyacinthus.	18. — To. Josef af Cupertin.
12. — F. Marias Navnefest.	19. — F. Januarius og Lidelsesfæller. <i>Tamperdag.</i>
13. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse.	20. — L. Eustachius og Lidelsesfæller. <i>Tamperdag.</i>

Ugens Messebønner.

7. Sept. S. 13. Sønd. e. Pintse (699—534); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
8. — M. Marias Fødsel (1069—903); 2. Adrian ([12]—[12]).
9. — Ti. Gorgonius (N.-M. 1072, G.-M. [16], Kirke-, Stille- og Slutningsbøn 908, 910, 911); 2. og 3. som Søndag.
10. — O. Nicolaus af Tolentino ([50]—[50]).
11. — T. Protus og Hyacinthus (N.-M. 1073, G.-M. [31], Kirke-, Stille- og Slutningsbøn 912); 2. og 3. som Søndag.
12. — F. Marias Navnefest (1074—907).
13. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse. Paa Grund af Marias Fødsels Oktav læses Oktavens Messe (1069—904); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

I Tiden fra Mandag den 20. Oktober Kl. 5 til Fredag den 24. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer**i Assumptionsklostret paa Rygaard.**

Opholdet koster 12 Kr., alt iberegnet. Salmehog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Josef Wollfishberg S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 8. September Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 14. September Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

St. Franciskus's III. Orden har Møde Fredag d. 19. September Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

En Portion af Legatet »Varden« for dansk katholsk Akademi-ker er ledig. —

Ansøgninger vedlagte Eksamensbeviser bedes indsendte til Alfr. Silcowitz, Studiestræde 27—29. K.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 37.

Søndag den 14. September.

1930

INDHOLD: Boomerangen. — Moselovens Betydning. — Fra den vide Verden. — Kristendom eller Bolschevisme i Kina? — Det, der bliver. — Tilbygningen til St. Josefs Hospital i Fredericia. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — A. C.s Festligheder ved 1500 Aaret for St. Augustins Død. — »Sankt Josefs Børnehavn.« — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Boomerangen.

Visse vilde Folkeslag bruger et Kastevaaben, som kaldes en Boomerang, og som har den Ejendommelighed, at den af sig selv vender tilbage til det Sted, hvorfra den blev kastet ud. Hvis ikke man passer paa, kan man godt selv blive ramt af Boomerangen.

Men der er et aandeligt Kastevaaben, som virker paa samme Maade, og det er — som den hellige Skrift siger os — ethvert utilbørligt Ord. Hør blot, hvorledes der staar: »Men jeg siger eder, at Menneskene skulle paa Dommens Dag gøre Regnskab for ethvert utilbørligt Ord, de have talt. Thi af dine Ord skal du kendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes (Mth. 12, 37—38).

Et Ord kan være saa hvast som en Pil, der saarer og dræber. Det er det ukærlige eller hadefulde Ord, der rammer i Hjertet. Eller det er Sladderens giftige Ord, som dræber en Mands gode Navn og Rygte.

Det er saa hurtigt udtalt, det flyver ud af Munden paa dig. Næppe er det sagt, førend det er glemt, men paa Dommedagen vender det tilbage og rammer den, der ka-stede det ud.

— — —

Der var engang et Menneske, der kom til dig for at tale i Fortrolighed med dig. Det var et Menneske, der stod dig nær, og som havde Krav paa din Forstaaelse. Han var i Nød, og nu trængte han til din Hjælp. Maaske var denne Hjælp blot et trøstende Ord, maaske noget andet. Du kunde godt hjælpe ham, men i din Egoisme og dit Snæversind gad du ikke. Utaalmodig viste du ham bort. Du gjorde dig haard og sagde til ham: »Lad mig være fri. Du maa hjælpe dig selv...«

Men efter nogle Aars Forløb staar du foran Guds Domstol og føler dig saa hjælpeløst fortabt, saaledes som du ser dit eget Liv i Sandhedens ubarmhjertigt klare Lys. Grebet af den største Angst falder du ned foran Guds Trone og trygler ham om Forbarmelse.

Da lyder der en Stemme, som du til din Forfærdelse genkender som din egen Stemme: »Lad mig være fri. Du maa hjælpe dig selv.« Skriftens Ord er gaaet i Opfyldelse: »Af dine Ord skal du fordømmes.«

Det hændte dig ogsaa engang, at der var et Menneske, du ikke kunde fordrage. Naar det gik ham godt, var du bedrøvet. Men en Dag skete der ham et stort Uheld, og du glædede dig, ja, i din Ondskab sagde du det til ham: »Du har ikke fortjent det bedre!«

Men da du staar foran Guds Domstol, og du blot ønsker, at Gud skal dømme rigtig mildt om dig, saa lyder ogsaa dette dit eget Ord fordømmende over dig: »Du har ikke fortjent det bedre!« Og det har en rigtig spottende og haanende Klang. Du mindes Frelserens Ord: »Salige er de barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed.« (Det vil altsaa sige: Usalige er de ubarmhjertige, thi dem skal ikke vederfares Barmhjertighed.)

Alle dine egne onde og giftige Ord regner ned over dig selv. Du har selv sendt dem ud, og nu kommer de tilbage.

Der var ganske vist en Maade, hvorpaa du kunde have gjort dem magtesløse og døde. Hvis du blot havde skriftet

dem angerfuldt og med god Vilje til at vogte din Tale, da vilde de ikke dømme dig paa den yderste Dag. Ak, maaske skriftede du, men du skriftede ugyldigt. Du fik det ikke sagt altsammen, eller du angrede ikke, eller du bevarede endnu Hadet i dit Hjerte som en Spire til ny syndig Tale.

Ja, Ordet er et farligt Vaaben for din Næste, men det er allerfarligst for dig selv, naar det vender tilbage for at dømme dig.

C. B.

Moselovens Betydning.

Kampen mod det Gamle Testamente gaar stadig videre, og Forvirringen i Folkets Bevidsthed bliver større. For at raade Bod paa den Skade, der anrettes, vil vi uddybe de Oplysninger, Ugebladet tidligere har bragt i denne Anledning.

1. Moseloven havde det rigtige, uforfalskede Guds begreb og den rigtige Opfattelse af Guds Forhold til den Verden, der omgiver os. Derved gav den det israelitiske Folk en saadan aandelig Overlegenhed over alle andre Nationer i Oldtiden, ogsaa over Grækerne og Romerne, at det alene derved indtog en enestaaende Plads. — I denne Bog fandtes ogsaa en meget indgaaende Fremstilling af, hvad der er godt og ondt i det daglige Livs mangfoldige Foretagender og Ønsker, idet Samvittighedens Lov eller den naturlige Morallov fik en saadan Udformning, at ikke blot de store Linjer, men ogsaa Enkeltheder blev klarlagt. En overordentlig værdifuld Hjælp for hver den, der føler Hunger og Tørst efter Retfærdighed! — Endelig truede denne Lov — i Overensstemmelse med Folkets noget brutale Karakter — til Stadighed med passende, timelige Straffe for at afskrække fra det onde, medens den søgte at vinde for det gode med Løfter om tilsvarende Belønning. Her ses praktisk Pædagogik, der regner med Menneskenes Svaghed.

2. Angaaende Fromhedslivet indeholdt og bestemte Moseloven saa meget, som senere viste sig at være ligesom en Spire, der voksede sig stor til den kristne

Religions mægtige Træ. Paa denne Maade blev Synagogen Christi Kirkes Forhal. Men disse Begyndelser var skjulte under Forbilleders og hellige Ceremoniers Slør, og derved fik den jødiske Gudsyndyrkelse et meget hemmelighedsfuldt Præg og fyldte Sindene med Anelser om Fremtiden, navnlig om den lovede Messias. — Ganske vist havde Moseloven ikke den Kraft at give Menneskene Guds Naade. Den gamle Kirke var jo ikke Christi mystiske Legeme, som den nye er det, og derfor virkede Christus heller ikke igennem den. Men der fandtes saa meget, som hjalp og forberedte til Modtagelse af den beliggørende Naade. Undervisningen i den gamle Pagts Aabenbaring sammen med den gribende Gudstjeneste vakte Troen og Haabet paa den tilsagte Frelser, og derigennem opnaaede Israeliterne Syndernes Forladelse og Naadens overnaturlige Liv. Vi Kristne aner knapt mere, hvilken ejendommelig Faktor Loven har været for udødelige Sjæles Frelse før Christi Komme.

3. Endnu paa en anden Maade førte Moseloven hen til Christus, alle Tidens Midtpunkt. Den store Mængde af Bud og Forbud — Rabbinerne havde regnet dem ud og fundet 248 Bud og 365 Forbud —, som Jøderne skulde overholde, fik dem til at føle deres menneskelige Svaghed og Hjælpeløshed meget stærkt, naar de vilde føre et fuldkomment Liv efter Lovens Forskrifter. Desuden vakte den en levende Bevidsthed om deres Syndefuldhed. Derved blev Menneskene ligesom nødte til at tage deres Tilflugt til ham, som skulde komme og befri dem for deres tunge Aag. Deres Længsel efter Forløseren kunde udtrykke sig i hjertegribende Ord, som f. Eks. »I Himle, nedsend eders Dug fra oven, og Skyerne nedregne den retfærdige! Jorden aabne sig og lade Frelseren fremspire.« (Is. 45,8.)

Dette var altsaa Moselovens Betydning for Guds Folk i den gamle Pagt. Har den ogsaa Værdi for Borgerne i Guds Rige nu? Derom udtaler det nye Riges Lovgiver Jesus Christus sig saaledes: »Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven og Profeterne. Jeg er ikke kommen for at opløse, men for at opfylde den.« (Mt. 5,17.) Dette gjorde han ved at forlange en fuldkomnere Overholdelse af Moral-

loven, hvortil han gav sin Naades Hjælp; ved at sætte den kristne Kultus i Stedet for den jødiske Gudstjeneste og ved at erstatte det levitiske Præstedømme og den gamle Øvrighed med Hierarkiet i den nye Kirke. Der er altsaa noget, der forsvinder, og noget, der bliver. F. K.

Fra den vide Verden

TILSTANDENE I RUSLAND.

Ærkebiskop d'Herbigny fortæller i »Revue des deux Mondes« om de fortvilede Tilstande under Sovjetstyret i Rusland. De ortodokse Forældre er nu drevet ud i en saadan Grad af Fortvivelse som Følge af Forfølgelserne, at de i mange Tilfælde overvejer, om det ikke er bedre for Børnene, at de søger Døden sammen med deres Forældre, frem for at leve og miste deres Tro.

En Kvinde med fire Børn var sat under Anklage for »religiøs Fanatisme«: hun vidste, hvad det betød for hende selv og Børnene. Inden Politiet kom for at afhente hende, tændte hun sine sidste Lys foran Ikonerne. Derpaa dækkede hun Bordet og bad Børnene spise godt, da det var det sidste Maaltid, de fik i deres Hjem.

To Timer senere bankede Politiet paa Døren. Der blev ikke svaret. Efter gentagne Forsøg brød de Døren op. Rundt om Bordet sad Moderen og de fire Børn ubevægelige. For at frelse dem fra at falde i Hænderne paa Sovjet, havde hun forgivet dem alle.

Saadanne Tilfælde er ganske almindeligt forekommende. Den 11. Januar berøvede en Jøde sig Livet; han var idømt en Bøde paa 5000 Rubler for at have praktiseret sin Religion. Da man kom for at inkassere Beløbet, fandt man ham hængt. Hans Lig blev bragt til Lighuset, hvortil sytten andre, der alle havde berøvet sig Livet, var bragt samme Dag.

Om Sovjetagenternes Grusomhed mod de forfulgte beretter flygtende frygtelige Enkeltheder.

Hvis en Person, der ikke var Kommunist, havde Guld-

plomber i Tænderne, blev Tænderne trukket ud — ikke af en Tandlæge, men af en almindelig Arbejder med en almindelig Knibtang.

Et Brev slutter saaledes: »Hvis Gud ikke gør en Ende paa disse frygtelige Tider, er det ude med os alle. Hr. X og V er blevet underkastet Tortur i Sinféropol. Alle deres Fingre er blevet brækket.«

Msgr. d'Herbigny fortæller videre om, hvorledes ogsaa de polske undertvungne bliver mishandlet.

Trods Vinteren har Hundreder af ulykkelige Ofre søgt at flygte over Grænsen til Polen. Mange Mødre er funden paa Flugt med deres spæde Børn paa Armen. De har maattet stikke en Knebel i Munden paa Børnene, for at deres Graad ikke skulde forraade dem paa Flugten.

Maalet for alle disse Grusomheder er at tvinge Folket ind i Atheismen. Mens naive »Menneskevenner« paastaar, at der ikke øves Tvang i Rusland, meddeler Sovjet selv, at som Følge af deres Anstrengelser er sytten Millioner voksne og atten Millioner Børn mellem otte og fjorten Aar blevet indrulleret i deres Rækker imod kun 600,000 i Fjor. Tallene taler for sig selv.

Kristendom eller Bolschevisme i Kina?

Med den hellige Faders Velsignelse og gode Ønsker har den myrdede Biskop Frudan Jans von Itschangs Efterfølger tillraadt sin Rejse til Missionen. Den nye Overhyrde, Biskop Gubbels O. F. M. kommer til en Egn, der i de sidste 30 Aar er blevet hjemsøgt af Kristenforfølgelser. 2 Biskopper og 7 Præster er allerede blevet myrdet der.

Msgr. Gubbels var Generalsekretær for Franciskanermissionen i Rom. Før sin Bortrejse gav han en af Fideskorrespondancens Referenter nogle Oplysninger om sit Arbejdsfelt, en Bjergegn i det indre Kina, hvorhen Lovens Arm sjældent rækker. »Hvad mener De om Kinamissionen i al Almindelighed?« »Kina staar overfor et farligt Vendepunkt i sin Historie, man kan sige, at den Krise, som sluttede med Clodevigs Omvendelse, ikke havde større Betydning end den, hvortil vore samtidige i Kina er Vidner. Kæmpelandet maa vælge mellem Højre og Venstre. Vil det antage den kristne eller den moskowitzke Civilisation? Svaret vil afhænge af, hvem der underviser Kina. I Aarin-

ger har flere Hundrede Kinesere studeret i Europa og Amerika. Men ogsaa i Rusland er der en Mængde kinesiske Studenter. Hvad kan vi egentlig vente af Fremtiden, naar et stort Antal intellektuelle vender hjem opfyldte af Revolutionsidéer? Særlig vigtig synes i Øjeblikket den Kendsgerning at være, at en Bevægelse, hvis Formaal er Afskaffelse af det klassiske, kinesiske Skriftsprog, griber om sig. Den rige kinesiske Litteratur er skrevet i et for en Gennemsnitskineser ganske utilgængeligt, dødt Sprog. Hvis nu det moderne kinesiske Sprog bliver Skriftsprog, vil man faa Brug for en ny Litteratur. Vil denne blive rød? Vil vi kunne fremskaffe en katholsk Litteratur? Saadanne Tanker beskæftiger for Tiden den kinesiske Kirkes Førere.

Har ikke ogsaa her Kinas unge katholske intellektuelle et Ord at skulle have sagt? Vestens store katholske Skoler kunde hjælpe os meget, dersom de understøttede det lige begyndte Studenterbevægelsesarbejde i Europa og Amerika. Her bliver dog Fremtidens kinesiske unge Mænd uddannede. Det vilde ogsaa være overordentlig nyttigt, hvis der blev dannet en Organisation for dem ved alle store Universiteter, hvor Kinesere studerer, saadan som P. Leppe C. M. har skabt dem i Löwen. Bortset fra Konversionsspørgsmaalet vilde det være en stor Fordel, naar de fra Højskolen hjemvendende unge Kinesere havde tilegnet sig et klart Begreb om den katholske Kirke. Ganske særlig vigtigt er ogsaa et Arbejde, hvorfor den hellige Fader i høj Grad interesserer sig, nemlig, at man sikrer sig en høj Almindelse og en fuldstændig kirkelig Uddannelse af den indfødte Klerus. Kina har Brug for indfødte Præster med fremragende intellektuel moralsk og aandelig Uddannelse. Kommunistbevægelsen har imidlertid vokset sig stærkere og stærkere. Moskwas Elever arbejder for Tiden paa at vinde de store Bønderkarer. Tvangsforanstaltninger, Henrettelser og Beslaglæggelser af Godser hører til Dagens Orden. I Kwangsi er hele Landsbyer fuldstændig affolket og forladte. Blot i ét Amt har Kommunisterne dræbt 3000 Mennesker. Hvis Kommunisterne sejrer, skriver en Referent fra Ki-angsi, saa betyder det Ødelæggelse af alle katholske Arbejder og Henrettelser af Missionærer og Ordensfolk. De Kristne i den af Kommunisterne belejrede By Ki-An, hvor en katholsk Biskop residerer, er uden Sjælesørger; 300 Katholiker, ribbet for alt, har søgt Husly i den biskoppelige Residens. Lazaristmissionen i hele Vikariatet Ki-An er, takket være den kommunistiske Forfølgelse, lammet. Næppe er denne Efterretning naaet Rom, før Fideskorrespondenten i Kwangtung meddeler, at de amerikanske Lazaristers store og smukke Missionsbygning i Ki-angsi allerede er omtrent ødelagt. I Byen Nam-Jung

(Kiwangtung) har Kommunisterne paalagt en Krigsattribut paa 25000 Dollars. Fra de rige tog man 17000 Dollars, men betalte alt, hvad man købte, rigeligt for at gøre et godt Indtryk paa Befolkningen. Særlig gør Kommunisterne Jagt paa de europæiske Missionærer. I Kirken blev alle Helgenfigurer ødelagte. En katolsk Menighed paa $2\frac{1}{2}$ Million Mennesker, styret af 3400 Præster og 4000 Ordensfolk, staar for Tiden i Kina over for Bolschevismens Ødelæggelser. En Trøst er det, at den indfødte Klerus udvikler sig normalt. De religiøse Ordener for Kvinder er i stadig Udvikling. I Kina bestaar der for Tiden 40 Søstre-Samfund, 94 Missionssogne, hvoraf allerede 13 bliver ledet af kinesiske Gejstlige, udgør den svage og dog paa overnaturlig Kraft stærke Grundvold, hvorpaa Kinas Kirke hviler, den Kirke, som for Tiden den igen stærke Bolschevisme stormer.

I.

Det, der bliver.

Hr. Pater J. Wolfisberg, S. J., begynder i dette Nummer en Serie Artikler om Spiritisme.

Vi er i Naturhistorisk Museum i Paris. Det er den berømte Anatom og Operatør *Flourens*, som holder Forelæsning med Demonstration.

»Naar jeg gransker en Knogles Udvikling,« siger han, »ser jeg efterhaanden alle denne Knogles Dele, alle dens Molekyler blive aflejret og saa efterhaanden atter blive resorberet; ikke en Smule bliver tilbage, alt gaar bort, det hele skiftes. Og det hemmelige Maskineri, den lønlige Mechanik, der opbygger Knoglerne, er den stadige Forandring«.

Den eksakte Naturforsker støtter sin Paastand med tvingende Forsøg; han fortsætter:

»Jeg har lagt en Ring af Platintraad omkring en ung Dues Knogle. Lidt efter lidt dækkedes Ringen af et Benlag, som efterhaanden dannede sig; snart var Ringen ikke længere uden om, men midt i Knoglen; til sidst fandtes den i Knoglens Indre, i dens Marvhule. — Hvordan gik det til? Hvordan kom Ringen, der først omgav Benet, til at være omgivet af Benet? Hvordan kom Ringen, der i Begyndelsen af Forsøget var yderst paa Knoglen, i Slutningen af Forsøget til at være inderst i den? Det skete paa følgende Maade: Mens Knoglen paa den ene, nemlig den indvendige Side, tabte de gamle Lag, som blev opløst og opsuget, vandt den paa den anden, den udvendige Side, nye Lag, der lagde sig uden om Ringen. Med eet Ord: Alt,

hvad der var af Benmasse, alt, hvad Ringen omsluttede, da jeg satte den paa, er blevet opløst og opsuget; og alt, hvad der nu findes af Benmasse, alt, hvad der nu omslutter Ringen, er blevet nydannet; hele Knoglens Stof er altsaa under mit Forsøg blevet skiftet.«

Flourens gentog og varierede disse Forsøg utallige Gange; ogsaa Menneskets Legemsvækst foregaaer efter de samme Love. Den franske Forsker slutter sin Beretning derom med de vægtige Ord:

»Hele Stoffet, hele Organet, hele Substansen kommer og gaar, dannes og opløses, og kun en eneste Ting bliver tilbage, nemlig den, der danner og nedbryder, den, der bygger op og atter river ned, den »Kraft«, som lever midt i Stoffet og styrer det.«

Sjælen er den »Kraft«, eller rettere sagt, Sjælen har den Kraft, som Flourens taler om. Sjælen er altsaa ikke selv noget Stof; den er ikke Hjernen; den er ikke nogen Del af Legemet, men noget helt andet. — Men hvad?

J. Wo.

Tilbygningen til St. Josephs Hospital i Fredericia.

Lørdag d. 23. August foretoges Grundstensnedlæggelsen til den ny Tilbygning til St. Josephs Hospital. — Vi gen-giver efter »Fredericia Dagblad«:

Højtideligheden foregik i Kælderetagens Hjørne udimod Raadhustorvet. — Det store Rum var gjort helt festligt ved et Arrangement af Dannebrogssflag, Blomsterguirlander og Planter. Blandt de indbudte Gæster saas Borgmester Fr. Hansen, en Række af Byens Læger, Stadsingeniør W. Bardram, Arkitekt Zachariassen, Medlemmer af Byens katolske Menighed, St. Joseph-Søstrene, de ved Bygningen beskæftigede Mestre og Arbejdere samt mange andre, der paa den ene eller den anden Maade har Tilknytning til St. Josephs Hospital.

Pastor Frederiksen oplæste Grundstens-Dokumentet og udtalte derefter: Det er altsaa anden Gang, at der nedlægges en Grundsten 23. August. For 45 Aar siden nedlagdes Grundstenen til den Bygning, vi nu kalder »det gamle St. Josephs Hospital«. Hvis en eller anden af de Søstre, der var med den Gang, havde oplevet Dagen i Dag, kunde det have interesseret at vide, hvad hun tænkte den Gang. Det var sikkert bl. a. Tanker om, hvorvidt Grundlaget kunde

holde. Svaret i Dag maa blive dette, at Hospitalet hvert Øjeblik har Mangel paa Plads, og Følgen er, at man maa anbringe Patienter paa Pladser, hvor det ikke var beregnet. 45 Aar sætter Spor. Og ikke mindst i den Tid, vi kender. Der melder sig Krav, man ikke tidligere havde regnet med. Resultater af Overvejelserne blev derfor, at der maatte hygges, og det, vi her ser Begyndelsen til, er noget overordentligt nyt, en Prøve paa en ny Byggemaade. Vi havde allerede Følelsen heraf, da Gravemaskinen rykkede frem, og den er bleven bestyrket, efterhaanden som Bygningen rejser sig.

Vi haaber paa Guds Velsignelse over Værket.

Pastoren henvendte derefter nogle hjertelige Ord til de Læger, der vil være knyttet til Hospitalet: Lægevidenskabens staa meget højt herhjemme. I tidligere Tider anvendte man de mærkeligste Midler for at gøre Folk raske. Nu derimod har vi Mænd, som har ofret deres bedste Ungdomsaaar til Kamp mod Sygdommene. Taleren selv havde set adskillige Beviser paa Lægernes Kunst. Deres Arbejde er en Grundsten i denne Bygning. Gid at denne Kærligheds Aand fremdeles maa være med i Arbejdet.

Og saa vil vi bede det guddommelige Forsyn være med i Bygningen. Vismanden Kong David sagde, at hvis Herren ikke bygger Huset, arbejder de, der bygger med, omsonst. Lad os indprente os det. I vort stille Sind beder vi om Herrens Velsignelse over dette Hus og dets Gerning.

Blikbeholderen med det ovenfor omtalte Dokument indmuredes nu i Betonpillen, hvorefter Pastor Frederiksen indmurede første Sten i den hellige Trefoldigheds Navn.

Provincialforstanderinden, Søster Marie Amélie indmurede den anden Sten.

Den tredje Sten indmuredes af Borgmester Fr. Hansen, der paa Fredericia Bys Vegne takkede Sct. Josephs-Søstrene for den Barmhertigheds-Gerning, de har udført gennem Aarene. Taleren ønskede, at denne Bygning til sene Tider maatte staa som et Udtryk for Byggekunst og til Ære for Sct. Josephs-Søstrene. Han udtalte Haabet om et fortsat godt Samarbejde mellem Byen og Hospitalet. Søstrenes Gerning giver og bærer Frugt i sig selv. De Lidendes Taknemlighed — ja, selv det sidste Blik — er den bedste Tak. Taleren sluttede med at udtale Haabet om, at det nye Hospital maa blive Søstrene til Ære og Byen til Gavn.

Pastor Frederiksen takkede paa Søstrenes Vegne for de hjertelige Ord, der var bleven henvendt til dem, og iøvrigt for al udvist Elskværdighed fra Fredericia Kommune.

Pax. The Monthly Review of the Benedictines of Prinknash, Gloucester, England. (July—September 1930. 6 d. each.)

Af adskillige læseværdige Artikler i disse Hefter maa særlig fremhæves en lille Afhandling af Dom Bede Winslow om »De orthodoxe Kristnes Fordomme mod Genforening«. Vi kender alle de Grunde, som i Almindelighed anføres for det store Brud i 1054 imellem den østerlandske og vesterlandske Kristenhed: byzantinsk Fordringsfuldhed, Intolerance hos Patriarkerne i Konstantinopel, den verdslige Magts Overgreb i kirkelige Forhold o. s. v. Forfatteren benægter naturligvis intet af alt dette, men gennemgaar en Række Fejl og taabelig Overlegenhed hos de vesterlandske Kristne, der lige saa meget har bidraget til at holde Splitelsen ved lige. Der kastes derved Lys over en hel Del historiske Forhold, som mange næppe har skænket en Tanke. Det latinske Kejserdømme i Konstantinopel fra 1204—1261 salte f. Eks. med Rette saa meget ondt Blod op hos Østerlænderne, at det ikke er glemt endnu. I Aarhundreder søgte Bisper — og Paver med — at undertrykke de østerlandske Riter paa Bekostning af den romerske Liturgi, som ofte blev indført paa Steder, hvor der slet ingen Jordbund fandtes for den. Og Grunden var den, at Østens Liturgier blev betragtet som ringere end Roms, skønt de jo lige saa vel som Roms var af apostolisk Oprindelse. Man glemte overhovedet, at Enhed paa ingen Maade er det samme som Ensformighed. Fra Pius IX's Tid er dette dog bleven anderledes: nu søger Paverne, ikke mindst den nuværende, at gøre alt for at hævde de gamle østerlandske Riter. Nu betragtes de ikke som laverestaaende; en Katholik af latinsk Ritus kan skrive og kommunikere i en katholsk Kirke med græsk Ritus, og omvendt. Og der lægges i de katholske Præsteskoler særlig Vægt i vore Dage paa Studiet af den orientalske Kirkes Historie og Ritus. — Andre Artikler kunde ogsaa fremhæves, men ovenstaaende er tilstrækkeligt som Anmeldelse. Skulde nogen Engelsk-interesseret ønske en eller anden Aargang af *Pax* til Eje n d o m, skal en saadan blive sendt, hvis der kommer Anmodning derom til undertegnede.

Niels Hansen, Thisted.

Der hl. Olaf Haraldson.

To tyske Præster, der arbejder i det norske Vikariat, har udgivet et lille Hefte, som fortæller deres Landsmænd dels om Hellig Olaf, dels om det ny, katholske Norge. Især det sidstnævnte Afsnit, med Kort over de norske Missionsstationer, Oversigt over Gejstlighed, Skoler, Hospitaller m. m. samt en Række gode Billeder paa godt Papir vil kunne interessere danske Læsere, som rimeligvis ikke andetsteds har samlet saa meget positivt om vore norske Trosfæller og deres Arbejde.

Paa 46 letlæste Sider finder man 26 Billeder, saa det er netop en Tryksag for det moderne Menneske.

Tommeliden.

Fra Hovedstad og Provins

Otte Dage paa Højskole i »Trørødhus«.

Atter i Aar havde »D. K. K. F.« indbudt sine Medlemmer — og hvem der ellers havde Lyst — til at tage Del i de Eksercitier, som afholdtes paa »Trørødhus« under Ledelse af Hr. Pastor Fiedler fra Randers, der sørgede for det aandelige, og Hofdame, Fru Ramsing med sine Medhjælpere, der tog sig omhyggeligt af det legemlige. Men i Aar var Rammen udvidet, Opholdet blev paa godt en Uge, hvoraf de første Dage var under frie Former, og kun de sidste Dage var strengt lukkede Eksercitier.

Det blev i Virkeligheden den gamle Plan »otte Dage paa Højskole«, som her realiseredes, og det viste sig at være meget vellykket, idet alle Deltagerne var enige om at lakke for det rige Udbytte. Med største Veltalenhed, Omhu og dyb Menneskekundskab udviklede Pastor Fiedler Kristendommens enkle, store Grundsandheder for Deltagerne og belyste dem paa en saadan Maade, at det blev en fuldkommen Fornøelse for de fleste og en Kilde til Glæde og Fred for alle.

Foredragene var lagt med passende Fritimer, hvor enhver havde Ro til at fordybe sig i de nye Tanker, som vakttes til Live, og til at tale med Præsten om de mulige Vanskeligheder eller andre Spørgsmaal, som kunde opstaa. Den omhyggelige og smukke Forklaring af Messen var ligeledes af stor Betydning, og Bibellæsningen (med Besva-

relsen af mangfoldige Spørgsmaal fra Deltagerne) i de første Dage var en udmærket Tanke, som endelig maa tages op igen.

Det var med Vemod vi skiltes efter de dejlige Timer i Trørød, og vi haaber alle, at »D. K. K. F.« til næste Aar vil gentage dette Forsøg — kun bør der da melde sig det dobbelte Antal Deltagere i det mindste. Tak til Hr. Pastor Fiedler for det store, anstrengende Arbejde, og Tak til de Damer, som gjorde det muligt at gennemføre Opholdet paa denne smukke Maade. E. G.

A. C.s Festligheder ved 1500 Aaret for St. Augustins Død.

»Augustins Stilling til Filosofiens Grundproblemer«

Tre offentlige Forelæsninger af

Pastor *Hubert Messerschmidt*.

Mandag d. 22. ds., Onsdag d. 24. og Fredag d. 26. Kl. 8 i Studenterforeningen, Vestre Boulevard 6.

Efter disse Forelæsninger afholdes Mandag d. 29. Kl. 8 en

Augustinusfest

i Studenterforeningen, med følgende Program:

Kyrie og Gloria af Palestrinas Messe »Æterna Christi munera«.

Festtalen: »„Kirken“ i Augustins Forkyndelse«
— ved Pastor *Hubert Messerschmidt*.

Sanctus og Agnus Dei af samme Messe.

»*Sicut cervus desiderat*« af Palestrina.

Korsangen udføres af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Kantor *B. Husson*.

Adgangskort til Festen à Kr. 2,00 og 3,30 (gældende ogsaa til Forelæsningerne) faas i »*Katholsk Boghandel*«, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930, og »*St. Ansgars Boghandel*«, Vodroffsvej 2, Telf. Vester 9773, samt hos *A. C.s Administratores*:

Stud. jur. Peder Olav Hansen, Henrik Steffensvej 4 St. V. (bedst 4—5). Fru Bodil Plate Petersen, Humlebækgade 8² l. Telf. Taga 4603. Stud. med. Svend Erik Odgaard, Østre Farimagsgade 10³ tv. *Festudvalget.*

„Sankt Josefs Børnehavn“.

Det tilraades alle de kath. Forældre, der ønsker at sikre deres Smaabørn Plads i »Sankt Josefs Børnehavn«, at indmelde dem inden den 18. September, idet der nemlig fra den Dato ogsaa vil blive givet prot. Forældre Adgang til Indmeldelse, og der er allerede nu stærk Efterspørgsel efter Pladserne.

Som nævnt i Ugebladet Nr. 36 har vi kun Plads til 26 Børn i alt. Da vi gerne først og fremmest vil sikre Katholiker Plads, fremkommer dette, idet vi selvfølgelig, bl. a. af praktiske Grunde, ikke i ugevis kan holde Pladserne aabne for Trosfæller, hvis Børn ikke er tilmeldt, og lade en lang Række andre Mennesker vente i det uvisse.

Kath. Børn kan godt tilmeldes nu og optages senere.

Der betales kun fra Optagelsesdagen. For Søkende kan gives Moderation, og der findes enkelte Fripladser. Alle øvrige Oplysninger faas i Børnehaven, og Indmeldelser modtages alle Hverdage (undtagen Lørdag) Kl. 17—19.

M. Mygind.

»Sankt Josefs Børnehavn«

Nivaagade 1, St.

N.

Menighedsraadens Blad har haft en Forhandling om Nadverens Plads ved Gudstjenesten. Man føler det som en Nød, at saa forholdsvis faa søger Hjælpen og Kraften ved Nadverbordet, og man spørger, hvorledes Nadveren skal genvinde sin Plads som Gudstjenestens Højdepunkt. De vægtigste Indlæg er givet af Pastor P. Severinsen i Bringstrup, der hævder, at »man i Danmark er faldet saadan i Søvn i denne Sag, at der skal raabes højt, inden »Folk« opdager, hvor galt det er fat.« Han hævder dernæst, at vi fra Jesus selv ikke har noget andet Bud om Gudstjenestens Afholdelse end Budet om at gaa til Alters: Gør dette til min Ihukommelse. »Deraf er overhovedet Søndagen opstaaet, at hver Søndag Morgen samledes Menigheden til Eucharisti d. v. s. til den Taksigelse og Bøn, der lød henover Herrens Bord. Og alle var med »til Alters«, ja til de forhindrede blev der sendt ud i Byen, saa at de ogsaa blev Deltagere i Bordet.« Pastor Severinsen hævder nu, at der bør være Altergang ved

hver Højmesse (paa Landet er der mange Steder kun Lejlighed til at gaa til Alters een Gang om Maaneden eller sjældnere), om ikke andet bør Præsten gaa alene: For mig er det simpelt hen et Spørgsmaal om Lydighed.« Pastor S. mener at finde Hjemmel for denne Praksis ogsaa hos vore lutherske Reformatorer, bl. a. Hans Tausen. Og selv om det med Rette er blevet indvendt mod hans Forslag, der iøvrigt oprindeligt er fremsat af svenske Præster, at det er et Forsøg paa en unaturlig Tvang, et Forsøg paa at skabe Rammer, hvor der intet Liv er til at fylde dem, og selv om hans Udtalelse f. Eks. om Søndagens Opstaaen maaske ikke er saa historisk sikker, som han mener, er det dog glædeligt, at det saa stærkt bliver slaaet fast, at Nadveren er vor Gudstjenes Højdepunkt, som den troende Menighed kaldes til Samling om og Deltagelse i. Kunde Kaldet blive hørt, vilde vi blive fri for den skadelige Uskik, at den største Part af Kirkegængerne ufortrødent vandrer ud, naar Allergangen begynder, berøvende sig selv og Menigheden en stor Velsignelse. (Liv og Lys).

I Tiden fra Mandag den 20. Oktober Kl. 5 til Fredag den 24. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 12 Kr., alt iberegnet. Salmehog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Josef Wollisberg S. J., Stenogade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

St. Franciskus's III. Orden har Møde Fredag d. 19. September Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 14. September i Messen Kl. 8.

Ædle Velgørere

bedes ikke glemme det fattige Børnehjem i Nakskov. Bidrag kan sendes pr. P. G. 20613. Aug. F. Diemar. Blanketter faas paa ethvert Posthus. Porto 5 Øre. Ogsaa Beløb under 1 Kr. modtages med hjertelig Tak.

»St. Josefs Børnehave«

modtager Indmeldelser alle Hverdage (undtagen Lørdag) Kl. 17—19.

M. Mygind,
Nivaagade 1, St.
N.

»St. Josefs Børnehave«

søger dannet ung Pige (Katholik) med Interesse for Børnehavgerningen.

Samme Sted kan en Kone faa Plads ved Morgenrengøring.
Personlig Henvendelse alle Hverdage (undtagen Lørdag)
Kl. 17—19 hos:

Frøken Mygind,
Nivaagade 1, St.
N.

Kirkelig Kalender.

14. Sept. 14. Sønd. e. Pintse. Korsets Ophøjelse.	21. Sept. 15. Sønd. e. Pintse. — Matthæus, Apostel og Evangelist.
15. — M. Marias syv Smerter.	22. — M. Thomas af Villanova.
16. — Ti. Cornelius og Cyprian.	23. — Ti. Linus.
17. — O. Frans af Assisis Saarmærker. Tamperdag.	24. — O. Maria, de fangnes Befrielse.
18. — To. Josef af Cupertin.	25. — To. Ferialdag.
19. — F. Januarius og Lidelsesfæller. Tamperdag.	26. — F. Cyprian og Justina. I konsekrede Kirker: Kirkevielsesfest.
20. — L. Eustachius og Lidelsesfæller. Tamperdag.	27. — L. Cosmas og Damian.

Ugens Messebønner.

14. Sept. S. Korsets Ophøjelse (1074—912); 2. Søndagen (703—538). Slutningsevangelium: Søndagens (704—540).
15. — M. Marias syv Smerter (1077—916); 2. Nicomedes (1077—915).
16. — Ti. Cornelius og Cyprian ([23]—[24]); 2. Euphemia, Lucia og Geminianus (1078—917), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
17. — O. Frans af Assisis Saarmærker (1079—917); 2. Tamperdagen (717—553). Slutningsevangelium: Tamperdagens (720—555). — Der kan ogsaa læses Tamperdagens Messe (717—553), 2. Festen (1079—917).
18. — T. Josef af Cupertin (1080—918).
19. — F. Januarius og Fæller ([30]—[31]); 2. Tamperdagen (723—556). Slutningsevangelium: Tamperdagens (307—832). — Eller Tamperdagens Messe (722—556); 2. Festen ([31]—[31]).
20. — L. Eustachius og Fæller ([27]—[28]); 2. Tamperdagen (725—558), 3. Vigilien til Matthæus ([2]—[2]). Slutningsevangelium: Tamperdagens (732—561). — Eller Tamperdagens Messe (725—558); 2. Festen ([28]—[28]), 3. Vigilien ([2]—[2]). Slutningsevangelium: Vigiliens (1082—920). — Eller Vigiliens Messe ([1]—[1]); 2. Festen ([28]—[28]), 3. Tamperdagen (725—558). Slutningsevangelium: Tamperdagens (732—561).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Vor kære Bedstemoder og Oldemoder,

Nora Christiane Wennerstrøm

døde stille og roligt d. 4. September.

Anker og Ebba Rasmussen.

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762; Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 38.

Søndag den 21. September.

1930

INDHOLD: Det største Mirakel. — Moselovens store Mangel. — Fra den vide Verden. — Osservatore Romano »om Retfærdighed og Kærlighed i det sociale Spørgsmaal«. — Der bedes for Aakirkeby. — To nye Kobberarbejder af Herr L. C. Kugelman. — A. C.s Festligheder ved 1500 Aaret for St. Augustins Død. — Det katholske Israelsgildes aarlige Valfart til St. Andreas Kirke. — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Det største Mirakel.

Jesu største Mirakler er ikke at helbrede en døvstum, saa han paa een Gang baade kan høre og tale. Jesu Helbredelser af de spedalske, hvor vidunderlige de end er, ja, selv Opvækkelse fra de døde... er ikke Jesu største Mirakler.

Større Under end at helbrede en døvstum er det, hver Gang han oplod en Sjæls Øre, saa at den endelig hørte, og Guds Ord og Tanker kunde trænge helt ind i den og opfylde den. Større Mirakel end at faa en stum til at tale er det, hver Gang Jesus har udvirket, at en Sjæl, der var tavs og aldrig priste Gud eller bekendte Gud eller takkede Gud eller bad en Bøn... at en saadan Sjæl begynder at tale Troens Tale, Bønnens Tale, Gudskærlighedens Tale.

Ikke saaledes at forstaa, at jeg skulde mene, visse Ting var vanskeligere at udrette for Gud end andre, thi for Gud er alting lige let... men jeg kalder Sjælens Helbredelser

større end Legemets Helbredelser, fordi de har langt større Betydning.

Den døvstumme faar Kraft til at høre og tale. Men efter nogle Aars Forløb kan han dog hverken tale eller høre mere, naar nemlig Døden har lukket hans Mund og hans Øren.

Men Sjælen, som er blevet helbredt, lever videre. Sjælen nyder i al Evighed godt af, at dens Øre blev opladt i rette Stund, saa at den kunde høre, og at dens Stumhed blev taget fra den, og den kunde tale. I al Evighed fylder det Sjælen med Lykke at tænke paa, at Guds Ord saa dog trængte helt ind i Hjertets Dyb, at dog alle Hindringer blev ryddede af Vejen, saa han kom til at høre Guds Stemme, at han lyttede til denne Røst og ogsaa gjorde, som den befalede. Hele Evigheden igennem er det en Lykke for Sjælen at tænke paa, at Jesus fik den helbredt for sin Stumhed, saa at den begyndte at tale. Han oplod sin Mund og talte til Gud for at tilbede ham, takke ham, begære Livets Goder af ham.

Evigt lytter Sjælen, og evigt bruger den sin Røst. Guds Ord lyder i Himlen atter og atter og fylder Himlens Hærskarer med en usigelig Sødme. Betagne af Guds Dejlighed kan Sjælene ikke tie, men maa udbryde i Lovsange og Takkehymner. Aldrig trættes de af at prise Gud. Selve deres Lovsang er en Kilde til ny Lykke.

Det var godt, at Menneskets Blindhed blev helbredt, thi ellers havde han ikke kunnet skue Guds Skønhed. Der var engang, da han levede i Syndens Mørke. Han var blind for Troens Sandheder. Han var blind for alle de Formaninger, som hans Samvittighed hviskede til ham. Han var blind, fordi han vilde være det.

Men saa skete Underet. Det var som at faa revet et Bind fra Øjnene. Naadens Lys trængte ind og viste ham sig selv. Han var saa lykkelig at kunne se; dobbelt lykkelig at kunne se sin egen Syndighed. Thi han maatte jo først ret faa Øjet op for Syndens Hæslighed, før han kunde beslutte sig til at flygte bort fra Synden og paatage sig de Byrder, som Kampen imod Synden lagde paa ham. Men han kom ikke til at fortryde det. Han saa jo nemlig en

ny Verden, langt skønnere end denne Verden. Det var Troens hellige Rige, hvis Porte blev aabnet for ham.

Hvilken Lykke, at han fik Øjnene op i Tidel Der er ingen Himmel for den sjæleligt blinde, thi at være i Himlen, det er jo at se Gud.

C. B.

Moselovens store Mangel.

Efter at have talt om Moselovens Fortrin er vi nødte til ogsaa at sige et Ord om dens store Mangel. Den bestaar i følgende. Ligesom de store hedenske Nationer med alle deres Anstregelser for at vinde frem i politisk Magt eller i Videnskab og Kunst ikke kunde generhverve, hvad der var tabt ved Synden, saaledes kunde heller ikke Jøderne frigøre sig for Syndens Magt og sørgelige Følger ved Hjælp af Moseloven. Den var nok et straalende Lys for den menneskelige Forstand og belærte paa en vidunderlig klar Maade om, hvad der er godt og ondt, Ret og Uret. Men ad Forstandens Vej alene kunde de overnaturlige Goder, som menneskelig Brøde havde sat over Styr, ikke genfindes og genvindes: hverken Uskyldighed og Fred med Gud ved Syndsforladelse; eller overnaturligt Liv, Barneret og Arveret ved den helliggørende Naade; eller de tilsvarende Dyder og Kræfter, navnlig Kærligheden til det gode. Om dem havde Gud givet et Løfte i Paradiset og gentaget det senere paa Abrahams, Isaaks og Jakobs Tid: der skulde komme en Frelser, der bragte det tilbage, som Adam havde mistet for sig og hele Slægten. Moseloven kunde nok være den strenge Tugtemester og Lærer, der førte Israel til ham, der var forjættet. Men mere evnede den ikke. Det er Skriftens udtrykkelige Lære, navnlig i den h. Paulus's Brev til Galaterne.

Den Maade, hvorpaa alle Jordens Folk skulde velsignes i Abrahams Sæd, hvilken er Christus, er meget hemmelighedsfuld. Naar Tidens Fylde engang var inde, skulde Menneskene træde i et saa intimt Livssamfund med Frelseren, som det findes mellem et Legemes Lemmer og dets

Hoved, mellem Vingrenen og Vinstokken. Den Flok, Kristus samlede omkring sig, skulde være hans mystiske Legeme. »Han er Legemets, nemlig Kirkens, Hoved.« (Kol. 1, 18.) Guds udvalgte Folk i gamle Tider ejede ikke Kristus paa denne Vis. Det havde kun Løfte om ham og kunde forberede hans Komme baade fysisk og moralsk, men dette var for lidt til, at den kunde benyttes i Guds Haand til at bevirke Naaden eller være den levende Kanal, der fører det overnaturlige Livs Vande ud til alle Dele i Legemet. Dette var Moselovens store Mangel.

Derfor den umaadelige Længsel efter Folkenes Forventning dengang, efter Stjernen, der opgaar af Jakob, efter den retfærdige, som Himlens Skyer skulde dryppe ned og Jorden lade fremspire, efter ham, som skulde læge vore Saar! Derfor var det ogsaa, at alt i Guds Riges forberedende Stadium pegede fremefter, ud over sig selv, hen til Israels Haab og Stolthed: baade Gudstjenesten, Ceremoniernes Mangfoldighed, de politiske Indretninger og hele Folkets Historie. Alt mindede om ham, den lovede Messias, betød ham og fandt sin Forklaring i ham. Troen paa, Længselen efter og Kærligheden til ham, der først skulde komme, var ganske vist det Middel, hvorved Jøderne opnaaede Syndstilgivelse, Kraft til en hellig Livsvandel og Ret til den uforkrænkelige og uvisnelige Arv, der venter os i Evigheden, men samtidig ogsaa et Udtryk for det store Savn, den store Mangel — »Ordet« var endnu ikke blevet Kød og havde endnu ikke taget Bolig iblandt os.

F. K.

Fra den vide Verden

DEN BELGISKE KRONPRINSESSES KONVERSION.

Kronprinsesse Astrids Optagelse i den katholske Kirke fandt Sted den 5. August i Kapellet i det ærkebiskoppelige Palæ i Mecheln, i Overværelse af Kardinal van Roey, Hertugen af Brabant, Abbed Leclef og Kardinalsekretæren, og

har vakt stor Glæde hos den katholske belgiske Befolkning. Tronfølgerens Ægteskab med den svenske Prinsesse, der kom fra et protestantisk Land og selv var Protestant, mødte i sin Tid — trods alle storartede offentlige Festligheder — Modstand hos mange. Denne er nu besejret.

Kronprinsesse Astrid er født den 17. November 1905 i Stockholm, er Datter af Prins Karl (Hertugen af Vestergötland) og den danske Prinsesse Ingeborg og Niece af Sveriges Konge, Gustav V. Den 10. November 1926 blev hun formælet med Kronprins Leopold. Efter sit Giftermaal ytrede hun Ønske om at lære den katholske Religion nærmere at kende; hun studerede ivrigt store katholske Værker og modtog Undervisning i den katholske Troslære. Resultatet foreligger nu.

Det belgiske Folk er kommet til at holde meget af Kronprinsessen, fordi hun allerede har vist sig i Besiddelse af Egenskaber, der gør hende godt skikket til at staa ved Kongens Side og blive »Landets Moder«. Hun er en udmærket Husmoder, der ikke alene forstaar sig paa Husvæsen, men ogsaa paa at pleje og passe sine Børn. Hendes Forældre har opdraget hende saaledes, at hun vilde kunne klare sig udmærket under mindre Forhold; de regnede ikke med, at hun engang vilde blive Dronning. Kronprinsesse Astrid forstod at vinde Sympati, men først nu jubler det belgiske Folk over sin katholske Kronprinsesse.

ELSASSERNES KAMP FOR FORÆLDRENES RET.

Den katholske Avis »Der Elsässer« møder med en harmglødende Protest fra de katholske Familiefædre i Illkirch-Graffenstaden. Denne er rettet mod den Bestemmelse, som Autoriteterne har truffet m. H. t. den derværende katholske Skole, som ledes af Søstrene. Man har nægtet Skolen den bevilgede Understøttelse.

»Vi katholske Familiefædre,« hedder det her, »har bygget denne Skole og ydet vort Bidrag til den. Mod al Lov og Ret indførte man i 1925 den konfessionsløse Skole i vor Kommune og afskedigede ganske pludselig Søstrene, som Aar igennem ved deres Skolegering trofast havde arbejdet paa at skabe gode Katholiker og gode Patrioter. Hele den katholske Befolkning rejste sig som een Mand mod denne aabenbare Uretfærdighed. Biskoppen af Strassburg gav Søstrene Befæ-

ling til at holde ud paa deres Post og paalagde Sognet at støtte dem paa enhver Maade. Vi katholske Familiefædre adlød med Glæde vor Biskops Bud og vor egen Samvittighed. Vi har i vort Sogn, hvis Befolkning næsten udelukkende bestaar af Fabriksarbejdere, indsamlet 100,000 Frs. med det Formaal at anvende disse til Opførelsen af en »fri« Skole. Ude i Landsognene gik vi fra By til By og fra Hus til Hus. Det blev til 200,000 Frs. Den 9. Maj 1926 indviede Msgr. Ruch den ny Skole. 15,000 Mennesker deltog i den Procession, som bar Korset, som man havde fjernet fra Kommuneskolen, ind i den ny Skolebygning. Vor Skole trives og blomstrer. Hele den katholske Befolkning — m. Undt. af tre Familier — sender deres Børn til Søstrenes Skole.«

Protesten gør opmærksom paa det Kulturarbejde, der udføres i denne Skole, som alle nyder godt af, hvilken Trosbekendelse de saa hylder. Endvidere minder den Regeringen, som vil begrunde Subventionens Nægtelse ud fra »La Loi Falloux«, om, at Katholikerne i Følge denne Lov har Ret til Skoler, hvor der undervises i Religion. »Lad os faa disse tilbage eller i det mindste konfessionelle Klasser! Saa er Spørgsmaalet ude af Verden! Vi forlanger kun Retfærdighed og stoler paa — trods alle sørgelige Erfaringer — at de franske Myndigheder en skøn Dag vil opfylde Retfærdighedens Bud.«

DEN FØRSTE ÆTHIOPISKE BISKOP.

I Rom blev for nylig den første Æthioper viet til Bisppegningen. Den orientalske Kongregations Præfekt, Kardinal Sincere, foretog Ceremonierne i det æthiopiske Institut i Rom. Denne første æthiopiske Biskop er Msgr. Ke'dane Mariam Kussa, som er blevet udnævnt til titulær Biskop af Tibari. Han er 44 Aar og født i Hebo, hvor Relikvierne af den ærværdige De Jacobis, Apostel af Eritrea, hviler. Hans Familie blev af De Jacobis optaget i den katholske Kirke. Efter gammel Sædvane har Abessinierne hidtil kun haft en »Abuna«, d. v. s. Kirkens Overhoved. For nogle Maaneder siden har Kong Tafari, Abunaen af Ægypten, givet Anvisning om at udnævne endnu fire abyssinske Abuni for at ordne de kirkeleg-religiøse Anliggender i Æthiopien. Den hellige Fader har saaledes stillet den abyssinske Mission under en indfødt Biskop.

Eritrea omfatter 28,000 Katholiker, der tilhører den abyssinske Ritus, 60 indfødte Præster, et Seminarium i Kerem og et Institut i Rom.

LUKNING AF EN REFORMERT KIRKE I HOLLAND.

»Zuiderkirk« (Sønder-Kirken) i Amsterdam, den ældste Kirke, som Protestanterne byggede i Holland, er blevet lukket af Mangel paa Kirkegængere. Denne Kirke blev opført i katolsk Stil af Henrik de Keysers. Den er forsynet med Nicher, som der aldrig har været opstillet Statuer i. I Almindelighed ansaas den for en oprindelig katolsk Kirke, der i det 17. Aarhundrede var overgaaet i Protestanternes Besiddelse. Endnu længe efter dens Oprettelse kaldte Folket, der helt var gennemsyret af katolsk Aand, den »Hellig Hans Kirke«, hvad Calvinisterne var alt andet end glade for. Kun langsomt trængte Benævnelsen »Sønderkirke« igennem. Opførelsen af Sønderkirken i det 17. Aarhundrede havde betegnet et Vendepunkt i de nordlige Netherlandes Historie, nemlig den katolske Indflydelses Aftagende under Kalvinismens voksende Overmagt. — Kirkens Lukning nu kendetegner et nyt Vendepunkt: det protestantiske Overherredømmes Afslutning.

Osservatore Romano

„om Retfærdighed og Kærlighed i det sociale Spørgsmaal“.

Sovjetpressen og dens Meningsfæller rundt om i Verden søger at tilintetgøre Virkningen af Pavens Protest mod de bolschevikkiske Religionsforfølgelser ved at fremstille ham som Ven og Beskytter af de kapitalistiske Trustmagnater og Mangemillionærer, hvis eneste Formaal er at berøve Arbejderne den Frihed og Magt, som de har tilkæmpet sig i Rusland, og atter udlevere dem til Kapitalismen. Mod en af disse Bolschevik-Artikler, der er rettet mod Paven, vender »Osservatore Romano« sig i en Artikel fra 3. April i Aar. Denne har til Overskrift »Il Paravento«, Skærmbrættet, og er ikke saa meget rettet mod Bolschevikerne, men angriber særlig skarpt de tankeløse, snæverhjertede, pligtforglemmende Katholiker, som enten gennem deres

Anskuelse eller Handlinger kan have bidraget deres til Bolschevikernes Blasfemier. Hensigten med Artiklen er naturligvis straks og til Gavns at afslaa det fjendtlige Angreb paa Pavens Protestaktion og saaledes paa ny støtte denne. Men samtidig kaster den Lys over vigtige Spørgsmaal, som i vore Dage ogsaa i katholske Kredse vækker livlig Diskussion.

I et Tidsskrift, som udgives af den bolschevistske russiske Forening Begbozniki, i Moskva, findes et Billede, hvorunder der staar: »Skærmbrettet«.

Man ser i Midten Kristus, en høj Skikkelse med mørke, glødende Øjne, en Slags Rasputin. Beroligende udstrækker han sine Hænder over en Skare ulykkelige (der befinder sig paa Billedets venstre Side): Kvinder med hærgede Ansigter, Børn som levende Skeletter, Bønder, raa og dyriske, Arbejdere, ukendelige af Olie og Sod. Og Kristus synes at sige til disse: »Find eder med Taalmod i eders Lidelser! Sæt eder ikke op mod dem, der hersker over og udbytter eder! Søg ikke at skaffe eders Børn en gladere og mere menneskelig Tilværelse! Livet er kort, i den anden Verden vil I faa eders Løn!« Og bag Kristus (han er klædt i rødt) og af ham skjult for Skaren staar en tykmavet Bourgeois med fede, brillantsmykkede Fingre, med rødt Ansigt og Dobbelthage, med begærligt, lystent Blik, og slaar Løkken om Halsen paa en stakkels usund, blodfattig Proletar. Skærmende skjuler Kristus denne Scene for de ulykkelige. »Skærmbrettet! — det er Kristus!

Ved Synet af saadanne gudsbespottelige Billeder er det ikke nok at harmes og blot nøjes med en Farisæers hykleriske Protest. Det er dog maaske bedre i al Ydmyghed at slaa sig for sit Bryst og ransage sin Samvittighed.

Hvorfor opstiller Bolschevikerne Kristus som Skærmbrett for Kapitalisterne? Hvorfor er denne Illustration kun et Produkt af en hel Mængde Artikler og Taler? Hvorfor rives Folkemængden saa let med af disse?

Man maa indrømme, at der, selv om der gives en stor Skare hadefulde Løgnere, dog ogsaa findes ærlige Mennesker, der føler sig skuffede og fjerner sig fra Jesus, fordi de i ham ser: Skærmbrettet, Opfinderen af det evangeliske Bedøvelsesmiddel, den, der har bedraget Folkemasserne.

Ja, hvoraf kommer det, at de ligger under for denne bitre Skuffelse? Hvorfor er der disse mange frafaldne? Hvorfor?

Lad os være ærlige og frimodigt bekende, hvori det ligger. Mange, som kaldte sig Tilhængere af Jesu Lære, har altfor ofte forraadt ham. Har alle disse virkelig stræbt at sætte Retfærdighed og Barmhertighed i Højsædet, saa-

ledes som det er Guds Vilje? Den Bøn, som ikke omsættes i Kærlighed til Næsten, er en Løgn; thi elske Gud og elske Næsten er kun eet Bud, siger Jesus, og Profeten Isaias udraaber: »Er dette ikke den Faste, som jeg (Herren) har Behag i: at I løser Ugudeligheds Lænker, sprænger Aagets Baand, at I giver de fortrykte fri, og at I søndrbyder hvert et Aag?«

Ja, løse de Lænker, som er paalagt med Urette; ikke erklære, at de ikke kan løses, og at Skæbnen har villet det saaledes; eller nøjes med at opmuntre de bundne og være rare overfor dem. Der gives desværre mange, som mener, at det hele kan klares med Almisser og Vincenskonferencer, og som ikke rører en Finger for at ophæve det Slaveri, hvori saa mange Arbejdere lever, uaglet Kirkens Øverster, Paverne, haade i det 19. og 20. Aarhundrede med stor Iver har talt Arbejdernes Sag. Førend man taler om Kærlighed, maa man udvise Retfærdighed.

»Naar man,« bemærker Pottier — »ved »Kærlighed« forstaar: at elske Gud over alt og sin Næste som sig selv — saa er det den Kærlighed, som kaldes Lovens Fylde, der ansporer os til at ville holde alle Budene.« Denne Kærlighed vil sørge for, at enhver giver sin Næste, hvad han skylder ham, før han giver ham Gaver. Og jeg siger med Lacordaire: »Her er Retfærdigheden Begyndelsen til Kærlighed.« Lad os antage, at man ved Kærlighed forstaar den velvillige Følelse, som giver sig Udslag i Gaver, Almisser, saa er denne paa sin Plads f. Eks. over for et Foretagende, hvor der arbejdes med Tab eller uden Udbytte, over for den uduelige eller middelmaadige Arbejder, ja, selv over for den selvforskyldte Nød — der vil altid findes nok, som kan henregnes under disse Kategorier. Men over for den livskraftige, virksomme Proletar, som arbejder under normale Forhold, kommer Retfærdighedspligten i første Række. Den Arbejder, som virkelig arbejder, har Krav paa en Løn, som sætter ham i Stand til at ernære sig og sin Familie, saa de hverken har for meget eller for lidt, har Ret til at leve under sunde Forhold, til Sol, til menneskelige Glæder. Naar han har faaet sin fortjente Løn, naar han ved Hjælp af sin Standsorganisation er blevet en fri Medarbejder hos Arbejdsgiveren, naar Arbejderfamilien gennem kristen Opdragelse og Oplysning har lært, hvorledes man skaber et glad, hyggeligt omend beskedent Hjem, hvorledes man bevarer sin Sundhed, hvorledes man opdrager sine Børn — ja, naar alt dette er naaet, saa bliver der dog stadig paa Grund af den menneskelige, uheldbredelige Egoisme eller Dovenskab, eller manglehaande Sygdomme tilstrækkelig mange Onder tilbage, som tilraaber os et »Hjælp«, som maa høres.

Kærligheden vil komme til sin Tid og skattes højt. Men den maa ikke sætte sig paa Retfærdighedens Plads.

Den aktive Arbejder har Ret og Pligt til at leve af sit Arbejde, og han maa ikke betragtes som et Almissemlem.

Det er frygteligt, naar man selv har det godt og er lykkelig, saa at sige til Staklerne: »Salige ere de, som sørge!«

Det er en Ironi, som raaber paa Hævn, hin djævelske Forvrængen af Bjergprædikenens Ord. Ordene er gode, men de maa ledsages af Eksemplet.

Til de Mennesker, som sørger og lider, maa man fremfor alt bringe Budskabet om Gud og det lykkelige Liv hos ham. Men det er en svær Synd at benytte Christi Budskab til at udbytte dem. Det er ikke tilladt at prædike den brutale Revolution, men at understøtte retfærdige Krav, skabe Glæde hos vore Brødre og ikke berøve dem de timelige Goder i de eviges Navn.

Lad os ikke glemme, at den hellige Thomas siger, at en vis Velstand er nødvendig for at kunne leve ret. Men nu er der desværre altfor mange Mennesker, som endog mangler det allernødvendigste. Hvis vi lader de fattige vedblive at leve i denne »ufortjente« Elendighed, som Leo XIII kalder den, saa vil disse, som i os ser Jesu Disciple, dømme Mesteren efter hans Disciples Gerninger og med Had vende sig fra os.

Som et Slag i Ansigtet maa vi føle Christi Ord: »Ve eder, I Farisæere, i Hyklere, som opæder Enkers Huse, idet I beder lange Bønner!« — —

Saa vidt den virkningsfulde Artikel i det vatikanske Blad. Maatte den finde Indgang og Forstaaelse overalt.

N. B. Naturligvis mener det vatikanske Organ ikke de Vincentsforeninger, som virkelig opsøger de fattige og staar dem bi baade i Ord og Gerning og saaledes yder et udmærket socialt Arbejde, men tilbageviser kun den Opfattelse, at med det Arbejde er alt gjort.

Der bedes for Aakirkeby.

Det er en gammel Historie, at mange Danmarkskort mangler Bornholm. Og saa er endda Bornholmerne maaske de ivrigste af alle til at erklære sig for danske. De var engang blevet Sverige overdraget, og Tabet vilde have været for stedse, hvis de ikke selv havde taget deres Skæbne i Haand og havde vist, hvor de regnede sig at have

hjemme. Det er baade Uret og Utak at glemme dem, og heldigvis sker det da ogsaa sjældnere nu.

Men det sker kun alt for tit, at vi kaster Blikket ud-
over Katholicismen i Danmark og ikke faar Øje paa Born-
holm. Det skal indrømmes, at Øen ikke ligger centralt i
Kongeriget. Ligesaa, at de bornholmske Katholiker ikke
overvælder ved deres Antal. Men det er dog en Del af
vor danske katholske Kirke, og desuden —

Bornholmerne har ikke let ved at konvertere. I sin
Tid, da de ikke vilde skifte Nationalitet, viste de sig sejgere
end deres Stammefrænder. Og vejer man for og imod,

Første Kommunion i Aarkirkeby den 17. August 1930.

har man til syvende og sidst dog mest tilovers for dem,
der har tungt ved at underkaste sig, for dem, der ikke
gerne forlader aandeligt Hjem og Voksested. Vorherre skal
nok faa dem i Tale alligevel, og naar først de har fundet
ham og hans rette Hus, saa ved han (og vi), hvor han
har dem.

De katholske Præster paa Bornholm tænker naturligvis
disse Tanker, naar de sætter Spaden i den haardeste Jord,
som vort Land byder Apostle at arbejde i, men alligevel
maa de have en Taalmodighed næsten som Guds. Det
giver dem til Gengæld ogsaa noget, man kunde kalde en
Nøjsomhed næsten som Guds, nemlig Glæden ved En er en,
det enkelte Menneske, ja den enkelte gode Gerning, som
ikke opleves af dem, der arbejder med de store Statistikker.

Og saadanne Glæder er endda ikke sjældne i disse

vore mindste Menigheder. I det sidste halve Aar optog Præsten i Aakirkeby tretten Konvertitter, Voksne og Børn. Førstekommunionen var ogsaa ret stor i Aar (se Billedet!), for de katholske Familier vokser, og hvor der er Børn, er der Haab for Kirken.

Saa meget er Aakirkebys lille Menighed vokset, at der maa en Kirke til i Stedet for det lille Kapel. Præsten har derfor flere Gange her i Bladet bedt om Hjælp til at kunne bygge. Han har ogsaa faaet Hjælp. Og den gamle fattige Menighed har imponeret sin Præst ved sine Gaver i Bøssen »til den nye Kirke«. Men der er endnu et Stykke Vej tilbage. Ikke større, end at det ret hurtigt kan lykkes at faa Kirken, hvis blot nogle Døre, som bankes paa, vil aabne sig.

Der er for det første dem, der vil hjælpe for Bornholms Skyld. Vi kommer der jo alle en eller mange Gange for at se et Danmark af anden Karakter end vort eget Hjemsted. Vi synes, at Kirken paa Klippen ogsaa maa have Plads, hvor Danmark har Klipper. Eller for Bornholmernes Skyld. Intet er for godt til dem, der som Sønderjyderne ikke kunde tænke sig at være andet end danske. Klippefolk, der fortjener vor Hjælp til at finde den Kirke, der saa godt vil passe deres Natur.

Og nogle vil hjælpe for vore dominicanske Præsters Skyld. For Ordenens Skyld, hvis de kender den og holder af den for den Kraft, hvormed den stedse holdt Sandhedens Fakkelløftet. For disse Præsters Skyld, hvis man forstaar deres nøjsomme Arbejdes Udholdenhed. Eller for Hedvigssøstrenes Skyld. Disse Søstre overtog denne meget fattige Mission. Om deres økonomiske Kampe vil de ikke lade Offentligheden snakke. Men man regner sig let til, hvor smaat alt maa være. Og med Kirken rejst vil meget ogsaa blive lettere for dem.

Den stærkeste Tilskyndelse til at yde sin Hjælp vil maaske alligevel være den, som allerede er nævnt. Man har mest Glæde af sin Skærv, hvor den glæder mest. Og den glæder mest, hvor Modtagerne er vant til at glædes ved de mindste Ting. Hjælper man med til Bygningen af den nye Kirke i den mindste danske Købstad, der rummer en katholsk Præst, er det netop saadan Glæde, man har af sin Gave.

Pastor A. T. Zoetmulder, Gregersgade, Aakirkeby — det er Adressen.

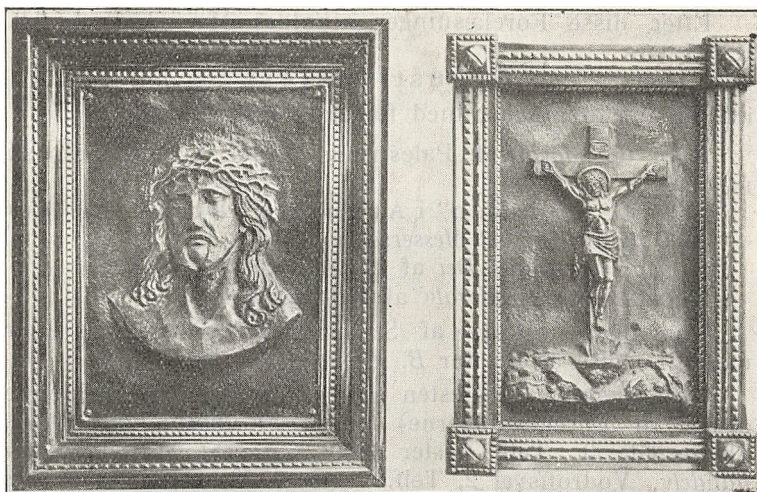
I Takken for Gaverne samstemmer

H. D. T. Kiærulff.

To nye Kobberarbejder af Herr L. C. Kugelmann.

For to Aar siden blev der her i Bladet omtalt et Kobberkrucifiks-Billede, som Hr. Kugelmann i Aalborg havde fremstillet. Atter foreligger der fra hans Haand to Kobberarbejder; det ene et »Ecce Homo«, det andet et Portræt af Pave Pius XI. Begge er drevet i Kobber; Størrelsen er henholdsvis 70×50 cm og 62×42 cm. Prisen er 200 Kr. for hvert.

Hr. Kugelmann er ikke nogen almindelig Kobbersmed. Naar han er færdig med sit Køkkentøj, da begynder først rigtig Dagen for ham. Da tager han fat paa Kobberkunsten. Ikke som om han ikke holdt af sit Haandværk, af sine Kasseroller, Tekander og Kobbergryder; men det er dog noget andet at drive rigtige Bille-

der i Kobber, og ikke blot skønne Ornamenter. Som forleden, da Hr. Kugelmann udførte en stor Mindetavle med Billedet af afdøde Branddirektør Færch i Aalborg. Men højest slaar hans Hjerte, naar han faar Lov til at fremstille et religiøst Billede, et »Ecce Homo«, eller et Billede af vor

hellige Fader. Det kan ligefrem mærkes paa hans Værker. Det er ikke blot Metallet, Kobberet, der ved sin varme Glød og ædle Værdighed gør Billederne saa tiltrækkende.

Man føler, det er en from Kunstner, der har lagt sin Sjæl ind i Arbejdet. Hosstaaende Fotografier — deriblandt ogsaa Kobberkrucifikset i mindre Udgave — giver en Forhaandsforestilling om de drevne Billeder, som vil blive udstillet i Katholsk Boghandel, Stenosgade. Maatte de ikke blot finde Beundrere, men — som Aalborgkrucifikset i sin Tid — ogsaa Købere! A. Menzinger, S. J.

A. C.s Festligheder ved 1500 Aaret for St. Augustins Død.

»Augustins Stilling til Filosofiens Grundproblemer«

Tre offentlige Forelæsninger af

Pastor *Hubert Messerschmidt*.

Mandag d. 22. ds., Onsdag d. 24. og Fredag d. 26. Kl. 8 i Studenterforeningen, Vestre Boulevard 6.

Efter disse Forelæsninger afholdes Mandag d. 29. Kl. 8 en

Augustinusfest

i Studenterforeningen, med følgende Program:

Kyrie og Gloria af Palestrinas Messe »Æterna Christi munera«.

Festtalen: »„Kirken“ i Augustins Forkyndelse« — ved Pastor *Hubert Messerschmidt*.

Sanctus og Agnus Dei af samme Messe.

»*Sicut cervus desiderat*« af Palestrina.

Korsangen udføres af Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Kantor *B. Husson*.

Adgangskort til Festen à Kr. 2,00 og 3,30 (gældende ogsaa til Forelæsningerne) faas i »Katholsk Boghandel«, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930, og »St. Ansgars Boghandel«, Vodroffsvej 2, Telf. Vester 9773, samt hos *A. C.s Administratores*:

Stud. jur. Peder Olav Hansen, Henrik Steffensvej 4 St. V. (bedst 4—5). Fru Bodil Plate Petersen, Humlebækgade 8² L. Telf. Taga 4603. Stud. med. Svend Erik Odgaard, Østre Farimagsgade 10³ tv. *Festudvalget.*

Det katholske Israelsgildes aarlige Valfart til St. Andreas Kirke.

For tredie Gang efter Oprettelsen af Bønforeningen for Israels Omvendelse her i Danmark foretager dens Medlemmer en stille og beskeden Valfart ud til den vidunderlige, andagtsfyldte Kirke paa Ordrupshøj, for i Fællesskab at bede foran det berømte Madonnabillede, hvis Original findes i Kirken S. Andrea delle Fratte i Rom. Guds Moder er fremstillet saaledes, som Jøden Alphonse Ratisbonne saa hende i det Syn, han i 1842 havde i S. Andrea i Rom, og som gjorde den tidligere kristendomspottende Jøde til en ivrig Kristen og katholsk Præst.

Naar nu vort Israelsgildes Medlemmer og andre, som nærer Forstaaelse for og Kærlighed til Israels Børn, samles i Ordrup, er det for at anraabe Guds Moder om at gaa i Forbøn for sit eget Folk, for at det Slør, som hviler over Jøderne, maa tages bort, og de maa tro, at Jesus Christus er den Messias, som de længes efter og trænger til.

Verden vil bedrages.

De engelske Blade »Sphere« og »Graphic« havde begge i et af deres Augustnumre et Billede af Paven i Automobildress. Paven viste sig i blød Hue og Kavaj, der var knappet helt op til Hagen. Bladet »Graphic« tilføjer, at Billedet »blev taget inde i det Automobil, i hvilket Paven kørte fra Rom ud til sin Sommerferie«. . . . Men Bladet »Sphere« ved endnu mere: »I særlige Automobiler . . . tog Paven med Følge fra det lummerhede Rom til Albanerbjergene. Vognen, i hvilken selve Paven rejste, var udstyret med en imponerende Tronstol, der havde et overdaadigt straalende Udseende. . . . Afrejsens virkelige Dag blev hemmeligholdt.«

Sandheden er, at Paven siden 1922 aldrig har forladt Rom, hverken i Bil eller paa anden Maade.

Kirkelig Kalender.

21. Sept. 15. Sønd. e. Pintse. — <i>Matthæus, Apostel og Evangelist.</i>	28. Sept. 16. Sønd. e. Pintse. Kirkevielsesfest.
22. — M. Thomas af Villa- nova.	29. — M. Michael, Ærke- ngel.
23. — Ti. Linus.	30. — Ti. Hieronymus.
24. — O. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Okt. O. Remigius. — <i>I kon- sekrede Kirker: Dag i Oktaven.</i>
25. — To. Ferialdag.	2. — To. Værneenglene.
26. — F. Cyprian og Justina. <i>I konsekrede Kirker: Kirkevielsesfest.</i>	3. — F. Teresa af Jesus- barnet.
27. — L. Cosmas og Damian.	4. — L. Frans af Assisi.

Ugens Messebønner.

21. Sept. S. Matthæus (1083—920); 2. Søndagen (706—542). Slutningsevangelium: Søndagens (708—544).
22. — M. Thomas af Villanova (1085—928); 2. Mauritius og Fæller.
23. — Ti. Linus (1086—929); 2. Thekla, 3. Om de helliges Forbøn (120)—[105].
24. — O. Maria, de fangnes Befrielse (1087—929).
25. — T. Ferialdag (706—542); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
I ikke konsekrede Kirker:
26. — F. Cyprian og Justina (1087—930); 2. og 3. som Torsdag.
27. — L. Cosmas og Damian (1088—930); 2. og 3. som Torsdag.
I konsekrede Kirker:
26. — F. Kirkevielsesfest ([77]—923).
27. — L. Cosmas og Damian (1088—930); 2. Oktaven ([77]—923), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

S.M.D.M. 8-aarig Stiftelsesfest afholdes Onsdag d. 24 September Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Fællesspisning, Aftenunderholdning. — Medlemmer Kr. 1,50. Gæster Kr. 2,00. Alle Medlemmer bedes møde og agitere for Tilslutning.
Styrelsen.

Det katolske Israelsgilde.

Søndag d. 21. September Kl. 6 $\frac{1}{3}$ holdes den aarlige Andagt i St. Andreas Kirke i Ordrup i Tilslutning til den officielle Andagt Kl. 7.

Ansgar Foreningen, Holbæk.

Hr. Ingeniør *Wissum* holder Foredrag paa Højskolehjemmet Dannevirke Torsdag d. 25. Sept. Kl. 8.

Emne: *Uden Samvittighed — Katholsk Presse.*

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlundet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5—6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 39.

Søndag den 28. September.

1930

INDHOLD: »Som dig selv!« — Menneskesjælen. — Fra den vide Verden. — »La Grande Chartreuse.« — Fred. — A. C.s Italiensrejse næste Sommer. — Fra Hovedstad og Provins. — Hvor skal man begynde? — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

„Som dig selv!“

Da Jesus levede i Palæstina og prædikede for Jøderne, aabenbarede han dem et Væld af Sandheder, en Guldgrube af ophøjede Tanker indeholdt hans Taler; han lagde Love for Menneskelivet. Men en af de Ting, som han lægger allermost Vægt paa, er Næstekærligheden. Han ødsler med Lignelser og rammende Udtryk for at indskærpe Menneskene, at de skal elske hverandre. Det er, som om han er bange for ikke at faa sagt det tydeligt nok; thi han siger stadig det samme paa en ny Maade. Han fremhæver, at næst Budet om at elske Gud er der intet større og helligere end at elske sin Næste. Ja, det skal endog betragtes som et og samme Bud.

En anden Gang siger Vor Herre: »Du skal elske din Næste som dig selv.« Intet mindre. Han nøjes ikke med at sige: Du skal tage Hensyn til din Næste. Han siger ikke: Din Næste skal indtage en meget stor Plads i dit

Liv. Eller: Du skal være rede til at taale noget for din Næstes Skyld. Hans Tale stiger saa svimlende højt, thi han siger: Du skal elske din Næste som dig selv. Kunde Udtrykket være stærkere?

Vi ved jo nemlig alle, at vi nærer en ganske ubegrænset Kærlighed til os selv. Der er saa meget, vi kan glemme og overse, men vor egen Fordel glemmer eller overser vi aldrig. Vi kan nære en »vis Interesse« for en Sag, der gælder andre, men gælder det os selv, saa er vi Fyr og Flamme. Og nu forlanger Vor Herre, at vi skal overføre den samme Kærlighed paa Næsten!

Prøv engang at veje Konsekvenserne. Lige saa meget, som det ligger dig paa Sinde at skaane dig selv for Besvær og Lidelse, saaledes skulde det ogsaa være dig om at gøre at skaane Næsten for Besvær og Lidelse. Du søger Lindring for din egen Smerte, og du bør med lige saa stor Iver søge Lindring for din Næstes Smerte.

Du kan ikke komme uden om, at det er den Mening, der ligger i Guds Ord. Men du er overvældet og udbryder: Det er jo en Umulighed! Det kan man ikke forlange af Mennesker. Jeg kan dog ikke tage mig af Alverdens lidende Stakler!

Det er rigtigt. Da Vor Herre ikke forlanger det umulige, følger der altsaa, at du skal øve Næstekærlighed inden for din Rækkevidde. Du er paa den sikre Side, hvis du kan sige, at du til Stadighed — saa vidt dine Forhold tillader dig det — søger at lindre, glæde, opmuntre og gavne din Næste. Først og fremmest de nærmeste (det er ofte dem, der kommer sidst) og dernæst, hvem Gud sender dig.

Kærlighed til Næsten staar ikke i Modstrid med den Klogskab og Forsigtighed, som er nødvendig, for at man ikke skal komme til at skade i Stedet for at gavne. Man skal ikke give hen i Vejret, men med Omtanke. Det er jo netop Kærligheden, der indgiver en at se de Folk godt an, som man vil hjælpe.

Naar du holder din Samvittighedsransagelse, bør du spørge dig, om Næstekærligheden er indgaaet som et Led i din Gudsdyrkelse lige saa vel som den daglige Bøn og Søndagsmessen.

Der er Mennesker, der ikke rigtigt ved, hvad de skal anklage sig for, naar de gaar til Skrifte. Her er et Emne, der er rigt paa Muligheder. Man skal være en Helgen, om man ikke har noget at bebrejde sig i den Henseende. Enten har man direkte været ukærlig eller vist for lidt Hensyn til Næsten, eller ogsaa har man forsømt en særlig oplagt Lejlighed til at øve Næstekærlighed. C. B.

Menneskesjælen.

Sjælen er en Aand. — — — Hvad vil det sige?

Maaske blot, at den ikke optager Plads, ikke er materiel, et Stof, ikke udstrakt i det tredimensionale Rum?

Maaske blot, at den mangler Dele, Organer, og er ganske enkel, usammensat og udelelig?

Alt dette er sandt, men til Begrebet Aand hører der mere.

Aandelighed siger noget positivt. Aanden kan eksistere uafhængigt af Legemet. Skønt Sjæl og Legeme hører sammen, har Sjælen hverken sin Eksistens i Legemet eller i det Dobbeltvæsen, som den udgør sammen med Legemet, men i sig selv.

Sjælen er en Aand: Beviset herfor er kort følgende:

Det er en Grundsætning, som alle Tidens Filosofer er enige om: »Et Væsens Virkemaade retter sig efter dets Natur.« Man kan altsaa ud fra Handlemaaden, fra Virksomheden drage paalidelige Slutninger angaaende en Tings Natur. Med dette Princip in mente spørger vi da: Hvordan handler Menneskesjælen? — — Det viser sig, at den har en Virksomhed, som i mange Tilfælde er ganske frigjort, løsnet fra Stoffet og hævet over det. Hvilken Virksomhed er det? Det er Sjælens Tænkning, Selvbevidsthed og frie Viljesbeslutninger.

Sjælen kan i sine Tanker befatte sig med ganske immaterielle (ustoflige) Ting. Tanker og Begreber som f. Eks. Retfærdighed, Pligt, Nødvendighed og Uendelighed: — hvad er alt dette? Er det Legemer med tre Dimensio-

ner? Nej, de har ikke det mindste med Stoffet at skaffe. Tanken er altsaa selv heller ikke materiel, men immateriel, aandelig. Naar Sjælen altsaa har en aandelig Virksomhed, maa dens Væsen og Natur ogsaa være aandelig; vi slutter fra Virksomheden til Tingens Natur.

Selvbevidsthed: Det er noget af det mest ejendommelige i Sjælelivet, at vor Aand, saa ofte den ønsker det, kan betragte sine egne indre Tilstande, læse sine egne Tanker; vi ser dem opstaa, véd, hvortil længe de varer, og hvornaar de forsvinder. Vore Tanker kan have sig selv til Genstand: dette er en Kendsgerning. Men nu er det en Umulighed, at noget materielt paa denne Maade indvirker tilbage paa sig selv.

Vi har altsaa her et nyt Bevis for, at Sjælels Virksomhed yder noget, som Stoffet ikke kan yde. Altsaa er ogsaa Sjælels Natur noget ganske forskelligt fra Stoffets. Sjælen er derfor en Aand.

Viljen er fri til at handle eller undlade en Handling, til at handle paa den ene eller anden Maade, mens Stoffet med Naturnødvendighed giver efter for det stærkeste Tryk. Her ser vi atter Sjælels Overlegenhed over Stoffet; den lyder andre Love end Stoffet, dens Virksomhed er hævet over Stoffets. — Altsaa er dens Natur og Væsen ogsaa forskellige fra Stoffets. Sjælen er en Aand, d. v. s. den har Evne til at leve og virke uafhængig af det Stof, den er knyttet til.

J. Wo.

Fra den vide Verden

UDBREDELSEN AF KATHOLSKE BØGER.

Fra Paderborn meddeles, at Formanden for Borromæusforeningen har udsendt Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar. Man bliver ganske overvældet ved at se, hvorledes der her er virket og arbejdet. 14,625 Ledere og Medarbejdere har i Løbet af Aaret udleveret 8,856,521 Bøger til 432,476 Læsere, drevet Propaganda, holdt belærende Fore-

drag, saa at ikke alene Læsernes, men ogsaa Medlemmernes Antal er steget — Medlemmernes fra 236,408 til 263,850 —. Over 100,000 gamle Bøger udrangeredes, og over 300,000 nye anskaffedes, saa vidt muligt købt i katholske Boghandlere — for i denne pengeknappe Tid at kunne opretholde disse. Katholske Forlæggere er Foreningen taknemlig for denne Handlemaade.

Saaledes udfører Borromæusforeningen et virkelig velsignelsesrigt Arbejde ved at skabe en katholsk Læseverden, hvor man, trods de moderne Underholdningsmidler: Biograf og Radio, endnu rækker Haanden ud efter en Bog og fordyber sig i denne — og ved at støtte de katholske Forlag og dermed Udbredelsen af katholske Bøger.

En særlig Gren af Virksomheden er et Bibliotek for blinde, hvorfra der allerede i det forløbne Aar udlaantes 3000 Bøger.

Det er ingen Overdrivelse at sige om Borromæusforeningen: Den udfører et ægte apostolisk Arbejde.

DET KATHOLSKE UNGARN OG SKØNHEDSKONKURRENCERNE.

Fra de katholske Kvindeforeninger i Byen Székéshéhérvar er der fremkommet en energisk Protest mod Skønhedskonkurrencerne og en Anmodning til Regeringen om at forbyde disse. Efter hvad de ungarske Mariakongregationers Hovedforening beretter, har i Løbet af kort Tid over 500 Byer og Menigheder sluttet sig til Protesten. Nævnte Forening indbragte som Følge af disse Protester et Andragende til Indenrigsministeren om Nedlæggelse af det ønskede Forbud, saaledes at han i Lighed med Mussolini vilde sætte en Stopper for Skønhedskonkurrencerne. Man gør heri opmærksom paa, at disse er ødelæggende for god Smag og kristelig Moral og nedværdigende for den ungarske Kvinde. Alt dette Postyr, der er en Forhaanelse for Kvindekønnet, bør ikke alene forbydes, men brændemærkes og bekæmpes som Prostitution. Skønhedskonkurrencerne er et Udslag af vor Tids sjælelige Raahed. De arrangeres af en vis Del af Pressen, der lever af Sensation, og af Kredse af Mennesker, der ikke har de ædlestes Hensigter med de sejrende Skønheder. Man ser jo, at Deltagerne for det meste er fattige, halvdannede Pigebørn, som vil vække Opmærksomhed og paa denne Maade gøre Karriere eller faa

sig en Mand. De sætter sig i stor Udgift, lader sig ofte forlede til Bedragerier og bliver — ikke saa helt sjældent — naar de skuffes i deres Forventninger, Ofre for hvid Slavehandel eller gaar paa anden Maade til Bunds. Ophavsmændene til disse Konkurrencer har ikke Spor af Syn for den sociale Fare. Ødelagte Menneskeskæbner, Selvmord, afholder ikke disse Herrer fra at fortsætte det farlige Spil. Derfor har Myndighederne baade Ret og Pligt til at skride ind mod dette.

ET STORT KATHOLSK MISSIONSCENTRUM TILINTETGJORT I KINA.

Ved Indtagelsen af den i Mellemtiden af Regeringstroppe ved Kommunisterne igen erobrede By Schangska, blev den italienske Franciskaner Julius Baima taget til Fange. Schangska er Sædet for et apostolisk Vikariat, hvis Biskop, Joh. Mondaini, for Øjeblikket opholder sig i Italien. I de sidste Aar har den katholske Religion gjort iøjnefaldende Fremskridt i den nu af Kommunisterne erobrede Egn. Borgerkrigens Svøbe har paa ny ramt et kinesisk Apostelcentrum. Midt i de Anstrengelser, som den katholske Kirke for Tiden har for at udbrede Evangeliet i Kina, er den Udholdenhed, som enhver af de smaa Grupper af Missionærer, der er spredt i tusinde Residenser, i Sandhed beundringsværdig! Ingen kan maale den Sorg og Nød, som Kinas Missionærer i Aarevis har maattet udstaa for at kunne bevare de smaa Kristenmenigheder og ikke tabe Modet. Kun den, som Dag for Dag kan følge Begivenhederne paa denne Arbejdsmark, kan gøre sig noget Begreb om den frygtelige Tilstand. Til Rom indløber stadig fra Kina Jobsposter, der beretter om Plyndringer og Ildspaesættelser af Provinsens Missionsstationer. Aldeles fantastiske Løsesummer forlanges for det fangne Missionspersonale. I den katholske Vikars Residens, Tschengtschow, forlanger Officererne vedblivende, at Kathedralerne skal stilles dem til Disposition til Konferencer. Ogsaa de andre Missionsbygninger skal benyttes til militaristiske Formaal. Den katholske Missions Ejendom i Puchi (Hupek) er beslaglagt. Præsterne maa holde sig skjult for Kommunisterne. Man kunde timevis fortsætte med dette sørgelige Lilani. Overalt meldes om lignende Katastrofer i det uhyre Land. »Central Kina Post« i Hankau sammentrænger Totalindtrykket saaledes: »Ingen kan

forudse, naar den kommunistiske Cyklon vil være forbi. Borgerkrigen har været en Hjælp for Kommunisterne, idet den har givet dem Lejlighed til at stjæle af Hjertens Lyst. Ordet »Kommunisme« faar for Tiden hele Kina til at skælve.«

„La Grande Chartreuse.“

Lad det blive brugt til alt andet — bare ikke give Munkene det tilbage! Saaledes lyder Parolen fra de fanatiske Antiklerikale. Det er det vældige verdensberømte Bygningskompleks: La Grande Chartreuse (i Dauphiné), det drejer sig om — Kartheusernes gamle Kloster. — Senatoren, den nuværende Minister Leon Perriers sidste Plan med Klostret var at lave dette til et Rekreationsopholdssted for Videnskabsmænd. Til alle Frankrigs og Udlandets Universiteter og Læreanstalter sendtes Indbydelse og Prospekt, hvori udmaledes alle de Behageligheder, som fandtes paa dette storartede Sted. Pensionspris kun 47 Pariserfrancs. 47 Pensionærer meldte deres Komme. Den først ankomne var en dansk Videnskabsmand. Men da denne blev klar over, hvorledes det egentlig forholdt sig med hele Foretagendet, og mærkede den Uvilje, Omegnens Befolkning nærrede mod Perriers Plan, tog han sit gode Tøj og rejste igen. — Ganske vist havde ingen hidtil haft Øre for de Protester, der var fremkommet fra Dauphinés og Frankrigs Katholiker. Et Andragende, som var indbragt af 200,000 af Dauphinés Indbyggere og udtalte sig mod Klostrets Anvendelse til Rekreationshjem for Videnskabsmænd fra alle Lande, er aldrig blevet besvaret. Men 50,000 Mand har fattet den Beslutning med egne Kræfter at hindre, at Klostret benyttes paa denne Maade. Det har haft til Følge, at Institut de Coopération intellectuelle ikke vovede at sige ja til det tilbudte Patronat, og at der i Aar ikke har meldt sig en eneste Feriegæst.

Efter Forlydende udløber nu, i 1931, den Lejekontrakt, efter hvilken Staten straks efter Krigen udlejede hele Komplekset. — Man havde iøvrigt haabet, at Kartheuserne var kommet tilbage, — som Resultat af »Union sacrée«s Aktion —

Lejesummen beløber sig til det latterlige Beløb: 4500 Pariserfrancs. — Men det maa befrygtes, at de Antiklerikale — uden at bryde sig om, at Staten maa ofre store Summer paa Klosterbygningernes Vedligeholdelse (i 1929: 1,300,000 francs.) — paa ny vil sætte alt ind paa at hindre, at Klostret bliver givet tilbage til de retmæssige Ejere.

Det er ikke udelukket, at den nuværende Regering vil være stemt for at give det tilbage — af pekuniære Grunde. Dette vil de Antiklerikale, under Leon Perriers Førerskab, hindre ved den storartede Reklame for »Feriehjemmet«. Udlandets Presse vil derfor yde de katholske Rettigheder og Interesser betydningsfuld Støtte, i det Øjeblik den gør opmærksom paa, hvilket skandaløst Foretagende Oprettelsen af dette Rekreationsopholdssted er. Sikkert vil mangen Videnskabsmand, som trænger til Ro og Hvile, foretrække at tilbringe sin Ferie paa et hyggeligt Sted, hvor ingen forbitret Befolkning følger hvert af hans Skridt med Mistro og betragter ham som en, der uberettiget har trængt sig ind paa anden Mands Grund.

Fred.

Der arbejdes mange Steder i Verden — snart alle de Steder, hvor der ikke er Krig for Tiden — for Freden, Verdensfreden, aldrig Krig mere. Folkenes Forbund traadte nylig sammen igen for at fortsætte det aarelange Arbejde paa at befæste Freden og udrydde enhver Aarsag til Krig. Her hjemme er vi særlig ivrige efter at grundlægge Verdensfreden. Regeringspartiet taler om at afruste — og det har det snart talt om i mange Aar —, og nu er der nedsat et Udvalg, som skal revidere Skolebøgerne i fredelig Aand. Hvad skal man tænke om dette Arbejde? Skal man tro paa, at det hjælper, og støtte det, eller skal man pessimistisk ryste paa Hovedet og anse det for unyttigt Humbug?

Arbejdet for Freden er et Arbejde, som vi Kristne ikke kan staa uinteresserede overfor. Eet er vi vel straks enige om: Maalet, den varige Fred, er godt nok. Men Midlerne,

Vejen, ad hvilken man vil naa til dette Maal? — Pave Benedikt XV skriver i sin historiske Fredsnote af 1./VIII. 1917 bl. a. *):

»Fremfor alt maa Grundtanken være, at *Retten*s moralske Magt træder i Stedet for *Vaabnenes* materielle Magt; heraf følger, at alle Nationer maa komme til en rimelig Aftale om samtidigt og gensidigt at indskrænke deres Rustninger efter bestemte Regler og under visse Garantier indtil det Omfang, der er nødvendigt og tilstrækkeligt til at opretholde den offentlige Orden i hver enkelt Stat; dernæst om, at der i Stedet for Hærene indføres Voldgift med dens høje fredsstiftende Virkninger i Overensstemmelse med vedtagne Normer og under Trusel om bestemte Tab af Rettigheder for den Stat, der skulde vægre sig ved enten at indanke de internationale Stridsspørgsmaal for Voldgiftsdomstolen eller at bøje sig for dennes Kendelser.«

Det er til Dels disse Tanker, man nu søger at realisere i Folkenes Forbund. (Men mærk: Pave Benedikt var kloge, end visse andre er den Dag i Dag; han taler nemlig om samtidig og gensidig Indskrækning af Rustningerne efter bestemte Regler og under visse Garantier — han foreslaar ikke, at de mindste Nationer først skal lægge sig blot, medens Naboerne staar fuldt rustede!) Men vil det nu ogsaa lykkes »Folkenes Forbund« at gennemføre disse Idéer? Arbejder de paa den rette Maade, i den rette Aand? Pave Benedikt gjorde ogsaa et Arbejde i Fredens Tjeneste: 29./VI. 1918, et Fjerdingaar før Vaabenstilstanden, lod han 300,000 Præster af alle Nationer frembære det hellige Messeoffer anraabende Himmelen om Fred. Han havde nemlig mere Tiltro til Messeofferets guddommelige Diplomati end til en tilfældig Samling Politikeres Drøftelser. Denne store Fredspave kendte ogsaa Udviklingens Gang: »Vi faar først Fred, naar alle Folk har omvendt sig til Christus.«

Sognepræst Robert Mäder i Basel har i December 1921 skrevet en prægtig Bog, som han kalder »Gedanken eines Reaktionärs«, Heri forekommer to Kapitler om Fredsarbejdet, betitlede »Friedensoffensive« og »Zuerst bekehr euch, dann politiziert!«

---

*) Citeret efter »Krigskronik«, August 1917.

»Alle Fredsforhandlinger maa, hvis de skal have Udsigt til varigt Resultat, som Forbilledet have de guddommeligt-menneskelige Fredsforhandlinger, der blev forberedt i Nazareth, højtideligt forkyndt i Bethlehem, besejlet paa Golgatha og endeligt underskrevet ved Paasken.«

»*Fredsforhandlingerne begynder i Nazareth.* Deres Dato er, som vi ved, den 25. Marts. Protokollen siger om dens Forløb følgende: Himmels Fredsbefuldmægtigede, Gabriel, blev af Gud sendt til en Stad i Galilæa ved Navn Nazareth, til en Jomfru, og Jomfruens Navn var Maria, Menneskehedens Fredsdelegerede. Og Englen talte: Hil dig, fuld af Naade ... (se Luk. 1,28—38!) Denne Protokol over Guds Søns Menneskevordelse omtaler en allerførste verdenshistorisk Kendsgerning. Ingen, der arbejder for Folkens Fred, tør forbigaa den: *Fredsforhandlingerne maa indledes i Nazareth.* Naar Gud træder i Underhandlinger med Menneskeheden, underhandler Han med den ædlestes Repræsentant for Menneskeslægten. Han taler med Maria, Skabningens Mesterværk. Alle Historiens Fredstraktater er blot Forbilleder eller Efterligninger af den mest verdensomfattende, vigtige og velsignelsesrige af alle Fredstraktater. Siden 25. Marts Aar 1 er Maria Fredens Moder og Dronning for alle Aarhundreder og alle Nationer« ...

»*Fredsforhandlingerne i Bethlehem.* Freden er et Værk af den gode Vilje og af Kærligheden. Det er med Freden som med Friheden. Jo mere der bliver talt derom, desto mere mistroisk maa man være. I Dag driver alle Blade og alle Læber af Fredsord. Man kommer derved uvilkaarligt til at tænke paa Jeremias's: Fred! Fred! Og dog er der ingen Fred! (Jer. VI,14).«

»Fredsudskabet i Bethlehem er ikke rigt paa Ord. Efter at Himmels Hærskarer har sunget deres »Ære være Gud i det høje og Fred med Menneskene paa Jorden!« trækker de sig straks tilbage. Ikke Julesangen er Hovedsagen, men Julegerningen. Fredsfyrsten af Bethlehem bruger ikke mange Ord. Han handler. *Fredsforhandlingerne bestaar i, at Han indbyder Repræsentanter for alle Stænder og forskellige Nationer, Hyrder og Konger, Landsmænd og Udlændinge til Krybben.* Den første Betingelse for sand Fred er, at man holder sig fjernt fra Klassestolthed og national Snæverhjetthed« ...

»*Fredsforhandlingerne i Bethlehem bliver besejlet paa Golgatha.* Jul kræver Langfredag. Naar der er Tale om Fredsforhandlinger, maa man først fastslaa Skyldspørgsmaalet, saa ligger Sagen klar. Skylden ligger i hele sin uhyre Størrelse paa Menneskets Side. Aktmaterialet, samlet fra alle Verdens Arkiver, vokser himmelhøjt til Menneskehedens Ugunst... Gud viste en Imødekommenhed, som endnu ingen Sejrherre har lagt for Dagen overfor en besejret. Sejrherren overlager alle Omkostninger og den besejredes Gæld. Han udgyder sit eget Blod i Modsætning til alle andre Krige, hvor Sejrherren udgyder den besejredes Blod. Sejrherren erklærer sig beredt til i eet og alt at behandle den be-

sejrede som sin ligeberettigede Broder og at indsætte ham som Medarving til al sin Rigdom.«

»Det er Aanden i hine guddommelige Fredsforhandlinger, der blev ført paa Kalvariebjerget ved Jerusalem. Naar det drejer sig om Fredsforhandlinger mellem Mennesker, Klasser eller Folk, skulde Underhandlerne være forpligtede til daglig mindst en halv Time at studere Protokollen over Fredsforhandlingerne paa Golgatha, Herrens Lidelseshistorie, for at aflægge alt Rethaveriskhed, al Hævnlyst og al ubarmhjertig Haardhed. Naar Fredsforhandlinger ikke er prægede af Golgathaaanden, har de, der fører dem, ingen Ret til at kalde sig Kristne.«

»Efter at Fredsforhandlingerne Langfredag er underskrevet af Gud med Kærlighedens røde Blæk fra Forløserhertet, underskriver Menneskene den — i Skriftestolen. Nazareths, Bethlehems og Golgathas skønneste Fredsforhandlinger naar ikke deres Maal, hvis de ikke finder deres praktiske Afslutning i Skriftestolen... Alle Fredsforhandlinger, som ikke indledes med Fredsforhandlinger i Skriftestolen, bliver frugtesløse. De gudløse har ingen Fred. (Is. XLVIII, 22.)

Saavidt Robert Mäder. Hans her citerede Tanker (Bogen er selvfølgelig forsynet med Imprimatur) kan vist godt bruges som Maalestok for, hvorvidt de forskellige Fredsforhandlinger har Udsigt til at hidføre den varige Fred paa Jorden.

Ignatius.

A. C.'s Italiensrejse næste Sommer.

Da Ledelsen af dette Aars Rejse har faaet saa smukke Udtryk for Deltagernes Glæde, blev det straks besluttet at indbyde til en ny Rejse i Juli — August 1931; Program vil fremkomme til Nylaar, men for at Lysthavende kan træffe Dispositioner i Tide, udsendes den første Meddelelse allerede nu.

Rejsen vil koncentrere sig om Toscana og som særligt Maal have Renaissancens og Middelalderens Kunst- og Kirkehistoric, forenet med et behageligt Ophold i skønne Egne og en Række Bjærgture til Fods og i Rutebil.

Der vil blive to Hold: 14 Dage & 3 Uger. Det første faar Siena til Hovedkvarter med Udflugter til *Lucca, Pistoia*, og *Pisa & Lecceto* samt *Firenze*; det andet gør Turen til *Alvernerbjerget* og *Chiantibjergene*.

Nedrejsen foregaar over *Venezia* og *Ravenna* og Hjemrejsen faar korte Ophold i *Verona* og *München*.

Prisen vil for første Hold blive omkring 410 Kr., for andet Hold ca. 500 — alt, ogsaa Drager, Drikkevarer og Drikkepenge medregnet. Lederen bliver, som iaar: For-

fatteren, Pastor Peter Schindler. Deltagelsen staar ogsaa interesserede Ikke-Katholiker aaben. Som forberedende Læsning anbefales: Johs. Jørgensens »Katherina af Siena«, »Bog alle de blaa Bjerge«, »Alvernerhjørget« og »Frans af Assisi« — samt Schindler: »Det rene Væld«.

Administratores.

Fra Hovedstad og Provins

Esbjerg.

Den 7. September afholdtes i St. Nicolai Skoles Lokaler en Menighedssammenkomst i Anledning af, at det i Aar er 25 Aar siden, Skolen blev oprettet.

Festen begyndte med en Dilettantforestilling i den morsomme Genre: »Jensen kommer«. Efter et smukt lille Tableau bygget over Esbjergs Værnehelgen, St. Nicolaj, fulgte et Foredrag om Knud den Hellige, hvorefter Sognepræsten, P. Aug. Druyts i store Træk skildrede Esbjerg Menighed og Skoles Historie. Desværre havde Kirkens og Skolens Arkiv vist sig ikke at være lige fyldigt og oplysende for alle Tidsrums Vedkommende, men den nøje Sammenhæng mellem Skolens og Menighedens Vækst kunde stadig spores. Da Skolen aabnedes den $23/8$ 1905 var der kun 4 Elever, men Antallet steg efterhaanden, og de stedlige Skoleautoriteter har altid ytret Tilfredshed med Undervisningen og dens Resultater. Selv den kendte socialdemokratiske Redaktør Sundbo skal have udtalt sig anerkendende om Skolen.

Blandt de Uheld, der har fulgt Skolen og Menigheden, skal nævnes, at Sognepræsterne er skiftet ret hyppigt i de forløbne 25 Aar, maaske hyppigere end i de fleste andre af vore Menigheder. Mulig skyldes dette vort udprægede barske Klima, men ønskes maa det, at Forholdet bliver anderledes i de kommende næste 25 Aar.

Sognepræsten udtrykte sluttelig et inderligt Ønske om, at alle, som nu var nærværende, vilde vedblive at staa Kirken lige nær.

Derefter samledes man om Kaffebordene, hvor Stemningen var udmærket. Der syntes at være Enighed om, at en saadan Sammenkomst engang imellem virker forfriskende. Der bliver Lejlighed til efterhaanden at lære hinanden bedre at kende (en god Begyndelse i denne Henseende blev gjort ved Horsensturen, der har virket befrugtende i flere Retninger)

Efter Kaffebordet fik de unge sig en lille Svingom, og senere gik man over til Sanglege.

H.

Hvor skal man begynde?

Hvor skal Ungdomsarbejdet begynde? Skal det begynde med de unge selv, f. Eks. fra 15 Aarsalderen? Det er alt for sent. I den Alder er Karakteren allerede dannet. Skal man da begynde med de smaa Børn? Ja, men der er det jo Hjemmet, der baade kan og skal gøre det vigtigste. Uden Hjemmets Støtte er det saa lidt, man udretter i Skolen. Men hvis nu Moderen slet ikke gør noget for at give Børnene en religiøs Opdragelse, hvad saa? Ja, saa er det netop Moderen vi skal begynde med. Havde vi lutter gode, fromme Mødre, hvilken Slægt af brilliant katolsk Ungdom vilde da ikke vokse op! Naturligvis har vi mange fortræffelige katolske Mødre, og deres Indsats kan slet ikke overvurderes. Gud være lovet for dem! Men mange, mange forsømmer deres Opdragergerning. Naar det ikke lykkes dem at gøre deres Børn til gode katolske Børn, saa er det bl. a., fordi de selv lever som daarlige Katholiker. Hvad man ikke har, kan man ikke give Den Fromhed, man selv mangler, kan Børnene ikke arve efter en. Der gives katolske Forældre, som skænder ganske forfærdeligt paa deres Børn, fordi de forsømmer Kirken; og det er Forældre, som selv tilsidesætter Søndagspligten atter og atter. Hvad skal de arme Børn tro? Den skyldige er Moderen eller Faderen, som giver det daarlige Eksempel. Som du saar, saa høster du? Hvordan vil du høste, hvor du slet ikke har saaet? Her er nævnt det allersørgeligste Tilfælde. Men selv hvor Moderen — for det er nu engang mest hende, det kommer an paa — lever som en nogenlunde pligtopfyldende Katholik, kan Opdragelsen mislykkes. I mange Tilfælde er Grunden Mangel paa Ofservilje. Hun har ikke forstaaet, hvor stor hendes Opdragergerning er. Hun beder ikke nok. Hun taler ikke nok til Børnene om Vorherre. Og navnlig: hun er ikke taalmodig nok. Selv mangler hun Selvbeherskelse, og dog kræver hun Selvbeherskelse af Barnet.

Tilbage til katolske Former og Farver.

I Folkekirken diskuteres Præsternes Paaklædning. Pastor Bindeslev drager til Felts mod den høje Hat, »der i enhver Henseende er ugejstlig og ovenikøbet stammer fra den franske Revolution«. Han ønsker »efter norsk og nordtysk« — hvorfor ikke

tilføje katholsk — »Mønster Baretten indført, der bedre passer til Præstekjolen.«

Kristeligt Dagblad finder de nye, fra Frankrig importerede Messchagler i Grønt, Gult, Hvidt og Violet for farvestraalende, for festlige i Forhold til den lutherske Tradition, med eet Ord for katholske. Ogsaa Kirkeministeren erklærer sig personlig for absolut Tilhænger af den evangeliske Simpelhed og Jævnhed og Modstander af al Pynt. Man gør ogsaa opmærksom paa, at heller ikke de lutherske Protestanter i Tyskland og Amerika kan lide vore Messedragter; de synes, at de giver den danske Kirke et lidt for katholsk Præg.

Derimod hævder Dr. theol. A. Th. Jørgensen beroligende, at ved de nye Farver er der ikke sket nogen Ændring i katholsk Retning. Medens Brugen af den purpurrøde Farve er af nyere Dato, er man nu ved Grønt, Hvidt o. s. v. vendt tilbage til »ældre kirkelige Traditioner«. Hvilke Traditioner det er, erfarer vi af Pastor P. Severinsen — Bringstrup —: De Messehagler, som var i Brug før 1841, da den nugældende Ordning med den purpurrøde Messehagel indførtes, »har vi haft i uafbrudt Anvendelse saa godt som lige siden Oldtidens og Middelalderens Kirke«.

Et Barns »Advarsel« til Vor Frue.

Nedenstaaende er en lille Historie om en lille Pige, der kom til Lourdes for at blive kureret. Biskoppen af Menevia (Dr. Vaughan, Wales) indestaar for Sandheden deraf.

En lille 10-Aars Pige fra Byen Brittany, hvor Kirken er indviet til St. Anna, Vor Frues Moder, rejste i Juni i Aar til Lourdes for at blive helbredt for en Sygdom.

Hver Dag badede hun, men det hjalp slet ikke. Saa oprandt den sidste Dag i Lourdes, hun badede som sædvanligt, men uden at der sporedes nogen Bedring. Idet hun forlader Grotten, vender hun sig om mod Vor Frues Statue og siger: »Ja, Jada, vent du bare, til jeg kommer til Brittany, saa siger jeg det til din Mo'r«.

Under Hjemrejsen i Toget blev Barnet rask.

Fra Scenen til Alteret.

International Kabaretkunstner gaaet i Kloster.

Den nu trediveaarige, elegante og af et stort Damepublikum saa højt beundrede Franskmand Ferry, er pludselig forsvundet fra Scenen. Han er gaaet i Kloster.

Ferry har i de senere Aar optraadt paa de fornemste Kabaretscener i Berlin, Wien og Budapest, dels som Sanger og dels som Konferencier. Han tog ikke Afsked med sit Publikum. Ferry forsvandt stille, fordi han ønskede at begynde sit nye Liv i Ube mærkethed.

Et Wienerblad har imidlertid fundet ham som Broder Odilo i et Kapucinerkloster. Ferry gik ind paa at lade sig interviewe, mod at Intervieweren bevarede Klosters Navn som en Hemmelighed.

Hvorfor Ferry er gaaet i Kloster.

— Mit Hjerte er ikke knust, og jeg har ikke haft økonomiske Vanskeligheder. Jeg har ikke lidt nogen Skuffelse, hverken i Livet i al Almindelighed eller i Kærlighed. Jeg er gaaet i Kloster, fordi det har været mit Maal fra min allertidligste Ungdom — mit Maal, eller i hvert Fald min Længsel.

Mine Forældre, der nu forlængst er døde, var fattige. De havde ikke Raad til at lade mig studere. Studere var det eneste, jeg vilde. Medens jeg gik i Gymnasiet, tjente jeg til Livets Ophold som Sanger. Jeg havde gode Engagementer og tjente mange Penge.

Nu studerer jeg Theologi, om faa Aar bliver jeg Præst og skal atter mødes med et Publikum, men denne Gang bliver det ikke fra Scenen.

De spørger mig, om Overgangen fra det forrygende Liv til Klosters Ensomhed var svær, og jeg maa svare baade ja og nej. Det var ikke saa svært at tage Monoclen ud af Øjet og kaste den bort. Det var heller ikke svært at bytte min Smoking med den brune Kutte. Jeg har valgt at blive Kapuciner munk, fordi jeg fra mine Drengaar har elsket Kapucinerne.

Som Ferry er jeg død, som Broder Odilo lever jeg. Hiis Livet derude fra mig, Variétéen og de glade Mennesker, og sig til alle, der kender mig, at jeg er lykkeligere, end jeg var i den muntre Kabaret med Vinen og Jazzmusiken.

Bænforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag den 28. September Kl. 8 i Rosenkranskirken. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

St. Josefs Gilde

afholder sin ordinære Generalforsamling, Mandag d. 13. Oktober Kl. 8 Aften, i Bredgade 67.

Forslag, der ønskes behandlede, skal være Formanden, Hr. G. Weisenfeld, Hellerupvej 2, Hell. i Hænde senest Lørdag den 4. Oktober.

P. B. V.

Johs. Bølker.

Sekr.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 28. September Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirke.

Katholsk K.ub afholder Møde i »Domus Medica«, Amaliegade 5, **Onsdag** d. 1. Oktober Kl. 8. Foredragsholder: Hr. Kancellisekretær Isci Hovilainen. Emne: Det katholske Finland. Gæster kan medtages paa de sædvanlige Vilkaar.

Bestyrelsen.

P. B. V.

Kjeld Olsen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

dygtig Husassistent kendt med daglig Madlavning.

Plads søges:

Strygning og Kogning; tysk-talende Husholderske hos Gejstlige; hvadsomhelst snarest.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

28. Sept. 16. Sønd. e. Pintse. Kirkevielsesfest.	5. Okt. 17. Sønd. e. Pintse. — Rosenkransfest.
29. — M. Michael, Ærke- engel.	6. — M. Bruno.
30. — Ti. Hieronymus.	7. — Ti. Rosenkransfest.
1. Okt. O. Remigius. — <i>I kon- sekrerede Kirker: Dag i Oktaven.</i>	8. — O. Birgitte.
2. — To. Værneenglene.	9. — To. Dionysius, Rusti- cus og Eleutherius.
3. — F. Teresa af Jesus- barnet.	10. — F. Oktav af Teresa af Jesusbarnet.
4. — L. Frans af Assisi.	11. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.

Ugens Messebønner.

I ikke konsekrede Kirker:

28. Sept. S. 16. Søndag e. Pintse (710—545); 2. Wenceslaus (1089—931), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
29. — M. Michael (1089—931).
30. — Ti. Hieronymus (1091—934).
1. Okt. O. Remigius (1092—937); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
2. — T. Værneenglene (1093—898).
3. — F. Teresa af Jesusbarnet, alle Missioners Værnehelgen. (N. M. [194]).
4. — L. Frans af Assisi (1096—937); 2. Teresas Oktav (N. M. [195]).

I konsekrede Kirker:

28. Sept. S. Kirkevielsesfest ([77]—923); 2. Søndagen (710—546), 3. (kun i Stillemesser) Wenceslaus (1089—931). Slutnings-
evangelium: Søndagens (711—547).
29. — M. Michael (1089—931).
30. — Ti. Hieronymus (1091—934); 2. Oktaven af Kirkevielses-
fest ([77]—923).
1. Okt. O. Dag i Oktaven ([77]—923); 2. Remigius ([34]—[35]), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
2. — T. Værneenglene (1093—898); 2. Oktaven ([77]—923).
3. — F. Teresa af Jesusbarnet, alle Missioners Værnehelgen. (N. M. [194]); 2. Oktavdagen ([77]—923).
4. — L. Frans af Assisi (1096—937); 2. Teresas Oktav (N. M. [195]).

Anm: Den hellige Fader erklærede i 1927 den h. Teresa af Jesusbarnet for alle Missioners Værnehelgen og bestemte, at hendes Fest i Missionerne skulde fejres som Duplexfest af 1. Klasse med Oktav; Danmark som apostolisk Vikariat er et Missionsland, idet alle Lande, i hvilke Hierarkiet ikke er indført, og som slaar under Missions-Kongregationen (Congregatio de propaganda fide), kaldes Missioner. (Nærmere herom i »Liturgi« af Peter Schindler, S. 94 og 97).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

En ung Pige, der kan paatage sig at passe et Spædbarn (10 Maaneder) og at have Opsyn med to Drengene (6—9 Aar), kan faa Plads til 1. November.

Vedkommende maa være flink til Syning og Stopning.

Billetmærke »ung Pige« modtages af Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEI »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgarlusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 40.

Søndag den 5. Oktober.

1930

INDHOLD: Bekendermod. — Forskellen mellem den gamle og den nye Pagt. — Fra den vide Verden. — Lars Eskeland i Genève. — Augustinus-Festlighederne i A. C., 22.--29. Sept. — Til Pastor de Vos. — Prins Jacques' Førstekommunion. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Bekendermod.

Et lille Træk fra Skolelivet. Enhver Lærer vil have erfaret, hvorledes Klassens Fredsforstyrrer tillader sig en hel Del Usømmelighed, udelukkende fordi han har Tilskuere. Barnet svarer uartig igen, er trodsigt og nægter at udføre en Befaling, fordi de andre ser til. Dels ønsker han at brillere i Kammeraternes Øjne (de tænker: »Han er rigtignok ikke bange,« »tænk, at han tør...« o. s. v.). Dels vil Barnet ikke for alt i Verden ydmyge sig foran de andre Børn og bliver derfor stejlt og trodsigt. En klog Lærer tager Barnet afsides, taler med ham i Enrum, saa ved han, at han ganske anderledes kan faa Magt over ham.

Det er jo et yderst barnligt Træk. Naar den lille Gavy bliver voksen og tænker tilbage paa sin Skoletid, vil han smile over, at det stod for ham som en sejrrig Præstation, at han turde være uforskammet overfor Læreren, og at han nød den Beundring, som han paa denne Maade

havde opnaaet. »Naa, ja, den Gang var man kun et Barn,« vil han tænke.

Og ikke desto mindre: Da man er bleven voksen, bærer man sig ad akkurat paa samme Maade. Hensynet til Næsten synes at overskygge alle andre.

Det er, som om Mennesket stod paa en Scene og derfor stadig maatte passe paa, at han spillede sin Rolle godt.

Jeg tænker her ikke paa den egentlige »Poseur« (se R. H. Bensons fortræffelige Roman med denne Titel), Mennesket, som til Stadighed spiller Komædie, aldrig er sig selv, stadig er optaget af at tage sig ud i de andres Øjne.

Jeg tænker paa de Mennesker, som maaske egentlig ikke er saa meget optaget af at tage sig ud, men som har en uovervindelig Frygt for Næstens Dom.

Det mest graverende Tilfælde er dette: Man tør ikke gøre sin Pligt af Hensyn til de andre. Man er blevet en Slave af Næstens Meninger. Man frygter Menneskene mere end Gud.

Kunde der da blot ske det, som skete i Skolen. Maatte du blive trukket udenfor og saa staa der ganske alene overfor din Foresatte; det vil i dette Tilfælde sige, at du bringes til at glemme alle de andre og føler dig ganske ene, staaende overfor Gud.

Da tager Livet sig jo ganske anderledes ud. Da bliver det paa een Gang saa uendelig ligegyldigt, hvad Nabo og Genbo tænker om dig, naar blot Gud synes om dine Handlinger. Da forstaar du, hvor usselt og fejgt det var, den Gang du ikke vilde vedgaa, at du var Katholik, at du gik til Messe om Søndagen, at din Samvittighed forbød dig mange af de Handlinger, som du hørte andre rose sig af. . .

Du beslutter dig til, at du i Fremtiden vil vandre din Vej saaledes, som Gud gennem din Samvittighed foreskriver dig det, uden at skele til højre eller venstre.

Og du har Ret. Lad dem blot le og gøre Nar. Inderst inde har de dog Respekt for dit Mod, ligesom de vil foragte dig, hvis du for deres Skyld sviger din Tro.

Vi trænger under vore hjemlige, smaa katholske Forhold først og fremmest til Bekendermod.

Det er sandt, at vi overalt er omgivet af Mennesker, der tænker anderledes end vi, om det nu er Ny-Hedninger

eller Kristne. Men vi er saa lykkelige at eje den sande Tro, der ikke kan opvejes af al Verdens Goder. Vi ved, at Gud ser os. Hans Vilje ske. Og saa maa Næsten tænke og mene, som han vil.

C. B.

Forskel mellem den gamle og nye Pagt.

Sidst hørte vi om en stor Mangel ved Moseloven. Den kunde ikke give det, som vor Frelser tænkte paa, da han sagde de Ord: »Uden mig kan I intet gøre.« Jo. 15, 5. Men der er flere andre Ting, som ogsaa sætter Skel mellem den gamle og nye Pagt.

1. Det er almindeligt bekendt, at den gamle Lovgivning kun tog Sigte paa et enkelt Folk, medens Kristendommen følger Løsenet: »Gaa ud i hele Verden og lær alle Folk.« (sl. Mt. 28, 19.) Christi Kirke er en Verdenskirke, ikke nogen Folkekirke. Den har samtidig Løfte om at skulle bestaa til Dommelig. Den faar ingen Afløser, som den gamle Pagt. Om den havde Jeremias (31, 31) spaaet: »Se, Tider skal komme, lyder det fra Gud Herren, da jeg slutter en ny Pagt.« Disse Tider kom jo, og de havde den Ejendommelighed, at de ikke fremkaldte Rædsel, som Dagene ved Sinai Bjerget. Nej, paa Pintsefesten, da den ny Pagt blev sluttet, steg den Helligaand med vidunderlige Gaver ned over Christi unge Kirke, antændte Kærlighedens Ild og skrev sin Lov i Hjerterne, ikke paa haarde, kolde Stentavler.

2. En anden Forskel har givet Anledning til voldsomme Stridigheder i det 16. Aarhundrede. Fra Tid til anden mærker man deres Efterdønninger endnu den Dag i Dag. Paa Guds Vegne havde nemlig Moses paalagt sit Folk en stor Mængde Bud, et tungt Aag, medens Jesus Christus ophævede de fleste af dem, saaledes Jødernes borgerlige Love og alle Bestemmelser om Guds-tjenesten, de hellige Ceremonier, Ofringerne og de religiøse Skikke. Herrens Hensigt blev misforstaaet. Nogle havde den Opfattelse, at medens Israeliterne næsten segnede under Lovenes Mangfoldighed, skulde vi Kristne være fri-

taget for ethvert Lovbud. Christus, sagde de, vilde kun være Frelser, ikke Lovgiver; han vilde kun bringe Naade, ikke Forskrifter. I Virkeligheden stadfæstede han den gamle Morallov, d. v. s. vore 10 Guds Bud, og han forpligtede fra nu af alle Mennesker til deres Overholdelse. Selv tilføjede han kun ganske faa Ting: Kristus kræver Tro paa sin Lære, han foreskriver Brugen af den ny Pagts Sakramenter, og han forlanger Lydighed mod den Kirke, han stifter. Om alt dette siger han: »Mit Aag er mildt, og min Byrde er let.« (Mt. 11, 30.) — Som Løn for Trofasthed og Lydighed i gamle Dage stilledes timelige Goder i Udsigt. De skulde være Forbilleder paa de aandelige Goder, som Lovlydighed i Kristendommen belønnes med. Skønt de to Slags Goder viser i samme Retning, er der dog den betydelige Forskel, at den første Klasse gør større Indtryk paa det sanselige Menneske, medens den anden rummer uforligneligt højere Værdier, fordi de hører Himlen og Evigheden til.

3. Saa er der endnu et tredje Forhold, som bør omtales. Det indtager en fremskudt Plads i Kampen mod det Gamle Testamente i vore Dage. Den jødiske Religion, siger man, og skriver man, er Frygtens Religion, Kristendommen derimod er Kærlighedens Religion. Noget rigtigt er der i denne Synsmaade. For selv om de gode Israeliter før Christi Komme var Guds Børn, blev de dog behandlet ikke som voksne, men som umyndige Børn, der ikke kan overlades til deres egne Indskydelser og, som Tjenestefolk, maa rette sig efter en fremmed Vilje. De blev afskrækket fra at gøre det onde ved mange Straffe. Efter deres Død kunde de ikke straks indgaa til Himmeriges Rige, men maatte vente til Herrens Død paa Korset. Nu i den nye Pagt behandles gode Kristne som Guds voksne Sønner og Døtre, de er ikke længere behersket af Frygtens Aand, og naar de dør, kan de straks indgaa til det evige Liv og som myndige Arvinger tiltræde deres Arv. Men alt dette betyder kun, at Frygten nok var det fremherskende, men ikke det eneste, der fandtes i gamle Tider. Ogsaa dengang lød Hovedbudet jo saalees: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte, af hele din Sjæl og af

hele din Styrke.« (5. Mos. 6,5.) Omvendt truer det Ny Testamente mindst 16 Gange med det evige Helvede, naar Kærligheden i Menneskets Hjerte ikke længere er stærk nok til at holde ham borte fra Synden. Den samme Apostel, der skriver: »I har ikke paa ny modtaget en Trældoms Aand til Frygt.« (R. 8,15), siger ogsaa: »Det er skrækkeligt at falde i den levende Guds Hænder.« (Hebr. 10,31.) »Thi vor Gud er en fortærende Ild.« (Hebr. 12, 29.)

Hermed slutter Gennemgangen af Hovedsynspunkterne, som man maa have Klarhed over, hvis man i den nuværende forvirrede Diskussion om den gamle og nye Pagt vil skelne mellem rigtigt og urigtigt, Sandhed og Usandhed.

F. K.

Fra den vide Verden

TYSKLANDS FØRSTE KATHOLSKE SØMANDSHJEM.

Den 27. Juli 1930 er en Mærkedag i den katholske Sømandsmissons Historie. Paa den Dag indviedes i Bremerhafnen Tysklands første katholske Sømandshjem og stiftedes »Kathol. deutsche Apostolat des Meeres« i Tilslutning til det internationale »Apostolatus maris«. Dette er det storslaaede Resultat af et Møde, hvor de nuværende Repræsentanter for den katholske Sømandsmission var til Stede, og den ungdommelige, spændstige Biskop af Osnabrück præsiderede. Det nordvestlige Tyskland og saaledes ogsaa ovennævnte store Havneby sorterer under ham. Arbejdet i Tyskland fordeles under Biskoppernes Overledelse mellem de tre store Foreninger: Arbejder-, Ynglinge- og Samariterforeningen (Gesellenverein, Jungmännerverband, Caritasverband). Ordningen af Arbejdet i de forskellige Byer overlades til den stedlige Sømandspræst. For nylig har St. Raphaelsforeningen, der som bekendt har til Huse i Hamborg, under Ledelse af Pater Timpe oprettet et smukt Hjem for Udvandrere, og det er

mange, der søger herhen. Noget endnu nyere er, at der er indrettet katholske Kapeller om Bord paa flere af de store oversøiske Dampere. Oprettelsen af katholske Sømandshjem hører sammen med alt dette.

Hvor stor Betydning man tillægger denne ses deraf, at »de store Havnestæders Biskop« selv kom til Stede her i Bremerhafnen for at holde Pontifikalmesse og indvie Tysklands første katholske Sømandshjem. Et stort Antal Æresgæster var nærværende: Repræsentanter for Myndighederne i Bremen og Weserbyerne, Gehejmeraad Stimmig fra »Nordtyske« Lloyd, Msgr. Hürth og Wolker fra de katholske Ungdomsforeninger, Dr. Wiesen som Repræsentant for Caritasforbundet, den evangeliske Sømandspræst, Arbejdsministerens Repræsentant, adskillige Kaptajner og unge Sømænd. Hjemmet er smukt og hyggeligt med moderne Opholdsværelser og flere Gæsteværelser — foreløbig med 27 Senge — til Sømand og Arbejdere. Det hele vidner om den første katholske Sømandspræsts, P. Reinholds, fine Smag og praktiske Sans. Men kun ved Hjælp af mange venlige Bidrag har det været muligt at skabe dette Hjem.

Trods den finansielle Nødtilstand haaber man paa, at der snart vil komme et katolsk Sømandshjem Nr. 2 og det i den langt større Havneby Hamburg(-Altona). Arbejdet er allerede godt i Gang.

BELGISKE FESTLIGHEDER FOR MISSIONÆRERNE.

I Festhallen i Udstillingsbygningen i Antwerpen fandt nylig, i Nærværelse af Prins Leopold af Belgien, en stor Demonstration Sted for det katholske Missionsarbejde i Belgisk-Kongo. Alle de Missionærer, som for Tiden opholder sig i Hjemmet, deltog tillige med deres Paarørende i Festlighederne. Efter et Te Deum i Kathedralen dannedes et Festtog, der talte 8000 Mænd, som derefter samledes i Udstillingens store Festsal. Prof. Verbist og Ex-Kolonialminister Carton de Viart holdt Taler om den katholske Mission i Kongo. Antwerpens Borgmester, van Cauwelaert, henledte ved denne festlige Lejlighed Opmærksomheden paa den Kendsgerning, at 1552 katholske Missionærer og 556 Søstre arbejder i Kongo, og — allerede 450 Missionærer er døde derovre.

EN KARDINAL,
DER KÆMPER FOR »ORDENTLIGE« TEATERSTYKKER.

I New York er der aabnet et Felttog mod umoralske Skuespil. I Spidsen for dette staar Ærkebispen af New York, Kardinal Hayes. Tilskyndet af ham har Sognepræsten ved St. Patricius-Katedralen sendt sin Menighed en Rundskrivelse, hvori han opfordrer den til at være med i Arbejdet paa at højne Niveaueet paa New Yorks Teatre. Den protestantiske Biskop i New York, Dr. Manning, har sluttet sig til Bevægelsen. Ogsaa i det katholske Tidsskrift tager Kardinalen til Orde i en ledende Artikel: »Klassisk og moderne Animalismus«, hvori han meget indgaaende behandler Spørgsmaalet. Paa den Liste, som den katholske »Teaterbevægelse« udsender hver Maaned for at kunne anbefale det katholske Publikum ordentlige Stykker, var der sidste Maaned kun to Skuespil, der kom ind under denne Kategori.

Lars Eskeland i Genève.

Der er altfor faa Katholiker, der ved noget rigtigt om den Mand, hvis Navn staar over disse Linjer. Ja, mange har maaske knap hørt ham nævne, og dog er han en af de betydeligste Katholiker i de nordiske Lande. Ikke mindst af os Danske fortjener han at kendes, thi selv om han er Nordmand, har han dog mere end mange Danske forstaaet og optaget i sig noget af det værdifuldeste, der er groet frem paa dansk Jord: det grundtvigske Aandsliv. Mange Gange har Lars Eskeland været i Danmark, og der er ikke mange Højskoler her i Landet, fra hvis Talerstol hans malmlfulde Røst ikke har lydt og hans elskværdige, karakteristiske Ansigt ikke har smilt til de opmærksomt lyttende Tilhørere.

Da nu Lars Eskeland tilmed i disse Dage har tiltrukket det hele katholske Europas Opmærksomhed paa sig, vilde det ikke være ubetmeligt, om undertegnede, der i Sommer højt oppe mod Nord havde den Glæde at gøre Lars Eskelands personlige Bekendtskab, fik Lov til at fortælle en lille Smule for danske Katholiker om vor udmærkede norske Trosfælle.

Lars Eskeland grundlagde i 1895 Norges vistnok bekendteste Folkehøjskole. Det var i Voss, ikke langt fra Bergen, og Elever strømmede til fra alle Kanter af det vidt

udstrakte Norge. I mange Aar gik Højskolens Arbejde udmærket, uforstyrret af Uenighed og Omvæltninger, ledet af Eskeland og hans Hustru i udpræget grundtvigsk Aand. Da indtraf i 1925 en Begivenhed, der slet ikke behøvede at have betydet nogen Forstyrrelse, men som alligevel greb dybt ind i Højskolens Gang og hele Tilværelse. Lars Eskeland havde i mange Aar været træt af at tilhøre en Kirke, hvor man diskuterede Jesus Christus, han savnede i høj Grad Sakramentet om Syndernes Forladelse, og han vilde have Ro i den Kirke, han skulde tilhøre, og den Ro syntes han kun var at finde i den Kirke, som var 1900 Aar gammel. Saa traadte baade hans Hustru, som døde umiddelbart efter, og han selv over til den katholske Kirke.

Dette hans Skridt vakte stor Opsigt over hele Norge. Der oppe er de i Retning af Tolerance og Frisind i kristelige Kredse ikke nær saa vidt, som Udviklingen her i Danmark har ført det med sig. Hos os betragter ingen længere det som en Skam og Forbrydelse, hvis en Mand eller Kvinde konverterer — i Norge er man tolerant overfor de mest aabenbare Fornægtelser af kristen Tro og Moral, men mod katholske Sympathier er man haardfrossen fjendtlig. Altsaa mobiliserede Intolerancens kristne Kredse alle deres Tropper, Bisper blev adspurgt, og de afgav deres ugunstige Vota, Møder blev holdt, Stortinget debatterede, og Enden paa det hele blev: Man kunde vel ikke forbyde Lars Eskeland at blive Katholik, men Statsunderstøttelsen til hans Højskole skulde inddrages som Straf for hans Overgang. Da Højskolen i Voss saavel som de andre Højskoler daarligt kunde fortsætte sin Virksomhed uden denne Hjælp, besluttede Lars Eskeland at trække sig tilbage som Leder og overlade sin Søn at fortsætte hans Gerning.

Siden har Lars Eskeland dog ikke været ledig. Han holder stadig mange Foredrag og skriver udmærkede Bøger. En af hans sidste handler om den højst vidunderlige Bondepige i Bayern Therese Neumann fra Konnersreuth, hvor Lars Eskeland selv har opholdt sig i ikke saa kort Tid. Denne Bog er, som Lars Eskelands andre, skreven paa norsk Landsmaal, hvilket mange Danske jo betragter som en stor Hindring for at læse en Bog. Det er dog højst en lille Hindring, som let overvindes, naar man har lidt Energi og Interesse.

Det er dog ikke, fordi Lars Eskeland kun kan tale Landsmaal, han er bleven saa begejstret for denne Sag. Han forstaar lige saa godt Rigsmaalet, ja ogsaa fremmede Sprog, hvilket en meget ærefuld Indbydelse, han i Sommer har modtaget, er et tydeligt Vidnesbyrd om. Der er

i denne Maaned afholdt en international katholsk Uge i Genève med et Foredrag hver Dag af saa berømte Personligheder som Hilaire Belloc fra England, Mgr. Baudrillart fra Frankrig, Redaktøren af *Stimmen der Zeit*, Erick Przywara fra Tyskland o. s. v. I dette udvalgte Selskab træffer vi ogsaa Lars Eskeland.

Onsdag den 17. September holdt han da sit Foredrag om Aandslivet og den katholske Kirkes Stilling i de nordiske Lande. Efter *Courrier de Genève* skal vi give et Referat af den indholdsrige Aften.

Ernest Perrier, som præsiderede ved Onsdagsmødet, hilste Lars Eskeland med venlige Ord: »De kommer, min Herre, fra disse Nordens Lande, som vi næppe kender, og De bringer til os ligesom et Pust af frisk Luft fra Deres Fædreland Norge. Vi hilser Dem ogsaa som Opdrager i dette vort Schweiz, som er Opdragernes Fædreland.« Disse Velkomstord skabte den Atmosfære af hjertelig Sympathi, som meddelte denne store Aften en særlig Ynde. For Lars Eskeland blev de Vanskeligheder, han overvandt, til en virkelig Triumf: at udtrykke sig paa det fremmede Sprog og udtale de Ord, som Lærerne ikke er vant til. Det lykkedes ham, og ingen tænkte et Øjeblik paa at smile, thi han sagde altfor smukke Ting, til⁹ at Hjertet ikke skulde blive grebet deraf. Og han sagde dem ogsaa paa saa henrivende en Maade, at man var lutter Øre for ikke at gaa Glip af et eneste Ord:

»Vikingerne fra de gamle Dage dukkede frem fra Nordens Taager og mødte Kristendommen, der greb dem og gennemtrængte dem, og Sørøverskibet forvandlede til en Monstrans. Man byggede Kirker, hvis Træhvælving lignede vore Baades Køl. Men Orkanen kom i det sekstende Aarhundrede, og efterhaanden som Kirken indhylledes i Mørke, blegnede Christi Billede. Og senere fuldførte i de nordiske Lande Rationalismen den Gerning, Reformationen havde begyndt. Da fremstod der en Mand, Grundtvig, en⁷ Dansker, der naaede til Kirkens Tærskel uden dog at overskride denne, men ikke desto mindre genfandt han Christus og satte sig for at give ham tilbage til Folket. Skandinaviens Folkehøjskoler fremstod, der gjorde Bonden i Norden til Foregangsmand paa en Mængde økonomiske, sociale og kooperative Omraader. Og i vore Dage begynder Katholicismen blidt og stille, men dog ikke uden Modstand, atter at vinde Terræn paa skandinavisk Grund. Den er endnu frygtsom, minder om den lille Hjord, Frelseren talte om. Men store litterære Navne som Johannes Jørgensen og Sigrud Undset og andre drager Kirken frem fra Skyggen til fuldt Dagslys. For hundrede Aar siden hvilede der⁷ Kulde, Sne, Død over den katholske

Kirke i Norden, nu er der Foraar, og Kristendommens Blomster aabner sig for Christi Sols milde Kys.«

Saaledes omtrent talte Lars Eskeland ifølge det franske Blads Referat. Mægtig Begejstring hilste Taleren fra Tilhørernes Side, og Ernest Perrier udtrykte sikkert alles Mening, da han sagde: »De har forstaaet, min Herre, at henrykke Deres Tilhørere, som De forstaaer at henrykke Deres Fædrelands Ungdom.«

Af særlig Interesse i det fjerne Land var naturligvis alt det, som Lars Eskeland fortalte om Højskolen og dens Gerning, af hvilket der sandsynligvis var meget ganske nyt for de fleste af Tilhørerne. Heraf gives et ret vidtløftigt Referat, hvoraf det vist ogsaa kan interessere Ugebladets Læsere at høre nogle Brudstykker.

»I Sverige, Norge og Danmark findes for Øjeblikket ca. 150 Folkehøjskoler med mellem 10.000 og 15.000 Elever, unge Mennesker af begge Køn mellem 17 og 25 Aar gamle. Disse Elever kommer i Regelen fra Landet, men heller ikke saa faa Folk i Byerne sender, især i de senere Aar, deres Ungdom paa Højskole. Alligevel er alle Højskoler lagt paa Landet for at give Ungdommen den fornødne Arbejdsro, thi Gerningen og Livet paa Højskolen kan meget godt minde os en lille Smule om det, der sker ved den katholske Kirkes saakaldte »Retræter«.

For at opdrage Ungdommen godt gælder det især om at forme og staalsætte Karakteren. »Man maa vise Ungdommen, hvad det ideelle Menneskeliv er, lære den at sætte Pris paa det, ja elske det og aldrig opgive det,« sagde en af Pionererne for Folkehøjskolen i Norge, Christopher Bruun. Der var engang en ung Mand, der spurgte Danskeren Kristen Kold, den første Højskoleforstander, hvorfor han vilde have ham til Elev paa Højskolen. »Lad mig se dit Ur,« sagde Kold. Han viste ham det. »Hvad gør du, naar det gaar i Staa?« »Saa trækker jeg det op,« lød det selvfølgelig Svar. »Godt,« sagde Kold, »det er netop det, jeg vil gøre paa Højskolen, jeg vil trække dig op, saa du aldrig skal gaa i Staa.«

Højskolen har virkelig forstaaet at løse denne Opgave. Den har skildret for Ungdommen alle lysende og ærefulde Begivenheder i Landets Historie, har vist den den store Modsætning mellem godt og ondt, har fremfor alt peget paa Højdepunktet i alle Tidens Historie, paa Menneskesønnen og hans korte, indholdstunge Historie, thi Religionen er, uden at være noget Undervisningsfag i strengeste Forstand, dog Grundvolden for hele Højskolens Arbejde.

Saaledes som det lille Frø bærer i sig et Billede af det store Træ, saaledes bærer Mennesket i sig et ideelt Billede, præget i dets Sjæl. Det har Gud selv sat der. Jo mere

vi kan faa det Billede til at straae, desto mere nærmer vi os Fuldkommenheden, der er det Maal, ethvert Menneſke maa stræbe imod. Arbejdet paa at lære sig selv ret at kende fører os til Gud og til Lighed med ham. Og det er just Højskolens Maal, det er i det Øjemed, den vil hjælpe Ungdommen til at aabne Øjne, Ører og Hjerter.

Det er ikke altid saa vanskelig en Opgave, som man skulde tro. Ungdommen fra Landet gaar gerne med til dette indvortes Arbejde. Den er modtagelig for enhver god Paavirkning. Den ligner Sokrates, der lyttede til Samvittighedens indre Stemme, og Jeanne d'Arc, som adlød de Røster, der bød hende fuldbyrde det guddommelige Værk.

Vi tror, at Ungdommen er et Folks største Rigdom, og at intet er vigtigere, end at den bliver ledet ad de bedste Veje. Vi lærer den derfor ogsaa at elske Land og Folk, Hjem og Forældre, Søsken og alle de nærmeste, hvilket ikke udelukker, men snarere fremmer Næstekærligheden, Sympati og Agtelse for alle baade indenfor og udenfor Fædrelandets Grænser. Vi vil lære Ungdommen at se paa Fædrelandet som St. Olav saa paa det Aftenen før sin Død. Han havde en Drøm: han saa Norge udbrede sig for sine Blikke, men saa udvidede Synet sig, og han saa ud over hele Verden. Saaledes bør Ungdommen med Kærlighed se paa sit Fædreland, men dette maa ikke gøre nogen blind for, at der findes en stor Verden endnu, som ogsaa maa omfattes af vor Interesse.«

Og Eskeland sluttede med de karakteristiske Ord: »For min Gerning har min Konversion været en Kraft, fordi den har været det samme for min Sjæl.«

Med disse Ord kan ogsaa denne lille Beretning slutte. Vi maa blot ønske, at danske Katholiker kan faa Lejlighed til engang at høre vor udmærkede norske Trosfælle tale; for Sprogets Vedkommende vil det ingen Vanskeligheder volde, thi hvad enten han taler sit elskede Landsmaal eller det velklingende norske »riksmål« er hans tiltalende, tydelige Røst lige let forstaaelig for danske Øren.

Niels Hansen.

Augustinus-Festlighederne i A.C. 22. - 29. Sept.

Forelæsningerne.

Trods Emnets filosofiske Karakter var der samlet ca. 100 Tilhørere til Pastor Messerschmidts første Forelæsning, og de fire Femtede holdt ud Ugen igennem. Blandt de trofaste kan nævnes Pastor Schindler og Pastor Knud Ballin.

Professor Jørgen Jørgensen overværede de to første Forelæsninger.

Pastor Messerschmidt beskæftigede sig med den filosofiske Gudserkendelse ifølge St. Augustin. Den første Forelæsning, hvis Hoveddel bestod af den augustinske Imødegaaelse af Scepticisme, førte til en vis foreløbig Forstaaelse af Sandhedserkendelsens Væsen. Den anden og ubetinget bedste Forelæsning førte gennem en Analyse af Erkendelsen til det augustinske Gudsbevis, hvori Gud opfattes som alle Tings sidste Enhedsbaand. Og den sidste Aften uddybedes Helgenens Tanker om de Ideer, i hvis Lys Erkendelsen sker, og som er, men ogsaa kun er, Billeder af guddommelige Fuldkommenheder. Taleren endte med en stærk Understregning af Guds Ubegribelighed for en jordisk Tanke, en Ubegribelighed, som den religiøse Fordybelse ikke mindsker, men tværtimod forøger.

Vanskeligt som det er at betragte St. Augustin alene som Filosof, maa der næsten nødvendigvis ved Fremstillingen af hans Tanke om den rent filosofiske Gudserkendelse indsnige sig Udtryk for Ideer og især for Følelser, som egentlig kun er hjemmehørende i Aabenbarings Gudserkendelse. Derved baade forskønnes og fatteliggøres Abstraktionerne. Tillige kan det dog ske, at Afstanden mellem Filosofi og Aabenbaring derved tilsløres. Men denne Afstands Størrelse ses ikke mindst deraf, at mens Gud for Filosofien maa være den væsentlig ubegribelige, er Han i Kristendommen blevet aabenbar i en Grad, Filosofien ikke har drømt om.

Pastor Messerschmidts Forelæsninger blev holdt i en smuk Form og i et velklingende Sprog, men det vil i Længden være vanskeligt at samle Tilhørere i større Antal til saa krævende en Lytten. De fleste af os er jo beslægtede med hin gamle Kone, St. Thomas omtaler, der i sin Kristendom er saa meget klogere end alle Filosofferne, selv om hun ikke begriber dem. Skal hun (og vi) lære Filosofi, og vi vil det gerne, maa det være i meget smaa Skridt fremad.

Tom.

Festen.

Mandag d. 29. September afholdtes den egentlige Jubilæumsfest i en af Studenterforeningens Sale under de værdigste og smukkeste Former. Bag Talerstolen saas Birgitte Wests prægtige St. Augustin-Ikon (laant fra St. Elisabeths Hospital).

Efter at A. C.s Formand Hr. P. Olav Hansen havde budt Velkommen og motiveret Festen, sang Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Kantor B. Husson Kyrie og Gloria af Palestrinas Messe »Æterna Christi munera«. Pa-

lestrinas dybt alvorlige Klange i Korets smukke og omhyggelige Udførelse passede saa godt til Højtidelighedens Karakter.

Pastor Messerschmidt besteg derefter Talerstolen for at tale om »Kirken i Augustins Forkyndelse«. Det var St. Augustins store Fortjeneste, at han i en Tid, der var rig paa filosofiske og religiøse Vrangidéer, paaviste, at Kirken ikke blot var en Institution, men et levende organisk Liv. St. Augustin forstod, at det var en afgørende Betingelse for at forstaa Kirkens Begreb, at man først tydeligt havde fattet selve Menneskevordelsens Idé og Guds Idé. Han viste, hvorledes Kirken netop maatte have en guddommeligt og en menneskelig Side for at kunne føre Menneskene til Gud; derved forklarede han samtidig Berettigelsen af Kirkens dybt menneskelige Egenskaber —

Talen blev fremført med en sjælden Klarhed og Kraft. Man følte, at Taleren ikke blot kendte sit Emne til Bunds, men havde indlevet sig i det. Det var en Nydelse at lytte til dette dybe og fængslende Foredrag, som var saa vel-egnet til at kaste Lys over de religiøse Grundbegreber.

Koret sang derpaa Sanctus og Agnus Dei af samme Messe som før. Derpaa »Sicut cervus desiderat«, ligeledes af Palestrina.

Blandt Festens 200 Deltagere bemærkedes en Række af vore Præster og Dr. theol. A. Th. Jørgensen samt Prof. Kuhr.

Vi maa lykønske A. C. med denne fornemme og lødige Fest.

Til Pastor de Vos.

Pastor L. de Vos ved St. Ansgars Kirke i København er blevet forflyttet til St. Knuds Kirke i Fredericia.

Pastoren, der har virket ved St. Ansgars Kirke i syv Aar, havde samlet sig mange Venner, ikke mindst ved sit Arbejde for en »Menigheds- og Ungdomsforening« ved Sognet.

En større Kreds af Menigheden havde tænkt sig som en ringe Tak herfor at afholde en Afskedsfest for Pastoren, men denne ønskede hellere i Stilhed at forlade sin Gerning ved Kirken.

Vi beder Dem derfor, Hr. Pastor, ad denne Vej modtage vor bedste Tak for al deres Nidkærhed og Arbejde i Sognets Tjeneste, ikke mindst for det fortjenstfulde Arbejde med Kirkens Kor, som under vanskelige Forhold i en forholdsvis kort Tid allerede har baaret saa smukke Frugter, hvad Menigheden sidst under Højmessens i Søndags blev Vidne til. Koret mister i Pastor de Vos en saavel

afholdt som dygtig Leder, som baade viste at have Evne og Vilje til at skabe et netop for St. Ansgars Kirke — vor Hovedkirke — værdigt Kor.

Ligesom vi aldrig vil glemme Dem, Pastor de Vos, beder vi Dem ogsaa ofte mindes St. Ansgars Menighed.

H. M.

Prins Jacques' Førstekommunion.

Prins Jacques af Bourbon, Prinsesse Margrethes ældste Søn, modtog i Søndags sin første h. Kommunion i Huskapellet i Institut Saint Joseph. Den lille Prins er Sommeren igennem blevet undervist og forberedt til denne hellige Handling af Pastor Knud Ballin, der ogsaa celebrerede Messen. Efter Messen blev det Allerhelligste udstillet, og Pastor Ballin forelæste en Indvielsesbøn til den hellige Jomfru, som blev gentaget, Sætning for Sætning, af den lille Kommunikant.

Fra Hovedstad og Provins

Academicum Catholicum.

Onsdag den 10. Sept. holdt A. C. Rusgilde. Gildet var meget vellykket, hvilket ikke mindst skyldtes, at der var hele 5 Russer med. Efter at Formanden havde budt velkommen, holdt Pastor Knud Ballin, der ved denne Lejlighed første Gang var i A. C. siden sin Præstevieelse, Rustalen, i hvilken han især omtalte de Vanskeligheder, der i vore Dage møder den unge Akademiker som sand Videnskabs søger og samtidig som Kirkens tro Søn. Af Aftenens øvrige Talere skal her nævnes Formanden (for Pastor Ballin), Pastor Schindler, stud. med. Odgaard (for Damerne), Student Heggum, der bragte Russernes Tak til Rustaleren, cand. Hafstrøm paa Engelsk for den tilstedeværende Pastor King, der kvitterede med en Tale for A. C., som han i Aften mødte for første Gang. — Den muntre Stemning under Panchesoldet forhøjedes ved et Par for Lejligheden skrevne Sange og nogle vittige Neuppinere.

—?—

Katholsk Højskole.

Paa Tirsdag begynder Højskolen sin Sæson. Der begyndes med en Serie Foredrag, der holdes af forskellige af Patrene i Stenosgade med Fællestitlen »Gaa ud og lær

alle Folk«. I denne Række vil der blive givet en Fremstilling af Hedningemissionen i de forskellige Lande. Der bliver i Vinterens Løb i alt 10 Foredrag med dette Emne.

I Tiden fra Mandag den 20. Oktober Kl. 5 til Fredag den 24. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i **Assumptionsklostret paa Rygaard.**

Opholdet koster 12 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Josef Wollisberg S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Jesu Hjerter Kirke: Prædiken og Aftenandagt hele Vinteren: Kl. 6. P. *Küpferle S. J.* holder en Række Prædikener om: *De omstridte Kapitter i det gamle Testamente.*

Rosenkranskirken. Søndag d. 5. Oktober **Rosenkransfesten.** Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken, Derefter er det h. Sakramente udstillet hele Dagen. Om Aftenen Kl. 7 er der Rosenkransbøn, og Kl. 7 $\frac{1}{2}$ synges Completorium.

St. Franciskus's III. Orden har Møde Fredag d. 10. Oktober Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel. (Valg af Bestyrelse.)

Sønd. d. 5. Oktober afholdes den 4. Ansgarius-Bonifatius Kollekt.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 7. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. Pater P. Nösen: »Gaa ud og lær alle Folk«. I. Hedningemissionen i den katolske Kirke.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

A. C. Studiekredsen begynder Mandag d. 6. Oktober Kl. 8 i Boyesgade 8^a. Pastor *Peter Schindler* gennemgaar »*Benedikt af Nurcia og hans Samtid*«. Studiekredsen fortsætter hver Mandag — og der er Adgang for A. C.'s Medlemmer og ligestillede.

A. C. Onsdag den 8. Oktober Kl. 8 i Vesterhus: Lærer, cand. phil. *Holger K. Hafstrøm:* »*Katholsk Prædiken og Opbyggelse*«.

Gæstekort à 1 Kr. (*Helaarskort 5 Kr.*) faas hos Administratores: Stud. juris Peder Olay Hansen, Henrik Steffensvej 4 St. (bedst Kl. 4—5 og pr. Telf. Byen 1149 x Kl. 6—7).

Fru Bodil Plate Petersen, Humlebækgade 8^a, Telf. Taga 4603. Stud. med. Svend Erik Odgaard, Øster Farimagsgade 10^a th. (Telf. Byen 1149 x Kl. 6—7).

Sct. Andreas Gilde, Ordrup

afholder ordinær Generalforsamling Onsdag d. 8. Oktober Kl. 8 i Charlottenlund Palmehave.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

dygtig Husassistent kendt med daglig Madlavning.

Plads søges:

Strygning og Kogning; tysk-talende Husholderske hos Gejstlige; hvadsomhelst snarest.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetnar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

5. Okt. 17. Sønd. e. Pintse. — Rosenkransfest.	12. Okt. 18. Sønd. e. Pintse.
6. — M. Bruno.	13. — M. Edvard.
7. — Ti. Rosenkransfest.	14. — Ti. Callistus I.
8. — O. Birgitte.	15. — O. Teresa.
9. — To. Dionysius, Rusti- cus og Eleutherius.	16. — To. Hedvig.
10. — F. Oktav af Teresa af Jesusbarnet.	17. — F. Margarethe Maria Alacoque.
11. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.	18. — L. Lukas, Evangelist.

Ugens Messebønner.

5. Okt. S. Rosenkransfest (1099—935); 2. Søndagen (714—550), 3. (kun i Stillemesser) Placidus og Fæller ([28])—[28]. Slutningsevangelium: Søndagens (715—551).
6. — M. Bruno (1098—939); 2. Teresas Oktav (N. M. [195]).
7. — Ti. Rosenkransfest (1099—935); 2. Markus (1099—940), 3. Sergius, Bacchus, Marcellus og Apulejus (1099—940).
8. — O. Birgitte (1102—941); 2. Oktaven (N. M. [195]).
9. — T. Dionysius, Rusticus og Eleutherius (1102—941); 2. Oktaven (N. M. [195]), 3. Gudsmoder [90—94].
10. — F. Oktav af Teresa af Jesusbarnets Fest (N.-M. [194]); 2. Frans Borgia (1105—943). — Der kan ogsaa læses Frans Borgia's Messe (1105—943), 2. Oktaven (N.M. [195]).
11. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Om den Helligeand ([120]—[105]). 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

St. Ansgars Kirke. — Søndag d. 5. Oktober. Rosenkransfest — Kl. 5 er der ved Aftenandagten Prædiken og derefter Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Forening deltager. —

Rosenkransbroderskabets Medlemmer kan paa denne Dag vinde en fuldkommen Allad paa de sædvanlige Betingelser.

Tirsdag d. 7. Oktober. **Mødreforeningens** Messe Kl. 8¹/₄ frembæres for afdøde Pastor Bøhmer.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 5. Oktober (Rosenkransfest) Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 6. Oktober Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag den 12. Oktober Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Sct. Michaels Klub.

Første Klubaften efter Sommerferien Mandag d. 6. Oktober.

St. Annæ Kirke.

For at fremme Indsamlingen til Kirkens Udvidelse afholdes der Søndag den 12. Oktober Kl. 7 Aften i Festsalen en Menighedsfest med Lysbilledforedrag, Andespil og Kaffebord. Entre 1 Kr. Børn 50 Øre. — Billetter kan faas ved Indgangen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 41.

Søndag den 12. Oktober.

1930

INDHOLD: Tidens Raab, Guds Raab. — Den udødelige Sjæl. — Fra den vide Verden. — Kommunisme og Ungdommen i Sovjetrusland. — Den katholske Student og Augustins Filosofi. — Det store »Enten — Eiler«. — Reolen. — Alle Syv. — En Negerkonges Konversion. — Biskop Offerdahl er afgaaet ved Døden. — Fra Hovedstad og Provins. — En Tak fra Biskoppen. — Kirkekoncert. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Tidens Raab, Guds Raab.

Vox temporis, vox Dei: Tidens Raab, Guds Raab, saaledes lyder Münchener Ærkebispens, Kardinal Faulhabers Valgsprog. Det er imidlertid ofte blevet misforstaaet, og derfor har Kirkefyrsten flere Gange (fornylig i »Schönere Zukunft«) forklaret, hvad han mener med dette Fyndord.

Det betyder naturligtvis ikke, at enhver Tid bringer en ny Aabenbaring fra Gud, et nyt Christi Evangelium. Guds Aabenbaring er afsluttet. »Der gives ikke noget andet Evangelium,« siger Paulus, »og hvis nogen vilde forkynde eder et andet, da være han banlyst.« Medens Tider, Skikke og Levevis skifter, staar de gamle Sandheder urokkelig fast.

Nej, Kardinalens Valgsprog betyder dette: Hvad Tiden trænger til, det maa vi opfatte som Guds Vilje. Gud vil med andre Ord, at vi ikke lever vort Liv uden at bekymre os om vor Tids Nød, vor Tids store Problemer. Vi skal lytte efter Tidens Raab. Og naar vi hører den lidende

Menneskeheds Smertensskrig og Raab efter Hjælp, saa skal vi i dette Raab skelne Guds Røst.

Vi forstaa, at en saadan Tankegang er aktuel i Tyskland, hvor den bitreste Nød hersker. Vi maa ønske, at Ord som disse ikke maa være talt forgæves. Men vi maa navnlig forstaa, at det ogsaa er Ord, som har Bud til os.

»Først og fremmest raaber vor Tid paa Menneskekærlighed,« fortsætter Kardinalen, og han minder om de 51,000 arbejdsløse alene i München sidste Vinter. Han minder om Bolignøden og alt, hvad dermed følger. Og han beder alle om at hjælpe, saa godt de kan.

Ogsaa herhjemme er der som bekendt en uhyggelig stor Arbejdsløshed. Ogsaa hos os er der i høj Grad Grund til at raabe: Kristen, tænk paa din Næste, hjælp, hvor du kan.

»Vor Tid raaber paa Fred mellem Folkene,« erklærer Kard. F. videre, og han minder om Frelserens Ord: »Salige er de, der arbejder for Fred; thi de skal kaldes Guds Børn.«

»Vor Tid raaber paa en aandelig-religiøs Opvaagnen,« hedder det endelig, og Kardinalen peger paa Eksercitiebevægelsen og den franciskanske, nøgterne Levevis, som er slaaet saa godt an hos tysk katolsk Ungdom.

Endelig minder Münchener Ærkebispnen os om, i hvor høj Grad den moderne Teknik har forbedret Arbejdet i Missionerne og overalt, hvor der arbejdes over store Strækninger. De moderne Samfærdselsmidler (Automobil, Flyvemaskine) sparer saa uhyre megen Tid, og Radioen forøger Prædikantens Aktionsradius i uberegnelig Grad o. s. v.

Der findes altsaa i vor Tid store Fordele frem for de ældre Tider. Det skal blot altsammen udnyttes. Vi maa være vaagne og lytte med skarp Opmærksomhed efter Tidens Raab for at forstaa, hvad Gud kræver af os.

Lad os til denne Betragtning tilløje, at der ikke er noget, som vor Tid trænger til som et Eksempel, der viser Tro og Offervilje. I alle Folkebevægelser er det Enerne, der tæller. Intet var sket uden Eernes Indsats. Enhver af os maa føle sit Ansvar, hvor det gælder Forsvaret for Kristendom og Moral imod de haardnakkede Angreb.

Det hændte for nylig i Tyskland i den bevægede Valgperiode, at en ung Mand sprang op paa en Talerstol. (Talen drejede sig om Landets Økonomi; det er jo det brændende Spørgsmaal.) Men den unge Mand erklærede: »Saa længe vi ryger en Cigaret og drikkør et Glas Øl, kommer vi ingen Vegne...« Efter Sigende ligger der Realitet bag Ord som disse. Der skal virkelig være unge, som paa-lægger sig saadanne Ofre for ved deres gode Eksempel at kunne indvirke paa Folket og paa selve Landets Kaar. Man kan mene om den Sag, hvad man vil. Sikkert er det, at en Idealisme, der faar Udslag i en saadan Offer-vilje, har store Chancer for at reformere et Land og en Verden.

Vi maa søge at forstaa vor Tid; men har vi forstaaet vor Tid, saa har vi ogsaa forstaaet vor Opgave. C. B.

Den udødelige Sjæl.

Mennesket bestaar af to uensartede Bestanddele: Le-geme og Sjæl. Legemet er stofligt, udstrakt, sammensat af saare mange Dele: Organer, Væv, Celler, Molekyler, Atomer. — Sjælen er ustofflig, enkel, usammensat. Lege-met er underkastet de uorganiske Stoffers og Organis-mernes Love. — Sjælen derimod har en Virksomhed, som overgaar Stoffets Ydeevne: Den kan tænke, reflektere, be-slutte.

Men baade Legeme og Sjæl er virkelige Ting; de er der begge to i det levende Menneske, skønt de jo er forbundet til et Væsen: Mennesket.

Hvad sker der nu ved Døden?

Baandet brister.

Legemet overlades til sig selv og opløses. Alt det organiserede Stof vender »tilbage til Støvet«; det spredes og gaar ind i Naturens store Kredsløb. Naturvidenskaben lærer, at intet gaar til Spilde, ikke eet Atom gaar tabt. Hele Stoffet bliver ved med at bestaa. Alle de Atomer, som engang udgjorde Cæsars, Niels Steensens, Napoleons Legemer, findes endnu den Dag i Dag et eller andet Sted

her paa vor Jord. Stoffet er vedvarende. Selv om det er løst fra sit Vasalforhold til Sjælen, kan det endnu efter Døden virke selvstændigt; det lyder de almindelige fysiske og kemiske Love.

Og Sjælen? — — Skulde den være mindre heldig stillet end Stoffet? Skulde den ophøre med at eksistere, fordi det Baand brast, der knyttede den til Legemet?

Vi ved, at Sjælen allerede i dette Liv har Evne til at virke og være uafhængig af Stoffet. Den er hverken en Del af Stoffet eller en Funktion af Stoffet eller en Kraft, der bor i Stoffet. Den er et Væsen, som ikke er til »af Stoffets Naade« — — allerede i dette Liv.

Døden giver derfor slet ingen Anledning til at frygte for Sjælens Udslettelse. Selv om Forbindelsen med Legemet er løst, er Sjælen, hvad dens inderste Væsen og Væren angaar, stadig i fuld Vigør endnu. Den er slet ikke ældet eller hæmmet eller svækket.

Ja, Sjælen kan ikke engang gaa til Grunde; thi den er udelelig, enkel og kan derfor ikke falde i Stykker, opløses og spredes som Stoffet. Den kan ikke henvejres som en let Morgentaage; den kan ikke hensmuldre som en Klippeblok; ingen Naturkraft kan overhovedet »bide« paa Sjælens enkle Struktur. — — Kun een Kraft vilde være i Stand til at tilintetgøre den — — Guds Almagt.

Vil Gud gøre det?

J. Wo.

Fra den vide Verden

BØRNEPROBLEMET I DE FORENEDE STATER.

Paa en katholsk Kongres, som for nylig afholdtes i Oxford, fortalte Dr. Fru Letitia Fairfield C. B. E. i et interessant Foredrag sine Indtryk fra en Amerikarejse, som hun havde foretaget i den Hensigt at studere Børne-Kriminologi.

Der var meget at lære af Amerikanerne. I flere Stater eksisterer der en saakaldt »Børnebevægelse«, der er sat i Gang af en Millionærfamilie og støtter filantropiske Foretagender.

Først og fremmest har man taget sig af de forbryderiske Børn med et saa heldigt Resultat, at man nu er gaaet over til at behandle alle »vanskelige« Børn. Disse Organisationer staaer efter Dr. Fairfields Mening over alle andre Landes.

Kardinal Hayes er levende interesseret i denne Bevægelse; i hvert Distrikt har han betroet Ledelsen af samtlige Organisationer, der har med Børnene at gøre, til Præster, der har særlige Betingelser, særlig Uddannelse, der gør dem skikket til at staa i Spidsen for disse.

For at kunne danne sig et Begreb om, hvilket vældigt Arbejde her er at udføre, maa man huske, at alene den Domstol i New York, hvorunder Børneforbryderne sorterer, aarlig har henimod 10,000 Sager til Behandling.

Nogel, der ogsaa besværliggør Arbejdet, er Raceproblemet. I en Skole, som Dr. Fairfield besøgte, traf hun paa ikke mindre end 30 forskellige Racer.

AMERIKANSK KIRKELIV.

Som et Eksempel paa det stærke katholske Liv i Amerika fortæller Dr. Pater Beda Kleinschmidt i et Brev efter sin Ankomst til Franciskanerklostret i Pennsylvania, hvor han overværede Messen en Nat mellem Lørdag og Søndag Kl. 2¹/₂ i Klosterkirken, der var fyldt til Trængsel. Fra Kl. 12¹/₂ var der Lejlighed til Skriftemaal, og præcis Kl. 2¹/₂ gik Præsten til Altret, medens hele Forsamlingen rejste sig for at knæle ned, da Trinbønnen begyndte. Orglet bruste frem med fuldt Værk, og kraftige Stemmer blandede sig med Orglets brusende Toner. Efter Evangeliets Læsning fulgte en Prædiken paa nøjagtig fem Minutter. Umiddelbart efter Forvandlingen gik en Præst frem fra Sakristiet til Altret for at uddele den h. Kommunion, og talrige Mænd og Kvinder forlod deres Pladser og gik frem til den lange Kommunionbænk for at modtage Livets Brød, og efter sin egen Kommunion deltog den celebrerende Præst ogsaa i Uddelingen til de mange Allergæster. Paa Paterens Spørgsmaal om, fra hvilke Kredse disse Natmessens Besøgende kom, blev der svaret, at det var lige fra Borgmesteren til den sidste Autofører, fra Primadonnaen paa Teatret til den ringeste Tjenestepige paa det store Kæmpehotel. Oprindeligt indført for de mange Bogtrykkere og Typografer i Nærheden af Kirken har denne Natmesse ogsaa fundet

Yndest hos hine Folk, som enten begynder eller ender deres Arbejde ved denne Tid af Natten; hertil hører Skuespillere og Betjeningen paa de store Gæstehuse, som er aabne Dag og Nat. Ogsaa Diplomater og Embedsmænd søger at opfylde deres Søndagspligt paa denne Maade. Paa Grund af den sene eller tidlige Nattetime er den største Del af Kommunikanterne naturligvis Mænd. Den samme Iagttagelse kan man forøvrigt ogsaa gøre om Middagen Kl. 12¹/₄, for saa er der daglig endnu en Messe, og 60 eller 70 Kommunikanter er her ikke et sjældent Antal. Mange Mænd har allerede arbejdet flere Timer i deres Kald og er altsaa fastende til over Middagstid. Pateren slutter sit Brev med følgende Udtalelse: »Franciskanerkirken, hvor jeg havde denne religiøse Oplevelse, ligger som en Oase imellem himmelstræbende Skyskrabere.«

VESTERLANDSK MUSIK I MISSIONENS TJENESTE.

Japanerne, der i saa mange Retninger efterligner Vestens Folk, synes nu ogsaa mere og mere at mødes med disse paa det musikalske Omraade. Da det japanske Folk elsker Musik, har Præster af Salesianerordenen benyttet denne som Middel til at faa Adgang til Kredse, som man ellers vanskelig kan faa fat paa. De foranstaltede Koncerter med europæisk Musik. Under disse blev der uddelt Flyveblade, og paa rette Tidspunkt blev der henvist til eller talt om Religion. Idéen slog an — særlig jublede Japanerne over nogle indlagte japanske Sange, som blev sunget af Udlændinge — saa at det ikke varede længe, inden man optog den i Tokio, Osaka, Kobe, Kioto, kort sagt i alle store Missionscentre.

Kommunisme og Ungdommen i Sovjetrusland.

Anatole Lunatscharsky, i Øjeblikket Folkekommisær for Folkeopdragelse, skrev i sin Tid disse Sætninger i »Isvestija«: »Der maa iværksættes et Felttog mod den troende Lærerstand. — Troende Lærere er allerede i og for sig en Modsigelse; Undervisningsvæsenets Sektion maa

benytte enhver Lejlighed til at erstatte disse med religionsfjendtlige Lærere.« Lunatscharsky vil, at enhver troende Lærer skal miste sin Stilling og maa afløses af atheistiske Pædagoger. »Indtil nu var Opdragelsen i de fleste Skoler religiøs, fra nu af skal den være antireligiøs. Folkekommissariatet for Undervisningsvæsenet har besluttet, at Beskæftigelsen af religionsfjendtlige Grupper skal være obligatorisk i alle Skoler, og at alt, hvad der endnu minder om Religion og Tro maa udslettes.« Saaledes er da Skolen i Sovjetrusland og derigennem Ungdommen igen rykket ind i Kulturkampens Brændpunkt, og der gaar ikke en Dag, hvor ikke den samlede Sovjetpresse beskæftiger sig med Ungdommens Opdragelse efter leninske Doktriner. Det atheistiske Tidsskrift »Den Gudløse« indtager en førende Stilling i denne Kamp om den russiske Ungdoms Sjæle.

»Til »de røde Pioners« Kongres (Foreningen »de røde Pioners«, en sørgelig Efterligning af Spejderbevægelsen, den præges af Had til »Ikke-Proletarbarnet«) udbredte de Gudløses Forbund et Flyveskrift, der i sin Tid allerede havde været trykt i »Den Gudløse«, og som indeholdt følgende Retningslinier: »Ikke enhver ung Gudløs behøver samtidig at være Pioner, men enhver Pioner maa være en Gudløs, ikke blot en almindelig Gudløs, men en ubarmhjertig Gudsfiende. I Kampen mod Religionen er Pionerernes Deltagelse særlig uundgaaelig, fordi Kampen mod Religionen er et af de vigtigste politiske Arbejder. De røde Pioners Raadskongres har i første Linie at undersøge Udviklingen af Pionerernes religionsfjendtlige Arbejde. Enhver Delegeret skal ved sin Tilbagekomst til sin Hjemstavns udbrede den antireligiøse Lære og paapege Punkter, som maa opfyldes. I Skoleaarets Begyndelse maa der i de enkelte Kredse afholdes store Konferencer og Bekendtgørelser af de aktive Gudløse. Disse Konferencer og Bekendtgørelser har Veje og Midler til at paapege og behandle det antireligiøse Arbejde i Skolerne og Hjemmene. I alle Skolerne maa der organiseres og opbygges antireligiøse Grupper — for saa vidt saadanne ikke allerede findes der.« Særligt anbefales det Pionererne at holde Øje med Kammeraterne og skiftevis gaa ind i de omliggende Kirker og notere og melde Partiledelsen Navnene

paa dem, der for at bede opholder sig i Kirkerne. Desuden skulde man ogsaa lægge Mærke til Forældrenes religiøse Liv og give Partiet Oplysning om, hvorledes disse stiller sig til Religionen, thi »det antireligiøse Arbejde støder ofte paa Modstand hos Forældrene.« Særligt anbefaler man de røde Pionerer »Krig mod Gud«, som indeholder Sætningerne:

»De religiøse Kredse kæmper haardnakket paa at bevare deres Indflydelse paa Børnene, for de véd ganske sikkert, at Fremtiden tilhører dem, som forstaar at vinde Børnene . . . vi maa skabe en offentlig Mening, som er de af vore Arbejdere gunstig, der har lidt under deres religionsfjendtlige Arbejde. Ligeledes maa vi stille os skarpt overfor de Forældre, som straffer deres Børn, fordi de besøger Skolen paa de religiøse Festdage.«

Overensstemmende med disse Grundregler skal der paa ny dryppes Giften af en simpelthen djævelsk-bolschevikkisk-materialistisk Verdensanskuelse i den russiske Ungdom for grundig at dræbe det, som trods de røde Vandalers tolvaarige Herredømme stadig bevidst har holdt sig i Folkets Sjæl. Med Vaaben, som en næsten djævelsk Hjerne har kunnet udfinde, bliver den opvoksende Generation bortfjernet fra Gudstroen, og hin Gift, som røver Ungdommen det sidste moralske Holdepunkt, indpodes dem. Men hvad bryder Kommunisterne sig om den opvoksende Generations Moral? Har ikke Lenin selv i sin Tid proklameret:

»Vi fornægter enhver Moral og al Sædelighed, der hidrører fra en udenfor Klassebegreberne staaende Forestilling. Efter vor Mening er Sædelighed fuldstændig underordnet Klassekampens Interesser; sædeligt er efter vor Mening alt, der ødelægger det gamle udbytteriske Selskab og befordrer Proletariatets Sammenslutning. Vor Sædelighed bestaar altsaa alene i den stærkeste Disciplin og den bevidste Kamp mod Udbytterne. Paa evige, moralske Lovregler tror vi ikke, og vi vil demaskere dette Bedrag. Den kommunistiske Moral er ensbetydende med Kampen for Styrkelsen af det proletaristiske Diktatur.« (Af: Lenins Værk, Gasisdat, Moskva.) For ham — Lenin — er det

ikke lykkedes at demaskere »Kristendommens bedrageriske Moral,« og tænderskærende satte han sig til Maal at udrydde denne stadigværende evige Moral, fordi netop den straffer Læren om Kommunismens Løgne! Blomsten af hans Pionerarbejde er den nuværende sovjetrussiske Ungdoms Umoralitet, som vi finder bekræftet i en Afhandling, som Fru Smidawitsch fremsætter i »Prawda« om Køns-moral.

»Vor Ungdom har visse Grundsætninger i Kærligheds-sager. Alle disse Grundsætninger er dikterede af den Tro, at de er fuldendt kommunistiske, jo mere de nærmer sig den saa at sige yderste animalske Primitivitet. Ethvert Medlem af den kommunistiske Ungdomsorganisation, men ogsaa ethvert Medlem af et Arbejdsfakultet (en Institution, der er bestemt til at uddanne Arbejdernes Intelligens), enhver Elev, Dreng eller Pige ansér det for udelukket at skulle indlade sig paa den ringeste Indskrænkning i Erotik. En anden Førdring lyder saaledes: Ethvert Ungdoms-organisationsmedlem, enhver »Konsomolzin, enhver kvindeligt Elev og »Rabfaken«, paa hvem en af disse unge princip-faste Mænds Valg er falden, maa uvægerlig lyde.

Det tredie Punkt i dette System, som altid i Praksis bliver et Drama, har ogsaa sit principielle. Lægens Skikkelse kommer til Syne. Dette er Konsomolzenkærlighedens Kredsløb. Vægrer en ung Pige sig imod at efterkomme Mandens Ønske, bliver hun udelukket fra Partiet . . . ! Dette er ikke Umoralitet, men seksuel Terror! Sammen med en Religion kan denne Blomst ikke gro. Den kan kun trives, dersom man tidlig planter disse Ord i Hjertet: Paa en Gud og Herre tror jeg ikke, et Fadervor beder jeg ikke . . . ; man maa kvæle enhver virkelig kristelig Sandhed, som de røde Vandaler betegner som »Opium« i Bund og Grund. Dette véd Bolschevikerne, og alene af den Grund gælder Kampen i første Linie Religionen og den kristne Lærerstand, der dog stadig gør kraftig Modstand imod Kommunismen.

Den katholske Student og Augustins Filosofi.

At have hørt Pastor Messerschmidts Forelæsninger om Augustin er det samme som at være blevet overbevist om, 1) at den katholske Kirke ejer ikke blot en Dogmatik, men ogsaa en Filosofi, og 2) at der følgelig gives en Kristendommens Filosofi, der kan tage det op med den ikke-kristne. Punkt 2 er af uoverskuelig Betydning for enhver virkelig Student. Ikke for Eksamensslaven, men for den »evige« Student, han, der studerer for at finde Sandheden og sig selv. — En katholsk Student er i protestantisk Land ilde stedet, om han ikke i katholske Kredse møder en overlegen Intelligens, som kan ruste ham i Dysten med Tankens Problemer. Ære være Pastor Messerschmidt, som ikke blot har forstaaet disse intellektuelle Krav, men ogsaa formaaet at tilfredsstille dem.

Men ogsaa Punkt 1 har ved nøjere Eftersyn stor Betydning. For det er klart, at er en Religion sand, da kan der til denne Religions Verdensanskuelse kun svare een Filosofi. — Var der nemlig to »Filosofier«, maatte disse jo stride mod hinanden og den dertil svarende Religion altsaa være selvmodsigende. Og da Religion ikke blot er Følelses- og Viljessag, maa der til dens intellektuelle Side svare en Filosofi — og een Filosofi! — Men er dette Tilfældet, er Filosofien lige saa betydningsfuld og nødvendig for Intelligensen som Ethiken er det for Viljen. — Lad os derfor være taknemlige over, at én, som magter det, har sat Nøglen i Laasen til den store, kloge Kirkefaders filosofiske Skatkammer og fremdraget disse Skatte for vore undrende Øjne. — Ingen katholsk Student kan herefter med frelst Samvittighed komme uden om Kravet om intellektuel Redelighed. Han har nu set, at der 1) gives katholsk Filosofi og 2) at denne Filosofi ingenlunde er forældet, men med fuld Forstaaelse tager Filosofiens dybeste Problemer op og belyser dem paa en Maade, som endnu ingen moderne ikke-kristen Filosof kan rose sig af at have formaaet det. *Student.*

Det store „Enten — Eller“.

Et Træk fra Don Boscos Præstegerning.

Don Bosco havde modtaget en sen Gæst. Det var en Time før Midnat.

Den fremmede, en fornem, gammel Mand, havde anmodet om en Samtale uden at nævne sit Navn.

»Hr. Pastor«, begyndte han, »man snakker meget om Mirakler, som De skal have gjort. Snik-Snak, ikke sandt? I alt Fald i mine Øjne. Jeg er Fritænker«.

Don Bosco betragtede ham med et venligt Smil. »Undskyld«, sagde han, »jeg kender Dem ikke og spørger heller ikke om Deres Navn. Men vil De ikke sige mig, har De altid været Fritænker?« »Det har jeg ikke. I min Ungdom var jeg troende, men senere, da jeg gjorde mig mine egne Tanker, lagde jeg efterhaanden Religionen af og begyndte at leve som en Filosof«.

»At leve som en Filosof? Hvad mener De med det?«

»Ja, ser De, man fører et lykkeligt Liv og tager sine Nydelser hernede uden at bekymre sig om et hinsides deroppe. Man er jo et dannet Menneske. Himmel og Helvede regnes nu for Ammestuefortællinger«.

»Naa-e saadan, De tror altsaa ikke paa et Liv efter Døden; men sig mig een Ting. Tror De, at De nogensinde kan blive syg?«

»Selvfølgelig — og særlig i min Alder«.

»Ja, men hvad saa, naar saadan en Sygdom er livsfarlig?«

»Ja, saa rammes jeg af den Lod, der rammer alle dødelige — af Skæbnen, som jeg jo heller ikke kan unddrage mig«.

»Og i det Øjeblik, Døden træder hen til Dem, — hvad da?«

»Saa vil jeg, som den Filosof jeg er, være ved godt Mod — og ikke beskæftige mine Tanker med noget overnaturligt«.

»Hvorfor det?«

»Fordi jeg da vilde gøre mig skyldig i en Svaghed. Mine Venner vilde le af mig.«

»Deres Venner vilde le af Dem. Men betænk dog, De staar ved Deres Livs Ende, — og det vilde være en let Sag for Dem at skaffe Fred i Deres Sjæl.«

»Hr. Pastor, jeg forstaar, hvad De vil, men det gaar ikke for mig. Jeg kan og jeg vil ikke nedværdige mig saa dybt.«

»Naa, dette Liv gaar snart paa Hæld, og det tilkommende vil De ikke vide af. Stakkelt! Hvad skal der dog blive af Dem?«

Den gamle Mand bøjede sit Hoved og tav. En vemodig, alvorsfuld Stemning sænkede sig over hans Sjæl, — og alt imedens lød Præstens Ord.

»Kære! Tænk paa Deres Fremtid. Enten griber De Guds Retfærdighed, eller ogsaa vrager De den. Træf Deres Valg: Dø i Troen som Kristen og bjærg Deres Sjæl — eller lev videre som vantro og gaa fortabt i al Evighed! — Dog, Nej! For Dem er der ingen Redning mere: Enten efter Deres Anskuelse et Intet, eller efter min Mening en evig Fortabelse!«

Den gamle Mand stirrede greben paa Præstens Ansigt.

»Deres Tale er haard«, sagde han sagte. »Enten — Eller! Et Inlet eller en evig Fortabelse! To trøstesløse Tanker! Sandelig, denne Konsekvens har vi Filosofer aldrig draget! Jeg maa overveje Sagen i Ro.«

Dermed overrakte han Don Bosco sit Visitkort, hvorpaa der stod:

Victor Hugo

Det var den vidtberømte, fejrede Digter og Romanforfatter.

Og hjemme tænkte han over Sagen, grundigt og indgaaende.

Næste Dag ved samme Tid sad de atter sammen — den berømte Digter og Don Bosco, den hellige Præst.

»Hr. Pastor«, sagde den gamle Mand glad, »jeg er ikke mere Gaarsdagens vantro Mand. Jeg tror paa det, som er oventil og haaber, at en katholsk Præst maa staa ved mit Dødsleje.«

Frans af Sales: Philothea eller Vejledning til et gudfrygtigt Liv.
København. I Kommission hos St. Ansgars Boghandel.
1930. Pris: Kr. 6.00, 3.25 og 2.50.

Som Afløser for den norske Oversættelse af den hellige Frans af Sales mest berømte Bog kommer nu en dansk Oversættelse, i praktisk Format, paa smukt Dansk og med en større biskoppelig Approbation, i hvilken Biskop Brems paa det varmeste anbefaler denne Fromhedslitteraturens Perle. Biskoppen skriver bl. a. »Det er mit Hjerter inderlige Ønske, at Gud maatte velsigne den Iver og det Arbejde, hvormed den nye Oversættelse er besørget; at Herrens usynlige Naadehjælp maatte følge Bogen, hvor den end kommer hen, tænde Christi Lys i Sjælene, fylde Hjerterne med den Helligaands Kærlighed og Kraft og lade alle blive rige paa gode Gerninger og Fortjenester, saa de gør sig værdige til at faa Del i den evige Sejrsjubel i Himlen blandt Guds Hellige. Opnaas dette, har den nye Bog gjort sin Gerning.«

Ejendommelig for dette Værk — som allerede ved sin litterære Skønhed indtager en betydelig Plads i den franske Litteratur — er dens Rigdom paa forklarende Lignelser og

Billeder og den Godhed og Mildhed som — iøvrigt i al Helgenens Gerning — udstømmer fra hans Personlighed.

Det er jo flere Hundrede Aar siden, at Bogen blev skrevet, men den er dog stadig aktuel. Nu som dengang er det det store Spørgsmaal for enhver Kristen: Hvorledes kan jeg bevare mig for mine Omgivelsers ødelæggende Indflydelse og leve et sundt og frugtbart Fromhedsliv trods alle Vanskeligheder.

Det er dette, som den hellige Biskop af Genf giver en enestaaende fortrinlig Vejledning i. C. B.

Alle Syv.

For nylig kunde man i »Stadt Gottes« læse om en lykkelig Familie, hvor alle 7 Børn havde valgt Ordenslivet, og Bladet bragte et Billede af Familien. Det var Borgmester Max Munding med sin Familie i Teltang i Württemberg. Moderen, Anna Maria Benedikta Ilg, stammer fra Viberach. Alle Børnene tilhører Benediktinerordenen.

*

Samme Tidsskrift bragte i det samme Nummer et Billede af Enkefru Theresia Bahr fra Bernsdorf i Schlesien, som d. 26. Juni 1913 oplevede den sjældne Lykke for 5. Gang at bivaane en af sine Sønners første h. Messe, nemlig den yngstes. Hans 3 ældre Brødre assisterede ham ved Alteret — i de smaa Skolesøstres Klosterkirke i Breslau —, hans ældste Broder holdt Prædiken under Messen. Denne lykkelige Præstemoders ældste Datter kunde ogsaa deltage i denne Festlighed, thi hun var indtraadt i de smaa Skolesøstres Orden. Alle 5 Brødre er præsteviede af Kardinal Kopp, Fyrstbiskop af Breslau.

Den næst yngste Søn var rimeligvis ogsaa indtraadt i Præstestanden, hvis ikke hans Sundhedstilstand havde tvunget ham til at opgive de paabegyndte Studier; han blev Gartner. Foruden den omtalte Klostersøster er der endnu to Døtre, hvoraf den ene er hjemme hos Moderen, medens den anden holder Hus for en af sine Brødre. Alle 9 Børn priser sig lykkelige over at have nydt en god Opdragelse; thi næst Guds Naade har de deres fromme Forældre at takke for, at 6 af dem paa særlig Maade er stillet i Guds Tjeneste. Moderen er endnu rørig, medens Faderen allerede for Aar siden er bortkaldt og nu høster Lønner hos ham, der lønner alt godt paa overvættets Vis. Alle Sønnerne virker som Sognepræster og Sjølesørgere.

*

Fra Nordamerika beretter et andet Blad: I 1927 døde der i Kanada en Sognepræst i Killaloe ved Navn James Harrington. Han var Søn af en anset Farmer. Ved hans Begravelse mødte hans 5 Brødre, der alle var Præster, to andre Brødre passer Bedriften hjemme. Af den afdødes to Søstre er den ene i Kloster.

*

Ved Nadver-Verdenskongressen i Sidney i September 1928 vakte især 4 Brødre almindelig Opmærksomhed; alle 4 var Præster, havde ikke set hinanden i aarevis og ankom nu omtrent samtidig fra alle Verdenshjørner i Sidneys Havn. Ved dette Familiemøde manglede endnu to Præster; af dem var den ene død, og den anden laa desværre syg.

*

Fra Lille i Nordfrankrig berettes, at en Søn af Familien Basquin d. 30. Juni i Aar frembar sin første højtidelige Messe der i Jesu Hjerter Kirken. I denne Festlighed deltog hans 5 ældre Brødre, der alle er Præster. Medens den nyindviede Præst frembar sit Messeoffer ved Hovedalteret, sagde de andre Brødre Messe ved Kirkens Sidealtre. Begge Forældre, Hr. og Fru Basquin, lever endnu. De blev gift i denne Kirke, deres Børn er døbt i denne Kirke, her vilde de ogsaa mødes og samtidig frembære Messeofret. Saa-danne Præsteforældre maa man prise; hvor megen Velsegnelse udspringer ikke af deres Efterslægt!

*

For nylig offentliggjorde »Stadt Gottes« et Billede af seks Ordenssøstre med deres Forældre, alle tilhørte samme Familie, nemlig Statsforstembedsmanden Lier fra Schlesien. De 6 Søstre virker nu spredt rundt om i Tyskland. Billedet blev taget, da den yngste af dem aflagde sine evige Løfter i Breslau. (Efter »Bonifatiusbote«.)

En Negerkonges Konversion.

Mennesker, der er opvokset i den kristne Tro, vil vanskeligt kunne forstaa, hvilke Ofre en hedensk Neger maa bringe i det Øjeblik, han mener det ærligt og oprigtigt med sin Omvendelse. For at kunne danne sig et Begreb herom maatte man have et nøjere Kendskab til Hedningernes aandelige Liv og selv have levet midt iblandt dem. De maa, naar de gaar over til Kristentroen, opgive den Gude-

tro, i hvilken de hidtil har levet, beherske deres vilde Lidenskaber, overvinde alle Slags Fordomme, som er blevet dem en anden Natur, og besejre de mest forskellige Sektereres forskellige Paastande.

Mangt og meget er der talt og skrevet om Basuto-Kongens, Griffiths, næsten vidunderlige Omvendelse. Denne Høvding, som var rig paa Gods og Kvinder, var forfalden til Drik og hengav sig dertil paa den mest nedværdigende Maade. Som Hersker over et stort Land kunde han med Lethed faa alt, hvad hans Hjerter begærede. Ja, hans Laster, Udsvævelser og Daarskaber forøgede endog den Agtelse og Ærbødighed, hans Undersaatter nærede for ham, idet han med Hensyn til disse langt overgik alle de andre Høvdinge.

Alligevel var der eet Hjerter, som havde Rum ogsaa for ham, som viste Barmhertighed ogsaa mod ham. Griffith har selv tilstaaet, at han før sin Omvendelse ofte i Drømme saa Frelserens kærlige Hjerter, der bad ham opgive de syndige Lyster og vende sig til Gud. Det kom til en Kamp i denne Mands Hjerter, og han, som aldrig var vant til at tøjle sine Lidenskaber, kæmpede haardt, men Naaden sejrede, og Høvdingen omvendte sig til den kristne Tro. Det var i 1910; han var dengang 40 Aar.

Af Taknemmelighed ønskede han, at den Kirke, der blev bygget ved Siden af hans Residens, blev indviet til Jesu Hjerter, og hans Bolig smykkedes med religiøse Billeder. I Begyndelsen nærede Missionæren Tvivl; han kunde ikke rigtig tro paa en saa pludselig og usædvanlig Omvendelse. Men Tiden gjorde hans Tvivl til Skamme. Den nyomvendte Konge vedblev at leve et virkeligt kristent Liv og være den guddommelige Mester trofast hengiven. Han studerede Katekismen, deltog i Katekumenernes Forsamlinger, overværede hver Søndag den hellige Messe og var — fuldstændig forvandlet. Og da han viste, det var Alvor, modtog han efter to Aars Forløb Daaben i Oktober 1912.

Fra nu af søgte han at vinde flere for Jesus og blev saaledes en Apostel. Han begyndte med sine nærmeste, Hustruen og sine talrige Børn. Disse sidste blev straks sendt til katholske Skoler, døbt og opdraget af Lærere, som fik dem til at opgive deres Forfædres hedenske Skikke. Ogsaa mange Høvdinge og deres Slægt vandt Griffith for den kristne Tro, ikke saaledes, at disse omvendte sig for at behage ham, men de anspreedes ved hans Eksempel.

Hans Undersaatter er Vidner til hans Trosiver, som ikke svækkes ved Hedningernes Spot. Flere Gange om Ugen overværer han Messen og modtager Kommunionen; om Søndagen kan enhver se ham knæle ned i Kirken

under den hellige Offerhandling, og hver Fredag, især den første i Maaneden, deltager han — idet han mindes sin Omvendelse — i alle Kirkens Andagtsøvelser, uden at f. Eks. daarligt Vejr afholder ham fra at søge denne. Altid er han ledsaget af sin Hustru, Dronning Veronika, der ligeledes er en ivrig Kristen.

Et Bevis paa hans Viljesstyrke og Iver for Religionen er følgende: Griffith, som hverken kunde læse eller skrive, da han i sin Ungdom sagde Nej til at gaa i Skole, lærte — som 40aarig Mand — sig selv at læse i den Hensigt selv at sætte sig ind i Katekismen, de daglige Bønner og alt, hvad der vedrører Religionen. Det lykkedes ham saa godt, at han kan næsten hele sin Bønehog udenad.

Efter sin Omvendelse i 1910, medens han endnu ikke var optaget i Kirken, men dog af Naaden droges mod det gode, fattede han den Beslutning hver Nat at staa op paa en bestemt Tid for sammen med Dronningen at bede en længere Bøn, enten Rosenkransen eller andre Bønner. Særlig For kærlighed havde de for Korsvejsandagten. Under denne Andagt knælede de ned for et lille Alter, som var smykket med religiøse Billeder. Naar de havde endt deres Bøn, lagde de sig atter til Hvile. En Gang — fortalte Kongen mig — tøvede han med at staa op for at bede sin sædvanlige Bøn, da pludselig Sengen rystede som bevæget af en usynlig Kraft, hvad der fyldte ham med Angst og nødte ham til at følge sin fromme Sædvane. I Aaret 1919 forhød Lægen ham, efter at han havde gennemgaaet en lang Sygdom, den anstrengende Nattévagt.

Da Griffith søgte at ligne vort guddommelige Forbillede, blev han en venlig, god, højmodig Kristen, fuld af Medlidenhed med sin Næste. Ofte ser man ham omgivet af en Skare fattige og forladte, som beder Kongen om Hjælp, fordi de ved, han er god. Han er som en Fader for dem og giver dem Føde og Klæder. Hvor ofte har jeg ikke mødt Oldinge, Enker med Børn, som var paa Vej til ham for at bede om Almisser. Og han er i sin Godgørenhed mere uegennyttig end de fleste.

Alt dette er jo kun enkelte Træk af Herskerens Liv. Til Slut kun et Par Ord, udtalt af en af Landets fremragende Mænd. Disse fortjener saa meget mere Opmærksomhed, som den, der ytrede dem, ikke tilhører vor Religion: »Kan Griffiths Omvendelse regnes for at være et virkeligt Under, saa maa hans trofaste Udholdenhed regnes for et endnu større Vidunder.«

Biskop Offerdahl er afgaaet ved Døden.

Lige inden Redaktionens Afslutning faar vi Meddelelse om, at den apostoliske Vikar for Norge, Biskop Olav Offerdahl er afgaaet ved Døden under sit Ophold i Holland.

Dette Dødsfald rammer det norske Vikariat meget haardt, idet Biskop Offerdahl, der før sin Bispevielse i længere Tid har virket som Administrator, var ualmindelig afholdt af alle norske Katholiker.

Man vil erindre, at Mgr. Offerdahl d. 6. April i Aar blev viet til Biskop i Rom af Kardinal van Rossum. Længere er det ikke siden, og nu staar det norske Vikariat atter uden Overhoved.

Vi opfordrer vore Læsere til at bede for den elskelige gamle Prælats Sjæl og for det norske Vikariat, at Gud snart maa skænke det en ny og nidkær Overhyrde.

Fra Hovedstad og Provins

Den katholske Højskole.

Der har ofte været udtrykt Ønske om en nøje Sammenhæng mellem Højskoleforedragene. Dette Ønske bliver i indeværende Sæson fuldtud tilfredsstillet, idet der er et fælles Emne for en hel Række Foredrag: Hedningemissionen. Seriens Titel er: »Gaa ud og lærer alle Folk«, og det indledende Foredrag, som Pater Nøsen holdt Tirsdag den 7. Oktober, hed »Hedningemissionen i den katholske Kirke«.

Efter at have omtalt den danske protestantiske Menigheds meget store Indsats paa Missionsmarken, gav Taleren et Overblik over Missionsgerningen gennem Aarhundrederne. Dens Udspring var i Christi klare Befaling til Apostlene om at lære alle Folk. Ad Veje, der er bestændede med Martyrernes Blod, gaar Missionsgerningen sin Gang. Folkevandringen begunstiger den, de store verdenshistoriske Omvæltninger formaar ikke at standse den. Den hellige Frans Xaver er det store Forbillede for alle Missionærer. Den katholske Kirke staar nu som det sande Folkenes Forbund. St. Irenæus's Karakteristik af Kirkens Enhed passer den Dag i Dag. — De sidste Paver og ikke mindst

Pius XI er store Missionspaver. Vi staar lige midt i et betydeligt Afsnit af Kirkens Missionshistorie.

Formanden, Hr. Pastor Jensen, udtalte Ønsket om, at disse Missionsforedrag maatte vække større Interesse for Missionsarbejdet blandt danske Katholiker; der synes nemlig her at være en virkelig Mangel at afhjælpe.

S. M. D. M.'s Fødselsdagsfest.

— Den 24. September afholdt S. M. D. M. sin 8-aarige Fødselsdagsfest ved en Sammenkomst i Skolens Lokaler, Boyesgade. D'Hrr. Pastor Bernh. Jensen og Pastor Peter Schindler var Foreningens Gæster. — Pastor Bernh. Jensen holdt Festtalen, og senere talte ogsaa Pastor Schindler. — Unge Medlemmer under Ledelse af Knud Barfred spillede en lille munter Komedie: En Nat i Roskilde, og gjorde berettiget Lykke.

Festen var, som alle S. M. D. M.'s Sammenkomster, præget af det gode Kammeratskab — og det kunde tydeligt mærkes, at der havde været holdt en længere Pause i Sommertiden; thi der var temmelig godt besøgt. *Sekr.*

Fra Holbæk.

Den nystiftede Ansgarsforening i Holbæk holdt Torsdag d. 25. Sept. sit første Møde paa »Dannevirke« med Hr. Ingeniør Wissum som Taler. Emnet var: Ulden Samvittighed — Katholsk Presse.

Med mange Smaatræk fra det daglige Liv forsøgte Hr. Wissum at gøre det klart, hvorledes de smaa daglige Uregelmæssigheder kan sløve Samvittighedens Paavirkning. Ret interessant med alle disse saare selvfølgelige uldne Smaa-ting, som man »luner« sig med, og som man kender saa godt, men som man alligevel ikke selv finder paa i Øjeblikket. Som nu f. Eks. at gaa paa Rund- og Dyrskue i Holbæk paa brugt Billet eller nu i Nøddetiden at plukke Nødder i en anden Mands Have. Jo, jo, pas bare paa!

Men ellers en rigtig hyggelig Aften med god og fornøjelig Stemning baade under Foredrag og ved Kaffebordet bagefter. Der var blot alt for faa Deltagere til det første Foredrag i Ansgarsforeningen i Holbæk; for mange, der tog andetsteds hen eller sad hjemme og lusede sig i Kakkelovnskrogen. Næste Gang bliver det bedret *emcè.*

Sct. Albani Klub, Odense,

afholdt sin anden Sammenkomst Onsdag den 24. September paa Industripalæet, og den blev mindst lige saa vellykket som den første. Efter at Hr. Aage Petersen havde budt Aftenens Foredragsholdere og Klubbens Medlemmer

Velkommen, fik Hr. Pastor Steidel Talerstolen overladt og skildrede sine Besøg hos Therese Neumann i Konnersreut. Pastoren indledede sit Foredrag med at omtale forskellige Stigmatiseringer, der havde fundet Sted, og fortsatte med Konnersreut Mysteriet, som Pastoren klarlagde, dels ud fra egne Oplevelser, og hvad andre Øjenvidner havde beskrevet. Det vakte Munterhed blandt Tilhørerne, hvad forskellige Vantro anførte mod Miraklerne og Stigmatiseringen; en god Bekræftelse af Hypotesen: en Fritænker maa tro mere end en Troende bare for ikke at tro. Efter Foredraget blev der rettet en Del Spørgsmaal, som Pastoren besvarede.

Hr. Trafikassistent Olsen fra Faaborg, der som Aftenens anden Taler havde medbragt et Lysbilledapparat, førte ved et kvikt og velvalgt Foredrag og gode klare Billeder Tilhørerne med paa en Rejse gennem det naturskønne Schweiz. Desværre var Tiden saa langt fremskreden, at Hr. Olsen saa sig nødsaget til at køre lidt hurtigere end beregnet, men trods det hurtige Tempo fik Tilhørerne et godt Udbytte af Rejsen, der sluttede i Milano. Vi haaber ikke, det bliver sidste Gang, D'Herrer Pastor Steidel og Trafikassistent Olsen vil glæde Sct. Albani Klub med deres udmærkede og oplysende Foredrag!

Efter Foredragene var der Bal, og Dansen gik med Liv og Lyst til Kl. 1. En Trio af unge Mennesker havde med kort Varsel stillet sig til Disposition. O. S.

EN TAK FRA BISKOPPEN.

Da jeg under Dags Dato har modtaget som Restindbetaling af Komiteen for »Indsamlingen til Fordel for gamle Præsters Pensionering«, Kr. 100,00, benytter jeg Lejligheden til at udtale min hjerteligste Tak til samtlige Bidragydere — saavel for den smukke Adresse, som for det indsamlede Beløb ialt i Obligationer Kr. 6000,00.

København, Valby, den 3. Oktober 1930.

*JOS. BREMS
vic. apost.*

Kirkekoncert.

Rosenkranskirkens Kor synger Onsdag d. 22. og Torsdag d. 23. Oktober 1930 Kl. 8 Aften i Sakramentskirken, Nørrebrogade 27.

Af Programmet fremhæves: Palestrina, Caldara og gregoriansk Koral. Solosang af Koncertsangerinde Edith Schmidt og Koncertsanger Leicht.

Tekstprogram à 1 Kr., der gælder som Adgangskort, faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, St. Ansgars Boghandel, Vodroffsvej 2, Jeanne d'Arc-Skolen, Frederiksberg Alle, hos Portneren i Stenosgade 4 samt hos Præsterne ved Sakramentskirken og Rosenkranskirken.

Protestantiske Ord om Jesu Hjerteandagten.

En Udtalelse om Jesu Hjerteandagten, der vil fryde enhver Katholik, findes i Pastor emeritus Morten Pontoppidans Prædiken: »Hjertetræghed« til 10. Søndag e. Trin. (Dagens Nyheder).

»...I hele denne Sag (at Jesus kommer til vort *Hjerle* og vort *Hjerle* skal komme ud imod ham) drejer det sig om Hjerle mod Hjerle.

Man kan nok trække paa Smilebaandet ad de naivt udførte, grell kolorerede Jesusbilleder, man undertiden, især i katholske Lande, kan se hænge i Glas og Ramme hos Fattigfolk. Frelseren staar der og ser ud mod Betragteren, pegende ind mod sit Bryst. Og se, Brystet er aabent, Frelserhjerlet er blottet, saa man ser, hvorledes der drypper Blod fra det, og hvorledes der gaar Solstraalere ud fra det til alle Sider.

Ja, det er maaske et tarveligt Kunstværk, saadan et Jesus-skilderi. Men det sigter lige mod Centrum. Man kan sige, at der er mange Ting, der er kommen til os fra Himlen i Jesus Kristus, mange herlige guddommelige Ting; men man kan ogsaa sige, at det er denne ene Ting: det guddommelige Frelserhjerle; Hjertel, som bløder; Hjertel, som straalere.

At Skilderiet var tarveligt, har han sikkert meget godt kunnet se, den franske Forfatter, som for nogle Aar siden under fortvivlede Forhold fandt sig anbragt som Patient i et tarveligt Sygeværrelse, hvor netop et saadant Jesusbillede hang paa Væggen lige over for hans Seng. Han var ikke troende og følte sig fra først af frastødt af Billedet. Men det vedblev at hænge der og begyndte ligesom at tale til ham. Og inden han vidste af det var han, som han selv bagefter beskrev det, ligesom af en uimodstaelig Magt blevet trukket ud af Sengen og kastet ned paa Knæ i hulkende Graad foran Billedet.

Det vil sige, foran det blødende og straalende Hjerle.

Dette Frelserhjerle havde magtet ham, havde faact fat paa hans eget Hjerle og havde bragt det til at komme ud imod sig. Jesu Hjerle havde overvundet hans Hjertetræghed.«

Liebfrauen-Festspillet i Vilsbiburg.

Under denne Overskrift skildrer *Dr. phil. Egill Rostrup* — i Berlingske Tidendes Kronik, 21. Aug. — en Opførelse af et Mysteriespil om Jomfru Marias Liv, som han har overværet i den lille sydbayerske By Vilsbiburg. Følgende er et Uddrag af hans Beretning.

Vils er en lille Biflod, der udmunder i Donaus højre Bred og i den rent ud paradisiske Vilsdal ligger den gamle, ejendommelige By, der er indviet til Jomfru Maria, og hvis Valgsprog lyder: *semper Mariæ servi*, altid Marias Tjenere. I en længere Aarrække havde Byens Borgere fremført levende Billeder af den hellige Jomfrus Liv, men i Aaret 1922 — midt i den værste Efterkrigstid, skabtes det henrivende og betagende Liebfrauenspiel. Dets Digter er Benediktinerpateren Professor *Bonifaz Rauch* fra det berømte Kloster Metten ved Donau. Det er første Gang, Guds Moders Liv er blevet Genstand for dramatisk Behandling, og Digteren har fuldt ud løst den vanskelige Opgave. Pater Bonifaz' Digtning er i sin Genre et fuldkomment Mesterværk. Genialt har han øjeblikkeligt set, at den eneste mulige dramatiske Nerve i Marias ellers saa passive Tilværelse ligger deri, at den hellige Jomfru er Kvinden i Proto-Evangeliets i Genesis: Umidelbart efter Straffedommen over Adam og Eva giver Gud Herren den første Forjættelse om Forløsningen: »Jeg vil sætte Fjendskab mellem dig (Slangen) og Kvinden, mellem din Sæd og Kvindens Sæd: hun skal knuse dit Hoved, du skal saare hende i Hælen.« Derved bliver det muligt at gennemføre Dramaet som en Kamp mellem Satan og Maria, til hun sejrer ved Christi Opstandelse og Himmelfart. Der er her skabt et kirkeligt Skuespil, som utvivlsomt er det ypperste, der er skrevet paa dette Omraade. M. H. t. dramatisk Kraft og Virkning staar det over alt, hvad jeg ellers kender af Mysterier og Legendespil, og svimlende højt over Oberammergau-Passionen.

Stykket er iscenesat af den mærkelige Franciskanermunk, Teaterhistorikeren Pater *Expeditus Schmidt*. De spillende er Byens Borgere med deres Hustruer og Børn. Dilettanter ganske vist, men Dilettanter, der er fyldt af dyb og stor Alvor overfor det hellige Hverv, de har at udføre. Ueberørte af Reklamen og Turiststrømmen lever de endnu i den ærlige og inderlige religiøse Tro, der har skabt disse Forestillinger. Den naive Ubehjælpssomhed hos den enfoldigt troende kan ofte frembringe de allerstørste Virkninger. Derfor valgte Pater Expeditus efter omhyggelig Prøvelse af alle Muligheder til de forskellige Roller ikke dem, der havde mest Fremstillingsevne eller Talent, men dem, hvis Ydre og hele Væsen passede bedst til de hellige Skikkelser, de skulde fremstille. Hele Byens Befolkning, uden Hensyn til Stilling, politisk Overbevisning eller Alder havde stillet sig til Disposition. Resultatet, som blev overvældende stærkt i sin Virkning, viser, at hans Fremgangsmaade har været den ene rigtige.

Af Rostrups udførlige Skildring af Spillet kun to Scener som et lille Udsnit af det hele:

Paa Forscenen har Satan en lang Monolog; han jubler over de fire Tusinde Aar, der er gaaet siden Menneskenes Syndefald. Hans Triumf er fuldkommen, og han frygter intet mere, da pludseligt Tæppet glider til Side, og man ser Englen Gabriel knælende for Maria og hører hendes Ord: »Se, jeg er Herrens Tjenerinde, mig ske efter dit Ord.« . . . . . Paa Vejen til Ægypten tager Maria og Joseph Ophold hos en Røver, der, uden at de aner det, vil dræbe og plyndre dem. Kun hans lille Drengs Bønner faar ham til at ændre sin Beslutning. Maria sidder og synger for sit Barn, da den lille Røverdreng bringer hende en Skaal med Frugter. »Tænk paa mig,« siger han. Maria stirrer paa ham. Hun ser et Kors og hører en Stemme: »I Dag skal du være med mig i Paradis.«

I denne Sammenhæng vil det interessere, at ogsaa Protestanterne er begyndt at spille Mysteriespil. I Visby paa Gotland opføres for Tiden Spillet om *Petrus de Dacia*, en Dominikanermunk fra Middelalderen, om hvis mærkelige Liv en Artikel i Credos næste Nummer vil berette nærmere. *A. Menzinger, S. J.*

»Hvad Kolding savner« —

»Kolding Folkeblad« stillede for nogen Tid siden Spørgsmaal til Læserne om, hvad Kolding savner.

Et af de indsendte Svar, der iøvrigt ikke behøver Kommentarer, lyder saaledes:

»Et godt og moderne Sygehus eller Adgang til St. Hedvigs Hospital for Sygekassepatienter.«

At denne Besvarelse findes mellem to andre, der angaar en Dirt-Track Bane og en Fabrik for fastspunden Smalskraa, gør den ikke mindre interessant.

Et »Kloster« i Berlin for spiritistiske Medier.

Efter hvad der berettes fra paalidelig Kilde, har tyske spiritistiske Kredse i Sinde at oprette et »Kloster« i Berlin for deres Medier.

Tre velhavende Spiritister har allerede købt en Grund i Nord-Berlin, paa hvilken den planlagte Bygning skal opføres, og er villige til at afholde alle Bygningsomkostninger. Kun *meget* begavede Medier vil blive optaget i det ny »Kloster«, hvis Klosterregel i visse Hensender skal minde en Del om den, der gælder for forskellige katholske Ordner af streng Observans. Der vil blive fordret, at Medierne lever fuldstændig adskilt fra Verden, og regelret Gennemførelse af daglige »aandelige Øvelser«. Medierne vil kun faa Tilladelse til at forlade Klostret, naar de skal deltage i Eksperimenter i spiritistiske Samfund uden for Klostret eller i »videnskabelige« Instituter. Med sit nye Spiritist-Kloster kan Berlin i nærmeste Fremtid regnes for Spiritismens Centrum, som hidtil har været beliggende i London. Men et andet Spørgsmaal

er: om dette Institut vil kunne holdes i Live, og om Resultatet vil svare til Forventningerne. Det tyske Folk har i Sandhed andre og mere vigtige Spørgsmaal at løse.

Om Børnebegrænsning.

Under en Diskussion i »Præsteforeningens Blad« er der (% 30) faldet følgende bemærkelsesværdige Ord:

Der staar (i Modstanderens Indlæg), at Børnebegrænsning kan være en Art Udvælgelse (∴ af de bedste). Noget lignende er sagt af mange andre; men det er falsk. Det er de sidste Børn i en Flok, man vil berøve Livet; men de er ingenlunde de daarligste; de er gennengaaende fuldt saa vel udrustede, som de første. Det er bekendt og bevist af Statistiken, at en Kvindes første Barn er lidt mere udsat for legemlige og sjælelige Skavanker end de følgende. Jeg kender desuden Familier, hvor de sidste Børn er afgjort bedre udrustede end de første. Der synes næsten at være en regelmæssig Stigning i Evner. Det er sikkert ikke tilfældigt; men maaske skyldes det tildels noget individuelt i Forældrenes, maaske nærmest Moderens Natur. Her er en Opgave for videnskabelig Forskning.

At lade 5—6 Børn være »normalt« vil praktisk sige at lade det være Maximum; men saa er ogsaa det at indvi sin Slægt til Undergang; og det er Synd mod Livets Gud.

R. B. Baden, Hvilsted.

Præsters Skilsmisse.

Vi gengiver efter Præsteforeningens Blad:

Norske Blade diskuterer i denne Tid, om det er tilladt en Præst at søge Skilsmisse og gifte sig igen. Der er nemlig forekommet et saadant Tilfælde deroppe. En Oslopræst ved Navn Ollmar, 50 Aar gl., der havde søgt Skilsmisse fra sin første Hustru og giftet sig igen, søgte Embede som Sognepræst, og Menighedsraadet indstillede ham med 7 St. mod 4. Ministeriet udnævnte ham, men Oslo-Biskoppen Johan Lunde har nægtet ham Kollats, og Domprovsten staar sammen med Biskoppen heri, Alligevel fastholder Ministeriet sin Udnævnelse. Tidens Tegn har søgt en Samtale med Biskop Lunde, der bl. a. udtalte: »Mit Syn paa dette (Skilsmisse og Gengifte) er, at jeg ikke vil opstille noget Princip for en Privatmand. Finder han at kunne gifte sig igen, faar han gøre det. Men naar det gælder en Præst, er Forholdet et andet. Han skal staa som Værge for og være ansvarlig for en Menighed og være et Forbillede for den. Det er ogsaa noget aldeles nyt dette. Mig bekendt har vi hidtil kun haft to Præster, som har været skilt og gengifte. Men de har været i Embede, og der har ikke været Tale om at befordre dem. Og til at sætte en Mand fra hans Embede kræves der jo Lov og Dom.« Tidens Tegn lager Afstand fra Biskoppen og peger paa, at der er intet i norsk Lovgivning, der forbyder en Præst at lade sig skille og gifte sig igen.

Kirkelig Kalender.

12. Okt. 18. Sønd. e. Pintse.	19. Okt. 17. Sønd. e. Pintse.
13. — M. Edvard.	20. — M. Johannes af Kenty.
14. — Ti. Callistus I.	21. — Ti. Hilarion.
15. — O. Teresa.	22. — O. Ferialdag.
16. — To. Hedvig.	23. — To. Ferialdag.
17. — F. Margarethe Maria Alacoque.	24. — F. Raphael, Ærkeengel.
18. — L. Lukas, Evangelist.	25. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse.

Ugens Messebønner.

12. Okt. S. 18. Sønd. e. Pintse (734—563); 2. Om de helliges Forbøn (120)—[105]), 3. Efter frit Valg.
 13. — M. Edvard (1106—943); 2. og 3. som Søndag.
 14. — Ti. Callistus I (1106—944).
 15. — O. Teresa (1107—945).
 16. — T. Hedvig (1108—945); 2. og 3. som Søndag.
 17. — F. Margarethe M. Alacoque (N. M. 1108).
 18. — L. Lukas, Evangelist (1112—945).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 14. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. Pater H. Lucas: »Gaa ud og lær alle Folk«. II. Hedningemissionen i Nutiden.

Adgang for allc. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Bønforeningen for Nordens Konversion. Søndag den 12. Oktober **Kl. 3 Efterm.** holdes i St. Knuds Kapel — Vestervoldgade 115 i Anledning af **St. Birgittas Fest** — en Andagt med Prædiken af Pastor C. Benzou.

I Tiden fra Mandag den 20. Oktober Kl. 5 til Fredag den 24. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 12 Kr., alt iberegnet. Salmehog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Josef Wolfisberg S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Jesu Hjerter Kirke: Prædiken og Aftenandagt hele Vinteren: **Kl. 6.** *P. Kjøpferle S. J.* holder en Række Prædikener om: *De omstridte Kapitler i det gamle Testamente.*

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

En Elev ved Husgerning.

Plads søges:

af en Dame v. Lapping, Strygning, Opvartning; velanbef. Husholderske; ung Pige (14 Aar); en Mand ved hvadsomhelst.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEF »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 42.

Søndag den 19. Oktober.

1930

INDHOLD: Rosenkransen. — Bibeltroens Krise. — Fra den vide Verden. — En spansk Kvindes sociale Arbejde. — Tidens Tegn. — 25 Aars Mission blandt Kannibaler. — Smaa-indtryk af det religiøse Liv i Syditalien. — Børnerigdom. — Biskop Offerdahls Død — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Kirkekoncert. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Rosenkransen.

Svar paa nogle Indvendinger.

»Men naar I bede, skulle I ikke bruge mange Ord, som Hedningerne; thi de mene, at de ville blive bøn-hørte for deres mange Ords Skyld.«

Kan disse Ord benyttes som en Kritik af Rosenkransen. Mener vi, at vi, naar vi beder Rosenkrans — hvor Bøn knyttes til Bøn, Rækker af Bønner knyttes til andre Rækker af Bønner — vil blive bøn-hørt for vore mange Ords Skyld?

Paa ingen Maade. Vi er alle klare over, at Rosenkransbønnens Værd afhænger af den Andagt og Inderlighed, hvormed den bedes.

Men vil man af ovenstaaende Citat kunne slutte sig til, at Frelseren ikke synes om den langvarige Bøn?

Aldeles ikke. Thi Frelseren selv tilbragte jo ofte hele Natten i Bøn.

Det er interessant at lægge Mærke til de Ord, som følger efter ovenstaaende Citat: »Derfor skulle I ikke vorde

dem (Hedningerne) lig; thi eders Fader ved, hvad I have Behov, førend I bede ham derom.«

Disse Ord kaster Lys over den Hedningebøn, som Frelseren advarer imod. Det drejer sig aabenbart om en Begæringsbøn. Hedningerne, som Frelseren tænker paa, maa have haft for Skik at fremsige lange Remser om alt, hvad de ønsker sig og trænger til, formodentlig udelukkende verdslige Goder. De gjorde det med Bekymring for, at Guden ellers skulde glemme et eller andet af deres Behov. Og i dette kan visse Jøders Bøn nok have lignet Hedningernes Bøn.

Vi ser altsaa, hvor daarligt Frelserens ovenfor citerede Ord kan finde Anvendelse paa Rosenkransbønnen, som jo mest af alt er en betragende Bøn.

Naar vi beder Rosenkrans, kommer det jo ikke an paa at bede saa mange Bønner som muligt, men langt vigtigere er det, at Bønnen, der knyttes til Bøn, Billede, der knyttes til Billede, hjælper os til at fordybe os i Bønnen. Bønnens Perlerad drager os jo netop dybere og dybere i Bøn. Rosenkransen er et Baand, en Rosenlænke, som binder os stærkere og stærkere til Frelseren og hans hellige Moder, fordi den genspejler de vigtigste Begivenheder i Jesu og Marias Liv.

Men er det heldigt at gentage den samme Bøn saa mange Gange, at bede »Fader vor« og »Hil dig Maria« om og om igen, som vi gør det, naar vi beder Rosenkrans?

Vi kan svare med et andet Spørgsmaal: Kommer det da i Bønnen an paa stadig at forme nye Bønner? Er det vor Opgave, naar vi beder, at »holde Tale« for vor Herre (eller nogen Helgen)? Kommer det overhovedet an paa, hvorledes vi former vore Ord, naar vi beder? Bliver det afgørende ikke, at vi henvender os til Gud med det rette Sindelag og den størst mulige Inderlighed. Vi kan jo dog ikke fortælle Gud noget, som han ikke ved i Forvejen, eller bringe en Helgen noget nyt Budskab.

Naar nu »Fader vor« og »Hil Dig Maria« er de skønneste Bønner, som gives, hvorfor skulde vi da ikke bede dem om og om igen? Det er netop godt, at vi ikke behøver at være optagne af at forme vore Ord, men saa meget desto

mere kan rette vor Opmærksomhed mod selve vor Bøns Indhold.

Ja, men den gentagne Bøn kan bevirke, at man beder tankeløst. Det er rigtigt, men hertil er blot at sige, at enhver menneskelig Handling kan udføres paa en slet Maade.

Men omvendt kan og bør den ofte gentagne Bøn netop bevirke, at Ordene bliver os saa meget desto mere fortrolige og velkendte, saa vi bæres og løftes af dem. Det volder os ikke noget Besvær at bede. Ordene glider og strømmer, stadig de samme Ord, stadig det samme Hjerte, som er lykkeligt over i Marias Selskab at føle sig Gud nærmere end nogensinde, gennem hendes Sjæl at se Gud elskeligere og skønnere end nogensinde, ved Marias Haand at føres til Jesus.

C. B.

Bibeltroens Krise.

Hvem der fulgte lidt med i de sidste Uger, kunde iagttagende, at Folkekirken blev ramt af et nyt Stød mod sine egne Fundamenter. Den nedarvede Tro, at Biblen er Guds Ord til os, har ganske vist allerede i længere Tid været i en Krisetilstand, men nu skal to nye Skolebøger i Bibelhistorie bringe Fart i Opløsningsprocessen. Efter Udgivernes Standpunkt, — de er begge to Præster — er i hvert Tilfælde flere Dele af de hellige Bøger ikke længere Guds Aabenbaring, men Myter og Sagn og derfor ikke sandfærdig historisk Beretning. Hvad der sker her, maa ogsaa interessere os Katholiker, ikke blot fordi det vilde være utænkeligt, at den kirkelige Myndighed hos os taalte sligt, men ogsaa af en anden Grund. Udviklingen i Folkekirken bærer øjensynligt hen mod Opgivelsen af den eneste Troskilde, som er tilbage endnu. For 400 Aar siden blev Arvelæren vræget, fordi man paastod, den var Menneskeværk, og Tidens store Løsen blev »Skriften alene«. Nu staar Skriften for Fald. Et sørgeligt Syn for alle dem, der forstaar, hvad der nu skal sættes over Styr.

Spørger man om Anledningen til det nye Fremstød,

peges der paa Naturvidenskaben og endnu mere paa nogle historiske Videnskaber. Det er overfor dem, Bibeltroen skal kapitulere. Faktisk er det for Tiden saaledes, at de Forklaringer, som nogle Videnskabsmænd giver af det Materiale, de arbejder med, staar i Strid med Biblens Beretninger. Men vel at mærke, det er ikke saa meget Materialet som de dertil knyttede Hypotheser, der ikke kan forliges med de hellige Bøger. Endvidere drejer det sig ikke om Hypotheser og Theorier, som er almindelig antaget. Næppe har de set Dagens Lys, før ikke blot Theologer, men ogsaa Fagmænd rejser sig for at modsige dem. I de sidste Aartier har derfor den ene Hypothese afløst den anden, og flere Gange hørte man den Bemærkning, at de historiske Videnskabers Dyrkere, som roser sig saa meget af deres kritiske Metoder i Kampen mod Skriften, i en forbavsende høj Grad manglede Selvkritik. Ellers var Verden jo blevet sparet for de mange vitterlig forhastede Slutninger og andre Fejltagelser. Navnlig synes Religionshistorikerne at være blinde for, at de saa ofte gaar ud fra ubeviste og ubevislige Forudsætninger, som selvfølgelig maa føre til uantagelige Resultater.

Naar Forholdene er saaledes, skulde man vente større Fasthed i folkekirkelige Kredse, navnlig fra Præsters Side, i et Øjeblik, da det gælder at forsvare sin egen sidste Position og at hævde det, som i 1900 Aar af sikre Grunde ansaas for Guds Ord og derfor for Sandhed. Det er i hvert Tilfælde det Standpunkt, man indtager i den katolske Kirke, som jo ogsaa maa kæmpe mod Skriftens Fjender. Men i Steden for en fast Haand og et modigt Hjerte opdager vi hos saa mange udenfor vor hellige Kirke et usikkert Blik og en uklar Holdning. Den Svaghed kan ikke skyldes Angrebene udefra alene, den maa have en anden Grund endnu. Der maa være noget, som sidder og virker i selve Folkekirkens Legeme og tærer paa dens Livskraft. Lad os prøve paa at finde denne Aarsag næste Gang.

F. K.

Fra den vide Verden

UNDERSTØTTELSE TIL BØRNERIGE FAMILIER I FRANKRIG.

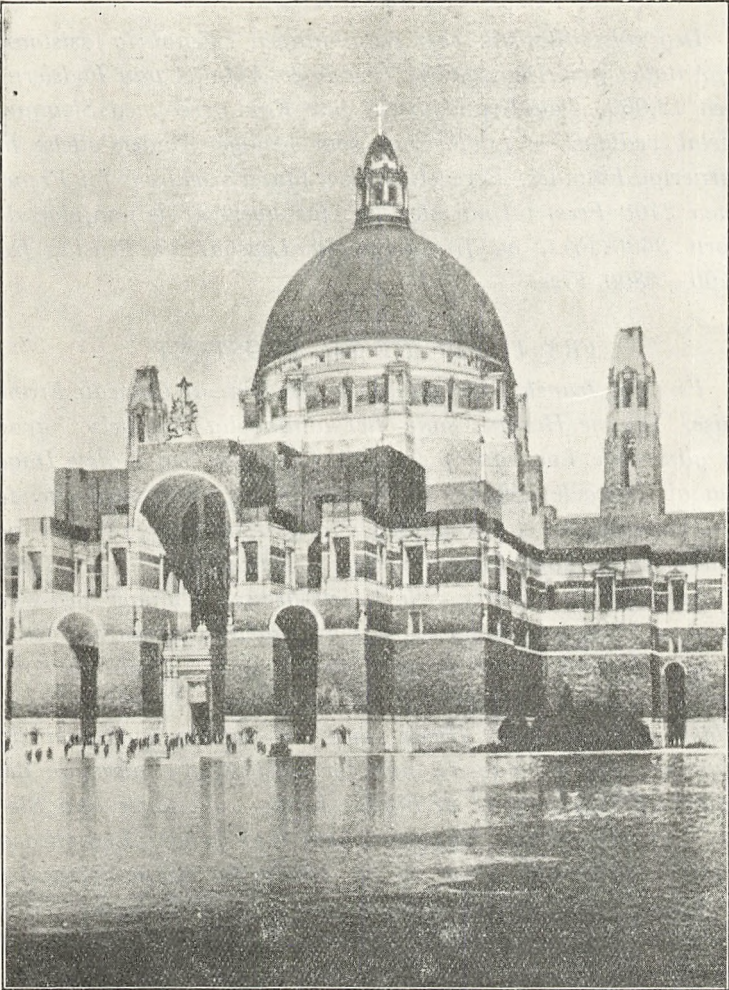
Den sidste Statistik over Befolkningen i Frankrig fastslaar, at Antallet paa Dødsfaldene overstiger Antallet paa Fødslerne med 12,000. Paa Grund heraf har Kammeret med Stemmenflertal vedtaget et Lovforslag, som bevilger Understøttelse til børnerige Familier. For det 2. Barn faar Forældrene for Fremtiden 2400 Frcs. i Understøttelse; for hvert af de paafølgende Børn 3600 Frcs. og fra deres 60. Leveaar en Pension fra 2400—4800 Frcs.

FRA THEATRET TIL KLOSTRET.

En ung fransk Skuespillerinde, Medlem af Comédie Française, Yvonne Haulin, som efter almindelig Opfattelse havde en glimrende Løbebane foran sig, forbereder sig i disse Dage paa at indtræde i et Kloster. Trods Genève, trods ødelæggende Naturkatastrofer, trods daglige Mordberetninger fylder denne Kendsgerning daglig lange Spalter i Dagspressen og er Samtaleemne for hele Paris. Selv Venstrepresen kommer med sine Ytringer. »Figaro« skriver: »I vort fritænkende Aarhundrede er man forbauset over at se en ung Kvinde — højst 30 Aar, med en glimrende Fremtid for sig — være i Besiddelse af et fuldstændig kristeligt Hjerte med en næsten guddommelig Flamme. Paa Søndag vil hun for sidste Gang hilse paa det Publikum, der plejede at tiljuble hende; saa tager hun Sløret. Selv de mindre følsomme, som ikke kender Lydigheden overfor Guds Kald, nærer en vis Agtelse for denne Forsagelse af Verden, denne fri Beslutning om Klosterliv. De vil gerne finde en profan Grund til denne Beslutning, hvis der overhovedet kunde være Tale om en saadan. Men alle mau uvilkaarlig beundre det, de kalder »et Pust fra forgangne Tider«. I en Tid, hvor Kvinderne er begærlige efter at »leve deres Liv« og »ingen Skranker taale«, lyder Valget af Klosterliv som »et Eventyr fra gamle Dage«, idet det er en Gerning, der er fuldkommen fri for enhver materiel Interesse og ene

er Opfyldelsen af Hjertets brændende Trang. Det er muligt, det er en gammeldags Handlemaade; men netop derfor er den kostelig — ligesom Høstrosen, Digteren besynger.»

DET MÆGTIGE DOMKIRKE-PROJEKT I LIVERPOOL.

Vi bragte for nogen Tid siden (N. U. Nr. 27) en Række Oplysninger om den kæmpemæssige Domkirke, som skal rejses i Liverpool. Denne Gang er vi saa heldige at kunne vise den Tegning, som Arkitekten, Sir Edwin Lutyens, har udført.

Naar man lægger Mærke til Personerne paa Trappen foran Indgangen, kan man gøre sig en Idé om Kirkens vældige Dimensioner. Det bliver jo ogsaa den største Kirke i Verden næst Peterskirken i Rom. Den skal opføres i Staal og faar en enestaaende god Beliggenhed paa Brownlow-hill. Grunden er blevet skænket, og for nylig blev der holdt en meget stor Forsamling paa det Sted, hvor Kirken skal rejses, for at takke Gud for denne Grund. Bidragene strømmer ind, og den stedlige Ærkebisp, Mgr. Downey, ser meget lyst paa Projektets Virkeliggørelse. Den nye Domkirke bliver Nordenglands Hovedkirke.

SYTTEN PRÆSTER SKUDT I LENINGRAD.

For fem Uger siden forsvandt 17 orthodoxe Præster pludseligt og uden at efterlade sig noget Spor. En Undersøgelse viste, at Præsterne imellem den 10. og 15. September var blevet skudt af det berygtede »GPU« (Sovjets Politi). Sovjetpressen bevarede en fuldstændig Tavshed om denne Sag, og de dræbte Præsters Paarørende er først for nylig blevet underrettet om det skete. Men Anmodningen om at faa Ligene udleveret blev afslaaet. Kommentarer er unødvendige.

Først den 1. Oktober 1930 fik de dræbtes Slægtninge den lakoniske Meddelelse, at Præsterne var blevet skudt. Ingen yderligere Forklaring, ingen Anklage; blot dette ene: de er skudt.

Det viser sig desuden, at endnu to Præster er blevet taget til Fange. Om faa Dage vil man uden al Tvivl erfare, at ogsaa de er skudt.

Grunden til, at de 17 Præster er blevet henrettet, er ifølge de afdødes Slægtninge, at de havde protesteret imod Sovjets Tvangsarbejds metode og var traadt i Skranken for forurettede Arbejdere.

ET TEMPEL FOR ANTIKRIST.

Man melder fra Moskva, at Avisen »Den gudløse« har uddelt Flyveblade mellem Landbefolkningen i Wolgadistriktet. Disse Blade opfordrer Bønderne til at samle Sølvpenge, for at man kan bygge et Sølvtempel for Antikrist.

FRED I KANSU.

I de ved Muhammedanerulighederne og Bandevæsenet haardt betrængte Omraader af den kinesiske Provins Kansu,

hvor tyske Missionærer virker, har den røde Armés Tropper nu rømmet Pladsen for at støtte den betrængte Østfront. Muhammedanerne, der havde maatte trække sig tilbage, er fulgt dem i Hælene med vidunderlig Disciplin, som ogsaa de fremmede taknemligt anerkender. Man gaar haardt frem mod den sidste Rest af Bandedæsenet. Freden er vendt tilbage til Kansu. Muhammedanere og Kinesere, der hidtil har været uforsonlige Fjender, er blevet forenede, og i sidste Uge fejrede de Freden ved en Banket. Den røde Fare har forenet dem, der har fejdet gennem Aarhundreder.

TO SKISMATISKE BISKOPPER VENDER TILBAGE TIL MODERKIRKEN.

Den 20. September 1930 blev en Mindedag for Indiens Missionshistorie. Paa denne Dag optog Biskop Denzinger fra Quilon den jakobitiske Ærkebisp Ivanios og hans Hjælper, Biskop Theophilus, i den hellige Kirke. Ærkebisp Ivanios, som har grundlagt en jakobitisk Munkekongregation, er i Sydindiens religiøse Verden en særdeles kendt Skikkelse. Han var fordem Professor i Theologi. Til Støtte for sine Munke stiftede han ligeledes en Søsterkongregation. Ved en jakobitisk Kundgørelse meddelte Ærkebispden den 24. August, at hans Samvittighed nødte ham til at indtræde i den katholske Kirke. Denne Erklæring fra Ærkebispden, som i lang Tid har nærmet sig den katholske Kirke, samt den derpaa følgende Afsværgelse af den hidtil fastholdte Tro, har i Indiens religiøse Kredse gjort et uhyre stærkt Indtryk.

Jakobiterne udskille sig fra den katholske Kirke i 1663. Men snart opstod der Splittelse indenfor deres eget Samfund. Nye Skismer og gensidige Excommunicationer var i deres Samfund ingen Sjældenhed.

I de sidste Aar er 16 Præster og 3000 troende blevet Katholiker; det drejer sig altsaa om en ret betydelig Konversionsbevægelse. Hele Menigheden tæller for Tiden endnu 400 Tusinde Tilhængere i Sydindien (Malabarkysten).

En spansk Kvindes sociale Arbejde.

Naar Tid og Sted kræver det, lader Gud sit Apostelkald udgaa til Menneskene. I Storbyerne i Spanien, som først for nylig har faaet Skoletvang, lever der et stort Proletariat. Dette er ikke alene — som alle Vegne — modtageligt for religionsfjendtlig Agitation, men desværre næsten fuldstændig blottet for Kendskab til almindelige religiøse Sandheder. Til at bringe Hjælp her udvalgte Gud et Menneske, som oprindeligt slet ikke tænkte paa at grundlægge noget større Foretagende eller stifte nogen Hjælpeforening, men blot havde til Hensigt selv at yde de allerfattigste og forladte *aandelig og materiel Hjælp*.

I »Caritas'« September-Hefte fortæller Pastor J. Herr fra Frankfurt a. M. om *Dolores Sopena* og det, hun har udrettet.

Hun var Datter af en spansk Embedsmand og blev opdraget, som det sømmede sig Dalteren i et dannet spansk Hjem — i dyb Religiositet og fornem Fordringsløshed. Allerede som lille Pige paabegyndte hun sin apostolske Virksomhed, idet hun besøgte Cueros, Hulerne i Sydspanien, hvor usle Stakler fører en elendig Tilværelse fuld af Nød og Savn. Her bragte hun Gaver til en spedalsk og underviste ham i Begyndelsesgrundene af Troslæren. Hun fulgte med sin Moder, naar denne gik rundt og gjorde vel blandt de fattige. I Madrid besøgte hun de kvindelige Fanger.

Da hendes Fader senere blev forflyttet til Porto Rico, stiftede hun her en Mariakongregation for unge Kvinder og havde efter kort Tids Forløb den Glæde, at 800 unge Piger og blandt disse en Del af Aristokratiets unge Damer, der havde faaet en meget verdslig Opdragelse i New-Yorker Pensioner, bar Immaculata-Medaillen.

I et af de berygtede Kvarterer i Madrid boede en løsladt kvindelig Straffefange. Hun udtalte en Dag — med Taarer i Øjnene — sin Sorg over, at hun nu, da hun var ude af Fængslet, aldrig mere vilde faa Lejlighed til at mø-

des med Frk. Dolores. Dette kom den unge Pige for Øre, og hun lovede, at hun vilde besøge hende. Løftet blev holdt, og denne lille Begivenhed gav Stødet til, at der paa-begyndtes et stort — ganske ejendommeligt Arbejde, som udøvedes i al Stilhed, gennem syv lange Aar. *Dolores Sopena* og hendes Veninde *Julia Punget* færdedes fra nu af stadig i de Gader, der beboedes af de fattigste og i sædelig Henseende dybest sunkne blandt Madrids Fattigbefolkning. Mistænksomhed, Skældsord, Raaheder — og for alt sligt var de naturligvis udsat i den første Tid — skræmmede dem ikke bort. — Og snart kaldtes Kvarteret ikke længere »Lastens Bolig«, men »Bolig for Jesu hellige Hjerte«. Ved dets Hjælp blev alle Vanskeligheder overvundet. Man hjalp de fattige Kvinder med deres Arbejde og meddelte dem samtidig religiøs Undervisning. Mændene holdt sig i Begyndelsen paa Afstand. Men en Dag lykkedes det at faa fat paa en halv Snes Stykker, som krøb sammen i en Krog om en Flaske Vin og et Slag Kort. Den venlige Lærerinde blev taalmodig staaende og saa til, indtil de var færdige med at spille. Saa gav hun sig i Snak med dem og endte med Undervisning.

Dette Arbejde, som paa-begyndtes af spanske Damer, er nu sat i System. Det har beholdt sin oprindelige Karakter, men er bleven organiseret. Der dannedes Kredse i de forskellige Bydele i Madrid og i andre Byer, og den Dag i Dag er dette moderne Missionsarbejde i Spanien af allerstørste Betydning for Landet.

Tidens Tegn.

Tidens Tegn! Under denne Rubrik træffer vi sjældent noget opmuntrende. Dog denne Gang er her noget fornøjeligt. Her fortælles om noget, som beviser, at Katholicismen staar med begge Ben paa Jorden, at den følger med og forstaar Tiden, er aktuel, højst moderne, benytter de nyeste teknisk-kulturelle Dannelsesfaktorer paa udmærket Maade.

Pater Muckermann S. J. har paa Katholikernes store Generalforsamling i Münster indledt en Diskussion om Dannelsesfaktorerne: Rhytmisk Gymnastik, Dans, Musik, Arkitektur, Bog og Theater, Presse, Film, Radio, Grammofon og disses pædagogiske Betydning.

I Tilslutning hertil afholdtes i Gymnastiksalen i Paulinum praktiske Demonstrationer. Hertil er anskaffet en stor Grammofon med to elektrodynamiske Højtalere, et Filmprojektionsapparat og et Epidiaskopapparat. Alle Apparater af bedste og nyeste Konstruktion.

Fra 9—19 fandt der daglig Demonstrationer Sted efter en bestemt Plan. Anvendelse af Film og Grammofon ved Religionsundervisning, ved Undervisning i Modersmaalet og fremmede Sprog, i Børnehaven, i Foreningslivet, i Skolen — blev demonstreret under Ledelse af Fagfolk. Desuden blev der udenfor dette Program Lejlighed til at lytte til gregorianske Koraler, Operetter, Eventyrspil og de mange Nyoplagelser af klassisk og moderne katholsk Kirkemusik, udført af Tysklands ypperste Kirkekor.

Et Forsøg paa at sammenfatte alle menneskelige Udtryk: Sprog, Musik, Bevægelse, Billede, Arbejde under Eet og saaledes gaa nye Veje turde paakalde særlig Interesse. Hele Skoleklasser, Børnehaver og Ungdomsforeninger er tilkaldt for ved Opvisninger at demonstrere Metoden.

Det er første Gang, der paa en Generalforsamling bestaaende af tyske Katholiker paa en saa ny og udførlig Maade behandles et saa omfangsrigt Kulturspørgsmaal.

Katholikerne kan være stolte af, at de paa dette Omraade er kommet forud for alle andre Institutioner m. H. t. Plan og Konsekvens i Arbejdet, at de allerede har erobret nyt Land og er til Sinds ikke at blive ved det, men trænge videre frem.

---

25 Aars Mission blandt Kannibaler.

Den 18. Maj 1930 fejredes blandt Papuas (Ny Guineas) Bjerge et ejendommeligt Jubilæum. 25 Aar var forløbet, siden de første katholske Missionærer vovede at slaa sig ned i disse frygtede Egne, som behoedes af Kannibaler. I Begyndelsen af Aarhundredet havde man prøvet at drive Mission blandt Mafulusfolket og bragt store Ofre; men Forsøget endte med et fuldstændigt Nederlag. I Aaret 1905 gjorde Papuas apostoliske Vikar et nyt Forsøg.

De indfødte sloges evig og altid. De optraadte i Flokke, Haanden knyttet om den lange Lanse. Kom der lidt i Vejen mellem dem — et kraftigt Hug — og et Hoved rullede hen ad Jorden.

Nu efter 25 Aars Forløb har Korset sejret, og Kristenhedens Symbol knejser paa Bjergenes Top. Mordvaabnene bruges »til Stads«, naar de opfører deres forskellige Danse.

Kvinder og Børn rejser roligt og trygt fra en Stamme til en anden. De vilde Krigere, som i tidligere Tid svor, at de vilde dræbe enhver hvid Mand, byder ham nu til Gæst ved deres Bord. Disse Kannibaler knæler ligesom Europas gammelkristne Befolkning i Skriftestolen og modtager den hellige Kommunion af Præstens Haand.

Men 25 Aar maatte hengaa, 25 Aar, hvor Missionærerne ofrede deres Kræfter, deres Sundhed, deres Liv — inden dette Maal blev naaet. Jordbunden syntes tør og ufrugtbar. Og dog lykkedes Arbejdet. Der blev bygget Skole og meddelt Religionsundervisning. Pludselig var Resultatet der. Det var som en længe ulmende Glød, der med eet brød ud i lys Lue. Alle vilde være Kristne. I Begyndelsen holdt Missionærerne igen. Det duede ikke med disse Masseomvendelser. Da bad de Papuaer, som først var blevet oplaget i den kristne Kirke, om Tilladelse til at undervise. Tidlig og silde samlede de deres Landsmænd omkring det blussende Baal, underviste dem i de kristne Trossandheder og bragte dem som velforbredte Katekumener til Præsterne — til Daab. Blandt 6000 Indbyggere steg Antallet af de Kristne i Løbet af 4 Aar fra 700 til 4000! For Øjeblikket arbejder 71 Kateketer paa at vinde de sidste Hedninger.

Det gammelkristne Europa har noget at lære af denne katholske Aktion! —

Den 18. Maj 1930 var det 25 Aar siden, der første Gang var Messe i Mafulusfolkets Land. I store Skarer strømmede Befolkningen paa Jubilæumsdagen til Missionsstationen. De istemte deres pragtfulde religiøse Hymner, hvis Melodier minder om deres gamle Krigssange. Taudeernes store Stamme, vilde Hedninger allesammen, Kannibaler, hørte om den store Fest. De vilde gerne være med og bad: Kom ud til os, send os Præster. Vi vil gerne opgive vor gamle Levevis!« Markerne er hvide til Høsten, men desværre er der for Øjeblikket Mangel paa Arbejdere.

Paa selve Festdagen gik 1500 Kristne til Kommunion. Messen læstes, paa Grund af den stærke Tilstrømning, i det fri under et af de store gamle, hellige Træer, om hvilke man for blot en Menneskealder siden mente, at de var Bellig for mægtige Aander. Alle de bronzefarvede, næsten nøgne Mennesker, som endnu havde noget vildt over sig, bøjede sig — som bølgende Aks — da den sakramentale Velsignelse meddeltes. Endnu længe vil der blandt de talrige Hedninger, som tog Del i Festen, gaa Ry af denne store kristne Fest.

Gid der hen over den gamle Verden maatte blæse et saadant frisk Foraarsvejr — som det, der bragte Liv blandt Ny Guineas Kannibaler!

Smaaindtryk af det religiøse Liv i Syditalien.

Ravello — en lille middelalderlig By i Bjergene over Amalfi — er under den hellige Pantaleones Protektion. — Det er hans Forbøn, som Befolkningen tilskriver sin Frelse under Jordskælvet her den 23. Juli. En Beholder med hans Blod opbevares i Kirken. Det siges, at det ved visse bestemte Lejligheder bliver flydende i Fialen, hvori det opbevares, ligesom den hellige Gennåros Blod i Neapel. I det hele svarer den hellige Pantaleones Betydning for Befolkningen her til den hellige Gennåros for Befolkningen i Neapel. Hvor stærkt og intimt Folket er sammenlevet med sine Helgener paa disse Egne, viser følgende lille Bemærkning. Der blev her afholdt en stor Vinhøstfest, som er blevet indstiftet af Regeringen for at støtte Vindyrkningen, der befinder sig i en Krise. — Festen er altsaa civil helt igennem. Den afholdtes i Aar for første Gang over hele Landet og havde i Ravello, der er et stort Vincentrum, et festligt og æstetisk skønt Forløb. I denne Vinfest saas ikke een beruset eller forefaldt eet Slagsmaal. Men midt under det hele, mens Musikken spillede, og Lysene glimrede, og alle gik glade omkring, kom en Mand hen til mig og sagde: »Vi mangler San Pantaleone i Aften.« —

Dette er dybt afslørende og dybt gribende. — Helgenerne her er som Far og Mor — Glæden kan ikke være fuldkommen, uden de er med i Festen.

Nede under Bjerget findes Helligdommen for S. Cosma — Lægehelgenen. Store Pilegrimsskarer kommer strømende til Festen den 27. September og bliver ved at komme hver Søndag to Maaneder igennem lige til Allehelgens. — Langvejs fra kommer de vandrende til Fods, syngende over Bjergene.

Paa Stedet modtages de af en gammel Præst, der tilhører alle, kun ikke sig selv. —

Han har dels af sine egne Midler, dels ved Almisser rejst en Række bizarre Bygninger hen under Klippevæggen — en fantastisk Arkitektur i et af Verdens mest underdejlige Landskaber, hvor Salernobugtens Bjerge i fantastiske Former sænker sig mod det tyrrhenske Hav. —

Her huses Pilegrimene, og her bespises de. —

Der er ogsaa permanent Logi for gamle og affældige, som modtager alt af den gamle Præst.

Den gamle Præst betaler Arbejderne og Murerne — thi der er permanent Byggevirksomhed paa Stedet — paa følgende Maade. Han stikker Haanden ned i en af de to

Sække, han bærer under Sottanen, griber en Haandfuld Penge og giver til vedkommende uden at se efter, hvad han giver. — Den, der modtager, kan saaledes være heldig eller uheldig, alt eftersom det er Sølv eller Kobber eller Nikkel, Don Pantaleones — det er den gamle Præsts Navn — Haand har faaet fat i. Men der er altid nok, der er villige til at arbejde for ham.

Et lille Træk viser hans Karakter. Nogle morer sig med at faa ham til at blive vred. Han angrer da straks saa forførdeligt, at Haanden farer ned i Posen og kommer op med en af de Pengehaandfulde, som altid indeholder Mulighed for glædelige Overraskelser.

Don Pantaleone har Ret til at bære Mitra. Paa S. Cosmas Fest saa man ham foran den hellige Cosmas Billede i Processionen, der gik ad de smalle Bjergstier over Havet, med høj, hvid Mitra, velsignende de knælende Bønder. Selv i mørke Nætter iler han, hvis der er døende at berede, uden Lygte eller Fører ad disse Stier, der er vanskelige selv om Dagen, milevidt ind i Bjergene.

Han er 78 Aar.

M. K. N.

Børnerigdom.

De katholske Blade i Udlandet, især i Holland og Belgien, bringer ofte Billeder af børnerige Familier som en Protest imod den umoralske, moderne Børnebegrænsning.

Vi har faaet tilsendt hosstaaende smukke Billede af en hollandsk Familie, paa hvilket de stolte Forældre ses sammen med deres sunde og velskable 14 Børn.

Men vi behøver endda ikke søge til den udenlandske Presse for at finde Vidnesbyrd om et sundt og ægte kristent Syn paa dette Spørgsmaal. Der findes dog endnu — ogsaa udenfor vor Kirke — en Del Mennesker herhjemme, som endnu ikke er blevet smittet af den moderne Livsfjendskab. Følgende Eksempel nævnes ikke saa meget paa Grund af det usædvanlig store Antal Børn, som paa Grund af Forældrenes sunde Tankegang.

Husmand Hans Nielsen og Hustru i Ramøgade mellem Roskilde og Køge har haft 25 Børn; heraf er den sidste født den 19. Juni i Aar.

»Dagens Nyheder« bragte for nogen Tid siden følgende Interview med Forældrene. Først er det Moderen, Spørgsmaalet rettes til.

— Hvor længe har De været om at sætte saa mange Børn i Verden?

— Det har akkurat været 25 Aar. Tyve Aar gammel giftede jeg mig med min Mand, Hans Nielsen hedder han, og vi fik hurtigt mange Børn.

Jeg har fem Gange født Tvillinger og en Gang Trillinger, men de døde nu straks. Af Tvillingerne lever et Par, to Pigebørn, som nu er 11 Aar gamle. Vor ældste Søn er 24 Aar.

— Hvor mange Børn har De saa i Live?

— Femten ialt. Men kun de otte er ikke konfirmerede.

Jeg har altid passet, hvad jeg skulde, lige til den sidste Time, og 3 Dage efter Fødslen plejer jeg at sidde op i Sengen og spise. Der gaar ikke en Uge, før jeg er helt i Gang i mit Hus og paa mit Arbejde.

— Er De da ikke blevet træt af alle disse Fødsler?

— Det er noget, man siger, noget, mange Mennesker tror, og allermest dem, som selv ingen Børn har sat i Verden. Jeg blev altid glad, naar vi fik flere smaa.

— Har De ikke altfor mange Børn? spørger Bladet Faderen.

— Nej, ikke et eneste mere, end vi ønsker. Det er saa sørgeligt, at saa mange af dem er døde. Hvilken Fryd, om vi havde haft dem alle 25 omkring os. Men det er jo aldrig let med Tvillinger og Trillinger.

— Hvad bestiller De for Tiden?

— Jeg staar i Grusgraven. Det kan ikke nytte, jeg arbejder hos Bønderne, der faar jeg kun tre Kroner om Dagen, og vi bruger 46 Kr. om Ugen til os, som er hjemme. Jeg staar i Grusgraven, jeg slaar Skærver, jeg har et Par

Heste og kører for hvem, der vil bruge os. Min Dreng, som er 11 Aar, kører Skærver paa Landevejen i Dag.

— Hvordan kan De holde Heste og andre Husdyr, naar De ingen Jord har?

— Jeg forpagter Græsning langs Vejkanterne og gaar ud og slaar det om Aftenen, naar jeg er færdig. Vi maa være om os paa alle Maader, ellers gaar det ikke!

Biskop Offerdahls Død.

Det norske »Morgenbladet« har bragt en meget sympathisk og fyldig Nekrolog over Biskop Offerdahl, om hvis Død vi i sidste Nr. gav en kort Meddelelse.

Det følgende er nogle Udtog af »Morgenbladet«s Artikel:

»Biskop Offerdahl døde i Bussum, i Nærheden af Amsterdam, i St. Olafs Hus, en Institution til Uddannelse af Søstre, som skal gøre Tjeneste i Norge, og som faar deres afsluttende Uddannelse ved den norske Søster-Kongregation i Bergen. I St. Olafs Hus i Bussum er der ogsaa norske Søstre, saa den gamle Biskop kunde gaa bort blandt sine egne. Ejendommeligt er at tænke paa, at den sidste norskfødte Biskop i Norge før Offerdahl ogsaa døde i Holland — for nær fire Sekler siden.

Biskop Offerdahl rejste til Holland den 19. September for at konferere med sine fem hollandske Embedskolleger. Mellem den nor-

ske og den hollandske katolske Menighed har der nemlig længe været en intim Forbindelse; de norske Katholiker har hos de hollandske ofte hentet Raad og Impulser; en Forbindelse, som jo er naturlig i Betragtning af Stammefællesskabet, og det var Biskop Offerdahls Hensigt at knytte denne Forbindelse endnu stærkere. . . .

Offerdahl var lidt over tyve Aar, da han efter lange Overvejelser bestemte sig til at forlade Statskirken og gaa over til den katolske. Efter at have været Lærer ved

St. Pauls Menigheds Skole i Bergen drog han til Belgien og Rom for at blive uddannet til Præst, og han blev præsteviet i 1891 i Rom. Efter sin Tilbagekomst til Norge blev han Kapellan i Tromsø, senere Sognepræst ved den samme Kirke. I 1897 blev han forflyttet til St. Olavs Kirke i Oslo, først som Kapellan, senere som Sognepræst. Her virkede han til 1923, da han af Helbredshensyn blev forflyttet til Arendal. Men det følgende Aar blev han kaldt tilbage igen for at blive Mgr. Günthers Efterfølger som Provikar. Samtidig blev han Sognepræst ved St. Halvards Kirke.

I 1925 blev han af Pius XI udnævnt til pavelig Æreskammerherre med Titel af Monsignore.

I 1928 blev han udnævnt til apostolisk Administrator, d. v. s. midlertidig Leder af det Apostoliske Vikariat for Norde og Svalbard. Dette Embede forvaltede han i halvandet Aar, da han af Paven den 13. Marts i Aar modtog Meddelelsen om, at han var udnævnt til apostolisk Vikar i det samme Embede.

Saa snart dette Budskab blev kendt, vakte det almindelig Glæde blandt Katholikerne. Og man kan sige med Tilfredsstillelse af dem, som stod udenfor den katholske Kirke. Thi Offerdahls stærke og samtidig milde Personlighed var velkendt af hans protestantiske Landsmænd. Paa alle, enten man var Katholik eller ikke, gjorde det et tiltalende Indtryk, at den katholske Biskop denne Gang blev en norskfødt.

Under alle Omstændigheder gik Offerdahl til sit Embede med særlige Betingelser for at kunne røgte det paa bedste Maade. Med sin mangeaarige Virksomhed som Præst havde han et grundigt Kendskab til Forudsætningerne for den katholske Kirkes Virksomhed i Norge. Han kendte Menighederne, han kendte det administrative Maskineri og var fortrolig med alle dets Anliggender.

Fra Jubilæumsfestlighederne i Trondhjem i Sommer foreligger der i Dagsposten en god Karakteristik af Biskop Offerdahl. »Der laa«, skriver Bladets Medarbejder ved det katholske Festmøde, »noget underligt forklarende over Biskoppen, da han stod paa Talerstolen; samtidig laa der i hans lune Blik og hjertensgode Optreden dette tillidsfulde og forsonende, som bevirkede, at alle blev tryllebundne af hans Ord.« Hvert Ord, som faldt fra Biskoppens Mund, følte man kom fra Hjertet, staar der videre i Referatet, og det fandt ogsaa Resonans i Hjerterne, baade dem, der tilhørte den katholske, og dem, der tilhørte den protestantiske Tro. Alle, som kom i Berøring med ham under Trondhjems-Festlighederne, var ogsaa paa det rene med, at i Offerdahl havde den katholske Kirke faaet en værdig Primas i Norge.

Længe skulde han ikke komme til at virke i dette Æmbede. Og nu da han er borte, saa er det værd at mindes, at han som Sjælesørger var overordentlig afholdt af sine Trosfæller. Om hans øvrige Egenskaber skal det siges, at han havde solide Kundskaber, uden at han dog nogensinde havde faaet Tid til videnskabelige Sysler.

Af litterære Arbejder fra hans Haand foreligger der en Del Smaaskrifter. Desuden en Oversættelse af Salmernes Bog og »Det nye Testamente« fra Vulgata til norsk. I mange Aar var han Redaktør af det norske Programblad St. Olav.

* * *

Selve St. Olav mindes den afdøde Biskop bl. a. med følgende Ord:

»Midt i denne store Sorg, som har ramt Norges Katholiker og Biskoppens mange, mange Venner, bør vi dog ikke glemme, at selv om hans pludselige Død er tragisk, saa er der ogsaa noget umaadeligt opløftende ved den. Biskop Offerdahl kom til at dø midt i sin Gerning. I sin Død vedbliver han derfor med at forkynde for os det, som var Ledetraaden i hans Liv: Kærlighed til vor Frelser og Trofasthed mod vor hellige Kirke.

Hvor ofte har vi ikke i hans Prædikener hørt ham med Forkærlighed fremhæve dette, at vi skulde tjene Kristus ved Trofasthed mod Christi Kirke. Nu er han død i Troskab mod det, han altid har lært os. Det var jo netop for at tjene Kirken, for at fremme dens Sag, at han ikke veg tilbage for i sin høje Alder, med sit svækkede Helbred, at begive sig ud paa denne anstrengende Rejse. — Saaledes blev hans Død en sidste Prædiken, den mest gribende og mindeværdige af alle.«

* * *

Løvrigt meddeler det sidste Nr. af St. Olav, at Ærkebispemanden af Utrecht, Mgr. Jansen, Fredag d. 10. Oktober har holdt Rekviemmesse for den afdøde Biskop i Sognekirken i Bussum. Sognepræst Beumer og Pastor Krijn fra Oslo assisterede.

Hvis alt er gaaet, som det var planlagt, er Biskoppens afsjælede Legeme ankommet til Oslo d. 13. Oktober og har Begravelsen fundet Sted Tirsdag d. 14. Oktober i Vor Frelseres Gravlund. Den højtidelige Rekviemmesse i St. Olavs Kirke har Sveriges apostoliske Vikar, Biskop Müller, forrettet, og Mgr. Kjelstrup holdt Talen.

* * *

Den pavelige Statssekretær, Kardinal Pacelli, har telegrafisk udtrykt den Hellige Stols Deltagelse ved Biskop Offerdahls Bortgang. Samtidig meddeltes, at Pastor *H. Irgens* er udnævnt til Apostolisk Administrator for det norske Vikariat.

Holger Krusenstierna-Hafstrøm: Jyder for Vorherre. Syv Solstraalefortællinger. Illustreret af Alfred Schmidt. Hagerups Forlag. 140 Sider. Pris: 3 Kr.

Kan der findes Humør og Humor i virkelig Religion? Jeg har nylig læst en lærd Afhandling af en tysk Benediktiner, der bekræfter det. Selv har jeg ikke behøvet anden Afhandling til Bekræftelse end en Biografi af St. Filip Neri, suppleret med Goldschmidts »Maser« og Henri Nathansens »Indenfor Murene«. Det er selvfølgelig ikke Religionen selv, der er humoristisk, det er de Mennesker, der udøver den. Inkarneres den i stærke Personligheder, kan den give den store Harmoni eller den store Tragedie; inkarneres den i aandelige Smaafolk, kan den give sig groteske Udslag — og dem opfatter den tungere Natur som Pinligheder, mens det lette, glade Hjerte opfatter dem med Humør: humoristisk.

Hafstrøm har opfattet en Række religiøse Typer saaledes; de er set med et Smil af et Øje, der har en lille maliciøs Splint af Troldespejlet; hans frodige Humør ser forsonende og overbærende paa Fænomener, det kan pine andre at observere; hans gode Hjerte lader En endda se mere i disse Smaafolk end det, der er paa Overfladen.

Hans barokke Lune bolttrer sig i Metaforer, der kan faa den frommeste Syrlighed til at smile og den tørreste Sjælsfattigdom til at øse af en saadan Smilets og den befriende Latters Righed.

Som hos Goldschmidt er det den troendes snu og drevne Forsøg paa Akkord overfor de absolute Fordringer, der er hans Emne. Og som hos Nathansen er det det lille indelukkede Milien, han skildrer — og han bryder Murene og flænger den kvalme Atmosfære med en olympisk Morskab.

Mer end det: han kan ogsaa svinge Satirens Ris og Revselsens salte Svøbe over den lille religiøse Kredses

uhyggeelige Udvækster: Nid, Sladder og Angiveri. Svøben rammer, og den snerter, men den saarer ikke, fordi den ligger i en Haand, der er vant til at folde sig om en Messebog.

Den, der kan læse mellem Linierne, vil let opdage, at Forfatteren har andet at bringe end Morskab; en dyb Kærlighed til Kirken, en uskrømtet Tro og den svære Kærlighed til »Herrens smaa«, der ofte synes os andre blot »smaa«, lyser ud af Bogen.

Den anbefales til dem, der blev trætte af tungere religiøs Lektüre; til dem, der har forset sig paa Smaafolks groteske religiøse Gebærder; og til dem, der foretrækker den godhjertede olympiske Latter for den stramme Forargethed over menneskelige Udvækster paa en guddommelig Indstiftelse.

Fra Hovedstad og Provins

Katholske Friskoledrenge's Ferieophold paa »Allerslev Kloster«. Regnskab 1930

	Indtægt.	Udgift.
Overført fra 1929	Kr. 88,66	
Fru S. B.	25,00	
Familien G.	50,00	
» H.	50,00	
Direktør J.	50,00	
Skoleforeningen S. M. D. M.	75,00	
Vincentsf. St. Ansgar Konf.	75,00	
» » Anna »	50,00	
» » Joseph »	100,00	
Katholsk Ungdomsværn	150,00	
Renter i Banken	3,33	
Opstilling af Teltet		25,00
Tilsynet med Drengene		50,00
Iflg. Regning Allerslev Kloster		560,00
Assurancepræmie for Telt med Inventar (Teltet m. m. assureret for 900,00) ..		11,00
Porto		4,17
Overført til 1931		66,82
	Kr. 716,99	Kr. 716,99

2 Hold, hvert paa 10 Elever, var i 14 Dage paa Allerslev Kloster, og vi er de ærværdige Søstre meget taknemmelig for den store Omsorg og den gode Pleje, som bliver vore Skoleelever til Del. København i Oktober 1930.

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 8. Oktober indledede H. K.-Hafstrøm om katholsk Prædiken og Opbyggelse. En interessant Diskussion fulgte paa om Prædikens Berettigelse, dens Form og Indhold og Muligheden af at anbringe den paa et andet Tidspunkt end det nuværende: før Credo i Messen. Nogle holdt paa den belærende Prædiken, andre paa den opbyggelige, nogle paa den vækkende, andre paa slet ingen Prædiken. Der var Standpunkter nok, og de blev godt hævdet. En Aften, der gav os alle — men vel især Præsterne — noget at spekulere over.

Kirkekoncert.

Onsdag og Torsdag i den kommende Uge giver Rosenkranskirkens Kor en Koncert, som det er værd at lægge Mærke til. For Akustikens Skyld holdes Koncerten ikke i Korets egen Kirke, men i Sakramentskirken. Programmet er meget righoldigt. Det begynder med Hallers »Tu es Petrus« og samme Komponists Responsorier til Paaskelørdags Matutin, som har deres Plads i Forbindelse med Jeremias Klagesange Langfredag Aften. Desuden synger Koret Gregoriansk Korale: Alma Redemptoris Mater og Salve Regina samt et Alleluja, og endelig sluttet der med Sanctus og Benedictus af Palestrinas Missa brevis og Caldaras Regina coeli, vel det mest pompøse i hele Programmet. Foruden Korsangen er der Solosang af Koncertsanger Georg Leicht, tre Sange af Bach, og af Koncertsangerinde Frk. Edith Schmidt, Schütz: Vom Namen Jesu. Alle, der har den mindste Interesse for Kirkesang, vil saaledes kunne faa en smuk Aften, thi Koret er ogsaa i Stand til at yde noget smukt. Formaålet er desuden at skaffe de nødvendige Penge til at holde Koret paa et saadant Niveau, at det til Stadighed kan virke til Gudstjenestens Skønhed og til Menighedens Opbyggelse. Forhaabentlig er der mange, der indser det betydningsfulde i det.

B. J.

Højskolemødet

i Tirsdags havde samlet ca. 75 interesserede Tilhørere i St. Knuds Sal i Stenosgade. Salen frembød et uventet Skue ved, at Foredragsholderen, P. Herm. Lucas S. J., havde ophængt geografiske Kort over Asien og Afrika og to klare, grafiske Oversigter over disse to Verdensdeles Religionsforhold. Baade disse Kort og det lodige, vidt-favnende Foredrag førte Tilhørerne gennem hele den katholske Missionsmark og paaviste baade, hvad der hidtil er blevet opnaaet, og hvad der i Fremtiden vil blive tilstræbt. Efter først at have paapeget de europæiske Landes

Opgave og Indsats i Missionsgerningen, viste Taleren Gang paa Gang, at Hovedopgaven, som de europæiske Missionærer har at løse i Misionslandene, er Opdragelse og Uddannelse af en indfødt Præstestand. Foredraget paahørtes med spændt Opmærksomhed, der viste, at Emnet er i Stand til at vække Interesse og Begejstring for Hedningemissionen.

Fra Haderslev.

»Katholsk Ungdom, Haderslev,« afholdt Søndag den 5. Oktober i Ulvslust Lokaler en meget vellykket Fest, hvortil hele Menigheden var blevet indbudt. Efter en smuk og interessant Theaterforestilling var der Bal indtil Kl. 1. De raske Unge og de glade Gamle morede sig udmærket. Tønder Menighed og den katolske Ungdom fra Rødekro og fra Kolding var godt repræsenteret.

Kirkekoncert.

Rosenkranskirkens Kor synger Onsdag d. 22. og Torsdag d. 23. Oktober 1930 Kl. 8 Aften i Sakramentskirken, Nørrebrogade 27.

Af Programmet fremhæves: Palestrina, Caldara og gregoriansk Koral. Solosang af Koncertsangerinde Edith Schmidt og Koncertsanger Leicht. Tekstprogram à 1 Kr., der gælder som Adgangskort, faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, St. Ansgars Boghandel, Vodroffsvej 2, Jeanne d'Arc-Skolen, Frederiksberg Alle, hos Portneren i Stenosgade 4 samt hos Præsterne ved Sakramentskirken og Rosenkranskirken.

»Storketanten.«

Vi gør opmærksom paa en fortrinlig Bog, skrevet af en katolsk Jordemoder: *Lisbeth Burger: 40 Jahre Storchentante* Berstodtverlag, Breslau. Den har gjort mægtig Lykke og er udkommet i 60 Tusinde Eksemplarer. Den katolske Kirkes Syn paa Ægteskab og Børnebegrænsning kommer — paa en naturlig og ligefrem Maade — til Orde i denne friskt skrevne Bog.

Magister *Harald Nielsen* har givet den en indgaaende og sym-

patisk Omtale i »Berlingske Tidende«, Aften (1°/_o). Kroniken slutter saaledes:

...Naar man lukker Bogen, er man ikke blot opfyldt af Medlidenhed med denne dygtige, gamle Kvinde, der har set sine Idealer blive knust, men man har ogsaa Medlidenhed med den Menneskehed, der nu om Stunder stilles over for samme ideale Krav som før uden at have tilsvarende Betingelser for at opfylde dem.

Ægtevielse og Gøgl.

Ægteskabets Forladigelse og Forjaskning bliver større for hver Dag, der gaar. Ikke blot hører vi Tale om Kammeratægteskaber, Tidsægteskaber og Week-end-Ægteskaber, men ogsaa paa anden Maade kommer den moderne Mangel paa Respekt og Taktløshed overfor Ægteskabets Hellighed for Dagen; vi tænker her paa de usømmelige Former, under hvilke Ægteskaberne, navnlig i Amerika, til Tider foregaar.

»Osservatore Romano« skriver herom: »Ikke sjældent har vi erfaret, at man har afsluttet Ægteskab, snart i Luften i en Flyvemaskine, snart i Vandet i Badedragt. Fotografier fastholder disse Vielser for Efterverdenen. I det første Tilfælde fløj Brudfolkene igennem Luften, medens den protestantiske Præst jagede efter dem i et andet Luftfartøj og gav dem sin Velsignelse fra det fjerne. I det andet Tilfælde stod Præsten, Forældrene og Følget i Vandet indtil Lænderne, medens en Skare Nysgerrige paa Strandbredden saa til og gav sit Bifald til Kende ved Haandklap.... Ogsaa en anden Vielse, som er foregaaet i Jersey City, fortjener at nævnes her. Den blev »opført« i et Løvebur. Endnu et andet blev holdt paa en Fredag, som faldt paa den 13.; for at afværge den uheldige Dags Følger holdt den protestantiske Præst et Kaninben i den ene Haand. (Bibelen havde han i den anden.) Vi vil ikke fortsætte denne Opregning. Det drejer sig aabenbart om et Gøgleri af den molbydeligste Art.«

Paven faar — en fin Dukke.

En pragtfuld japansk Dukke er for Øjeblikket paa Vej fra Japan til Vatikanet. Det er en Gave til den hellige Fader fra japanske Børn (Medlemmer af Foreningen den h. Theresia af Lisieux) i Nishinomiya. Gaven er Børnenes Tak for den Gave paa 4000 Mark, som Paven har skænket som Bidrag til Opførelsen af en Theresia-Kirke i Nishinomiya.

Til Eftertanke!

Den mand som er ment paa at gjøre som han selv vil, lever snart nok den dag da han staar og ser han har gjort det som han aldrig havde villet.

(Sigrid Undset: Olav Audunssøn i Hestviken S. 174.)

Jesu Hjerter Kirke: Prædiken og Aftenandagt hele Vinteren: Kl. 6. P. Küpferte S. J. holder en Række Prædikener om: *De omstridte Kapitter i det gamle Testamente.*

Kirkelig Kalender.

19. Okt. 19. Sønd. e. Pintse.	26. Okt. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. 20. S. e. P.
20. — M. Johannes af Kenty.	27. Okt. M. Vigilie.
21. — Ti. Hilarion.	28. — Ti. Simon og Judas, Apostle.
22. — O. Ferialdag.	29. — O. Ferialdag.
23. — To. Ferialdag.	30. — To. Ferialdag.
24. — F. Raphael, Ærke- engel.	31. — F. Vigilie.
25. — L. Gudsmoders Lør- dagsmesse.	1. Nov. L. Alle Helgens Dag.

Ugens Messebønner.

19. Okt. S. 19. Sønd. e. Pintse (737—566); 2. Petrus af Alcantara (1114—948).
 20. — M. Johannes af Kenty (1115—948).
 21. — Ti. Hilarion (53—53); 2. Ursula og Lidelsesfæller ([65]—[66]), 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
 22. — O. Ferialdag (737—566); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
 23. — T. Ferialdag (737—566); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
 24. — F. Raphael, Ærkeengel (1118—955).
 25. — L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([90—[94]); 2. Chrysanthus og Daria (1121—958), 3. Om den Helligaand ([120]—105).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 21. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. Kontorchef R. Berg: Kirken og Livet i Middelalderen.

I. Thomas af Aquino og hans Verdenssyn i Digt og Kunst (med Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

A. C. Onsdag d. 22. Oktober Kl. 8 Aften: Pastor C. Benzon: Sandheden om Sovjetrusland.

Det katolske Israelsgilde.

Møde Fredag den 24. Oktober Kl. 20 i Boyesgade 8 A (St. Mariæ Drengeskole): Oplæsning og Foreningsmeddelelser.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 19. Oktober Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Sct. Michaels Klub.

Paa Grund af Retraiten i Assumptionsklosteret afholdes ingen Klubaften Mandag d. 20. Oktober.

Danske Kvinders Katholske Forbund

Onsdag d. 29. Oktober Kl. 8 Aften i »Vesterhus«, Vestervoldsgade 115, Foredrag. Herr Pater Wolfsberg:

Stadier paa Kvindens Livsvej.

Medlemmerne bedes møde talrigt. — Efter Foredraget Kaffe-bord.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 43.

Søndag den 26. Oktober.

1930

INDHOLD: Naar Moralen bryder sammen . . . — Livet efter Døden. — Fra den vide Verden. — Fra Livsanskuelseens Slagmark i Mellem-europa. — 80 Aars katolsk Fremskridt i England. — St. Elisabeths Hospitals 25 Aars Jubilæum. — Katolske Børn i katolske Skoler. — Et Raab fra Klippeøen. — Fra Hovedstad og Provins. — Kirkelig Kalendar. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Naar Moralen bryder sammen . . .

Sovjet-Rusland er et ufrivilligt Vidne om, at Samfundets Lykke først og fremmest hviler paa den kristne Moral.

Den, der sætter sig nogenlunde grundigt ind i de nuværende Forhold i Rusland, overbevises om den nøje Sammenhæng imellem Sovjets antireligiøse Aktion og Moralens fuldstændige Sammenbrud, hvorved det bliver uudholdeligt at leve.

Idet den kristne Kultur efterhaanden skrælles af, ser vi Mennesker forvandles til Rovdyr. Det Bolværk, som Kristendommen har rejst imod de dyriske Drifter og Lidenskaber, er i Rusland væltet omkuld, og nu ser vi Umoralens sorte Bølger slaa ind over Landet. Kyskhed og Ærlighed, Troskab og Næstekærlighed, altsammen gaar det ynkeligt til Grunde, hvis den nuværende Regerings forbryderiske Politik skal fortsætte. At der findes en Skare Bekendere og Troshelte, er der ikke Tvivl om. Men de store Folkemasser, de store Hobe uvidende og upersonlige

Russere maa gaa legemligt og sjæleligt til Grunde, hvis ikke der sker en gennemgribende Ændring i Landets Styrelse.

I Øjeblikket er Rusland stærkt paa Vej til at vende tilbage til Fortidens barbariske Tilstande i Lighed med dem, under hvilke de vilde Naturfolk lever.

Vi havde ikke behøvet en saadan over al Maade kraftig Bevisførelse for den kristne Morals Uundværlighed, men da den nu engang er der, bør vi ikke være døve for den Prædiken, som den tordner os i Møde: Folkets Moral er Folkets bedste Eje, det er den Grund, som Samfundet bygger paa. Værn vel om den uerstattelige Skat, som den kristne Moral er. Kun den er en god Borger, som lever efter den sande kristne Moral. Men er han med til at undergrave Landets Moral, da forraader han sit Fædreland.

Men den Bølge af Umoral, som i vor Tid ruller gennem Verden, har ogsaa naaet vort Land. Den Tankeløshed, Taabelighed og Ansvarsløshed, som gør sig gældende overfor Livets alvorligste og dybeste Problemer, har ogsaa fundet Indpas hos os. Ogsaa hos os er der mange Mennesker, som smilende trækker paa Skuldrene ad enhver Tale om Moral. Selve Ordet Moral synes dem et meget gammeldags Ord. Og hvor Begrebet endnu finder Anvendelse, er det et meget taaget og uklart Begreb.

Ganske vist findes der i vort Land endnu en stor Følgeskare af alvorlige og sundttænkende Mennesker — ikke mindst ude i Landet. Men der er Grund til at raabe Vagt i Gevær, naar man ser moderne Tankeløshed florere og udbredes gennem Aviser og Tidsskrifter, gennem Radio og Film.

Det vilde være uretfærdigt uden videre at forkaste alle de Strømninger, som er oppe i Tiden. Det er ogsaa temmelig let at skelne imellem, hvad der er livskraftig Nyskabelse, og hvad der blot er Svækkelse. Sikkert er det, at der er meget sundt i den Nøgtternhed og praktiske Sans, hvormed den nye Generation ser paa Livet. Der er bl. a. en Tendens til at fremme Hensigtsmæssigheden i Menneskelivet, og det er en Tendens, som vi kan tage

imod med aabne Arme, thi den giver Forstand og Vilje Forsæde.

Vi vil derfor ikke fælde nogen almindelig Dom over vor Tid. Men vi vil advare og minde om, at enhver af os er med til at gøre Tiden til det, den bliver.

Der var Tider, da Tendensen gik i Retning af Sværmeri og Romantik, hvorved den menneskelige Tanke blev sløret og sløvet. Denne Fejl lider vor Tid ikke af. Lad os gribe vor Tids nøgterne og hensigtsmæssige Tendens, og lad os føre den konsekvent igennem.

Vor katholske Moral lærer os jo netop at se paa Livet med klar Tanke, spørge efter Livets Maal og saa rette vore Handlinger hensigtsmæssigt imod dette vort Maal.

Men allerede som Samfundsborgere vil vi højt skatte vor katholske Moral (megen saakaldt »kristen Moral« er desværre en Del anløben; derfor siger vi fortrinsvis *katholsk Moral*).

Thi: naar Moralen bryder sammen, bryder Samfundet sammen.

Naar Moralen styrkes i et Folk, da styrkes Samfundet.

C. B.

Livet efter Døden.

Sjælens Natur er udødelig. Den er indrettet paa at fortsætte sin Tilværelse i Livet efter Døden, — hvis da Gud ikke tilintetgør den. Hvad vil Gud gøre?

Hvordan skulde vi være i Stand til at vide det? — Det er Tvivlerne, der spørger saaledes.

Ja, lad os endelig være forsigtige i vore Slutninger, men dog alligevel ikke stikke Hovedet i Busken. Hvad Gud vil gøre, er det nok muligt for os at vide noget om; vi kan slutte os til det af det, Gud har gjort og stadig gør, og af det, Gud har sagt os.

Gud plejer nemlig ikke at tilintetgøre, hvad han een Gang har skabt. — Hele den moderne Fysik er bygget paa denne Grundtanke, som Fysikerne rigtigt nok udtrykker lidt anderledes: Stoffets Masse er konstant, d. v. s.

intet Stof bliver borte; Energiens Mængde er konstant, d. v. s. Verdensaltets Energisum forandres ikke. »Stof og Kraft« er de to Størrelser, som stadig omformes, men dog aldrig øges eller mindskes. Gud bliver ved med at opholde dem under stadig nye Former. Men hvad Gud gør med det ringere, maa han ogsaa forudsættes at ville gøre med det højere, Sjælen.

Hvorfor skulde Gud gøre en Undtagelse netop med Sjælen? Vi ser ingen Grund dertil.

Men maaske Gud har en god Grund til at tilintetgøre Sjælen, som vi ikke kender! . . . Overfor denne Indvending maa vi give det bestemte Svar: Nej, langt fra! Tværtimod! Vi ser gode Grunde, der forbyder Gud nogensinde at tilintetgøre en Menneskesjæl.

Hvad er Sjælens Liv? — Kun et »Pust i Sivet«? Kun et Meteorglimt uden synderlige, paaviselige Følger? — Nej, Sjælens Liv graver dybe Spor baade indadtil i selve Sjælen og udadtil i Omverdenen.

At leve er at elske: Det er smukt sagt, og det er sandt, men tillige grusomt, hvis nu det, man elsker, aldrig kan opnaas. Og saadan er det virkelig her i vort jordiske Liv: Vi glædes ved Skønheden, og den visner for vore Øjne; vi anspænder vore Aandsevner for at granske Tilværelsens Dybder og finder kun Stykværk: vi knytter os til et medfølelse Menneskehjerte og ser os skuffede eller dog adskille; ja, endog den ædle Stræben efter vor Sjæls Fuldkommengørelse støder uophørlig paa vore egne Mangler og Brøst. Alt dette belyser en Rift, et dybt Saar i Sjælen. Paa den ene Side vor Higen og Stræben efter ædle, høje Maal — paa den anden Side Umuligheden af at naa dem. Vi anstrenger os, men forgæves; vi vansmægter af Tørst efter Fred og Ro og Lykke, men Lykken viger stadig tilbage, naar vi vil gribe den; og det værste er, at vi skuffes med Nødvendighed, uden Haab om, at det nogensinde kan blive anderledes, dersom der efter dette intet andet Liv var muligt. Kan det tænkes, at en uendelig kærlig og vis Skaber med velberaad Hu har anlagt Sjælen til Pine, til uundgaaelig Ulykke? . . . At stille Spørgsmaalet er at besvare det. Guds Godhed forbyder Skaberen at tilintetgøre

Sjælen; Gud vil opfylde dens Evighedslængsel, medmindre Mennesket selv har ødelagt sin evige Lykke.

Livet medfører mangehaande Forviklinger mellem de enkelte Menneskeskæbner. Men under alle Omskiftelser lever der i os en fast Forvisning om, at alle Forhold til syvende og sidst vil blive ordnet retfærdigt. Denne Retfærdighedssans oprøres i os, naar Retten forfølges, og Uretten triumferer. Hvorfra kommer dette uvilkaarlige, uafviselige Krav om Ret og Retfærdighed? Vi har det ikke fra vore Iagttagelser her i Livet; disse gaar nemlig i den stik modsatte Retning. De er snarere et Fingerpeg ud over dette Liv. Eller er det ikke saadan, at vort Blik støder paa Uretfærdighed, hvorhen det end vender sig her paa Jorden? Ser vi ikke Menneskehedens Velgørere korsfæstet og begravet, mens Vantro og Ondskab ustraffet kan gøre Oprør imod Gud? Voldsmænd omstøder Ret og Orden; Røvere, Mordere, Ægteskabsbrydere, Forførere flotter og hygger sig ved bugnende Tafler, mens Troskab og Guds frygt og Hæderlighed ligger og fryser i Pjalter udenfor. Og det skulde aldrig blive anderledes? Morderens og hans uskyldige Offers Skæbne skulde blive den samme: fuldstændig Udslettelse? Kejser Nero og Apostlen Paulus skulde ligestilles . . ? Nej, svarer vi med den hellige Bernhard, er der en Gud til, da er han en retfærdig Gud, og er Gud retfærdig, da gives der en udødelig Sjæl.

Af disse Grunde kan Gud ikke tilintetgøre Sjælen; ellers vilde han ophøre med at være Gud. J. Wo.

Fra den vide Verden

DEN HELLIGE FADER BESØGER VATIKANETS RADIOSTATION.

Den hellige Fader har aflagt Besøg paa den ny Radio-station i Vatikanets Haver. Hans Hellighed var ledsaget af Senator G. Marconi, Stationens Bygmester, og Pater G. Gianfranceschi, S. J., Vatikanstadens Guvernør, Professor Serafini,

og dens første Ingeniør, Momo; Grev Pacelli var ogsaa til Stede. Paven var livlig interesseret i de forskellige Apparater. Senator Marconi forklarede dem. Derefter gik Paven og de nævnte Herrer en lang Spadseretur og fik sig en lang Samtale. Samme Aften modtog Pater Gianfranceschi sin Udnævnelse til første Direktør for den pavelige Radiostation, underskrevet af Hans Hellighed selv. Hvorvidt Paven ved Stationens Indvielse gennem Radioen vil tale til hele Verden, eller om dette først vil ske ved en anden festlig Lejlighed, vides endnu ikke. Eet er sikkert: Radiostationen aabnes i sidste Halvdel af Oktober.

EN BANEØYDER.

Den 27-aarige spanske Markis de Viana har under Studiet af Leo XIII's berømte Encyklika »Rerum Novarum«, faaet en udmærket Idé, som han har omsat i Praksis: Han har overladt den katholske Agrarforening i Avila 12,355 Hektar Land ved Solosancho. Mod en ringe Forpagtningsafgift kan Kolonister faa Jord her. — Markis'en er forhenværende Marine-løjtnant og har været med i Krigen mod Abd el Krim. Han tilhører en af de fornemste spanske Familier og har Masser af Titter. Hans store Gave har — i Betragtning af den latterlig lille Forpagtningssum — vakt mægtig Opsigt i hele Spanien og svær Kritik i de aristokratiske Lag. Det juridiske Dokument er undertegnet af Præsidenten for den katholske Agrarforening i Avila, Sognepræsten, Markis'en og Direktøren for Social Aktion. Indflytningsdagen blev en Festdag. Den tilstedeværende Arbejdsminister opfordrede de nye Forpagtere til ikke at skuffe Markis'ens Tillid og huske, at hele Spanien var interesseret i dette Arbejde, særlig de store Grundejere. Et heldigt Resultat af dette Kolonisationsarbejde vil være af Betydning for alle spanske Agrarer. Ogsaa i politisk Henseende betyder det noget — særlig hvis der kommer mere af samme Slags; Kommunismen har kun fundet ringe Tilslutning hos Landbefolkningen.

EN ENGELSK VIDENSKABSMANDS KONVERSION.

Fra London meddeles, at den bekendte Matematiker M. E. Taylor Whittacker nylig er blevet optaget i den katholske Kirke. Han er Dekan for Fakultetet for de skønne Kunster

ved Universitetet i Edinburgh. Han var en Tid Præsident for irsk matematisk-astronomisk Samfund og er for Øjeblikket Præsident for Matematikerforeningen i London.

ET EKSPERIMENT.

New York. Katholske Blade fortæller om en Festlighed, som fandt Sted den Dag, et af de store industrielle Foretagender: Columbia Conserve Company, havde eksisteret i 13 Aar. Mr. Hopgood og hans to Brødre, Selskabets Eneindehavere, overdrog ved denne Lejlighed 50% af Firmaets Aktier til deres Arbejdere. Firmaet beskæftiger 150 Mennesker, og Om sætningen var forrige Aar 1,600,000 Dollars. Alle, der var ansat i Firmaet, fik Aktierne kvit og frit, da disse var Udbytte af Forretningsoverskud. Meningen med det hele er at gøre dem, der arbejder for Firmaet til Parthavere i Foretagendet. Yderligere faar hver gift Mand 50% mere i Gage end en ugift. For hvert Barn gives der et Tillæg af 2 Dollars pr. Uge. — Det er et Eksperiment. Hvis det lader sig gennemføre, vil sikkert flere Firmaer vove Forsøget. I alle Tilfælde ved man en Del om, at Flid og Arbejdslyst er vokset en hel Del i Columbia Conserve Company.

MARSKAL JEN-HSI-SHAN BESKYTTER MISSIONEN.

(Kina.)

Nordhæren, hvis Fører er den saakaldte Mønster-Guvernør for Schansi, Jen-Hsi-Shan, befinder sig endnu i Nabo-provinsen Honan. Som altid i saadanne Tilfælde blev Kirken og Missionens Bygninger benyttet som Kvarter. En Missionær henvendte sig til den apost. Vikar i Schansi, Marskallens Provins, og bad ved hans Mellemkomst om at faa Missionsbygningerne befriet for Besætningen. Allerede den næste Dag kom Svaret: I Betragtning af den katholske Kirkes store Fortjenester og i Bevidstheden om de store Velgerninger, som den katholske Kirke stadig udøver, havde han (Marskallen) givet Befaling til at rømme alle Missionspladserne. Den katholske Mission skulde overhovedet ikke faa nogen Grund til at klage over Tropperne.

Missionsstationerne blev virkelig straks rømmede, og Kommandanterne fik en tilsvarende Instruktion m. H. t. Fremtiden. Medens den katholske Kirke i saa mange Egne i Kina

er hjem søgt af virkelige Forfølgelser, lever den katholske Mission i Schansi i fuldkommen Fred. Man haaber, at Jen-Hsi-Shan ogsaa engang vil blive Katholik. Et af hans Børnehjem tilhører den katholske Kirke, en af hans Søstre har studeret i en Missions-skole, og en af hans Slægtninge lod sig døbe paa Dødslejet.

KINA INDFØRER TVANGSÆGTESKAB.

ET REGERINGSDEKRET. LOANFUS PIGER MAA GIFTE SIG — ELLER GAA I FÆNGSEL.

Efter en Meddelelse i kinesiske Blade og kristelige Missionsorganer er der i Kina altfor mange ugifte. Folketællingen fra 1929 udviste, at der alene i Provinsen Loanfu findes 20,000 ugifte Kvinder og 120,000 Ungkarle. For at gøre en Ende paa denne katastrofale Tilstand har Regeringen for Provinsen Loanfu besluttet at indføre Tvangsægteskab for alle giftefærdige Kvinder. Ifølge det nye Dekret skal enhver Kvinde i Provinsen Loanfu gifte sig efter en vis Aldersgrænse. Kvinder, der modsætter sig dette nye Dekret, vil paadrage sig strenge Fængselsstraffe. For det tvungne Ægteskab skaanes kun saadanne, som er uskikkede til ægteskabeligt Liv, og Medlemmer af en kristen Missionsorden.

Saa vidt de kinesiske Pressemeddelelser. Tilbage bliver Spørgsmaalet om, hvorledes Ungkarlene i Provinsen Loanfu vil stille sig til Regeringens nye Dekret, nu, da de paa een Gang er bleven Genstand for Frierier. Det fremhæves, at den kinesiske Kvinde ligesom sin europæiske Søster ingenlunde er utilbøjelig til hurtigst muligt at ty ind i den lykkelige ægteskabelige Havn, og de mange Midler, der findes til at vinde en Mand, bliver ikke anvendt mindre virkningsfuldt af Kinas skønne end af deres europæiske Søstre. Ikke desto mindre kan Kinas Døtre kun sjældent glæde sig over et positivt Resultat. Dette er nu ikke ensbetydende med, at den gule Races Ungkarle principielt undgaar den ikke altid ubehagelige Ægtepagt! Der er en anden Vanskelighed. De sidste 10 Aars rystende Begivenheder har betaget det kinesiske Folk Muligheden for produktiv Udvikling. Vedvarende Anarki, Nød og Vandkatastrofer forarmer Folket, og den næsten evindelige Borgerkrig tvinger Kinas Mænd til at beskæftige sig med andre Ting end det ægteskabelige Problem. »Naar der her-

sker Fred i Landet, saa vil vi ogsaa igen tænke paa Hymens Lænker,« erklærede en af Loanfus 120.000 Ungkarle og sluttede sit Interview med Ordene: »Saa længe Anarki og Hunger derimod fejrer Triumfer i Landet, kan ingen af os tænke paa hyggelig Familielykke, idet vi jo aldrig ved, hvad der i Dag eller i Morgen kan ske med os, vore Hustruer og vore Børn . . .«

DE INDISKE TEMPELSLAVINDER.

Maharadschaen af Travancore, Indien, har befalet, at der ikke længere maa være Tempelslavinder (Devadasi). Dermed er der sat en Stopper for Prostitution i Ly af Religionen. Bladene fremhæver Fyrstens raske Handlemaade: Det er en Mand, der bygger op — i Modsætning til alle de mange, der for Øjeblikket driver Propaganda, raaber op og river ned.

Fra Livsanskuelsernes Slagmark i Mellemeuropa.

Katholikerne har haft deres store Møde i Münster, Rhineggenes protestantiske Kredse deres i Saarbrücken. Det virker helt velgørende at se, at Deltagerne i dette sidste ikke — som saa mange »renlivede« Protestanter — er optraadt udæskende eller har indladt sig paa nogen Art af Polemik overfor det saakaldte »romerske Magtbegær«. De har udelukkende drøftet det langt nærmere: Nødstilstanden i deres egen Kirke, som indefra trues af opløsende Kræfter, udefra af de bolschevikiske Jordrystelser.

Det er ikke Farisærhovmod, der lægger os disse Ord i Munden, som om vi var hævet over Nødstilstand i vor Kirke. Ak, vi ved kun alt for godt, at ogsaa vi Katholiker staar midt i Kampen mod Tidens fjendtlige Magter, har vore Tab og Nederlag. Og den, der ikke ved Besked herom, behøver blot at gennemblade Dr. Algermissens nyeste Piece »Fritænkerne, Arbejderne og Kirken« — ogsaa for os er Problemerne: »Kirken og Folket«, »Kirken og den sociale Nød« levende Virkelighed.

Men vi vender os mod de Protestanter, for hvem Rom endnu er Fjenden og tilraaber dem: »Det er ikke mod Rom, ikke mod Katholikerne, I skal gøre Front! — Tværtimod. —

At der endnu er forblindede eller snævertsynede Menne-
sker inden for den tysk-protestantiske Kirke, derpaa tyder
de Ytringer, som for nylig er fremkommet i et protestantisk
Skrift, som slaar Alarm i Anledning af, at en Del katholske
Nybyggere har slaaet sig ned i det protestantiske Ostoder-
land. — Som om der paa dette Grænseskilt stod skrevet:
»Katholiker forbydes Adgang«. Begrundelsen for dette
Alarmsignal er en Fornærmelse mod hver tysk Katholik,
ja, en Uretfærdighed: »Naar Befolkningen i Ostoderland
bekender sig til den evangeliske Lære, vil den bedst kunne
løse sin nationale Opgave«.

Protestanternes nationale Aand! Vi mistænker ikke
Redaktører og Medarbejdere ved de protestantiske Blade,
som hæver »den lutherske Troshelt Gustav Adolf« til Sky-
erne, for Mangel paa Nationalfølelse, men Logiken? —
For længst har den objektive Historieforskning aabnet
manges Øjne for, at Svenskekongen var en af dem, der
bidrog mest til at gøre det af med Tysklands Kraft og
Enhed. — Og vi vil raade dem til at udvise større For-
sigtighed og mere Kritik, naar de omtaler ham som »Tysk-
lands Befrier«. For Resten bør man anvende den samme
Borgmesterdyd overfor en vis protestantisk Præst, som vir-
ker i Spanien og fortæller upaalidelige Historier om spansk
Overtro, Spaniernes Tilbedelse af Jomfru Maria som en
Slags hedensk Gudinde, medens Christus tilsidesættes!

Gives der ikke snarere for Øjeblikket prote-
stantiske Kredse, hvor man kan tale om Tilside-
sættelse, hvor det regnes for god Theologi at re-
ducere den guddommelige Frelser, den anden
Person i Treenigheden, til et blot og bart Men-
neske?

En munter Guerrilla — det er noget for den sociali-
stiske Presse. Ganske vist holder den ikke af, at man kalder
den religionsfjendtlig — Religionen er jo en Privatsag. Men
et lille Naalestik nu og da. Som naar »Rheinische Zeitung«
i Anledning af de kanadiske Martyrs Kanonisation til-

lader sig følgende Aandrigheder: »Et dybt følt Savn er afhjulpet, det praktiske og det fordelagtige Resultat er naaet. Amerikanerne kan nu faa Vidunderkursteder i selve Amerika, hvor amerikanske Helgener kan praktisere med langt større Kraft (efficiency) end deres europæiske Kolleger.«

Naturligvis maa »Vorwärts« ogsaa med — med et Par Giftstik — om end ikke saa ofte som den rinske Kollega. Skade, at det undertiden løber med Limstangen, som da det vidste at berette om den bigotte katholske Præstestand, der forhød »Gasbelysning« — og saa var Jesuiterkollegiet det første, der fik det installeret. Naturligvis serverede Rheinische Zeitung straks Berlineranden.

I det »røde Wien« (med spærret Skrift i »Vorwärts») holdt Verdensligaen for Sexualreform et Møde, paa hvilket Magnus Hirsfeld sammenfattede Maalet for dette Forbund, der kæmper for »Menneskehedens sexuelle Befrielse«, i følgende tre Punkter: 1) Overblik over Videnskabens Standpunkt m. H. t. det menneskelige Drifts- og Kærlighedsliv, 2) Kontakt med alle, der kæmper for sexuel Befrielse, 3) Anvisning paa Midler hvorved de indvundne Erfaringer kan føres ud i Praksis.

Naa — der blev sagt mange fornuftige Ting paa denne Kongres. Saaledes da Professor Tandler ombyttede Themaet: »Bolignød og Socialform« med »Boligreform og Sexualnød«. Alle de mange sociale Brøst, deriblandt ogsaa Bolignøden, giver Sexualreformmændene et godt Propagandamateriale. Vi maa sætte alt, hvad vi ejer af Menneskekærlighed og Kløgt, ind paa at fratage dem dette — ved at være med i Arbejdet for bedre sociale Tilstande.

Men vi er af en anden Aand end Sexualreformmændene, som proklamerer »de sexuelle Menneskerettigheder«, end Dr. Goldscheid, der ynder at omtale den gammeldags Kønsmoral med Beskyttelse af Ægteskab og Familie som »Herremoral« og »Kvindeslaveri«.

Det næste Møde skal være i det blodrøde Moskva. Forhaabentlig faar Deltagerne i dette endelig engang Lejlighed til at se deres Maximer i Renkultur. Forhaabentlig ikke »Potemkinfilmen« om igen. Vi mener: Forhaabentlig ikke kun Kulissernes Forside — men et Kig bag Kulissernel

(»Katholische Korrespondenz«, Münster.)

80 Aars katholsk Fremskridt i England.

England fejrer i disse Dage den 80-aarige Mindedag for det katholske Hierarkis Genoprettelse ved Pius IX. For de engelske Katholiker er denne Dato betydelig vigtigere end Katholikernes Emancipation. Katholikerne var nemlig dengang saa faa, at deres politiske Emancipation var meget ringe. Ikke paa det politiske Omraade, men paa det rent religiøse gjorde den katholske Kirke i England 20 Aar efter Emancipationen vældige Fremskridt, og dette kom ganske uventet. I Løbet af det korte Tidsrum fra 1845—50 skete der Begivenheder af en saa vidtrækkende Betydning, at den engelske Kirkes Karakter blev fuldstændig forvandet og umiddelbart førte til Hierarkiets Genopstaaen. Det første Stød til denne Genfødselse, som Wiseman havde drømt om, var Newman's Konversion. I den følgende Tid blev de engelske Industriegne oversvømmet af irske Katholiker, som paa Grund af den treaarige Hungersnød var blevet drevet bort fra deres Hjemstavn. I Løbet af fem Aar blev Englands katholske Befolkning fire Gange saa stor, som den havde været. Denne uhyre Tilvækst i Forbindelse med et større Antal Konversioner bestemte Pave Pius IX til at genoprette Hierarkiet. Der er næppe noget andet Land, hvor den katholske Kirke har haft en saa omfattende og hurtig Udbredelse i Løbet af saa kort en Tid som i England. Manning gjaldt endnu som den engelske Kirkes sikre Støtte; mange af de Familier, der nu er de førende indenfor Kirken, havde endnu ikke begyndt at tage nogen aktiv Del i det katholske Liv. Ierne, som paa Grund af Hungersnøden var flygtet fra deres Hjemstavn, forstod næppe et Ord Engelsk. Flygtningenes Børn døde i Titusindtal; overalt, hvor de kom hen, bragte de den saakaldte Hungerfeber med sig; talrige Præster, der tog sig af dem, og endogsaa en Biskop faldt som Ofre for denne Sygdom, og alligevel var det disse Flygtninge, som mest af alt bidrog til Englands katholske Genfødselse; det var kun ved deres Hjælp, det igen blev muligt at bygge Kirker for de fattiges Skillinger. Endnu i vore Dage finder man det største Antal samlede Katholiker i de Bjergværks- og Industriegne, hvor Ierne først slog sig ned. Genfødselsen greb da om sig med vidunderlig Hurtighed. I de sidste 30 Aar alene er Antallet af Kirker, Præster og Ordenssamfund steget med 50 %. Paa den anden Side bragte Konvertiterne Kirken et tidsmæssigt, socialt og intellektuelt Fremskridt. Halvdelen af de nyopførte Kirker skyldes deres Iver, men Hovedfortjenesten tilkommer Kardinal Wiseman,

som frejdigt anmodede den hellige Stol om Hierarkiets Genoprettelse, og som mest af alle bidrog til at kræve Konvertiternes Sammensmeltning med den katolske Organisme.

St. Elisabeths Hospitals 25 Aars Jubilæum.

Hospitalets smukke Portal.

Søstrene paa vore Hospitaller arbejder i det stille, næsten i det skjulte. Der tales ikke meget om deres Arbejde, men til Gengæld er deres Gerning rig paa Velsignelse. Selv om vi ikke taler saa meget om det, saa er vi dog alle lykkelige over de mange, opofrende Søstre, som udfører deres betydningsfulde Gerning midt iblandt os. Der er intet, der prædiker som det gode Eksempel. Der er ingen, der kæm-

per for Christi Sag som de, der lever hans Liv efter i Selvfornægtelse og Opofrelse. Ikke mindst i vore Dage, hvor saa store Magter kæmper imod Kristendommen, maa vi være glade for den stille, men stærke Magt, som Søstrenes Barmhjertighedsarbejde er.

Alt, hvad der her er sagt, gælder ikke mindst om St. Elisabethssøstrene, hvis Hospital jubilerer. Vi bringer Forstanderinden og alle hendes Medhjælpere vor hjertelige Lykønskning. Maatte Gud ogsaa i Fremtiden velsigne den store, smukke Gerning, som udføres bag Hospitalets Mure.

St. Elisabeths Hospital blev indviet d. 30. Oktober 1905. Hospitalet er opført af St. Elisabethsøstrene og ejes af disse. Det har i de 25 Aar været ledet af Sst. Elisea fra 1905 til 1920, af Sst. Albana fra 1920 til 1924 samt fra $\frac{1}{3}$ 1924 af den nuværende Forstanderinde Sst. Edeltrudis.

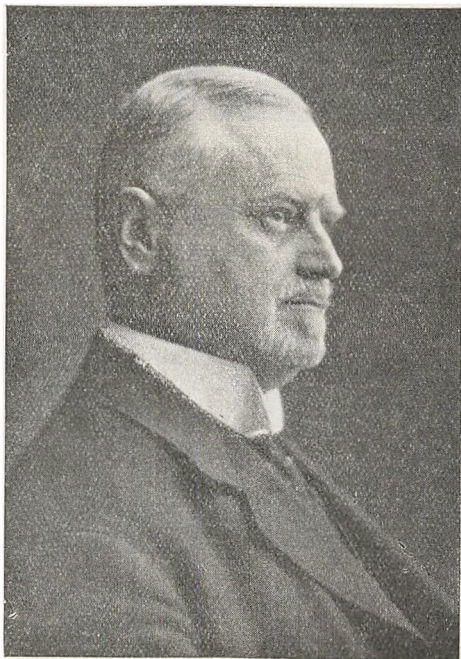
Hospitalet blev fra Begyndelsen delt i 3 Afdelinger, en kirurgisk-medicinsk Afdeling, Øre-, Næse- og Halsafdelingen samt en Øjenafdeling. I 1922 deltes den kirurgisk-medicinske Afdeling i to, en kirurgisk og en medicinsk Afdeling med hver sin Overlæge. I de 25 Aar, Hospitalet har bestaaet, har der været behandlet c. 19000 Patienter.

Søster Edeltrudis er født i Puschene i Schlesien d. 6. Jan. 1865. Hun indtraadte i Elisabethsøstrenes Kongregation i 1889. Som ung Søster kom hun til Berlin, hvor hun snart udmærkede sig ved sin Dygtighed. Noget senere blev hun sendt til Norge, hvor hun virkede som Operations-søster i Trondhjem. Efter St. Elisabeths Hospitals Indvielse kom hun til at virke her som Operationssøster under Dr. Ernst. Senere blev Søster Edeltrudis Forstanderinde paa Kastanievej og ledede den ambulante Sygepleje. Hun lærte adskillige Familier at kende og vandt sig snart mange Venner. I 1924 vendte hun tilbage til St. Elisabeths Hospital som dets Forstanderinde. Hun kan nu se tilbage paa en Række Aars frugtbart Arbejde.

Det store Hospitals Forstanderinde er jævn, beskeden og fordringsløs. Hun deltager i alt Arbejde, om det saa er Pigernes Arbejde i Vaskekælderen.

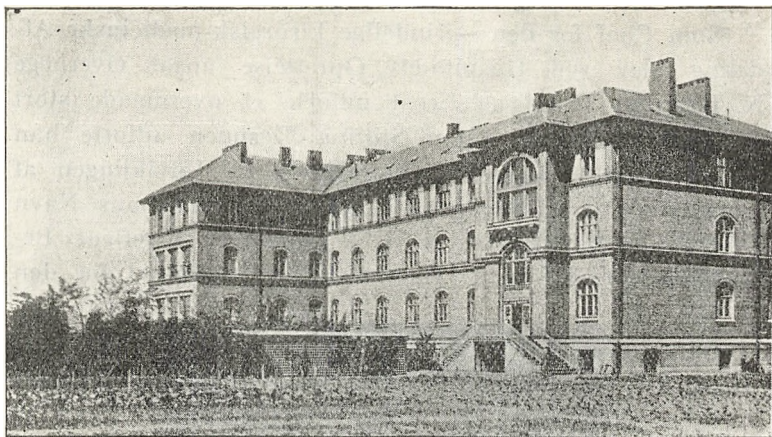
Ved sit milde og venlige Sind har hun gjort sig afholdt af alle.

Som Chef for den oprindelige kirurgisk-medicinske Afdeling blev ved Hospitalets Oprettelse ansat Overlæge N. P. Ernst. Overlæge Ernst udførte et overmaade stort og dygtigt Arbejde i denne Stilling. Desuden udførte han et betydeligt Arbejde for Indførelsen og Udviklingen af Lysbehandling af kirurgisk Tuberkulose, og hans Navn vil altid være knyttet nøje til Arbejdet for Kræftens Bekæmpelse her i Landet. Han var Foregangsmand for den

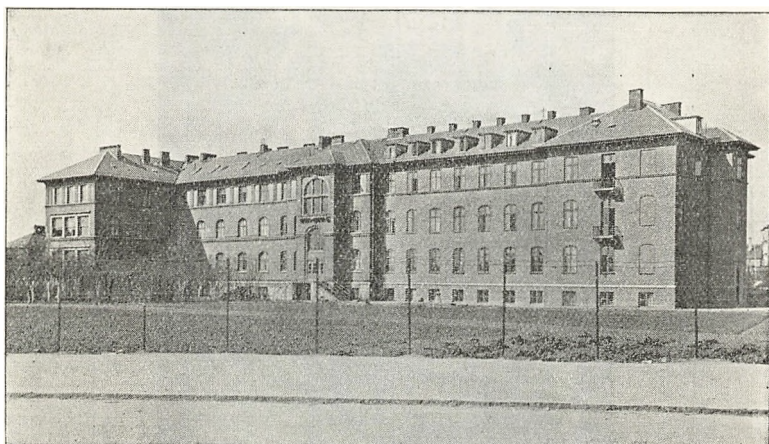

Afd. Overlæge N. P. Ernst.

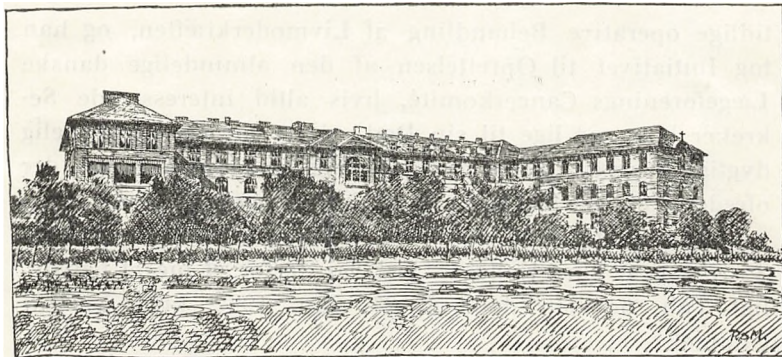
tidlige operative Behandling af Livmoderkræften, og han tog Initiativet til Oprettelsen af den almindelige danske Lægeforenings Cankerkomité, hvis altid interesserede Sekretær han var lige til sin Død. Han var en ualmindelig dygtig Operator, og en overordentlig omhyggelig Læge, der ofrede alle sine Kræfter paa at hjælpe sine Patienter. Han var ualmindelig afholdt saavel af disse som af Hospitalets Søstre og af sine Kolleger. Det var derfor et meget betydeligt Tab, da han døde d. 27. Jan. 1922, knap 54 Aar gammel.

Den oprindelige Hospitalsbygning, set fra Syd.

Hospitalet, set fra Syd, efter Udvidelsen i 1924.

Tegning af Hospitalet med den nu paabegyndte nye Fløj, set fra Syd.

Efter Overlæge Ernst's Død skænkede Patienter og Venner Hospitalet et smukt Maleri af Overlægen, udført af Maleren Knud Larsen. Maleriet hænger paa Operationsgangen som et varigt Minde om St. Elisabeths Hospitals første Overlæge.

Efter Overlæge Ernst's Død blev hans Afdeling som anført delt i to. Som Chef for den kirurgiske Afdeling ansattes nuværende Professor, Dr. med. S. Kjærgaard. Efter at have udført et stort og meget paaskønnet Arbejde for Modernisering af den kirurgiske Afdeling overtog Overlæge Kjærgaard i 1924 Chefsposten paa Sundby Hospital, og den kirurgiske Afdeling paa St. Elisabeths Hospital blev da besat med den nuværende Overlæge Frode Rydgaard.

Den nyoprettede medicinske Afdeling blev ved Delingen i 1922 besat med den nuværende Overlæge, Dr. med. Th. E. Hess Thaysen.

Hospitalets Øjenafdeling blev fra 1905—1913 ledet af nuværende Professor, Dr. med. K. K. K. Lundsgaard. Fra 1913 har Øjenafdelingen været ledet af den nuværende Overlæge, Dr. med. H. Rønne.

Øre-, Næse og Halsafdelingen har siden Hospitalets Oprettelse været ledet af den nuværende Overlæge Sophus Bentzen, der saaledes fejrer 25 Aars Jubilæum for sin Ansættelse.

Overlæge Bentzen har gennem de 25 Aar ledet sin Afdeling med stor Dygtighed og er desuden ved sin Elskværdighed og Menneskelighed i lige Grad afholdt af Patienter, Søstre som af Læger.

Da St. Elisabeths Hospital blev opført i 1905 havde man allerede indrettet Bygningerne med senere Udvidelser for Øje, ligesom man havde sikret sig tilstrækkeligt Grundareal hertil. Hospitalsbygningen blev opført efter Tegning af Arkitekt Emil Jørgensen og bestod af en fremtidig Midterfløj, der indeholdt Hovedopgang, Kontorværelser og Operationsstuer, samt den ene Sidefløj.

I 1924 udvidedes Hospitalet, idet man opførte den manglende Sidefløj efter Tegning af Arkitekt J. Tidemand-Dal. Den nybyggede Fløj bestod af 3 Etager, foruden Kælderrum og Tagetage. I Kælderen findes Røntgenklinik,

Lysklinik samt Badeanstalt, Stueetagen er reserveret Søstrene, medens 1ste og 2den Etage i den nye Fløj er Sygeafdeling for henholdsvis den kirurgiske og medicinske Afdeling. I den nye Fløj findes endvidere en Patientelevator til Sygetransport. Pengene til denne Elevator skaffedes ved en paa Hospitalet under Hds. kgl. Højhed Prinsesse Helenas Protektion i 1924 afholdt Bazar.

Korridor gennem gamle og nye Del af Hospitalet.

Samtidig med Nybygningen foretoges en Del Forandringer og Nyanskaffelser til Hospitalet, saa at dette nu fremtræder i fuldt moderne Form. Paa 2den Sal er der indrettet et Laboratorium, og Stuen ved Siden af er Undersøgelsesstue for den medicinske Afdeling. I den gamle Fløj er tre Enestuer, en paa hver Sal, indrettet til Kandidatværelser, og Hospitalet har siden 1. Jan. 1925 3 Lægekandidater med bunden Vagt. I Stuen er den tidligere fælles Operationsstue for Øje- og Ørespecialisterne over-

ladt alene til Øre-, Næse og Halsafdelingen, og der er indrettet en ny Operationsstue for Øjenafdelingen.

I 1929 foretoges en Ombygning af den store Operationsstue paa kirurgisk Afdeling, der byggedes endnu en Patient-elevator i en dertil beregnet Skakt i den gamle Fløj, Køkkenet moderniseredes, ligesom der anskaffedes et stort Fryserum.

For yderligere at forbedre Hospitalet og skaffe Plads til Hospitalets stadig voksende Klientel er der i indeværende Aar planlagt og allerede paabegyndt en ny Udvidelse, idet der efter Tegning af Arkitekt P. Staffeldt Matthiesen bygges en Fløj ud fra den i 1925 opførte Bygning. Nybygningen indrettes for en væsentlig Del til Søsterbolig, og den af Søstrene nu beboede Stueetage vil da blive inddraget til Hospital, hvorved dette udvides med ca. 20 Senge.

I 1928 paabegyndtes en Udsmykning af Hospitalets Vestibule og store Trappeopgang med Fresco-Malerier over Motiver fra den hellige Elisabeths Historie. Ny Carlsbergfondet har velvilligst bekostet denne Udsmykning. Hospitalet staar i stor Taknemmelighedsgæld til Ny Carlsbergfondet for den storslaaede Gave og til Kunstmaler Jais Nielsen for den store Interesse, han stadig viser Opgaven, som løses med den største Dygtighed.

Hospitalet har haft den store Glæde at modtage flere store Legater, hvis Renter skal benyttes til helt eller delvis frit Hospitalsophold for ubemidlede Patienter uden Hensyn til vedkommendes Trosbekendelse. Disse Legater er Grosserer Herman Eberts og Frues Legat, oprettet i 1919, Overlæge Ernst og Fru Margrethe Ernst's Legat, paabegyndt i 1913 og siden forøget, samt Grosserer August Plums Legat, oprettet i 1930.

Katholske Børn i katholske Skoler.

Den store Encyklika om den kristne Opdragelse, som N. U. har bragt i Oversættelse, minder blandt andet Forældrene om deres Pligt til at sørge for Børnenes katholske Opdragelse. Den hellige Fader taler til os med Overhyrdens Myndighed og Kærlighed til de smaa Lam; kraftigt og indtrængende forsvarer Pave Pius XI den opvoksende Slægts Ret til kristen Opdragelse og peger paa de voksnes Pligt til at lade de unge vederfares deres Ret.

Det er altsaa ogsaa herhjemme katholske Forældres Samvittighedspligt at sørge for Børnenes katholske Opdragelse paa en katholsk Skole. Her skal ikke siges noget ondt om de kommunale Skoler; men det gaar ikke an at lukke Øjnene for den Kendsgerning, at de, selv i bedste Fald, ikke er katholske, altsaa ude af Stand til at opdrage Katholiker. — Hvad gavner det Mennesket (Barnet!), om det end vinder hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl, sin Tro, sin Religion; naar Barnets Gudsforhold slet ikke kommer til Udvikling?

To Misforstaaelser, som synes at have været gængse i visse, ogsaa katholske Kredse, maa ryddes af Vejen:

I) Der er dem, der mener, at Børnene vilde lære mindre i katholske Skoler. Dette er en stor Fejltagelse. Den skriver sig fra, at man forveksler det ydre med det indre, Skolernes Bygninger, Indretning, Læremidler Elevantal o.s.v.; som er ydre, iøjnefaldende Ting, med deres Præstationer og Aand, noget, der ikke saa let lader sig maale og konstatere, fordi det her drejer sig om aandelige Værdier. — Men hvad siger Eksamenerne, den eneste, riglignok utilstrækkelige og ufuldkomne Gradmaaler, om Skolernes virkelige Ydelser? De siger, at de katholske Skoler herhjemme fuldtud staar paa Højde med de tilsvarende ikke katholske Skoler.

II) Andre er bange for de Ofre, som den katholske Skole vil paalægge Familiens Budget; de mener at kunne forsvare det overfor Børnene og deres egen Samvittighed at lade dem søge den billige Stats- og Kommuneskole. — Rent bortset fra, at Katholiker ogsaa paa de katholske

Skoler vil kunne vente en rimelig Hensyntagen til deres økonomiske Forhold (Moderation, hel eller delvis Friplads), vil det aldrig kunne forsvares at stille Børnenes religiøse Opdragelse a pari med Penge. Børnenes Religion er Forældrenes største Ofre værd. Ja, man kan være blind for den Sammenhæng, der bestaar mellem Forældrenes Ofre for Børnenes religiøse Opdragelse og den Trofasthed, Børnene senere i Livet udviser overfor deres Kirke. Har de nemlig i deres Ungdom hos deres Forældre oplevet og forstaaet Ofrets Værdi, vil de senere bevare en aldrig svigende Trofasthed og Hengivenhed for deres katholske Tro. Netop naar det koster Ofre, bør derfor katholske Forældre for Børnenes Skyld sende disse i vore katholske Skoler.

J. Wolfsberg S. J.

Et Raab fra Klippeøen.

»Jeg fornem ... at man skal være glad og gøre godt i sit Liv.«

Prædikerens 3, 12.

Kære Trosfælle.

Høsten er stor, og Arbejderne i Herrens Vingaard er faa. Overalt er der Brug for al den Arbejdskraft, som findes, derfor maa enhver gøre, hvad han eller hun kan; da vil Gud gøre, hvad Mennesket ikke kan. Alle Danmarks Katholiker maa netop i denne Stund gøre Alvor af det, som har været overvejet, nemlig at sende deres Skærv til den nye Kirke i Aakirkeby, paa Klippeøen. Især i denne Maaned, indviet til Rosenkransdronningen, skulde alle de, som elsker deres Rosenkrans, hjælpe til, at Rosenkrans-Kirken i Aakirkeby snart maa kunne opføres.

Kanske du ikke nu kan afse saa meget, som du gerne vil; men saa send hellere en Gang til.

Raabene fra det fjerne lyder ofte saa svagt, bliver ofte overhørt som noget os uvedkommende. Men mange har et mere modtageligt Øre og Hjerte og kan ikke vente, naar det gælder en Broder i Nød ... og det gør det netop her. Gud give, at dette mit Raab maa trænge frem til alle Hjerter. At alle — efter Evne — vil række deres hjælpende Haand ud, mere forlanger Gud ikke af dig, mere haaber vi paa Bornholm ikke af dig; men gør Alvor af det netop nu, det betyder saa meget ... og din Løn er stor i Himlen.

Gennem Postvæsenet eller gennem din egen Præst naar din Skærv frem til vor Sognepræst, Pastor Th. A. Zoetmul-

der i Aakirkeby. Hans ihærdige Arbejde iblandt os fortjener en Hjælp, som vi desværre ikke kan give ham, og en Tak, som vi bringer ham af hele vort Hjerte.

Jeg vil tage Afsked med Salomos Forjættelse: »Hvo som giver den fattige, skal ikke have Mangel.« (Ordsprog 28, 27.)

»Klippely«, Almindingen, Bornholm.

Hans W. Andersen,
Inspektør.

Fra Hovedstad og Provins

St. Albani Klub, Odense

afholdt sin 3dje Sammenkomst Tirsdag d. 14. Oktbr., og den fik et ikke mindre heldigt Forløb end de to tidligere Sammenkomster; over 100 Medlemmer havde givet Møde (hvilket Pastor Schindler fandt var et imponerende Tal).

Højærv. Pastor P. Schindler var Aftenens Foredragsholder, Emnet: Thor Lange. Man var egentlig betænkelig ved dette Emne, vilde det interessere alle Medlemmerne? Vor Frugt viste sig ubegrundet. Tilhørerne fulgte med Interesse Foredraget, der i alle Enkeltheder viste sig vel tilrettelagt, det fangede Tilhørerne fra først til sidst; det vilde fylde for meget at referere det udførligt her, men vi anbefaler andre katholske Foreninger at formaa Pastor Schindler til ogsaa at holde det for dem.

Aage Petersen takkede Pastoren for Foredraget og udtalte Haabet om, at det ikke maatte blive sidste Gang, Pastoren besøgte os i St. Albani Klub; ligeledes mindede Aage Petersen om Pakkefesten, der afholdes d. 5. Novbr., og som han haabede maatte faa rigtig stor Tilslutning, da Overskudet herfra skal være til en Julefest for Børnene; i øvrigt oplystes det, at Medlemsantallet fra den første til denne 3dje Sammenkomst var steget fra 60 til 90 Medlemmer, et virkelig fint Resultat. P.

Thomas a Kempis: Christi Efterfølgelse.

Næst efter den hellige Skrift er der sikkert ikke skrevet nogen mere betydelig Bog end Christi Efterfølgelse. Dens dybe og alvorlige, enfoldige og vise Tale ejer en saadan Kraft, at den, der opmærksomt lytter dertil maa gribes deraf. Der er Mennesker, der har begyndt et helt nyt Liv, efter at de havde lyttet til denne Tale. Den bør derfor findes i ethvert katholsk Hjem.

Vi omtaler denne Bog, fordi vi fra Katholsk Bogsalg har faaet Meddelelse om, at man nu kan faa Bogen — i den nye danske Oversættelse og det praktiske Format — i en Del forskellige Indbindinger, saa at enhver Smag maa kunne tilfredsstilles.

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften i St. Knuds Sal, Stenogade. 4 B. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver Adgang til alle Vintermøder (fra Oktober til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
28. Okt.	Kontorchef R. Berg.	Dante og Giotto (m. Lysbill.)
4. Nov.	Pater J. Wolfisberg.	Missionen i Japan.
11. —	Pater A. Menzinger.	Missionen i Kina.
18. —	Lærer H. Th. Kjærulff.	Jødisk Religion.
25. —	Pastor Knud Ballin.	En Rejse i Ægypten (m. Lysbill.).
2. Dec.	Pater Fr. Kùpferle.	Missionen i Indien.
9. —	Pastor Peter Schindler.	
16. —	Pastor Knud Ballin.	Juleskikke i forskellige Lande (m. Lysbill.).

St. Ansgars Kirke.

Søndag d. 26. Oktober. Kristi Kongefest. Kl. 10 Levitmesse. Kl. 5 Feslandag.

Lørdag d. 1. November. Alle Helgens Fest. Stille Messer: Kl. 6 $\frac{1}{4}$ (Kl. 7 bortfalder Messen) og Kl. 8. Kl. 10 Pontifikalmesse. — Aftenandagt Kl. 8.

Søndag d. 2. November. Gudstjenesten om Formiddagen som paa almindelige Søndage. Andagten med Prædiken og Procession holdes derimod ikke Kl. 5 men af Hensyn til Andagten paa Katholsk Vestre Kirkegaard først Kl. 8 Aften.

Jesu Hjerter Kirke: Hele Vinteren holdes Prædiken og Aftenandagt hver Søndag Kl. 6. P. Kùpferle S. J. holder en Række Prædikener om: *De omstridte Kapitler i det gamle Testamente.*

Danske Kvinders Katholske Forbund

Onsdag d. 29. Oktober Kl. 8 Aften i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, Foredrag. Herr Pater Wolfisberg:

Stadier paa Kvindens Livsvej.

Medlemmerne bedes møde talrigt. — Efter Foredraget Kaffebord.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en ung Mand til alt forefaldende Arbejde paa et Metalværksted, ogsaa Bygang.

af en Husbestyrerinde helst hos Gejstlige; en ung Pige (14 Aar); en Dame beder om Syning og Lapning i sit Hjem eller ude.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

26. Okt. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. 20. S. e. P.	2. Nov. 21. Sønd. e. Pintse.
27. Okt. M. Vigilie.	3. — M. Alle Sjæles Dag
28. — Ti. Simon og Judas, Apostle.	4. — Ti. Karl Borromæus.
29. — O. Ferialdag.	5. — O. Relikviefest.
30. — To. Ferialdag.	6. — To. Dag i Oktaven.
31. — F. Vigilie.	7. — F. Dag i Oktaven.
1. Nov. L. Alle Helgens Dag.	8. — L. Oktav af Alle Helgens Dag.

Ugens Messebønner.

26. Okt. S. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest (N.-M. 1130); 2. Søndagen (N.-M. 741). Slutningsevangelium: Søndagens (N.-M. 742).
27. — M. Vigilie (1122—958); 2. Gudsmoder ([90]—[94]). 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).
28. — Ti. Simon og Judas, Apostle (1124—959).
29. — O. Ferialdag (741—570); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]). 3. Efter frit Valg.
30. — T. Ferialdag (741—570); 2. og 3. som Onsdag.
31. — F. Vigilie (N.-M. 1127); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller Paven ([123,122]—[107]).
1. Nov. L. Alle Helgens Dag (1135—965).
- Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Rosenkranskirken.

- Alle Helgens Fest.* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt.
- Søndag den 2. Nov. er der ingen Andagt om Eftermiddagen.
- Alle Sjæles Dag.* Stille Messer fra Kl. 6. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ højtidelig Sjælemesse. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Bøn for de afdøde.

Katholsk Højskole.

- Tirsdag den 28. Okt. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. Kontorchef R. Berg: Kirken og Livet i Middelalderen. II. Dante og Giotto (med Lysbilleder).
- Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard.

- Søndag den 2. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Prædiken og Bønprocession paa Kirkegaarden.
- Alle Sjæles Dag (Mandag 3. Nov.) Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før Messen. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

Sakraments sogn.

- Systuen i Sakraments sogn genoptager sin Virksomhed Torsdag den 6. November fra Kl. 1 $\frac{1}{2}$ til 4. Den 2den Torsdag i hver Maaned holder Vincentsforeningen for katholske Damer Møde Kl. 1, Nørrebrogade 27, Opg. A, 1.

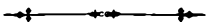
I sidste Nr. var Signaturet *Pet. Sch.* bortfaldet under Anmeldelsen af Hr. Hafstrøms Bog. *Red.*

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 44.

Søndag den 2. November.

1930

INDHOLD: Helgentanker om den hellige Kommunion. — Bibeltroens Krise. (II.) — Fra den vide Verden. — Lambeth-Konferencen! — Katolske Arbejdere i Frankrig. — Sælsomme Hændelser i Patagonien. — St. Vincents Kirke. — Korkconcerten i Sakramentskirken. — Fra Hovedstad og Provins. — Kommer at købe . . . — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Helgentanker om den hellige Kommunion.

Det virkede stærkt inspirerende paa Sognepræsten i Ars at tale til Børnene. Alle de klare Øjne, som saa alvorligt og opmærksomt var rettet paa ham, syntes at være lige saa mange aabne Porte, gennem hvilke han kunde skue ind i deres rene Sjæle. Aldrig taler Helgenen saa serafisk, som naar han gennemgaar Katekismen for sine kære Børn.

Efterhaanden som de store Skarer fandt Vej til Ars*), blev denne Katekismusundervisning en af Pilegrimmenes store Oplevelser.

Men ofte sad en af Sognepræstens Kapellaner, Pastor A. Monnin, iblandt Tilhørerne og skrev ned. Saaledes har man for Eftertiden kunnet bevare en hel Del af Helgenens dejlige Tanker.

---

*) Se: Cay Benzon: Sognepræsten i Ars.

Ganske vist kan disse enfoldige, dybe Tanker aldrig gøre den Virkning paa Læseren, som de gjorde paa dem, der hørte ham tale. Hans vidunderlige Personlighed gav Ordene en Kraft og Fylde, som det trykte Ord ikke kan gengive.

Det Emne, som Sognepræsten i Ars elskede over alt, var Alterens Sakramente. Det var lige meget, hvilket Udgangspunkt hans Forklaringer havde, paa en eller anden Maade havnede han dog næsten altid i dette Yndlings-emne.

Her er nogle af de Tanker, som levede i Helgenens kateketiske Prædikener om den hellige Kommunion. De har særlig Interesse derved, at de afspejler hans eget Sjæleliv.

Vor Herre har sagt: Alt, hvad I beder Faderen om i mit Navn, vil han give eder. Men aldrig nogen Sinde kunde vi finde paa at forlange hans egen Søn af ham. Hvad Menneskene aldrig nogen Sinde har kunnet finde paa, det har Gud i sin uendelig store Kærlighed til os virkeliggjort . . .

Uden den hellige Eukaristi vilde der ikke være nogen Lykke i denne Verden. Livet vilde ikke være til at holde ud. Naar vi modtager den hellige Kommunion, modtager vi vor Glæde og vor Lykke.

Gud har villet give sig til os i dette Sakramente. Derfor har han indgivet os en dyb og stærk Længsel, som her paa Jorden kun kan tilfredsstilles paa denne Maade.

Hvis vi ikke gaar til Kommunion, bærer vi os ad som et Menneske, der opholder sig i Nærheden af en Kilde og alligevel omkommer af Tørst. Han havde blot behøvet at bøje Hovedet. Eller vi er som et Menneske, der ejer et stort Skatkammer og dog lever i stor Fattigdom. Han behøvede blot at strække Haanden ud.

Den, der modtager den hellige Kommunion, taber sig i Gud som en Draabe i Havet. Man kan ikke længere skille dem ad . . .

Naar vi lige har været til Kommunion, og nogen vilde spørge os: »Hvad er det, du bringer med dig hjem,« saa kunde vi svare: Jeg bærer Himlen i mig.

Der var en Helgen, der sagde: Vi er Gudbærere. Det er sandt, men paa Grund af vor svage Tro forstaar vi ikke vor Lykke og vor Værdighed. Naar vi gaar tilbage fra Kommunionbænken, er vi lige saa lykkelige, som de hellige tre Konger vilde have været, om de havde kunnet tage Jesusbarnet med sig.

Naar vi hører Gud i vort Hjerte, burde vort Hjerte brænde. Disciplene fra Emmaus følte Hjerterne brænde i deres Bryst alene ved at høre Frelserens Røst. Men i Kommunionen modtager vi ham selv . . .

Naar du har modtaget den hellige Kommunion, føler du din Sjæl lutret og ren. Den bader sig i Guds Kærlighed. Man føler et usigeligt Velvære, en Litlighed, som strømmer igennem hele Legemet og meddeler sig til alle Legemets Dele. Det er Vor Herre, som forener sig med os, med Legeme og Sjæl.

C. B.

Bibeltroens Krise. (II.)

Den indre Hovedgrund til Bibeltroens Krise i vore Dage er vistnok det aldeles forandrede Syn paa Skriftens Inspiration, som har fortrængt tidligere Tidens Opfattelse. Den protestantiske Teologis Vej gennem de sidste 400 Aar efterligner her et Pendul, der under sine Svingninger fra sin Stilling yderst til højre er naaet ud yderst til venstre. Lignende Forskydninger kan ogsaa iagttages paa andre Omraader. »Tro alene« var Løsenet i Wittenberg paa Luthers Tid, »Kærlighed alene« i Stockholm under Søderbloms Ledelse. Her aabenbarer sig en Tendens til ensidige Standpunkter, der maa blive skæbnesvangre for den praktiske religiøse Livsførelse.

Da det kom til det sørgelige Brud i det 16. Aarhundrede, tog Luther den Bibel med som Moderkirken havde ejet siden Apostlenes Dage. Ser man bort fra de vaklende og selvmodsigende Anskuelser og Udtalelser om, hvad der overhovedet hører til den h. Skrift, og

om, hvordan den skal fortolkes, saa kan man sige, at Reformatorerne dengang ikke opgav den nedarvede Tro paa Skriftens Inspiration. Hvad betyder nu dette Ord? Ikke det, man i den senere Tid kunde læse i Aviserne om det. Begrebet indeholder derimod følgende Momenter: Et Menneske, altsaa et Væsen med Forstand og fri Vilje, og som bevarer disse Evner hele Tiden, tilskyndes af Gud ved en overnaturlig Paavirkning til at skrive en Bog. Under dens Affattelse modtager Forfatteren af den Helligaand en saadan Oplysning, at han klart og rigtigt indser og forstaar alt det, som Gud ønsker skrevet af ham. Ogsaa hans Vilje paavirkes og det i den Retning, at han trofast vil nedskrive netop det, som han under Guds Bistand har erkendt og forstaaet. Endelig faar han Hjælp til at finde det passende Udtryk og til ikke at fejle mod Sandheden. Hele denne indre Proces minder stærkt om, hvad der foregik i Profeterne, naar Gud benyttede dem som sit Talerør. Resultatet af dette Samarbejde mellem Gud og Mennesket er følgende: Gud er den egentlige litterære Ophavsmand til Bogen; den menneskelige Forfatter er kun hans Redskab; Bogen er Guds »skrevne« Ord til os, som Profeternes Prædiken var Guds »talte« Ord til Menneskene. Det var denne Opfattelse af Inspirationen, som var og er levende i den katholske Kirke, og som Reformatorerne tog med, da de forlod den.

I Løbet af det 17. og 18. Aarhundrede opstod nu i de protestantiske Kirkesamfund en aandelig Strømning, der søgte hen til en i Længden uholdbar Yderlighed. Lysten til overfor Moderkirken, der holdt fast ved Skriften og Arvelæren, at understrege den nye Lære om, at den hellige Skrift var den eneste Troskilde, fik mange protestantiske Teologer til at overdrive Guds Virksomhed under Inspirationen i den Grad, at den menneskelige Forfatter nærmest blev noget af en Skrivemaskine. Han var ikke længere et Redskab, som skulde bruge sine aandelige Evner under Arbejdet. Denne Retning antog saa urimelige Former, at man kunde tale om en »Forgudelse« af Skriften.

Som det plejer at gaa: det ene Ekstrem hidkalder det andet. Omkring 1800 trængte Rationalismen ind

i protestantisk Teologi, den forkastede Rub og Stub, alt, hvad der hedder Inspiration, og benægtede Skriftens overnaturlige Karakter og Autoritet. Reaktionen var frygtelig. Pendulet stod yderst til venstre. Skriften var ikke længere Guds Ord, men Menneskeværk, det samme, som Luther havde sagt om Arvelæren.

Hvordan er Situationen nu? Man kan svare: ret enkel og ret broget. Ret enkel, fordi den protestantiske Teologi ikke mere fandt tilbage til det gamle Inspirationsbegreb. Ret broget, fordi der nu er saa mange og saa forskellige Retninger. Den moderne kritiske Skole deler Rationalismens Standpunkt. Inspiration og Skriftens kanoniske Anseelse betragtes kun som Hindringer og Lænker for den videnskabelige, religionshistoriske Behandling af vore hellige Bøger, og der er dem, der hævder, at de ikke engang er nødvendige som det historiske Grundlag for den kristne Religion. Den konservative Retning har ganske vist bevaret Navnet Inspiration, men fuldstændig opgivet det oprindelige Begreb. Skriften er heller ikke for den Guds Ord i egentlig Forstand. Den er i det store og hele en historisk Kilde, hvor man blandt andet ogsaa kan finde Guds mundtlige Aabenbaring. Ved dens Tilblivelse spillede Forfatterens stærke religiøse Følelser en Rolle. Men disse i Forhold til andre Mennesker stærkere Følelser bevirker paa ingen Maade, at Bogen bliver Guds »skrevne« Ord til os. Skriften er Menneskeværk, der beretter om Guds Ord, og derfor behandler man den derefter.

Med dette for Øje forstaar man let den Raadvildhed og Mangel paa Energi, som præger Selvforsvaret overfor Naturvidenskabens og de historiske Videnskabers Angreb. Den protestantiske Theologi har jo tabt alt Fodfæste. Johannes siger: »Dette er Sejren, som overvinder Verden, vor Tro« 1 Jo. 5,4. Her er ingen Tro paa Skriften som Guds Ord. Jordens Salt har mistet sin Kraft. Hvormed skal man salte? — Men hvorfor er denne saa nødvendige Tro forsvundet? Lad os svare paa dette Spørgsmaal næste Gang.

F. K.

Fra den vide Verden

REKORDAAR FOR LÆGEBESØG I LOURDES.

Siden April har syv Hundrede og halvfjerds Læger aflagt Besøg i det medicinske Bureau i Lourdes, og Listen er ikke afsluttet endnu. Deriblandt kan der noteres flere fremragende Lægeautoriteter end nogen Sinde før — bl. a. den store Fysiolog, Dr. Alexis Carrel, fra Rockefeller-Institutet i New York.

Dr. Carrel har personlig underskrevet Erklæringen om Frk. Marguerite Adams Helbredelse. Hun kom til Lourdes i Fjor med det belgiske nationale Pilegrimstog og blev pludselig helbredt den 5. September 1929 for Tuberkulose i begge Nyrene.

Doktoren underskrev Certifikatet den 6. September 1930 i Overensstemmelse med den traditionelle Fremgangsmaade at undersøge Helbredelsen et helt Aar efter, at den har fundet Sted, før den anerkendes som et af Lourdes mange Mirakler.

Det medicinske Bureau (Bureau des Constatations) blev grundlagt 1882 for at undersøge Rigtigheden af paastaaede Helbredelser, og det er aabent daglig i de seks Maaneder hvert Aar, Pilegrimssæsonen varer.

Læger af enhver Nationalitet, enhver Tro — eller uden — er velkommen paa Bureauet og opfordres til at tage Del i Undersøgelsen af Helbredelserne. Fra Begyndelsen har Bureauet arbejdet efter det Princip, at ingen Helbredelse anerkendes som mirakuløs, hvis Videnskaben kan angive nogen som helst naturlig Forklaring derpaa.

Et Dossier paa Bureauet indeholder de Tilfælde, der er undersøgt og erklæret for overnaturlige, og Certifikaterne fra Patienternes egne Læger bliver opbevarede sammen med Resultaterne, der konstateres af de kontrollerende Læger i Lourdes.

FREMANG FOR MISSIONEN I ABYSSINIEN.

Bursum (Abyssinien). Medens Arbejdet i Abyssinien endnu indtil for faa Aar siden var meget vanskeligt, og Apostolatet bestandig maatte udøves i det skjulte, har Tingenes Tilstand nu ændret sig fuldstændigt. Flere Høvdinger udbeder sig Mis-

sionsstationer. Paa Grund af Mangel paa Mennesker og Midler kan man desværre kun til Dels opfylde disse Bønner. Høvdingen for en Somali-Stamme i Taffari-Berr-Egnen hørte ikke op med sine Henvendelser til Kongen og den apost. Vikar, førend en Missionsstation var blevet grundlagt hos ham. Selve Kongen gik i Forbøn for Sagen!

Hvem havde nogen Sinde tænkt sig en saadan Ændring af Forholdene i det fanatisk skismatiske Land? Ganske vist omfatter Missionen for Tiden mest de ikke skismatiske Landsdele. Men Regeringen og Befolkningen i dette Land taaler — henholdsvis fordrer — Missionen. Da Skismatikerne endnu stadig udgør det bestemmende Flertal, er en saadan Imødekommenhed af stor Betydning. Abyssinien er Nordøstafrikas fremskudte kristelige Fort mod Islampropagandaen, som skrider frem fra alle Kyster og fra Ørkenen. Det var altid — ogsaa som skismatisk Land — Bolværket mod Islam. Ifald den katholske Kirke her blev en Magt, havde Katholicismen i Østafrika den betydeligste strategiske Stilling i sin Haand.

KRISTENFORFØLGELSE I CENTRALKINA.

Tre Provinser i Centralkina (Kiangsi, Hunan, Hupeh) hærages i denne Tid af kommunistiske Bander, som foretager formelige Røvertog og naturligvis heller ikke skaaner Katholikerne. I Byen Schangscha har man røvet 60,000 mex. Dollars fra dem. I Hankau har den apostoliske Vikar, Mgr. Massi, udsendt en Opfordring til i Kirkerne at bede Gud hindre en ny Invasion af Kommuniste. Fra Provinsen Anhwei meldes om, hvorledes Kommunisterne gentagne Gange har slået Folk, som var imod de moskovitiske Idéer, til et Slagteri i en af Byerne og der hugget Arme og Ben af dem. Anføreren — eller Anførererinden — for en af Banderne er en Kvinde, som i sin Tid gik i de katholske Søstres Skole!

I Nærheden af Honan overfaldt Kommunisterne den kinesiske Pater Li og forsøgte at tvinge ham til at knæle ned og udtrykke sin Højagtelse for Lenins Idéer. Da han sagde nej, slog de ham, til hans Legeme var eet blodigt Saar. I Provinsen Kiangsi maatte de franske og amerikanske Lazarister foreløbig forlade deres Missionsstationer. Missionsstationen i Nantschang, som ledes af indfødte kinesiske Præster, blev

plyndret af 12,000 Banditter, som ødelagde alt. I Provinsen Hunan udplyndrede man 3 Passionister lige til Skindet. Mange Steder spærres Landevejene af røde Tropper, som afskærer Byerne fra Omverdenen.

Trods disse Forfølgelser baner Kristendommen sig Vej i Kina. Hvor der er nogenlunde rolige Forhold, er Antallet af Konversioner endog stigende. De amerikanske Jesuiter har i Sinds i Januar at aabne et Gymnasium i Shanghai. I Hongkong er man i Færd med at bygge et stort Præsteseminarium for Sydkina.

Den største Vanskelighed, den kinesiske Mission har at kæmpe med, er Regeringens Atheisme. Den kinesiske Regering undertrykker enhver Art af Religion, da denne efter dens Mening er Overtro, forbyder alle Processioner, hvad enten det drejer sig om hedenske eller kristelige, i det hele hvilken som helst religiøs Ceremoni. At drive Mission under disse Forhold kræver store Ofre.

Lambeth-Konferencen!

Det vakte i alle religiøse Kredse pinlig Opsigt, da Lambeth-Konferencen, som bestod af 307 anglikanske Biskopper, forsamlede i Ærkebiskoppens Palads i London, sagde god for Fødselskontrol under visse Omstændigheder. Efter at have udtalt Fordømmelse over denne Fremgangsmaade i al Almindelighed, sluttede Udtalelsen som følger: »Ikke desto mindre samtykker Konferencen deri, at andre Fremgangsmaader (end fuldstændig Afholdenhed) kan blive benyttet, under Forudsætning af, at det kan ske i Overensstemmelse med de samme kristne Principer, hvis der samtidig føles en moralsk Forpligtelse til at undgaa at faa Børn og til at undgaa at leve i fuldstændig Afholdenhed.

Hvorledes man kan føle moralsk Forpligtelse paa kristent Grundlag til ikke at leve i Afholdenhed, naar man ikke kan forsvare at faa Børn, er ikke let at se for almindelige kristne Mennesker, og det kan da heller ikke undre, at dette yderst taaget og faglende formulerede Forsøg paa at lade en Bagdør staa aaben for de moderne livstjendske Principer har fremkaldt en alvorlig og skarp Protest fra Kardinalærkebiskop Bourne (London),

der betegner Konferencens Udtalelser som et klart og aabent Brud med den kristelige Tradition og Moral, idet ethvert Forsøg paa ad kunstig Vej at hindre den naturlige Undfangelse — det være sig i eller udenfor Ægteskabet — er en unaturlig Synd — en Synd mod Naturens Love og de Love, Skaberen har paalagt os at leve efter.

H. K.-H.

Katholske Arbejdere i Frankrig.

Kristendommen lever op igen i Frankrig. Derom vidner den Arbejderkongres, som for nylig er blevet afholdt i Paris af »La Jeunesse Ouvrière Chrétienne«, J. O. C., de kristne unge Arbejdere.

En Mængde Arbejdere har slaaet Følge med Bourgeoisiet og den saakaldte Intelligens og staar vantro eller snarere ligegyldige overfor al Religion. Men mangen en Videnskabsmand og mangen en Bourgeois er allerede begyndt at klatre op igen efter Glidturen ned ad Vantroens Skraaplan. Og, Gud være lovet, der eksisterer endnu i Frankrig mange katholske Arbejdere, som er Medlemmer af den store franske kristne Arbejderforening.

Dog, ved Siden af dennes udmærkede Arbejde for at løse de kristelige sociale Opgaver blev der Brug for et rent apostolisk Arbejde, udført af Arbejdere blandt Arbejdere.

I Belgien var et saadant paabegyndt, Frankrig fulgte efter. Unge kristne Arbejdere dannede J. O. C., hvis Medlemmer almindelig kaldes Jocisterne.

Surdejen er nedlagt, det hele skal gennemsyres. Arbejderen forkynnder Evangeliet for Arbejderen gennem sit Liv og sin Virken, som han søger at forædle; han »lufter ud«. Jocisten skjuler ikke fejgt, at han er Kristen, men vedgaar under alle Forhold sin kristne Tro og gaar kækt paa for at vinde andre for denne.

Hans Opgave er ikke den beskyttende, at skærme de andre ved — navnlig i Fritiden — at holde dem borte fra »daarlige Steder«. Jocismen optræder erobrende. De unge kristne Arbejdere vinder frem paa Arbejdspladserne, stærke ved deres inderlige Tro, støttet og opmuntret af Præsterne (les aumôniers). I urokkelig Overbevisning om, at de bringer deres Brødre noget værdifuldt, vidner de her om deres kristne Tro.

Kun 3 Aar har Foreningen eksisteret. Resultaterne er forbløffende. Dens 43 Afdelinger tæller allerede 1300 Med-

lemmer. Gennemsnitlig kommer der 400 nye Medlemmer pr. Maaned. Foreningens Organ »De unge Arbejdere« udkommer hver 14. Dag i 90,000 Eksemplarer. De forskellige Foretagender, Jocisterne har sat i Gang, fremviser baade aandelige og materielle Resultater. Vi nævner lige et af disse: Sparekassen med Indskud paa 468,000 francs i Løbet af 2 Aar, fra 34 mandlige og 9 kvindelige Afdelinger.

Sidste Kongresdag var en Søndag. Da det var Fridag, kunde Jocisterne møde i usædvanlig stort Antal: 5000 unge begejstrede Mennesker. Om Morgenen var der en højtidelig Gudstjeneste i Kapellet Saint Nicolas d'Issy, senere paa Dagen et stort Arbejdersmøde i Nærheden af Montmartre-Basilikaen, ledet af M. Georges Ouiclet, J. O. C.s Formand, og Abbé Guérin (aumônier général). Endelig var der til Slut det uforglemmelige Møde i den vældige Trocadero-Sal, hvor man fuldstændig besejredes, erobrede af al denne begejstrede Ungdom.

Der faldt under denne Kongres mange opmuntrende Ord. Hans Ein. Kardinal Verdier, som præsiderede ved to af Møderne, udtalte uforbeholdent sin Glæde og den Tillid, han havde til denne Ungdomsbevægelse.

»Mine kære unge Venner,« udbrød Ærkebiskoppen af Paris, »jeg tror, at blandt alle de Gaver, Gud i det sidste Aarhundrede har skænket Frankrig, er den Naadegave, I har faaet og udnyttet, den største.«

Og næste Dag skrev han: »Kommende Slægter vil vel signe eder, fordi der med eder er begyndt en ny Tid for vort elskede Fædreland.«

Sælsomme Hændelser i Patagonien.

Forleden kom her til Missionsstationen en lille, rar gammel Mand — ingen ved hvorfra og vil næppe nogensinde faa det at vide. Det kniber med at forstaa ham. Han siger, at han ikke aner noget om Daab. Han forsikrer, at han ikke kender noget til Kristendom. Han ler og ryster paa Hovedet, naar man taler til ham om Vievand. Dog siger han ja til — trods det, at han er syg — at lære lidt Katekismus sammen med alle de andre.

Spørger man ham, hvorfra han er kommet, svarer han: »Pampas... legos! — legos — Fra Pampas... langt — langt borte fra.«

Og dersom man vil se at faa at vide, hvem der har faaet ham paa Vandring, smiler han, og ved Hjælp af Tegn

og enkelte Ord lader han os forstaa, at det er en Pater, saadan en god gammel Mand, der har vist ham Vej og raadet ham til at søge herhen.

— »Hvad kan det være for en Pater?« spørger vi den Søster, som passer ham.

— »Det er ikke godt at vide; det er ikke første Gang, vi har været ude for lignende Tilfælde. Her er ofte kommet syge langvejs fra, som aldrig havde hørt om Hospitalet eller om Salesianerne, hverken om det ene eller det andet, men, som kom — sagde de — fordi de havde truffet en Pater, som havde fortalt dem, at her i dette Hus kunde man blive raske baade paa Sjæl og Legeme.

Og det allerkønneste er, at første Gang de ser et Billede af Don Bosco, stirrer de stift paa det, kysser det og spørger os til sidst: »Den Pater der — hvad hedder han?«

»Det er Don Bosco!«

»Jamen, det er jo den Pater, som sagde til os, at vi skulde gaa herhen.«

*

For nylig var der noget endnu mærkværdigere. Ude paa de store Sletter — Pampas — boede der en Mand, der for længe siden havde vendt Gud Ryggen og levede som en fuldstændig Hedning. En Dag, da han rider omkring derude for at inspicere sine vældige Kvæghjorde, bliver han overrasket af en Tornado, en orkanagtig Hvirvelstorm, som af og til raser i disse umaadelige Slettelede.

Rædselslagen gør han Holdt. Hvad skal han gøre? Slipper han levende fra dette? I samme Øjeblik opdager han en Rytter, en Præst i hvid Dragt, hans Ansigt er roligt, næsten muntert, han rider paa en hvid Hest, sporer den, og det ser ud, som om han rider lige mod Tornadoen.

»Er De gall!« brøler Gauchoen, »hvad gør De dog? Omkring! Ser De ikke, det er ved at bryde løs? Rid alt, hvad De kan!«

»Skynd dig, rid!« raaber Præsten tilbage. »Ser du ikke, det er Døden, der kommer? Hurtig! Se at faa samlet dine forskrækkede Dyr! Bryd dig ikke om mig, men frygt Guds retfærdige Haand, som er lige ved at ramme dig!

Samtidig ser Præsten paa ham — gennemtrængende, men uendelig blidt — giver Hesten af Sporerne, og han saa ham ikke mere.

Forfærdet, skælvende over hele Kroppen, farer Gauchoen af Sted i rasende Galop og befinder sig pludselig foran Døren, der fører ind til et Hus, som tilhører en af vore bedste Venner. Han er i Havn, og her fortæller han, saa godt han kan, hvad der er hændt ham.

»Han — den Præst,« siger han, »fik mig til at genopleve hele mit Liv i Løbet af faa Sekunder; men« — pludselig ser han paa Væggen lige overfor et Portræt af Don Bosco — »hvad er det? Det er jo ham... Det er den Præst... Den eneste Forskel: Han var klædt i hvidt og red paa en hvid Hest. Det er ham, det er ham. Han er ikke til at tage fejl af.«

Og han rider bort. Han, som før næsten regnedes for en djævlebesat, knæler faa Dage efter i Skriftestolen og modtager Kommunionen i Viedma, i Salesianernes Kirke.
(*En Missionær.*)

St. Vincents Kirke.

Kirkeindvielse i Helsingør.

En ualmindelig smuk Højtidelighed.

Naar man skal skildre den lyse, tindrende Festglæde, som ombruste Indvielsen af den skønne St. Vincentskirke i Helsingør, leder man efter Udtryk. Hvad skal jeg ligne den med? Jo, nu ved jeg det. Den minder om et Bryllups klare Glæde. Og Bruden, det er den flunkende nye Kirke — et Billede paa Menigheden — smykket til at tage imod Brudgommen. Og Brudgommen, det er Vor Herre og Frelser selv.

Mangt og meget bidrog til at gøre Feststemningen saa straalende, mest af alt selve Kirkens fine Skønhed. Arkitekten, Hr. T i d e m a n n - D a h l, har været særdeles heldig med sit Værk.

St. Vincents Kirke, som er bygget i gothisk Stil, er enkel og yndefuld. Den høje Façade, flankeret med slanke Taarne, smykket af en høj, smal Kirkerude, giver Bygningen Flugt mod det høje. Og de dejlige røde Munkesten, hvormed Bygningen er opført, giver til Gengæld Tyngde og Soliditet. Den nye Søster til de gamle helsingørske Kirker behøver ikke at skamme sig. Den er dem værdig og passer til dem.

Indvendig glæder man sig atter over de røde Munkesten, som ikke skjules af nogen Kalk, men faar Lov at staa ikke blot til Nyttel, men ogsaa til Pryd.

Straks man træder ind, fanges Øjet af det dejlige hvide Alter, der træder stærkt frem imod den røde Baggrund. Hovedalteret saavel som de to Sidealtre er belgisk Arbejde og udført i fransk Can-Sten. Hovedalteret bærer smukke Statuer (fra venstre til højre) af Petrus, Ansgar, Paulus,

Augustin (Pater Wattiezs Navnehelgen), St. Vincent af Paul (Grundlægger af Præsternes og Søstrenes Orden) og Frans af Sales (Pater Flynns Navnehelgen).

Venstre Sidealter bærer en Mariastatue og højre en St. Josefs Statue.

Det næste, man faar Øje paa, er de farvede Ruder. Paa hver sin Side af Alteret findes høje, smalle Ruder. Den venstre forestiller Frelserens Aabenbaring for Margrethe Maria Alacoque (Jesu Hjerter Andagten), den højre

St. Vincents Kirke: Façaden. Billedet er taget fra Kirkegaarden.

viser Marias Aabenbaring for Søster Labouré i Vincents-søstrenes Kirke i Paris (Den mirakuløse Medalje). Det er interessant at bemærke, at det just er 100 Aar siden, at denne Aabenbaring fandt Sted, nemlig d. 27. Nov. 1830.

Ruderne paa Siderne viser en Række Symboler, og den store Rude over Indgangen har som Midtfigur Kirkens Værnehelgen, St. Vincents af Paul, de fattiges Ven. Det var jo ham, der med den største Kærlighed tog sig af fattige Børn, og derfor ser man i samme Rude Vincentssøstre (de fattiges Søstre) række Børn op imod ham.

Ruderne lyser i smukke Farver og bidrager meget til at gøre Kirken festlig og hyggelig.

Naar man forlader Kirken, glæder man sig over det store Orgel, som paa moderne Vis (Funktionalisme) er uden Indfatning. Orglets Piber er jo ogsaa smukke nok i sig selv.

Summa summarum: St. Vincents Kirke er en ganske dejlig Kirke, og alle, der har besøgt den, maa af Hjertet tage Del i Menighedens Glæde.

St. Vincents Kirke indvendig.

Lørdag den 25. Oktober om Formiddagen blev Højalteret konsekreret. Hans Højærværdighed Biskoppen blev under denne lange symbolske Handling assisteret af Sognepræsten, Pater Flynn, Kapellanen, Pater Kelly, Pater Mac Hale (der repræsenterede Lazaristordenens Generalforstander i Paris), Sognepræst v. Kettenburg,

Pater Sauter og Sognepræsten fra Helsingborg, Mgr. Assarsson.

Nedlæggelse af Martyrrelikvier i Højalteret (og de to Sidealtre) og Salvelse med Olie udgør en væsentlig Del af Konsekrationen.

Straks efter læste Sognepræsten den første hellige Messe, under hvilken Evighedslampen (efter Forvandlingen) blev tændt. Frelseren havde taget sin Kirke i Besiddelse.

Alt dette foregik i Stilhed, men Søndagen skulde bringe den store, højtidsfulde Fest, ved hvilken Menigheden tog Kirken i Besiddelse.

Det var en særdeles smuk Procession, der Søndag Morgen bevægede sig ind gennem Kirkens Portal. Forrest kom en lang Række hvidklædte Piger (de forreste var bitte-smaa). Efter Ministranterne fulgte et betydeligt Antal Gejstlige: foruden Provikaren, Pastor Desnos, Præsterne Steidl, Spaus, Lucas Sauter, Benzon; fremdeles Pater Mac Hale fra Paris; de assisterende Præster Ronge, Bernh. Jensen, Assarsson og Biskoppen med Mitra og Stav.

Det store nye Orgel fyldte Rummet med Vellyd. Under hele Handlingen maatte man glæde sig over Orglets dejlige Toner. Og lad os sige det med det samme: Musiken havde en meget stor Andel i Gudstjenestens sjældent festlige og smukke Forløb. Handlingen ved Alteret er jo i sig selv højtidelig og ophøjet nok; men Musik maa der til, for at Feststemningen og Begejstringen kan slaa ud i lys Lue.

Man har fortalt os, at Sognets Kor har arbejdet ihærdigt et helt Aar igennem for, at denne Præstation kunde blive god, og vi maa sige, at Korsangen lød ganske henrivende. Dirigent var Kapelmester Ronzoni. Koret var forstærket med Sangere fra Sakramentskirken, og ved Orgelet sad Hr. Kantor Husson.

Her er det paa sin Plads at nævne, at Vincentssøstrenes dygtige Priorinde har sin store Andel i, at Korets Indøvelse er sket med saa stor Grundighed og Kyndighed.

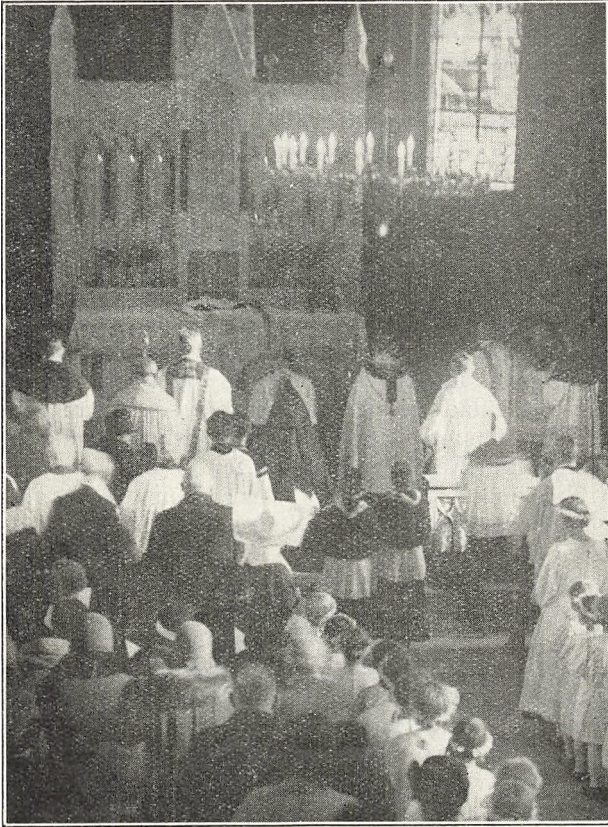
Koret sang Stehles Salve Regina Messe, ledsaget af Hr. Ronzonis Strygeorkester, og Hr. Ronzoni ydede selv et meget fint Solospil.

Ved Indgangen var Biskoppen blevet modtaget af Sognepræsten, der rakte ham Krucifikset og Vievand til Aspersion. Biskoppen var iført Cappa magna med det lange røde Slæb, som blev baaret af smaa Ministranter.

Ankommen til Alteret blev Biskoppen iført sit Messeskrud, og Pontifikalmessen kunde begynde.

Lidt senere stod Biskoppen med Mitra og Stav foran Alteret vendt imod Menigheden for at holde Festprædike.

nen. »Vi maa love og prise Gud, nu da dette skønne Værk er blevet fuldendt til Glæde for Præsterne og Menigheden, til Ære for St. Vincent (hvis Sønner og Døtre har arvet denne Helgens apostoliske Iver), til Pryd for Helsingør. Ikke langt herfra staar den gamle St. Mariæ Kirke, og der er en usynlig Bro imellem disse to Kirker.

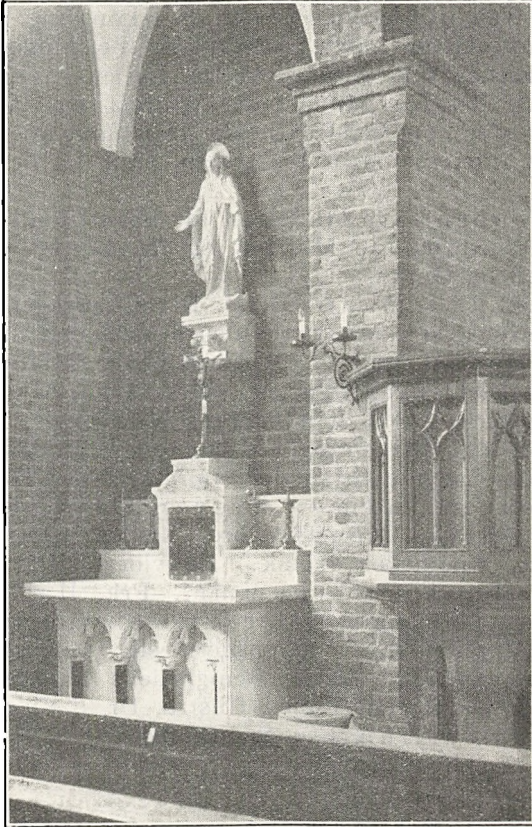

Fra den højtidelige Gudstjeneste Søndag Formiddag:
Biskoppen knæler foran Alteret lige før Pontifikalmessens Begyndelse.

En Kirkebygning er et »Fader Vor« i Sten. Hvor man beder Fader Vor, der bygger man Kirker. Denne Kirke er først og fremmest bygget ved Troen og i Kraft af Bønnen. Søjler og Buer, Hvælvinger og Piller løfter sig i Tilbedelse. »Om Menneskene tie, skulle Stenene tale.« — Hvert Led af Fader Vor passer paa Kirken og viser os Kirkens Op-gave til at bringe Menneskene Gud nærmere. Kirken bi-

drager til Virkeliggørelsen af Bønnen »Helliget vorde dit Navn« og »Til os komme dit Rige«. Her foran Tabernaklet beder vi — selv i de svære Tider: »Ske din Vilje«. Kirken er Forløsningens og Forsoningens Rige.«

Biskoppen sluttede med at udtrykke sin Glæde over, at alle Byens Autoriteter var til Stede. Han nedbad Guds

St. Vincents Kirke: Maria-Alteret.

Velsignelse over alle, der havde bidraget til, at Kirken blev rejst, og opfordrede Menigheden til at vise deres Taknemlighed overfor Gud ved trofast at komme Søndag efter Søndag. . . .

* * *

Efter Messen, som sluttede med sakramental Velsignelse, samledes man i Skolens Festsal til Vin og Kransekage.

Pater Flynn rettede en hjertelig Tak til Biskoppen for hans Opmuntring og Støtte, der havde betydet saa meget for Værkets Realisation. Dereltes tog Helsingørs Borgmester, Hr. Peder Christensen, Ordet for at udtrykke sin Glæde over St. Vincents Kirke, som han fandt var vidunderlig smuk. Hertil føjede han mange gode Ønsker om Velsignelse og Blomstring for Menigheden.

Hr. Prokurist Jensen rettede paa Menighedens Vegne en varm Tak til Kirkens Præster, P. Flynn og P. Kelly, for, hvad enhver havde betydet for Rejsningen af den skønne Kirke. Han mindedes den forhenværende Sognepræst, den elskelige gamle Pater Wattiez, og viste hen til Søstrenes store, opofrende Arbejde. Han udtrykte sin Glæde over den Interesse, som Biskoppen altid havde vist Menigheden.

Biskoppen roste Arkitekten for hans smukke Arbejde og priste den danske Mursten og de danske Arbejders Kyndighed og Omhu.

Arkitekt Tidemann-Dahl: Det afhænger i høj Grad af Bygherrens og Haandværkernes Forstaaelse, om en Arkitekts Plan skal finde en tilfredsstillende Udførelse. Her har der mellem Bygherren, Hr. Pater Flynn, Arkitekten og Haandværkerne været et udmærket Samarbejde.

Til Stede i Kirken og ved den lille Højtidelighed var foruden den nævnte Gejsllighed Borgmesteren, Hr. Peder Christensen, Postmester Dreyer, Politimester Petri, Dommer Olrik, Overretssagfører Kuhn, fransk Konsul Hansen, Apotheker Rink. Endvidere Hr. Prokurist Jensen, Fru A. Osterhammel, Frk. Harriet Zimmermann, Frøknerne Osterhammel, Grosserer Herman Osterhammel, Skomagermester Durafour (et Navn, der er nøje knyttet til Menighedens Historie), Murermester A. V. Günther med Hustru, Dr. d'Auchamps, Fru Signe Berling, Fru og Frk. Millech, Frk. Franciska Stratbøcker etc. etc.

* * *

Om Eftermiddagen Kl. 5 holdtes en meget festlig Andagt med megen smuk Musik og en hjertelig Tale af Pater Flynn, som mindede om de mange ubekendte, som — hver paa sin Vis, ikke blot ved Pengebidrag — havde bidraget til den skønne Kirkes Rejsning. Det var Sognepræstens inderligste Ønske, at Kirken nu ogsaa maatte komme til at samle alle, og Kirken virke dragende haade under Guldstjenesterne og udenfor disse.

Den store Dag blev afsluttet med en vellykket Menighedsfest i Skolens Festsal. Sangere fra Sakramentskirken foredrog overordentlig nydeligt Schubertske Sange. Pater

Flynn takkede Søstrene for deres utrættelige Arbejde ved alle Menighedens Sammenkomster og paa saa mange andre Maader. Der raabtes Hurra ved denne og de følgende Taler, og hver Gang hidrog Børnene med deres endeløse Jubel i høj Grad til at forøge den glade Stemning.

Pastor Ronge talte for sine gode Venner Præsterne Flynn og Kelly og for den Gæstfrihed, han her altid havde mødt. Murermester Günther udtrykte sin Glæde over Festens Skønhed og rettede nogle opildnende Ord til Menigheden.

Biskoppen glædede sig over den gode Aand, som herskede i St. Vincents Menighed, og som slog ham stærkt i Møde, hver Gang han kom.

Den store Dag var til Ende, og et nyt Afsnit begynder for St. Vincents Menighed i Helsingør.

Korkoncerten i Sakramentskirken.

Med levende Interesse maa vi danske Katholiker følge ethvert ærligt Arbejde, som udføres af de katolske Kantorer og Organister til Fremme for Sangen i Kirkens Tjeneste. Dette Arbejde er ikke altid let, navnlig fordi den pekuniære Støtte i Reglen er for ringe. For at bøde derpaa gav Rosenkranskirkens Organist, Frants Siegler, med Kirkens Kor, assisteret af de bekendte Oratoriesangere Frøken Edith Schmidt og Hr. Georg Leicht samt Jesu Hjertes Kirkes Organist, Knud Aagaard, som en fintmærkende Ledsager ved Orglet, to Koncerter i Sakramentskirken d. 22. og 23. Oktober. Det var noget af et Vovestykke i vore fattige Tider, men det lykkedes. Begge Aftener var omtrent hver Plads i Kirken besat.

I Hallers Responsorier til Paaskelørdag stod Koret paa hjemlig Grund. Fuldt fortroligt med disse for Kor saa fortræffeligt komponerede Sange, der i Fastetiden hører til Rosenkranskirkens faste Program, foredrog Koret dem sikkert og klangsmukt. En ulige vanskeligere Opgave var »Sanctus« og »Benedictus« af Palestrinas »Missa brevis« samt Caldaras »Regina coeli laetare«. Caldaras yndefulde Maria-Antifon skal kendes vel og synges mange Gange af et Kor, inden alle dens himmelstræbende Allelujaer føjes sammen i en skøn Enhed. For Koret var den ny, og man maa derfor respektere den efter Forholdene noget tunge, men ellers dygtige Udførelse.

Med udelt Glæde hørtes en Afdeling »Gregoriansk Kor«l«. Maaske kunde der, i liturgisk Henseende, stilles et Spørgsmaal overfor Fordelingen af Herre- og Damestemmerne i Allelujaversene til Corpus Domini Festen. Men

asketisk ren og from lød denne hellige Sang i Kirkens akustisk prægtige Rum. De to Maria-Antiphoner: »Alma Redemptoris Mater«, sunget stilfærdig fint og kønt af Damekoret, og Herrekorets fortræffeligt sungne »Salve Regina« vidnede om den Kærlighed, hvormed der i Rosenkranskirken gennem mange Aar er værnet om Kirkens ældste og ædleste Sang.

A. E.

Fra Hovedstad og Provins

Højskolemødet

forrige Tirsdag havde samlet ca. 70 Tilhørere i St. Knuds Sal i Stenosgade. Kontorchef Berg, der ikke mere er ubekendt for Højskolens trofaste Tilhørere, udtalte følgende:

I Middelalderen gjorde en dyb Trang efter Klarhed og Enhed i Erkendelse af Tilværelsen sig gældende. Som en Forsynets Mand fremstod den h. Thomas af Aquino, der, af romersk Slægt, satte System i sine Begreber af det i Naturen forefundne. Før Thomas mente man, at Fornuftten kun var en passiv Deltager i de platoniske Ideer. Thomas's Arbejde sammenfatter alt under Synspunktet: Gud som Ordner af Stjernernes Myriader, som intelligent første Aarsag, der har tiltænkt alt, ogsaa Mennesket, sit Maal. Mennesket, Skabningens Maal, er ikke blot et sunket Væsen i Legemets Fængsel. Dets Natur, som er en Efterligning af Guds Væsen, og evige Lov er Normen for dets Virken. Ogsaa til det sociale og det økonomiske Liv naar Thomas's dybe Blik frem, og Særpræget er foruden Klarhed hans dybe Indtrængen i Tingenes Væsen. Denne Aandens Overlegenhed over Legemet, Stoffet, paavistes for Kunstens Vedkommende ved en Række Lysbilleder af Kirker og Statuer, der jubler i den befriende Følelse af Menneskets og Alltets høje Værd og Rang i Tilværelsen.

Ved Højskolemødet i Tirsdags fortsatte Hr. Kontorchef Berg sine smukke Betragtninger over Middelalderens aandelige Liv og Kunst. Emnet var denne Gang Frans af Assisi. Medens Thomas af Aquino, som Repræsentant for den menneskelige Forstand, i sit Kæmpeværk samlede, hvad Fortiden paa Filosofiens og Theologiens Omraade havde tænkt og skrevet, blev Frans af Assisi en sand Revolutionær paa Hjertets Omraade, dog ikke en af dem, der bringer Ulykke over Menneskeslægten. Hans Liv

og Lære blev en enestaaende Velsignelse. Taleren førte Tilhørerne paa en saa levende og inderlig Maade ind i St. Frans's Aand, at man fuldstændig var hensat i den ny af Frans opdagede Verden. Et rigt og godt Udvalg af Billeder viste det store Omving i Kunstens Frembringelser netop paa St. Franciskus's Tid og efter ham, og den ydmyge og rene Naturelscerers gennemgribende Indflydelse paa Livsanskuelse og Kunst blev derigennem ret overbevisende.

Een Tanke paatrænger sig med voldsom Styrke ved Hr. Bergs indholdsrige og skønne Foredrag: Hvor har man dog kunnet, og hvorledes kan man endnu den Dag i Dag tale om »den mørke Middelalder«?

Academicum Catholicum.

Onsd. d. 22. Oktober gav Pastor Cay Benzon en Fremstilling af de nuværende Forhold i Sovjetrusland og skildrede bl. a. de gruppvækkende Massakrer, som stadig finder Sted.

St. Andreas Gilde.

Den selskabelige Forening i Ordrup »Sankt Andreas Gilde« har nylig afholdt ordinær Generalforsamling. Hr. Grosserer Werner dirigerede. Formanden mindedes afdøde Pater L. Günther i en kort Tale, der paahørtes staaende. Beretningen og Regnskabet godkendtes enstemmigt. En Lovændring vedtoges. Herefter kan Udmeldelser kun ske skriftligt til Kassereren inden Udgangen af et Kvartal. Efter de foretagne Valg bestaar Bestyrelsen af Hr. H. A. Holler, Formand, Fru V. Wulff, Næstformand, Hr. Erik Nielsen, Kasserer, Frk. E. Holler, Sekretær samt Hr. Max Werner.

Sølvbryllup i Ordrup.

Mangeaarigt Medlem af St. Andreaskirkens Forvaltningsraad, Grosserer, Redaktør Axel Hutters og Hustru Marie f. Siegler kunde den 28. Oktober fejre Sølvbryllup omgivet af en talrig Børneskare, 7 Sønner og 3 Døtre. Begge de afdøde Sognepræster ved St. Andreas Kirke, Pater Evers og Pater Günther, satte megen Pris paa denne ægte katholske Familie, der i saa mange Aar har været knyttet til St. Andreas Menighed, og som ved ivrig Deltagelse i Menighedslivet har været et smukt Eksempel til Efterfølgelse, samt et Bevis for, at det ikke er umuligt for katholske Forældre at give en stor Børneflokk en i alle Henseender virkelig god Opdragelse, naar man blot, saaledes som her, forener Flid og Energi med Nøjsomhed og Tilfredshed. — Ogsaa den nuværende Sognepræst agter og skatter Familien, hvilket han viste bl. a. ved at deltage i den Festlighed, der afholdtes i Dagens Anledning.

(N.)

Kommer at købe . . .

For at skaffe Midler til Bestridelse af de med II Absalon Trops Drift forbundne Udgifter afholder Troppen i Handels- og Kontoristforeningen, Studiestræde 1, Søndag d. 9. November Kl. 20 sin aarlige Fest. For at imødekomme Ønsker fra de flest mulige omfatter Aftenens Program baade Opførelse af en Komædie, og Bal til Kl. 2. (Baltegn 1 Kr.) Der opføres en Farce »Schiøllers Pensionat«, der har den Fordel, at den er morsom og næsten ukendt. Billetter til Kr. 1 og 1,50 faas hos Troppens Spejdere samt hos Tropsføreren, H. Valeur Fausbøll, Sct. Jørgens Allé 4, Vester 5967 x, Om ønskes, sendes Billetterne. Formaalet unødvendiggør en yderligere Anbefaling af Foretagendet.

Kjole

Mosaik.

Vor Tid trænger til Autoritet.

Det er et Spørgsmaal, sagde Magister Rosenkjær ved et Møde paa Liselund, om ikke netop vor Tid trænger til Autoritet. Der var en Slægt, der fik skænket et Bæger af ædelt Malm, fyldt med Livets kostelige Drik. Med Tiden blev det slidt ved Brugen, og gammelt og helligt som det var, dyrkede man Karret, Bægeret i Stedet for Livets Drik, som det indeholdt. Dette var der nogle, der saa. De foragedes over denne Dyrkelse af Bægeret og brød det itu — men da gik Livets Drik til Spilde. I vor Tid med dens Subjektivitet, hvor hver Mand omtrent har sin egen Præst og sin egen Kirke, staar den modsatte Retning dette haardt imod. Striden er inde. Vogt jer for at bryde Karret itu.

Dogmerne.

» . . . Dogmerne er det i et samfundslegeme som de lukkede kjertler er i menneskekroppen — i det skjulte er det dem som utsondrer de stoffer, kroppens harmoni og sunde vekst betinges av. Uten dem gaar kraften til at handle og kjæmpe fløjten. Ta væk nogen, og stofskiftet blir forstyrret. Ta væk nogen til, og kroppen æser utover av blekt, dødt fett — private meninger og personlige overbevisninger og vrangforestillinger, til en maa tænke paa Konstantin den andens hofeunuker som nok kan trætte og intrigere — men de duer ingenting til at slaas — ikke til at slaas paa liv og død ialfald med hedenskapet«.

(Sigrid Undset: Gymnadenia S. 392)

A.C. Onsdag den 5. November Klokken 20: Pastor Peter Schindler: Klerikalisme.

Denne Aften er kun for Medlemmer.

Administratores.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo Novembris, loco ac tempore assuetis. Cum nova electio præsidii sit facienda RR. DDi Confratres enixe rogantur ut quam numerosissime se sistant.

Jesu Hjerter Kirke. *Alle Helgens Fest:* Kl. 6, 7, 7¹/₂ stille Messe. Kl. 8 Levitmesse uden Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Mænihedssang og kort Prædiken. Kl. 7¹/₂ Festandagt uden Prædiken.

Alle Sjæles Dag: Fra Kl. 7 stille Messer. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse.

Kapellet i Institut Jeanne d'Arc. *Alle Helgens Fest:* Kl. 6¹/₂ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messe Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse.

St. Knuds Kapel. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 7¹/₂. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂.

St. Annæ Kirke. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 6 og 7. Højmesse med Prædiken Kl. 10. Aften Kl. 8 Andagt. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6, 6¹/₂ og 7, højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Aften Kl. 8: Korsvejsandagt.

Sakramentskirken. *Alle Helgens Fest:* Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt.

Alle Sjæles Dag: Fra Kl. 6¹/₂ stille Messer; Kl. 8 højtidelig Rekviemsmesse og derefter endnu to stille Messer. Kl. 8. Aften Andagt for de afdøde.

St. Antoni Kapel. *Alle Helgens Fest.* Kl. 8: stille Messe. *Alle Sjæles Dag:* Kl. 8 stille Messe efterfulgt af endnu to stille Messer.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 2. November Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 3. Novbr. Kl. 7¹/₂ Aften i Rosenkranskirken. Søndag den 9. Novbr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Eksercitier for gifte Kvinder:

Fra Søndag den 9. November til Søndag den 16. November afholdes der i Jesu Hjerter Kirke **Eksercitier** (aandelige Øvelser) for **katholske gifte Kvinder** i København. Alle indbydes venligst til at tage Del deri.

Det første Foredrag Søndag den 16. November Aften Kl. 8. De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 8. Søndag Aften bortfalder Foredraget. Søndag den 16. Nov. Kl. 8 Prædiken og Fælleskommunion. Søndag Aften Kl. 8 Slutningshøjtidelighed.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 4. Nov. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

Pater J. Wollisberg: Missionen i Japan.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Katholsk Klub afholder Møde Onsdag d. 5. November Kl. 8, hvor Hr. Pater A. Menzinger S. J. vil tale om Johan Hus. Dr. theol. M. Neiiendam er indbudt til at overvære Foredraget, der, paa Grund af Ombygning af Lokalerne i Domus Medica, holdes i **Hotel Cosmopolite**, St. Kongensgade 1, 1 Sal. Gæster kan medtages. Bestyrelsen.

Rosenkranssognet. Møderne paa Systuen genoptages Torsdag Kl. 1¹/₂—4 Boyesg. 8¹.

Sct. Andreas Gilde, Ordrup.

Sammenkomst med Andespil Onsdag d. 5. Novbr. Kl. 8 i Palmehaven.

Kirkelig Kalender.

2. Nov. 21. Sønd. e. Pintse.	9. Nov. Laterankirkens Indvielse. — 22. S. e. P.
3. — M. Alle Sjæles Dag.	10. — M. Andreas Avellinus.
4. — Ti. Karl Borromæus.	11. — Ti. Martin af Tours.
5. — O. Relikviefest.	12. — O. Martin I.
6. — To. Dag i Oktaven.	13. — To. Didacus.
7. — F. Dag i Oktaven.	14. — F. Josaphat.
8. — L. Oktav af Alle Helgens Dag.	15. — L. Gertrud.

Ugens Messebønner.

2. Nov. S. 21. Søndag e. Pintse (744—573); 2. Alle Helgens Oktav (1135—966).
3. — M. Alle Sjæles Dag (1139—970).
4. — Ti. Karl Borromæus (1150—971); 2. Oktaven (1135—966), 3. Vitalis og Agricola.
5. — O. Relikviefest (1150—952); 2. Oktaven (1135—966).
6. — T. Dag i Oktaven (1135—965); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller Paven ([123,122]—[107]).
7. — F. Dag i Oktaven (1135—965); 2. og 3. som Torsdag.
8. — L. Oktav af Alle Helgens Fest (1135—965); 2. Fire kronede Martyrer.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

St. Ansgars Kirke.

Lørdag d. 1. November. Alle Helgens Fest. Stille Messer: Kl. 6¹/₄ (Kl. 7 bortfalder Messen) og Kl. 8. Kl. 10 Pontifikalmesse. — Aftenandagt Kl. 8.

Søndag d. 2. November. Gudstjenesten om Formiddagen som paa almindelige Søndage. Andagten med Prædiken og Procession holdes derimod ikke Kl. 5 men af Hensyn til Andagten paa Katholsk Vestre Kirkegaard først Kl. 8 Aften.

Mandag d. 3. November. Alle Sjæles Dag. Fra Kl. 6¹/₂ stille Messer. Kl. 9 højtideligt Requiem. Aften Kl. 8 Rosenkransbøn for de afdøde.

Tirsdag d. 4. November. Kl. 8¹/₄ læses d. h. Messe for Mødreforeningens afdøde Medlemmer.

Rosenkranskirken.

Alle Helgens Fest. Kl. 6¹/₂ og 8 stille Messer. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Søndag den 2. Nov. er der ingen Andagt om Eftermiddagen.

Alle Sjæles Dag. Stille Messer fra Kl. 6. Kl. 8¹/₄ højtideligt Sjælemesse. Kl. 7¹/₂ Aften Bøn for de afdøde.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard.

Søndag den 2. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Prædiken og Bønprocession paa Kirkegården.

Alle Sjæles Dag (Mandag 3. Nov.) Kl. 9¹/₂ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før Messen. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariustoreningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Pulæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 45.

Søndag den 9. November.

1930

INDHOLD: Et Samvittighedsspørgsmaal. — Bibeltroens Krise. (III.) — Fra den vide Verden. — Apostolatus Maris. — Et Angreb paa »Lourdes« og et Svar. — St. Elisabeths Hospitals Jubilæumsfest. — Et Lægejubilæum. — Reolen. — Præst og Degn. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Et Samvittighedsspørgsmaal.

En Mængde Indtryk, Idéer og Tanker svirrer igennem vor Hjerne Dagen igennem. Som Regel bevæger de kun Sindets Overflade, medens det er sjældent, at en Tanke rigtig trænger ind til vort Væsens Rod. Det er derfor en vanskelig Opgave at stille et Samvittighedsspørgsmaal til sine Læsere. Hvis nemlig det følgende læses, som enhver anden Ting læses og hurtigt glemmes igen, da er det jo dog blevet baade skrevet og læst forgæves. Der kan kun komme nogen Gavn ud af det, hvis det lykkes at standse Læseren og holde ham fast, saa han lytter, saa han aabner sig, tager imod og derpaa grundigt tænker efter.

Vil det lykkes? Vi forsøger.

Og saa kommer Spørgsmaalet: Betyder du noget for din Kirke?

Lever du saaledes, at dit Liv prædiker for dine Medmennesker og du uvilkaarlig drager Menneskene nærmere Kirken og nærmere Gud? Kan du i Grunden staa som en

Repræsentant for den katholske Kirke, hvor du færdes? Du ved jo godt, at om du vil eller ej, maa du blive betragtet som en saadan af dine protestantiske Omgivelser, saa snart de ved, at du er Katholik. Er du rigtig klar over dit Ansvar? Saaledes som Menneskene nu en Gang er, vil man bedømme Kirken, som man bedømmer dig. Det er ikke logisk ganske vist. Men det er en Kendsgerning, at det store Flertal tænker saaledes, og Kendsgerningerne maa man bøje sig for.

Vi kommer ikke uden om, at du virkelig repræsenterer Kirken. Blandt din Omgangskreds er der sansynligvis Mennesker, som ikke kender andet til den katholske Kirke end det katholske, der præger din Person, din Levevis, dine Anskuelser.

Overalt findes der søgende Sjæle. Der er saa mange, som hele Livet har længtes efter vor Kirkes Goder, men aldrig har fundet dem. Det kan meget godt være, at det er en Katholiks slette Eksempel, som har stødt dem tilbage, da de nærmede sig. Tænk, om du skulde have paa Samviltigheden, at du havde spærret et Menneske (maaske mange Mennesker) Adgang til Sandhedens Kirke! Ser du saa, hvor meget der afhænger af dig?

De Katholiker, der af hele deres Sjæl lever Kirkens Liv, maa nødvendigvis drage andre med sig; det kan slet ikke være anderledes. Der kendes da ogsaa mange Eksempler derpaa.

Er det da saaledes, at du lever Kirkens Liv med hele din Sjæl? Er det dig en Livssag at tjene Gud saaledes, som din Kirke lærer dig det? Staar det for dig som det væsentligste i dit Liv? Eller har andre Interesser efterhaanden skudt denne Sag i Baggrunden? I saa Fald kan du næppe betyde noget for din Kirke. Og hvad der er endnu værre: Du kan i høj Grad skade din Kirke ved et daarligt Eksempel. Andre Katholiker kan blive lunkne og ligegyldige under din Indflydelse. Andre Sjæle kan gaa tabt paa Grund af dig. Derved, at du talte i en lidt respektløs Tone om de hellige Ting, gjorde du maaske Begyndelsen til, at din Medkristen blev ligegyldig. Da du aabent erklærede, at du ikke tog det saa nøje med Kirkens

Krav, voldte du din Næste større Skade, end du maaske nogen Sinde kan genoprette.

Hvad betyder du for din Kirke? Hører du til dem, der aabner Vej for Kirkens velsignelsesrige Indflydelse i Sjælenes Verden. Eller spærrer du, jager du bort. Bygger du op eller river du ned? . . . .

Spørgsmaalet kunde have været vendt om: Hvad betyder Kirken for dig? Og det vilde ikke være et mindre væsentligt Spørgsmaal. Til syvende og sidst løber de to Ting dog sammen. Betyder Kirken rigtig noget for dig, da betyder du til Gengæld ogsaa noget for Kirken.

C. B.

Bibeltroens Krise. (III.)

Spørger man efter de dybere Grunde til, at den moderne protestantiske Theologi ikke længere deler Reformatorenes Tro paa Skriftens Inspiration, saa kan den øjeblikkelige Situation lede Tankerne paa det rette Spor. Vi er jo alle Vidner til de ivrige Forsøg paa at dæmme op mod yderligere Splittelse og Opløsning indenfor de mange protestantiske Kirkesamfund. Mere end nogen Sinde før føler man i dem de Ulykker, som en grænseløs Individualismes Forbandelser har paaført det religiøse Liv. Individualismens Egenraadighed i Trossager, kan man let forstaa, maa ogsaa være en af Aarsagerne til det forandrede Syn paa den hellige Skrift. Lad os forfølge Udviklingen ned gennem Tiderne.

1. Den Rationalisme, som omkring Aaret 1800 gjorde det af med den gamle Bibeltro, var ganske vist i sin første Begyndelse ovre i England en Reaktion mod den Overlast, den menneskelige Fornuft havde lidt fra Reformatorenes Side. Kalvins Lære om Forudbestemmelsen og Luthers Paastand om, at vor Natur ved Arvesynden var fuldstændig ødelagt og fordærvet, samt den Omstændighed, at Religionen i de nye Kirkesamfund blev udleveret til tyranniske og ikke sjældent usædelige

Fyrster, fik den sunde Fornuft til at rejse sig mod dette Aandstyranni og uholdbare Standpunkt. Rationalismen kom paa denne Maade til at gøre Haandlangertjeneste ved Udførelsen af Herrens Ord: »Enhver Planting, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Roden.« Mt. 15, 13. Den bekræftede samtidig den Erfaring, at ikke blot Lunkenhed i Troslivet, men ogsaa Ensidighed og Overdrivelse i Troen fører til Vantro.

2. Men var Rationalismen eller den aandelige Strømning, der vil erstatte Aabenbaringsreligion med Fornuftreligion, paa dette ene Punkt et Modtræk mod den nye Lære, saa sugede den paa et andet Punkt al sin Næring og Livskraft netop af Reformationens Jordbund. Den var nemlig ikke andet end en Anvendelse og Videreførelse af Grundsætningen om den frie Bibelforskning. Reformatorerne havde jo i Tillid til deres rent subjektive Erfaringer og Meninger opkastet sig til Dommere over de af Kirken fastholdte Troslærdomme og derved svækket Respekten for fælles Tro og Fællesskabsfølelsen i det hele taget, medens Selvbevidstheden og den enkeltes Hævden af sin egen Indsigt og Mening styrkedes betydeligt. Kunde saaledes Fædrene være Højesteret i Trossager, kunde Sønnerne det vel ogsaa. Kunde Luther ud fra sin nye Lære om Retfærdiggørelse ved Fiducialtro alene vrage og forkaste, hvad der ikke vilde føje sig, først Arvelæren og saa af Skriften, hvad der i den var ham imod (den h. Jakobus's Brev kaldte han en »Straaepistel«), saa maatte senere Slægtled ogsaa have Lov til at skille sig af med, hvad der ikke kunde forliges med deres Synsmåder. Resultatet af denne Udvikling er kendt nok. Med logisk Nødvendighed affødte Individualismens Grundsætning den store, nu saa stærkt beklagede Forvirring og Forkastelsen af flere og flere Troslærdomme, deriblandt ogsaa den, at Biblen er Guds skrevne Ord i egentlig Forstand. Kun med Sorg kan man tænke paa den Kendsgerning, at Reformationen ledede saa mange Kristne ind paa en Vej, som fører til det modsatte af, hvad vor Frelser bad sin himmelske Fader om: »Jeg beder ikke blot for disse (Apostle), men ogsaa for dem, som ved deres

Ord skal tro paa mig: at de alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg er i dig: at ogsaa de maa være eet i os.« Joh. 17, 20-21.

3. Der var endnu et tredje Moment, der gjorde sig gældende i Tidens Løb. I Begyndelsen, saa længe Lidenskabernes rasede, var det let nok med agitatorisk Kraft at slynge de tre Paastande ud til den store Hob: Alle de Bøger og kun de, som findes i den protestantiske Bibel, er Guds inspirerede Ord! Hvad der ikke findes i disse Bøger, kan ikke være Genstand for den kristne Tro! Hver enkelt Kristen er Skriftens rette Fortolker! Men Sindene maatte jo ogsaa igen engang falde til Ro, og nu opdagede man, at ingen af de tre Sætninger stod i den h. Skrift. Forlegenheden blev stor ved Synet af disse haandgribelige Selvmodsigelser, og det gjaldt nu om at komme ud af denne umulige Situation. Rationalisterne gjorde Fornuftten til højeste Dommer i Sager vedrørende Religion. Pietisterne tog deres Tilflugt til fromme Følelser og indre Oplevelser, som de tilskrev den Helligaands Virken. Den orthodoxe Gruppe anerkendte foruden Skriften endnu de symbolske Bøger og forlangte visse Steder en kirkelig Myndighed, der afgør Lærespørgsmaal og ogsaa kan ekskommunicere i fornødent Tilfælde, altsaa noget, der ligner den katholske Kirke, kun at det er Menneskeværk, ikke Christi Indstiftelse. Saa forskellige disse Løsningsforsøg end er, een Ting er de fælles om: de er en ufrivillig Indrømmelse af, at Skriften ikke kan være eneste Trosregel. Der maa komme noget til: et levende Element til det døde Bogstav. Navnlig ved Spørgsmaalet om, hvad der overhovedet hører til Biblen, trænges der til et sikkert Svar udefra, da den h. Skrift selv ikke tilstrækkelig klart oplyser os herom. Hvem der derfor har vraget Arvelæren, der ene giver denne Sikkerhed i et aldeles fundamentalt Spørgsmaal, har uden at mærke det bygget sit aandelige Hus paa Sand i Stedet for paa en Klippe — en tredje indendørs Aarsag til Uro, Raadvildhed, Tvivl og dermed til Opgivelse af Trossandheder.

Set i Historiens Lys viser altsaa Reformationens Værk sig nu i vore Dage som et Foretagende, der er fanget i

sin egen Snare og holdt fast i sit eget Reb. Mange har derfor følt, at der ingen anden Redning er end den, Skriften i en anden Sag antyder: »Den Bid, du har spist, maa du udspy igen. Du har spildt dine fagre Ord.« (Ordspr. 23, 8).

Dog, Gud være lovet, at de protestantiske Menigheder, det gode Folk, ikke fulgte med i den theologiske Videnskabs Udvikling, men i mangt og meget blev ved med at tænke, føle, tro og handle, som de var vant til det, før det sørgelige Brud i 16. Aarhundrede indtraf.

F. K.

Fra den vide Verden

CHESTERTON OM KATHOLICISMEN I ENGLAND.

En Korrespondent ved det katholske Blad *El Correo Catalan* har anmodet den berømte engelske Forfatter og Konvertit G. K. Chesterton om en Udtalelse angaaende engelsk Katholicismes Stilling i Øjeblikket.

Chesterton ytrede: »Katholicismen i England indtager for nærværende Tid en fremskudt Stilling, maaske den interessanteste i hele dens Historie. Det er som i et Skakspil: Vi stiller vore Brikker op — i Slagorden — omringer mere og mere de fjendtlige Stillinger — med det Slutresultat, at Sejren er vor.«

EN ANTIKOMMUNISTISK Udstilling I BRYSSEL.

I Bryssel blev — i Slutningen af September Maaned — aabnet den første antikommunistiske Udstilling, som skyldte den tidligere belgiske Konsul i Sydrusland, Hr. Joseph Douillet's handlekraftige Hjælp sin Tilblivelse. Douillet har opholdt sig i 35 Aar (1892—1927) i Rusland og har for nogle Maaneder siden offentliggjort den opsigtsvækkende Bog »Moskva uden Maske«, (som for nylig er udkommet paa Dansk med Titlen »Sandheden om Moskva«). Ved Siden af talrige Avisudklip fra den franske, flamske, tyske, russiske, ukrainske, og jødiske kommunistiske Presse forelaa der ogsaa et rigt

Billedstof, der illustrerer Bolschevismens Rædselsherredømme, Dokumenter vedrørende Kirkens og Religionens Undertrykkelse og Kvindens Socialisering. Billeder og Tabeller belyste det »paradisiske Liv«, som Borgerne i det »frieste af alle frie Stater«, fører. Paa en let overkommelig Maade kunde man sætte sig ind i Sovjets betydelige økonomiske Nedgang. Udstillingen var et betydeligt Bidrag til det saa nødvendige Oplysningsarbejde, der gaar ud paa at rive Masken fra Sovjets hæslige Ansigt og indgive Afsky for Kommunismen, hvor den saa end udfører sit Undermineringsarbejde.

ET HELTEMODIGT OFFERTILBUD.

To Missionærer i Kina fr. Hidalgo og fr. Avito, begge spanske Jesuiter, blev for nylig taget til Fange af kinesiske Røverbander. Deres Kolleger i Anking-Vikariatet i Anhwei-Provinzen tilbød øjeblikkeligt at stille sig selv til Røvernes Raadighed for at befri de to Fanger for deres Lidelser.

Begge Fangerne takkede for det rørende Tilbud, men af-slog det.

En anden Missionær, fr. Pacific Marchesivi, der er Franciskaner, er ogsaa blevet taget til Fange af Røverbander, og fra fr. Louis Brugnetti, der blev fanget d. 15. August, har man stadig intet hørt. De to sidstnævnte er begge Italienerne.

KOMMUNISMENS UDBREDELSE I KINA.

En Beretning fra Tschengtu (Szetschwan) vidner om, i hvilken Grad den mægtige kinesiske Kolos er befængt med de kommunistiske Baciller. Det hedder heri: Jagten paa Kommunisterne drives mere intensivt end nogen Sinde. Fængslerne fyldes, og de fængslede tilhører de forskelligste Samfundslag. Der er Kommuniste i de mest ansete Familier. Alt sammen et Bevis for Sygdommens Smittefarlighed og Betydning!

Man havde aldeles ikke troet, det hele var saa slemt. Og nu! — Flere højere Skoler har man maattet lukke, fordi de var Arnesleder for Kommunismen og stod i Forbindelse med Moskva. Studenterne bortvises. En Del af dem, som ikke vilde finde sig heri, er sat i Fængsel. Dødsdømte Kommuniste gaar til Retterstedet med knejsende Nakke og gjaldende Foredrag: Lovprisning af de kommunistiske Theorier, og med Trusler om snarlig Hævn.

Det betaler sig i øvrigt godt at være Kommunist. De fleste Kommuniste faar 20—30 Pjastre pr. Maaned. Pengene kommer fra Moskva. Man faar et Begreb om, hvilke uhyre Summer Moskva ofrer paa Propaganda.

En 4-500 Mænd og Kvinder tilhørende den budhistiske Gejstlighed (Munkesamfund), Bonzerne, ankom en skøn Dag til Tschengtju og protesterede mod den nationalistiske Regerings Beslaglæggelse af deres Ejendom. Men Proteslen blev ikke taget til Følge. Bonzernes Saga er ude — for Kinas Vedkommende.

Apostolatus Maris.

»Havets Apostolat« — et Foretagende, der grundlagdes af Mr. Peter F. Ansan, har for nylig afholdt Kongres i »St. George's Hall« i Liverpool. Det skal have været af betagende Virkning at overvære dette Møde, hvor Mænd bogstavelig fra alle Jordens Egne mødtes for at aflægge Beretning om Sømandsmissionens Virksomhed. Mr. Ansan — en Mand med et glimrende klogt Ansigt og klare »Sømandsøjne« — fortæller selv i »The Universe«, hvorledes det var ligesom at drage rundt i Radioen til alle Jordens Stationer. Efter hinanden talte Repræsentanter for Punta Arenas, Chile, Rio Grande, Rio de Janeiro, Rotterdam, Reval, Canadas Havne, San Francisco, Southampton, Amsterdam, Antwerpen o. s. v. — og alle Steder meldtes glædeligvis om god Fremgang. Kun undrede det, at denne Virksomheds Nytte og Uundværlighed endnu ikke er gaet op for Italien (I), der ikke har nogen Repræsentant.

Man enedes hurtigt om, at hvorvel det var godt at kunne byde Søfolkene samme Komfort, som de ellers vilde finde udenfor, gjaldt det dog først og fremmest om at yde dem den a n d e l i g e Hjælp, som kun Præsterne kan give. I øvrigt konstaterede man med Glæde den mægtige Fremgang, Bevægelsen havde haft i de ti Aar, den har eksisteret.

Apostolatus Maris udsender for øvrigt et Blad, skrevet paa fire-fem Sprog — umaadelig djærvt og friskt, — som ogsaa undertiden finder Vej til København og Aarhus, der begge er repræsenterede i dette verdensomspændende Foretagende.

H. K.-H.

Et Angreb paa „Lourdes“ og et Svar.

I September Maaned — lige i Begyndelsen og ca. d. 19., nøjere husker jeg ikke Tidspunktet — fandtes i »Politiken« 2 Artikler om Lourdes af Forfatterinden Majken Borring. Frk. Borring havde opholdt sig et Par Dage i Lourdes, hvor hun blandede sig mellem Pilgrimmene, hvis Optræden, navnlig selvfølgelig Præsternes, hun nu i disse Artikler kritiserede og haanede. En syg Præsts Udseende latterliggjordes paa det voldsomste som en »Karrikatur af hele Kleresiet«. Som medicinsk Student var det lykkedes Frk. Borring at faa Adgang til Piscinerne. Der fulgte nu en Række haarrejsende Skildringer af Badningen, af »Børnemishandlinger«, af Ekstasens Krampegraad, og Forførdelsesudbrud over, at Læger fra civiliserede Lande godkender de uhygiejniske Forhold i Piscinerne, o. s. v.

Slutningen paa Frk. Borrings Skildring af Forholdene i Lourdes fortjener at citeres:

»Lad gaa med en Del kronisk syge. Lad dem faa den Chance, den store Suggestion byder dem — der er jo ogsaa Zeileis og Konen i Pedersborg!

Lad gaa med de gamle Koner. Tænk saadan en Rejse til Pyrenæerne i sin høje Alderdom! Men kan man roligt se paa, at Tusinder af unge og raske Folk i deres bedste Aar bliver lokket med i alt det dér?

... Et Fond af Kræfter bundne, et Fond af Viljer beslaglagte, et Fond af Tanker afledt fra det nærliggende og krævede jordiske Arbejde for en sund og stærk Menneskeslægt!«

Den 22. September sendte jeg saa til »Politiken« en Protest mod Frk. Borrings Artikler. Den 27. Oktober fik jeg efter at have henvendt mig derom til Bladet et Aftryk af den tilbage, med en særdeles høflig Beklagelse af, at en Række vigtige Begivenheder, der skulde omtales, havde forhalet Trykningen saa meget, at Artiklen, som straks var blevet sat, efterhaanden havde mistet sin Aktualitet.

Her er Artiklen.

Før man sætter Lourdes i Klasse med Zeileis-Institutter o. a. af samme Art, før man giver sig af med at forhaane og kritisere, maa man være virkelig klar over, hvad man taler om, og være usvigelig sikker paa, at man ogsaa har Lov til at kritisere og forhaane. Man maa paa *Bureau des Constatations* studere det, som dér kaldes for Mirakler; man kan f. Eks. sætte sig ind i den lærde engel-

ske Læge, Benediktinermunken *Dom Francis Izards* meget indgaaende og meget strenge Undersøgelser af Miraklerne; men den Art Studier synes Frk. *Borrings* ikke at have gjort — i saa Fald forholder hun sine Læsere, hvad hun der ved har erfaret. Men er man klar over, *hvad* et vældigt Antal af Læger fra hele Verden ser i Helbredelserne i Lourdes, har man læst deres videnskabeligt underbyggede Erklæringer, begriber man, at Badningen i Piscinerne er »støttet og vedligeholdt, ikke blot af Gejstlige, men af uddannede Læger«. *Sker* det, som disse Læger med deres Navn indestaar for som Sandhed, *maa* Badene i Lourdes have deres Berettigelse, selv om Forholdene umulig kan blive saa særlig hygiejniske. At Beretningen om Badningen i Piscinerne er farvet af Forfatterindens forudfattede Modvilje, kan Læsere jo nok begribe; det gaar med den som med den Præst, der leder Badningen, den elskelige gamle Monseigneur *da Costa*, han faar i Frk. *Borrings* Øjne en »djævelsk Profil«, som han aldrig før har haft.

At Lourdes i 72 Aar har tiltrukket Mennesker fra hele Verden, trods alle Angreb udefra — at der for hvert Aar strømmer flere derved, navnlig fra England og Holland vokser Pilgrimmenes Antal stadig, — at Pressen i England regner med Miraklerne i Lourdes som Fakta — at talrige Læger af enhver Nationalitet og enhver Trosbenedelse gør Studier i *Bureau des Constataions* (ikke et Par Dage, men i lange Tider) — at den dertil knyttede Forening af Læger, *L'Association médicale internationale*, tæller 1440 Medlemmer — — — alt dette maa vel vise tænkende Mennesker, at det, der sker der nede, i alt Fald ikke kan affærdiges med et haanligt Skuldertræk. (Det er for Resten ligefrem rørende at se den Overbærenhed, hvormed Frk. *Borrings* giver Bureauets Præsident, den bekendte og i alle Kredse højt ansete Dr. *Vallé*, et Slags beskyttende Klap paa Skulderen: Hangør et intelligent Indtryk!)

Til Beroligelse for de Læsere, som, efter at have læst Frk. *Borrings* Artikler, maa have faaet den dybeste Medlidenhed med de ulykkelige syge Pilgrimme i Lourdes, vil jeg sige, at jeg, der som Sygeplejerske i de sidste 6 Aar har været i direkte Forbindelse med mindst fire Tusind syge paa min Afdeling af *Asile Notre-Dame de Lourdes* (det, der i Frk. *Borrings* Artikler kaldes Hospitset), ikke har oplevet, at en eneste Patient har faaet Lungebetændelse efter Badet; de er længe nok i Lourdes til, at man kan se, hvorledes de taaler det; og de allerfleste kommer igen Aar efter Aar og er meget ivrige efter at fortælle, hvordan de har haft det. Heller ikke har jeg selv eller nogen anden af Hospitalets talrige Sygeplejersker faaet saa meget som Snue efter et Bad.

Endnu en Ting har jeg ikke oplevet i de 6 Somre, hverken paa Hospitalet eller i Piscinerne eller blandt de raske Pilgrimme: den Ekstase, der aabenbart gør Katholiker til en Slags Idioter dernede.

Men — maaske er vi allesammen Idioter: Præsterne (som Frk. Borring med Brugen af en slidt Kliché gør enten fede og selvbehagelige eller udbrændte af Anfægtelser) — og Dr. Vallet og *l'Association médicale's* andre Medlemmer — og alle de øvrige Læger, som Aar for Aar ledsager syge Pilgrimme herved — og de 1200 »Hospitaliers« og »Hospitalières« — og de Hundredtusinder af almindelige Pilgrimme, baade de raske og de stille, taalmodige lidende, som i Lourdes søger, om ikke Helbredelse, saa Styrke i deres Lidelser — — — jeg siger: maaske er vi allesammen Idioter i Sammenligning med Frk. Majken Borring; men eet kunde i alt Fald ingen af os gøre: haane og latterliggøre en syg Mand, fordi han tilfældigvis havde et Embede, der var os usympathisk.

»Kan man roligt se paa, at Tusinder af unge Folk bliver lokket ud i alt det dér — — —?« slutter Frk. Borring, der til det sidste forstaar at anvende gamle brugte Klichéer med stor Dygtighed. De antiklerikale Blade i Frankrig kan nu alligevel efterhaanden sige den Slags Ting meget bedre; men de har jo ogsaa øvet sig derpaa 72 Aar igennem — ganske vist uden andet Resultat, end at Tilstrømningen til Lourdes vokser. Men maaske Frk. Borrings Bekymring for den moderne Ungdom — som ellers just ikke plejer at lade sig lokke til noget, den ikke selv bryder sig om, men som synes at være ganske viljeløs, hvor det drejer sig om Lourdes — maaske denne voldsomme Bekymring vil bære større Frugt.

Tove Frydenlund.

St. Elisabeths Hospitals Jubilæumsfest.

Den første Del af Festen holdtes — som sig hør og bør — i Kirken for at takke Gud, fordi han har holdt sin Haand over St. Elisabeths Hospital i de svundne 25 Aar. Hans Højærværdighed Biskop Brems holdt Prælatmesse, assisteret af Hr. Pater Scherz. Provikaren, Hr. Pastor Desnos, Sognepræsterne Klar, v. Kettenburg, Ronge, Bernh. Jensen og Resch, Præsterne Gamél, Sauter, Brems, Dutschke og Benzon var kommet til Stede.

✠ Kirkekoret sang med megen Enthusiasme, og efter

Messen istemtes Takkehymnen *Te Deum*, der efterfulgtes af sakramental Velsignelse.

Lidt senere samledes man i et af Hospitalets lyse Rum, der var festligt smykket med Flag og Guirlander.

Overlæge Rydgård bød Gæsterne, særlig Overpræsident Bülow, den tyske Gesandt, Friherre v. Richthofen og Biskop Brems, Velkommen og gav Ordet til Pastor Resch, som var med til at rejse Hospitalet for 25 Aar siden.

Fra venstre: Biskoppen, den tyske Gesandt, Friherre von Richthofen, Overpræsident J. Bülow, Dr. Sophus Bentzen, Professor K. K. K. Lunds-gaard og Frue. I Baggrunden til venstre: Pater Scherz.

Pastor Resch: Hospitalets Formaal er udelukkende at bringe lidende Mennesker Lindring. Det har intet med Propaganda at gøre. Det kan i øvrigt Arbejdet her paa Hospitalet i de mange Aar vidne om. Vi begyndte ganske smaat, men snart kom der Udvidelser og Forbedringer, og saaledes gik det Slag i Slag. Jeg bringer først og fremmest Søster Elisea, Hospitalets første Forstanderinde, min hjertelige Lykønskning. Hun har grundlagt det store Værk i de 15 Aar hun har været knyttet til St. Elisabeths Hospital. Hun har baaret den tungeste Byrde. Dernæst vender jeg mig til den nuværende Forstanderinde, Søster Edeltrudis, som har fulgt Hospitalets Udvikling lige

fra den første Tid og ogsaa har kendt til de mange Bekymringer. Vi maa ogsaa sende en hjertelig Tak til Søstrenes Moderhus i Breslau, som i høj Grad har støttet Hospitalet.

Naar Hospitalet indtager saa smuk en Position, skyldes det — næst efter Gud — den dygtige Lægestand, som har været knyttet til Hospitalet. Vi mindes med Taknemlighed afdøde Overlæge Ernst, der ved sin Personlighed og sin Dygtighed skabte Tillid til St. Elisabeths Hospital. Hans Fortjenester bør aldrig glemmes.

*Fra Jais Niensens Frescomalerier i Korridoren paa anden Sal:
Pilegrimme paa Vej til St. Elisabeths Grav.*

Vi takker Overlæge Sofus Bentzen, der har været knyttet til Hospitalet i alle de 25 Aar, for hans store Trofasthed: Ad multos annos!

Vi mindes med Stolthed og Taknemlighed Professorerne K. K. Lundsgaard og Kjærgaard, som tidligere har virket her.

Vi retter en hjertelig Tak til alle de nuværende Læger.

Der er ogsaa mange praktiserende Læger, som vi skylder Tak for den store Sympathi og Tillid, de har vist Hospitalet.

Hvor kan det være, at man viser St. Elisabeths Hospital saa stor en Tillid. Det forstaar man, naar gennemgaar Hospitalets Aarbøger. Lad mig nævne et enkelt

Eksempel. I 1929 var der indlagt 1200 Patienter. Deraf var der kun 69, der døde; altsaa 5,9 Procent.

Vi mindes paa denne Dag med Tak Legatstifterne: Overlæge Ernst og Frue, Grosserer Ebert og Grosserer A. Plum.

Vi retter endvidere vor Tak til Ny Carlsbergfondet for Jais Niensens smukke Frescomalerier.

Endelig maa jeg udtale mine hjerteligste Ønsker for Søstrene, og jeg knytter hertil en Formaning: Vis jer altid værdige til den Tillid, som vises jer. Tak for alt, hvad I har udrettet.

Derpaa tog Jubilaren, Overlæge Bentzen, Ordet:

En Stikling skal have Lov at vokse og udvikle sig langsomt for at blive et godt Træ. St. Elisabeths Hospital

Fra Jais Niensens Frescomalerier i Korridoren paa anden Sal: St. Elisabeth aabenbarer sig — efter sin Død — for en Mand og helbreder ham.

har gennemgaaet en saadan langsom og god Udvikling. Men vi begyndte rigtignok ogsaa i det smaa. De første Aar var en vanskelig Tid, fordi vi laa i Byens yderste Ud-kant. Det var dengang nærmest ude paa Landet. Det knob derfor med at faa Patienter. Men efterhaanden gik det bedre og bedre samtidig med, at Hospitalet Gang paa Gang kunde udvide og ogsaa indendørs foretage en Række betydelige Forbedringer. Hospitalet er fulgt med i alle vor Tids tekniske Fremskridt. Det er kun faa Aar siden, at vi sidste Gang udvidede, nu er Grunden til en ny Udvidelse allerede gravet.

Jeg takker Patienterne for den store Tillid, de har vist os, og Søstrene for det udmærkede Samarbejde i de mange Aar. Søstrene er utrættelige, uselviske og besjælede af Kærlighed til deres Gerning. Deres friske og glade Væsen er en stor Støtte for Lægens Arbejde. Meget træffende har

man i Pressen for nylig kaldt St. Elisabeths Hospital for »de smilende Søstres Hospital».

En personlig Tak ogsaa til alle Læger, jeg har samarbejdet med. Jeg ønsker Hospitalet Held og Lykke for Fremtiden.«

Hertil søjede Overpræsident Bülow et Par Ord: »I Kommunens og Borgernes Navn bringer jeg St. Elisabeths Hospital en Tak for dets Gerning i de mange Aar. Det indtager en smuk Plads blandt de private Hospitaler, ja, det har et Omfang, som er usædvanligt for et privat Hospital«.

Blandt de indbudte befandt sig: den tyske Gesandt, Friherre von Richthofen og Frue; Staden København var ikke blot repræsenteret af Overpræsidenten, men ogsaa af Borgmester P. Hedebøl. Endvidere: Direktør Herman Ebert og Frue, Hospitalsdirektør K. N. Nielsen, Direktør for Rigshospitalet, Øllgaard, Professorerne K. K. K. Lundsgaard, Kjærgaard og Bie, Overlægerne A. Helsted, Kemp, Friis-Møller, Axel Jørgensen, Køster, Covning, etc.

Efter Højtideligheden besaa Gæsterne Hospitalet og særlig standsede man ved Jais Nilsens skønne Frescomalerier i Vestibulen og i Korridoren paa anden Sal. Disse Skildringer af St. Elisabeths Liv er holdt i en naiv, middelalderlig Stil. De har virkelig lidt af Giottos og Fra Angelicos ophøjede Ro og enfoldige Fromhed. Navnlig Englene er stærke og skønne Skikkelser. Farverne er klare og varme. Det er et beaandet Værk. Der er et Skær af Overnatur over disse Billeder.

Det er yderst glædeligt at se en moderne Kunstner søge tilbage til den gamle, dybt aandelige Kunstretning.

C. B.

Et Lægejubilæum.

Læge P. H. Perch i Tistrup.

Den 1. November 1905 kom Læge Perch til Tistrup, hvor han har virket siden — altsaa i 25 Aar. Jubilaren er en af vore bedste, betydeligste og mest kendte Trosfæller, og saa er han oven i Købet rigtig ægte Vestjyde. Det maa bemærkes, thi en katholsk Vestjyde er desværre en Sjældenhed.

P. H. Perch er født i Midtgaard i Mejls ved Varde. Men allerede da han var 6 Aar gammel flyttede hans Forældre til København. Saaledes gik det til, at han blev Elev

paa St. Andreas Kollegiet, hvor han tog Studentereksamen. I 1905 blev han medicinsk Kandidat, virkede et halvt Aar som Reservelæge paa Amtssygehuset i Ørsted, men kom allerede samme Aar til Tistrup.

Først maa der nu spørges om hans Virksomhed som Læge.

Herom skriver »Vestkysten«: »Tistrup er gennem Aarene blevet en meget stor Lægepraksis, røgtet som den er blevet med Omhu og Dygtighed. Gennem de 25 Aar er Læge Perch kommet i de fleste Hjem i Tistrup og en betydelig Omkreds. Han har i udpræget Grad vundet sine Patienters Tillid, og det kan med Sandhed siges, at han er kommet i det bedste Forhold til den Befolkning, blandt hvilken han nu et kvart Aarhundrede har virket.«

Og »Ribe Amtstidende«: »Dr. Perch har ved sit Væsen spredt denne mærkelige Tryghedsfølelse om sig, hvad der er af saa stor Værdi, men allermest af Værdi for et sygt Sind«.

Læge Perch har aldrig lagt Skjul paa, at han var Katholik. Frejdigt og kækt bekendte han sin Tro, hvor der var Lejlighed til det, og mangan en Gang har han i de stedlige Blade vovet en Dyst for Kirkens Sag. Nu viser det sig, at dette kun har øget Respekten for ham. Derom vidner Avisernes Udsagn.

For den katholske Presse har Jubilaren altid været en stor Støtte lige fra »Varden«s Dage indtil det skandinaviske »Credo«.

Hans Pen har navnlig vundet en smuk Sejr i hans to Bøger: Den friske og fine Naturskildring »Gennem Lo og Opgrøde«, og den dybt religiøse Bog »En dansk Karmelit i Breve til hendes Søn«. Den sidste Bog, som er oversat til Tysk og snart udkommer paa Hollandsk, er vore Læsere godt bekendt. Ikke blot er det en af de vægtigste katholske Bøger, som er udkommet herhjemme i vor Tid, men ogsaa i litterær Henseende fik den en virkelig Sukces.

Om Læge Perch som Personlighed finder vi en udmærket Karakteristik i Ribe Amts-Tidende: »Naar den Tistrup-Doktor ytrer sig overfor Offentligheden — og det hænder jo — da faar man for det første Indtryk af, at det er en betydelig og helstøbt Personlighed, der staar bag ved Ordene, og for det andet, at han er en Mand, der er i Besiddelse af megen Kultur og af megen Stringens, d. v. s. Evnen til at tænke skarpt og fyndigt. Og saa er han for det tredje en god Iagttagere . . . Dr. Perch er tilmed ingen ensidig Natur; hans Interesser er mangeartede, og det er jo ikke saadan, at han bevæger sig paa Overfladen — hans Viden

er selverhvervel og grundfæstet. Han forstaaer at bearbejde sit Stof.«

Og lad os saa hertil tilføje, at der over Læge Perchs hele Personlighed er noget kærnesundt og friskt, som giver ham en stor Charme . . .

Havde vi blot overalt i Landet saa fuldgyldige Repræsentanter for vor Kirke, da var vi godt hjulpne.

»Nord. Ugeblad« sender sin hjertelige — omend lidt forsinkede — Lykønskning.

C. B.

Robert Hugh Benson: Forsagelse. Frimodts Forlag. 1930. 283 Sider.

Det tjener Forlaget til Ære, at det ikke har betænkt sig paa at bringe »Forsagelse«, som paa en Maade er en Fortsættelse af »En Poseur«, skønt den i højere Grad end nogen af de hidtil udsendte Bøger af Benson er katholsk præget, ikke blot i Form — hvad de andre ogsaa er — men ogsaa i høj Grad i Handlingens Indhold.

Problemet (alle Bensons Bøger behandler eet — og kun eet — Problem) er her Klosterkaldet. Een Ting er — som i »Idealister« — at staa og veje sin udødelige Sjæls Frelse i den ene Haand og et Liv i Rigdom og verdslig Glæde i den anden — der skulde Valget endda synes nogenlunde let, skønt Benson lader den unge Mand falde for Fristelsen. — Noget ganske andet er modigt at have gjort det vanskelige Skridt over i Kirken og saa der — just i det Øjeblik, da hans Øje oplades, og han med hele sin Sjæl og Legeme begærer en ung, skøn Kvinde — at forsage de ham fuldt ud lovligt tilkommende Goder som Ægtemand og Godsejer, at forsage det hele for en nøgen Celle, en blodig Disciplin og et Liv i Bøn, som han end ikke kan have set ret meget andet af end den negative Side.

Handlingen skrider frem paa den velkendte Benson-ske Maner. At læse hans Bøger er altid som en Slags aandelig Bjergbestigning. Man starter i Ro og Mag i den fredelige Dag, under roligt Solskin mellem jævne, gode Mennesker. Men Skridt for Skridt hales man med opad. Dagliglivet forsvinder. De, som vandrer med, viser deres

sande Aasyn. Anstregelserne vokser — nogle vokser med Opgaven — andre opgiver eller falder — Hovedpersonen tumler næsten hjælpeløs videre mod Højden. Vakler, falder, rejser sig igen, bistaaet af Venner, der selv puster og stønner under Byrden — han staar over for Afgrunden — tøver i al sin menneskelige Svaghed — hans Venner — og vi, hans Læsere — knytter fortvivlet Hænderne i Angst — Vil han vove det sidste afgørende Spring? — Vi, som læser, lover os selv, at lader Benson ham styrte, vil vi aldrig læse een Linie af ham mere. — — Han springer — Aah, Gud ske Lov — han er ovre. Vi tørrer taknemligt Angstens Sved af Panden — og forlader ham, som han staar der smilende og frelst i de evige Tinders Straaleglans.

Saa kan vi roligt læse Bogen een Gang til for ret at nyde alle Enkelthederne — alle de smaa Mennesker, der dog er store i deres Format — og vi glæder os til, at Forlaget næste Aar vil begynde at udsende en Række af Bensons historiske Romaner, der i Handlingens Kraft og Styrke næsten overgaar disse. *Corrente del Mare.*

Præst og Degn.

Præst å Dejn af S. Noe Nygaard. (Hasselbalchs Forlag)

Det er en Bog om Jyden og hans Gud! En Samling Digte, skrevet af en Jyde, jydsk som Lyngen. — Jydsk i sin Naturfølelse, jydsk i sit Syn paa Mennesker, jydsk i sit Forhold til Gud! — Omskiftelig i sin Stemning som Himlens Blåner¹ — snart en Vejle² og snart et roligt Blaa. — Og dog i Bunden bestandig éns — som Hedens og Havets lange, længselstonende Linier. —

Hvilken Genklang giver ikke Strofer som disse — sukket af en Vestjyde, som har forvildet sig til Østen — i en ægte Jydes Hjerter:

A gaar aa gjesper æbaag mi Plov,
 De Kragger, de kjævles saa lie.
 Det virker saa trykkend mæ oll de Skov;
 for ingen Stejr kan En sie.
 Det er som en Klemsel er øwver mi Sind
 A wanter æ Haw aa æ Væstenvind.

Det er ikke selve Naturskildringen, som er Styrken i slige Digte. Det, som skildres, er snarere Tilstanden hos den, som griebes af Naturen, Samfølelsen med den jydsk Natur. —

End mere levende males Jyden os dog for Øje i de mange smaa realistiske Digt-Anekdoter. Bedst synes mig de Digte, gennem hvilke Jydens — saa at sige medfødte Religion glimter frem. Hvor

---

¹ Skyer, ² Skulle.

karakteristisk er f. Eks. ikke Tankegangen i Digtet: En Bevis. — Jyden tvivler paa baade Præst og Degn og deres Snak om Vorherres Mirakler, som de ikke selv har set.

Men da det giver sig til at regne fra Nordvest — s a a tror han!

Worhæhr han er allywl almægtig.
 Det tør a sejj! Det haar a sjett.
 A bløw da ow saa sær andægtig,
 ja jawn gudfrygtig ligh mæ jett.
 Vi haar lidt Tøst i longe Tider,
 ja knap haaj Wand te Kow aa Hest.
 Aa no, det stremmer nier omsider.
 saa rejner det a Raagh-Nordvest.⁸

Og endnu et Spadestik dybere naar N.-N. i Digtet: Ve æ Hawsih, — hvor han fortæller om Enken efter en »løste⁴ Svend«, som Præsten spørger, hvorfor hun da havde taget ham!

Der ska jo nowwer te de væst⁵
 Hwa ant er der hejse aa svaar Dem!

— — —

»Wohæhr, Han vil wal sajt wor Wal.
 A beer ham om aa vær mæ mæ;
 men vi skal i det Skidt vi skal.
 Den Tro ska der ingen ta fræ mæ.
 Den haar si Hjem ve æ Hawsih!«

Og som Jyden saa hans Præst og Degn:

En Kjerk aa en Möll sætter Præg o en Egn.
 Det samm kan vi sejj om en Præst aa en Dejn.

Her virker Forfatteren, der selv ikke blot er Jyde, men ogsaa Præst — imidlertid ikke saa umiddelbart overbevisende som i de Smaaglimt, der skildrer Jydens Tro. Det er uvæsentlige, lidet karakteriserende Træk, der fortælles om Præster og Degne — fraset et enkelt Digt: En Sædemand — som i hvert Fald skildrer en Ordets Sædemand, hvilken Stilling han saa ellers maa tænkes at indtage. Dette Digt hører til Bogens bedste. Hvilken kort og ram-mende Karakteristik rummer ikke Vers som disse:

Det var en Sjæl, som skreg til Gud
 foruden Skjul og Rænker,
 som græd sin Skam og Kvide ud
 ved rustne Slavelænker. —

— — —

Et Sangersind, en Syndersjæl,
 hvis Tonelyn har knitret,
 som stred omsonst med Kødets Pæl;
 for Viljen var forvitret. —

Fraset dette realistiske Billede indskrænker Præste- og Degne-skildringen sig til Antydning af Typer i det store friske Indledningsdigt: Præster og Degne:

⁸ Stik-Nordvest, ⁴ tørstig, ⁵ værste.

De runkneste Hjerner, Vorherre fandt paa,
 som gumler paa Ramser og Rester,
 som Okserne gumler paa skimlede Straa,
 de træffes blandt Degne og Præster.

Og:
 Den visne Forstandigheds vandrende Pind —
 — — —

han krør sig blandt Degne og Præster.

Ros vanker der ganske vist ogsaa; men den klinger ikke nær
 saa hjertegreben som Forargelsen. —

Pastor N. N. har bevaret ikke blot sin Tro paa Jydedommen,
 men paa Præstens og Degnens Kald. Og alligevel: hvorfor skaf-
 fer denne Præstens Tro sig saa at sige intet Udtryk i Digt?
 Hvorfor er det Skildringen af Jydens medfødte Tro, udtrykt i de
 smaa, ligesom løsslupne Glimt — Temperamentsindstillingen over-
 for Vorherre — og den umiddelbart friske og overbevisende Kritik
 af den gejstlige Embedsmand, der er Bogens egentlige Kerne?
 Mon ikke fordi Forf. vel kender æ »Værhaahn«, der »dingler og
 swingler som hvirrelysk Præst«, men aldrig har mødt det posi-
 tive Modstykke, den, som taler med Myndighed, fordi baade Lære
 og Personlighed er af Gud, og kun af Gud?

Hans dybeste Udtryk for Forholdet til hans Kirke findes
 utvivlsomt udtrykt i Digtet: »En Kröwling«.

Det er saa klår for mæ aa mærk:
 En Salm å en Præjken, det stywwer.
 A kommer te mæ sjel i Kjerk.
 Det er sandd, hwerr Stawwels a skrywwer.

Men med ægte jydsk Medlidenhed udsoner han sig ligesom med
 hele den blandede Race, hvoraf han trods alt føler sig som Led:

Vorherre har Hul til den armeste Mus,
 hvis Liv han for Fjender vil hegne.
 Jeg tænker, han skænker en Krog i sit Hus
 til vejtrætte Præster og Degne.

Jyden længes langt længere bort end hans Øje naar — mod
 en Klippe hinsides det vide Hav. Men sukkende hengiven i sin
 Skæbne søger han Læ bag en stormpisket Sandklit. —

Ragnhild Blicher-Simonsen.

Fra Hovedstad og Provins

Paa Højskolen

Tirsdag Aften fortalte P. Wolfsberg om den japanske Mis-
 sions Grundlæggelse, Opblomstring og rige Høst fra 1549
 —1640. Der taltes dengang ikke færre end hened en
 Million katholske Kristne. En pludselig Reaktion fra de
 indfødte Magthaveres Side ødelagde i Løbet af kort Tid

alt, hvad den hellige Frans Xaver havde saaet, og saa mange andre Missionærer under store Ofte og Lidelser havde ført videre. Mange højtstaaende Fyrster svigtede deres Tro i Prøvelsens Time, men endnu mange flere af Almuen gik med Glæde i Døden for Christus. For at styrke sig til de forestaaende Kampe og Lidelser dannede de bl. a. et Martyr-Broderskab, som forpligtede Medlemmerne til Beredskab til Døden eller Landflygtigheden for Christus, endvidere til fælles Bøn, Faste, Almisse, Bodsøvelser og kærlig Irettesættelse af hinanden paa deres Møder m. m. Straks meldte sig 3300 til Optagelse. — I 200 Aar var Japan lukket for al fremmed Indflydelse, indtil Europæerne med Vaabenmagt tiltvang sig Adgang til Riget i 1853. Hvilken Glæde var det da for Missionærene endnu at opdage henved 60,000 Kristne, Efterkommere af Japans Martyrkirke, — og hvilken gribende Prædiken for os Nutidskristne, som ofte møder lignende Modstand.

Fra Randers.

Fra og med den 26. Oktober begyndte Pastor Emil Fiedler det, som han selv kaldte »en religiøs Uge«, men som ikke var andet end en Missionsuge, kun gennemført ved Benyttelse af glædeligere Sandheder, end Prædikanterne sædvanlig vælger. Og Taleren forstod med sjælden Dygtighed at klarlægge sine Tanker, gaa ind i Folks Hjertekammer og ved glimrende valgte og udførte Sammenligninger at prente sine Ord ind i sine Tilhøreres Hukommelse. Dertil kom hans levende Væsen og smukke Stemme. Driver han nu og da et Ord paa Spidsen, er det kun Iver for at gøre en Hovedtanke uudslettelig; forresten retter han i Løbet af Foredragene mulige Vrangforestillinger.

Pastoren havde den Glæde hver Aften at have en trofast og spændt lyttende Tilhørerkreds, som med Taknemmelighed vil erindre ham og hans Ord længe.

Søndag d. 2. November sluttedes de naaderige Dage med en talrig Fælleskommunion og en Tale, der maatte give Tilhørerne en sand Lyst til med ny Andagt at bivaane Messen og modtage den h. Kommunion. M. O.

Mosaik.

Nyt Vidnesbyrd om »stille Reformation«.

I en Række forskellige protestantiske Blade er nedenstaaende interessante Henvendelse blevet offentliggjort:

Undertegnede 3 Præster repræsenterer intet kirkeligt Parti, men mener at udtrykke en fælles Følelse, der baade hos Lægfolk

og Præster har været stigende i de sidste Aar, naar vi dybt beklager, at der ved vore Gudstjenester er saa ringe Plads for Andagten, Stilheden og Tilbedelsen. Vi er overbevist om, at ikke alene vore Gudstjenester, men ogsaa den enkeltes Fromhedsliv, som henter saa væsentlige Tilskyndelser fra Søndagens Fællesskab, lider et alvorligt Værditab, hvis Menigheden blot betragter sig som Tilhørere til eller Kritikere af en Prædiken. Det tør uden Overdrivelse siges, at i faa evangeliske Kirker er der saa fattig en Andagtsfølelse som i den danske. Baade i den svenske og tyske Kirke falder det ikke nogen Kirkegænger ind at indtage sin Plads, før vedkommende har holdt en stille Bøn.

Vi har med stor Bekymring oplevet, at Fællesskabet i Bønnen (Kollekterne) ofte indskrænker sig til at blive Præstens Recitation uden Menighedens Medvirken. Hvor vigtig Prædiken end er og altid vil blive, kan og bør den ikke blive Gudstjenestens eneste Hovedsag. Gudstjenesten kan ikke bæres af Enkeltmand. Den fremherskende Stilling, Prædikenen fik efter Reformationen, skyldes andre Forhold end dem, vi nu lever under.

De af vore Medkristne, der forstaar vor Beklagelse, beder vi virke for, at Menighedens Aktivitet kunde faa et fyldigere Udtryk, end Tilfældet hidtil har været. Vi mener ikke, at man i det væsentlige skal ændre Rammen for vore Gudstjenester, men at man maa kunne fylde de forhaandenværende Rammer med et dybere Indhold — bl. a. med en Syndsbekendelse i Lighed med den svenske og norske Kirkes, eventuelt fremsagt af Menigheden, som ved den anglikanske Kirkes Gudstjeneste. Var det ikke muligt, at man — dér, hvor man føler Savnet af Tilbedelsens Fællesskab — kunde indføre Knæleskamler og langsomt inddrage Menigheden i dette Fællesskab? Særligt retter vi denne Henvendelse til det største kirkebyggende Samfund, Københavns Kirkesag, om at forsøge ved Opførelsen af nye Kirker at indbygge Knæleskamler. Vi opfatter ikke disse som et Tryllemiddel, der straks vil skabe et fordybet Fromhedsliv, men vi tror, at der bl. a. herved kan gives Mulighed for Udløsning af en Trang til Tilbedelse og Fælleshøn, som ikke tidligere har kunnet faa Vækst. Den, som i engelske Kirker har set, hvor enkelt Knæleskamler kan udføres, ved, at det ikke drejer sig om store Udgifter, endsige Ombygninger.

Vore Tanker gaar videre — til Muligheden for lejlighedsvis at samle ligesindede Lægfolk og Præster til »retreats«, Samvær til Fordybelse og Fornyelse af det aandelige Liv, og til Gennemførelse af en virkelig evangelisk Breviarlæsning ud fra Ønsket om et aandeligt Fællesskab med hele den evangelisk-katholske (almindelige) Kirke.

Vi ønsker ikke at danne noget Parti, men vil være taknemlige, om Lægfolk og Præster, der føler og tænker *som vi, vil sætte sig i Forbindelse med os Undertegnede og sige os deres Mening om disse Forslag.

Gustav Arnberg, Johs. Eilschou-Holm, Michael Neiiendam,
Herlufmagle. Fredensborg. København.

Saa sandt, saa sandt!

... »De interesserer sig meget mere for en prest som bryder sine løfter end for tohundrede, som bekræfter dem mellem et bøsseløb og en dradd sabel. Saken er ganske enkelt den, at de tror paa hver eneste historie om sviktere, fordi det er noget, de kan forstaa. Og det andet interesserer dem ikke, for de kan ikke længere forstaa det.« (Sigrid Undset: Gymnadenia S. 391.)

FORSKELLEN MELLEML REDAKTION OG EKSPEDITION.

Vi tillader os høfligst at gøre vore Læsere opmærksomme paa den ret væsentlige Forskel, der er imellem Redaktion og Ekspedition. Der er lige saa stor Forskel som imellem en Brevskriver og et Postbud. Da Redaktionen er meget stærkt spændt for, bedes man derfor adressere alle Henvendelser vedrørende Abonnement og Forsendelse af Bladet til Ekspeditionen, Bredgade 64.

Sct. Michaels Klub.

Mandag d. 17. November Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger: »Katholsk Sammenhold«.

Koncerten, som Rosenkranskirken's Kor afholdt i Sakramentskirken, gav 250 Kr. i Overskud. Alle, der har bidraget til dette smukke Resultat, bedes modtage en hjertelig Tak.

*Bernh. Jensen,
Sognepræst.*

Søndag den 16. November Kl. 7.15 afholdes en **Mønighedsfest** i St. Annæ Salen, Hans Bogbinders Allé 2, Sundby. Et Kor synger flerstemmige Sange, og der opføres »Taarekruset«, Legende i 1 Akt af Frans Schoka og »Den lille Gavstrikk«. Kaffebrød, Tombola, Dans.

Billetter kan faas i Præstegaarden, Hans Bogbinders Allé 2, Tlf. Am. 3202. Entré for Voksne 1 Kr. (incl. Kaffe), for Børn 50 Øre. Baltegn mod Forevisning af Adgangskort 50 Øre, ellers 1 Kr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 11. Nov. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

Pater A. Menzinger: Missionen i Kina.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo Novembris, loco ac tempore assuetis. Cum nova electio præsidii sit facienda RR. DDi Confratres enixe rogantur ut quam numerosissime se sistant.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

to unge Piger; samt en $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Dags Pige, som kan ligge hjemme.

Plads søges:

af velanb. 20aarig ung Mand v. Maskinskrivning med Kendskab t. Tysk; velanb. ung Pige som Husbestyrerinde; Maskinarbejder v. hvadsomhelst; af en Dame v. Tysk Undervisning; en Dame beder om Syning og Lapping i sit Hjem eller ude.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Kirkelig Kalender.

9. Nov. Laterankirkens Indvielse. — 22. S. e. P.	16. Nov. 23. Sønd. e. Pintse.
10. — M. Andreas Avellinus.	17. — M. Gregor Undergøren.
11. — Ti. Martin af Tours.	18. — Ti. Peters- og Paulskirkernes Indvielse.
12. — O. Martin I.	19. — O. Elisabeth af Thyringen.
13. — To. Didacus.	20. — To. Felix af Valois.
14. — F. Josaphat.	21. — F. Marias Ofring.
15. — L. Gertrud.	22. — L. Cæcilie.

Ugens Messebønner.

9. Nov. S. Laterankirkens Indvielse ([77]—923); 2. Søndagen (748—577), 3. (kun i Stillemesser) Theodor (1153—972). Slutningsevangelium: Søndagens (750—579).
10. — M. Andreas Avellinus (1153—973); 2. Tryphon, Respicus og Nympha.
11. — Ti. Martin af Tours (1154—974); 2. Mennas.
12. — O. Martin I (1156—975); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
13. — T. Didacus (1157—979); 3. og 3. som Onsdag.
14. — F. Josaphat (1158—980).
15. — L. Gertrud (1159—980).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Jesu Hjerter Kirke.

Søndag d. 9. og Søndag d. 16. Nov. Kl. 6: Aftenandagt uden Prædiken.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 9. Novbr. i Messen Kl. 8.

Eksercitier for gifte Kvinder:

Fra Søndag den 9. November til Søndag den 16. November afholdes der i Jesu Hjerter Kirke Eksercitier (aandelige Øvelser) for katolske gifte Kvinder i København. Alle indbydes venligst til at tage Del deri.

Det første Foredrag Søndag den 9. November Aften Kl. 8. De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 8. Lørdag Aften bortfalder Foredraget. Søndag den 16. Nov. Kl. 8 Prædiken og Fælleskommunion. Søndag Aften Kl. 8 Slutningshøjtidelighed.

At vor kære Broder

Axel Vincens Gad

forhv. Boghandlermedhjælper, vel forberedt og efter Modtagelsen af de hellige Sakramenter den 28. Oktober er afgaaet ved Døden i Ordrup, bekendtgøres herved af hans hjemmenværende Søskende.

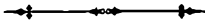
Jørgen Gad, Agnes Jensen.

Begravelsen har fundet Sted paa katolsk Vester Kirkegaard.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzón, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 46.

Søndag den 16. November.

1930

INDHOLD: Naar man har svært ved at bede. — Alle-Sjæles Maaned. — Sankt Augustin og Guds Moder. — Fra den vide Verden. — Om Spiritualisme. — Et Brev fra Amerika. — Fra Hovedstad og Provins. — Kirkelig Kalender. Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Naar man har svært ved at bede.

Du undrer dig over, at der er indtraadt en Forandring i dit religiøse Liv. Medens du tidligere altid følte en dyb og inderlig Glæde under Bønnen, er det nu helt anderledes. Du har samme Følelse, som man har, naar solrige Dage efterfølges af trist og kedsommeligt Graavejr. Naturligvis hører du ikke op med at bede, fordi Trøsten er vejet fra dig, men du føler dig lidt ængstelig derved og spørger dig selv, hvormed du vel har forskyldt, at det ikke længere falder dig saa let at bede. Du har kunnet føle dig baaret af Bønnen i en herlig Flugt mod det høje, og nu synes du at krybe hen over Jorden. Ak, hvilken Forskell!

Du behøver imidlertid næppe at ængstes over denne Forandring, thi hvad du nu oplever, har alle Helgenerne oplevet før dig.

Da du følte den dybe Glæde under Bønnen, var det en Gave, skænket af Gud. Paa denne Maade vilde Gud drage dig nærmere til sig. Han vilde styrke din Vilje til det gode og anspore din religiøse Iver.

Men der er en stor Fare ved altid at have saa let ved at bede og altid at føle sig baaret af Bønnens Glæde. Det kan nemlig saaledes let ske, at du i Bønnen mere søger dig selv, end du søger Gud. Det kan være, at du blev draget til Bønnen nok saa meget for at opleve Bønnens Glæde som for at dyrke Gud derved.

Nu skal din Kærlighed til Gud stilles paa en Prøve. Det skal vise sig, om det er Hovedsagen ved din Bøn, at du bringer Gud den Tilbedelse, som tilkommer ham; om din Bøn er uegennyttig Gudstjeneste. Derfor drager Gud Trøsten fra dig.

Hvis du fremdeles giver Bønnen den samme Plads som før, til Trods for, at det nu falder dig meget vanskeligere at bede, saa er det Tegn paa, at din Kærlighed til Gud er dybt rodfæstet, og at du virkelig dyrker Gud for hans egen Skyld.

Men begynder du at blive træg og ligegyldig med din Bøn, fordi den nu koster meget større Umage, saa er det et daarligt Tegn.

Da er det paa Tide, at du gør dig klart, at Trøsten er taget fra dig, for at det kan blive til Gavn for dig. Glædens Naadegave, som tidligere er skænket dig, skulde nu bære sin Frugt. Du var som et lille Barn, som Moderen maatte bære paa sine Arme; nu er du kommet til det Tidspunkt, da du selv maa begynde at gøre dig nogen Anstrengelse for at lære at gaa.

Prøvelsens Tid er den Tid, der er rigest paa Velsignelse, vel at mærke, naar man bestaar Prøven. Ganske vist, Gud har ikke sluppet dig. Thi gjorde han det, da kunde du slet intet udrette. Han er dig ikke mindre nær nu, end han var før. Tænk paa den hellige Katharina af Siena, som spurgte Frelseren, hvor han var, medens den strenge Prøvelse stod paa. »Jeg var midt i dit Hjerte«, lød Svaret. Men idet Sjælen i nogen Grad er mere overladt til sig selv end tidligere, bliver der Mulighed for at udvikle de Kræfter, som slumrede, saalænge Gud bar dig.

Gud opdrager dig, og du maa lade dig opdrage. Intet er betydningsfuldere for dig at lære, end at du vender dig imod Gud af hele din Hu, medens det ikke længere er Stemning og Følelser, som drager dig. Du skal uddybe din

Forstaaelse af, hvad du skylder Gud, og du skal øve din Vilje, saa du overvinder enhver Modstand, der vil hindre dig i at give Gud, hvad Guds er.

Beklag dig ikke over, at du er stillet paa Prøve. Tag blot imod. Indvilg af al din Viljes Kraft. Ligesom Vinter og Frost er til Gavn for Markens Muld, saaledes vil ogsaa Prøvelsens Tid medvirke til, at din Sjæls Ager senere vil bære rigere Frugt. C. B.

Alle-Sjæles Maaned.

„Ut quam citius valeant ad societatem supernorum civium pervenire.“*)
(Martyrologium Romanum.)

Requiem aeternam . . .
Evig Hvile giv dem, Herre,
i Din grønne Dvingaard
hist bag Dødens mørke,
skumle Vand, e,
over hvilke
kolde Vinde
sorgtungt sus, e,
medens bleggraa
Taager formløst,
médløst driver hid og did.

Livets Lampe —
uden Olje —
blafrede og sluftes brat;
ej vi skal den
tændt se mere
in hac lacrymarum valle.

Paa den store
færd nu sejler
Sjælen over
Dødens stride,
ubekendte Strømme

mod et Land, vi ved ej hvilket.
Men i Bøn og Haab vi hæver
Øjet, Herre, imod Dig.

Herre, fresser, Paaskekærte,
lys som fyr
ud over Dødens
faresvangre Vand, e.
Eys for Sjælene, som lider,
længes,
suffer efter Dig.

for Din dyre Kval og Pine
fri dem ud fra Helveds Porte,
led dem, løft dem,
bær dem hjem til Dig.

Lad dem ej
for evigt lide,
giv dem Fred,
og stil den Længsel
efter Dig,
som dem fortærer,
Du, som Dejen
er og Livet,

*) Ut for dem Himmelen's Borgeled
ret snarligt sig aabne maa.

Fred og Lys
 og Helsebod
 for hver fattig Sjæl i Vaande,
 som maa sone
 sine Synder
 til den sidste Hvid,
 før han stedes
 for Dit Afsyn,
 fremfor hvilket
 intet urent
 vover træde.

De profundis . . .
 fra det dybe
 raabe, Herre, vi til Dig:
 Giv dem evig Fred og Hvile
 hist i Paradisets Dvingaard;
 Evighedens gyldne Lamper
 stedse lyse for dem der
 cum sanctis tuis in aeternum,
 quia pius es.

Rom; Alle-Sjæles Dag, 1950
 P. A.

Sankt Augustin og Guds Moder.

Admitte nostras preces intra sacra-
 rium exauditionis, et reporta nobis
 antidotum reconciliationis*)

(Serm. 18. de Sanctis in med.)

Mangt og meget har Sankt Augustin talt og skrevet til Christi Moders Pris; Sider fulde af den dybeste Beundring for og inderligste Kærlighed til Hende, som ved sin altformaaende Forbøn for Guds Trone havde udvirket, at hans egen Moders Bønner for hans Omvendelse var blevet bøn-hørte. Lad nogle Linier fra en af hans Prædikener i Anledning af Mariæ Bebudelse være tilstrækkelige til at give Læseren en Ide om hans i aandelig Forstand sønlige Hengivenhed for og høje Opfattelse af vor højhellige Moder i Himlen — Linier, som gør et uforglemmeligt Indtryk paa Læseren af Sankt Augustins Værker.

Andre Kirkefædre har i Aanden skuet og besunget Maria i Bøn, Maria i Graad, Maria Apostlenes Lærer, Maria de nødstedtes Hjælp. Kirkefaderen fra Hippo maler for vort Øje den hellige Jomfru, som inspireret af Gud-Helligaand — »kvæder sin Sang for Kongen.« — Jomfru Maria er for Sankt Augustin — efter Helligaandens Neddalen over Hende — som en guddommelig Harpe; og dér — paa Tærskelen til Elisabeths Vaaning lader han Hende forfatte sit »Mag-

---

*) Bær vore Bønner ind i Naadens Højkor,
 og bring os ud Forsonings Helsebod.

nificat« — syngende. — Hvor denne Beskrivelse af Frelserens Moder er en trofast Afspejling af Sankt Augustins ædle Sjæl — saa fuld af Poesi og Musik. Hvilken herlig Fortolkning af Salmens Ord: »Mit Hjerte svulmer af liflige Ord; jeg kvæder min Sang for Kongen« (Ps. 44,1).

Men lad ham selv faa Ordet og syng Mariae Pris i den ovennævnte Homeli:

Saa fejrer vi da, Højtelskede i Herren, den længe attraaede Fest til Ære for den salige og hæderkronede, altid jomfruelige Maria. Lad da Jordkredsen juble af Glæde, æret og prydet ved saa mægtig en Jomfrus Højtidsdag! Thi vide skal I, at Hun er hin Markens Blomst, hvoraf er rundet den saare kostelige Lilje, ved hvis Fødsel det Skabtes Natur blev forvandlet og toet ren for sin Synd.

Uopfyldt er for hendes Vedkommende hin Ulykkes-Spaadom, som lød: »I Smerte skal du føde dine Børn«; thi se, i Glæde og Fryd bragte hun til Verden al Jordklodens Frelser. Eva sørgede, men Maria jublede; Eva bar Taarer, Maria Fryd i sit Skød. Thi hin undfangede og fødte en Synder, denne derimod Ham, der ej gjorde ondt, og i hvis Mund der aldrig fandtes Svig.

Menneskeslægtens Stammer bragte Straf over Verden, Herrens Moder blev Bæreren af Frelse og Forløsning. Eva var Ophav til Synden, Maria blev Roden til Frelsens Træ. Eva bragte Død og Ulykke, Maria Livet og Lykken. Hin saarede, denne bragte Lægedom for vore Saar. Thi Ulydighed viger hos hende Pladsen for Lydighed og Tillid, og i Troløshedens Sted træder Trofasthed og Tro.

Saa slaa da nu Lyrens Strenge, Guds hellige Moder Maria, saa musikalske Harmonier toner frem mellem Sangens Toner med hurtig Vigen og Vekslen. Giv Befaling til de frydfyldte Kor at istemme Lovsangen, og lad med denne blande sig milde Hymner i skiftende Modulationer.

Saa hører da nu, Højtelskede, hvorlunde og hvad Guds Moder sang til sit Harpespill — Thi hør, Hun sang:

»Min Sjæl højlover Herren, og juble gør min Aand af Fryd i Gud min Frelses Glæde; thi til sin Tjenerindes Ringhed i Naade saa Han ned, og fra denne Stund al Skabning skal mig salig prise; thi i mig store Ting har gjort den Gud, som mægter alt, og helligt er Hans Navn.«

Og Sankt Augustin slutter denne prægtige Lovprisning af Guds Moder: »Saalunde besejrede da en Fødsel — ny i sin Art — vore Forfædres sig stedse forværende Synd, og Mariæ Lovsang bragte langsomt Evas vaandefulde Hulken til at dø bort.«

Andetsteds siger Sankt Augustin, at »cantare amantis est« — »at synge er en naturlig Tilkendegivelse af et Menneskes Kærlighed«; — og skønt er det at se, at hans varme, ædle Hjerter, hans sublime Sjæl kun kunde møde og — efter hans Mening — paa værdig Vis lovprise Sancta Maria i Sangens og Musikens højloftede Haller.

Maatte ogsaa vi med ham lære ret af Hjertet at elske, agte og ære Hende, som siden Brylluppet i Kana for den faldne Menneskeslægt har været »omnipotentia supplex« — den almægtige Forbederinde. Men først og fremmest lad os af Hende selv lære den Ydmyghed, som gjorde, at Herren saa i Naade til Hende, den Ydmyghed, Sankt Augustin selv var i Besiddelse af, og som fik ham til i sine »Bekendelser« sammen med sin Lovprisning af Guds Barmhertighed at bekende sin Ungdoms Synder og Vildfarelser. Thi de hoffærdige staar Gud imod; men de ydmyge giver Han sin Naade, den Naade, uden hvilken hverken Guds Moder eller Sankt Augustin og langt mindre vi formaar noget.

P. A.

Fra den vide Verden

EKSERCITIER I VATIKANET.

I sidste Halvdel af November vil der i Vatikanet, under Ledelse af forskellige Jesuitpatres, blive afholdt aandelige Øvelser. Den h. Fader, den pavelige Hofstat og forskellige Kardinaler vil deltage heri. Som bekendt har den h. Fader efter Udstedelsen af Encyklikaen »Quinquagesimo anno« om de aandelige Øvelsers Betydning og høje Værd bestemt, at der hvert Aar skal afholdes saadanne aandelige Øvelser i Vatikanet.

**INDIANERHØVDINGEN TWO MOON MERIDAS HOS
DEN H. FADER.**

Den h. Fader modtog for nylig i Privataudiens Indianerhøvdingen Two Moon Meridas, som var ledsaget af sin Hustru og et lille Følge. Han er Overhoved for alle de Indianere, som opholder sig i Amerika, og residerer i Waterbury i Connecticut. Han driver grundige medicinske Studier og foretager alle Slags Eksperimenter. Efter sine Forfædres ældgamle Recepter tilbereder han Lægemedler af forskellige Planter. Two Moon Meridas ser sig om i Europa; i Rom vilde han først og fremmest se og tale med den h. Fader.

**SYVHUNDREDAARSFEST FOR DEN H. ANTONIUS
AF PADUA.**

I Padua er der nedsat en Komité, hvis Opgave er at forberede de Festligheder, som skal finde Sted i Anledning af Syvhundredaaret for den h. Antonius's Død. Komitéen har udarbejdet en Kundgørelse, som skal udbredes overalt i Italien og opslaas paa Kirkedørene. I denne, som tillige er oversat paa forskellige Sprog, opfordres alle troende over hele Verden til et stort Pilegrimstog med Padua som Maal for her at mødes i den store Basilika og i Forening fejre Mindefesten for den h. Antonius.

**EKSERCITIER FOR KATHOLSKE FORFATTERE
I FRANKRIG.**

I de sidste 9 Aar har der i Frankrig hvert Aar været afholdt særlige Eksercitier for katholske Forfattere. I Aar var Deltagelsen i disse, som lededes af den berømte Pater Bessières (kendt som Sjælesørger og Forfatter), saa overvældende, at man maatte foretage en Deling. For Fremtiden holdes første Del af Eksercitierne i September, og i disse deltager hovedsagelig Forfatterne. Anden Del bliver i Oktober og er beregnet paa Journalister og Politikere. — Adgang til Eksercitierne staar ogsaa aaben for alle udenlandske Forfattere, i det hele for alle Aandsarbejdere.

NY SKOLE FOR SENE PRÆSTEKALD.

Biskoppen af Meaux har i Changis (i Seinedepartementet) indviet et Seminarium, der er beregnet paa »ældre Studenter«, d. v. s. saadanne, som i en senere Alder forbereder sig til

Præstekaldet. For nogle Aar siden gjorde P. Mary en lille Begyndelse, idet han aabnede sit Hjem for saadanne »sildig kaldede«, der ytrede Ønske om at blive Præster. — Uden nogen som helst Grundkapital har der dannet sig en Organisation, som har vundet megen Udbredelse og nu oven i Købet bygget dette store Seminarium. For Øjeblikket huser det 60 studerende, som i en nær Fremtid skal modtage de hellige Vielser, og man venter, at Antallet snart vil stige til 80. — Den h. Fader har til Bestridelse af Bygningsomkostningerne givet 30,000 Francs som sit Bidrag.

Om Spiritisme.

Nærværende Artikel — som gives efter »The Catholic Gazette« (London) — er forfattet af en katolsk Sagfører i Sidney (Australien), Hr. J. K. Heydon, som ikke blot har tilstaaet os Oversættelsesretten, men personlig været behjælpelig med den danske Oversættelse, som han har vist megen Interesse.

I.

Den rent videnskabelige Spiritisme er ikke uden Værdi, fordi den er en Modgift mod den grove Materialisme. Man maa beundre en Mand som Oliver Lodge, der sætter hele sin store videnskabelige Anseelse paa Spil ved at undersøge Fænomener, der er saa indfiltrerede i Charlataneri, som de spiritistiske. Det indrømmes vel nu fra alle Sider, at Mænd som Oliver Lodge har ført, om end ikke Bevis for, at man kan fremmane individuelle Aander, saa dog et Sandsynlighedsbevis for, at der eksisterer Aander, og at de sætter sig i Forbindelse med Menneskene.

Spiritismen øver sin Tiltrækning navnlig paa Mennesker, der er uden Religion eller i hvert Fald ikke praktiserer den Religion, de bekender sig til, d. v. s. Spiritismen henvender sig navnlig til og indfanger saadanne Mennesker, der ikke giver sig meget af med at tænke selvstændigt.

Naar saadanne Mennesker oplever en stor Sorg, bliver de et let Bytte for Spiritismens Løfter om Trøst. Er det ikke let at forstaa, at en Moder, der har mistet sin eneste Søn, med Begærlighed griber Muligheden for at komme i Forbindelse med hans Aand og høre ham kalde hende »Mo'r« og sige, at han er lykkelig.

Og i Sandhed, hvilken Trøst vilde det ikke være, hvis dette var muligt.

Denne Artikel tilsigter, i al Fordragelighed overfor Spiritisterne, at pege paa den falske Forudsætning, hvorpaa de bygger deres hele System — eller maaske skal man kalde det »den spiritistiske Religion«.

Denne falske Forudsætning er Identificeringen af Aanderne. Man kan aldrig ad naturlig Vej faa Vished for, at den Aand, der kontrollerer et Medium, er en menneskelig Aand. Kun i et eneste isoleret Tilfælde, har vi Vished: Da Samuels Aand talte med Saul hos Spaakvinden i Endor. Dette kender vi imidlertid gennem Guds Aabenbaring, og paa anden Maade er Opnaelsen af Vished af nærliggende Grunde uden for menneskelig Rækkevidde.

Lad os forudsætte, at en Aand er manet frem, og man spørger den om, hvem den er. Den svarer, at den er A. B., en afdød. Er der nogen som helst Grund til at tro, at dette er sandt. Ikke den fjerneste! Man har at gøre med et Væsen, hvis Natur man ikke kender. Maaske er det et Menneskes Aand — maaske ikke. Maaske er det Aandens Natur at tale Sandhed — men med lige saa stor Grund kan man antage, at dens Natur er løgnagtig. Foreløbig kan man altsaa ikke regne Aandens Udtalelser for Sandhed — man maa bevise dens Sandfærdighed; — hvorledes kan man det?

Det kan man slet ikke. Det er netop Sagen: Man kan ikke. Det er absolut umuligt at konstatere Sandfærdighed hos en Aand, hvis Natur man ikke kender.

De Beviser, Spiritisterne anvender, beviser ikke noget som helst. Hvad Bevis ligger der i, at en Aand, der siger, den er A. B., paaviser Stedet, hvor A. B., medens han var i Live, skjulte noget?

Sandsynligvis er nemlig absolut Hemmeligholdelse umulig. Den Energi, der frigøres, naar man udfører en Handling, sniger sig omkring i Universet, og vi kender intet som helst til dens videre Muligheder. Formodentlig kender mange Aander — ja maaske alle — A. B.'s Skjulested, og det er derfor ikke noget Bevis paa Identitet, dersom en »Aand« leder os til Skjulestedet.

Man har jo da heller ikke nogen Vished for, at det er »Aandernes« Natur at sige Sandheden. Det er akkurat lige saa muligt, at de lyver. I saa Tilfælde vilde selv den løgnagtigste Aand holde sig til Sandheden, saalænge den vidste, at den kunde kontrolleres, for des kraftigere at lyve, naar man ikke kunde konstatere det.

Hvad Bevis ligger der i, at en Aand viser et Ansigt, en Haandskrift eller taler med en Stemme, der genkendes?

Intet som helst, og det er ufatteligt, at Spiritisterne uden videre anerkender saadanne Manifestationer som Identitetsbeviser.

Den Haand, der skrev, den Tunge, der talte, og det Ansigt, der saa saadan og saadan ud, er blevet til Støv i Graven, og dersom disse nu virkelig kan fremmanes og igen bringes til at virke, saaledes at en bestemt Person derigennem genkendes, saa sker det ved Processer, vi ikke kender noget som helst til, og der er ikke det fjerneste Grundlag for den Antagelse, at kun een eneste Aand — den Afdødes — er i Stand til at sætte den Mekanisme, der frembringer Manifestationerne, i Gang. Vilde vi ikke smile af en Vild, der, naar han ser et Fotografi, slutter, at den eneste, der kunde have frembragt det, maa være den Person, det forestiller? Og dog er det et ganske analogt Tilfælde. Aandematerialisationer er en Slags Fotografi, taget med et ubekendt Kamera, og Formodningen maa være for, at kan een Aand bruge Kameraet, kan andre Aander ogsaa.

Som man ser, er det indlysende, at det er ganske umuligt at identificere Aander, og man begriber ikke, hvorfor Spiritisterne synes fuldstændigt at overse dette overordentlig vigtige Punkt. At de gør det bevidst, er ikke sandsynligt, og Forklaringen er vel den, at de uden Kritik antager de materialiserede Aander for menneskelige Sjæle, i hvilket Tilfælde man naturligvis er berettiget til at gaa ud fra, at det, Aanderne meddeler, er Sandhed. Den menneskelige Sjæl fortsætter jo sin Eksistens uforandret efter Døden, og da vi kender dens Natur som sandhedskærlig, vil det være logisk at slutte, at de Budskaber, en saadan menneskelig Aand meddeler, er Sandhed.

Her er det imidlertid, at Tampen brænder. Der er nemlig ikke Skygge af Bevis for, at menneskelige Sjæle er de eneste Aander, der eksisterer. Tværtimod er det sandsynligst, at der eksisterer mange andre Aander, og om dem ved vi, naar vi ser bort fra Guds Aabenbaring, ikke noget som helst, hverken om deres Sandhedskærlighed eller Velvillighed. Det er muligt, at det er drilagtige, haanende Djævle, fulde af Ondskab mod Gud og Mennesker.

Naar man af det Materiale, der foreligger, uhildet søger at danne sig et Begreb om de Aander, der optræder paa Seancerne, maa Forstanden sige os, at her ikke kan være Tale om menneskelige Sjæle, men snarere om Djævle.

Har disse Budskaber nogen Sinde bragt Menneskeslægten noget godt eller lært den noget værdifuldt? Aldrig! Kun i eet Tilfælde: Samuels Advarsel til Saul. Dette kender vi gennem Guds Aabenbaring, og kun i dette ene

Tilfælde var den Meddelelse, der blev givet, en Sjæls Tilbagevenden værdig.

Men nu de saakaldte trøstende Budskaber! Hvad er de andet end de mest nedværdigende Billeder af Livet efter Døden? Sir Oliver Lodge beretter, at hans afdøde Søn Raymonds Aand meddelte, at den for Øjeblikket var i Færd med at drikke en »aandelig« Soda-Whisky og ryge en »aandelig« Cigar! Taler sligt ikke stærkt for, at vi her er til Nar for noget slet, som er henrykt over at drive Gæk med den menneskelige Intelligens?

Naar man sammenligner disse »Budskaber« med den aabenbarede Sandhed om det tilkommende Liv efter Døden, maa almindelig menneskelig Fornuft sige os, at Sandsynligheden taler for, at »Budskaberne« stammer fra slette Aander — Djævlé — og ikke fra vore hedengangne Venner.

Tænk Dem engang, at Deres afdøde Fader eller Moder kom til Syne under en Seance og meddelte Dem noget, der havde blot den mindste Lighed med de bekræftede Aandebudskaber, vilde De saa ikke bestemt vide, at det var Løgn? Vilde De ikke være sikker paa, at dersom een af dem kunde komme i Forbindelse med Dem, saa vilde Øjeblikket blive benyttet til at give Dem de allerværdifuldste Raad og Underretning af alleryderste Vigtighed, og ikke til det rene Vaas?

Spiritisterne føler selv Vægten af dette Argument, og deres Undskyldning er, at Aanderne i det hele taget har vanskeligt ved at meddele sig. Men dette er ikke nogen Forklaring. Den vilde forklare en fuldstændig Tavshed eller en uforstaaelig Blanding af Ord, men den kan ikke forklare den manglende Fornuft i et ellers fuldstændigt klart Budskab.

Af ovenstaaende fremgaar klart, at det ikke kan bevises, at spiritistiske Budskaber kommer fra vore døde, og at det er sandsynligt, at de ikke kommer fra vore døde. Det maa derfor formodes, at de er falske, og at deres Ophavsmænd er løgnagtige, onskabsfulde Aander.

Saa langt kan Fornuften bringe os, og det er altsaa saa langt, som vi kan føre dette Argument for dem, der ikke tror paa Guds Aabenbaring. Men er det ikke langt nok til advare en ikke-troende, som søger, eller som har i Sinde at søge den formodede Trøst, som Spiritismen skal kunne bringe, og til at gøre det klart, at han eller hun er paa den forkerte Vej.

Kun eet Sted vil saadanne Mennesker finde den Fred og Trøst, de søger, for deres Sorg, — hos den eneste sande Kirke.

(Fortsættes.)

Et Brev fra Amerika.

Jeg havde forleden Dag den Glæde at modtage følgende muntre Brev sammen med et smukt Bidrag til den nye Kirke i Aakirkeby.

Reverende, carissime Pater!

»Kannitverstan!« siger Hr. Pastoren maaske og gnider sine aabne, smukke, straalende, ikke mere vantro Thomas-Øjne, naar det danske Postbud i den knaldrøde Frakke bringer et Brev fra Amerika, (undertiden ogsaa — ikke med Urette — kaldet »Malheurica«), og fortsætter saa: »Hvem skriver til mig fra det store Land i *Vesten* et Brev, som maa gaa den lange Vej over »Dammen« — »über den grossen Ententeich«, som Tyskeren siger — for at naa vor skønne Ravne-, nej! Ørnerede paa den prægtige danske Klippeø Bornholm i »*Osten*?! (Saadan tæler Hr. Pastoren sikkert ikke Dansk trods Bornholmer-Dialekten!) I mine Drengear kunde man høre vore kære katholske Præster, der kom fra »das grosse Vaterland«, tale Dansk som saa: »Solen staar op i Osten og gaar ned i Vesten« ...

»Bis dat qui cito dat.« Jeg er endnu en lille Smule i Forbindelse med »Gamle Danmark« og Brödralfolkets land på andra sidan Sundet og andre Lande i det gamle Europa, læser »Credo«, »Jesu Hjertes Budbringer« og »Nordisk Ugeblad f. k. K.«. I sidstnævnte Blad Nr. 38 (21. Sept. 1930) læste jeg Artiklen: »Der bedes for Aakirkeby« og fik saaledes fat paa Pastoren med den lille Menighed, som gerne vil have en Kirke. Hoslagt finder Hr. Pastoren min Skærv, min ringe Gave, som gives med aaben Haand og et glad Hjerte. »Gud elsker en glad Giver.« — »Blankes Gold lacht,« siger Tyskeren. Det er rigtignok kun en Papirlap, Hr. Pastoren faar; men den rige »Uncle Sam« har sat sit Guldstempel paa Lappen, som derfor »paa Anfordring kan veksles med Guldmønt«. Jeg gør det — for hvem? For hvis Skyld? For alles Skyld, som er navngivne i nævnte Artikel om Aakirkeby. Jeg holder af dem, ja, jeg elsker dem »alla i hopa«, som vor svenske Broder siger. Hvis jeg var Millionær, skulde Hr. Pastoren faa »hele Moleviten« — eller — maaske fik De saa — slet ingen Ting. Det er gyseligt, saa de rige Folk holder fast paa deres Penge. »Wohl ihnen! Fressen können sie es ja doch nicht,« siger Folk i Wien.

Saa, nu er jeg færdig med Hr. Pastoren for denne Gang. Jeg haaber, at Bornholm vil have lige saa megen Glæde af min ringe Skærv, som jeg har Glæde af at kunne give den, hvor den kan glæde en hel Del, hvis Hr. Pastoren kan glædes ved »Smaating« ... Faa Alverdens rige Folk

til at besøge Bornholm og saa faa dem til »at spytte i Bøssen«. Og vil de inte, tvære som de maaske kan være, rykke ud med Mønten, saa maa Hr. Pastoren højtideligen deklamere for dem.

Fortæl dem Historien om Mynheer »Kannitverstan«, saa skal De se, Hr. Pastor, hvor Pengene myldrer ind i Bøssen, som fyldes med Sølvmonter og Guld kroner, medens Folk beholder den røde Øre i deres tomme Lomme. De gi'er og bli'er ved at gi'e, indtil det gør ondt, gaar leende bort og kommer snart igen for atter at gi'e. — Og vupti, er Hr. Pastorens dejlige Kirke rejst! — Hurra!

Hr. Pastoren maa gerne opmuntre alle og enhver til at følge mit Eksempel, men . . . maa paa ingen mulig Maade navngive mig eller give mig til kende. »Tier Hr. Pastoren inte stille, saa kommer — Tordenskjold!«

Farvel, kære, højærv. Hr. Pastor O. P.! In Ehrfurcht küsse ich Euer Hochwürden im Geiste die geweihte Priesterhand — og er og forbliver stedse og overalt

Deres Højærværdigheds ærbødigst hengivne

N. N. (En gammel Elev fra St. Andreas Kollegium).

Sandelig, vor gode Landsmand har derovre »in the Wild West« ikke tabt sit gode danske Lune. Jeg er ikke enig med ham i Betragtningen af de rige, som ikke giver — i det mindste hvad angaar danske Forhold. Vi kender dem jo alle, de ædle Velgørere og Velgørerinder, vore trofaste og gavmilde Tordenskjold-Soldater . . . men jeg tænker mig, at han taler i Almindelighed, kanske om amerikanske Forhold.

Men vel er jeg rørende enig med ham i at ønske, at mange nu med Glæde vil følge hans Eksempel, og jeg vil herved højtideligt bevidne, at jeg »kan glædes ved Smaating.« De 2 sidste Opraab i »Ugebladet« gav kun et meget magert Resultat; kun 6 Trosfæller lod sig derved røre af vor Nød. Men jeg haaber, at mange Almisser vil blive sendt til mig netop i denne Maaned, da vi ihukommer vore kære afdøde. Thi »Almisse frier fra Døden«, og er vore kære hensøvede til overordentlig stor Gavn. Tænk paa os i denne *Allesjæles-Maaned*, og . . . *naar De bestemmer Deres Julegaver.* »Vend ikke dit Ansigt fra nogen fattig, og Guds Ansigt skal da ikke vende sig fra dig. Som du har meget til, saa giv Almisse deraf; har du lidet, saa frygt dog ikke for at give Almisse af det lidet. Thi du samler dig selv til Bedste et godt Liggendefæ til Nødens Dag« (Tobias 4. 8—10).

Aakirkeby — Alle Sjælesdag.

Pastor Th. A. Zoetmulder,
Sognepræst for Bornholm.

Fra Hovedstad og Provins

Den katholske Højskole

var trods Eksercitierne i Jesu Hjerter Kirke meget godt besøgt. Pater A. Menzinger S. J. førte sine Tilhørere til Kinns vidtstrakte Missionsmark og gav ved at frembæve tre Hovedtræk, der præger Nutidens Kinamission, et godt Indblik i Kirkens Arbejde her: Først de urolige og sørgelige indre Forhold, dernæst Sunwen-Problemet og endelig Skole-spørgsmaalet, hvorimod Tilpasningsproblemet ikke mere spiller den samme Rolle som tidligere. Interessant var det at høre, hvorledes Kirken hos dette gamle Kulturfolk, nu som i det 16. Aarhundrede, lægger Vægt paa at fremme den højere Skole og saaledes at vinde de dannede Kredse for derigennem at naa til de brede Folkelag. Ved Slutningen af Foredraget henledte P. Menzinger Opmærksomheden paa den allerede eksisterende danske Missionskreds, der for nogle Aar tilbage blev stiftet af St. Michaels Klub. Maaske er den altfor lidt kendt, og derfor er det at haabe, at dette Aars Foredragsrække om Missionen vil faa mange Katholiker til at tage aktiv Del i Missionsgerningen ved Bøn og Pengebidrag.

Højskolen den 18. November.

For flere Aar siden ønskede jeg, at der i Højskolen maatte blive afholdt et Foredrag som det, der nu paa Tirsdag holdes af Hr. Lærer Kiærulff om »Jødisk Religion«. Men har det maattet vente længe, saa tør vi nu glæde os til at faa god Oplysning, øst af paalidelige Kilder, og bør ikke forsømme en saadan Lejlighed. Foredraget er ligesom det i Fjor om Theodore Ratisbonne en Frugt af Samarbejde mellem Højskolen og Israelsgildet, da dette ikke ønsker at konkurrere med nogen anden Forening. Senere paa Vinteren faar vi nok et eller to Foredrag om Jødekonvertiter og Israelsmission. *Verner Stabehl.*

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 5. November talte Pastor Peter Schindler om Klerikalisme. Flere A. C.'er deltog med Iver og Interesse i Diskussionen, der fra først til sidst prægedes af en sand katholsk, akademisk Aand. Til Slut fulgte forsøgsvis en kort Andagt med Salmesang bl. a. for ogsaa at faa det kristelige Moment frem i A. C.'s Møder. Forsøget faldt afgjort godt ud og vil blive anvendt for Eftertiden. Denne første rene Medlemsaften fik os til at vaagne lidt og til at tænke os ekstra om, foruden at den bragte os megen fortrinlig alvorlig katholsk Samfølelse.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 18. Nov. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

Lærer H. Th. Kjærullf: Jødisk Religion.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Sct. Michaels Klub.

Mandag d. 17. November Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger: »Katholsk Sammenhold«.

Til Nytaarsfesten Torsdag d. 8. Januar, hvortil er indbudt Monsignore Assarsson og vore svenske Gæster fra i Fjor, kan Klubbens Medlemmer indtegne sig allerede paa dette Møde.

St. Franciskus's III. Orden har Møde Fredag d. 21. November Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdomsværn afholder Torsdag den 20. November Kl. 7½ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, 3 Sal. Efter Kaffeboardet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholiker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V. s Vegne

Chr. Henrichsen,
Kirsteinsgade 9.
Telf. Øbro 3053 x.

A.C. Onsdag d. 19. Nov. Kl. 20: Hofdame Augusta Utke Ram-sing: Katholsk Aktion. Gæstekort à 1 Kr. faas hos: Peder Olav Hansen, Mynstersvej 14ⁿ. Træffes bedst 4—5. Telf. Eva 1215. Bodil Plate Petersen, Humlebækgade 8². Telf. Taga 4603. Opmærksomheden henledes paa, at der d. 3. Dec. vil blive holdt et Møde, hvor cand. theol. & mag. Niels Hansen vil tale om: Retningslinier og Principper for vor katholske Presse.

Administratores.

Hjem.

En sød, sund femaarig Pige ønskes optaget i kultiveret Hjem i Københavns Omegn eller andetsteds paa Sjælland. Udførlige Oplysninger og Betingelser sendes til Wolfs Box, Østergade 57, København K., under Billet mrk. H. 77.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

ung Pige; dygtig Husassistent m. Kendskab til Madlavning; dygtig Guldsmed til Reparation; ½ eller ¼ Dags Pige.

Plads søges:

af velanbef. 20aarig ung Mand v. Maskinskrivning med Kendskab til Tysk; en Maskinarbejder ved hvadsomhelst; en Dame beder om Syning og Lapning i sit Hjem eller ude; amerikansk uddannet Sygeplejer — kører og-saa Bil.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kb.h. K.

Kirkelig Kalender.

16. Nov. 23. Sønd. e. Pintse.	23. Nov. Sidste Sønd. e. Pintse.
17. — M. Gregor Undergøren.	24. — M. Johannes af Korset.
18. — Ti. Peters- og Paulskirkernes Indvielse.	25. — Ti. Katharina af Alexandria.
19. — O. Elisabeth af Thyringen.	26. — O. Silvester.
20. — To. Felix af Valois.	27. — To. Ferialdag.
21. — F. Marias Ofring.	28. — F. Ferialdag.
22. — L. Cæcilie.	29. — L. Vigilie til Andreas.

Ugens Messebønner.

16. Nov. S. 23. Sønd. e. Pintse (751—581); 2. Om de helliges Forbøn (120)—(105)), 3. Efter frit Valg.
17. — M. Gregor Undergøren (1159—982); 2. og 3. som Søndag.
18. — Ti. Peters- og Paulskirkernes Indvielse (1160—982).
19. — O. Elisabeth af Thyringen (1160—982); 2. Pontian ([5]—[5]).
20. — T. Felix af Valois (1161—983).
21. — F. Marias Ofring (1161—983).
22. — L. Cæcilie (1162—984).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Jesu Hjerter Kirke.

Søndag d. 16. Nov. Kl. 6: Aftenandagt uden Prædiken.

Ansgar Foreningen (Holbæk)

afholder Foredrag Onsdag d. 19. Novbr. Kl. 8 af Herr Lærer H. D. T. Kjærulff i vore Lokaler Højskolehjemmet, Smithsvej.

Emne: Tyburns Galge.

Derefter fælles Kaffe bord à 80 Øre. Stor Tilslutning forventes. Agiter for den gode Sag ved at tage Venner og Bekendte med.

Bestyrelsen.

St. Andreas Kollegianersamfundet afholder sin *aarlige Generalforsamling* og sit *10 Aars Jubilæum* i Wivels Selskabslokaler *Onsdag d. 3. Dec.* (ikke d. 30. Novbr.) Kl. 8. Pater Paulus vil holde Mindetale for afdøde Skolebestyrer, Pater Günther.

Torsdag d. 4. Dec. Kl. 8 Morgen lader St. Andreas Kollegianersamfundet i St. Andreas Kirke i Ordrup læse en højtidelig Sjølemesse for Pater L. Günther, hvortil alle og enhver indbydes.

P. B. V.

Alfr. Silcowitz.

S.M.D.M. Tirsdag den 18. November Kl. 8 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Foredrag. Forfatteren, Pastor *Peter Schindler*: Spiritistiske Fænomener. — Kammeratligt Samvær. Gæster er velkomne. *Styrelsen.*

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgaristoreningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5—6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 47.

Søndag den 23. November.

1930

INDHOLD: Stenblomsten. — Om Spiritisme. — Fra den vide Verden. — »Er du en Kirkens Tjener, saa dø! . . .« — Paven og Arbejderspørgsmaalet. — »Kolding omkring 1930.« — »Børnene bad om Brød . . .« — Tre Juledage i Vejle for unge Mænd. — Reolen. — Fra Hovedstad og Provins. — Brevkasse. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. Ugens Messer. — Avertissementer.

Stenblomsten.

Kølner-Dom var under Opførelse. Taarnene var forlængst blevet rejst, og tilrejsende Honoratiores besteg de høje Stiger for at beundre Herligheden. Da nogle af de besøgende er naaet højt, højt op — det begynder at svimle lidt for dem — faar de Øje paa en Arbejder (eller rettere Kunstner), som er beskæftiget med at udhugge en lille Stenblomst. De lægger Mærke til den store Omhu, hvormed han bruger Mejslen. Det er ham aabenbart om at gøre, at Stenblomsten skal gøres saa fin og fuldkommen som mulig. Hver lille Enkelthed kæler han for med den største Kærlighed. Men de Herrer Honoratiores er forbavsede. De grunder lidt over det, de ser, indtil en af dem udtrykker sin Tanke med et Spørgsmaal, henvendt til den arbejdende Kunstner. »Hør, min gode Mand! Hvor kan det nu være, at De gør saa meget ud af den Smule Stenblomst. Den kan jo dog ikke ses nedefra.« Men Stenkunstneren svarede — uden at ændre Mine —: »Jo, Han deroppe, Han kan nok se den.«

Samtidig pegede han opad mod Himlen. Og uden anden Forklaring fortsatte han sit Arbejde med usvækket Omhu og Kærlighed.

Det er en stor Sandhed, der lyser ud af Mandens jævne Ord. Det er for Guds Skyld, at man bygger Kirker. Det er først og fremmest for at ære ham derved. Det er denne Tankegang, der giver os Nøglen til Forstaaelsen af Oldkirkens og Middelalderens Kirkebygningskunst. Derfor er de gamle Domkirker saa vidunderlig skønne; skønne ved de arkitektoniske Liniers Storhed og ved de smaa Enkeltbeders Finhed! Der er Forskel paa at arbejde blot for at tjene Penge eller blot for at høste Ros — og saa at arbejde for at ære Gud derved; naar Fromhed og Kærlighed til Gud bygger Kirke i Forening med Geni og Kundskab, da kan vi forstaa, at Resultatet maa blive stort og skønt. Enhver af de dejlige gamle Kirker er i Sandhed en Lovsang i Sten til Guds Ære. De er det ikke blot paa Grund af det Formaal, de er bygget til, men ogsaa paa Grund af den Aand, der besjælede Kirkebyggerne: ligefra Bygherren indtil den sidste Haandlanger. . . .

Naar Munkene og Nonnerne synger saa skønt, da er det, fordi de synger til Guds Ære. Deres dybe Religiositet er den Grund, hvoraf Kunsten spirer frem og folder sig ud.

Besjælede af denne Aand skal vi færdes i Kirken til Gudstjeneste. Vi samles i Guds Hus for at ære Gud. Denne Tanke maa ikke blot opfylde Præsten foran Alteret, men ogsaa Korsanger, Sakristan, Ministrant og alle, som tager Del i Gudstjenesten.

Hele den katholske Liturgi er vokset frem af det inderlige Ønske om at bringe Gud den Tilbedelse, der tilkommer ham. Enhver lille Ceremoni er blevet udformet, for at Gud maa æres derved. Derfor er der bl. a. mange flittige Kvinder, der med Kunstfærdighed fremstiller Paramenter: at det altsammen maa tjene Gud til Ære. . . .

Alt, hvad vi foretager os, kan og bør tjene Gud til Ære. For Gud er intet smaat og ubetydeligt. Husk St. Pauli Ord: »Hvad enten I derfor spise eller drikke, eller hvad andet I gøre, da gør det alt til Guds Ære«. (I. Cor. 10,31).

Det er i Overensstemmelse hermed, naar man udfører sit daglige Arbejde med stor Omhu og Nøjagtighed, selvom

ens Foresatte ikke skulde forlange det af en. »Han deroppe« vil altid kunne se det.

Hver eneste Dag er der Lejlighed til — i stort og smaat — at ære Gud. Det gælder blot om at udnytte alle disse Muligheder. Maaske det endda slet ikke vilde koste nogen særlig stor Anstrengelse. Hovedsagen er, at den, der har besluttet at ære Gud ved al sit Arbejde, med eet Slag løfter sin Tilværelse op i et højere Plan. Livet bliver en Gudstjeneste.

C. B.

Om Spiritisme.

II.

Vi har hidindtil beskæftiget os med de Mennesker, der drages mod Spiritismen for der at finde Trøst, da de ikke kender noget andet Sted at søge hen. De har været vant til at tænke sig Døden som en Udslettelse og griber derfor med Glæde det Haab, Spiritisterne giver om en fortsat lykkelig Eksistens for deres kære og for dem selv, uden nærmere at tænke over, hvad det egentlig er for en »Lykke«, der tilbydes dem. Saadanne Mennesker bør omfattes med vor varmeste Sympathi.

Vi vil nu beskæftige os med dem, der kalder sig Kristne og samtidig søger Spiritismen. Naar de kalder sig Kristne, maa de vel acceptere den hellige Skrift som Sandhed? I saa Tilfælde har de bestemt ikke brugt deres Forstand paa en fornuftig Maade, hvis de ikke har fundet Modsigelsen i at være baade Kristen og Spiritist.

Den hellige Skrift fremsætter med straalende Klarhed Vorherres Lære om Udgangen paa dette Liv: Det er enten Himlen eller Helvede! Enten: »Kommer hid, I min Faders velsignede; tager det Rige i Besiddelse, som er eder beredt, fra Verden blev grundlagt« eller: »Gaar bort fra mig, I forbandede, til den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.«

Der kan umuligt lægges nogen anden Mening i Guds Ord — enten dør man som Guds Ven eller som Guds Fjende. Der aabnes ingen som helst Mulighed for noget

midt imellem, og derfor er Spiritisternes Billeder af Livet efter Døden falske, deres Budskaber Usandhed og en Benægtelse af det overnaturlige Liv.

Hermed er Sagen egentlig afgjort; men for at gøre den endnu klarere skal vi fremdrage nogle Argumenter til yderligere Belysning.

Kan Sjælene vende tilbage til Jorden? Og hvis de kan det, hvad Slags Budskab vil de bringe?

Jesu Lignelse om Lazarus og den rige besvarer begge Spørgsmaal. Den rige bad indtrængende om at faa Lov til at advare sine Brødre, saa de kunde angre deres Synd og saaledes frelse deres Sjæl.

Men hans Bøn blev afslaaet!

Da den Bøn blev afslaaet, er det en afgjort Sag, at Sjælene ikke faar Tilladelse til at komme tilbage for at give Tamburinforestillinger etc. som en Slags Ekstranumre til falske Budskaber.

Videre! Den rige var i Helvede — han var en fortabt Sjæl, der hadede Gud. Ikke desto mindre ønskede han at advare sine Brødre.

Vore kære, haaber vi, er i Himlen, og dersom Gud tillod dem at komme og tale til os, tror De saa, det vilde blive om »spirituelle Whisky og Sodaer«? Alene Fremsettelsen af en saadan Tanke synes os at være Gudsbespottelse.

De Sjæle, der fra Himlen fik Lov til at komme og tale til os, vilde sikkert være endnu mere interesserede i at advare os mod Synd end den riges Sjæl, der vilde være kommen fra Helvede!

Men det er ikke Guds Vilje, at vi skal modtage haandgribelige Advarsler fra den anden Verden.

Naar Aande-Budskaber saaledes ikke stammer fra menneskelige Sjæle, hvorfra kommer de mon da? Aabenbaringen lader os ikke i Tvivl. De kommer fra Djævelen, Løgnens Fader, i hvem der ikke er Sandhed, en Morder fra al Begyndelse, der gaar omkring i Verden og søger, hvem han kan opsluge.

Spiritisterne vil her indvende, at Skriften beskriver Djævelens Væsen saaledes, at dersom Budskaberne er hans Værk, maatte de være baade blasfemiske, obscøne og ond-

skabsfulde, medens de i Virkeligheden kun sjældent er det og ofte er baade trøstende og venlige.

Ligeledes vil man pege paa, at vore egne katholske Theologer og Filosofer siger, at Lucifers mægtige Aand ikke led noget Skaar ved hans Fald, og at man derfor maatte mærke noget til denne eminente Intelligens i Budskaberne, hvorimod disse jo aldrig overstiger et begavet Barns.

For at besvare den første Indvending vil vi forudsætte, at Djævelen er alt det, Skriften siger, han er, og at hans eneste Tanke er at trække os bort fra Gud.

Men er det ikke klart, at han maa gaa frem med megen Forsigtighed i sin Kamp mod Menneskets fri Vilje? Skønt plettede af Synd, er vi dog skabt i »Guds Billede« med en iboende Tilbøjelighed for Gud og det gode og bort fra Djævelen og al hans Raaddenskab. Vi vilde derfor alle sammen fare lige ind til Gud, dersom Djævelen viste sig i sin sande Skikkelse, og han vilde ikke faa nogen, han kunde opluge.

Kun sjældent faar Djævelen Lejlighed til rigtigt at boltre sig og vise sig i sin sande Skikkelse; men det sker under de store Verdensomvæltninger, hvor Menneskenaturen kommer ud af Ligevægt og derfor ikke er i Stand til at kritisere sig selv eller vogte sig for Konsekvenserne af sine Handlinger, som f. Eks. under Christi Lidelse; Jøderne var her i Djævelens Klør paa det Tidspunkt, og derfor bad Vorherre for dem: »Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.« En anden Lejlighed var der for Djævelen under Nero, en Mand rigtig efter hans Smag. Igen under den franske Revolution og under den bolschevistiske, for ikke at tale om Verdenskrigen, fik Djævelen Lejlighed til at lede Menneskene til at gøre de Handlinger, som er saa velbehagelige for ham. Af og til faar Djævelen sin store Chance.

Men i Almindelighed kan han ikke faa Menneskene, der er skabt i Guds Billede, til at begaa saadanne Handlinger. Og hvad gør han saa? Han efteraber Guds skønne Gaver til Menneskene, og ved at lade disse synes skønnere og mere eftertragtelseværdige end Guds, men navnlig ved, at de altid er meget lettere at opnaa, bøjer han Menneskets mod Gud rettede Tilbøjelighed imod sig selv saa umærke-

ligt, at Menneskene sjældent opdager Bedrageriet, før det er for sent.

Faren er derfor stor for Menneskene, thi Djævelen appellerer altid til vore Følelser, og dersom ikke Forstanden og Viljen har Kommandoen, hjulpet af Guds Naade, vil Djævelens Sejr være sikker.

F. Eks. Gud gav os Ægteskabet, men mange Ægteskaber er ulykkelige, ja endog tragiske. Saa spiller Djævelen paa vor Sentimentalitet og faar os til at vrage Ægteskabet og sætte den fri Kærlighed i Stedet som noget meget skønnere; eller faar os i det mindste til at gøre Skilsmisse let som noget meget mere humant.

Gud giver os Børn — Djævelen Forebyggelse som noget saa meget mere fornuftigt.

Gud giver os Aabenbaringen og Dogmerne — Djævelen Modernismen som noget meget mere opløst.

Gud giver os en ufejlbar Kirke til at forklare os sin Aabenbaring — Djævelen anbefaler den »fri Fortolkning« som noget meget mere ansvarligt, personligt og intellektuelt.

Gud giver os sit eget Kød og Blod til vor daglige Føde — Djævelen Jansenisme som noget meget mere underdanigt — og »symbolsk Forklaring« af Christi Ord som noget, der er meget mere sandsynligt.

Endelig Guds bedste og største Gave til os, dersom vi adlyder ham, Himlen.

Hvilken Erstatning kan Satan tilbyde os i Stedet for? Ja, her skulde man jo tro, at han maatte fortvivle over, hvad han skulde finde paa. Men Satan fortvivler aldrig — eller ogsaa kender han os for godt. Han tilbyder os Spiritismen! En hørlig, synlig, ja endog følbart Trøstens Kilde, rede for os allerede i dette Liv — uden Ventetid og uden Anstrengelse. Skønt Djævelens Billede af det næste Liv er saa elendigt, saa fanger det, netop fordi det straks og let kan opnaas, dog mange i et Øjeblik Svaghed eller maaske i et Øjeblik Vrede mod Gud for den Sorg, han har paaført dem.

Vi kommer nu til den anden Indvending, og her vil vi straks gøre den Indrømmelse, at det er mærkværdigt, at

Lucifers mægtige Intelligens skaber Budskaber af saa ringe Kvalitet.

Gud tillader Djævelen at friste os saaledes, at vi, ved at modstaa ham, kan fortjene Paradiset; men Gud tillader ikke Djævelen at friste os over vor Evne. Fik han Lov til det, vilde han overvælde os med en saadan Strøm af Veltalenhed, at vi hjælpeløst vilde blive revet med, og derfor passer Gud paa, at Prøven kun bliver rimelig.

Det er muligt, at dette er hele Forklaringen paa Fænomenet, men vi tror det ikke. Satan er stolt og fræk, og da han er blevet forhindret i at tale til os med Engle-Stemme, gør han en Dyd af Nødvendighed og laver Budskaberne intellektuelt saa ringe baade i Indhold og Form, som han tør — netop for at vise sin Frækhed.

Husk, det er Gud, Djævelen hader, ikke os. Det er Naaden i vore Sjæle, han hader, medens han for os selv kun har Foragt. Han bruger os som Instrumenter til at fornærme Gud. Hver Gang han faar et Menneske til at synde, er det en Fornærmelse mod Gud fra ham. Men i de fleste Tilfælde tilfredsstiller disse Synder ikke denne Hadets Kunstner, thi det er kun Synder, som fuldbyrdes gennem de dyriske Drifter i Mennesket.

Gennem Spiritismen derimod faar han Lejlighed til at tilføje Gud Fornærmelser af en meget højere og mere raffineret Art. Den »kristne« Spiritist volder Gud dem paa hans Vegne ved at foretrække Satans Vrångbillede af Guds vidunderlige Himmel. Og jo mere værdiløst Satans Tilbud er, desto større er Fornærmelsen. Hvilken Kompliment til Satan — hvilken Fornærmelse mod Gud. Dette, tror vi, er Forklaringen paa de spiritistiske Fænomeners besynderlige Aandsforladthed.

Vi paastaar derfor, at Spiritismen er et Led i Djævelens Modarbejdning af Guds Plan for vor evige Lykke — et Led, der bringer ham i nær personlig Forbindelse med hans Narre efter deres egen Opfordring, og igennem hvilket han er i Stand til at tilføje Gud en større Fornærmelse end paa nogen anden Maade. Hvorledes kan vi da have noget som helst at gøre dermed? Lad os i Sorgens Time klynge os til Gud og taalmodigt vente paa vor Belønning. Vor velsignede Frue maatte vente i mange Aar,

førend hun forenedes med sin Søn. Lad os tage hende til Forbillede og bede hende hjælpe os i Trængselens Time. Et af hendes skønne Tilnavne er jo netop »de nedbøjedes Trøst«.

J. K. Heydon.

Fra den vide Verden

PILEGRIMME I LOURDES.

En lige offentliggjort Statistik meddeler, at Pilegrimmenes Antal i Lourdes dette Aar beløber sig til 150.000, hvoriblandt 18.000 syge, til hvis Beljening der stod 6.000 Sygepassere og Sygebærere. Lægernes Antal beløb sig til over Tusind, mere end nogen Sinde før.

MÆRKElige ANNONCER I RUSSISKE BLADE.

Ganske betegnende for russiske Tilstande er følgende Bekendtgørelser, som man jævnlig træffer paa i russiske Aviser: »Undertegnede (her følger Navnet) erklærer herved, at han allerede fra 1925 har været og er selvstændig og har afbrudt al Slægtskabs- eller Familieskabsforbindelse med sin Fader.« — Eller: »Jeg, Marie X, 17 Aar gammel, afbryder al Forbindelse med min Moder. Fra 1929 har jeg været selvstændig.« Disse Bekendtgørelser refererer sig ikke til Forældrenes Gældsforpligtelser eller slette Livsvandel. Noget helt andet ligger til Grund for disse Annoncer, nemlig den Kendsgerning, at i Sovjetrusland har Børn af »borgerlige« Forældre ingen Adgang til den højere Skole og vil heller ikke komme i Betragtning ved Embedsbesættelser. Naar altsaa Børnene højtideligt og offentligt fornægter deres Forældre, er de fremtidig fri for alle borgerlige Forhindringer.

GPU's ARBEJDSIVER.

Efter officielle Beretninger fra Moskva har GPU (Sovjets Politi) i September og første Halvdel af Oktober rettet Anklage mod 3000 russiske Statsborgere, som beskyldtes for kontrarevolutionære Tendenser eller Spekulation med Levnedsmidler. Af de anklagede blev 2000 forvist til Sibirien, 736 idømtes Fængselsstraffe, og 64 dømtes til Døden.

DE STJAAALNE RUSSISKE KIRKESKATTE OG PAVESTOLEN.

Man retter ofte den Bebrejdelse mod Pavestolen, at den ikke har vist tilstrækkelig Iver for at redde Kunstskaatene fra de ødelagte russiske Kathedraaler. »Corrispondenza« svarer hertil, at hans Hellighed Pius XI har gjort alt muligt for at bevæge Bolschevikerne til mod højeste Betaling at overlade Pavestolen at forvare de store Kunstskaate fra de russiske Kirker. Men ethvert Tilbud blev afvist af Soujet, trods Pavestolens gentagne Forsikringer om, at alle disse Kunstskaate kun midlertidigt, saa længe det var nødvendigt, skulde værnes og opbevares af Pavestolen.

MISSIONSHJÆLP FRA MISSIONERNE SELV.

Naar man gennemblader Missionsberetningerne bliver man glædelig overrasket ved at læse om den Hjælp, som de forskellige Missioner selv yder. 259 Missioner, som understøttes af Rom, har forrige Aar prøvet paa ved store Pengeofre el. lign. at være med i den finansielle Del af Verdensapostolatet. De vil paa denne Maade bidrage deres til Hedningernes Omvendelse. De, som ikke har rede Penge, Fattigfolk, bringer Frugter, Jagtbytte eller Udbyttet af en Fiskefangst. Alle har noget at ofre for Troens Udbredelse. Alt dette skyldes i første Instans Missionærene, som, selv besjælede af ægte apostolisk Aand, lærer de ny kristne Samfund ved Bøn og Offer at være med i et verdensomspændende Samarbejde. Missionærene opfylder saaledes Pius d. XI.'s Ønske og fører hans Apostolatsidé ud i Virkeligheden. Hvert Aar — paa Verdensmissions-Søndagen — lader de Indbydelsen udgaa til alle troende i den gamle kristne Verden til at være Deltager i Pavens store Arbejde for Troens Udbredelse og saaledes opfylde den Missionspligt, der paahviler dem.

FRA DEN KINESISKE KRIGSSKUEPLADS.

Dramaet i Kina fortsættes. I Nærheden af den store kinesiske Mur, i Schansi, har de tyske Franciskanere en Missionsstation. Mongolske Røvere kommer sprængende paa deres smaa hurtige Heste for at plyndre Missionsstationen. Missionæren ser dem nærme sig og vil flygte — da — med eet standser han. En velorganiseret Skare Katholiker

rykker til Undsætning, og efter en heftig Kamp tager Banditerne Flugten. — I Provinsen Schiansi har Røverne afbrændt 6 Stationer. — En italiensk Franciskaner blev taget til Fange og maatte ligge lænket i 8 Dage. — I og omkring Tientsin ligger 30,000 Kommuniste, forsynet med 10,000 Geværer. De afventer det gunstige Øjeblik, hvor de kan angribe. — I Centralkina (Vikariat Laohokow, Hupeh) blev en kinesisk Præst dræbt, da han flygtede for Kommunisterne. — En spansk Augustiner og to irske Missionærer er stadig i Banditernes Vold. — I Szetschwan blev en Flok Seminarister paa Vej til Regionalseminariet i Tschengtu udplyndret til Skindet. —

Medens flere og flere — trods Forfølgelserne — i de sidste Aar knyttedes til den kotholske Mission, er Antallet paa Personalet i den protestantiske sunket med rivende Hast. Efter Opgivelse fra den protestantiske Mission er der kun 82,5 % tilbage af Personalet fra 1927.

EN JESUIT

PROFESSOR VED ET KINESISK STATSUNIVERSITET.

Pater Savio S. J. er bleven udnævnt til Professor i Entomologi (Læren om Insekter) ved Statens Universitet i Woosung. Denne Lærde har allerede tidligere sagt nej til en Lærerstol, som Nankingregeringen tilbød ham.

„Er du en Kirkens Tjener, saa dø!...“

For faa Dage siden fik vi den frygtelige Efterretning, at 17 orthodoxe Præster var blevet henrettede, fordi de protesterede mod Sovjets Indførelse af Tvangsarbejde. Næsten samtidig med dette Rædselsbudskab kommer en ny Jobspost fra Moskva; Præsterne og Kirkens øvrige Tjenere skal udsultes, deres Part af Levnedsmidler inddrages.

Dette er altsaa Resultatet af de gudløses Primas, Jaroslawskis Kulturkamp mod Religionen. Man tror næppe sine egne Øjne, men Moskvateksten er ikke til at tage fejl af.

1. November 1930 er der indtraadt en Nyordning m. H. t. Fordelingen af Levnedsmidler i Sovjetstaterne. Bybefolkningen inddeles i 7 Klasser eller Kategorier; som

Grundlag for Inddelingen disses større eller mindre politiske Betydning. Første Klasse omfatter Industriarbejdere og Haandværkere, syvende: Embedsmænd, som taaes i Regeringsdepartementerne. Udelukkede — uden Ret til at faa deres Ration af Fødemidler, deres Brødmærker o. s. v. er: Alle, som paa en eller anden Maade har noget med Religion at gøre, nemlig: 1) Præster af hvilket som helst Religionssamfund, 2) Religionslærere, 3) Ledere af kirkelig Korsang, 4) Organister, 5) Kantorer, 6) de, der foretager den israelitiske Schæktning, 7) Udgivere og Redaktører af kirkelige Blade, 8) Kunstnere, som arbejder paa Kirkens Udsmykning. Kun Børnene i ovennævnte Familier — hvis de er under 14 Aar — kan faa Rationeringskort.

Tolv Aars blodig Sovjetterror formaaede ikke at udrydde Religionen og dens Tjenere. Trods Henrettelser, Plagerier, Forfølgelser holdt Gejstligheden Stand. Selv Forfatningsændringen, som gjorde de religiøse Samfund og Kirkernes retsløse og berøvede Gejstligheden Grundlaget for dens Eksistens, naaede ikke det Maal, den sigtede mod: At udrydde Christi Lære og dens Forkyndere. Folket var trofast mod Kirken og hjalp Præsterne, delte sin sidste Brødskorpe med disse — ja, udredte de vanvittige Skatter, som Regeringen ganske vilkaarlig havde paalignet Præstestanden. Hvad var da Hensigten med disse Skattepaalæg? Forvisning af Præsterne, som vilde være ude af Stand til at klare disse, og dermed Menigheder uden Sjælesøgere. Men det russiske Folk led selv Savn og Nød — hellere end at svigte.

Det gik nu op for Sovjet, at naar Folket stillede sig saaledes, gik det ikke paa denne Maade. Saa nægtede man Præsterne Ret til at faa nogen som helst Lønning udbetalt. Denne Bestemmelse praktiseredes i forskellige større Byer. De lokale Sovjets tog Ansvaret. Moskva havde ikke udtalt sig officielt desangaaende. Regeringen i Kreml var stadig forbeholden og svarede den kristne Verden, da denne protesterede: »Vi kan ikke forhindre, at de lokale Sovjets gaar paa egen Haand. De fuldbyrder kun Folkets Vilje, og mod denne kan og bør vi ikke kæmpe. De lokale Sovjets er Institutioner, der er oprettede af Folket(!) og Folket(!) har selv valgt(?) dem.«

Paa denne Maade var Sovjetstaten som saadan rensset for Beskyldningen for Religionsfjendskab. Denne Manøvre mislykkedes dog.

Rom rev Masken af Hyklerne og udtalte sit mægtige Anathema over Bolschevismen. Nu behøvede Stalin ikke længere at krybe i Skjul. Han var afsløret for den Verden,

som ikke vilde bøje sig for hans Doktriner. Han kunde aabenlyst styre lige løs paa sit Maal og paa ny benytte Kommunismens Kampmetoder.

Det første Skridt er gjort med det Dekret, der træder i Kraft 1. Nov. 1930. Men Betydningen af dette vil vi først forstaa, naar næste Dekret kommer: Forbudet mod fri Forhandling af Levnedsmidler. Det vil snart komme. —

Og Europas Lande køber — gladelig — Korn i Rusland!

* * *

Paa den internationale katholske Kongres i Genf gav Professor Maklakoff en rystende Skildring af de Lidelser, de Kristne maa gennemgaa i det ulykkelige Rusland. Han havde sine Oplysninger — ogsaa sine Talangivelser — fra paalidelig Kilde. . . Er det ikke næsten et Vidunder, at trods alt over 60% af alle russiske Kristne (Orthodokse, Katholiker og Protestanter) lader deres Børn døbe, og at næsten Halvdelen af disse Børn ogsaa kan faa Religionsundervisning? Trods alle Forfølgelser, trods Sovjetdiktatorerne, som søger at feje Kirken bort, trods det, at al Undervisning i Religion er banlyst i de russiske Skoler! Katholikerne er kun den mindste Flok i den Skare, der gør Front mod »den røde Hær«, men ubestridelig den sikreste Støtte, dens Kernetropper.

Paven og Arbejderspørgsmaalet

Den 15. Maj 1931 bliver det 40 Aar, siden Leo XIII udsendte sin udødelige Rundskrivelse om Arbejderspørgsmaalet, »Rerum Novarum«, hvorom han selv skriver: »Der gives for Øjeblikket intet Spørgsmaal, der i den Grad som dette paatrænger sig den menneskelige Tanke.« (Rundskrivelsen faas baade paa Dansk, Norsk og Svensk, henholdsvis fra Nordisk Ugeblads og St. Olafs Ekspeditioner samt paa Birgittaforeningens Forlag, Stockholm).

Ligesom sine Forgængere paa St. Peters Stol er ogsaa vor hellige Fader, Pave Pius XI, stærkt interesseret i denne Sag og har ved flere Lejligheder formånet baade Arbejdsgivere og Arbejdere til at lade sig gennemtrænge af denne Rundskrivelses Aand og følge dens Grundsætninger.

I det Øjemed at fejre 40 Aars-Dagen for Rundskrivelsens Udsendelse er der i Rom nedsat en international Komité, efter hvad Osservatore Romano fra 12. Oktober 1930 meddeler. Fra 13.—17. Maj vil der finde forskellige større Højtideligheder Sted, bl. a. Pontifikalmesser i St. Peterskirken og Laterankirken samt Audienser for Pilegrimene hos den hellige Fader m. m.

Allerede nu har 43 forskellige Lande besluttet i denne Anledning at sende Pilegrimstog til Apostelfyrstens Stad. Mon Nordens Katholiker ogsaa kommer med? Viljen mangler jo ikke, det maa vel antages som givet. Og det er sikkert, at de vil være velkomne hos alles fælles aandelige Fader. Det tilkommer naturligt de nordiske Landes højærværdige Biskopper at tage Bestemmelse herom og undersøge, om og hvorledes denne Sag kunde gribes an. Thi alle katholske Foretagender bør rettelig staa under den kirkelige Myndigheds Overledelse.

Hvad det sociale Spørgsmaal og dets Løsning angaar, saa har for øvrigt netop adskillige katholske Biskopper været virkelige Banebrydere: saasom en *Ketteler**) i Tyskland, en *Mermillod* i Schweiz, en *Manning* i England, en *Gibbons* i de Forenede Stater.

Kulla pr. Ostsviholm, Kalmar Län, i Novbr. 1930.

Gustaf Armfelt.

„Kolding omkring 1930.“

V. Schæffers Forlag i Kolding forbereder i disse Dage Udsendelsen af »Koldingbogen«s anden Del. Det er det populære Navn paa den Bog, hvis Titel staar over disse Linier, og hvis første Del udkom i Slutningen af 1929.

Bogens første Del indeholder fyrretyve Artikler skrevet af lige saa mange kendte Mænd i Kolding, og de omhandler Forhold og Institutioner, der har haft Betydning for Byens Udvikling indtil 1930.

I det hele og store maa siges, at Bogen, der fremtræder meget festligt i meget stort Format og har et Utal af gode Billeder, først og fremmest har lokal Interesse; men Omslagstegningen paa anden Del gav mig den Indskydelse, at denne Tegning saavel som en Del af Indholdet af første Del maatte være af Interesse for Katholiker ogsaa udenfor Kolding, og at det derfor burde kendes.

Værket betyder intet mindre end et Vendepunkt med Hensyn til den Fremgangsmaade, der hidtil i Almindelighed har været brugt, naar en By og en Egn er blevet omtalt i Billeder og Tekst. Man har tidligere af rørende Hensyn til den Del af Befolkningen, der finder det passende at føle Ubehag, naar katholske Tildragelser eller Foretagender omtales tilforladeligt, foretrukket at undlade at berøre katholske Emner.

---

*) Se: *Fernando Linderberg: Biskop Ketteler og Socialismen i Tyskland.* (Pios Forlag.)

Anden Del indeholder intet af egentlig kirkelig Interesse i selve Teksten, men det gør derimod Omslagsbilledet.

Det viser i Forgrunden Kolding Raadhus. Til venstre for Raadhustårnet ser vi den katolske St. Michaels Kirkes slanke Taarn og til højre Taarnet af St. Hedvigs Klinik. Helt ud til Siderne ses Taarnene af Byens protestantiske Kirker og i Baggrunden Koldinghus Ruin.

Det er første Gang, jeg har set en saa interessant og saa smuk loyal Fremstilling her hjemme. Et broget Folkeliv foran Raadhuset gør Billedet end mere interessant.

Omslagsbilledet til »Koldingbogen«s anden Del.

Indledningen til første Del er 40 Portrætter af Bogens Forfattere, og straks finder den katolske Læser sin Kirkes Sognepræst i Kolding. —

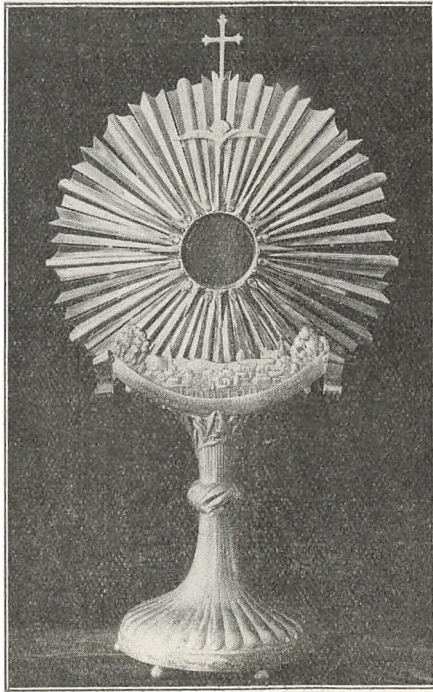
I en Artikel skriver Provst Roesen om kirkelige Forhold, og han giver for saa vidt Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er, som han, efter at have fortalt om Byens protestantiske Kirker, skriver: »Der findes dog i Byen en Kirke for en romersk-katolsk Menighed, der ikke er saa ganske lille, idet mange polske Familier er bosiddende i Koldings Omegn.«

Statistiske Oplysninger fremkommer ikke; Statistik er kedelig, og den vilde blot bringe den divergerende Oplysning, at de to Trediedele af Koldings ca. fire Hundrede Katholiker er Danske og bor i Kolding By.

Hvad der imidlertid er mindst lige saa interessant som

Provst Roesens Beretning, er den Omstændighed, at Udgiveren smukt har forebygget enhver Mulighed for Fejl og Misforstaaelser ved at formaa Monsignore Olrik til at skrive en Artikel under Overskriften: »St. Michaels Kirke«.

Denne Artikel har Forlaget ledsaget af fire udmærkede Billeder. Det første er optaget under en Højmesse og viser Præsten og Ministranterne foran Alteret og nogle af Menigheden. Det andet er taget nærmere ved Alteret, Det tredje

Fra »Kolding omkr. 1930«.
Monstransen fra St. Michaels Kirke, med et Relief af Kolding By.

forestiller Kirkens Monstrans, der er udført af en af vore Konvertiter, Guldsmed Christiansen, og som for øvrigt tidligere har været omtalt her i Bladet. Idéen er Kristus i Sakramentet, der straalers som Naadens Sol over Kolding By. Endelig det sidste Billede til Teksten: Man ser syv unge Piger, der bærer to Tjæld, de har broderet til Op-hængning i Kirken ved højtidelige Lejligheder. —

Artiklen »St. Hedvigs Klinik« er skrevet af en af Klinikens Læger, Øjenlæge Kjølby. Efter en Indledning om Lægevidenskabens Udvikling gennem de sidste halvtreds Aar fortæller han om Klinikens Tilblivelse bl. a.: »Det

maa straks siges, at det skyldes Monsignore Orlriks Energi, Dygtighed og aldrig svigtende Tro paa, at Planerne kunde gennemføres, at Kliniken staar i Dag.«

Læge Kjølby slutter saaledes: »Den daglige Ledelse er lagt i Hænderne paa Priorinde, Søster Virginia, som sammen med ti andre Søstre udfører Sygeplejegerningen.

Fra »Kolding omkr. 1930«. To Hedvigssøstre. Til højre Priorinden, Søster Virginia.

Det maa nævnes, at det i højeste Grad skyldes Søstrenes Flid og Dygtighed, at Kliniken kan drives langt billigere end Amtssygehusene.

Højt og frit ligger nu St. Hedvigs Klinik paa Banken Syd for Fjorden, et Tilflugtssted for syge og lidende, men ogsaa en Bygning af Skønhed og Fornemhed . . .

Jeg mener, en Værdi for Kolding By.«

Denne Artikel er ledsaget af syv Illustrationer.

Som det vil ses af foranstaaende indeholder Koldingbogen ogsaa noget for os Katholiker og da ikke mindst Beviset for den bemærkelsesværdige Loyalitet.

Vald. Kallan.

„Børnene bad om Brød...“

Den h. Elisabeths Fest, vi fejrer d. 19. November, minder os selvfølgelig om den Forening, som er opkaldt efter den folkekære Helgeninde.

I mange Aar allerede har det været en hævdvunden Skik, at der paa den Søndag, der falder sammen med eller følger efter den 19. Novbr., bliver optaget en Kollekt i alle katholske Kirker i København til Fordel for Elisabethforeningens Virksomhed. Naar man kender denne eller ved, hvad dens Formaal er, nemlig Omsorg for vore nødlidende katholske Børn og deres i enhver Henseende betryggende Opdragelse, saa burde det jo være nok til, at enhver efter Evne støttede Foreningen ved Bidrag, og yderligere Anbefaling kunde synes overflødig.

Men dette er dog desto værre ikke Tilfældet alligevel, thi Foreningen er ude af Stand til at tage sig af alle de Børn, som der ansøges om, eller som det er ønskeligt, undertiden endog paakrævet nødvendigt, at sørge for. Nogle nøgterne Tal vil bedre end mange Ord kunne godtgøre det.

Gennemsnitligt sørger Elisabethforeningen for ca. 16 Børn om Aaret; naar der for hvert Barn regnes en Udgift paa 35 Kr. om Maaneden (hvad der sikkert ikke kan siges at være meget!), saa bliver det til 420 Kr. om Aaret, altsaa for 16 Børn: $420 \times 16 = 6720$ Kr. Men i 1929 har Elisabethforeningen ydet Omsorg for 22 Børn (dog ikke for alle hele Aaret igennem), saaledes at Udgifterne androg 7836 Kr. 13 Øre. — Hvorledes staar det nu til med Indtægterne?

Bazaren paa Palmesøndag (1929)	2429,40 Kr.
Kontingent fra Medlemmerne (128)	970,00 »
Kollekten indbragte	828,54 »
Renter af nogle Legater	385,00 »
Forskellige Gaver	277,50 »

I alt 4890,44 Kr.

Som det fremgaar heraf kunde disse Indtægter jo ikke engang have dækket de normale Udgifter (6720 Kr.), langt mindre da de ganske ekstraordinært store for det forløbne Aar, og det har kun været muligt ved en Del Bidrag fra Magistraten og nogle ekstraordinære Tilskud at faa tilvejebragt Balance i Regnskabet. Men for Fremtiden vil man ikke kunne regne med de samme Beløb, da Magistratsbidragene er bleven nedsat.

Vi maa altsaa selv øge Midlerne, dels ved at faa flere betalende Medlemmer med et aarligt Kontingent paa 5 Kr. (eller derover!), dels ved en passende (ikke for knapt til-

maalt) Skærv ved Kirkekollekten d. 23. November, til Ære for St. Elisabeth, til bedste for de Børn, der staar under hendes Forenings Varetægt. Aarsregnskabet skulde dog ikke gerne slutte med Profeten Jeremias's klagende Ord: »Børnene bad om Brød, men der var ingen, der vilde bryde det for dem.« Den h. Elisabeth uddelte Brød til de nødlidende, og hendes Eksempel fortjener at blive efterlignet til alle Tider. Det er en Barmhjertighedsgerning, som bærer Lønnen i sig selv, og hvortil der er knyttet det forjættelsesrige Løfte: »Kast dit Brød paa Vandet, og du vil finde det længe derefter.« (Eccl. 11,1.) — nb —

Tre Juledage i Vejle for unge Mænd.

I Juledagene 25.—28. December agtes der holdt et Slags Højskole- og Retræteforsøg for unge Mænd i Alderen fra c. 14 (Skoleafslutningen) til c. 20 Aar i Vejle. Det bliver ikke en egentlig lukket Retræte, men et mere »højskoleagtigt« friere Kursus. Foredragene holdes af Hr. Pater Wünsch, S. J. (Aarhus). Der bliver ogsaa hyggeligt Samvær. Det er Juleferie, men i katholske Omgivelser. Man haaber, at det maa kunne styrke og opflamme manges Tro og Kærlighed til Kirken. Enhver 14—20 aarig ung Mand er velkommen, men det er jo nok især Jyder, der kan komme. Prisen er 50 Øre(!) pr. Dag + Rejsen. Man ankommer 1ste Juledags Eftermiddag og rejser Søndag Aften eller Mandag Morgen. Anmeldelser bedes sendt Sognepræsten inden 10. Dec. I Katholsk Ungdom vil der være mere at læse om Sagen.

Medlemsblad for Skandinaviske Kvinders Katholske Forbund. Nr. 12.
Oktober 1930. 24 Sider.

Heftet indledes med et smukt og hjerteligt Mindeord om Pater Ludvig Günther, som var Forbundets gejstlige Raadgiver. Særlig bemærkelsesværdig er en Artikel af selve den svenske Biskop, Mgr. Müller, om »Den kristna kvinnan i den unga Kyrkans tjänst«. Aposteltidens

store hellige Kvindeskikkelser opstilles som Forbilleder for moderne Kvinders Arbejde for Kirken, og Artiklen munder ud i denne Formaning: Den kristna kvinnans livsuppgift är den tjänande kärlekens offergård, hennes skönaste dygd och verkliga storhet det stilla arbetet i Kristi och hans rikes tjänst (et Citat af Pius XI).

Der gøres grundigt og indgaaende Rede for den internationale katholske Kvindeliga Kongres i Rom 1930 i en svensk og to danske Artikler: De store brændende sociale Spørgsmaal, som blev taget op til Drøftelse. I øvrigt findes et Mindeord om Biskop Olav Offerdahl og en Beretning om Olavsfestlighederne i Trondhjem. Fra norsk Side ydes endvidere en Skildring af den store norske Helgeninde St. Sunniva. Baronesse Rosenørn-Lehn fortæller om den stigmatiserede Søster Maria Martha Chamlon: Et lille Indblik i en Mystikers stille, heltemodige Liv. Endelig berettes om Vor Frue Kapels Indvielse (Trørød), om Feriehjemmet i Trørødhus og »Otte Dage paa Højskole«. Heftet er prydet med flere smukke Illustrationer, deriblandt et fornøjeligt Billede af Feriebørn i Trørød.

C. B.

Fra Hovedstad og Provins

Jesu Barndomsforening.

Hans Højærværdighed Biskoppen har under d. 16. November udnævnt Hr. Pastor Casimir Jaworski til Leder af Jesu Barndomsforening. Fremtidig maa altsaa alle Bidrag og Forespørgsler vedrørende Arbejdet for Hedningebørnene rettes til Hr. Pastor C. Jaworski, Nørrebrogade 27 C, 4. Sal, Telefon Nora 570 x. En Post Giro-Konto vil snarest blive oprettet.

Søstrene i Tilbedelsesklosteret.

Om disse skriver en Læser til os: De beder for os alle, og det er til stor Velsignelse for et lille protestantisk Land som vorl, at have en saadan Orden iblandt os; men de mangler Penge til Lys; de vil jo saa gerne bede foran det udstillede Sakramente. Men de har ikke Raad dertil, saa meget som de gerne vilde. De beder for hver den, der giver et Bidrag dertil. Der er mange Katholiker, der glemmer dem, fordi Søstrene fører en saa stille Tilværelse;

man ser dem jo aldrig. Hvis vi bidrog til, at de altid kunde have det Allerhelligste udstillet, saa tror jeg ogsaa, at Gud vilde sørge for vore andre kirkelige Institutioner; Gud bliver aldrig vor Skyldner.

Nyt fra Rosenkranssognet.

Onsdag den 12. November havde Højærværdige Herr Pastor Niels Hansen indkaldt til et Møde for at drøfte, om man kunde stifte en Mariakongregation for Mænd og Unge i Rosenkranssognet. Stemningen var saa gunstig, at det vedtoges at begynde. Der skal være Møde hver anden Onsdag i Kirken og efter Mødet Sammenkomst i Skolebrødrenes Sal. Det første Møde afholdes den 26. November, og Fælleskommunionen bliver den 1. Søndag i Maanedens, altsaa første Gang den 7. December. Bestyrelsen blev valgt og bestaar af: Fiskehandler Ludvigsen som Præfekt, Grosserer Okroj, Anlægsgartner Andersen, Poul Aiskovitz som Assistent og Assistent Stabelh som Sekretær. Konsultor: Prior, Broder Ludgerus.

Det er indlysende, at Kongregationen ikke agter at konkurrere med de to, der ledes af Jesu Selskabs Patres, men fortrinsvis søger at hverve nye Medlemmer, udelukkende fra Rosenkranssognet, og det er i god Forstaaelse med de omtalte Kongregationers Ledere, at man operer en ny til Guds og hans hellige Moders Ære. Da Arbejdet saaledes er begyndt paa rette Maade, har man Grund til at haabe paa Guds Velsignelse, saa den lille Flok paa mindre end en Snes Medlemmer hurtigt vil vokse sig større til Gavn for vort Sogn.

Sekretær.

Radiolytterne

vil have Interesse af at erfare følgende: Søndag d. 23. November Kl. 8 Aften opføres i Köln Knüppels Rekviemmesse, Op. 25, for Solostemmer, Kor, Orkester, Orgel og Harpe, og denne Opførelse vil blive rundkastet.

Danske Kvinders katholske Forbund.

Den 29. Oktober begyndte D. K. K. F. sin Vintersæson i »Vesterhus« med et Foredrag af Pater Wolfisberg. Det blev en god Begyndelse; Medlemmerne var mødt talrigt frem og paahørte med stor Interesse P. Wolfisbergs Foredrag, der med alle sine gode og smukke Tanker gav Tilhørerne meget Stof til Eftertanke, Selvprøvelse og gode Forsætter. Aftenen sluttede med en Times hyggeligt og fornøjeligt Samvær omkring Kaffebordene. Vi haaber, at

de andre Foredrag i Vinterens Løb maa blive lige saa vellykkede og samle lige saa talrig en Tilhørerskare, og minder vore Medlemmer om altid at se nøje efter i »Nordisk Ugeblad« og i »Katholsk Ungdom«, hvor de vil finde Foredragene annoncerede i god Tid.

D. K. K. F. afholder sammen med forskellige andre Kvindeforeninger i København et Møde i »Grundtvigs Hus« i Studiestræde Tirsdag d. 9. Decbr. Kl. 8, hvor Professor Gammeltoft vil tale om Kræftsygdomme hos Kvinder, et desværre meget aktuelt Emne; men netop derfor bør Kvinderne møde frem og faa Vejledning om de Farer, der truer os alle. Kun Kvinder har Adgang!

Styrelsen.

St. Andreas Kollegiansamfundet.

Man vil andet Steds finde en Meddelelse om, at St. Andreas Kollegiansamfundet d. 3. Dec. afholder sin aarlige Generalforsamling og sit 10 Aars Jubilæum. Denne Sammenkomst vil faa en særlig Interesse derved, at selveste Universitetets nysudnævnte Rektor, Professor, Dr. polit. Birck vil tage Ordet. Professor Birck er nemlig gammel Elev og Student fra St. Andreas Kollegiet.

Fra Odense.

St. Albani Klub i Odense afholdt Onsdag d. 5. November paa Fyens Forsamlingshus i Odense en i alle Maader vellykket Pakkefest, hvis udmærkede Arrangement tjener Bestyrelsen til Ære. Overskuddet fra Festen gaar til Juletræet. Der var indkommet over 400 Gaver, som bortspilledes ved et Lotterispil, der paabegyndtes, efter at Formanden, Hr. Aage Petersen, havde budt Velkommen til de godt og vel 150 Deltagere, hvoriblandt denne Gang saas ikke færre end 15 Repræsentanter for Menigheden i Nyborg; det var glædeligt, om Foreningen kunde faa Tilslutning fra andre fynske Byer. Forbindelserne til og fra Odense er jo gode.

Efter Lotterispillet, som gik med Liv og Lyst, drak man Kaffe i de tilstødende Lokaler. Og saa tog man fat paa Dansen, alt imedens man besøgte Tombolaen flittigt. Tilsidst var der endelig Auktion over flere indkomne Gaver, blandt andet en saa moderne Gave som en Permanentbølgning, som var skænket af Wienersalonen i Odense. Den vellykkede Fest sluttede Kl. 1. O.

Brevkasse.

Da *Ras Taffari* for nylig blev kronet til Abyssiniens Kejser, omtaltes Abyssinien som et kristent Land. Vil Redaktionen venligst oplyse os om, hvilken Art Kristendom, der er den raadende i Abyssinien?
N. N.

Allerede i det 4. Aarhundrede kom Kristendommen til Abyssinien. Men i det 6. Aarhundrede foraarsagede Monofysiternes Hæresi, at Landets Kirke blev skilt fra Moderkirken (Skisma). Abyssiniens Kirke har endnu i det væsentlige bevaret den gamle monofysitiske Kristendom, som imidlertid efterhaanden er blevet blandet op med en Del Overtro. Kirkens Overhoved og eneste Biskop udvælges af den koptiske Klerus (St. Antonius Munke), og bliver viet af den koptiske Patriark i Alexandria. Der findes iøvrigt ca. 8 Tusind Katholiker i Abyssinien, og de [katholske] Missionærer har fuld Arbejdsfrihed.
Red.

Einstein og Kristendommen.

Det er ikke alle og enhver, som kan følge den berømte Matematiker Albert Einstein i hans lærde Teorier, men sikkert er det, at han som Videnskabsmand er umaadelig anset og sidder inde med en hel Del Autoritet. Det er derfor af særlig Interesse at høre lidt om Einsteins Stilling til Kristendommen,

Ifølge Luthers Ugeblad har en amerikansk Skribent, George Sylvester Viereck, for nogen Tid siden haft en Samtale med Einstein.

Viereck stillede bl. a. følgende Spørgsmaal:

»I hvilken Udstrækning er De paavirket af Kristendommen?«
Einstein svarede: »Som Barn modtog jeg Undervisning baade i Bibelen og i Talmud. Jeg er Jøde, men jeg er fortryllet af Nazaræerens lyse Skikkelse.«

»Har De læst Emil Ludvigs Bog om Jesus?«

»Emil Ludvigs er overfladisk,« svarede Einstein. »Jesus er for kolossal for en Frasemagers Pen, hvor dygtig han end er. Intet Menneske kan gøre det af med Kristendommen med et flot Ord.«

»Antager De Jesu historiske Tilværelse?«

»Absolut! Ingen kan læse Evangelierne uden at føle Jesu virkelige Nærværelse. Hans Personlighed pulserer i ethvert Ord. Ingen Myte er fyldt med saadant Liv. Hvor forskellig for Eksempel er det Indtryk, vi modtager fra en Beretning om legendariske Helte fra Oldtiden som Teseus. Teseus og andre af hans Type mangler den ægte Vitalitet hos Jesus.«

»I en af sine sidste Bøger paastaar Ludvigs, at mange af Jesu Udtalelser er en Omskrivning af andre Profeters Udsagn.«

»Intet Menneske,« svarer Einstein, »kan nægte den Kendsgerning, at Jesus eksisterede, heller ikke, at hans Udsagn er skønne; selv om nogle af dem har været udtalt før, har ingen udtalt dem saa guddommeligt som han.« »Jeg er lykkelig,« sluttede Einstein, »fordi jeg ikke trænger til Penge. Dekorationer, Titler og Udmærkelser betyder intet for mig. Jeg forlanger ikke Ros. De eneste Ting, som giver mig Fornøjelse ved Siden af mit Arbejde, er min Violin og min Baad.«

Ekstrakt af Regnskabet for Indsamlingen til Fondet for gamle Præsters Pensionering er i revideret Stand fremlagt til Eftersyn for Bidragyderne i Tiden Tirsdag den 25. til Lørdag den 29. d. M. paa Menighedskontoret, Bredgade 64.

P. K. V.
Karl V. Olsen.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 25. Nov. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Hr. Pastor Knud Ballin: En Rejse i Ægypten (m. Lysbill.).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Andreas Kollegianersamfundet afholder sin *aarlige Generalforsamling* og sit *10 Aars Jubilæum* i Wivels Selskabslokaler *Onsdag d. 3. Dec.* (ikke d. 30. Novbr.). Mindetale for P. Günther af P. Paulus. *Professor og Rektor v. Universitetet Dr. polit. Birk taler.*

Torsdag d. 4. Dec. Kl. 8 Morgen lader St. Andreas Kollegianersamfundet i St. Andreas Kirke i Ordrup læse en højtidelig Sjælemesse for Pater L. Günther, hvortil alle og enhver indbydes.

P. B. V.

Alfr. Silcowitz.

Skolekomedie

paa

Skt. Knuds Skole, Stenosgade 4 B.

Søndag d. 30. November Kl. 7 Aften

opfører

1. Elever fra *Underskolen*: »**Tordenskjold i Marstrand**« i 3 Akter af Professorinde Carit Etlar.
2. *Realklassens* Elever: »**Konradin**«. Ein Trauerspiel von P. Friedrich Muckermann S. J. in 4 Aufzügen.

Mellemaktsmusik udføres af Elev Aage Bredahl.

Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren, Stenosgade 4 B. Skolens Elever (nuværende og gamle) har *fri Adgang*.

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katolske Boghandeler. Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Kirkelig Kalender.

23. Nov. Sidste Sønd. e. Pintse.	30. Nov. 1. Søndag i Advent.
24. — M. Johannes af Korset.	1. Dec. M. Andreas, Apostel.
25. — Ti. Katharina af Alexandria.	2. — Ti. Bibiana.
26. — O. Silvester.	3. — O. Frans Xaver.
27. — To. Ferialdag.	4. — To. Petrus Chrysologus.
28. — F. Ferialdag.	5. — F. Dag i Oktaven af Frans Xavers Fest.
29. — L. Vigilie til Andreas.	6. — L. Vigilie. — Nicolaus.

Ugens Messebønner.

23. Nov. S. Sidste Sønd. e. Pintse (755—585); 2. Clemens I (1163—985), 3. Felicitas (1164—986).
24. — M. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer. Messen *In medio* ([41]—[42]), særlig Kirkebøn (1165—987); 2. Chrysgonus (1165—987).
25. — Ti. Katharina af Alexandria (1166—988).
26. — O. Silvester (1166—988); 2. Petrus af Alexandria ([5]—[5]).
27. — T. Ferialdag (755—585); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
28. — F. Ferialdag (755—585); 2. og 3. som Torsdag.
29. — L. Vigilie (762—592); 2. Saturninus (763—593), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Jesu Hjerte Kirke.

Søndag d. 23. Nov. og følgende Søndage Kl. 6: Prædiken og Andagt. P. Wolfsberg holder en Række Prædikener om: *De engelske Martyrer og deres Budskab til os.*

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 23. November Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirke.

Mariakongregationen for ældre og yngre Mænd i Rosenkantsognet. Møde Onsdag d. 26. November Kl. 8 i Rosenkranskirken. Efter Mødet samles man hos Maristbrødrene til selskabeligt Samvær og Fremvisning af Lysbilleder. Alle Sognets Herrer, som maatte ønske at sluttes ig til Kongregationen, opfordres til at henvende sig hos Hr. Pastor Niels Hansen, Boyesgade 8, 2 Sal. (Træffes bedst Kl. 3—4 og 7—8).

Katholsk Ungdomsværn

lader læse en Sjælemesse for Pater Ludvig Günther, Foreningens Stifter og gejstlige Vejleder, Tirsdag den 25. Novbr. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i Jesu Hjerte Kirke.

Sct. Michaels Klub.

Fredag d. 28. November Kl. 7 $\frac{1}{2}$ læses Sjælemessen i Jesu Hjerte Kirke for afdøde Medlemmer af Sct. Michaels Klub.

I Anledning af den forestaaende Adventstid henledes Opmærksomheden paa R. Wichl, S. J.: *Adventsbetragtninger.* Prisen er Kr. 1,75.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariustoreningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 48.   Søndag den 30. November.   1930

INDHOLD: Beredelse. — Miserere —. — Skriftens Omfang. — Fra den vide Verden. — Et Feriebesøg ved Erik Ejegods Mindekapel ved Lago Maggiore. — Et gammelt Spøgelse huserer paa Bornholm. — Den evige Tilbedelses Kloster. — En Søster af den evige Tilbedelse. — Fra Hovedstad og Provins. — En Berigtigelse. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Beredelse.

Vi gaar ind igennem Kirkeaarets Port og modtages af den alvorlig-milde Adventstid. Det er den Tid, i hvilken vi bereder os til Adventus Christi: Christi Komme. Julen er saa stor en Fest, at den nok kan behøve at forberedes med fire Ugers Selvfornægtelse og Bøn. Adventstiden har en lignende Opgave som Fastetiden, der bereder Paaskefesten. Den har blot ikke en saa streng Karakter som Fastetiden. Adventstiden ejer en ejendommelig Blanding af Strenghed og Jubel.

Først og fremmest maa vi altsaa lade en Bødsstemning raade i vort Sind. Vi føler, at vi paa Grund af vor Syndighed ikke er værdige til at fejre en saa stor og hellig Fest, som Julefesten er. Vi maa efter Evne gøres mere værdige dertil dels ved at vende os fra Synden, dels ved at afsone de begaaede Synder ved frivillig Selvfornægtelse. Man handler i denne Aand, naar man indleder Adventstiden ved at aflægge et omhyggeligt forberedt Skriftemaal.

Idet vi bereder os til Fejrelsen af Christi Komme til Jordan Julenat, mindes vi et andet Christi Komme; vi tænker nemlig paa Dommedagen, da Christus vil komme for at dømme de levende og de døde. Mindelsen om Dommen og Verdens Undergang hjælper os til alvorligt at tænke paa vor Sjæls Frelse og ivrigt at forbedre os.

Men naar vi ser fremad til den frydefulde Julefest, da fyldes vi med Glæde. Vi længes efter Julens dybe Fred og stille Lykke. Vor Længsel bliver til ét med de gammeltestamentlige Jøders Messiaslængsel.

Derfor beder vi med de gamle Jøder: »I Himle, nedsend eders Dug ovenfra, og Skyerne nedregne den relfærdige! Jordan aabne sig og lade Frelseren fremspire!«

C. B.

Miserere —

*Naar min Sjæl af Sværdet stinges,
saa den vaander sig i Vé,
naar Guds Vredes Svøbe svinges
af en Haand, jeg ej kan se —
naar med Graad jeg Tørbrød æder,
saa min Mund af Sorg er salt,
og jeg flænger mine Klæder,
flænger Sjælen, Pjalt for Pjalt — —*

*Hvor er Duen da med Kvisten,
hvor er Haabets Støttstav,
hvor er Knoppen, i hvis Bristen
Vaaren bryder over Grav?
Hvor er Fuglens Fløjt, som buder
Smæltedag og Himmelblaat
bag de isblomstfrosne Ruder
til et Sorgsinds Graat i Graat?*

*Hører Du bag Tusind Mile,
ser Du til en Stakkel ned —
Du, som til Spedalsk kan smile,
lyse over Synder Fred? —*

*Du, som véd, hvor Vaande værker,
og hvor dybt en Vunde gaar . . .
se til Dine Hænders Mærker
og Din Sides lægte Saar!*

*Mindes dem, saa mildt Du læger
Vunden, som Din Højre slog —
ræk mig Miskundhedens Bæger,
som en Stund Du fra mig tog!
Due med Olivenkvisten,
spaa mig Isbrud, Søl og Vaar!
O, forlæng mig Arbejdsfristen
som en Tjener i Guds Gaard!*

*Bryd mit Aag, gør let min Byrde,
tænd mit Lys, bind op mit Rør,
kend Dit Lam, o gode Hyrde,
hen til Livets Væld det før.
Paaske skænk de døde Lemmer,
lad paa ny mig Tabor se,
saa for Lys i Lys jeg glemmer
Golgata, Getsemane!*

Peter Schindler.

Skriftens Omfang.

I Taleværelset sidder en ældre Herre og venter paa en Præst. »Jeg tilhører Folkekirken«, siger han til mig, »men jeg kunde have Lyst til at se den katholske Bibel. Vil De vise mig den«? — »Saa gerne«. Jeg skynder mig med at hente et Eksemplar. Paa Vejen glæder jeg mig ved Tanken om, at Bogen med det hellige, overnaturlige Indhold, som er Guds eget Ord til os, stadig har Tag i Menneskenes Hjerter. Men hvilken Udgave skal jeg vælge? Henne paa Reolen staar flere. Omsider tager jeg den latinske Vulgata-tekst. Den fremmede sagde jo, at han var Jurist. Saa skulde Latinen ikke være nogen Hindring. Medens jeg vender tilbage til ham, bliver jeg nysgerrig. Jeg gad vide, tænker jeg

ved mig selv, om den besøgende er en af dem, der mener, at den h. Skrift hos os Katholiker ikke indtager den Plads, der tilkommer den, og ikke har den Bestemmelse, at være Rettesnor for Kirken i Trossager. Eller er det maaske Skriftens Oprindelse, han vil diskutere med mig om, det vanskelige Spørgsmaal: Hvordan skal det forstaas, at de h. Bøger har Gud til deres egentlige Ophavsmand, skønt de er skrevet af menneskelige Hænder. Eller — nej, Snak! Lad os hellere spørge ham direkte. Nu var jeg jo nede ved Porten igen. »Vær saa god, her er den officielle Ud-gave af den katholske Bibel«. Manden blader langsomt. Et Sted synes at interessere ham meget; det er paa de første Sider. Med eet spørger han: »Hvor mange Bøger er der i denne Udgave?« »45 i det Gamle og 27 i det Nye Testamente; det bliver 72 i det hele«, svarer jeg og tilføjer med et let Smil: »Tallet minder jo om Lucas 10,1, hvor der staar: »Derefter beskikkede Herren ogsaa 72 andre og sendte dem to og to forud for sig til alle Byer og Steder, hvor han selv vilde komme hen.« Den anden blev lidt irriteret og sagde: »Deres symbolske Tal imponerer mig aldeles ikke. I min Bibel har det Gamle Testamente kun 39 Bøger. Hvem garanterer mig for, at der ikke er 39, men 45?«

»Den højeste Autoritet i Trossager«, svarede jeg, »og hvis den ikke kan give Sikkerhed i den Sag, er der intet Menneske paa Jorden, der ved, hvad der hører til den h. Skrift. For øvrigt var de 72 Disciple slet ikke tænkt som et Bevis paa Tallets Rigtighed, lige saa lidt som de 72 Mænd er det, der fulgte Moses og Aaron op paa Bjerget ved Lovgivningen paa Sinai. Kun en Mundsmaag skulde de være paa den vidunderlige Harmoni og Symbolik, som findes i Guds Aabenbaring. Vor Herre er jo ikke saa ensidig som vi Mennesker. Han har baade noget til vor Fantasi og vort Hjerte og til den kritiske Forstand«. »Hvad har De saa til min kritiske Forstand, det interesserer mig mest?« spurgte Juristen. »Ogsaa mig«, svarede jeg, »den højeste Autoritet i Trossager, som jeg bemærkede før.« — »Nu ved jeg, hvor De vil hen, nu kommer De med Deres »ufejlbare« Pavel«, lød det noget ironisk. »Ærlig talt«, sagde jeg i en bestemt Tone, »jeg føler den dybeste Ærefrygt for Apostlen Petrus og hans Efterfølgere i Embedet. Jeg skyl-

der dem det af Hensyn til vor Frelser! Naar Christus har sat Klippemanden i sit eget Sted og betroet ham hele sin Hjord, baade Lammene og Faarene (Jo. 21,15 ff.), og givet ham det Hverv at styrke sine Brødre (Luc. 22,32), saa ved jeg med absolut Sikkerhed, at hverken Herren svigter sin Tjener eller Tjeneren den ham betroede Hjord, men at han fører den paa gode Græsgange. Og jeg glæder mig meget over det glimrende Vidnesbyrd, som Historien har givet Paverne for Trofasthed i Lærespørgsmaal. Kun et Eksempel! Omkring Aaret 405 anmoder Biskop Exuperius Pave Innocens I om en Udtalelse angaaende Biblens Omfang, og Kirkens øverste Styrer sender ham en Liste med Navnene paa de 72 Bøger, som De finder i den Bog, De har i Deres Haand. Jeg kunde nævne to andre Paver fra omtrent den samme Tid. — »Er det saa længe siden, Sagen har været paa Tale? Det har jeg ikke vidst,« afbrød den fremmede mig. — »Ja, det er. Men det var slet ikke Paverne for sig alene, jeg i Øjeblikket tænkte paa. Mig foresvævede de store Kirkemøder med deres højtidelige Afgørelser, hvor Biskopperne bruger de samme Ord, som Petrus udtalte paa det apostoliske Kirkemøde i Jerusalem: »Det har behaget den Helligaand og os« (Ap. Gern. 15,28) at afgøre o. s. v., eller lignende.

»Tre Gange har Spørgsmaalet om Bibelens Omfang været fremme. Først i Florens, hvor baade Vesterledens og Orientens Kirke var repræsenteret (1441), saa paa Tridentinerkonciliet i 1546 og endelig i 1870 paa det almindelige Kirkemøde i Vatikanet. Naar nu de Mænd, »som den Helligaand har sat til Biskopper for at styre Guds Kirke« (Ap. Gern. 20,28), og om hvilke Christus før sin Himmelfart sagde: »Jeg er hos eder alle Dage indtil Verdens Ende« (Mt. 28,20) og før sin Lidelse: »Jeg vil bede Faderen, og han vil sende eder en anden Trøster, for at han evindeligt maa blive hos eder, Sandhedens Aand« (Jo. 14,16 f.) og »naar han, hin Sandhedens Aand, kommer, skal han lære eder al Sandhed« (Jo. 16,13), — jeg siger altsaa: naar hele Kirkens Læreembede, »Sandhedens Støtte og Grundvold«, fastslaar, at der er 45 + 27 Bøger i den h. Skrift, saa er der 45 + 27 og ikke 39 + 27; ellers kan der overhovedet ikke være Tale om nogen Sikkerhed i

Christi Religion. Sig ikke, at de 3 store Kirkemøder er af en torholdsvis sen Dato! For den samme Afgørelse faldt allerede i Aaret 393 paa de afrikanske Biskoppers Møde i Hippo og to Gange i Karthago (397 og 419), og det er interessant at se, at Listen med de 72 Bøger blev sendt til Rom, for at Paven skulde stadfæste Afrikanernes Tro«.

»Naa, Hr. Pastor«, sagde Juristen, »det var jo meget fyldige Oplysninger, De gav mig. Jeg blev helt varm om Hjertet, og jeg maa sige, at fra denne Side belyses Spørgsmaalet jo aldrig hos os. For saa vidt var det noget helt nyt for mig«. — »Det kan nok være«, svarede jeg, »men skal vi ikke undersøge den Fremgangsmaade lidt, der førte til de 39 Bøger, og i det hele taget den store Usikkerhed, der hersker udenfor den katholske Kirke? Jeg skylder Dem jo endnu Beviset for, at Vejen over den kirkelige Autoritet var den eneste fremkommelige«.

F. K.

(Fortsættes.)

Fra den vide Verden

PRÆSTER I KINA I DE RØDES VOLD.

Antallet paa de Missionærer, der i Øjeblikket holdes fangne af Kommunisterne i Kina, beløber sig til 21. P. von Arx, en svejtsisk Lasarist, der blev taget til Fange i Provinsen Kiangsi, og om hvem det først meddeltes, at han var død, er endnu i Live, men befinder sig i de rødes Vold.

KATHOLICISMEN VOKSER I KAIRO.

Kairos Befolkning vokser Dag for Dag og dermed ogsaa Antallet af Katholiker. Nu skal der opføres ti nye Kirker, hvoraf den ene skal ligge midt i Muhamedanerkvarteret. Udenfor Byen har Nildeltaets Apostoliske Vikar oprettet en ny Mission.

MUHAMEDANERNE I KANSU.

Næppe havde Steyler-Missionen meddelt, at alt var »roligt i Kansu«, førend der kommer Efterretning fra den nærliggende Kapucinermission Tsinchow, at den lille By Lehsien

efter fire og tyve Dages Belejring er bleven indtaget af Muhamedanerne ved Sprængning af de underminerede Porte. Mandarinen — en af General Fengs Partigængere — blev fanget og halshugget. Henved de tre Fjerdedele af Befolkningen, Mænd og Børn, massakrerede man, Kvinderne lod man til Dels beholde Livet. Forgæves havde flere vaabenløse Personer søgt Beskyttelse i den katholske Mission. Kirken og Gaarden kunde snart fremvise 55 døde. P. Arnold von Geldern O. M. Cap. blev saaret paa Armene af Slag. Missionen blev fuldstændig ødelagt, alle Genstande, Paramenter o. s. v. blev besudlet med Blod.

Muhamedanerne marcherer mod Lanchow, Provinsens Hovedstad og Steyler-Missionens vigtigste Punkt, og videre ind i Midtasiën.

TALFORHOLDET MELLEM MÆND OG KVINDER I DE FORSKELLIGE TROSSAMFUND I AMERIKA.

New Yorker-Institutet for religiøs og social Forskning er nylig fremkommet med en Statistik. Ifølge denne forholder Antallet af Mænd og Kvinder i den katholske Kirke sig som 94 : 100, i den methodistisk-protestantiske, den methodistisk-episkopale og den protestantisk-episkopale Kirke som 70 : 100 og i »Christian. Science« som 33 : 100.

DANS FORBUDT I NANKING.

I Løbet af nogle Aar er Dansen vokset til en Lidenskab i Nanking. Flere Hotelejere havde endog opnaaet Tilladelse af Regeringen til at aabne Dansesaloner. Nu har Øvrigheden forbudt al Dans. »Nanking,« hedder det i Regeringens officielle Kundgørelse, »er Hovedstaden i Kina. Derfor maa alle daarlige Skikke, der sigter til Sædernes Fordærvelse, undertrykkes. Dansen er af det onde og ingen god og sund Fornøjelse. Den Trafik, at Mænd og Kvinder tilbringer hele Natten med Dans, skader den offentlige Sundhed og Moral. For at forhindre, at vor Ungdom giver sig hen til daarlige Væner, maa dette Forbud nedlægges!« Man ser, at Nanking hyl-der en Slags Puritanisme. Desværre har Regeringen i Nanking ikke altid holdt Moralens Fane saa højt som i sit Forbud mod Dans. Man mindes den ganske utilstrækkelige Hjælp, som den ydede Millioner af sultende i Kina i de sidste Aar.

Et Feriebesøg ved Erik Ejegods Mindekapel ved Lago Maggiore.

Forskellige Steder, bl. a. i Børge Janssens Bog: »Skandinavens Ven i Italien«, havde jeg læst nogle Notiser om et Kapel til Minde om Erik Ejegod og et dertil knyttet Herberg for Skandinaver, som den dansk-interesserede Marchesa de Trombetti Montesquiou (hvis Forfatterindenavn er: Lady Vere de Vere) havde oprettet i Rocca de Vere ved Maccagno superiore ved Lago Maggiore.

Jeg skrev derved og fik et meget venligt Svar fra Marchesaen. Det paatænkte Herberg var det ikke blevet til noget med paa Grund af store økonomiske Tab i Efterkrigstiden. Ganske vist var der et lille Hummer i Gartnerboligen, som rejsende skandinaviske Haandværkssvende kunde benytte, »men«, stod der i Brevet, »en Herrens Tjener skal rigtignok bo hos mig selv«; — og jeg skulde være særdeles velkommen, dersom jeg paa min Ferierejse kom dernedad.

Brevene fra Marchesaen var skrevet paa Dansk — lidt gammeldags højtideligt Dansk, Ingemannsk Dansk, »I og Eder« i Stedet for »De og Deres«, men ellers fejlfrit Dansk — og vidnede om stor Kærlighed til og Interesse for Danmark, hvor Marchesaen har opholdt sig fra sit 4. til sit 9. og fra sit 14. til sit 19. Aar (i Præfekt Grüders og Pastor Bøhmers Tid, som hun satte megen Pris paa), og i den sidstnævnte Periode var det særlig, at Marchesaen lærte Dansk sammen med sin Kusine, Prinsesse Marie. Marchesaens Morfader, Stuart de Vere (som senere arvede Hertugtitlen efter en fjern Slægtning, en irsk Peer), var nemlig engelsk Diplomat her i København paa den Tid. Familien stammer ellers paa den ene Side fra Irland og Skotland og paa den anden Side fra Frankrig og Italien og tæller blandt sine Forfædre den h. Remigius og den h. Ludvig, Kong Ludvig IX af Frankrig.

Efter Brevene at dømme havde jeg forestillet mig Marchesaen som en hyggelig, lille rynket Morlille (hun kaldte sig selv i et Brev »bedaget«); men da jeg saa mod Slutningen af September træder indenfor i Villa de Vere ved Maccagno ved Lago Maggiore, saa bliver jeg præsenteret for en ganske vist hvidhaaret, men høj og rank, ja, statelig og majestætisk Dronningeskikkelse, som nær havde taget Pippet fra mig. Men det var ogsaa kun i det første Øjeblik. Efterhaanden som man rigtig fik Marchesaen i

Tale, aabenbarede hun sig mere og mere som en rigtig rar og venlig, gemytlig og fornøjelig Værtinde, der var propfuld af Morsomheder og Vittigheder, særlig fra gammel dansk Litteratur (Wessel, Holberg og desl.), som hun forstod at servere paa rette Tid og Sted. Man keder sig ikke i Samvær med hende.

Marchesaens Gemal, Oberst de Trombetti, var desværre netop bortrejst for at inspicere Vinhøsten paa sine Godser

Erik Ejegods Mindekapel.

ved Gardasøen, men af de andre derværende danske og udenlandske Gæster berømmes han ogsaa som en særdeles venlig, opmærksom og forekommende Vært, der gættede alle Ønsker hos hver og en af alle sine Gæster.

Allerede en af de første Dage under mit Ophold der blev Stedets Betydning og Historie grundig og interessant fortalt mig af min Værtinde. Det er hendes egne mundtlige Meddelelser og skriftlige Notitser, jeg støtter mig til, og som jeg her prøver paa at gengive, idet jeg forudsætter, at det sikkert vil interessere Ugebladets Læsere at høre

noget nærmere herom, selv dem af Læserne, som maaske allerede tidligere andetsteds har læst eller hørt en lille Smule om Erik Ejegods Mindekapel ved Lago Maggiore.

Paa Østkysten af den nordlige Del af Lago Maggiore ligger den meget smukke, bekendte By Luino. Naar man derfra tager nogle Kilometer nordpaa — enten med Skib eller Jernbane, med Auto eller endelig til Fods ad en vidunderlig naturskøn Vej, der snor sig langs med Søens bugtede Bredder, der byder paa stadig nye og mere overraskende Udsigter — saa kommer man til de to Smaa-byer Maccagno inferiore og Maccagno superiore. Endnu en Snes Minutters Gang nordpaa langs Søen, og man staar foran Gitterporten til Villa de Vere, hvor det lille Kapel til Minde om Erik Ejegod befinder sig som en Tilbygning til Hovedbygningen.

Stedet hed i gamle Dage *la ronca delle Monache* (Nonnernes Hjørne eller Krog), fordi Benediktinernonner havde til Huse her allerede i den tidlige Middelalder, hvilket vi senere kommer tilbage til.

Men Stedets Historie gaar endnu længere tilbage. Allerede i Brydningstiden mellem Hedenskab og Kristendom var Villa de Vere Sommeropholdssted for den fremragende romerske Familie Petronius Cassius. Da denne Familie gik over til Kristendommen, søgte den sammen med andre Kristne Tilflugt her under Forfølgelserne. Det er derfor hellig Jord, vi træder paa her.

Da den senere Ærkebiskop af Canterbury, den h. Dunstan, omtrent 935 drog til Rom, fandt han Vejen over St. Gotthard sikrere end over Simplon og blev modtaget her med Gæstfrihed af den daværende Ejer, som ved sin Død bestemte Bygningen til et Kloster, hvor St. Dunstan installerede Benediktinersøstre med Ret til Gæsteri. Og siden den Tid har mange Pilegrimme, hvoriblandt baade Konger og højtstaaende Gejstlige, ja, selv Helgener, udhvilet her paa deres Vej til den evige Stad.

En af disse var den danske Konge, Erik Ejegod, som i Aaret 1098 tilligemed sin fromme Dronning, Bodil, drog til Rom for at opnaa sin Broder Kong Knuds Helgenkaaring.

Dette er berettet af Folkesagn levende der paa Stedet og bekræftet af Knytlingesaga og andre historiske Kildeskrifter i Oxford-Universitetet, hvor der bl. a. ogsaa berettes denne interessante Omstændighed, at St. Anselm, Ærkebiskop af Canterbury, der samme Aar var paa Vej til Rom, ogsaa holdt Rast her, hvor han traf sammen med den vise og fromme danske Konge og var begejstret over hans Fromhed og over hans Lærdom og udmærkede Latin.

Da den baade for den italienske Folklore og for Danmarks katholske Fortid i høj Grad interesserede Marchesa de Trombetti Montesquiou var kommet paa Spor efter dette, raadførte hun sig med sin Gemal, Oberst Giacomo de Trombetti, og de besluttede at slaa sig ned netop paa dette Sted (skønt langt ringere og mindre pompøst end andre af deres Besiddelser) og her at forevige Erik Ejegods Minde.

Selve Bygningen, det tidligere Kloster, som var fuldstændig forfalden, efter at Napoleon havde forjaget Søstrene derfra, blev istandsat og i en lille Tilbygning indrettet et lille Kapel i nævnte Øjemed, til Minde om Erik Ejegod, men indviet til »det gode Raads Moder«. Økonomisk Støtte til Sikring af de omkring liggende Jorder til begge Sider og langt op ad Bjerget fandt Marchesaen ogsaa hos en anden ædel Kvinde, en Barndomsveninde der paa Egnen, Theodolinda Meschini Zacheo.

Som det hedder i en Protokol, der opbevares i Sakristiet, blev Kapellet indviet d. 15. Marts 1930, »da Hans Hellighed Pave Pius XI sad paa Petri Stol, Hans Majestæt Kong Victor Emanuel III paa Italiens Trone og hans Eminence Kardinal Schuster paa Ærkebispestolen i Milano.«

Kapellet, der ganske vist kun er lille, gør et meget tiltalende Indtryk og er dekoreret af en dansk Maler, Otto Bülow, der baade har udført det store Krucifiks i Træ over Alteret og Friserne langs Sidevæggene, der paa den ene Side fremstiller de hellige Tre Kongers Valfart til Bethlehem og paa den anden Side Erik Ejegods Pilegrimsfærd til Rom — med følgende Inskription:

TIL · BOD · FOR · SINE · SYNDER · OG · SOM · TAK
 FORDI · ONDE · TIDER · VAR · VEGET · FRA · DAN-
 MARK · DROG · KONGEN · ERIK · EJEGOD · MED · SIN
 DRONNING · HELLIG · BODIL · PAA · PILGRIMSFÆRD
 TIL · ROM · I · AARET · 1098

TIL · MINDE · OM · HINT · KONGEPAR · SOM · PAA
 REISEN · UDHVILEDE · I · DETTE · HUS · SOM · DA
 VAR · ET · BENEDIKTINERKLOSTER · OPRETTEDES
 DETTE · CAPEL · TILEGNET · GUDS · HELLIGE · MODER
 DEN · VISE · RAADGIVERINDE

For at fuldstændiggøre Beskrivelsen af Kapellet maa det endnu bemærkes, at der til højre og venstre under de højtsiddende Glasmosaikvinduer er anbragt to store smukke Malerier, forestillende hver for sig Kong Erik Ejegod og Dronning Bodil.

Ligesaa findes der straks til højre og venstre for Indgangsdøren to Votivtavler eller Dedikationer.

Den ene fra Slangerup Borgerforening, der takker Marchesaen for, at hun paa denne Maade har hædret deres Bysbarn. Erik Ejegod var nemlig født i Slangerup 1056 og gav (efter Traditionen) Slangerup Købstadsret og sendte fra sin Pilegrimsfærd kostbare Relikvier hjem som Gave til Slangerup.

Den anden er en Skrivelse fra en Kreds af danske Damer (hvoriblandt Fru Sigrid Opfer), der samtidig med Skrivelsen overgiver Marchesaen til Brug i Kapellet et »Alterklæde«, (som hænger i Kapellet), bærende samme Mønster som et Klæde fundet i Erik Ejegods Broder Kong Knud den Helliges Kiste, som endnu bevares i St. Knuds Kirke i Odense.

I begge disse Skrivelser rettes der med Føje en Tak til Hendes Højhed Marchesa Donna Marguerita de Trombetti Montesquiou, Prinsesse af Montluc Siena for den enestaaende Pietet, hvormed saa fjernt fra Danmark, i det skønne Italien, gamle danske Minder holdes saa smukt i Ære.

København, i November 1930.

Fr. Ronge.

Et gammelt Spøgelse huserer paa Bornholm.

Vi har før haft Lejlighed til at beklage, saa langt Bornholm ligger fra os andre Danske. En lille Diskussion i den bornholmske Presse minder os atter om Øens Beliggenhed udenfor Kulturens mere trafikerede Veje.

»Bornholms Tidende« havde nogle Rejsebrev fra Estland, og d. 25. Oktober fortalte deres Forfatter — Hr. H. P. — om et Besøg i Tallinns gamle Raadhus. Der fandt han Stadens Arkiv og i dette »flere Afladsbrev helt tilbage til 1363 og op imod Reformationen.« Om et af dem fortalte han, at det »giver Kirken i Reval Generalfuldmagt til at udstede Aflad . . . og det blev til sidst ikke alene for de Synder, man havde begaaet, men ogsaa for de Synder, man agtede at begaa i Fremtiden!«

Tre Dage senere var der i Bladet optaget et Indlæg fra vor Aakirkeby-Præst, Pastor Zoetmulder O. P. Deri stod ligefremt fortalt, hvad Kirken altid har lært om Aflad, og Pastoren paapegede, at selv om Enkeltpersoner kan have gjort sig skyldige i Misbrug, drejede det sig her om en »Generalfuldmagt (altsaa: i Pavens Navn)«, og »at der i

dette Brev har staaet noget om, at denne Aflad var ensbetydende med Syndsforladelse — Manden skriver udtrykkeligt: for Synder, man har begaaet og ogsaa for de Synder, man agtede at begaa i Fremtiden — er Opspind, for ikke at bruge et værre Ord.«

H. P. svarede i samme Nummer, at han havde »en Række udmærkede Historikeres Ord for«, at man i Middelalderen solgte Aflad for Penge, »ikke alene for timelige Syndestrafte, men for Syndsforladelse i al Almindelighed«. Og han nævnedes Luther, der begyndte sin Reformation for Afladshandelens Skyld.

I November fortsattes Diskussionen i Bladet. Spøgefuldt mente Pastor Zoetmulder, at den anonyme H. P. sikkert hverken var Medlem af Hesteavlens Fremme eller Spiller i Traverbanens Totalisator, siden havde »sluppet to gamle afdankede Rosinanter ud af Stalden og præsenteret dem som Fuldblodshingste.« P. Z. konstaterede derefter, at H. P. ikke havde bevist, hvad han skulde, nemlig at det nævnte Afladsbrev gav Udtryk for den paastaede Lære. Og saa bedømte Pastoren sagkyndigt de to »Rosinanter«: Luther og Afladen — og Rækken af de udmærkede Historikere.

H. P. svarede i samme Avis og nøjedes med to Ting. For det første at tage »Misbrugene« som Bevis for sin Paastands Rigtighed, og for det andet at tyde P. Z.'s Forslag om at høre begge Parter som Partiskhed. H. P. klarede dette ved at gøre sine Kilder til »upartiske Forskere« og P. Z.'s Ord til en Paastand om, at kun Katholiker ejer »virkelig Objektivitet«.

Pastor Zoetmulder vilde ikke lade dette sidste (og rentud barnagtige) staa, men »Bornholms Tidende« havde paa dette Tidspunkt faaet nok, saa »Bornholms Avis« for 6. November indeholdt Pastorens Svar, et Bevis for, at Afladsbrevene ikke forveksler Synd og Syndestraf, dokumenteret ved de protestantiske »kirkehistoriske Samlinger«.

I »Avisen« var intet Svar af H. P. Men det vilde ogsaa være at forlange for meget, da den arme Mand dels næppe kunde have fundet et passende Svar — og især da han Dagen efter i sin egen Avis maatte lide den Tort at se refereret et Foredrag af Biskop Ostfeld for de bornholmske Menighedsraad, hvori der udtaltes, »at mange Mennesker gør Katholikerne Uret paa dette Punkt (Afladen). Aflad er ikke Eftergivelse af Guds Straf, men Eftergivelse af Kirkens Bodsstraf.«

* * *

En flov Situation! Ikke alene for en stakkels Mand, der maatte forsvare noget Vaas, han i Uvidenhed var kommet til at dumme sig med. Men ogsaa for »Bornholms

Tidende«. Bladet kommer nok til at se disse Linier og burde betænke, at det i vore Dage, hvor Bornholm med Rette ønsker at hævde sig paa et kulturelt Niveau i Højde med det øvrige Lands, tager sig lidet smigrende ud, at Bladet giver Plads for længst afslørede Bagvaskelser, som om Øen endnu befandt sig i gamle Dages Afsondring fra Kulturlivet.

Og det hele minder forhaabentlig en eller anden Læser om Indsamlingen til Pastor Zoetmulders nye Kirke. Penge til dette Formaal er givet til vor Missions vanskelige Yderpost — og saa gør det ikke noget, om vi ikke faar Syndsforladelse for dem.

H. D. T. Kiærulff.

Den evige Tilbedelses Kloster.

Jagtvejen 183, København.

Hvor mange her i Danmark findes der blandt Katholikerne, som tænker over, hvad Søstrene af den evige Tilbedelsesorden betyder for os alle? Naar Velsignelse hviler over vore Hjem og vore Familier, naar vore Foretagender lykkes, naar der er Fremgang i vort aandelige Liv, i vore Anliggender, i vort religiøse Liv og i vor hellige katholske Kirkes Liv herhjemme i Danmark, — tænker vi saa paa, at meget af al den Velsignelse skyldes de kære Søstres mange Bønner og deres daglige Udstilling af det Allerhelligste? Og har vi selv ikke Tid nok til at bede foran det Allerhelligste, saa besørger Søstrene dette i saa rigt Maal for os alle. Jo, vi har saa uendelig meget at være disse Søstre taknemmelige for, og vi vil meget nødig undvære dem, nej, vi kan overhovedet ikke undvære dem. Men disse Søstre, som bliver glemt af saa mange Katholiker, lever deres Liv derude i Klosteret, ikke alene i Bøn for os alle, men ogsaa et meget flittigt og virksomt Liv, idet de forsyner mange Kirker med smukke Paramenter, Kniplinger og andet kirkeligt Udstyr, og ogsaa derved bidrager de til at forherlige Gud og fryde vore Øjne. Nej, de færreste tænker paa, hvilken Gavn og Velsignelse de er for os alle. Og alt imedens de saaledes daglig bringer store Ofre for os og for det katholske Kirkeliv, bærer de ydmygt, stille og taalmodigt paa store Byrder i Form af økonomiske Vanskeligheder. Vi Undertegnede har derfor sat os i Spidsen for en Indsamling, og til dette Formaal ladet fremstille et stort Antal Kort, som vil blive solgt for 25 Øre pr. Stk., og hele det ved Salget af disse Kort indkomne Beløb plus den

Overpris man eventuelt gerne vil betale, vil komme Søstrene tilgode. Paa den ene Side af Kortene ser man en knælende Søster i sin smukke, farverige Ordensdragt, i Tilbedelse foran det Allerhelligste, og paa den anden Side finder man en Afbigtsbøn, som Søstrene plejer at bede foran det hellige Sakramente. Vor Trosfælle Frk. Birgitte West har malet og skænket det Billede, hvorefter Kortene er reproducerede; gode Venner af Klostret har skænket det Beløb, som Fremstillingen af Kortene koster, og Frk. Anna Knudsen — St. Ansgars Boghandel, København — har lovet, uden nogensomhelst økonomisk Fortjeneste for sig selv, at forhandle disse smukke Kort, som enhver Katholik bør have i sin Bønnebog. Vor højærværdige Biskop har givet sin Velsignelse og Tilladelse til denne Indsamling, og vi haaber derfor, at enhver god Katholik vil være med til at række de kære Søstre en hjælpende Haand i denne deres svære Tid ved at sende en Pengegave, enten til en af os Undertegnede eller til Søstrene direkte, og at alle vil købe deres Billedkort til 25 Øre og derover pr. Stk. Kortene kan altsaa bestilles hos en af os Undertegnede eller købes i St. Ansgars Boghandel, Vodroffsvej 2, København V. Tlf. Vester 9773, — og vi haaber paa rivende Afsætning —.

Frk. Birgitte West,
Kunstmalerinde,
Ellevadsvej 20,
Charlottenlund,
Tlf. Ordrup 2417.

Frk. Anna Knudsen,
St. Ansgars Boghandel,
Vodroffsvej 2,
København V,
Tlf. Vester 9773.

Kontorchef R. Sinding,
Valbygaardsvej 56,
København, Valby,
Tlf. 13298.

Frk. Susanne Saabye,
Orgelspillerinde,
Østerbrogade 110
København Ø,
Tlf. Øbro 56 y

Gross. H. Nystrom,
Tordenskjoldsgade 23,
København K,
Tlf. Byen 116.

Prokurist Aage Høyer.
Koldinggade 23,
København Ø,
Tlf. 11722.

En Søster af den evige Tilbedelse in effigie (paa Billedet).

I Ugebladet lyder S. O. S.-Signaler i Dag. Det er Søstrene paa Jagtvejen, der er i Nød, og deres Venner foranstalter en Hjelpeaktion. En af dem, Kunstmalérinde Frk. Birgitte West, har i den Anledning malet et lille Billede, det i Opraabet omtalte Kort, som skal beskrives her. Det er et ædelt Kunstværk, der alene for sig vil sikre Til-

slutningen til Vennernes hjælpsomme Foretagende. Enhver Katholik bør have dette Billede; ikke blot fordi det er saa smukt, men fordi det fortæller om et Stykke Katholicisme, der er fremmed for de fleste, ogsaa Katholiker. Man kender nok »Jagtvejlklostret« — men Søstrene! Hvem kender dem? Her paa Birgitte Wests Billede ser De en i deres klædelige Dragt.

Farverne, det sorte Slør over det hvide Hovedlin og hvide, tætsluttende Halskrave, det røde Skapular og Bælte, den hvidgule Habit, staar disse Farver ikke til hinanden som Tonerne i en festlig Akkord? Paa Brystet bærer de i hvid Silke et Billede af Monstransen med den hellige Hostie, omgivet af Straaler. Fra Bæltet hænger et Baand med »Lidelsessymbolerne«: Et gennemboret Hjerter med Tornekronen, Korsindskriften *INRI*, Korset med Lansen, de tre Nagler, Kalken, Veronikas Svededug, Terningerne, Hammer og Tang og Husstrygelsessøjlen. Saaledes ser altsaa en Søster ud i Klostret paa Jagtvejen.

Er det ikke Synd, at de aldrig viser sig udenfor Klo-

stret? Tænk om du mødte dem paa Gaden? Hvilket Syn! Et Par tropiske Sommerfugle, der svæver hen over Asfalten! Men du faar dem aldrig at se — det være sig bag Gitter og Forhæng. De lever bogslavelig talt bag stængede Døre i den strengeste Klausur d. v. s. Afsondring fra Omverdenen.

Og straks kommer det nysgerrige Spørgsmaal: Hvordan ser der ud bag Murene? Hvad bestiller disse Søstre? Og maaske stiger der protestantiske Fordomme op i os, som dengang i 1914, da Byen blev hysterisk ved Synet af dette nye Kloster, og en bekendt Professor nærmest forlangte det stillet under Polititilsyn — man kunde jo aldrig vide, hvilke forfærdelige Ting der kunde ske bag de høje Mure! — Ja, hvad foretager Søstrene sig? Ogsaa paa dette Spørgsmaal svarer Billedet. Det viser en Søster knælende i Bøn foran Sakramentet: *Adoremus in æternum sanctissimum Sacramentum!* — Lad os uden Ophør tilbede det helligste Sakramente! — Søstrenes Hilsen lyder: Lovet være det helligste Sakramente — hvorpaa der svares: Nu og til alle Tider. Amen. — Tilbedelse, fordelt over Dag og Nat, er Søstrenes Hovedbeskæftigelse. Og vi Katholiker véd, at denne stille, vedvarende Bøn er en Mosesbøn paa Bjerget, en Bøn med opløftede Arme for det stridende Gudsfolk i Jordelivets Lavninger. For os er »den evige Tilbedelses Kloster« ude paa Jagtvejen et helligt Sted, hvorfra der udgaar Velsignelse over By og Land. Dette Sted skal ikke lægges øde.

A. Menzinger S. J.

Fra Hovedstad og Provins

Den tyske Forening.

Den 9. November holdt den tyske Forening Stiftelsesfest i St. Annæ Sal, Hans Bogbinders Allé. Baade Biskoppen og den tyske Gesandt, Friherre von Richthofen, var kommet til Stede. Der blev opført to Skuespil: »Das Wunderbare«, et smukt, alvorligt Stykke, og »Die Heldinnen und die Hasselnüssen«, en munter Farce. Begge Skuespil gjorde stor Lykke, og Stemningen var fortræffelig.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 17. November talte Pater Menzinger i St. Michaels Klub om »Sammenhold«.

»Kirken forener, men der har altid været splittende Kræfter paa Grund af menneskelige Svagheder: Kritiksyge,

Sladder etc. Hos os er det desuden de smaa Forhold og den store Forskellighed i Indstillingen, som er Skyld i det, naar Sammenholdet svigter.

Den sande Troens Aand, Christus selv skal forene os. Den hellige Kommunion er Enighedssymbolet. »De mange Hvedekorn bør blive til en Hostie« (Irenæus).

Den katholske Aktion bør samles imod det samme Maal. Man maa bygge Broer fra den ene Gruppe til den anden.

Styrkelsen af Enigheden er vigtigere end at bygge Kirker og fejre storstaaede Gudstjenester.

Vi skal samles i Bønnens Fællesskab. Enighed for enhver Pris! »Beati pacifici«: Salige er de, som arbejder i Fredens Tjeneste.«

Undtagelsesvis var der denne Gang ogsaa Adgang for Herrer til Mødet.

»Fabiola« i Jeanne d'Arc-Institutet.

Baronesse Rosenørn-Lehn har oversat Alfred Brunauds Drama til smuktklingende Dansk; det store Skuespil er endda skrevet paa Vers. Dette Drama blev opført Søndag d. 23., Mandag d. 24. og Tirsdag d. 25. November. Ved Søndagsopførelsen var Biskoppen, Provikaren og et aneligt Antal Præster til Stede.

Det er en uhyre vanskelig Opgave. Derfor var man meget overrasket over at se, hvor dygtigt de unge Piger klarede deres Roller. Der var slet ingen døde Punkter. Fra først til sidst var man stærkt fængslet, til Tider grebet. Navnlig Fabiolas og Miriams Roller blev spillet med fremragende Talent.

Højskolen.

Tirsdag d. 18. November var der atter — takket være det frugtbare Samarbejde mellem vor Højskole og vort Israelsgilde — Foredrag i Højskolen om jødisk Emne. Hr. H. D. T. Kiærulff talte om jødisk Religion, d. v. s. han naaede, trods rigelig hurtig Forelæsning, ikke sit Emne igennem, men fik kun, efter en Indledning om Hovedpunkter i den jødiske Traditions Historie, behandlet dogmatiske Spørgsmaal (Gud, det udvalgte Folk, Loven, Messias, Evigheden) samt Hovedtræk af den synagogale Gudstjeneste. Emnet fik en temmelig indgaaende Behandling, men led under Bestræbelserne for at faa saa meget som muligt med. Og Hr. Kiærulff vil næppe tage det ilde op, om vi fra-raader ham de mange Sidespring over i Aktualiteten.

Det er en Fornøjelse at se, hvorledes Interessen for

vor Israelsmission er i stadig Vækst, saa Besøget til Foredraget, skønt der var Møde ogsaa andetsteds, var helt godt. Især var der forholdsvis mange unge, fortrinsvis Spejdere.
Tommy.

Paa Højskolens Talerstol stod i Tirsdags for første Gang Mogens Ballins yngste Søn, der nu som Præst arbejder i København ligesom den fromme Faders ældste Søn i Vejle. Pastor Knud Ballin svarede paa Indlederens Henviisning til Højskolens Stifter med at fremdrage el lille Træk, der fortjener at kendes af Højskolens Venner og mange andre til. Taleren havde aldrig som Dreng set eller hørt sin Fader paa Højskolen, men han kunde ikke glemme, hvorledes Børneflokket derhjemme hver Tirsdag Aften Kl. 8 knælede ned og bad en Bøn for Far og hans Ungdomsarbejde i København.

Pastorens første Foredrag, hvis Emne var en Rejse til Ægypten, som han selv har foretaget, blev en fortrinlig Anskueliggørelse af dette Kulturfolks Fortid og Nutid. De gode gamle Ægyptere kan i mange Ting forekomme os mærkelige, men vi maa beundre — og skulde efterligne — dette Folks Ærbødighed lige overfor Gud og Livets store Tildragelser, navnlig Døden. Vi maa nære Agtelse for den naturlige, selvfølgelige og fri Maade, de udøver deres Religion paa, ikke blot i Gudshusene, men ogsaa paa offentlige Pladser, i Jernbanekupéerne, og hvor de end færdes. Hvem der kun vilde smile ad Folkets manglende Oplysning, vilde derved vise, hvor lidet oplyst han selv er.

Den katolske Højskole maa være glad ved for Fremtiden at tælle blandt sine Talere de to unge Præster Ballin, der vistnok mere end nogen anden vil være i Stand til at give Tilhørerne noget af det bedste af den uforglemmelige Mogens Ballins Aand.

Academicum Catholicum.

Onsdag d. 19. Nov. indledte Hofdame Augusta Utke Ramsing en Diskussion om katolsk Aktion. Indlederen gjorde klart og indsigtfuldt Rede for, hvad der menes med dette vor Tids katolske Løsen. Katolsk Aktion er ingen Forening eller Sammenslutning af nogen Art, men en Lægmandsbevægelse — startet paa Pavens Tilskyndelse — det gaar ud paa at gøre det til en Pligt for enhver at tage aktivt Del i det katolske Missionsarbejde for at naa det store Maal: at genoplive alt i Christus. Diskussionen, der var ret kort, drejede sig væsentlig om, paa hvilken Maade dette Arbejde kan og bør gribes an i et Land som Danmark.

Katholsk Hospital i Holbæk.

Som Resultat af en Række Forhandlinger har Holbæk Byraad nu vedtaget at overdrage Garnisonssygehuset til katholske Søstre. Det drejer sig om en Kongregation, som endnu ikke har virket her i Landet, Elisabethinerne, (ikke at forveksle med Elisabeth-Søstre) som har Moderhus i Breslau. Sygehuset vil blive drevet som et specielt medicinsk Hospital. Elisabethiner er fuldt uddannede Sygeplejersker, som har bestaaet den tyske Sygeplejerske-Eksamen og faaet Bevis herfor. Søstrene har — allerede for nogen Tid siden — erhvervet sig en Byggegrund ved Siden af Hospitalet, saa der kan være Plads til Udvidelse.

Der raader i Holbæk stor Tilfredshed med det nye Hospitals Oprettelse, da et alvorligt Savn derved bliver afhjulpet. Tidligere var Byens og Omegnens Beboere nemlig henvist til at sende deres syge, som skulde undergives en speciel Behandling, til Hovedstaden eller andre Byer.

Foredrag i Holbæk.

Onsdag d. 19. November holdt Hr. Lærer Kiærulff et Foredrag paa Dannevirke i Holbæk om Tyburns Galge. Inden man gaar til Foredraget har man — naturligvis forgæves — gennemrodet Hukommelsen for at finde noget i Historien, der kan have Tilknytning til Foredragets Titel; er det et Bynavn eller en eller anden Statsmand i Englands Historie? Man slaar op i sit Leksikon og finder, at Tyburn er en Staddel i London og — ikke andet. Men i Begyndelsen af Foredraget faar man straks at vide, at Tyburn for 400 Aar siden var et Rettersted, der laa uden for London, og hvor mange Katholiker paa Reformations-tiden blev henrettet, fordi de holdt fast ved deres Tro og den hellige Kirke; et lille Kapel viser Stedet, hvor Galgen stod og over Korset paa Altret er en Galge til Minde om denne Tid.

Efterhaanden som Foredraget skrider frem, dukker der flere kendte Navne op i Erindringen; der er jo Henrik den Ottende — med de seks Dronninger — ikke videre nobel i sit Privatliv, men som Regent klog og dygtig; han trodsede endog Paven; der er Thomas Wolsey, Thomas More, Cranmer; fra Bevidstheden klinger nu andre Toner, der kommer fra Barndommens Historieundervisning, fra smaa kristelige Børneblade, fra populære Romaner; det summer og svirrer med Skildringer, der trænger sig frem, om Pinsler, Tortur, Kætterbaal, Henrettelser, Inkquisitionen, Maria den Blodige o. s. v. hele Skalaen men stop — Tyburns Galge, Tyburns Galge — ja, hvad er dog det! Tyburns Galge med den røde Dug og den sorte Fugl! Her er det

jo ikke de grumme Papister, der piner og martrer deres Ofre, men omvendt. Har man da ikke forstaaet at læse tidligere, eller har der paa visse Punkter været svøbet. Vat om Historiens Hjul?

Ja, af Hr. Kiærulffs Foredrag, der blev holdt med Varme og stærk udpræget Følelse, fik man Sandheden at vide om, hvorledes Reformationen blev indført i England.

Men mon der ikke er mange saadanne Tyburns Galger rundt om baade i og uden for Europa? Man har blot ikke faaet det at vide i Nordens Historie — under den Form.

Hr. Købmand Josef Nielsen takkede Foredragsholderen, og efter at Hr. Pastor Wijnen havde fortalt om Planer for Juletræet, samledes man om et hyggeligt Kaffebord.

emcè.

Aabenraa.

Torsdag den 27. November fejrer Mater Placidia, den elskelige Forstanderinde for Sct. Ansgars Klinik, sit 25 Aars Søsterjubilæum, idet det paa denne Dag er 25 Aar siden, M. Placidia aflagde Klosterløftet som Sct. Hedvigs-søster.

M. Placidia har i 23 Aar opholdt sig i Danmark, hvor hun har været paa Dalum, i Kolding og i Odense, indtil hun i September 1926 kom til Aabenraa som Forstanderinde for den her oprettede Sct. Ansgars Klinik for Øre-, Næse- og Halssygdomme. Siden er i 1928 endnu tilkøbt en Ejendom, hvori der efter store Ombygninger er indrettet en Øjenklinik, saaledes at det er en stor Virksomhed, M. Placidia har ledet og leder her i Byen.

M. Placidia har i den Aarrække, hun har været i Aabenraa, vundet stor Kærlighed og Agtelse ikke blot blandt Katholikerne, men ogsaa blandt den store Kreds af Befolkningen, der har lært hende at kende.

Højtidsdagen vil blive fejret paa den festligste Maade. Kl. 6 Morgen vil den sølverne Krans blive overrakt M. Placidia, Kl. 9^{1/2} Fm. er der højtidelig Højmesse med dansk Prædiken og »Te Deum«, Kl. 3^{1/2} Em. er der Andagt med tysk Prædiken, »Magnificat« og Velsignelse.

Det vil ikke mangle paa Lykønskninger til M. Placidia fra de Egne, hvor hun tidligere har virket, og vi herfra ønsker M. Placidia alt godt i de kommende Aar. *E-v.*

Berigtigelse.

Det synes, at nogle Læsere var fristet til at misforstaa et Sted i Artiklen »Om Spiritisme«. Naar der S. 915 forneden staar: »Enten dør man som Guds Ven eller Guds Fjende. Der aabnes

ingen som helst Mulighed for *noget midt imellem*, og derfor er Spiritisternes Billeder af Livet efter Døden falske . . .«, saa er dette fuldkommen rigtigt. Der er ingen Mellemting mellem at dø som Guds Ven og at dø som Guds Fjende. Ogsaa Sjælene i *Skærshiden* er Guds Venner, skønt de ikke er helt fri for Ufuldkommenhed endnu. — Hvad Forfatteren vil paapege, er kun Umuligheden af den Tilværelse, som Spiritisternes »Budskaber« taler om: en Mellemting mellem fuldkommen Lykke og jordisk Lykke, en Slags Slaraffenland, hvor alle jordiske Behageligheder nydes i forklaret Tilstand, og hvor det vistnok ogsaa er muligt at fejle og atter at omvende sig o. s. v. — Denne Spiritisternes »Himmel« er der selvsagt ingen Hjemmel for i den kristne Aabenbaring.

Oversætteren.

A. C. Næste Møde bliver *Torsdag d. 4. Dec.* (ikke som tidligere meddelt *Onsdag d. 3. Dec.*) *and. theol. & mag.* *Niels Hansen*, Thisted, vil indlede en Diskussion om »*Principper og Retningslinier for vor katholske Presse*«.

Gæstekort à 1 Kr. faas hos:

Peder Olav Hansen, Mynstersvej 14 (træffes bedst 4—5). Telf. Eva 1215. Bodil Plate Petersen, Humlebækgade 8. Telf. Taga 4603.

Administratores.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en *Indsamling* til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkenes Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *M. Hoffmann*, Frk. *A. May*, Frkn. *Ronge*,
H. C. Ørstedsv. 48 A². Münstersvej 7 B. Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru *Em. Siegler*, Fru *El. Siegler*,
Kingsgade 17 Mezz. Kingsgade 17².

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katholske Boghandlere. Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Katholsk Arbejdsanvælnings Bureau.

Plads tilbydes:

dygtig Husassistent m. Kendskab til Madlavning hos en enlig Dame.

Plads søges:

af en Kontorist kendt m. Tysk; amerikansk uddannet Sygeplejer; velanbefalet ung Pige (20 Aar) ved Husgerning; samt af en velanbefalet Vaskekone ved hvadsomhelst.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

St. Andreas Kollegianersamfundet afholder sin *aarlige Generalforsamling* og sit *10 Aars Jubilæum* i Wivels Selskabslokaler *Onsdag d. 3. Dec.* (ikke d. 30. Novbr.). Mindetale for P. Günther af P. Paulus. *Professor og Rektor v. Universitetet Dr. polit. Birck taler.*

Torsdag d. 4. Dec. Kl. 8 Morgen lader St. Andreas Kollegianersamfundet i St. Andreas Kirke i Ordrup læse en højtidelig Sjælemesse for Pater L. Günther, hvortil alle og enhver indbydes

P. B. V.

Alfr. Silcowitz.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 2. Dec. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

Pater Fr. Kùpferle: Missionen i Indien.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Set. Andreas Gilde, Ordrup, har Medlemssammenkomst Onsdag d. 3. December Kl. 8 i Charlottenlund Palmehave, med Auktion over Pakker.

Julefesten afholdes Mandag d. 29. December.

En Legatportion af Johs. Hoffmann og Hustrus Legat er ledig. Ansøgning (Skemaer haves ikke) maa indsendes inden 3. December til Forvaltningsraadet ved St. Ansgars Kirke, Bredgade 64. — Kun katolske fattige, der hører til København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, kan komme i Betragtning.

Angarius-Bonifatius-Foreningen.

Meddelelse fra Vikariats-Komitéen. Ansøgninger om Understøttelse til de respektive Missioner bedes indsendt til Pastor v. Kettenburg, Formand for Vikariats-Komitéen, inden d. 14. December. Bredgade 64, d. 20. Novbr. 1930.

Elisabethsforeningens Bestyrelse takker hjertelig for flere anonyme Gaver, som efter Artiklens Fremkomst i sidste Nr. af Ugebladet er bleven tilstillet Formanden, Fru Osterhammel. Indmeldelse af nye Medlemmer samt Gaver og Bidrag — baade store og smaa — modtages med Glæde og Taknemmelighed af

Pastor v. *Kettenburg*, Bredgade 64.

Fru A. *Osterhammel*, Frederiksborggade 54.

Frk. C. *Tetzlaff*, Paludan Müllersvej 5.

Frk. F. *Stratböcker*, Ordrup, Jægersborg Allé 19.

Skolekomedie

paa

Skt. Knuds Skole, Stenosgade 4 B.

Søndag d. 30. November Kl. 7 Aften

opfører

1. Elever fra *Underskolen*: »**Tordenskjold i Marstrand**« i 3 Akter af Professorinde Carit Etlar.
2. *Realklassens* Elever: »**Konradin**«. Ein Trauerspiel von P. Friedrich Muckermann S. J. in 4 Aufzügen.

Mellemaktsmusik udføres af Elev Aage Bredahl.

Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren, Stenosgade 4 B. Skolens Elever (nuværende og gamle) har *fri Adgang*.

Kirkelig Kalender.

30. Nov. 1. Søndag i Advent.	7. Dec. 2. Søndag i Advent.
1. Dec. M. Andreas, Apostel.	8. — M. Marias ubesmit- tede Undfangelse.
2. — Ti. Bibiana.	9. — Ti. Dag i Oktaven.
3. — O. Frans Xaver.	10. — O. Oktav af Frans Xa- ver.
4. — To. Petrus Chrysolo- gus.	11. — To. Damasus
5. — F. Dag i Oktaven af Frans Xavers Fest.	12. — F. Dag i Oktaven.
6. — L. Vigilie. — Nicolaus.	13. — L. Lucia.

Ugens Messebønner.

30. Nov. S. 1. Søndag i Advent (2—44); 2. Gudsmoder ([83]—[87]),
3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).
1. Dec. M. Andreas, Apostel (766—595); 2. Ferialdag (= foregaa-
ende Søndag (2—45)).
2. — Ti. Bibiana (770—598); 2. Ferialdag (2—45), 3. Gudsmo-
der ([83]—[87]).
3. — O. Frans Xaver, Værnehelgen for alle Missionslande
Duplexfest af 1. Klasse med Oktav (770—599); 2. Feri-
aldag (2—45).
4. — T. Petrus Chrysologus (771—600); 2. Oktaven af Frans
Xaver (771—599), 3. Ferialdag (2—45), 4. Barbara
([56]—[56]).
5. — F. Dag i Oktaven af Frans Xaver (770—599); 2. Feri-
aldag (2—45), 3. Sabbas ([53]—[53]).
6. — L. Nicolaus (772—602); 2. Oktaven (771—599), 3. Feri-
aldag (2—45), 4. Vigilie til Marias ubesm. Undf. (775—
604).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af
Messebogen, det andet den gamle Udg.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag d. 2. December Kl. 8¹/₄
læses den h. Messe for Mødreforeningen og Medlemmernes An-
liggender.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Søndag den 30. November Kl. 8
i Rosenkranskirken. Samme Dag er i Klosterkirken paa Jagtvejen
det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

Katholsk Klub afholder Møde Onsdag d. 3. December
Kl. 20 i Hotel Cosmopolite. St. Kongensgade 1, med følgende Dags-
orden: 1. Medlemsoptagelse. 2. Causerie: »Bag et moderne Dag-
blads Kulisser« ved Journalist S. P. Fornjotur. 3. Beretning fra
Rejsbureauet. Bestyrelsen.

Den københavnske Ungdomssag.

Fredag den 5. Dec. Kl. 8¹/₄ vil der i St. Knuds Skoles lille Sal
blive afholdt et Møde angaaende den københavnske Ungdomssag.
Alle virkelystne og interesserede opfordres til at møde, men bedes
dog i Forvejen henvende sig til Pater Nøsen, Stenosgade 4.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 49.

Søndag den 7. December.

1930

INDHOLD: Til Møde med Gud. — Skriftens Omfang (II). — Fra den vide Verden. — † Pastor Edv. Ortved. — Nogle personlige Minder om Pastor Ortved. — Reolen. — Høsten er stor, men . . . — En katolsk Kostskole i England. — Fra Hovedstad og Provins. — Tilbedelsesklostret, Jagtvej. — Mosaik. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Til Møde med Gud.

Tænk dig, at der var et Menneske, der pegede paa en Vej og sagde til dig: Gaa ud ad den Vej; dér vil du møde din Gud. Lad os forudsætte, at du vidste, at det ogsaa virkelig var sandt. Med hvilke Følelser vilde du da begynde en saadan Vandring?

Du vilde da slet ikke kunne vende dine Tanker bort fra dette ene, store: Jeg skal møde min Gud. Paa én Gang vilde denne Tanke fylde dig med Frygt og Glæde.

Tanken om din Synd indgiver dig Frygt. Hvordan skal jeg kunne udholde hans Blik, spørger du dig selv. Men da du ikke har forhærdet dig i Synden — du har af Hjertet angret og opnaaet Tilgivelse — saa vil du ikke lade denne Frygt faa Overtaget. Du vil langt mere tænke paa, at Gud er din gode og kærlige Ven. Du kan ikke forestille dig, hvorledes det vil være at møde Gud, men du ved, at al Himlens Lyksalighed udspringer af Guds Beskuelse.

Du undres, naar man siger til dig: Gaa ad den Vej; dér vil du møde din Gud. Og alligevel gælder det hele Menneskeslægten, at den er paa Vandring til Møde med Gud. Vejen er dit Livs Vej. Ved Døden sker det store Møde med Gud. Og saa kan det dog godt være, at du heller ikke efter Døden er færdig med din Vandring. Du har staaet for Guds Døinstol, men du har ikke følt dit Væsen gennemstrømme af den Liflighed, som fylder de salige Aander i Himlen. Førend du naar til det endelige lyksalige Møde med Gud, maa du endnu vandre ad Skærsildens tornestrøede Veje. Nu er imidlertid din Længsel efter Gud blevet saa stærk, at du føler en gennemtrængende Smerte over at være adskilt fra Gud. Det er Længslen efter Gud, som driver dig fremad. »Nærmere Gud, nærmere Gud«, synger det i din Sjæl!

Den hellige Adventstid er ogsaa paa sin Vis en Vandring til Møde med Gud. Vi kan ganske vist hele Aaret rundt mødes med Gud i Bønnen, i Sakramenterne, især i den hellige Kommunion. Men Mindet om Frelserens Fødsel har sædvanligvis en saa stor Magt over vort Sind, at Julefesten i en ganske særlig Grad vil kunne blive et Møde med Gud. Gud staar altid rede til at mødes med os og række os sin Naade. Men det er os, som ofte er uvillige og langsomme til at træde ham i Møde. Adventstiden skal forberede os. Idet Forventningens Stemning faar Tag i os, begynder det at gaa op for os, hvilken enestaaende Begivenhed Christi Komme til Jord og Møde med Menneskeheden var.

Hvornaar skete dit første Møde med Gud? Du ved det næppe. Du var Barn, da du første Gang hørte tale om Gud, og der gik lang Tid, førend du blot kunde danne dig et svagt Begreb om, hvem Gud er. Men paa et bestemt Punkt af den Kristnes Udvikling — da Tanken om Gud ret for Alvor bliver bevidst — sker det afgørende Møde med Gud. (Det er troligt nok, at der er Mennesker, der aldrig naar saa vidt; men saa ved de heller ikke, hvad Kristendom er.)

Maaske er dit Forhold til Gud lidt efter lidt blevet uklart og udvisket. Du har ikke bevidst fornægtet Gud, men du har paa den anden Side heller ikke bevidst nær-

met dig ham. Du føler, at han er kommet længere bort fra dig. Men saa forstaar du ogsaa, at Adventstiden har særligt Bud til dig. Det er den Vej, ad hvilken du skal vandre — under Bøn og Bodsgøren — til Møde med Gud.

C. B.

Skriftens Omfang.

II

»De paastaar altsaa,« sagde Juristen nu, »at Folkekirken ikke kan give mig nogen Sikkerhed for, at det Gamle Testamente kun bestaar af 39 Bøger?« — »Ja vist saa, og endda mere! Jeg hævder, at man ud fra Reformationens Standpunkt overhovedet ikke kan føre gyldigt Bevis for, hvad der hører til de inspirerede og derfor for Kirken normgivne Skrifter,« svarede jeg. — »Det kan De aldrig overbevise mig om,« bemærkede den fremmede noget afvejende, »og jeg føler mig lige saa sikker med Hensyn til Biblen som De selv.« — »Det kan gerne være, men den Sikkerhed har De andre Steder fra, end De mener!« — »Hvad skal det betyde?« — »Ja, lad os tale om det! Men vil De ikke først tage Plads. Forhandlingen bliver fredeligere derved. De ved nok selv, vred Mand der sidder ned, er aldrig saa farlig, som en, der staar op.« Nu lo vi begge to og satte os hver paa sin Stol og hver paa sin Side af et Bord.

»Luther tog den hebraiske Bibel, og den har ikke 45 Bøger,« lød det fra min Modparts Mund. »Ja, ganske rigtigt, men hvorfor i al Verden tog han ikke den Bibel, Jøderne havde, lad os sige i det 2. Aarhundrede før Christus, paa en Tid, da de endnu var Guds hellige Folk? Saa havde han fundet 45 som vi. Hvorfor lod han sig fange af Jøderne i den kristne Tid, af dem, der havde vraget deres Frelser, og som var blevet et Bytte for aandelige Strømninger, der forkastede hellige Bøger paa en lignende Maade, som vore Dages Rationalisme gør det? Ganske vist skete det i mindre Omfang og af andre Grunde. Men Ligheden er slaaende. Har De læst, hvad en af Deres førende Mænd skrev for nogle Aar siden? »At forkaste det Gamle Testamente i det 2. Aarhundrede e. Chr. vilde have været en

Fejl, som den store (= katholske) Kirke med rette har afvist. At beholde det i det 16. Aarhundrede var en Skæbne, som Reformationen endnu ikke har kunnet unddrage sig for. Men siden det 19. Aarhundrede at ville bevare det i Protestantismen som kanonisk Dokument (= som Trosregel), det er en Følge af en religiøs og kirkelig Slappelse.« — »Hvem har sagt det?« — »Harnack i Berlin. De kan finde disse nedbrydende Anskuelser i hans Bog: Marcion (1921). Men maa jeg gøre Dem opmærksom paa Udviklingslinien! Jødiske Skriftekloge, nogle af dem, som Kristus kaldte blinde Vejledere, der sier Myggen fra, men sluger Kamelen, Mennesker, der er under Guds Vrede og forladt af hans Aand, fordi de har krævet deres Messias korsfæstet, de bryder med deres nedarvede Tro og skiller sig af med de inspirerede Bøger, som De nu ikke kan finde i Deres Bibel. Spidsfindigheder i deres Skoler giver Stødet til dette første Trin i Udviklingen. Saa gaar Tiden, og i det 16. Aarhundrede faar de kendte, rent subjektive Grunde Luther til stik imod Florens-Konciliets (1441) Afgørelser at godkende Jødernes Adfærd ved at overføre dem paa kristen Grund. Dermed er indvarslet, hvad der sker i Rationalismens Tidsalder: I skrøbelige, menneskelige Hypotesers Navn kræves det nu, at hele det Gamle Testamente skal forsvinde, og man betegner det som en Skamplet paa Kirken at bryde sig om det endnu. Og det er karakteristisk, at man i denne Sag beraabte sig paa Luther som Lærer og Foregangsmand.«

Nu støttede Juristen sine Albuer paa Bordet, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og sagde bedrøvet: »Ja, jeg maa indrømme, det er et sørgeligt Syn, og den herskende Forvirring ængster os alle. Men der er dog, Gud ske Lov, mange Tusinder, der ikke har bøjet deres Knæ for den moderne Afgud, og for dem er, til Trods for de Tab, De taler om, dog i det mindste de 39 Bøger lige saa sikre, som for Jøderne.« »Ja, det er der jo noget om,« svarede jeg, »men jeg spørger Dem: Kan det være tilstrækkeligt for os Kristne? Vi er jo ingen Jøder, for os er Glædens Budskab kun det, som Jesus Christus, Guds Søn, først personlig har forkyndt i Palæstina og derpaa ladet sine Apostle prædike i hele Verden. Anden Kilde til frelse-

bringende Sandhed og Moral kender vi ikke, og de to Ting findes for de senere Slægtled baade i det Ny Testamente og i Arvelæren. De ved, hvad jeg mener med Arvelæren. Den indeholder alle de af Christus forkyndte Sandheder, som Apostlene vel har prædiket, men som ikke findes nedskrevet i den h. Skrift. De bragtes oprindeligt kun fra Mund til Mund, men blev meget snart ogsaa optegnede. Nu finder vi dem i Kirkefædrenes Værker, i Martyrakterne, i Kirkebønnerne og Konciliernes Bestemmelser. Een af disse Troskilder eller begge to maa absolut have en Udtalelse fra Vor Herres Mund om, hvorvidt det Gamle Testamente endnu har officiel Gyldighed og skal være normgivende i den kristne Kirke, og navnlig i hvilket Omfang; ellers staaer vi Kristne paa gyngende Grund, og vi kommer til ganske uholdbare Konsekvenser for det praktiske religiøse Liv. Tænk bare paa Omskærelsen, Sabbathvilen, Spiselovene eller Bestemmelsen om Kvasterne paa Fligene af Klæderne. Gælder disse Ting endnu eller ikke? Om dette aldeles fundamentale Spørgsmaal: Hvor mange og hvilke Bøger er inspireret af den Helligaand og af Gud bestemte til officiel Brug i Kirken som kanoniske Dokumenter? har det Ny Testamente kun spredte Antydninger, men ikke nogen klar Lære, der udelukker al Tvivl. Derimod giver den apostoliske Arvelære fuld Sikkerhed. Hvor skæbnesvangert blev det derfor ikke for Reformatorerne at erklære Biblen for eneste Troskilde og ikke at mærke, at de med den haanede og forkastede Arvelære ogsaa mistede den fuldgyldige guddommelige Garanti for, at Biblen virkelig er Guds skrevne Ord til os Mennesker. Situationen blev bogstavelig saaledes, som det noget fortærskede Billede udtrykker det: de savede den Gren over, som de selv sad paa.»

Nu afbrød Juristen mig med de Ord: »Jeg er meget interesseret i religiøse Spørgsmaal, men jeg er jo ikke Fagmand. Derfor ved jeg ikke, hvad en Theolog vilde sige til Deres Argumentation.« »Her kan jeg komme Dem til Hjælp,« svarede jeg, »det er netop protestantiske Lærde som Lessing, Semler og Baur, der med grusom Haand har afsløret den lige omtalte indre Selvmodsigtelse, og deres Arbejder har bevirket, at der indtraadte en fuldstændig Forandring i Opfattelsen af baade Inspirations- og Kanonbegrebet. Vil

De høre lidt om de Anstrengelser, den protestantiske Bibelvidenskab har gjort for at komme ud af denne fortvivlede Situation?»

F. K.

Fra den vide Verden

ET BERØMT MUSIKERÆGTEPAR VÆLGER KLOSTERET.

M. A. Oswald, en berømt Pianist og forhenværende Professor ved Konservatoriet i Baltimore, har besluttet at indtræde i Jesuiterordenen. Hans Hustru, som har undervist ved samme Konservatorium, har anmodet om Oplagelse i Karmeliterordenen. M. A. Oswald er Søn af den bekendte brasilianske Komponist.

LÆGMANDSAPOSTOLAT I AMERIKA. — COLUMBUS-RIDDERNE.

De katholske Columbus-Riddere har i Aar haft et stort Møde i Boston. (Det var 69 Aar, siden disse første Gang samledes til Møde.) — Over 10,000 Medlemmer deltog. Kardinal O'Connel talte virkningsfuldt og indtrængende om Lægmandsapostolatets store Betydning, idet dette kan blive en Hjælp for Præsten i hans Gerning som Sjælesørger. En Præst kan jo trods al god Vilje ikke være alle Vegne. Det lader dog til, at der er Steder, hvor man endnu er blind for, hvad Columbus-Ridderne udretter, thi Kardinal O'Connel udtalte, at han haabede, den Dag ikke maatte være fjern, hvor alle og enhver kunde indse, at Columbus-Ridderne og andre katholske Lægfolk maatte være med i et virksomt Arbejde for Sjælenes Frelse. Efter Opfordring af Msgr. Carmody vedtoges det i Aaret 1932 — i Anledning af Columbus-Ridderforeningens 50-aarige Bestaaen — at rejse et Mindesmærke for Kardinal James Gibbons.

Efter hvad Sekretæren oplyser, tæller Organisationen for Øjeblikket 625,000 Medlemmer i 2550 Afdelinger, der har deres Centrer i U. S. A. og Kanada, paa Cuba og Porto-Rico, i Mexiko, paa New Foundland, i Panama og Alaska og paa Filipinerne. Da Organisationen ogsaa tegner Forsikringer for

sine Medlemmer, er den Ejer af en Kapital, som beløber sig til 325,000,000 Dollars. Forsamlingen vedtog et Forslag om at stille en Sum paa 5000 Dollars til Raadighed for den katholske Radio i Washington. I Radioen behandles særlig apologetiske Spørgsmaal.

---

† Pastor Edv. Ortved.

Atter er en af vore danske Præster afgaaet ved Døden. Søndag den 30. November udaandede Pastor Edv. Ortved paa St. Elisabeths Hospital, 75 Aar gammel. Et langvarigt og smertefuldt Sygeleje, som Pastor Ortved bar med stor Taalmodighed, gik lorud for Døden. Gang paa Gang blev han berettet, og selv ventede han Døden med den største Fatning.

Pastor Ortved var ikke meget kendt af den yngre Generation. I det sidste Afsnit af sit Liv var han saa godt som udelukkende beskæftiget med videnskabeligt Arbejde. Men de ældre husker, hvilken stor Sjælesørger-Virksomhed han i sin Tid udfoldede, navnlig til Gavn for Polakkerne.

Pastor Ortved er født i København, hvor han tog Studentereksamen. Som Student blev han optaget i den katholske Kirke. Han studerede Theologi i Propagandakollegiet i Rom og blev i 1881 viet til Præst.

I sine første Præsteaar virkede han flere forskellige Steder i Provinsen; ja i tre Aar arbejdede han endda i Norge og redigerede saagar det norske Ugeblad »St. Olaf«. Men hans væsentligste Præstegerning er knyttet til Maribo, hvis smukke Kirke han opførte.

Som allerede antydet gjorde han et mægtigt Arbejde for Polakkerne. Han havde sat sig grundigt ind i det polske Sprog (har endog udgivet en polsk Grammatik), og snart fik han Udnævnelse som kongelig edsvoren polsk Tolk. Han var dengang den eneste polske Tolk i Landet. I det hele taget var det Pastor O., som grundlagde Arbejdet for Polakkerne, hvis Kaar han havde saa stor Forstaaelse for, ikke mindst paa Grund af sine Rejser i Polen. For at tage sig af Polakkerne maatte Pastor O. rejse umaadelig meget. Det maa have været en uhyre anstrengende Virksomhed altid at være »paa Farten«. Pastor O. hjalp Polakkerne ikke blot som Sjælesørger, men ogsaa som Raadgiver i alle Slags praktiske Spørgsmaal.

I hine Aar gjorde Pastor O. sig stærkt gældende ved

sine apologetiske Artikler i Aviserne. Hans Forsvar for Kirken var skrevet med Klogskab og Klarhed, med Lune og en ubønhørlig Logik. Dengang hændte det ofte, at der rettedes grove og ubeherskede Angreb paa vor Kirke. Men Pastor O. skulde snart faa lukket Munden paa Angriberne, som umiskendelig fik en meget stor Respekt for hans Pen.

Vi kommer nu til Pastor O.s betydelige Arbejde som Videnskabsmand. Han fik ganske vist kun udgivet eet Bind: Cistercieordenen og dens Klostre i Norden. I. Bog Cistercieordenen overhovedet (212 Sider. Schultz's Forlag), men han naaede endnu saa godt som helt at afslutte 2. Bind. Der er nedlagt mange Aars utrættelig Flid i dette Værk. Det udkomne Bind er udgivet med Støtte af Carlsbergfondet, og fra Universitetets Side fandt det megen Anerkendelse. (Efter Sigende skal man have tilbudt Pastor O. Doktorgraden for dette Arbejde.) Prof. Kr. Erslev var behjælpelig med Værkets Udarbejdelse.

Det drejer sig da ogsaa om et monumentalt Værk, som ingen fremtidig Cistercienserforsker vil kunne komme uden om. Det rummer et mægtigt Fond af Viden. Pastor O. var den eneste Ekspert paa dette Omraade i Danmark. I det udkomne Bind viser Forfatteren sig som en skarpsindig Kritiker, der forstaar at kaste klare Lysstrejfe ind over mangfoldige Sider af Klosterlivet i Middelalderen. Skildringen lyser af den fødte Historikers ubestikkelige Sandhedskærlighed, ligesom den ved sin Friskhed vidner om Forfatterens Lune og Aand. Lad os endnu tilføje, at han med stor Kærlighed og Glæde gik op i sit Arbejde.

Nogle personlige Minder om Pastor Ortved.

Det var en mild Foraarsdag i Universitetsbyen Innsbruck, at man fortalte mig, at en dansk Præst var kommet til Præsteseminariet for at opholde sig der nogle Dage, og at han ønskede at tale med den danske Theologistuderende. Jeg kendte ikke selv den danske Præst, Pastor Ortved, udover det, at jeg havde hørt hans Navn nævne af og til derhjemme. Men kendte jeg ham ikke, saa kendte han til Gengæld min Far og Slægten fra Mariabo paa Ordrupshøj og mange andre Venner derhjemme, saa det blev en livlig Samtale, vi førte langt borte fra Danmark i det store internationale Præsteseminar.

Pastor Ortved var kommet til Innsbruck for at studere i de gamle Universitets- og Klosterarkiver for at samle Ma-

teriale om Cistercienserne. Det var en Oplevelse for mig i de faa Dage, Pastor Ortved opholdt sig i Innsbruck, at følge ham i hans Studier. Det var en flittig og arbejdsom Mand, som ikke blev ved Overfladen, men gik i Dybden og ikke skyede nogen Anstrengelse for at faa et saa fuldkomment Arbejde som muligt. Men der var ogsaa en anden Ting, som prægede Pastor Ortveds Arbejde, hans Studier og hans Samkvem med Mennesker; jeg tænker her paa det gode Humør, som mange Mennesker har nydt godt af i Selskab med ham. Med disse to Skatte, Arbejdsviveren og det gode Humør har han nu tilbagelagt den lange og ofte haarde Vandring gennem Livet. Dette Arbejdsliv fandt nu i Søndags Aftes sin Afslutning efter en lang og svær Sygdom.

Paa Rejser fra Udlandet hjem til Danmark har jeg et Par Gange stoppet i Orehoved, og jeg vidste, at der altid var en aaben Dør. Der lærte jeg Pastor Ortved lidt nærmere at kende. Hans store Gæstfrihed i det hyggelige lille beskedne Hjem og hans Trofasthed mod Mennesker har jeg ofte maattet beundre. Pastor Ortveds Hjem var præget af hans Arbejde og hans Livs Interesse: Værket om Cistercienserne.

De sidste Gange, jeg besøgte Pastor Ortved, var han meget alvorlig, thi han vidste at Døden ikke var fjern. Det var svært for ham at ligge uden at kunne virke, og han vilde gerne arbejde videre for at fuldføre det store videnskabelige Studium. Men ofte kunde jeg beundre hans Taalmodighed og ikke mindst hans Taknemmelighed mod alle de Mennesker, der viste ham lidt Kærlighed. Pastor Ortved var en trofast Natur, men han var ikke mindre taknemmelig, naar han mærkede, at andre Mennesker viste ham Trofasthed.

Nu er Pastor Ortved gaaet bort og netop paa en Apostelfest. Jeg kan derfor ikke undlade at bringe et lille Ord, han gav mig en Dag, jeg tog Afsked fra ham: »Det er ikke svært at være Præst i et katholsk Land, hvor man har stor Støtte fra alle Sider; men det er svært at være Præst, naar man staar alene i et protestantisk Land. Men Præster, der arbejder paa en Forpost, er der forundt Glæder, som de andre aldrig nogen Sinde faar, og det er dem, der er de store Lyspunkter i Missionspræstens Liv.«

Hvis vi vil vise Taknemmelighed mod denne vor sidst afdøde Præst, saa kan vi ikke gøre noget bedre end at bede for hans Sjæl, at den snart maa finde Fred hos Gud.

Knud Ballin
Præst.

Herz Jesu und Priestertum. (Herder. XX + 206 S. 3,20 Mk.)

Bogen er en Oversættelse fra Fransk efter Pater Charrier S. J.'s *Le Sacré Coeur et le Sacerdoce*. Bogen er anbefalet af høje Prælater og indeholder vel intet nyt eller originalt, men fromme Tanker i et varmt Sprog. Den henvender sig til nuværende og vordende Præster. P. S.

Robert Linhardt: Unsere Ideale. (Herder. XII + 350 S. 4,60 Mk.)

Münchnerpræsten er en i sit Hjemland kendt Skribent, der nu byder en Ethik for Lægfolk. Formen er levende og myndig og tilstræber Uddannelsen af katolske Personligheder, ikke blotte Tilhængere; den er fjern fra Katekismusformen og bygger paa den skolastiske Ethik, men er dog almen læselig. En Indledning behandler Grundproblemerne: Livets Mening, Frihed, Lov, Samvittighed, Ansvar. . . . Kapitlet om »Menneskets Personlighed« taler om: Klogskab, Styrke, Ydmyghed, Legemet, Aandsdannelse, Sexualitet, Ejendom, Arbejde, Luksus, Kunst, Ære, Død. . . . »Mennesket og Samfundet« behandler: Retfærdighed, Menneskekærlighed, Sanddruhed, Venskab, Ægteskab, Forældre og Børn, Statsborger, Verdensborger, sociale Forhold, Barnet og Kirken. . . . Sidste Kapitel: »Mennesket og Gud« handler om: Guds frygt, Tro, Haab, Kærlighed, Bøn, Offer, Personerne i Treenigheden, Maria, Helgener, de døde og Eukaristien.

En Bog for den dannede Lægmand og -Kvinde og for vore Foreningsbogsamlinger. P. S.

Peter Lippert, S. J.: Von Seele zu Seele. (Herder, VIII + 272 S. 2 Mk.)

Naar en Bog som denne, der hverken handler om Ekspeditioner, Dyr eller Ægteskabsbrud, men om Sjæle, naar et Oplag paa 61,000, er det en Anbefaling. Den taler den kloge, erfarne Præsts Ord i et inderligt Sprog til dem, der har det haardt — de ensomme, dem, der ikke faar noget ud af deres hyppige Skriftemaal, dem, der lider af Syndenød, dem, der har faaet visse Andagter eller Kirken selv skævt i Halsen. . . . Lipperts Svar er ikke dybsindige, han løser ikke Problemer, men de er varme, og de løser bundne Hjerter og kan smelte megen Is og Kulde og bøje meget stift og stejlt. Tag og læs! P. S.

Høsten er stor, men . . .

Tusinder af Børn længes efter Sandhedens Brød, men der er ingen, der vil bryde det for dem. Er det ikke noget stort, noget frelsebringende at føre en hel Børnesflok til ham, den store Børneven. »Sandelig, de, som underviser andre, skal lyse som Himlens Stjærner,« siger den hellige Skrift.

Maristbrødrenes Ordenssamfund vier sig, næst efter Medlemmernes egen Helliggørelse, Ungdommens Opdragelse, og derfor leder det Folkeskoler og højere Skoler, Børnehjem, Opdragelsesanstalter, Vajsenhuse osv.

Dette Samfund blev stiftet i Aaret 1817 af den ærværdige Maristpater Marcellin Benedikt Champagnat i Nærheden af Lyon og talte ved hans Død 1840 200 Brødre, fordelte paa 48 Skoler. Takket være Guds Beskyttelse og Jomfru Marias Forbøn har dette Ordenssamfund udbredt sig over den hele Verden og tæller f. T. 9000 Medlemmer, fordelte paa 1200 forskellige Skoler, der tilsammen udgør 26 Provinser og Distrikter, hvori der undervises 125,000 Børn.

Skulde der ikke blandt danske Dreng og Ynglinge findes karakterfaste Sjæle, der vil slutte sig til dette Ordenssamfund? Maristbrødrene i København V, Boyesgade 8 A, giver gerne alle ønskede Oplysninger desangaaende. Ja, endog Studenter, Lærere, Haandværkere og Landmænd, som føler sig kaldede til Ordenslivet, kan blive optaget hos Maristbrødrene. Det bemærkes, at der ikke uddannes Præster.

En katolsk Kostskole i England.

Man har gjort os opmærksom paa en katolsk Kostskole for Dreng med det morsomme Navn »*Danehurst*«. Det ledes af en forhenværende anglikansk Præst, Mr. Rowland A. Williams, som efter sin Overgang til den katolske Kirke med stort Held har taget denne Gerning op. Kostskolen er ideelt beliggende ved Kysten, og der lægges megen Vægt paa Friluftsliv og Sport. I øvrigt sørges der for al fornøden Undervisning, Skulde nogen af vore Læsere kunne tænke sig at sende en Søn over paa denne Skole, bedes man skrive til

Mr. Rowland A. Williams, Folkestone, England.

Fra Hovedstad og Provins

Pater Spaus indsættes som Sognepræst.

Søndag den 30. November foretog Sognepræst Ronge den højtidelige Indsættelse af den nye Sognepræst, Pater Spaus, i St. Andreas Kirke. Inden Oplæsningen af det biskoppelige Kaldsbrev holdt Pastor Ronge en Tale, i hvilken han mindedes den gamle, nylig afdøde Sognepræst, Pater Günther, hvem Menigheden skyldte saa usigelig meget. »Det er saa naturligt og rimeligt,« fortsatte Taleren, »at Pater Spaus bliver Pater Günthers Efterfølger i Embedet, ikke blot paa Grund af hans indgaaende Kendskab til Forholdene, men ogsaa fordi han i saa høj Grad har forstaaet at vinde Menighedens Tillid og Hengivenhed.«

Den nye Sognepræst modtog Kirkens Nøgler, blev ført til Alter, Døbefont, Prædikestol og Skriftestol, som det smukke Ceremoniel foreskriver det. Fra Prædikestolen blev Evangeliet om den gode Hyrde oplæst af den nye Sognepræst.

Skolekomedie i St. Knuds Skole.

Det var en morsom Idé at lade de ganske smaa Elever spille »Tordenskjold i Marstrand«. Handlingen var netop saa drabelig som saadanne smaa Fyre kan ønske sig det, og Tilskuerne morede sig hjerteligt over de smaa Krigsheltes barske Adfærd. Det er sikkert en fortrinlig Øvelse i distinkt Udtale og ugenert Optræden.

De store Elever havde ogsaa slaaet sig paa det »krigeriske«. De opførte Pater Muckermanns »Konradin« (i sin Tid opført paa St. Andreas Kollegiet). Dette »Trauerspiel« var en tysk Præstation. Selvom det kneb lidt med Udtalen, klarede de sig helt bravt. Den højspændte Dramastil stiller unægtelig store Fordringer til Skoledrenge, og det vilde være urimeligt at forlange noget fuldkomment. Til Tider lykkedes det helt virkningsfuldt for de ungdommelige Skuespillere at skabe en Trauerspiel-Stemning.

Højskolen.

Eventyrlandet Indien (Forindien) var Emnet for Foredraget i Højskolen Tirsdag Aften d. 2. Dec. I store Træk skildrede P. Fr. Kùpferle, hvorledes Landets Geografi, Historie og Kultur forklarer de store Hindringer, den katolske Mission mødte i dette folkerige Land. En af Apostlene har været Evangeliets første Forkynder. De store Resul-

tater opnaaedes dog først efter 1500. Omkring 1700 fandtes 2¹/₂ Million Katholiker i Indien. Portugals Kirkepolitik og andre Omstændigheder har bragt en Nedgangsperiode. Siden 1853 konstateredes en glædelig Opgang, der lover alt godt for Fremtiden.

Kobberkunst.

Katholsk Boghandel, Stenosgade, meddeler, at der for nylig er solgt et af Hr. L. C. Kugelmanns tre Kobberarbejder, nemlig Krucifikset; et nyt er straks blevet bestilt hos Kunstneren. Størrelserne er følgende: Krucifikset: 65 × 45 cm; Pave Pius XI: 62 × 42 cm og »Ecce Homo« 70 × 50 cm. Prisen er 200 Kr. for hvert af Billederne, som alle er afbildet i Ugebladets Nr. 38, Side 741. Hr. Kugelmanns Værker er udstillet i Katholsk Boghandel, Stenosgade.

Alle, der læser denne Meddelelse, burde aflægge et lille Besøg i Boghandelen for at betragte disse skønne Kobberarbejder paa nært Hold, og paa Forhaand kan det siges, at enhver vil faa svær Lyst til at eje et saadant Kunstværk.

Et katholsk Julekort.

Lad det lille Billede, som Kunstnerinde Frk. Birgitte West har malet af en Søster af den evige Tilbedelse, blive det Julekort, enhver Katholik i Aar sender til en Katholik. — Og vil nogen sige, at det vil blive lidt for meget af en Gentagelse, saa svarer jeg: ja, det er jo netop det, dette Billede skal minde os forjagede og forpiskede Nutidsmennesker om, det, som vi først rigtig kan naa, naar vor Tid paa denne Jord er omme, den altid gentagne, aldrig afbrudte evige Tilbedelse.

M. L.

Tilbedelsesklostret, Jagtvej.

Vort Opraab i forrige Uge har virkelig baaret Frugt. Hvor mange 25 Ører (ja, og større Beløb) har vel ikke fundet Vej til Indsamlingsbøssen i St. Ansgars Boghandel. —

Saa har dog vore Trosfæller været lydhøre og forstaaet, at Nøden paa Jagtvejsklostret var en sørgelig Kendsgerning.

Ganske vist lyder ofte Spørgsmaalet: »Hvad forslaar dog vor 25 Øre eller enkelte Krone.« Svaret lyder prompte: »Bare enhver af vore 30000 Katholiker ville yde sin 25 Øre — saa var uendelig meget naaet.«

Bidrag modtages fremdeles, og Kortene sælges i St. Ansgars Boghandel og hos undertegnede:

Frk. Birgitta West,
Kunstmalerinde,
Ellevadsvej 20,
Charlottenslund,
Tlf. Ordrup 2417.

Frk. Anna Knudsen,
St. Ansgars Boghandel,
Vodroffsvej 2,
København V,
Tlf. Vester 9773.

Kontorchef R. Sinding,
Valbygaardsvej 56,
København, Valby,
Tlf. 13298.

Frk. Susanne Saabye,
Orgelspillerinde,
Østerbrogade 110
København Ø,
Tlf. Øbro 56 y

Gross. H. Nyström,
Tordenskjoldsgade 23,
København K,
Tlf. Byen 116.

Prokurist Aage Høyer,
Koldinggade 23,
København Ø,
Tlf. 11722.

Mosaik.

Vagt om Bord.

I en Artikel i »Aarhus Stiftstidende« fortællendes om Sømandsskikke. Udtrykket at »slaa Glas« forklares paa følgende Maade: Hver Vagt er delt i 8 Halvtimer eller Glas, som tilkendes gives ved et tilsvarende Antal Slag paa Skibsklokken. Altsaa 1. Glas paa Formiddagsvagten er 8 $\frac{1}{2}$, 6. Glas er Kl. 11 osv., en meget praktisk Ordning.

Betegnelsen »Glas« kan for den uindviiede lyde lidt pudsig, og den har ogsaa givet Anledning til mange Misforstaelser. Enkelte har troet, at »Glas« hentydede til rutinemæssige Forfriskninger ombord, men det er nu ikke Tilfældet.

Betegnelsen stammer fra den Tid, da man brugte Timeglas eller rettere Halvtimeglas til at maale Tiden. En Dreng havde Vagt ved Glasset, og naar det var løbet ud, vendte han det og slog paa Klokken. Ved hver fulde Time maatte han desuden løbe Dækket rundt og syngte: »En Time er gaaet i anden Tørn, og flere vil gaa, hvis Gud vil. Lad os bede til Gud for en god Rejse og til den hellige Jomfru, som gaar i Forbøn for os, for at fri os fra Pumpning og andre Besværligheder. Forude o høj!« Udkiggen paa Bakken præjede tilbage: »Hvad siger han?« og beordrede Drengen til at fremsige et Paternoster og et Ave Marie. Altsaa en Analogi til de gamle Vægtervers.

A. C. Onsdag d. 10. Dec. Kl. 20 vil Pater Knud Mariboe tale om: *Mariadyrkelse.*

(Ang. Gæstekort, se sidste Nummer).

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

ung Pige kendt m. Madlavning og vant til stort Hus.

af en Kontorist kendt m. Tysk; amerikansk udd. Sygeplejer; en dygtig Dame v. Hjemmearbejde som Skrivning, Syning o. l.; en Vaskekone.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Julekærten 1930,

det katholske Julehæfte, udkommer om faa Dage.

Indhold:

K. Kjelstrup: Nu er det Jul, Digt. Cay Benzon: Os er en Frelser født. Knud Ballin: Mit Besøg i Julestaden. Tove Frydenlund: Rigtig Jul. Olav Jan Ballin: Klosterjul. Rose Bruhn: Stanislawa. Franz Reinhard: Domine ut videam, Digt, oversat af Johs. Jørgensen. P. H. Perch: Vor Frue af Henne. Peter Schindler: Korset — En Legende. Holger K.-Hafstrøm: Tvillingerne. Lisa Mikaely: Amelystkorset. Holger K.-Hafstrøm: Frk. Fagerberg igen.

Omlagsbilledet er en Gengivelse af M. Schiestl: Julenat. Kunstbilag: Rogier van der Weyden: Tilbedelse. Tegningerne er udført af Birgitte West, Erik Andersen og Anker Kjerulff.

Pris Kr. 1,25.

Bogforlaget »Dania«, Vestervoldgade 115.

En katolsk Bog er den bedste Julegave.

Niels Hansen: Vore Helgener (illustr.)	Kr. 1,00
Poul Helgesen: De danske Biskoppers Gensvar	» 1,00
Johan Johnsen: Katholske Præstetyper	» 0,50
F. F. Maurer: A. B. C. for Voksne	» 0,75
» Joachim Rønnow	» 0,50
Kardinal Newmans Søndagsbog	» 0,75
Pave Pius XI: Encyklika om Kirkens Enhed	» 0,25
Peter Schindler: Østerlands Kirker	» 0,60
» : Den apostoliske Succession	» 0,35
» : Jomfru Maria	» 1,25
» : Den hellige Benedikt af Nurcias Munke-Regel	» 5,50

»Indbrudstyven og andre Fortællinger« (katholsk

Børnebog) Indb. Kr. 2,00

Heftet » 1,50

Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.

» 0,40

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkens Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. M. Hoffmann, Frk. A. May, Frkn. Ronge,
H. C. Ørstedsv. 48 A². Münstersvej 7 B. Lykkesholmsallé 14 C St.

Fru Em. Siegler,
Kingsgade 17 Mezz.

Fru El. Siegler,
Kingsgade 17².

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saavel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54^ø.

Frk. F. Stratbøcker,
Jægersborgallé 19 Charl.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Kirkelig Kalender.

7. Dec. 2. Søndag i Advent.	14. Dec. 3. Sønd. i Adv.-Marias ubesmittede Undfangelse.
8. — M. Marias ubesmittede Undfangelse.	15. — M. Oktav af Marias ubesm. Undfangelse.
9. — Ti. Dag i Oktaven.	16. — Ti. Eusebius.
10. — O. Oktav af Frans Xaver.	17. — O. <i>Tamperdag</i> .
11. — To. Damasus	18. — To. Ferialdag.
12. — F. Dag i Oktaven.	19. — F. <i>Tamperdag</i> .
13. — L. Lucia.	20. — L. <i>Tamperdag</i> . — Vigilie.

Ugens Messebønner.

7. Dec. S. 2. Søndag i Advent (5—48); 2. Ambrosius (Kirkebøn [42]—[42], Stillebøn 775—605, Slutningsbøn 776—605), 3. Oktaven af Frans Xaver (771—599).
8. — M. Marias ubesmittede Undfangelse (776—606); 2. Ferialdagen (6—48).
9. — Ti. Dag i Oktaven (677—607); 2. Oktaven af Frans Xaver (771—599), 3. Ferialdagen (6—48).
10. — O. Oktav af Frans Xaver, (770—599); 2. Oktaven af Marias ubesm. Undf. (777—607), 3. Ferialdagen (6—48), 4. Melchiades ([5]—[5]).
11. — T. Damasus I (781—613); 2. Oktaven af Marias ubesm. Undf. (777—607), 3. Ferialdagen (6—48).
12. — F. Dag i Oktaven (777—607); 2. Ferialdagen (6—48), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).
13. — L. Lucia (781—614); 2. Oktaven (777—607), 3. Ferialdagen (6—48).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Rosenkranssognet. Mariakongregationen har Møde Mandag den 8. Decbr. Kl. 8 Aften i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag den 14. Decbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for ældre og yngre Mænd i Rosenkranssognet har Fælleskommunion i Kirken Søndag den 7. December Kl. 8. — Møde i Kirken med paafølgende Samvær hos Maristbrødrene Mandag den 8. Decbr. Kl. 20 og fremdeles hver anden Mandag.

St. Franciskus's III Orden har Møde Fredag d. 12. Dec. Kl. 7^{1/2} i St. Knuds Kapel.

Jesu Barndomsforening. Pastor C. Jaworski, Nørrebrogade 27, C⁴ har oprettet Post Giro Konto **Nr. 2539**.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Dec. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

Pastor Peter Schindler: Døden paa Vers.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katolske Boghandeler.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansgariusforeningen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

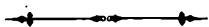
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgaristforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 50.

Søndag den 14. December.

1930

INDHOLD: »Fuld af Naade«. — Taarsød og Frydehøst. — Katolsk Aktion. — Engelske Forfatteres Konversion. — En mærkelig Avis. — Forholdene i Kina. — Reolen. — Nogle Erindringer om Pastor Ortved. — Opraab til Danmarks Katholiker. — Julekrybber. — Tilbedelsesklostret, Jagtvejen. — Fra Hovedstad og Provins. — Julevelgørelse og Velgørelhedssvindler. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

„Fuld af Naade.“

Da Ærkeenglen Gabriel bragte Maria Budskabet om, at hun var udset til at blive Guds Moder, betragtede han med sit klare Blik hendes rene, skønne Sjæl. Da maatte han give Udtryk for sin dybe Beundring. Derfor bøjede han sig dybt for hende og sagde: Hil dig, Maria, fuld af Naade!

Til Trods for, at Gabriel, Himmelfyrsten, kendte Gudsbeskuelsens Herlighed, fandt han dog hos Maria en Skønhed, som han maatte gøre til Genstand for sin ærbødige Hyldest.

Det var hændet tidligere, at Engle bragte Budskab fra Gud til retfærdige, men aldrig før havde der lydt en saadan Hilsen af Englemund: Hil dig, fuld af Naade! Forklaringen er den, at aldrig før havde en Engel paa sin Vej mødt et Menneske, hvis Sjæl var skøn som Marias. Ej heller var nogen anden blevet kaldt »den velsignede blandt Kvinder«.

Hvorledes skulde man kunne tænke sig, at Marias Sjæl tidligere var berøvet Naadens Skønhed? Eller hvornaar skulde en saadan Forandring være indtraadt? Især naar vi mindes Guds Plan med Maria, at hun skulde føde Guds Søn, forstaar vi, at Marias Sjæl maatte være udrustet med en ganske særlig Skønhed og Renhed. Og skal vi nævne, hvori det særlige, som adskiller hende fra alle andre, bestaar, saa viser vi hen til Læren om Marias ubesmittede Undfangelse. Ikke blot har hendes Sjæl aldrig været strejft af Skyggen af Synd, men selv Arvesynden er hun blevet bevaret for ved Guds foregribende Naade paa Grund af Jesu Fortjenester. Den Sjæl, der er i Arvesyndens Tilstand, er ganske berøvet Naaden. Men Marias Sjæl straaledede i Naadens Skønhed, fordi den aldrig nogen Sinde havde været uden Naade.

Naar en Blomst skal udfolde sig til fuldkommen Skønhed, maa den ikke, selv som Kim, have været Genstand for nogen Overlast. I Lighed hermed forklares Marias Naadefylde og Skønheds Vælde ved hendes Oprindelses Uplettehed.

Læren om Marias ubesmittede Undfangelse viser os hende i sin Renheds Pragt. I samme Aandedrag maa vi tale om Marias Renhed og Skønhed, fordi de to Ting hører uadskilleligt sammen i Sjælens Verden.

Selv i Naturen er det saaledes. Et Støvgran er nok til at berøve den nysudsprungne, friske Blomst noget af dens Skønhed.

Synden og Sjælens Skønhed er de store Modsætninger. Og naar vi paa Festen for den ubesmittede undfangne glæder os over Marias rene Sjæl, føler vi samtidig en Smerte ved Tanken om Syndens Hærværk i Sjælens Verden.

Marias Renhed fremkalder hos os en stærk Længsel efter at opnåa en større Renhed. Saaledes drager hun os nærmere Gud. Thi vi skal naa til Gud, og vi maa derfor kæmpe os frem til den fulde Renhed.

I sin uplettede Renhed tunkler Maria som Havets Stjerne, der viser Vej.

C. B.

Taaresæd og Frydehøst.

Tone af Carl Nielsen: *Forunderlig at sige.*

*Hvor svært det er at bie
paa Herrens Tid og Stund —
lær, Herre os at tie
i Bøn af Hjertens Grund.
Naar Somrens Svale svinger
sig over Kirketag,
omsider ind det ringer
Forjættelsernes Dag.*

*Vi bier paa dit Rige
i Verden og i os,
lad Naadesolen stige
al Mørkheds Magt tiltrods.
Med Graad er Sæden saaet,
hvor Smertens Plovjern gik —
Sletingen Fold har faaet
i samme Øjeblik!*

*At bie paa sin Lykke,
til Gud den vende vil,
er Troens Mesterstykke,
naar alting staar paa Spil.
Først Kornet maa i Mulden
den Vinter lang forgaa,
før Gyldenaks med fulden
Tifold kan fagert staa.*

*Held, om vi lydigt følger
Guds Lov, Naturens Gang,
en Sommerdag da bølger
af Grøde Mark og Vang.
Din Sjæl lad dermed trøstes,
om Tiden falder lang:
Din Taaresæd skal høstes
en Dag med Frydesang.*

Peter Schindler.

Katholsk Aktion.

Af *Ærkeabbed Raphael Walzer*, Beuron*).

Aut. Oversættelse ved Sv. Aa. R.

Ved ensomme Valfartssteder ser man dem komme og gaa, baade enkelte og hele Grupper af Mænd og Kvinder, Arbejdere og studerede Fotk, Ungdom med Faner og klingende Spil, Folk af alle Kristenhedens Lag. Alle ønsker de at standse og dvæle en Stund i Eftertanke paa den Livsvej, der er enhver af dem beskaaren. Er denne Kommen og Gaaen ikke noget af det, som man i vore Dage med et fremmed Ord kalder »Katholsk Aktion«? Eller hvad er da denne katholske Aktion, der ligger vor nuværende hellige Fader — »den katholske Aktions Fader« — saa meget paa Hjerte? Vore Biskopper staar stadig mere og mere frem som Talsmænd for denne Aktion overfor Offentligheden. En af dem, Kardinal Adolf Bertram**), har ved sine Skildringer af det, der er Tanken i denne Bevægelse, ikke blot foranlediget selve den hellige Fader til en varm Anerkendelse af den tyske Biskops ægte Hyrdesind, men ogsaa bevæget ham til indgaaende og udførlige Meddelelser om den katholske Aktions Opgaver og Maal. At en hel Litteratur nu allerede er i sin Vorden om den katholske Aktion, behøver man vel ikke udtrykkeligt at henlede et Nutidspublikums Opmærksomhed paa***). Men hvad er katholsk Aktion da saa? Hvordan skal vi gøre det klart for jævne Hverdagsmennesker? Er det en ny Bevægelse ved Siden af de mange andre, der er til, eller er det snarere Hovedkraftstrømmen, som alle hidtidige vil munde ud i? Er det en ny Forening ligesom andre allerede bestaaende eller snarere en ny Organisation i Stedet for de talrige katholske Sammenslutninger med lignende Formaal? Saadanne Spørgsmaal kan der stilles.

For at gøre et grundigt Arbejde maatte man afdække

*) Benediktinische Monatschrift. Hefte 7/8 1929.

**) Anm. Kardinal Adolf Bertram, Im Geiste und Dienste der Katholischen Aktion. Aus meinem Sinnen und Sorgen vom Wirken im Reiche des Königs Christus. München 1929. Kösel und Pustet.

***) Anm. Se bl. a. P. Erh. Schlund O. F. M., Die Katholische Aktion. Materialien und Akten. München 1928. Kösel und Pustet. Fr. Muckermann S. J., Katholische Aktion. München 1929. J. Müller (Ars sacra). K. Faustmann, Katholische Aktion. Gedanken zum Anfang. Leutersdorf a. Rh. 1929. Johannesbundverlag o. m. m. »Katholisches Apostolat«. Tidsskrift for Troens og Kærlighedens Vækst, Udbredelse og Forsvar. Aarlig fire tykke Hefter. 3. Aargang 1928. Bruchsal, (Baden). Pallotinerverlag.

den endnu unge Aktions nærmeste og dybere liggende Kilder. Man maatte beskrive dens øjeblikkelige Stilling i de forskellige Lande. Adskillige Programtaler og Programartikler om det nu allerede omstridte Spørgsmaal om den katholske Aktions Væsen kunde bidrage meget til Belæring. Men naar vi blot betragter den ny Komet med et uhildet og ubevæbnet Øje, saa ser den jo slet ikke ud til at være andet end Indkaldelsesordren og Signalet til et organiseret Lægmandsapostolat. Denne Tanke er nu rigtignok lige saa gammel som Kirken selv. Den er dogmatisk begrundet i de Menneskers almindelige Præstedømme, som i Genfødelsens Bad ikke blot blev levende Lemmer paa Christi Legeme, men ogsaa fik Del i hans Ypperstepræstedømme. Det særlige (hierarkiske) og det almindelige Præstedømme blev i de kristne Aarhundreders Forløb altid holdt skarpt ud fra hinanden, af og til vel nok til Skade for det almindelige. Ud fra den gode modreformatoriske Bevægelse forstaar man let, at det ophøjede og oldkirkelige Syn paa Kirkens Lægmandsapostolat svandt hen. Og da behøver man ikke at undre sig over, at der i de sidste Aartier, hvor man atter mere af rent indrekirkelige Grunde fæster Tankerne ved katholsk Fromheds Væsen og praktisk Fromhedsliv, kunde melde sig Trang til en »katholsk Aktion«. De forskellige Lægmandssamfund i stort Format, som i Løbet af en halvfjerds Aar er opstaaet i vort Lands Mands- og Kvindeverden, er bevidst eller ubevidst Børn af et opvaagnende Lægmandsapostolat. Man turde, hvis ikke alt skuffer, hævde følgende: Alt dette spirende og modnende Liv af Organisationer med lægmandsapostolske Opgaver og Maal har i vore Dage faaet sin sidste Formulering, sin Daab. Katholsk Aktion synes derfor snarest at være Afslutningen paa en naturlig Udvikling, Kronen paa alt hidtil efterstræbt, en Centralsol for alle de Stjernebilleder, der til nu har lyst paa det katholske Lægmandsapostolats Himmel. For at udtrykke det med Skolens Ord: Alle Lægmandsapostolatets tidligere Spirer og Rørelser, der har kundgjort sig i vore bestaaende religiøse og selskabelige Foreninger og Sammenslutninger, kan i en vis Forstand betragtes som Stoffet, som Legemet, der nu snart skal fange Liv af en Sjæl, der hedder katholsk Aktion.

Denne Sjæl er jo i det væsentlige ikke forskellig fra det Princip, der hidindtil har besjælet disse Organisationer. Ellers vilde de forhaandenværende Institutioner slet ikke kunne optage den katholske Aktion i sig, maatte forsvinde og give Plads for den. De manglede, for at blive i Billedet, de umiddelbart forberedende Dispositioner, »dispositiones praeviae«, til at tage imod Sjælen. De gamle læg-

mandsapostolske Institutioner og Sammenslutninger danner altsaa sammen med den katholske Aktion en eneste Organisme, er organisk sammenvokset med hverandre som Legeme og Sjæl eller, udtrykt mere stofflig, men svagere, som Hoved og Lemmer. Katholsk Aktion vil angive Retningen, være Ledestjerne, gøre det væsentlige indlysende ved de foregaaende og nuværende Generationers mangfoldige Bestræbelser for stadig at gøre Kristendommen mere praktisk i Retning af ægte Lægmandsapostolat. Katholsk Aktion vil mere rationelt end tidligere samle Kræfterne til den haarde Kamp, der dels truer, dels er i fuld Gang i alle Lande — til Værn for Ungdommen mod falske »Venner af Ungdommen«. Den ønsker at gribe ind i de Kristnes Familieliv for at skærme mod den Aar for Aar stadig voksende Strøm af hedenske Livsvilkaar. Det er en Stræben efter at tilføre det menneskelige Samfund Kristendommens klare Grundsætninger om Retfærdighed og Kærlighed i dets inden- og udenrigspolitiske Liv eller atter at faa det til fuldtud at respektere dem. Fromhedens Uddybning og Inderliggørelse blandt alle Kirkens Slægter og Stænder er til syvende og sidst dens højeste Maal og varmeste Ønske. Og alt dette vil den udrette ved Midler og ved en Methode, der er kraftigere og mere maalbevidst end alt hidtil forsøgt. De Apostle af alle Lag i Lægmandsverdenen, som bliver sat hertil, skal nu skoles omhyggeligt, organiseres, ledes og støttes i deres Arbejde af erfarne Førere. Hvad en ny, stærk kirkelig Orden for 400 Aar siden skrev paa sin Fane: »Sand, katholsk Reformation af Hoved og Lemmer i Modsætning til en revolutionær antikirkelig Bevægelse«, det skal paa storstilet Vis i vore Dage blive en hel organiseret Lægmandsverdens Fællesejendom og Fællesopgave. Vi staar endnu ved Begyndelsen af denne i Sandhed katholske Bevægelse. Men alle Tegn tyder paa, at Udviklingen vil gaa rask for sig. Thi fjendtlige Strømningers Magt og Vælde tvinger til hurtig og bestemt Optræden fra vor Side. Kun en sluttet katholsk Enhedsfront kan møde den hærgende antikristne Bølges Anslag og rejse Modet til med Held at bryde den fjendtlige Front. Elter at der er erklæret »Katholsk Aktion«, er det lettere at samle de katholske Foreninger under ensartet, klar og fast Kommando end kort forinden. Og hvem ved, det kan komme saa vidt som til en stærk katholsk »Internationale«, der har sin praktiske Betydning ogsaa i den supranationale Kirke ved Siden af den høje Tanke om Christi mystiske Legeme og Enheden under Rom.

Et mærkværdigt vidt Udsyn aabenbarede sig i alle Dokumenter, der siden Pius XI's første Encyklika »Ubi

Arcano« af 23. December 1922 taler om den katholske Aktion. Og denne Aand aander ogsaa i alt, hvad der er offentliggjort af Afhandlinger og Kommentarer til de kirkelige Aktstykker, saaledes særlig i Fyrstbiskoppen af Breslau, Kardinal Bertrams af den bedste Hyrdekærlighed inspirerede, lærerige Værk: »I den katholske Aktions Aand og Tjeneste«. Der paatrænger sig ved Læsningen af disse og lignende Skrifter næsten den Formodning, om det, naar alt kommer til alt, ikke drejer sig om andet end om et stort, paa de videste Kredse beregnet, indstændigt Krav om praktisk Kristendom i det hele taget, en Art praktisk Fornyelse af Tro og Sæder i Modsætning til en stadig frækkere manifesteret hedensk Oplysning og maaske ogsaa med Henblik paa et stærkt æsthetiserende Livssyn i vore Dage. Det vilde kun være at forstaa Hælvten af den katholske Aktion. Den siger meget mere. Dens Betonning af Lægmandsapostolatet i Forbindelse med Christi Kongeheredømme er det virkelig nye, det ny livsvækkende, Programmet for et nyt, stort anlagt Virke i Guds Rige. Saa skarpt, saa frimodigt er det længe siden, at Lægmandsapostolatet blev forkyndt, efter at der dog, som Kardinal Faulhaber saa træffende bemærkede i sin Prædiken d. 12. Februar 1928, endnu for faa Aar siden højst blev tilstaaet et Lægmandsdiakonat. Det er ikke mere nok med den enkeltes personlige Stræben efter egen Fuldkommenhed. Enhver, det være sig gammel eller ung, Mand eller Kvinde, Lægmand eller studerende, skal vide, at han har et op-højet Apostolat, der blev givet ham i Vuggegave i Daaben og skænket ham ligefrem som et Kald i Konfirmationen. Altid skal en Katholik mindes sin dobbelte Udmærkelse: som Lem paa Christi levende Legeme og som Medlem af det kirkelige Hierarki. Altsaa er der givet os noget nyt og klart afstukket og dog vidunderligt vidtrækkende i den katholske Aktion. Dette maa ikke glemmes, naar den katholske Aktions Førere, især vore Overhyrder, Bisperne, i Ord og Skrift giver til Kende, hvad de forstaaer ved katholsk Aktion og ønsker gennemført i det praktiske Liv. Og saaledes vil enhver, der aabner Aktionens Program og anvender det paa de forhaandenværende forskellige Forhold, kunne spænde vidt og pløje dybt uden Fare for at fortabe sig i en Gentagelse af længe og velbekendte Sandheder og ikke at faa fat paa den nye Idé.

(Fortsættes.)

Engelske Forfatteres Konversion.

Den seksogtyveaarige Forfatter Evelyn Wagh, kendt gennem de to Bøger »Declinant Fall« og »Vile bodies«, er for nogle Dage siden bleven optaget i den katholske Kirke. E. Wagh, der trods sin Ungdom straks blev regnet blandt Englands bedste Romanforfattere, har en ældre Broder, der ogsaa skriver Romaner.

Vi omtaler ikke denne Konversion, fordi vi i og for sig anser den for betydeligere end de utallige andre Omvendelser, der de sidste Aar har fundet Sted i England, men paa Grund af de Bemærkninger, som »Daily Express« knytter til den. Dette Blad henviser til »de engelske Forfatteres« mærkværdige Tilbøjelighed til at konvertere. For knapt et Aar siden modtog Kaye-Smith og hans Hustru den h. Daab. Compton Mackenzie blev under Krigen Katholik og Digteren Alfred Noyes i Aaret 1927. Evan Morgan, en litterær Amatør (han arvede en Formue og er for rig til at gøre sit Skriveri til et Levebrød), blev 1919 optaget i Kirken, medens foruden Maurice Baring særlig G. K. Chesterton og Father Ronald Knox (Søn af en anglikansk Biskop) er berømte litterære Konvertiter. I en lille ledende Artikel omtaler Bladet, der paa det religiøse Gebet ikke repræsenterer noget bestemt Standpunkt, følgende:

»Igen er en engelsk Forfatter blevet optaget i den katolske Kirke. I dette Tilfælde er Forfatteren en ganske ung Mand, og hans Bøger forraader en næsten lidenskabelig Forkærlighed for det ultra-moderne. Til Trods derfor lader han sig, som saa mange Romanforfattere siden Krigen, optage i den Kirke, der ikke forandrer sig med Aarene.

Kommer det af, at Efterkrigstidens Romanforfattere søger et Sted, der er frit for deres egne Bøgers Atmosfære; thi deres Bøger handler jo næsten udelukkende om deres ejendommelige lille »Cocktail-Verden«? Eller kommer det maaske deraf, at vor Tids hurtigt skiftende Forhold vækker et Ønske om noget vedvarende, efter en Kirke, der vægrer sig ved at inklude sig blot den ringeste Smule paa et Kompromis. Hvorledes Svaret herpaa end vil lyde, disse Spørgsmaal er værd at tage under Overvejelse af hver Præst, der bærer Guds Uniform.«

Naar engelske Fritænkere, særlig de, der i deres Romaner tumler med Livets Problemer, kommer til Erkendelse af Guds Eksistens og videre til Nødvendigheden af Religion, saa er det ikke noget vidunderligt og ikke noget nyt. Men naar de gaar over til den i England talmæssig svagt repræsenterede katolske Kirke i Stedet for til den

anglikanske eller andre protestantiske Kirker, som deres Forfædre tilhørte, saa maner det uden Tvivl til Eflertanke. Det vidner om den engelske Reformations moralske Banerot.

En mærkelig Avis.

Jeg tror, jeg har fundet Verdens interessanteste Avis. Det er ikke »The Times«, der er saa stor, at man kan fyre op en hel Uge med den, eller »The Siam Observer«, der bringer fashionabelt nyt fra Tigrenes og Krokodillernes Familieliv. — Nej, den mest spændende Avis er vel nok den med det latinske Navn: Apostolatus Maris og den dobbelte Undertitel: Recht Door Zee — Down to the Sea.

Det er den katholske Sømandsmissions Blad. Og at læse i det er som at dreje rundt paa Radioen til alle mulige Stationer og høre alle Tungemaal klinge.

Først møder vi det elegante franske Tungemaal: *Ceux de la mer. Le baromètre s'est effondré ce soir. . .* Det er, saa vidt jeg forstaar, en Stemning, laant fra »La Croix«.

Derpaa slaar det tunge tyske Maal os i Møde: Im März des Jahres 1929 konnte der Bischof von Osnabrück verkünden . . . Det er Sorgen over Krigen og alt, hvad den slog i Stykker, ogsaa for Sømandsmissionen. Men op af Ruinerne gror nye store Foretagender, bl. a. takket være den energiske »Seemannspastor« Reinhold.

Vi »drejer om« til en ny Station, og en engelsk Stemme begynder at fortælle, at »arrangements are being made for« et specielt Nummer i Anledning af den store Sømandskongres i England, hvor Missionens Talsmænd mødtes fra Verdens fjerneste Afkroge. All right! Vi gaar videre.

Hvad er det for en sjov bred hyggelig Stemme? Den ruller saa gemytligt! »In de maand September heeft de Club van Scheeps en huisbezoekers 14 buitenlandsche schepen bezocht.« Javel, det drejer sig altsaa om Hollænderne, der aflægger Besøg i Skibene for at faa Forbindelse med de katholske Sømænd. Det er et herligt Sprog. En munter Blanding af Tysk, Jydsk og Engelsk!

Av, nu bliver det værre! Det er jo det rene, uforfalskede Cigarkassesprog! »Entre los elementos valiosisimos que integran el Apostolado del Mar se hallan los equipos visitantes. . .«

Man aner, det ogsaa drejer sig om Betydningen af Skibsbesøgenes uvurderlige Nytte for det farende Folk, der

har sit Hjem overalt og intet Steds, men takket være denne Institution kan møde Trosfæller og sin Frelser i Sakramentet overalt, hvor det kan faa Landlov.

Og naar man saa læser Listen over de Steder, hvor Søfolkene bydes velkommen, saa ser man, at der er spændt et Net ud over den ganske Jord fra Listens første By, som hedder Aalborg, til den sidste Plet, som hedder Zanzibar.

Denne forunderlige Avis er vel værd at læse — og støtte!

Holger K.-Hafstrøm.

Forholdene i Kina.

Mens Forholdene i Meksiko tilsyneladende er blevet taaleligere for Kirken, flyder der stadig Strømme af Blod i Asien — baade i det asiatiske Europa og ikke mindre i Kina, men som det altid gaar: hvor Martyrblodet udgydes over Jorden, bliver der rig Høst.

Trods Kristenforfølgelser og Røverbandernes frygtelige Hærgen vokser den hellige Kirke Dag for Dag i hint fjerne, ulykkelige Land.

Da Forholdene for tre Aar siden blev faretruende, forlod de protestantiske Missionærer Landet i saa stort Antal, at der af otte Tusind kun blev fem Hundrede tilbage — medens de katholske Missionærer holdt Stand trods Forfølgelser, Drab, Ødelæggelser af Skoler og Hospitaler.

Men Frugten deraf udeblev ikke.

I de tre Aar: 1927—30 er de katholske Missionsdistrikter vokset fra 66 til 96. Antallet af Præster fra 2,901 til 3,420, af Brødre fra 516 til 780 og af Søstre fra 3,418 til 3,968. Desuden er Antallet af Kirker og Kapeller vokset fra 11,560 til 12,262.

I hastig Vækst er — trods alt — ogsaa Antallet af indfødte Præster. Skønt to Biskopper blev myrdet i Fjor, er Antallet af indfødte Biskopper fordoblet, saaledes at der nu er tolv indfødte Biskopper over de 2,486,841 Katholiker.

I samme Grad stiger Antallet af Kirker, Skoler og Hospitaler. Det kan tilføjes, at det katholske Universitet i Peking tæller 106 katholske og 239 ikke-katholske studerende, medens Universitetet i Shanghai frekventeres af 100 katholske og 383 ikke-katholske Studenter.

Disse Tal taler deres eget alvorlige og dog opmuntrende Sprog og siger mere end mange Ord om de foragtede »papistiske Missionærer«.

H. K.-K.

Julekærten 1930. Pris 1,25. Bogforlaget Dania, Vestervoldgade 115 København V.

Vi skal denne Gang nøjes med at gøre opmærksom paa det katholske Julehefte »Julekærten«, som lige er udkommet. Omslaget er prydet med en Gengivelse af M. Schiestl: Julenat. Derimod adskiller det sig fra de foregaaende »Julekærter« derved, at det i Aar er forsynet med et farvelagt Kunstbilag: Rogier van der Weiden: Tilbedelse. I Aar vil man igen finde Johannes Jørgensens Navn iblandt Medarbejderne. Desuden: Forfatterinderne Rose Bruhn og Lisa Mikaely, Forfatterne Pastor Peter Schindler, P. H. Perch, H. K.-Hafstrøm, og mange andre. Birgitte West har tegnet et smukt Madonnabillede fra en vestjydsk Kirke. Tegnerne Erik Andersen og Anker Kierulff har ogsaa medvirket. En fuldstændig Indholdsfortegnelse findes andet Steds i Bladet.

Ernst Drouven, S. J.: Nur eine Knabenseele. (Herder.)

Den polske Jesuit har haft Mod til at skrive et Brudstykke af en Drengs Biografi — en Bog, der handler om lønlig Synd og Sjælekval. Det er gjort fint og værdigt, myndigt og klogt, og Bogen er beregnet for Drengene selv. Den kan uden Tvivl gøre den allerstørste Nytte, naar den gives med Takt.

Til Forskel fra megen anden gejstlig Litteratur paa dette Punkt er den aaben og klar og ligefrem og fri for enhver pseudo-litterær Camouflage; Sproget er lysende og gennemsigtigt og Formen kultiveret. En ypperlig Bog til Skole- og Kongregationsbibliotheker. Men hvorfor har den faaet et Omslag saa sentimentalt som »Sonny boy« — for ikke at sige noget værre? P. S.

Heribert Holzapfel, O. M., Katholisch und Protestantisch. (Herder, VI + 196 S. 3,40 Mk).

Det synes, at den konfessionelle Polemik er ved at komme ind i smulte Vande; den antager mer og mere Former, Religionen kan kendes ved. Ogsaa vi har i denne Sag et Confitoor at sige — og jeg tror, Absolutionen opnaas ved Skrifter som denne Bog, der er saare fjern fra Fortidens »klipp und klar« og »A. B. C. des Glaubens« med deres Overlegenhed, Bitterhed, Selvfølgelighed og Besser-

wissen. Det er en Fredens Bog, der lægger Hovedvægten, hvor den skal lægges: paa Læren om Troens Kilder og Norm, Retfærdiggørelseslæren og Sakramenterne — og som blot giver Aflad, Vievand og Skærsild, hvad der tilkommer disse rent populære Divergenser. Han slutter med et praktisk »Anhang«, hvor Kirkens og Protestantismens Lære opstilles mod hinanden, systematisk og Punkt for Punkt.

Bogen begrænser sig til at tale til hine, der tror paa Christi Guddom, altsaa er den ikke anvendelig overfor »moderne« Protestanter.

P. S.

Rudolf Faltingen: Pastoralchemie (Herder, VIII + 192 S.).

Forfatteren har i denne Bog for Præster haft den originale Idé at ville skabe en ny Videnskab, et Sidestykke til Pastoral-Medicin og Pastoral-Rhetorik etc. Som saadan maa vi afvise Forsøget — men som systematisk Findested for en ellers i mange forskellige spredte og vanskeligt tilgængelige Skrifter indeholdte Regler og Forskrifter er Bogen ypperlig, ja uundværlig, tysk nøjagtig og strengt systematisk. Kapitlerne omfatter alt de specie panis, vini; de materia unctionis; det liturgiske Vand; liturgiske Metaller, liturgiske Textilier og liturgiske Belysningsmidler (samt Røgelse).

Nøjagtighed og Fuldstændighed er drevet til saadanne Højder, at Gedigenheds-Stemplerne paa Sølv og Guld fra flere Lande er afbildede, og Vandets kemiske Sammensætning er analyseret . . . Hele Fremstillingen er belagt med Henvisninger til autentiske Dekreter.

Bogen sparer Enten megen Søgen i andre Bøger, men den grundlægger ikke en ny Videnskab.

P. S.

Vilh. Grönbech: Kampen om Mennesket. (Jespersen & Pio. 249. S.)

Professoren i Religionshistorie ved vort Universitet har samlet en Række Afhandlinger, han i Aarenes Løb har skrevet i Dagblade og Tidsskrifter. Der er Ting af forbigaaende Interesse som Betragtninger over Kvinde- og Arbejdersagen, Filosofikum og lignende Fænomener; men saa er der til Gengæld lodige Ting af varigt Værd i stort Maal: Om Læsning, Primitiv Religion, Vilh. Thomsen, Irlands Sjæl . . . og vigtigst af alt: et Genoptryk, men i ny og ændret Skikkelse af Studien »Religionsskiftet i Norden«, der fra et Smaaskrift er blevet et Grundskrift. Prof. Grönbech besidder en saa omfattende og saa dybtgaaende Viden, at han egentlig kunde besørges flere Professorater paa een Gang, samtidig med at han har denne dybt humanistiske Ophøjethed, der ikke sætter sig til Doms, men prøver at elske og forstaa, før han fremstiller. Disse Egenskaber gør Bogen værdifuld for den, for hvem Kultur ikke har Grænser.

P. S.

Nogle Erindringer om Pastor Ortved.

Vi har fra Dr. phil. Johannes Lehmann modtaget følgende:

Nu Pastor Edvard Ortved er død, ved jeg, at han altid for min Erindring vil staa som en meget levende Mand. Det var, som om Alderen slet ikke evnede at gøre sin Ret gældende. Blev det fine, tænksomme Ansigt furet og den smukke Haand senet, var hans Aand dog lige frisk og modtagelig. Mangesidig og kundskabsrig havde han en Fornemmelse af, at han ikke kunde lære nok. Derfor hans eminente Flid, der tog til med Aarene, der gik; da han mærkede, at Dagene løjede af, spændte han al sin Forskerkraft for den videnskabelige Vogn, han vilde drage — og han naaede det Maal, det store Maal, han havde sat sig.

Morsomt var det at samtale med ham, naar han kom fra Det kgl. Bibliothek, hvor han med Ildhu studerede alt, hvad han kunde finde frem til Belysning af Cistercieordenen og dens Klostre i Norden. Man mærkede, hvor hans Hjerne, der var i god Tænkertræning, arbejdede med det omfattende og vanskelige Stof. Nogle vilde vel være blevet træde og tørre af dette endeløse Arkivarbejde med dets Tusinder af Hindringer. Helt anderledes med ham. Stoffet blev spillevende, og han fik Tiden, Landet, Omgivelserne spændt sammen i en kulturhistorisk Ramme, og han mestrede sin Tanke og Viden med en Overlegenhed, der vil erindres længe af dem, der har kendt ham. Uden at han i det Ydre lagde Vægt derpaa — derfor brød han sig ikke om den Doktorgrad, som Kr. Erslev talte med ham om — var han en Lærd Mand; han forstod sin egen Uformuenhed og bøjede sig med værdig Ydmyghed for Erkendelsen af den videnskabelige Sandhed.

De senere Aar var han saa godt som udelukkende Forskeren; kun nu og da talte han, naar en Kollega havde Forfald; — men den, der har set ham som Præst, vil ikke glemme det. Hans Hjerte var stort og varmt, det slog for alle, der havde det ondt. Storslaet var han, naar han færdedes i Marken mellem polske Roearbejdere — som han talte Polsk med — og smuk var han, naar han kom paa de Børnehjem, han havde stiftet.

Orehoved elskede han forstaaeligt nok. Vandet med de mange Sejlere, de skønne Skove og de store Vidder friskede ham. Og dertil kom, at det ligger paa Vejen mod Syd, mod Berlin, München, Rom, ja, hele den store Verden. Ofte har jeg mødt ham ved Færgen, hvor han kom for at faa sig en Passiar, for at fornemme et Pust derudefra. Han vilde følge med i alt og holdt af at kende Tingene ikke

blot gennem Læsning, men ogsaa gennem Samtale. Med levende Humør gav han sit Besyv med, og det var derfor heller ikke underligt, at alle, der kendte ham, flokkedes om denne kloge, muntre og fine Mand, der dog ogsaa kendte Livets Alvor og havde lært deraf.

Mange vil mindes ham; han var en Type, langt fra det Almindeliges kedelige Alfærvej.

Johannes Lehmann.

Opraab til Danmarks Katholiker.

Som man vil have set af Dagspressen, har Regeringen forelagt Rigsdagen en ny Lov om Ligbrænding. Medens det hidtil har været saaledes her i Landet, at Ligbrænding kun kunde finde Sted, naar den afdøde havde afgivet en udtrykkelig Viljeserklæring herom, gik det nye Lovforslag i sin oprindelige Form ud paa, at ogsaa de efterlevende kunde træffe Bestemmelse om Bisættelse fra Krematoriet, naar der ikke forelaa nogen udtrykkelig Tilkendegivelse om det modsatte fra den afdødes Side. Det var altsaa et fuldkomment Brud paa de hidtil gældende Principper, og det vilde kunne have til Følge, at en Katholik, hvis paarørende ikke tilhørte Kirken, kunde blive udsat for at blive brændt efter sin Død, til Trods for, at dette vilde stride mod Kirkens Opfattelse af, hvad der maa anses for en sømmelig kristen Bisættelsesmaade.

Lovforslaget blev først forelagt i Landstinget, men det viste sig snart, at der her ikke var Flertal for en saa radikal Ændring af de hidtil gældende Principper, og i Udvalget enedes man derfor om en Ordning, hvorved det ogsaa i Fremtiden skulde afhænge af den afdødes Vilje, hvorvidt Ligbrænding kunde finde Sted eller ej. Ganske vist blev der givet nogle Lettelser i de hidtil gældende Regler, bl. a. vil en mundtlig Tilkendegivelse, afgivet i Overværelse af to Vidner, være tilstrækkelig, men tillige indsattes en Bestemmelse om, at en tidligere truffen Bestemmelse om Ligbrænding vil kunne omstødes ogsaa efter den paagældendes Død, saafremt en af hans paarørende fremsætter Paastand om, at der foreligger Grund til at antage, at den afdøde inden sin Død har ændret sin Beslutning, men ikke har haft Lejlighed til at give dette til Kende. I saa Fald skal Sagen forelægges Politimesteren, og denne skal saa træffe Afgørelsen. Det er let at se, at en saadan Bestemmelse er i Katholikernes Favør, idet det meget vel kan tænkes, at en Mand i sine unge Dage har

afgivet en Erklæring om at blive brændt efter sin Død og derpaa i en senere Alder bliver Katholik, men glemmer at faa den tidligere Erklæring annulleret. Her vil da hans efterladte kunde rejse Indsigelse og faa Politimesterens Samtykke til at lade Begravelsen foregaa paa normal Maade. Der maa dog rettes den lille Anke mod Bestemmelsen, at det kun er de nærmeste paarørende, der kan rejse Indsigelsen; der burde ogsaa indrømmes afdødes Sognepræst samme Ret, da det jo dog er muligt, at der ingen paarørende findes, som er interesserede i at paatale Forholdet. Man maa jo nemlig stadig holde sig for Øje, at Ligbrændingens Billighed i Modsætning til den kristne Begravelse er en slem Fristelse for Arvingerne, navnlig naar de ikke tilhører Kirken, til at se bort fra, hvad der maatte stemme med afdødes Ønsker.

I sin ovennævnte Form vil Forslaget imidlertid blive vedtaget i Landstinget inden Jul og gaar derefter til Folketinget, som formentlig tager det under Behandling i Begyndelsen af det nye Aar. Imidlertid har nogle Katholiker her i Byen haft en Samtale om Sagen med Landstingsudvalgets Formand, Retspræsident Rytter, der viste sig overordentlig forstaaende og velvillig overfor det katholske Standpunkt. Og paa given Foranledning udtalte Hr. Rytter, at han vilde anse det for særdeles gavnligt, om Katholikerne vilde fremkomme med en Adresse til Folketingsudvalget for derigennem at støtte Lovforslagets nuværende Form og forhindre, at den i Folketinget føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse.

Der vil derfor i disse Dage fra Bispegaarden blive udsendt Skemaer til samtlige Sognepræster i Landet for at samle Underskrifter til en saadan Adresse. Adressens Ordlyd meddeles nedenfor. Det er en Æressag for Danmarks Katholiker, at der fremskaffes saa mange Underskrifter som muligt. Vi kan ikke nøjes med nogle faa Hundrede Underskrifter, vi maa absolut have flere Tusinde Underskrifter. Derfor maa ingen undslaa sig. I den kommende Juleuge vil der være en nem og gunstig Lejlighed til at samle Underskrifter paa Adressen. Men det er et Arbejde, som ikke kan overkommes af Sognepræsterne alene. Her maa Spejdere, unge Mennesker og andre, som er i Besiddelse af Virketrang og Offervilje lægge sig i Selen. Ved Kirkedørene i Fstedagene og ved Menighedernes og Skolernes Julesammenkomster vil det jo ikke være saa vanskeligt at samle Underskrifter. Det kunde maaske ogsaa tænkes, at der blandt Skoleungdommen fandtes en Del raske Drengene og Piger, som i Juleferien havde saa megen Tid tilovers, at de kunde gaa rundt i Husene og samle Underskrifter. Det er ligegyldigt, om Underskriften udføres

med Blæk eller Blækblyant, bare der staa saa mange som muligt. Og de voksne Familienmedlemmer maa underskrive hver for sig. Vi kan ikke nøjes med et »Hr. Pedersen og Familie«.

Adressens Ordlyd:

I Anledning af den Rigsdagen forelagte Lov om Ligbrænding ønsker undertegnede Medlemmer af den romersk-katholske Kirke i Danmark at udtale følgende:

Da Ligbrænding strider imod den katholske Kirkes Anskuelse, maa vi anse det for en svær Krænkelser af Samvittighedsfriheden, saafremt en Katholik kunde blive udsat for efter sin Død at blive brændt imod sin Vilje, og vi tillader os derfor at udtale vor Tilslutning til det af Landstinget indtagne Standpunkt, at det er den afdødes Ønske og ikke de efterlevendes, der maa være det principielt afgørende i saa Henseende. Og i den Forbindelse tillader vi os at anmode om, at det i de Tilfælde, hvor Lovforslaget i sin nuværende Affattelse forudsætter, at de paarørende rejser Indsigelse, og henviser saadanne Tvivlsspørgsmaal til Politimesterens Afgørelse, maa blive fastslaaet, at den Omstændighed at tilhøre et Religionsfund, der forkaster Ligbrænding, maa være tilstrækkelig til at forhindre, at en saadan finder Sted, medmindre der foreligger en utvivlsom Erklæring fra den afdøde, afgivet paa et Tidspunkt, hvor han tilhørte vedkommende Religionsfund. Ligeledes vil vi anse det for hensigtsmæssigt, om den Ret til Paakaldelse af Politimesterens Afgørelse, der gives den afdødes paarørende, ogsaa blev indrømmet den af Staten anerkendte Præst i det Omraade, hvor afdøde har haft sit Hjemsted.

Julekrybber.

Julekrybben er ved at blive populær. Fra Kirkerne, hvor den længe har øvet sin Tiltrækning paa unge og gamle, har den fundet Vej til katholske Hjem; ja, selv Protestanter begynder at holde af den.

Hvert katholsk Hjem bør have sin Julekrybbe. Juletræet er smukt, baade i sig selv og som Symbol. Men det er alligevel en Kende for neutralt. Det blænder ved sin Glans og Pragt, ligemeget om der i Toppen er anbragt en Engel med Gloria-Baandet, eller om der blot sidder en »Weihnachtsmann«. Juletræet faar først sit fulde kristne Præg ved de Ord og de Sange, der lyder under det, og

fremfor alt ved Krybben, det er stillet op ved dets Fod. Da først er det et rigtigt »Juletræ« — »Christbaum«.

Man kan købe færdige Krybber — skønne og dyre, og billige, hvis kunstneriske Værdi jeg skal lade upaataalt. Men man kan ogsaa — og det er det rigtigste — selv bygge sin Julekrybbe. Kan der tænkes en mere passende Adventsbeskæftigelse i Fritiden og paa de lange mørke Aftener, en smukkere Forberedelse til Julen for Børnene, end at bygge en Krybbe de sidste Uger før Julen. Hent Mos og Bark og krogede Grene fra Skoven, Sand og smukke Sten fra Stranden, dyp Indpakningspapir i Limvand og læg det over et Stel af Tremmer, foret med sammenkrøllede Aviser, drys lidt Aske, Sand og Julesne paa; et Par Farveklatter og noget Mos vil ogsaa gøre Virkning — det bliver en dejlig Julegrotte, der ikke koster noget. Det eneste du behøver at købe er Figurerne. Selv i protestantiske Boglader kan man købe dem — af Papir (noget forfærdeligt Stads!) De rigtige »Krybbeforretninger« er vore katholske Bogsalg. Gaa blot selv hen og se paa disse katholske Juleudstillinger. Og har du ikke Raad til at købe Figurer, der kan være dyre, saa køb et Ark Udklipningsfigurer; de er smukke og ligner paa Afstand rigtige Figurer. Desuden — du behøver ikke at købe alle Figurer paa een Gang. Begynd med Jesusbarnet, maaske næste Aar Maria og Josef, saa Oksen og Æslet o. s. v. — blot Figurerne passer til hinanden! — da vil din Krybbe vokse for hvert Aar og din Jul blive rigere paa Glæde og Fromhed.

A. Menzinger S. J.

Tilbedelsesklostret Jagtvejen.

Det gaar strygende med Salget af Søstrenes Billedkort. Provisionsierne er de flinkeste Aftagere, de kommer af sig selv med større Bestillinger, og flere har gentaget deres Bestillinger, ja en enkelt har endog indsendt større Ordre 5 Gange. I Horsens har unge Mænd lovet at ville spille Komædie til Fastelavn til Fordel for Søstrene. Jo, der er mange, som gerne vil komme Søstrene til Hjælp i denne deres svære Tid. Lad os blot faa flere af den Slags gode Apostle. Af 10,000 Kort mangler vi endnu at faa afsat ca. 4000, og vi vil derfor være taknemlige, om der maatte findes en Del ivrige Katholiker, især i København, som vil hjælpe os med inden Jul at faa en Del af disse Kort afsat til Slægtninge, Venner og bekendte. Hvor mange er der

ikke, hvem Gud har skænket Rigdom; Velstand og Velvære, og som er fritaget for økonomiske Sorger? Til alle disse retter vi vor bønkelige Opfordring om at lukke Hjerterne op for Søstrene og betænke dem med en Pengegave her i Julen. En saadan Pengegave kan direkte sendes til Priorinden for den evige Tilbedelsesorden, St. Kjeldsgade 3 (Jagtvejen 183), København, Str. Kortene kan fremdeles bestilles hos undertegnede Komitémedlemmer.

København, den 8. Decbr. 1930.

Frk. Birgitta West,
Kunstmalerinde,
Ellevadsvej 20,
Charlottenlund,
Tlf. Ordруп 2417.

Frk. Anna Knudsen,
St. Aungars Boghandel,
Vodroffsvej 2,
København V,
Tlf. Vester 9773.

Kontorchef R. Sinding,
Valbygaardsvej 56,
København, Valby,
Tlf. 13298.

Frk. Susanne Saabye,
Orgelspillerinde,
Østerbrogade 110
København Ø,
Tlf. Øbro 56 y

Gross. H. Nyström,
Tordenskjoldsgade 23,
København K,
Tlf. Byen 116.

Prokurist Aage Høyer,
Koldinggade 23,
København Ø,
Tlf. 11722.

Fra Hovedstad og Provins

Pastor Ortveds Begravelse.

Pastor Ortved havde udtrykkelig ønsket, at hans Begravelse skulde foregaa i al Stilhed. I St. Annæ Kirke blev Rekviemmessen læst af Pastor Fr. Jaworski. Til Stede var, foruden Hans Højærværdighed Biskoppen, Provikaren og en hel Del Præster. Efter Messen meddelte Pastor Jaworski, at det var den afdødes Vilje, at der ikke blev holdt nogen Mindetale over ham. Det havde blot været ham om at gøre, at man vilde bede rigtig meget for hans Sjæl.

Biskoppen foretog Absolutionen ved Baaren, og en Række Præster bar Kisten ud af Kirken.

Den gamle Præst blev stedet til Hvile paa katolsk Vestre Kirkegaard, under det store Krucifiks, hvor allerede adskillige gejstlige hviler. *R. I. P.*

Arbejdet for den mandlige Ungdom i København.

Ved et Møde i St. Knudssalen Fredag d. 5. Dec. drøftedes Mulighederne for at forny Arbejdet for den køben-

havnske Ungdom; det drejede sig specielt om den mandlige Ungdom. Pater Nøsen havde indbudt »alle virkelystne og interesserede«, og det var en hel anselig Skare, som havde fulgt Indbydelsen.

Ingeniør G. Wissum ledede Forhandlingerne, Lærer Kiærulff indledede, og mange af Deltagerne tog Ordet.

Diskussionen drejede sig ikke om de bestaaende Ungdomsorganisationer, men om Muligheden af at faa Forbindelse med de unge, der staar udenfor disse Organisationer og ikke paa anden Maade har Kontakt med Kirken.

Læge Askeby mente, at den eneste nyttige Fremgangsmaade var, ved Hjælp af de bestaaende Kartotheker at aflægge Besøg i Hjemmene. Her var Brug for et virksomt Lægmandsapostolat.

Det blev ogsaa foreslaaet, at man fra Tid til anden foranstaltede Sammenkomster — af festlig og dog lodig Karakter — til hvilke disse unge blev indbudt. Hvor vanskelig end Opgaven var, turde man paa ingen Maade forsumme et saadant Arbejde.

Forsamlingen vedtog at henstille til Danmarks katolske Ungdomsforbunds Bestyrelse, at den søgte at virkeliggøre de fremsatte Ønsker ved Samarbejde med Sognene og Kongregationen i Stenosgade.

Spørgsmaalet om at skaffe Ungdomslokaler til Veje blev ogsaa berørt. Modist Borch-Johansen tilbød at stille sin Lejlighed til Disposition for en Kreds af unge. Fra anden Side blev det imidlertid fremhævet, at Ungdomslokalerne burde findes i Kirkernes umiddelbare Nærhed.

Academicum Catholicum.

Torsdag d. 4. Dec. indledede Hr. cand. mag. Niels Hansen i A. C. en Diskussion om Retningslinier og Principper for den katolske Presse. Ugebladets gamle Redaktør forkastede enhver Tanke om et katolsk Dagblad, anbefalede Sammenslutning af Ugeblad og Ungdomsblad og var glad for, at Bladene, som udsendes uden biskoppelig Godkendelse af hvert Ord, derved kan give Plads for friere Meningsudveksling. Han fraraadede, at Bladene beskæftigede sig med saadant katolsk Stof, som nødvendigvis maa virke fremmed og slødende paa selv de velvilligste Udenforstaaende, da disse læser vore Blade, tilraadede at gribe Aktualiteten og anbefalede Bladenes Medarbejdere at finde den Form, der gjorde ethvert Emne, selv det vanskeligste, tilgængeligt for et stort Publikum, saaledes som St. Thomas har givet Eksemplet paa, at det kan gøres.

Den efterfølgende Diskussion var af mindre Interesse, da den straks fortabte sig i Sprogrensningens Petitesser og

personlige Forurettelser. Hr. Ingeniør Wissums Anbefaling af virksom Støtte til Ansgariusforeningen var Forhandlingens mest positive Indhold.

Højskolen.

Det var en sand æsthetisk Nydelse og aandelig Berigelse, Pastor P. Schindler bød de mange, der i Tirsdags trods den allerede begyndte Juleforberedelse havde indfundet sig ved Højskolemødet for at høre Foredraget om »Døden paa Vers«. Taleren indledede med St. Paulus's bekendte Ord om dem, der ikke har Viden, og dem, der ikke har Haab. Som Illustration hertil citeredes af danske Digtere J. P. Jacobsen, Johs. V. Jensen og V. Stuckenbergs, der selv i deres Vantro ikke helt kan frigøre sig for den kristne Tone. Andre nægter ganske vist ikke Livet efter Døden, men søger i deres Poesi ved ydre Staffage at dække over Dødens Gru og Alvor; den Slags Vers har endog vundet Indpas i den danske Salmebog (»Lær mig, o Skov, at visne . . .«). Helt kristne Toner klinger i Ewalds »Udrust dig, Helt fra Golgatha« og i Grundtvigs Døds-salmer. Men højest naar den kristne Døds-poesi i Middelalderens uforlignelige »Dies irae«, som blev smukt oplæst i Johs. Jørgensens danske Oversættelse. Naar dertil føjes Rekviemsmessens Præfation og navnlig ogsaa de liturgiske Bønner ved Sjælens Bortgang fra Jorden, indser man let, hvorfor de Kristne lige over for Døden ikke behøver »at sørge som de øvrige, der intet Haab har«. — Foredraget gav sikkert mangen en Stødet til yderligere at fordybe sig i Kirkens skønne Liturgi, der som ingen anden ved Raad dér, hvor Verdens vise forstummer.

Kollekten til Elisabethforeningen

Søndag den 23. November indbragte følgende Beløb:

St. Ansgars Kirke	Kr. 250,88
Jesu Hjertes Kirke	» 100,00
Immaculatakirken	» 12,30
St. Knuds Kapel	» 4,00
Tilbedelseskirken	» 20,00
Rosenkranskirken	» 100,00
Biskoppens Kapel i Valby	» 10,00
St. Annæ Kirke	» 40,00
Sakramentskirken	» 100,00
St. Josefs Kirke	» 62,03
St. Andreas Kirke	» 136,19

Ialt Kr. 835,40

Alle Bidragydere takkes herved hjerteligst.

København, d. 6. Decbr. 1930.
St. Nikolaus Fest.

P. B. V.
Pastor v. Kettenburg.

Den nye Kirke i Aakirkeby.

De har dog vel ikke glemt at sende en lille Julegave til den nye Kirke paa Klippeøen? Pastor Zoetmulder, Aakirkeby, tager med inderlig Tak imod enhver Gave.

Glædelig og velsignet Julefest ønskes alle Trosfæller af
den bornholmske Menighed.

Julevelgørenhed og Velgørenhedssvindel.

Af Politifuldmægtig *Højris*, Esbjerg.

I Tiden før Jul kaldes der fra mange Sider paa en Pengepung. I det følgende vil jeg kort gøre Rede for, hvorfor vi efter min Mening ikke bør støtte andre velgørende Virksomheder end dem, som vi virkelig kender, først og fremmest dem, som udgaar fra vor hellige Kirke.

• For det første har vi ikke Raad til at klatte Pengene bort til alle mulige ukontrollerede Indsamlinger, som i bedste Fald tjener Formaal, der for os maa og skal komme i anden Række, saalænge Kirkens egne Institutioner lider Nød.

Dernæst er der hvert Aar ved denne Tid smarte Personer paa Færde, som samler ind, tilsyneladende til velgørende Formaal, men i Virkeligheden til sig selv. Den samme Historie gentager sig Aar efter Aar, Jul efter Jul. I Esbjerg startedes nylig et Spisehus for Hjemløse. Til Fordel for dette arrangeredes et Andespil, som Byens Handlende forsynede med Gevinster paa Kredit. Efter Andespillet skete der det, at Lederen drak de tiloversblevne Penge op. De handlende gik til Politiet, som anholdt Manden, der viste sig at være straffet 5 Gange for Tyveri og Bedrageri. Yderligere blev der udgivet et Hjemløseblad, hvis hele Overskud efter Bekendtgørelse i Dagbladene skulde tilfalde Spisehuset. Det var trykt i 10 000 Eksemplarer, det fik Støtte af kendte Mænd, det hele saa saa smukt ud, indtil det under Sagen oplystes, at der af de 25 Øre, som Bladet kostede, kun tilfaldt Spisehuset 1½ Øre. Lignende utrolige og dog sandfærdige Beretninger vil sikkert kunne fremskaffes fra alle Egne af Landet.

Ligesom den kristne Juleglæde er noget ganske andet og mere end hjemlig Hygge, Juletræ og Gave samt glade Ansigter omkring sig, saaledes er den kristne Næstekærlighed, der virkelig hjælper, hvor den ved, der bør hjælpes, og vel at mærke gør det for Hjælpens Skyld, væsensforskellig fra Sentimentaliteten, der kun giver for bagefter at kunne føle sig varm om Hjertet.

Lad derfor ikke denne stærkt egoistisk prægede Sentimentalitet føre os bag Lyset, lad os spare vore Penge til de Formaal, der kalder paa os, for at kunne yde saa meget vigtigere der.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 15. December bortfalder Klubaftenen.

Torsdag d. 8. Januar Nytaarsfest. Andagt i St. Knuds Kapel Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Foredrag i St. Michaels Klub af Baronesse Rosenørn Lehn. Indbudte Gæster fra Sverige er Monsignore Assarsson, Klubbens Æresmedlem Grevinde Sparre. og svenske Trossfæller fra Skaane.

De Medlemmer, der endnu ikke har indtegnet sig til Festen, bedes henvende sig til Klubbens Formand, Frk. Anker, Stenosg. 2, Telf. Vester 7769.

Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling

afholdes Søndag den 14. Decbr. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Forsamlingsalen, Nørrebrogade 27, Skolebygningen 1. Sal, Opgang lige for Porten. Aktive og passive Medlemmer samt alle som har Interesse for Foreningens Virksomhed indbydes til Mødet.

St. Andreas Gilde (Ordrup)**Julefest**

for Menighedens Børn og Voksne afholdes Mandag d. 29. Decbr. Kl. 6 i Charlottenlund Palmehave.

Børnene danser om Juletræet, trakteres med Chokolade og Godter. — Tombola, Underholdning etc.

Festen for Børnene slutter Kl. 9. Derefter Fest for de Voksne.

Billetter: Menighedens Børn og Voksne Kr. 1.00

Besøgende Børn og Voksne Kr. 1.50

faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, den franske Skole samt hos Undertegnede, hvor Gaver til Festen modtages med Tak.

Frk. J. West,	Fru Holler,	Fru Nielsen,
Resedavej 24	Enighedsvej 2 ²	Kirsten Pilsvej 3 ²
Tlf. Gent. 914.	Tlf. O. 986.	Tlf. O. 2844.

Fru Werner,
Kildegaardsvej 24
Tlf. Gent. 1166.

Fru Wulff,
Bramsvej 11
Tlf. O. 1266.

Baronesse Rosenkrans-Charistus, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1931.

Ansøgning, indeholdende bl. a. fulde Navn Stilling. Bopæl og Alder, skal m. H. t. Trang. Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Det bemærkes, at Legatportionerne ikke tildeles for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Ansøgninger, indsendt efter dette Tidspunkt, tages ikke i Betragtning.

Ansøgning indsendes til: Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Bundtmagerarbejde udføres saavel ude som hjemme, godt og billigt af Fru *Elise Grøndahl*, f. Lantow, Dannebrogsgade 46 E, St.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbvdes:

Plads søges:

en Kokkepige naa en stor Gaard;
en ung Pige i Huset til 1. Januar;
en ung Pige i 20 Aars Alderen til Jylland; en ung Pige med Kendskab til Madlavning og vant til stort Hus; en Formiddags-Pige eller Kone.

af en dygtig Dame ved Hjemmearbejde som Skrivning. Syning o. l.; en velanbef. Vaskehøne. ogsaa Opvartning; en Husholderske.
Arbejdsgivere, se iøvrigt forrige Nummer.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Julekærten 1930,

det katholske Julehæfte, er udkommelt.

Indhold:

K. Kjelstrup: Nu er det Jul, Digt. Cay Benzon: Os er en Frelser født. Knud Ballin: Mit Besøg i Julestaden. Tove Frydenlund: Rigtig Jul. Olav Jan Ballin: Klosterjul. Rose Bruhn: Stanislawa. Franz Reinhard: Domine ut videam, Digt, oversat af Johs. Jørgensen. P. H. Perch: Vor Frue af Henne. Peter Schindler: Korsel — En Legende. Holger K.-Hafstrøm: Tvillingerne. Lisa Mikaely: Amelystkorsel. Holger K.-Hafstrøm: Frk. Fagerberg igen.

Omlagsbilledet er en Gengivelse af M. Schiestl: Julenat. Kunstbilag: Rogier van der Weyden: Tilbedelse. Tegningerne er udført af Birgitte West, Erik Andersen og Anker Kjerulff.

Pris Kr. 1,25.

Bogforlaget »Dania«, Vestervoldgade 115.

En katolsk Bog er den bedste Julegave.

Niels Hansen: Vore Helgener (illustr.)	Kr. 1,00
Poul Helgesen: De danske Biskoppers Gensvar	» 1,00
Johan Johnsen: Katholske Præstetyper	» 0,50
F. F. Maurer: A. B. C. for Voksne	» 0,75
» Joachim Rønnow	» 0,50
Kardinal Newmans Søndagsbog	» 0,75
Pave Pius XI: Encyklika om Kirkens Enhed	» 0,25
Peter Schindler: Østerlands Kirker	» 0,60
» : Den apostoliske Succession	» 0,35
» : Jomfru Maria	» 1,25
» : Den hellige Benedikt af Nurcias Munke-Regel	» 5,50

»Indbrudstyven og andre Fortællinger« (katholsk

Børnebog) Indb. Kr. 2,00

Heltet » 1,50

Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden. » 0,40

Erikke Rosenørn-Lehn: Glentholm. Kr. 4,50

» : Min Vandrebog » 3,00

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkenes Sogn. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. M. Hoffmann, Frk. A. May, Frkn. Ronge,
H. C. Ørstedsv. 48 A². Münstersvej 7 B. Lykesholmsallé 14 C St.
Fru Em. Siegler, Fru El. Siegler,
Kingsgade 17 Mezz. Kingsgade 17².

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Andreaskirkenes Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Præsterne saavel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhimmel,
Frederiksborggade 54².

Fru H. Günther.

Bangertsgade 11.

Frk. F. Stratbocker,
Jægersborgallé 19 Charl.

Frk. C. Tetzlaff.

Paludan Müllersvej 5.

Kirkelig Kalender.

14. Dec. 3. Sønd. i Adv. - Marias ubesmittede Undfangelse.	21. Dec. 4. Søndag i Advent.
15. — M. Oktav af Marias ubesm. Undfangelse.	22. — M. Thomas, Apostel.
16. — Ti. Eusebius.	23. — Ti. Ferialdag.
17. — O. <i>Tamperdag</i> .	24. — O. Vigilie.
18. — To. Ferialdag.	25. — To. Jesu Fødsel .
19. — F. <i>Tamperdag</i> .	26. — F. Stephan, det første Blodvidne.
20. — L. <i>Tamperdag</i> . — Vigilie.	27. — L. Johannes, Apostel og Evangelist.

Ugens Messebønner.

14. Dec. S. Marias ubesmittede Undfangelse (776—606); 2. Søndagen (10—52). Slutningsevangelium: Søndagens (11—53).
15. — M. Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse (776—606); 2. Ferialdagen (10—52).
16. — Ti. Eusebius ([8]—[9]); 2. Ferialdagen (10—52), 3. Gudsmoder ([83]—[87]).
17. — O. *Tamperdag* (13—55); 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).
18. — T. Ferialdag (9—52); 2. og 3. som Onsdag.
19. — F. *Tamperdag* (15—57); 2. og 3. som Onsdag.
20. — L. *Tamperdag* (17—58); 2. Vigilie til Thomas's Fest ([2]—[2]), 3. Gudsmoder ([83]—[87]). Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]). — Der kan ogsaa læses Vigiliens Messe ([1]—[1]); 2. *Tamperdagen* (17—58), 3. Gudsmoder ([83]—[87]), Slutningsevangelium: *Tamperdagens* (28—65).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Anden Juledag. Det apostoliske Vikariat meddeler, at *Abstinenspligten* bortfalder paa 2. Juledag.

Elisabethforeningen lader læse en Sjølemesse Lørdag d. 13. December Kl. 8¹/₄ i St. Ansgars Kirke for sit mangeaarige Medlem, sin store Velgørerinde, afdøde Kammerherreinde Thyra Scavenius, f. Castonier.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag 14. December (Titularfest) Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Adgangskort til Julenatsmessen i *Jesu Hjerte Kirke* kan faas ved Henvendelse hos Portneren, Stenosgade 4. (Kortene er personlige; de maa ikke sælges).

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Dec. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.

H. K.-Hafstrøm: Oplæsning.

Pastor Knud Ballin: Juleskikke i forskellige Lande (m. Lysbill.). Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Jesu Barndomsforening. Pastor C. Jaworski, Nørrebrogade 27, C⁴ har oprettet Post Giro Konto **Nr. 2539**.

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katholske Boghandeler.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Angariensforeningen*.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN). Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzou, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 51.

Søndag den 21. December.

1930

INDHOLD: »I Himle, drypper fra oven, og Skyerne nedregne den retfærdige!« — Skriftens Omfang (III). — Katholsk Aktion (II). — Reolen. — Fra den vide Verden. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

„I Himle, drypper fra oven, og Skyerne
nedregne den retfærdige!“

Som vi jo nok ved, er Adventstiden, de fire Adventsuger, før Julen et aarligt tilbagevendende Minde om hine sørgelige Tider, hine 4000 Aar før Christus, før Retfærdighedens Sol gik op over vor Jord for at sprede det aandelige Mørke, som rugede over Menneskeheden.

Men desværre maa det siges, at der endnu er mange, til hvem denne aandelige Sols Straaler endnu ikke er naaet, og som altsaa endnu den Dag i Dag lever i samme førnævnte aandelige Mørke og det ikke blot i Hedningelandene, men selv midt i civiliserede, midt i saakaldte kristne Riger og Lande.

Dem skulde vi nepop nu i denne Tid tænke lidt mere paa end ellers og rigtig inderligt bede for dem; thi naar vi selv skatter og er taknemlige for Troens Naade, saa

skulde vi ogsaa gerne ønske de andre denne samme Naade. Og der er ingen Tid i hele Kirkeaaaret, som er bedre egnet til at sende disse Stakler en medlidende Tanke end netop Advents- og Juletiden. Adventstidens Bønner er netop indrettede paa at kunne bedes særlig for dem, som endnu sidder i Mørket og i Dødens Skygge, for dem, for hvem vor Herre og Frelser saa at sige ikke er født endnu.

Saa lad os da ogsaa gøre det, i denne Tid tænke paa dem, bede for dem, at Vorherre maa velsigne Missionærernes Arbejde iblandt dem, saa at de ogsaa med Glæde kommer til Erkendelse af den ene sande Gud, den ene sande Tro, den ene sande Kirke — og viser deres Taknemlighed derfor ved da ogsaa at leve som gode, sande Kristne, ja — dersom vi er rigtig ydmyge, saa kunde vi godt sige: som bedre og sandere Kristne, end vi selv er. Thi Gud naade os for en Kristendom, der bliver praktiseret eller rettere sagt netop ikke bliver praktiseret i mange saakaldte kristne Lande! Og det baade af høje og lave, og maaske mest i de ledende politiske Kredse!

Og saa lad os derfor ogsaa tilføje en Bøn for os selv om, at vi dog i det mindste ikke ved daarligt Eksempel, ved et til vort Kristennavn daarligt svarende Liv og Leved, ved ukristelige Lovbestemmelser og Forholdsregler maa være en Hindring for Guds Riges Udbredelse blandt Menneskene.

Ja, maatte vi allesammen indse og forstaa, at ogsaa vi, hver enkelt for sig og alle til sammen, ogsaa endnu den Dag i Dag har den Pligt at gøre vort til »at berede Herrens Vej og jævne hans Stier«, d. v. s. at fjerne alle Hindringer, som kan lægge sig i Vejen for, at Guds Naade kan finde ind i Menneskenes Hjerter for at omdanne og omforme dem til fornyet Lighed med Guds Billede, som Synden udslettede, men som vor Frelser gerne vil hjælpe os med at generhverve — ham og hans himmelske Fader til Ære og Forherligelse, og os selv til Fred og Frelse.

F. R.

Skriftens Omfang. (III.)

»Nej, ikke saa gerne«, svarede Juristen paa mit Spørgsmaal, om han vilde høre lidt om de Forsøg, der er gjort, for uafhængigt af den kirkelige Tradition at bestemme, hvad der hører til Biblen. »Jeg er jo ikke Fagmand paa det Omraade. Men der er noget andet, som interesserer mig. Tillægger De da Jødernes Tro angaaende deres helige Bøger slet ingen Betydning?« —

»Ikke naar det skal afgøres, hvad der er normgivende i den kristne Kirke. Dette tilkommer udelukkende vor Tros Begynder og Fuldender Jesus Christus,« gentog jeg, »og vi kan ogsaa undvære Jøderne, naar vi søger Trossikkerhed for, at det Gamle Testamentes Bøger er inspirerede. Thi denne Garanti giver den samme Herre og hans Apostle os. Men anderledes stiller Sagen sig, naar jeg som Theolog eller i det hele taget som dannet Katholik ønsker en videnskabelig underbygget Erkendelse af Troens historiske Forudsætninger. Efter Skriften skal vi jo være »rede til Forsvar overfor enhver, som kræver Regnskab for det Haab, som er i os« (1. P. 3,15). Paa dette indledende eller foreløbige Standpunkt er jeg nødt til at se bort fra Inspirationen og at betragte Skriften som en Samling menneskelige Bøger og rent historiske Dokumenter. Under Videnskabens Arbejde paa dette Trin er naturligvis den jødiske Theologi som saa meget andet et betydningsfuldt Vidne.«

Ved de sidste Ord sprang Juristen pludselig op af sin Stol og raabte: »Storartet! nu har vi det; saa sondres der altsaa ogsaa hos Dem mellem Katholiken som »Videnskabsmand« og »Troende« lige som hos os! Ellers bliver der altid sagt, den Adskillelse kender man ikke noget til i den katholske Kirke!«

»Saa sagte, saa sagte,« svarede jeg og rejste mig ogsaa, »ganske vist gør vi Forskel mellem Tro og Viden, men vi skærer ikke vor egen Sjæl midt over, ved en Slags Vivisektion, med Forstanden paa den ene og Følelsen paa den anden Side, og fordeler heller ikke Rollerne saaledes, at Følelsen gerne maa tro, hvad det skal være, og at

Forstanden skal dyrke Videnskab. Nej, vær endelig overbevist om, at vi ikke er Modernister, som De synes at menel. Hos os er Troen noget, der ganske vist har Bud til hele Mennesket, med alligevel indeholder en Erkendelsesakt som Hoved- og Grundelement. Den er nemlig, som De kan læse i Hebræerbrevet (11,1), »en fast Overbevisning om Ting, som ikke kan ses«, men for hvis Rigtighed Gud ved sit Ord gaar i Borgen. Den egentlige Forskel mellem Tro og Viden bestaar altsaa — bortset fra andre Ting — i, at Troen har en anden, en højere Erkendelseskilde end vor Viden, nemlig Guds Aabenbaring.«

»Naa saadan, ja det forandrer jo Sagen.« —

»Ja vist gør det saal. Ønsker De, at vi uddyber dette Emne lidt?« —

»Nej, Tak, for der er noget andet, som ligger mig paa Sinde. Før lod De den Bemærkning falde, at den Sikkerhed, vi i Folkekirken havde angaaende Skriften, var andre Steder fra, end vi mente. Hvad sigtede De til med disse Ord?« — »Jeg skal straks svare, men jeg beder Dem ikke tage det ilde op, naar jeg siger min Mening derom rent ud. Det var for Resten nogle af Deres egne Trosfæller, som har bibragt mig den. Jeg tænker altsaa som saa: Da Luther den 10. Dec. 1520 i højtideligt Optog bar Pavens Bulle og Kirkelovbogen ud foran Elsterporten i Wittenberg, kastede han baade Brevet og Bogen i Ilden med de Ord: »Fordi du har bedrøvet Herrens Hellige, saa bedrøve og fortære dig den evige Ild.« Handlingen var symbolsk. Reformatoren vilde bryde med den levende Autoritet, som Christus havde indsat i sin Kirke. Men foruden den kanoniske Rets Lovbog fandtes i den samme Moderkirke endnu andre kanoniske Bøger, Guds skrevne Ord, som Herren og den Helligaand gennem Apostlenes Hænder havde givet den katholske Kirke. Ogsaa dem maatte Luther tage Stilling til. Jeg antager, De véd, hvordan han behandlede dem. Syntes han, at de var hans subjektive Meninger gunstige, hævdede han dem til Skyerne. Var de ham imod, kunde han tale meget nedsættende og foragteligt om dem. De kender det endelige Resultat af hans Tagen Stilling: det er den efter katholsk Opfattelse lemlæstede Bibel. Lu-

ther fik den ikke direkte fra Gud, men tog den med, da han flyttede ud af den gamle Kirke. Som selve Bogen saaledes stammer ogsaa alle Garantier for dens inspirerede Karakter fra Moderkirken. Det var nu det, jeg mente med min Bemærkning«.

»Anledningen til denne Opfattelse gav engang en Underholdning af Theologer nede i Holland. De drøftede en lige udkommen Bog, hvori en »kritisk« Theolog omtrent ingenting levede af den h. Skrift som ægte. Da sagde en af de tilstedeværende irriteret: »Gaar det videre paa denne Maade, er der snart ikke andet tilbage af vor Bibel end Bind og Bogryg. Det er et sandt Held, at den katholske Kirke med urokkelig Fasthed værner om den Bog. Hvis denne Kirke ikke var til, tror jeg, var vi Protestanter forlængst kommet af med baade det Gamle og Ny Testamente.«

Nu gik jeg hen til Vinduet, pegede paa Kirketaarnet lige overfor og sagde: Det Taarn var engang Vidne til noget, der illustrerer hele dette Forhold paa en rammende og morsom Maade«. — »Naa da; De gør mig nysgerrig; hvad skete egentlig deroppe?

— »Ja, nu skal De høre!«

F. K.

Katholsk Aktion (II).

Af *Ærkeabbed Raphael Walzer*, Beuron.

Aut. Oversættelse ved Sv. Aa. R.

I Bestræbelsen for at finde en kortfattet og sikker Rettesnor for en sund katholsk Aktion, der svarer til den hellige Faders Ønsker, støder jeg paa et ligefremt Ord hos En, der i Sandhed var Christi Apostel, En, der som ingen anden kan gøre Krav paa sagkyngig Viden og hellig Autoritet, En, der som næppe nogen har staaet midt i sin bevægede Tid, og der i den, med den og mod den har lidt og stridt for Guds Rige — jeg tænker paa den Tilskyndelse, hvori første Brev til de Korinther minder ud: »Vaager, staar fast i Troen, handler mandige og vær stærke. Lader alt, hvad I har for, ske i Kærlighed!« (1. Kor. 16, 13—14). Aarvaagenhed, Trosstyrke, Tapperhed og Kærlighed — under disse fire Punkter sammenfatter den hellige Paulus hele det omfattende Indhold af

sit første Brev til Korintherne, der spænder over Spørgsmaal af den mest elementære Art og asketiske, sociale og liturgiske Emner samt Belæring om de forskellige Kald — Svar til en højstaaende Kulturperiodes Børn. Disse fire Kardinaldyder er ogsaa de bedste Piller at bygge en Aktion paa i vor moderne Tid.

Aarvaagenhed er fornøden. Det gamle »Vaager og beder« vil aldrig tabe sin store Værdi i den enkeltes Fromhedsliv. Men det faar en ny Betydning i den katholske Aktion. Der er jo altid Folk — ja, det er næsten blevet en Modesag — der vejrer Farer overalt og har en egen Evne til ud fra bestemte Oplysninger og Underretninger at drage Slutninger paa langt Sigt af ængstende Indhold. Paa den anden Side er der Optimisternes Gruppe, der end ikke da tror paa nogen Fare, naar de selv er hildet i dens Garn. Sandheden ligger ogsaa her midt imellem. Havde den nuværende Tids Himmel været skyfri, havde vel ingen Pave prædiket den katholske Aktions Korstog, saaledes som det er sket. At kende Faren i Tide er ensbetydende med snart at have overvundet den. At være sendrægtig har under Kirkehistoriens Gang mere end een Gang hævnnet sig bitterligt. Sandt er det, vi Mennesker behøver ikke at blive nervøse for vor Tids luende Tegn. Vorherre klarer sig nok uden vor Kløgt og Hjælp. Skulde nogen Sinde, det Gud forbyde, Europa ved eller uden vor Skyld blive hærget af barbariske Horder og og synke tilbage i hedensk Mørke, da fremstaar der atter en ny Ansgar, enten han saa kommer fra Australien eller Afrikas Hjerte, for at vække til nyt Liv, saa den gamle Kirke, der aldrig dør, lever op paa ny.

Ganske vist, denne glædelige, sejrssikre Overbevisning gør det ikke alene; den er kun det Fundament, det fast forankrede og urokkelige, som Fyret og Vagttaarnet staar paa. Den, der er Præst eller Lægapostel, maa staa Vagt der oppe. I Dag gælder det mere end nogen Sinde at tage Tidens Strømninger i Agt og studere dem grundigt, fordi der dukker tekniske Midler op, som ser bort fra Tid og Rum, fordi mægtige Kræfter venter paa Udløsning, fordi Europa er flænget og sprængt i sit Inderste. Man burde uafsladelig staa paa Lyttepost og ligge med Øret mod Jorden for at følge de tunge Trin, der fra Østen allerede drøner over mod vore Stillinger. Aarvaagenhed er paakrævet, fordi Modstanderne egentlig kun kan sætte deres Lid til vor Søvntrukkenhed. Thi er katholsk Aktion først i Gang alle Vegne, maa al anden Aktion, ogsaa den farligste, strække Gevær for vor. Mod en væbnet katholsk Armada indlader en hedensk sig ikke mere i Kamp. Fjenden har i Reglen kun haft Held til at sejre dér, hvor Vagbaalene

i den katholske Lejr var slukket. At mange Lægmandskredse, der før Krigen hyldede liberale Opfattelser af Dogmer og Praksis, nu atter har rejst sig til modigt Trosliv, kan ikke nægtes. Men endnu mindre, at der stadig mange-steds raader en søvndrukken Ugidelighed. Snart er der Brug for hver Mand; thi Fjenden har med raffineret Strategi lagt an paa Ungdommen, paa at vinde den ved Leg og Udflugt i Guds fri Natur; i Begyndelsen vises der Overbærenhed med deres barnlige Religiositet, men det ender med, at den sidste Gnist af Troen paa Gud slukkes i deres Hjerter. Ungdomsværn, Barneforsorg, Ungdomssjælesorg med alt, hvad der nu til Dags forstaas herunder, er den første Opgave, der stilles til katholsk Aktion. At Presse og Radio, Biograf og Theater ogsaa forlængst er blevet Smertensbørn for Kirken, behøver næppe at nævnes. Man kunde næsten føle sig fristet til at tro, at selv den omhyggeligste Aarvaagenhed vilde komme til kort i Kampen mod disse Stormagler. Man skulde blot høre, hvad vore katholske Politikere fortæller, hvor deres Stilling er vanskelig, hvor de midt i Partikampen maa være paa deres Post overalt og alle Steder. Her og alle Vegne, hvor det gælder at vaage og kæmpe, vil katholsk Aktion sprede nyt Lys og aabne nye Kraftkilder.

»Staar fast i Troen!« Fasthed i Troen, saaledes lyder den katholske Aktions andet Feltraab. Ikke blot staa inde for Troen, naar det gælder! Det falder forholdsvis lettere, især da en god Portion Selvopholdelsesdrift, i alt Fald ubevidst, er med i Spillet. Haan mod Troen er dog, naar alt kommer til alt, et Angreb paa den troendes egen Person. Men hvad der for Tiden særlig tiltrænges, er det rette Stade i Troen. At staa med begge Ben ligesom inde i Troen; at være vokset sammen med den, at have slaaet Rod i den; at leve af Troen, at forme og pleje sit Livssyn ud fra Troen! Katholik-Kongresser og andre store Arrangementer har den store Mangel, at de maa operere med Stemning og Begejstring. Man kan ganske vist daarligt undvære disse Parader for den stridende Kirke. De vil ogsaa gerne grave dybere. Men enhver ved, hvorfor dette ikke altid er muligt. Og paa den anden Side kan enhver ogsaa fornemme der, hvor det er, at Skolerne for sand Inderlighed har deres Hjemsted og er at finde. Gennem Folkemissioner, Retræter, Eksercitier og andre Øvelser er der hos os jo sørget meget for at bevare og ud-dybe en frimodig og glad Barnetro. Ja, der gør sig næsten en vis Overmættelse gældende. Men netop her ligger der Opgaver for den katholske Aktion, og vel de vigtigste. Ogsaa denne nye, stærke, ægte religiøse Strøm maa endnu paa mange Maader reguleres, udbygges med fornødne Dæm-

ninger, at ikke der skal ske Oversvømmelser; den maa optage visse Tilløb og Bifloder i sig og saa atter selv paa dygtig og kyndig Vis gennem et Netværk af Kanaler ledes ud over hele Kirkens Jordsmon, saa alt, ogsaa de fjernest liggende Afkroge, faar Næring og Styrke fra den. Her trænges til mere Samling i Kampen for Uddybning af Troslivet. Og ligeledes kunde man ønske noget mere Øje for Helheden. Den katholske Aktion maa som en Ild-søjle skinne foran de forskellige Grupper af Ledere og Retninger og lede ad den eneste, ene Vej. »Jeg er nu indstillet saadan, og jeg paa en anden Maade,« — det kan smerte en at høre Lægmænd komme med den Slags eller lignende Udtalelser. Det er ikke et Udslag af, at »Aanden blæser, hvor den vil,« i Kirken; en saadan Tale minder stærkt om Forholdene i det gamle Korinth, der afpressede Apostlen den drøje Klage: »Er Christus bleven delt?« (1. Kor. 1, 13.) Der gives jo i Virkeligheden kun eet Fromhedsideal, Skriftens Ideal i Bjergprædikenen. Vel har Munkevæsnet lige fra de første Aarhundreder haft en ligefrem afgørende Indflydelse i de forskellige Retninger paa katholsk Fromhedsliv i al Almindelighed. Men lige saa vist er det, at de monastiske og almindelig kirkelig asketiske Bevægelses store Patriarker vilde studse over den Vilkaarlighed og Ensidighed, hvormed de ofte i vore Dage tages til Indtægt for adskillige Retninger. Som alt Liv begynder med Deling og Adskillelse, saaledes vil ogsaa i alt kirkeligt Fromhedsliv, hvis det da er sundt Liv, Mening staa mod Mening, Prøve mod Prøve, Praksis mod Praksis. Men skal der atter blive Liv i alt dette, maa der før eller senere, som i det organiske Liv, ske en Samling af de delte og skilte Celler. Dette er katholsk, dette er Liv af Christi Liv, dette er sandt Fremskridt i Helligdommens Indre. Paa dette Punkt venter vi os af den katholske Aktion en saavel diskret som stærk Ledelse.

»Handler mandige og værer stærke!« Stærk, ubøjelig mandig Troskab kunde være den katholske Aktions tredje Karaktermærke. Foregangsmændene, de, der har givet Stødet til de store Bevægelser inden for Kirken, har vist alle, om de end var Helgener — ja, netop de — oplevet bitre Skuffelser. Menneskeværk er, set i det rette Lys, i alt Fald til Hælvten, nærmest forfejlet Stykværk, trods det reneste og mest uforfalskede Sindelag. Det er noget, alle ved, som ser dybere, uden derfor at lade sig nedslaa af Tungsind eller Forsagthed. Tværtimod, hvis vort Værk er født af denne Underlegenhedsfølelse — der er den eneste berettigede — og hvis det er baaret af den, da bevares det ikke alene rent, men vil ogsaa bære Frugt. Dette at »formaa alt i Kristus, der gør os stærk«, sam-

menholdt med dette andet Ord: »det at ville har jeg i min Magt, men at udrette det gode formaar jeg ikke« — dette vil, stadig paa ny og alene, Kirkens Apostle praktisere og ikke mindst Lægmandsapostlene. Atter her er det ogsaa den gyldne Middelvej, mellem Naadens Værk og Menne-skets Tragten, der sikrer Udfaldet. Men den, der forstaar at holde sig paa denne, bliver skaanet for det Sortsyn, der alt for tit melder sig ved den første Skuffelse. Sortsyn er altid Tegn paa Alderssvækkelse, i den enkeltes Liv som i Folkenes og Kirkens Liv. Men Kirken er og bliver evig ung; derfor kan den heller ikke bruge alderssvækkede Ledere med Sortsyn som sine Apostle. Kun de Mennesker, der ikke af Heldet lader sig forlede til at tro sig selv fiks og færdige, der heller ikke lader sig slaa ud af nogen Skuffelse, er rustede og i det lange Løb egnede til at røgte den katholske Aktion. Alle andre vil kun skade den. Men den katholske Aktions Hovedstyrke er og bliver Christi, Kirkens guddommelige Overhoveds, Lidelse og Død. Og jo inderligere og mere praktisk Jesu Christi Kirkes Apostle er sammenvoksede med »*Passio Christi*«, des mere velsignelsesrig vil ogsaa deres »*Actio*«, deres Arbejde, blive.

»Lader alt, hvad I har for, ske i Kærlighed!« Altid bør Kærligheden være den katholske Aktions lysende, alt overstraalende Ledestjerne! Der er vel næppe noget Ord, der efterhaanden har en mere slidt Klang end Ordet om Kærligheden. Vi vover snart ikke mere at istemme Kærlighedens evig skønne Højsang, som Paulus kvad i sit første Brev til Korintherne i det 13. Kapitel. Saa ofte gentages den — paa god eller daarlig Melodi — i sin Helhed eller stykkevis — fra Prædike- eller Talerstol — i det offentlige Liv eller i Familiens Skød — ude i Verden eller inden for Klostermurene. Men til Trods herfor mægter den katholske Aktion ikke at forme nogen mere klar, mere vidtfavnende, mere social Hymne om Kærligheden end denne, der trods to Tusind Aars Brug den Dag i Dag har bevaret sin skønne Rejsning, sin krystalklare Renhed, sin i Christi Blod underfuldt funklende Skønhed. Disse Kerne-sandheder i første Korintherbrevs trettende Kapitel formaar at jævne alle, selv de frygteligste Svælg, der i vor Tid har aabnet sig mellem de forskellige Klasser af Menneskesamfundet. Jo mere man stræber efter ved Modreformer, sociale Eksperimenter og Tvangsforanstaltninger at udviske de forhaandenværende Uligheder, des mere gabende bliver de Svælg, der skiller Stand fra Stand. Den kristne Kærlighed, saaledes som den er blevet opfattet og øvet siden Kirkens Grundlæggelse, er det eneste, der formaar at læge Samfundets Skader eller i det mindste at mildne Smerterne. Denne Kærlighed vil ogsaa kunne gaa sin Sejrs-gang inden

for den katholske Aktion, naar den omfattes med en ganske særlig Forstaaelse, udskilles i alle sine enkelte Bestanddele, anvendes paa Livets talløse Forhold, tager Lære af de antikirkelige Kærlighedsapostles Eksempel og vinder i Styrke og skærmes og beskyttes mod alle indre og ydre Farer. Og sammen med Apostlen maa den katholske Aktion fra første Færd af og under hele sin Virksomhed tilægge sig denne dybe Erkendelse: »Taler jeg i Menneskenes Tungemaal og Englenes, men har ikke Kærlighed, er jeg som et lydende Malm og en klingende Bjælde. Og har jeg Profetigaven og ved alle Hemmelighederne og al Kundskaben, og har jeg al Troen, saa jeg kan flytte Bjerge, men har ikke Kærlighed, da er jeg intet. Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattiges Mættelse og giver mit Legeme hen til at brændes, men har ikke Kærlighed, da gavner det mig intet.«

Katholsk Aktion er Liv, nyt Liv, og dog den evig unge Kirkes gamle Liv, »et Kildevæld, der springer til evigt Liv«, et Værk, der staar over den gamle, lit misforstaaede Tvedeling i Kontemplation og Aktivitet, et Opraab og en Kamp mellem Slagene — det, Kirkens Messebog kalder »*infra actionem*«, en Oftring og en Id, der »fra Dæg til Dæg skal føre os til en himmelsk Livsvandel: *de die in diem ad caelestis vitae transferat actionem*«, som Kirken saa skønt og sindrigt beder i Sekret paa Søndagen i Christi Legems Fests Oktav.

Det, som den katholske Aktion i sidste Instans stræber hen imod, og det, som er dens højeste Maal, er at vise Vej til himmelsk Livsvandel.

»Julekærten 1930.« 48 Sider. Pris Kr. 1,25.

I samme Format som sidste Aar fremtræder »Julekærten 1930« som et stort og smukt Hefte; maaske kan der dog være Grund til at paapege, at det i Aar baade indholdsmæssigt og udstyrsmæssigt virker meget smagfuldt. Foruden en farvelagt Reproduktion af Schiestl's Billede: Julenat, der smykker Forsiden, følger der i Aar med Julekærten en ekstra Julegave, et farvet Kunstbilag: »Tilbe-

delse« af den flamske Kunstner Rogier van der Weyden († 1464).

I øvrigt indledes Heftet med et højtideligt Juledigt af Mgr. Kjelstrup, samt en kort Julebetragtning af Cay Benzon. I en Rejseskildring beretter Knud Ballin om et Besøg i Julestaden Bethlehem og Olav Ballin skildrer Julen i Averbode. »Domine, ut videam«, et Digt af Franz Rheinhard, er mesterligt gengivet af Johs. Jørgensen. Læge P. H. Perch er Forfatteren til en ualmindelig smuk og gribende Vesterhavsfortælling: Vor Frue af Henne. Desuden indeholder Julekærten flere fornøjelige og underholdende Fortællinger, bl. a. af Rose Bruhn, Tove Frydenlund og Lisa Mikaely. Forf. Peter Schindler fortæller en moraliserende — astronomisk set interessant — Legende: Korset, og til Slut smiler vi genkendende til en gammel Bekendt fra sidste Aar: Frk. Fagerberg, denne Gang i Tilknytning til en »Baisikkel«.

Illustrationerne er udført af Birgitte West (»Vor Frue af Henne«), Anker Kjerulff og Erik Andersen.

Julekærten adskiller sig fra de fleste andre Julehefter derved, at Indholdet er præget af Jul, i dette Ords egentligste Forstand, og ikke er en Samling tilfældige Artikler.

— Et smukt og lødigt Hefte, der ikke maa mangle paa noget katolsk Julebord!
-rg.

Fra den vide Verden

Massekonversioner i Indien.

Bolarum. (Heidarabad, Indien.) Det er en bekendt Sag, at det indiske Kejserriges Katholiker er repræsenteret paa Londonerkonferencén, ved det runde Bord, paa de store Møder, som for nylig blev afholdt. Med fuld Ret indtager de deres Plads, da der i Indien er 2.500,000 Katholiker og stadig kommer flere til.

Et slaaende Bevis for Catholicismens Fremgang i Indien er Heidarabad i Centralindien, hvor der for Øjeblikket er en Mængde Konversioner. Missionsarbejdet paabegyndtes i 1911. En Tid manglede man Kræfter og Penge. Begge Dele kom lidt efter lidt — Pengene fra Amerika og Tyskland. Fra 1911—1930 steg Antallet af Katholiker i to af

Distrikterne (Kistna og Godavery) fra 1000 til 23,000. Heri er Katekumenerne ikke medregnet. Fra alle Kanter kommer der nu — i det sidste Halvaar — Breve til Missionsstyrelsen, i hvilke hele Landsbyer beder om Oplagelse i Kirken. Desværre har Præsterne maattet bede dem om at afvente bedre Tider, da de ikke er i Stand til at overkomme et virksomt Sjælesørgerarbejde for saa mange ny Medlemmer af Kirken. At give saadanne Svar paa deres Anmodninger volder Smerte, især da Sekterne (blandt disse særlig Baptisterne) er meget aktive i disse Egne og let vinder Indgang paa de Steder, hvor den katholske Mission maa give tabt paa Grund af Præstemangel.

Fra Hovedstad og Provins

Meddelelse fra Redaktionen.

Næste Numer af »Nordisk Ugeblad« udkommer paa Grund af Julen i Stedet for den 28. December allerede om et Par Dage. Det følgende Numer kan derfor først ventes den 4. Januar.

Red.

Danske Kvinders katholske Forbund.

Som bekendt mistede Forbundet ved Pater Günthers Død sin aandelige Raadgiver. Hs. Højærværdighed Biskoppen har nu udnævnt Pater Sialm, S. J. til Forbundets aandelige Raadgiver.

Styrelsen.

Højskolen.

Det er snart gammel Sædvane paa Katholsk Højskole før Jul at afslutte med Oplæsning. I Tirsdags var det Lærer Holger K.-Hafstrøm, der havde overtaget det af afdøde P. L. Günther saa længe røgtede Hverv. Til den godt valgte og smukt oplæste Julefortælling af Digteren Buchholtz føjedes Pastor Knud Ballins interessante Forevisning af Juleskikke i forskellige Lande. Med Rette blev der slaaet til Lyd for Indførelsen af Julekrybben i Hjemmene; den vil ikke fortrænge det skønne og uundværlige Juletræ, men kun forædle en ældgammel Skik og højne hele Julefestens Præg i den kristne Familiekreds.

Nakskov.

Hos mange staar det endnu i frisk Minde — hvorledes Pastor Smitz hvert Aar indtrængende bad om Hjælp til Børnehjemmet og Drengehjemmet i Nakskov. Da nu Hjemmets Omsorg er betroet mig, henvender jeg mig med samme Bøn til Trosfællernes Offervillighed. Hvor nødvendige og gavnlige Hjemmene er, behøver vel ingen videre Forklaring, thi det hele drejer sig om at hjælpe de unge og at holde dem til Kirken. I denne Hensigt beder jeg alle gode Hjerter at tænke paa Nakskov-Hjemmene i Juletiden. Denne hellige Tid paaminder os om at bringe dem et lille Offer, for hvem Jesusbarnet har bragt saa stort et Offer. Deres lille Offer kan direkte tilsendes undertegnede eller ved Giro-numret Nakskov 5165. Hjertelig Tak paa Forhaand, og de bedste Ønsker om en glædelig Jul.

Nakskov, den 8. December.

Pastor Janssen.

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder **Nytaarsfest** Onsdag d. 7. Januar Kl. 7½ i Borgernes Hus.

Musikalsk Underholdning ved * * *

12 med Posten.

Sketch af Fru Esther Bredholt.

Billetter à 3 Kr. (incl. Smørrebrød, Øl, The eller Kaffe samt Lotteri faas i Sekretariatet p. t. Upsalagade 18, Telf. Øbro 1611 y samt hos:

Angela Osterhammel,
Frederiksborggade 54.
Telf. Byen 720 y.

Martha Holler,
Enighedsvej 2.
Telf. Ordrup 986.

Fr. Stratbøcker.
Jægersborgallé 19.
Telf. Ordrup 386.

Billetsalget slutter 2. Januar.

De Unges Julefest

afholdes i Vesterhus, Søndag den 4. Januar Kl. 7½ pr.

**Fælles Chokoladebord og Kager,
Juletræ, Juleknaas og Julelotteri.**

Alle katholske unge Kvinder og unge Mænd er velkomne.

*Dagmar Beck-Hansen. Martha Holler. Augusta Ulke Ramsing.
Paula Schülten. P. Nøsen.*

Adgangskort à 1 Kr. kan faas (senest d. 2. Jan.) hos: Frk. Martha Holler, Enighedsvej 2, Charl., Tlf. Ordrup 986, Fru Gorritzen, Vesterhus, Tlf. Byen 874 v samt hos Portneren, Stenosgade 4.

„De gamle Drenges Julefest“.

afholdes, Traditionen tro, den 29. December. Alle forhenværende Elever fra og Venner af St. Mariæ Drengeskole vil være hjertelig velkommen. Husk at sende en Gave til Jule-Tombolaen. S. M. D. M.'s Medlemsblad »Bindestregen« udleveres paa Forlangende i St. Ansgars Boghandel. — I øvrigt henvises til Annoncen bag i Bladet.

Julekærten 1930,

det katolske Julehæfte, er udkommet.

Indhold:

K. Kjelstrup: Nu er det Jul, Digt. Cay Benzon: Os er en Frelser født. Knud Ballin: Mit Besøg i Julestaden. Tove Frydenlund: Rigtig Jul. Olav Jan Ballin: Klosterjul. Rose Bruhn: Stanislawa. Franz Reinhard: Domine ut videam, Digt, oversat af Johs. Jørgensen. P. H. Perch: Vor Frue af Henne. Peter Schindler: Korsel — En Legende. Holger K.-Hafstrøm: Tvillingerne. Lisa Mikaely: Amelystkorset. Holger K.-Hafstrøm: Frk. Fagerberg igen.

Omlagsbilledet er en Gengivelse af M. Schiestl: Julenat. Kunstbilag: Rogier van der Weyden: Tilbedelse. Tegningerne er udført af Birgitte West, Erik Andersen og Anker Kjerulff.

Pris Kr. 1,25.

Bogforlaget »Danica«, Vestervoldgade 115.

En katolsk Bog er den bedste Julegave.

Niels Hansen: Vore Helgener (illustr.)	Kr. 1,00
Poul Helgesen: De danske Biskoppers Gensvar	» 1,00
Johan Johnsen: Katolske Præstetyper	» 0,50
F. F. Maurer: A. B. C. for Voksne	» 0,75
» Joachim Rønnow	» 0,50
Kardinal Newmans Søndagsbog	» 0,75
Pave Pius XI: Encyklika om Kirkens Enhed	» 0,25
Peter Schindler: Østerlands Kirker	» 0,60
» : Den apostoliske Succession	» 0,35
» : Jomfru Maria	» 1,25
» : Den hellige Benedikt af Nurcias Munke-Regel	» 5,50

»Indbrudstyven og andre Fortællinger« (katolsk

Børnebog) Indb. Kr. 2,00

Heftet » 1,50

Grace V. Christmas: **Spøgelset i Præstegaarden.** » 0,40Erikke Rosenørn-Lehn: **Glentholm** Kr. 4,50» : **Min Vandrebog** » 3,00**St. Andreas Gilde (Ordrup)****Julefest**

for Menighedens Børn og Voksne afholdes Mandag d. 29. Decbr. Kl. 6 i Charlottenlund Palmehave.

Børnene danser om Juletræet, trakteres med Chokolade og Godter. — Tombola, Underholdning etc.

Festen for Børnene slutter Kl. 9. Derefter Fest for de Voksne.

Billetter: Menighedens Børn og Voksne Kr. 1.00

Besøgende Børn og Voksne Kr. 1.50

faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, den franske Skole samt hos Undertegnede, hvor Gaver til Festen modtages med Tak.

Frk. J. West,	Fru Holler,	Fru Nielsen,
Resedavej 24	Enighedsvej 2 ²	Kirsten Pilsvej 3 ²
Tlf. Gent. 914.	Tlf. O. 986.	Tlf. O. 2844.

Fru Werner,
Kildegaardsvej 24
Tlf. Gent. 1166.

Fru Wulff,
Bramsvej 11
Tlf. O. 1266.

Buntmagerarbejde udføres saavel ude som hjemme godt og billigt af Fru *Elise Grøndahl*, f. Lantow, *Dannebrogsgade 46 E, St.*

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katolske Boghandeler.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.*Angariusforeningen.*

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11 $\frac{1}{2}$. Kl. 5 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11 $\frac{1}{2}$. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. (Der er kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort). Kl. 7, 7 $\frac{1}{2}$, 8 og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. 2. Juledag. Gudstjeneste som om Søndagen, dog uden Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter 2 stille Messer. Kl. 9 og 9 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8 $\frac{1}{2}$, 9 og 9 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8 og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 21.). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

St. Antoni Kapel (Brønshøj). Julenat Kl. 12 Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. — 2. Juledag Kl. 9 Stille Messe.

St. Michaels Klub.

Torsdag d. 8. Januar Nytaarsfest. Andagt i St. Knuds Kapel Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Foredrag i St. Michaels Klub af Baronesse Rosenørn Lehn. Indbudte Gæster fra Sverige er Monsignore Assarsson, Klubbens Æresmedlem Grevinde Sparre, og svenske Trosfæller fra Skaane.

De Medlemmer, der endnu ikke har indtegnet sig til Festen, bedes henvende sig til Klubbens Formand, Frk. Anker, Stenosg. 2, Telf. Vester 7769.

Tak.

Da jeg desværre ikke kan rette en personlig Tak til de mange af St. Ansgars Menighed, der har glædet og rørt mig dybt ved deres Bidrag til en pragtfuld Gave, i Anledning af min Forflyttelse fra Sognet, beder jeg dem herved modtage min hjerteligste Tak.

Pastor L. de Vos.

Kirkelig Kalender.

21. Dec. 4. Søndag i Advent.	28. Dec. S. De uskyldige Børn.
22. — M. Thomas, Apostel.	29. — M. Thomas af Canterbury.
23. — Ti. Ferialdag.	30. — Ti. Søndag i Oktaven.
24. — O. Vigilie.	31. — O. Silvester I.
25. — To. Jesu Fødsel.	1. Jan. To. Herrens Omskærelse.
26. — F. Stephan, det første Blodvidne.	2. — F. Oktav af Stephan.
27. — L. Johannes, Apostel og Evangelist.	3. — L. Oktav af Johannes.

Ugens Messebønner.

21. Dec. S. 4. Søndag i Advent (27—63); 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).
22. — M. Thomas, Apostel (782—615); 2. Ferialdag (27—64).
23. — Ti. Ferialdag (27—63); 2. og 3. som Søndag.
24. — O. Vigilie (30—66).
25. — T. Jesu Fødsel (34—71).
26. — F. Stephan (45—82); 2. Oktaven (42—79).
27. — L. Johannes (49—86); 2. Oktaven (42—79).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Anden Juledag. Det apostoliske Vikariat meddeler, at *Abstinenspligten* bortfalder paa 2. Juledag.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 21. December Kl. 8½ i Jesu Hjerte Kirke.

Mariakongregationen for ældre og yngre Mænd i Rosenkranssognet har Fælleskommunion i Kirken Søndag d. 4. Januar Kl. 8. Møde samme Sted Mandag den 5. Januar Kl. 20 med paafølgende Samvær hos Maristbrødrene (Julefest).

Adgangskort til Julenatsmessen i *Jesu Hjerte Kirke* kan faas ved Henvendelse hos Portneren, Stenosgade 4. (Kortene er personlige; de maa ikke sælges).

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferenser.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Kokkepige paa en stor Gaard; en ung Pige i Huset til 1. Januar; en ung Pige i 20 Aars Alderen til Jylland; en ung Pige med Kendskab til Madlavning og vant til stort Hus; en Formiddags-Pige eller Kone; Gartner v. Herregaardsgartneri med stor Frugtplantage.

Plads søges:

af en dygtig Dame ved Hjemmearbejde som Skrivning, Syning o. l.; en velanbef. Vaskekone, ogsaa Opvartning; en Husholderske; velanbef. tysk ung Pige i Huset (ikke helt ukendt m. Dansk).

Arbejdsgivere, se iøvrigt forrige Nummer.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jelmær, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

78. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariustoreningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St Kbh. K. Tlf. Pulæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N. Tlf. Nora 239 x. Træffes som Regel bedst alle Hverdage (undt. Tirsdag) Kl. 5-6. Der kan ogsaa gives Besked pr. Tlf. Byen 6505.

Nr. 52.

Torsdag den 25. December.

1930

INDHOLD: Jul. — Maria med Barnet. — Til Barnet i Krybben. — De fattiges Julelykke. — Den blinde Præst. — Islandske Dage. — Reolen. — Julekrybben. — Nytaarshilsen og Tak til Redaktionen. — Fra Hovedstad og Provins. — Mosaik. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

JUL.

Atter er det Julenat. Det er blevet stille paa Gaderne. Ingen Sporvogn klemter. Kun sjældent høres Bilers Tuden. Intet Menneske færdes ude. Usigelig Stilhed, Fred og Hygge har sænket sig over den travle By, over det snedækkede Land og alle Menneskehjerner. Selv de, der ellers ikke folder deres Hænder, kan ikke unddrage sig denne Nats hemmelighedsfulde, dragende Magt. De standser de verdslige Tanker og kalder blide, fromme Barndomsminder frem. Den lastefulde tør ikke vanhellige denne Nat. Synden synes ham styggere end ellers. Den vantro løfter sin Sjæls blinde Øjne mod Julestjernen, der engang blinkede for ham. Ingen vil være ond i denne Nat. Enhver prøver paa at være god — en kort Stund da. Et Øjeblik i det mindste vender de tilbage til deres Barndoms Tro og Uskyldighed og ønsker at være i Pagt med det hellige Barn, der er født i denne Nat.

Vi, der tror paa Julens Mysterium, nøjes ikke med at

sende Julebarnet en from Tanke, som hurtigt drukner i Julegildets og Julegavernes Overflod, vi drager til Kirken, til Midnatsmessen, for at fejre Julen med ham selv i en hellig Julekommunion. Dér oplades for os Julens Herlighed og uudgrundelige Dybde. *Verbum caro factum est*, »Ordet er blevet Kød« — er blevet Menneske, er blevet Barn, er blevet et fattigt Barn.

Der finder vi Gud som vor Broder, for hvem intet menneskeligt er fremmed, Synden undtagen. Han er den anden Adam, vor nye Stamfader, i hvem vi genfødes og bliver Guds Børn. Med Christi Fødsel begynder den nye Tid, Naadens, Frelsens Tid med en Guds nærhed større end Paradisets.

Gud er blevet Barn; han har iført sig Barnets uimodstaaelige Ynde og aflagt alt, hvad der kunde skræmme. Her lyder ikke ud af en Tornebusks utilnærmelige Lue: Tag dine Sko af! Her lyser to Barneøjne med Guddommens uendelige Dybde og dog smilende, som aldrig noget Barn har smilet. Her rækkes to smaa Hænder ud imod os, Hænder, der bærer hele Verden, der kunde løstes til Dom og Straf — men de er fulde af Gaver, kun udstrakt til Velsignelse og Omfavnelse. Og ved Siden af det nyfødte Barn knæler Moderen, den reneste Jomfru. Alt vækker Tillid og Fortrøstning! *Puer natus est nobis*, »En Dreng er os født!«

Det er et fattigt Barn. Bag Bethlehem skimtes Golgatha, bag Krybben Korset. Al Verdens Synd er dette hellige Barns frygtelige Vuggegave. Derfor ligger det ikke i en Vugge af Guld i et Kongepalads. Krybben, Stalden skal være dets første Station paa dets lange Korsvej. Men over Bethlehems Fattigdom og Fornedrelse lyder Englenes Triumfsang: *Gloria in excelsis Deo*.

De Julegaver, vi giver hinanden, er kun Symbol paa de Gaver, som dette Barn har bragt os: Naadens, Forløsningens uendelig store Rigdom. Skal vi ikke gøre Gengæld og ogsaa bringe Jesusbarnet Gaver? Som alle Børn har ogsaa dette Barn sin Ønskeseddel — den indholdsrigeste, der nogen Sinde er blevet skrevet af en Barnehaand. Ingen af Jordens Herligheder staar paa denne Seddel. Men Navne uden Tal — skrevet med Barnets Hjerte-

Maria med Barnet.

(Billedet er et Fotografi af et Kunstværk af Benediktinerne i Maria Laach.)

*En Rose saa jeg skyde
op af den frosne Jord,
alt som os fordem spaa'de
Profetens Trøsteord.
Den Rose spired' frem
midt i den kolde Vinter
om Nat ved Bethlehem.*

*For Rosen nu jeg kvæder
om Kap med Engles Hær:
Maria var hans Moder,
en Jomfru, ren og skær.
I ham brød Lyset frem
midt i den kolde Vinter
om Nat ved Bethlehem.*

(Efter en gammel tysk Julesang.)

blod; dit Navn, mit og alle Menneskers Navne, hvis Hjerter han vil eje, hvis Sjæle han vil frelse for Himlen. Og Taa-
 rerne triller ud af Øjnene paa dette Barn ved Synet af disse
 Navne; der er saa mange, der staar ham saa haabløst
 fjernt: Navne med Verdens Klang, Navne paa fremmede
 uforstaaelige Tungemaal. De mange Hedninger, der enten
 ikke vil være Kristne eller ikke kender til dette Barn. Det
 giver ikke Afkald paa nogen af dem. Lad os i den hellige
 Nat overveje, hvad vi kan gøre for at berede det guddomme-
 lige Barn en rigtig stor Juleglæde. Vi kender Ønskesedlen!

Med Ønske om glædelig, velsignet Jul

A. Menzinger, S. J.

Til Barnet i Krybben.

Enetale med Guds Søn.

af *Vincent Mc Nabb*, O. P.

Bed for mig, Hr. Pastor. Det bliver drøjt for mig i
 denne Uge. Jeg tror ikke, jeg kommer til at arbejde meget
 denne Jul.

O, evige Søn, du gamle af Dage, disse Ord, som jeg
 taler til dig, blev først sagt til mig, din uværdige Præst, og
 derfor ogsaa til dig, hvis Præst jeg er, skønt ganske uvær-
 dig. De brændte min Sjæl som sydende Jern, fordi din
 Tjener, som sagte hviskede dem til mig, stod midt i et
 langt, byrdefuldt Livs Vinter. Hans graa Haar og trætte
 Lemmer tilraabte dig, de stærkes Gud, om det evige Livs
 Løn. Og dog savnede han endogsaa det timelige Livs Løn.

O, guddommelige Gaade, som forener Modsætninger til
 udsigelig Enhed. Du ved, at den Gang denne min Bro-
 der, hvis Aar gjorde ham som en Fader, hviskede sit blide
 Miserere til mig, hans Fader i Gud, kunde jeg grædt eller
 dø af Smerte over hans Misereres Gaade. I dit Alsyn ved
 du, hvor vanskeligt min Fatteevne havde ved at forstaa
 denne hans Klagesang, at »Julen i Aar ikke vilde betyde
 Arbejde«. Tilgiv min Forstands Blindhed — eller var det
 Hjertets Haardhed? — at jeg et Øjeblik ikke kunde fatte,
 hvorledes et Menneske kunde sørge, fordi dit Komme til
 Krybben vilde betyde en Standsning i hans Dages fortsatte

Slæb. Min Sjæl erindrer med Fryd, at du sagde om dit Komme: »Kom til mig, alle I, som arbejder og er besværet, og jeg vil give eder Hvile.« O Gaade, som fra Evighed af er gemt i Faderens Skød, hvilken Gaade det er, at du kommer blandt de fattige og arbejdsstrætte for at give dem Hvile og Vederkvægelse — og at din trofaste Tjener dog frygtede Hvilens og Vederkvægelsens arbejdsfrie Dage. Hvad er det for en Gaade, der saaledes formærker min Tanke og lægger en endnu dybere Skygge over Bethlehemsstaldens Dunkel? Herre, maatte jeg se Davids Søn, forbarm dig over mig — at jeg maa se.

Er det derfor, at du blev vor spæde Broder — for at vi skulde sukke over din Fødselsdag, som var den Vredens Dag? Væver da Verdens Væve saa sjældent og kostbart et Klæde, at det kun fortjener Forbandelse, at du standser dem? Er Verdens Travlhed saa meget værd, at Mennesker forarmes, hvis de sagtner den, selv om de gør det for din Skyld — og for at glæde sig med dig? Er Verdens Arbejde en saadan Herlighed, at du, Fædreens Rigdom, er som en Tiggers Pjalter? Er Verdens Larm saa sød Musik, at du, Guds Ord, Guds Digt og Guds Skønhed, kun som en Afbrydelse træder ind i Verden?

Davids Søn, Bethlehems Barn, din Tjeners Klage, som ikke vær nogen Anklage, aabenbarede ham for mig og aabenbarede ogsaa dig for mig. Din Kærlighed til det, som du har skabt, er saa dyb, at intet Græsstraa falder utalt for Leen og ingen Spurv falder til Jorden uden din Smerte. Den Herlighed, Jerusalem ejede, regnede du for mindre end intet, naar du saa den Stolthed, som byggede Staden, den Begærlighed, som var dens Rigdom og dens Fattigdom. Udenfor »Jernporten, som fører til Staden«, valgte du at fødes, at ikke du ved din Fødsel skulde synes at hellige det, som du kom for at frelse. Forsmædelsens Landsby og den Faarefold, som Hyrden David forlod i Kong Davids Stolthed, — det var dine kaarne Hjemsteder, deres Fattigdom din Rigdom, deres Ringhed din Styrke, deres fattige dine kaarne, deres hellige din Moder og din Fosterfader.

Saadanne Minder om Krig og Dyrtid fylder vore Tanker, at det maa være os lifligt blot at drømme om dig i dit Svøb.

Ak, hvor langt vi er vandret fra Bethlehems Stjerne, at vi ikke kan unde os selv en Dag til at mindes dig.

O, Christi Øjne, se gennem Staldens snævre Dør ud til dit Folk, som har taget Lyset for Mørke og dit Liv for Død og derfor er flakket ud i en Nat, hvor der ikke er Liv. O, Christi Tanke, giv vor Daarskab lidt af Krybbens og Korsets Visdom og Daarskab. O, Christi Hjerter, brist ikke af Smerte, men styrk vore Hjerter, at ikke de brister af Smerte; af Glæden, som bliver dem forment.

Du Kilde, som strømmer med evigt Liv, vi har drukket af Brønde, vi selv har gravet, og vi tørster svært. Vi har vendt dig Ryggen, og nu, o du, som bærer Verden paa dine Skuldre, er vore Rygge bøjede under værre Aag end Ægyptens Trældoms. Kald os hjem til din Arne, til dit Hjerter, for at Julen igen maa blive, hvad den engang var, en Glædens Tid, hvor Ploven ligger stille i Furen, Hammeren hviler paa Ambolten, og kun dine Børns Tunger og Fødder er travle i Sang og i Dans.

Og da han nærmede sig Huset, hørte han Spil og Dans.

De fattiges Julelykke.

Af *Friedrich Muckermann, S. J.*

Det er smukt at se, hvorledes Nød og Kærlighed mødes ved Julefesten 1930. Det er trængt dybt ind i mange Velhaveres Bevidsthed, at Rigdom forpligter. Mere end før anstrenger Foreninger, Skoler, Broderskaber, Sognevirk-somheder sig for at berede de fattige en Juleglæde. Nøden har pløjet dybe Furer i Sjælene, hvoraf ny Kærlighed vil vokse frem: Juleroser i Vinternatten.

Disse milde Juleroser blomstrer i en Tid, som kun synes at kende til den haarde Kamp om mit og dit. De siger i deres enkle Blomstersprog, at der i et Folk ikke blot skal findes Retfærdighed, men ogsaa Kærlighed. De forkynder, at der, selv naar mange af de bedste og dygtigste Mennesker bryder deres Hjerne for at opnaa en retfærdig Fordeling af de jordiske Goder, alligevel bliver en

stor Rest tilovers til Kærligheden. Hin Vidunderkraft, som aabner Giverens Haand, bliver synligere i det Øjeblik, alle Livets andre Kræfter svigter: Kærlighedens Magt. Nøden kalder denne Magt til Live, den Nød, som nu til Dags ikke føles af den enkelte, men egentlig af alle — kun ganske faa undtaget.

Ud fra dette baner der sig ganske naturlig en ny Vej til Erkendelse af Fattigdommens Værd. Vi har saa at sige helt glemt dette. Vi ser i Fattigdommen kun en Mangel. Ved Armod forstaar man ofte kun daarlig Paaklædning, utilstrækkelig Føde og en ussel og kold Bolig. Man forstaar ikke mere den Kunstners Billede, som forestiller en Tiggerdreng, der med det mest tilfredse Ansigtstudryk af Verden er i Færd med at fortære sin Melon. Vi forstaar end ikke den uforlignelige Frans af Assisi, der kaldte Armod sin elskede Brud. Vi øjner ikke mere Kærlighedens Tryllestav i Fattigdommens Haand.

Overhovedet er det vanskeligt nu til Dags at tale om den Lykke, den Velsignelse, der hviler over Fattigdommen. Alt for meget har man vænnet sig til at bedømme Menneskene efter de Penge, de tjener, efter den Titel, de bærer, efter de Moder, de følger, efter de Villaer, de beboer, efter de Festligheder, de afholder. Hvor er den kristne Værd-sættelse af Fattigdommen dog kommet i Baggrunden! Hvilken Herold forkynder nu til Dags sit »*beati pauperes*«? Tidsaanden tærer paa disse smukke, kristelige Sandheder, ligesom Forvitningsprocesserne ætser og ødelægger gamle Bygningers Murværk. Det er paa Tide, at vi nu kommer til os selv, og at vi atter anser det for helligt, som var vore Forfædre og vore Helgener helligt.

Siden Guds Søn har udvalgt Fattigdommen til sin Led-sagerinde, er der faldet et guddommeligt Skær over denne. Billedet af den første Krybbe viser en Forsamling af fattige Folk. Selv om de Vise fra Østerland senere kom til, kom de dog som Mennesker, der havde forladt alt og ikke veg tilbage for den fattige Hytte, men med Glæde bragte det fattige Barn deres Rigdomme. Enhver, der vil besidde den evige Lykke, maa nu engang være sig det forgængeliges Skrøbelighed bevidst. Engang skal ogsaa den rige komme til at bekende, at han har været her paa Jorden for ogsaa

at lære andre Ting at kende end dem, der fortæres af Rust og Møl. Den fattige har indset dette. Af sig selv rettes hans Øjne op mod en bedre Verden. Den Erfaring, som manges rig til sin egen store Skade først har gjort i sin sidste Time, naar han alligevel ikke kan tage noget med sig over i den anden Verden, hvor der maales med andre Maal, den Erfaring gør den fattige hver Dag og hver Time paa Dagen, og er den end smertefuld, og tynger end Fattigdommens Aag, som Barnet i Krybben kun altfor godt kendte, saa trænger den sig netop derfor endnu dybere ind i Sjælen.

I Guds Rige er Armod en Fordel, en Adel. Mere end Besiddelsen af Millioner, staar i Kurs hos os Mennesker, gælder det her at have givet Afkald derpaa. Efter at det fattige Barn i Krybben begyndte sin Forløsergerning, har denne hovedsagelig været ført videre af fattige. Maria og Josef var fattige. Apostlene var fattige. Præsterne skal naturligtvis søge at ligne deres fattige Ypperstepræst. I Ordenslivet hører Fattigdommen til Christi særlige Efterfølgelse. Alle store Helgener var fattige, de fleste af dem endog i Ordets mest bogstavelige Forstand. Benedikt, Franciscus, Dominicus, Ignatius, Jomfruer som Theresia og Elisabeth, alle var de ludfattige. Levede de nu i vore Dage, da vilde de gaa rundt som »mærkede«. Men paa dem alle falder Lyset fra Bethlehem. I deres Fattigdom ejede de Guds Ven-skab, Naadens uendelige Rigdom og Kærlighedens vidunderlige Magt. Alle disse rige fattige har haft mere Kapital i Næstekærlighedens Tjeneste end nogen Rockefeller; dette bevidner Beretningerne fra den h. Paulus's Dage, han, som samlede til de fattige i Jerusalem, og lige op til Don Bosco, en fattig Søn af en fattig Moder, der stampede Kærlighedens Huse frem af den haarde, mammonistiske Jordbund.

Alle I fattige, Julen er eders Fest. I Dag er I i Forgrunden. Er I end trængt tilbage fra det Bord, om hvilket Livets Spil foregaar, bliver I indbudt til Frelserens Krybbe. Bryd eder ikke om, hvad Verden tænker om eder. Har blot Guds barnet, har blot Maria og Josef høje Tanker om eder, da er det godt. Men troende maa I være som Hyrderne paa Bethlehems Mark, hvem Englenes Gloria blev til Del. — Hvad her er blevet sagt om Fattigdom, har

mere end blot individuel Betydning. Det er afgørende ogsaa for det offentlige Liv. Fromhed er ingen Luksusartikel. Stadig vil der findes fattige, som Christus har forudsagt det, selv under de bedste sociale Forhold. Det er kun et Spørgsmaal, om de vil kunne se med velvillige Øjne paa det menneskelige Selskab, eller om de hadefuldt vil rejse sig imod det, om de vil være inderlig lykkelige eller ulykkelige. Gid derfor alle og enhver nu ved denne hellige Fest vilde sige, at de fattige ikke blot er deres største Skat, men tillige en Mindelse om et Ansvar. Skal den fattige være tilfreds med sin Skæbne, saa maa den besiddende Del af Menneskeheden forstaa den fattige, elske ham som Christi Broder, der staar vor Frelser nærmest, bære ham paa Hænderne og ikke som et Aag. Da vil vi atter komme til den Enhed, vi finder ved Krybben, Kærlighedens Enhed, Slægtsfølelsen mellem Hyrde og Konge, i Fællesskab med Christus, Julenattens fattige Barn.

Den blinde Præst.

Her skal berettes en lille karakteristisk Episode fra Mgr. L. de Segurs Liv. Da han næppe er ret meget kendt herhjemme, hidsætter vi først nogle korte biografiske Oplysninger. Grev Louis Gaston Adrien de Segur har gjort sig gældende som Apologet og Forfatter til opbyggelige Skrifter. Han fødtes i Paris 1820. 1847 blev han præsteviet. Men allerede 1853 mistede han Synet. Dette hindrede ham ikke i at fortsætte sin Præstegerning. Ja, den blinde Præst var usædvanlig klartseende, naar det gjaldt Sjælelivet, og han udfoldede en meget frugtbar Forfattervirksomhed. Et af hans Skrifter er oversat paa Dansk med Titlen »Aftentimer for det kristne Folk«. — Han døde i Helligheds Ry 1881.

Det var den 29. Juni 1877, at Mgr. de Segur læste Messe i Martyrernes Kapel i Rue de Sèvres i Paris for at opnaa en lille 8-aarig Piges Helbredelse. Cecile de X havde nemlig allerede i længere Tid været lam. Ni Dage i Træk havde Faderen bragt sit Barn til Pater Olivaints og hans Fællers Martyrgrav; han havde bedt sin Ven, Mgr. de Segur, om at læse Messen, der skulde afslutte Novenen.

Barnet laa udstrakt paa to Stole og fulgte den hellige Handling med stor Opmærksomhed.

Da Messen var til Ende, forsøgte Faderen at stille den lille Pige paa Benene og faa hende til at staa oprejst; men det var forgæves. Hendes Lamhed havde ikke fortaget sig. Barnet blev bragt tilbage til Vognen, og her begyndte følgende Samtale mellem Fader og Datter.

— Naa, mit kære Barn, du føler dig ikke bedre?

— Nej, Far.

— Du har dog bedt Vorherre om at blive rask?

Barnet svarede ikke.

— Hvad for noget! Har du ikke bedt om, at du maatte blive rask?

— Nej, Far.

— Hvad har du da bedt ham om?

— Jeg har bedt om, at Mgr. de Segur maatte blive rask.

— Ja, men det var jo for din Skyld, Novenen blev holdt og Messen læst.

— Ja, Far. Men da jeg saa Mgr. de Segur, gjorde det mig saa ondt, at han var blind, saa jeg kunde ikke lade være med at bede om, at Gud snarere vilde helbrede ham end mig.

Faderen svarede ikke. Han viskede en Taare bort fra Øjet og kyssede sin Datter med en Blanding af Ømhed og Ærbødighed.

Mgr. de Segur blev dybt rørt, da han hørte, hvad der var hændt. Han skrev et Brev til den lille Patient. Brevet har Familien opbevaret med stor Pietet, og vi er saa heldige at kunne give det her.

Chateau de Livet, den 23. Juli 1877.

Min kære lille Cecile!

Gennem min Broder, der har talt med din Fader, har jeg faaet at vide, hvad du har bedt om, da jeg læste Messen for dig ved Pater Olivaints Grav. Dit gode lille Hjerte har bevæget dig til at tale til Gud om min Sygdom, saa du glemte din egen. Skønt det er ganske lige til for en god lille Kristen som du, kan jeg ikke lade være med at takke dig. Og dog vil jeg ikke skjule, at du — uden at ane det — var ved at dreje mig en slem Knap.

Se, mit Barn, der er ikke noget bedre paa Jorden end at maatte lide med Gud og at bære Forsagelsens Kors sammen med ham. Paa en Maade er det svært; til Tider

endda meget svært. Men i en anden Forstand er det tusinde Gange bedre end at være rask, tusinde Gange gavnligere; det er langt at foretrække, fordi det fører til Himlen og i høj Grad hjælper os til at undgaa Synden og ligne Frelseren. Derfor ønsker jeg slet ikke at blive fritaget for den Lidelse, som Vorherre i sin uendelig store Barmhjerlighed har sendt mig for 24 Aar siden.

Men dig, min lille Cecile, vil jeg meget opfordre til ikke at ønske din Helbredelse men din Helliggørelse. Maaske vil du sige, at den ene Ting ikke forhindrer den anden? Det er ganske rigtigt. Men det er endnu mere sandt, at vor Helliggørelse er langt sværere paa en anden Maade end denne. Naar Gud selv har fæstet os til Korset ved Siden af sig, saa er det langt sikrere at blive end at stige ned. Af tusinde Personer, som nu er i Helvede, tør jeg vædde med, at de ni Hundrede og halvfems i det mindste vilde være i Skærsilden, hvis de havde været blinde, døde eller lamme, eller ramte af en anden stor Lidelse. Og af tusinde stakkels Sjæle, som lider frygteligt i Skærsilden, er der i det mindste ni Hundrede og halvfems, som allerede længe vilde have nydt Paradisets evige og hellige Glæder, hvis en barmhjerlig og meget ubehagelig Lidelse havde holdt dem tilbage fra det Skraaplan, som Frivolitet, mondæne Forlystelser, Forfængelighed, Flirt og Fraadseri er.

Farvel mit Barn. Lad mig velsigne dig og omfavne dig som en gammel Lidelses-Kammerat. Jeg velsigner tusinde Gange alle dem, som du holder af, og som holder af dig.

L. G. de Segur.

Islandske Dage.

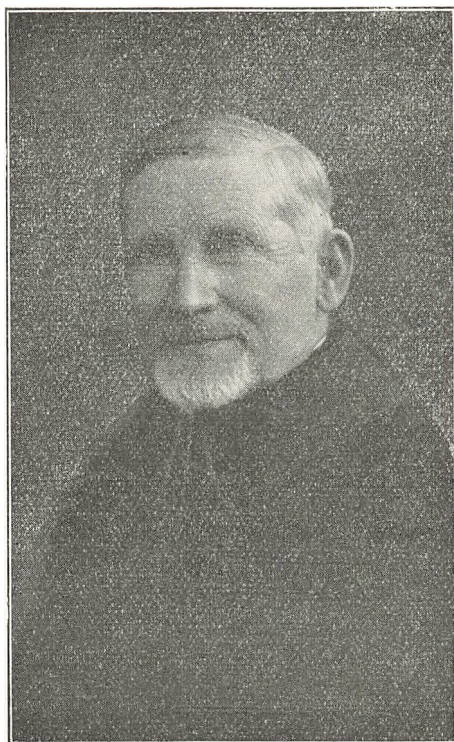
Af Jøn Svensson.

Den kendte islandske Jesuit og Forfatter Pater Jøn Svensson deltog som en af de særlig indbudte Gæster i Islands Tusindaarsfest. I et Brev, dateret 26. Juli 1930, Hotel Gullfoss, Akureyri, skildrer han nogle af sine Indtryk, der maaske kunde interessere vore Læsere.

23.—25. Juni: Første Ophold i Reykjavik.

Da Skibet havde lagt til ved Kajen, kom Biskop Meulenberg om Bord og afhentede mig. Pr. »Bil« naaede vi Missionsstationen Landakot. Her blev vi, d. v. s. min unge

tyske Rejsekammerat, Viktor, og jeg, modtaget overordentlig elskværdigt. Hele Stueetagen i Biskoppens Bolig var stillet til vor Disposition. Her boede vi en hel Maaned og gav trods vor Protest ikke en Øre for det. Til Ære for os lod Biskoppen den første Dag anrette et formeligt Festmaaltid. Tre dejlige islandske Heste havde han staaende

Pater Jón Svensson, S. J.

paa Græs. Dem havde han særlig anskaffet for vor Skyld, for at vi hver eneste Dag skulde kunne ride, hvorhen vi lystede. Straks den første Dag efter Middagsbordet foretog han og vi en Ridetur, der varede fra omtrent 3 Eftm. til 10 Aften, ind i det herlige Land til en ny Misssionsstation i Hafnarfjorður, hvor Søstrene ved det smukke Hospital gav os en meget hjertelig Modtagelse.

Reykjaviks Havn var fuld af store fremmede Krigsskibe

(engelske, franske, svenske o. s. v.). Vi fik Indbydelse til sammen med Biskoppen at komme om Bord og modtoges med fuld Honnør: Musik, Æreskompagni, der dannede Spalier, og førtes omkring af selve Chefen.

Den paafølgende Dag var Biskoppen og jeg indbudt til at være Gæster hos Landets Premierminister. Her vrimlede det med udenlandske Gæster. Et engelsk Kæmpeaëroplan landede midt i Havnen, og et af de største engelske Slagskibe, en Dreadnought paa 35000 Tons, dampede ind paa Rheden sammen med det franske Krigsskib »Suffren«. Det danske Kongeskib med den danske Konge, Christian X, og det svenske Kongeskib med Sveriges Kronprins om Bord ankrede op ved Kajen. Kort efter blev Biskoppen og jeg sammen med Reykjaviks Honoratiores indbudt til en prægtig Fest om Bord paa det danske Kongeskib. I næsten fire Timer færdedes det danske Kongepar mellem Gæsterne, venligt samtalende med hver især. Kongen fik mig ind i en Krog og talte længe med mig (han og Dronningen har nemlig læst mine Nonnibøger) og takkede mig hjerteligt for mine Bøger.

Saaledes forløb de første tre Dage i Reykjavik. Vor store herlige katholske Kirke beundredes og besøgtes i disse Dage — og ogsaa senere efter Althings-Tusindaarsfesten — af utallige fremmede Gæster, og blandt disse de kongelige Herskaber. Til Gudstjenesten kom mange katholske engelske og franske Marinesoldater, en Del Amerikanere og Tyskere o. s. v.

29. Juni—22. Juli: Andet Ophold i Reykjavik.

Dette Tidsrum anvendtes til flere meget lærerige Udflugter i de sydlige Dele af Øen. Jeg kunde paa disse indsamle en Del Indtryk til min nye Bog og studere de vældige Fremskridt, Landet havde gjort. Der eksisterer nu paa Island flere Banker, der gør gode Forretninger og har en Omsætning paa mange Hundrede Millioner »kronur«. Det islandske Forretningstilv blomstrer; over 1000 Kilometer Land er lagt ud til Automobilveje, der befærdes af Autoer i Tusindvis, som farer hele Øen rundt; der er omtrent 50 store Førsteklasses Fiskerifartøjer (Dampere), langt over 1000 mindre Motorfartøjer og aabne Baade, flere Damp-

skibe, fuldt ud moderne indrettede, som besøger den oversøiske Forbindelse, og endvidere alle Nutidens Hjælpe-midler: Telegraf, Telefon, Aëroplaner, Radio o. s. v. Det lille Øfolk, som kun tæller lidt over 100 000 Sjæle, har i Løbet af de sidste Aar haft en Fortjeneste, der beløber sig til mange Hundrede Millioner. Indtægten af Fiskeriet er aarlig over 100 Millioner »kronur«. — Landbruget, som nu reorganiseres fra Grunden af, maa kunne indbringe endnu meget mere end Fiskeriet, da det er Meningen at drive det i større Stil.

Landet trænger i høj Grad til disse Indtægter p. Gr. af »alt det nye«. Saaledes bruges der aarlig omtrent en Million til Veje og Broer, til Skolevæsenet langt over en Million. I eet Aar købtes der langt over 1000 Automobileer hos Amerikanerne.

Som katholsk Præst var jeg ganske særlig glad over de Fremskridt, den katholske Religion havde gjort paa Island. Da jeg for 60 Aar siden som en tolv-aarig Dreng forlod Island, var der ikke en eneste Katholik — med Undtagelse af en fransk Missionær — paa Øen. Overalt nærrede man Fordomme mod den katholske Religion. Da jeg nu, i 1930, atter kom til Island, traf jeg her en katholsk Biskop og flere katholske Præster af Grignon de Monforts Orden. I Landakot, Reykjavik, paa den smukkeste Plads i Hovedstaden, ligger en pragtfuld Domkirke, bygget af Biskop Meulenberg. Den hellige Fader Pius XI har selv med en betydelig Sum bidraget til Opførelsen af denne herlige Kirkebygning. De protestantiske Arkitekter har skænket en mægtig Kirkeklokke — den største i hele Skandinavien — til Gudshuset. Ved Siden af Kirken ligger et katholsk Hospital, hvor de syge plejes af de hjælpsomme, opofrende katholske Søstre (St. Josephsøstre af Chambery). I den nærliggende By, Hafnarfjörður, som er i rask Opkomst, er der ogsaa en katholsk Missionsstation med et prægtigt Hospital og et kønt katholsk Kapel. Men vigtigere end alt dette er den Kendsgerning, at den officielle Mening, efter Biskop Meulenbergs Komme til Island, med Hensyn til den katholske Religion er blevet en anden og ændret til Fordel for Catholicismen.

En Dag mødte jeg i en af Reykjaviks Gader en ældre

Herre, som jeg antog for Amerikaner. Han standsede mig og spurgte: »Er det ikke P. Jon Svensson?« »Jo, det er,« svarede jeg. »Og jeg,« fortsatte han, »er din Broder Frederik!«

Tænke sig min Overraskelse! Det var 60 Aar siden, jeg sidst havde set min Broder Frederik.

En Dag gjorde jeg sammen med nogle islandske Venner en Tur i Motorbaad til en Ø, der laa et godt Stykke ude i Havet, ud for Reykjavik. Kaptajnen var 12 Aar, Styrmanden 14. Alt gik godt. Den lille Baadfører var brillant og pligtopfyldende som en gammel Søulk.

Den 17. Juli, paa en længere Automobiludflugt i de islandske Bjergegne, havde vi en sjælden Overraskelse: Pludselig saa vi oven over et af de nærmeste Bjerge, temmelig højt oppe i Luften, det store Luftskib »Graf Zeppelin«, som i Anledning af det islandske Parlaments Tusindaarsfest var ankommet fra Friedrichshafen. Af forskellige Grunde var det pragtfulde Luftskib blevet forsinket og kom en Smule post festum og svævede saa i længere Tid over Hovedstaden og Ørigets andre Byer.

(Dette og meget andet interessant, som Jøn Svensson og hans unge Rejsefælle Viktor har oplevet paa Islandsrejsen, vil blive skildret i en ny Nonnibog, som udkommer paa Tysk (hos Herder) i nær Fremtid.)

»Kimer i Klokker«. 48 Sider. Pris 2 Kr.

Det norske katolske Julehefte præsenterer en festlig Forside, der tydeligt nok (selv om Navnet ikke findes i Heftet) er malet af Gösta af Geijerstam. Det foroviger en Engel, som rækker St. Olav Martyrkronen. Først og fremmest gør Sigrid Undsets Navn dette Hefte særlig lødigt. Den store Forfatterinde genfortæller fint og poetisk en gammel Legende om St. Hervé, den blinde Sanger, den blide Eneboer. Hefkets næste store Navn er

Lars Eskeland, som beretter om den nationale St. Olav-Dyrkelses Genfødselse i Norge i Slutningen af sidste Aarhundrede. Navnlig er det interessant at høre om Bjørns bejstrede Ivren for denne Sag. Per Skansen (som er saa godt kendt med franske Forhold) fortæller om Skuespillerinden Ève Lavallières højst interessante Konversion.

Endnu findes en Række kønne og stemningsfulde Bidrag. Der er ingen Tvivl om det: »Kimer i Klokker« er et fortrinligt Julehefte.

»Juleroser«. 32 Sider. Pris Kr. 3,00 og 5,25.

Vort største og ståteligste Julehefte har 50 Aars Jubilæum i Aar, og Festen fejres bl. a. med sjældent skønne Gengivelser af Tournay-Gobelinet. Fem Farvegengivelser af Jens Juel kommenteres af Carl V. Petersen. Vi fremhæver et smukt, enfoldigt Julerim (fra Tysk), som er gendigtet af Kai Friis Møller. Særlig interessante er ogsaa Julius Clausens Stemningsbilleder af dansk Juleaften. Endvidere findes Bidrag af Elin Wägner, afd. Harald Kidde og fl. a.

Endvidere har Gyldendal udsendt de to Julehefter for Børn »Børnenes Juleroser« og »Juletid«. De er interessante og fornøjelige, som Børn holder af det. I »Juletid« lægger vi især Mærke til en meget alvorlig og meget smuk Fortælling af Rose Bruhn.

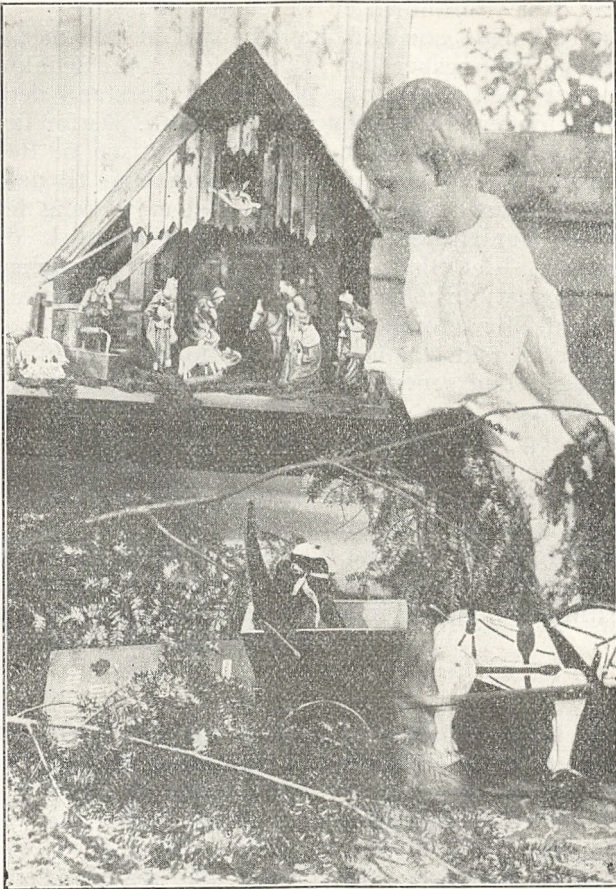

Julekrybben.

Vi har allerede en Gang før her i Bladet slaet til Lyd for Julekrybben, og i Højskolen har man for nylig paapeget den store Betydning, det har, at Mindet om Julens hellige Begivenhed fremhæves ved Hjælp af Julekrybben i Stedet for — som det ofte sker — at trænges tilbage for at give Plads for de mange ligegyldige Ting, som tilfældigvis har faaet klæbet Julens Navn paa sig.

Ganske særlig har Julekrybben sin Opgave som Led i Børneopdragelsen. Intet kan anskueliggøre Julefesten bedre for Barnet. Den livlige Fantasi og det følsomme Sind, som er Barnet egent, sættes i stærk Bevægelse, naar Julekrybben saa at sige gør den hellige Begivenhed levende for dets Øje. Se blot den lille Fyr paa vort Billede. Han er aabenbart ganske betaget af, hvad han ser.

Intet katholsk Hjem uden Julekrybbe!

Nytaarshilsen og Tak til Redaktionen.

Aviser og andre Blade og Tidsskrifter plejer som oftest ved Aarsskiftet at bringe Abonnenterne en Nytaarshilsen med gode Nytaarsønsker. Det er maaske sjældnere, at det omvendte sker, at Abonnenter sender Tak og Hilsen og gode Ønsker til Redaktionen, og dog kunde der undertiden være god Grund dertil.

Det forekommer undertegnede, at der netop for Øjeblikket kunde være særlig Grund dertil for Ugebladets Vedkommende efter at der i Aarets Løb er sket en Del Forandringer med Bladet.

Har disse Forandringer været til det bedre?

Undertegnede har haft Lejlighed til at tale med mange forskellige Mennesker om Ugebladets nye Redaktion og deriblandt med flere som har særlig Forstand derpaa og Forudsætninger for at bedømme et Blad. Derfor fandt jeg det betemligt at sende en lille Nytaarshilsen til Redaktionen med Tak for den virkelige Forandring til det bedre, som er foregaaet med Ugebladet. Det er virkelig blevet et Blad for Menigheden, ikke blot for akademisk dannede Mennesker, — et Blad, der under de bedst tænkelige veksellende Former bringer baade alvorligt og underholdende Stof samt Efterretninger fra baade Ind- og Udland. Særlig hvad det allersidste angaar, Efterretninger fra Udlandet, er Ugebladet i den senere Tid i høj Grad blevet forbedret.

Naturligvis kan der vel endnu være Ønsker tilbage at opfylde, og Trykfejlenes Antal kunde maaske en Gang imellem begrænses lidt mere, men i det store og hele er der kun Grund til at sende Redaktionen en anerkendende Nytaarshilsen og en opmuntrende Tak.

Endelig er det maaske ikke helt af Vejen (for at undgaa Misforstaaelser) at bemærke, at denne Nytaarshilsen ikke er bestilt Vare, men er indsendt fuldstændig paa eget Initiativ.

Paa mange Abonnenters Vegne

R. S.

De venlige Hilsener gengældes paa det hjerteligste. Tak for den altfor skaansomme Bedømmelse af Bladet. Vi er klare over, at der endnu er saare meget at forbedre. At redigere »Nordisk Ugeblad« er imidlertid en yderst vanskelig Opgave, fordi Bladet henvender sig til de forskelligste Mennesker. Derfor er man dobbelt glad for en Opmuntring som den, ovenstaaende Linier bringer.

Alle vore Læsere bedes modtage Ønsket om en vel-signet Julefest og et lykkeligt 1931.

Redaktionen.

Fra Hovedstad og Provins

Katholsk Radio-Udsendelse:

1. Juledag Kl. 13: Sakramentskirkens Kor under Ledelse af Hr. Kantor B. Husson. Nytaarsdag Kl. 8⁴⁵: St. Annæ Kirkes Kor under Ledelse af Hr. Pastor Klar.

En smuk og praktisk Idé.

Vi har modtaget følgende:

Kære Hr. Redaktør!

Nu er det snart Jul igen, og med Jul følger den Skik at sende Venner, bekendte og Trosfæller, man er kommen i Berøring med, Ønsker om en glædelig Jul og et velsignet Nytaar. Hvor smuk og velment denne Skik saa end er, kan man ikke sige andet, end at den tager ens Tid og koster forholdsvis mange Penge. Jeg har nu sat mig for at give de Penge, som jeg vilde udgive til Kort og Frimærker, jeg anslaaer dem til 5 Kr., til et veldædigt Øjemed, in casu »den evige Tilbedelses Kloster«, og at indrykke en Annonce i Ugebladet, hvorved jeg ønsker alle dem, som jeg ellers plejer at sende Julehilsener, en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Vil De ikke være saa venlig at lade hoslagte 5 Kr. gaa til »Indsamlingen for den evige Tilbedelses Søstre« og indrykke i det Nr., som udkommer før Jul, vedlagte Annonce.

J. Wijnen,
Præst i Holbæk.

Juledagene i Vejle for unge Mænd.

Tiden nærmer sig; vi har modtaget en Del Anmeldelser og er især oplivet ved Horsensgutternes Iver. Lad mig benytte vort Hovedorgan til et Par nødvendige Meddelelser:

Man ankommer altsaa 1ste Juledags Eftermiddag senest før Kl. 8. Alle bedes medtage Toiletgrejer: Sæbe, Kam, Haandklæde o. s. v. — Afrejsen finder Sted Søndag Eftermiddag eller Aften, ikke Mandag Morgen. — Kan nogen kun komme en af Dagene, saa er han velkommen til det. Da man fra nogle Steder endnu ikke har givet os det bestemte Tal paa Deltagerne, men kun det omtrentlige, bedes dette omgaaende gjort! Foruden Pater Wünschs Foredrag bliver der om Aftenen Lysbilledforedrag af Kapellernerne i Fredericia og Vejle.

Og saa anmoder vi til Slut om megen Forbøn, at Dagene maa svare til Forventningerne og Nøden.

fr. Olaf Ballin, O. Præm.

*Mosaik.**Spiritisme og Værneengle.*

Schweizisk Kirketidende henleder Opmærksomheden paa en ny Slags Spiritisme. Einsiedeln var Udgangspunktet for denne Retning som fandt en Del Tilslutning hos Katholikerne i Midtschweiz. Til sidst blev Biskoppen af Chur nødt til at gribe ind og nedlægge Forbud.

I Spidsen for Bevægelsen staar en tysk protestantisk Dame, som tilsyneladende en Tid følte sig draget til den katholske Kirke. Men saa snart Forbudet kom, var det forbi.

Nævnte Dame mener: Verden og Tiderne bliver værre og værre. Snart vil der ikke længere være Præster nok til at lede og hjælpe Menneskene. Disse maa saa søge Hjælp hos deres Værneengel, fuldstændig give sig ind under hans Førelse, saa han faar uindskrænket Magt over deres Tanke- og Viljesliv. Efter at Værneenglens Protegé har gennemgaaet en kort Læretid, opnaar han, at Englen kommer, naar han kalder, og indgiver ham gode Tanker — eller rettere paatvinger ham disse — som han saa nedskriver ganske automatisk. Og derefter — hedder det sig — fyldes Hjertet med Lykke. Senere — siges der ogsaa — kommer Anfald af Modløshed og Trøstesløshed.

Damen paastaar, at det er hendes Mission at udbrede denne Lære.

Forfatteren af Artiklen i Schweizisk Kirketidende har set nogle af disse »Aabenbaringer« der er nedskrevet efter Værneenglens Diktat. Indholdet er rent opbyggeligt, kunde udmærket godt — ifølge den skrives religiøse Standpunkt og Forraad af Kundskaber — være skrevet af denne — uden Diktat.

Den Opgave, som her tildeles Værneenglen, lader sig vanskelig forene med den katholske Kirkes Lære om »de tjenende Aanders« Forhold til Menneskeslægten. Ydermere har dette Fantasteri ofte ført til nervøse Anfald (hvad ogsaa kendes fra de spiritistiske Medier) — ja, til Sindssyge. Biskoppens Forbud er saaledes velbegrundet, dikteret af Hensyn til Kirken og til Sundheden.

BEMÆRK! Dette Nr., som først skulde være udkommet den 28. Dec., er paa Grund af Julen blevet udsendt en Uge før. Næste Nr.: den 4. Januar. *Red.*

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder, uddes af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1931.

Ansøgning, indeholdende bl. a. fulde Navn Stilling, Bopæl og Alder, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katholsk gejstlig.

Det bemærkes, at Legatportionerne ikke tildeles for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Ansøgninger, indsendt efter dette Tidspunkt, tages ikke i Betragtning.

Ansøgning indsendes til: Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferenser.

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder **Nytaarsfest** Onsdag d. 7. Januar Kl. 7½ i Borgernes Hus.

Musikalsk Underholdning ved * * *

12 med Posten.

Sketch af Fru Esther Bredholt.

Billetter à 3 Kr. (incl. Smørrebrød, Øl, The eller Kaffe samt Lotteri faas i Sekretariatet p. t. Upsalagade 18, Telf. Øbro 1611 y samt hos:

Angela Osterhammel,
Frederiksborggade 54.
Telf. Byen 720 y.

Martha Holler,
Enighedsvej 2.
Telf. Ordrup 986.

Fr. Stralbøcker.
Jægersborgallé 19.
Telf. Ordrup 386.

Billetsalget slutter 2. Januar.

De Unges Julefest

afholdes i Vesterhus, Søndag den 4. Januar Kl. 7½ pr.

**Fælles Chokoladebord og Kager,
Juletræ, Juleknas og Julelotteri.**

Alle katholske unge Kvinder og unge Mænd er velkomne.

Dagmar Beck-Hansen. Martha Holler. Augusta Utke Ramsing.

Paula Schütten. P. Nøsen.

Adgangskort à 1 Kr. kan faas (senest d. 2. Jan.) hos: Frk. Martha Holler, Enighedsvej 2, Charl., Tlf. Ordrup 986, Fru Gorritzen, Vesterhus, Tlf. Byen 874 v samt hos Portneren, Stenosgade 4.

„De gamle Drenges Julefest“.

afholdes, Traditionen tro, den 29. December. Alle forhenværende Elever fra og Venner af St. Mariæ Drengeskole vil være hjertelig velkommen. Husk at sende en Gave til Jule-Tombolaen. S. M. D. M.'s Medlemsblad »Bindestregen« udleveres paa Forlangende i St. Ansgars Boghandel. — I øvrigt henvises til Annoncen bag i Bladet.

Jesu Hjerter Kirke. Alle Adgangskort til Julenatsmesse er bortgivne.

Jeg ønsker herved alle mine gode Venner og kære Trosfæller, som jeg ellers plejer at sende Julekort, en glædelig Jul og et vel-signet Nytaar.

J. Wijnen.
Præst.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Kokkepige paa en stor Gaard; en ung Pige i Huset til 1. Januar; en ung Pige i 20 Aars Alderen til Jylland; en ung Pige med Kendskab til Madlavning og vant til stort Hus; en Formiddags-Pige eller Kone; Gartner v. Herregaardsgartneri med stor Frugtplantage.

af en dygtig Dame ved Hjemmearbejde som Skrivning, Syning o. l.; en velanbef. Vaskekone, ogsaa Opvartning; en Husholderske; velanbef. tysk ung Pige i Huset (ikke helt ukendt m. Dansk).
Arbejdsgivere, se i øvrigt forrige Nummer.

Ansøgning med ev. anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13. Kbh. K.

Julekærten 1930,

del katholske Julehæfte, er udkommet.

Indhold:

K. Kjelstrup: Nu er det Jul, Digt. Cay Benzon: Os er en Frelser født. Knud Ballin: Mit Besøg i Julestaden. Tove Frydenlund: Rigtig Jul. Olav Jan Ballin: Klosterjul. Rose Bruhn: Stanislawa. Franz Reinhard: Domine ut videam, Digt, oversat af Johs. Jørgensen. P. H. Perch: Vor Frue af Henne. Peter Schindler: Korsel — En Legende. Holger K.-Hafstrøm: Tvillingerne. Lisa Mikaely: Amelystkorset. Holger K.-Hafstrøm: Frk. Fagerberg igen.

Omlagsbilledet er en Gengivelse af M. Schiestl: Julenat. Kunstbilag: Rogier van der Weyden: Tilbedelse. Tegningerne er udført af Birgitte West, Erik Andersen og Anker Kjerulff.

Pris Kr. 1,25.

Bogforlaget »Dania«, Vestervoldgade 115.

En katolsk Bog er den bedste Julegave.

Niels Hansen: Vore Helgener (illustr.)	Kr. 1,00
Poul Helgesen: De danske Biskoppers Gensvar	» 1,00
Johan Johnsen: Katholske Præstetyper	» 0,50
F. F. Maurer: A. B. C. for Voksne	» 0,75
» Joachim Rønnow	» 0,50
Kardinal Newmans Søndagsbog	» 0,75
Pave Pius XI: Encyklika om Kirkens Enhed	» 0,25
Peter Schindler: Østerlands Kirker	» 0,60
» : Den apostoliske Succession	» 0,35
» : Jomfru Maria	» 1,25
» : Den hellige Benedikt af Nurcias Munke-Regel	» 5,50

»Indbrudstyven og andre Fortællinger« (katholsk

Børnebog) Indb. Kr. 2,00

Heflet » 1,50

Grace V. Christmas: Spøgelset i Præstegaarden.

» 0,40

Erikke Rosenørn-Lehn: Glentholm

Kr. 4,50

» : Min Vandrebog

» 3,00

St. Andreas Gilde (Ordrup)**Julefest**

for Menighedens Børn og Voksne afholdes Mandag d. 29. Decbr. Kl. 6 i Charlottenlund Palmehave.

Børnene danser om Juletræet, trakteres med Chokolade og Godter. — Tombola, Underholdning etc.

Festen for Børnene slutter Kl. 9. Derefter Fest for de Voksne.

Billetter: Menighedens Børn og Voksne Kr. 1.00

Besøgende Børn og Voksne Kr. 1.50

faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, den franske Skole samt hos Undertegnede, hvor Gaver til Festen modtages med Tak.

Frk. J. West,	Fru Holler,	Fru Nielsen,
Resedavej 24	Enighedsvej 2 ²	Kirsten Pilsvej 3 ²
Tlf. Gent. 914.	Tlf. O. 986.	Tlf. O. 2844.

Fru Werner,
Kildegaardsvej 24
Tlf. Gent. 1166.

Fru Wulff,
Bramsvej 11
Tlf. O. 1266.

Buntmagerarbejde udføres saavel ude som hjemme godt og billigt af Fru *Elise Grøndahl*, f. Lantow, Dannebrogsgade 46 E, St.

Kalenderen for 1931 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i de katholske Boghandeler. Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansariusforeningen.*

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11 $\frac{1}{2}$. Kl. 5 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11 $\frac{1}{2}$. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. (Der er kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort). Kl. 7, 7 $\frac{1}{2}$, 8 og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. 2. Juledag. Gudstjeneste som om Søndagen, dog uden Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8 $\frac{1}{2}$, 9 og 9 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8 og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegården inden d. 21.). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

St. Antoni Kapel (Brønshøj). Julenat Kl. 12 Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. — 2. Juledag Kl. 9 Stille Messe.

St. Michaels Klub.

Torsdag d. 8. Januar Nytaarsfest. Andagt i St. Knuds Kapel Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Foredrag i St. Michaels Klub af Baronesse Rosenørn Lehn. Indbudte Gæster fra Sverige er Monsignore Assarsson, Klubbens Æresmedlem Grevinde Sparre, og svenske Trosfæller fra Skaane.

De Medlemmer, der endnu ikke har indtegnet sig til Festen, bedes henvende sig til Klubbens Formand, Frk. Anker, Stenosg. 2, Telf. Vester 7769.

Tak.

Da jeg desværre ikke kan rette en personlig Tak til de mange af St. Ansgars Menighed, der har glædet og rørt mig dybt ved deres Bidrag til en pragtfuld Gave, i Anledning af min Forflyttelse fra Sognet, beder jeg dem herved modtage min hjerteligste Tak.

Pastor L. de Vos.

Kirkelig Kalender.

28. Dec. S. De uskyldige Børn.	4. Jan. S. Jesu Navns Fest.
29. — M. Thomas af Canterbury.	5. — M. Vigilie.
30. — Ti. Søndag i Oktaven.	6. — Ti. Herrens Aabenbarelse.
31. — O. Silvester I.	7. — O. Dag i Oktaven.
1. Jan. To. Herrens Omskærelse.	8. — To. » » »
2. — F. Oktav af Stephan.	9. — F. » » »
3. — L. Oktav af Johannes.	10. — L. » » »

Ugens Messebønner.

28. Dec. S. De uskyldige Børn (52—90); 2. Oktaven (42—79).
 29. — M. Thomas af Canterbury (57—94); 2. Oktaven (42—79).
 30. — Ti. Søndag i Oktaven (59—97); 2. Oktaven (42—79).
 31. — O. Silvester I (63—101); 2. Oktaven (42—79).
 1. Jan. T. Herrens Omskærelse (64—101).
 2. — F. Oktav af Stephan (69—103); 2. Gudsmoder (Kirkebøn 64—101, Stillebøn [92]—[93], Slutningsbøn 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123,122]—[107]).
 3. — L. Oktav af Johannes (69—103); 2. og 3. som Fredag.
 Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udg. af Messebogen, det andet den gamle Udg.

Anden Juledag. Det apostoliske Vikariat meddeler, at *Abstinenspligten* bortfalder paa 2. Juledag.

Mariakongregationen for ældre og yngre Mænd i Rosenkranssognet har Fælleskommunion i Kirken Søndag d. 4. Januar Kl. 8. Møde samme Sted Mandag den 5. Januar Kl. 20 med paafølgende Samvær hos Maristbrødrene (Julefest).

St. Andreas Kirke.

Torsdag d. 8. Jan. har Mariakongregationen »Fredens Dronning« Møde. Søndag d. 11. Jan.: Fælleskommunion for begge Kongregationer.

Nytaarsaften (Onsdag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. m. Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 7. Jesu Hjerter Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7½. Sakramentskirken Kl. 11. St. Andreas Kirke Kl. 7.

Jesu Hjerter Andagt (Fredag d. 2. Jan.).

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¼ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7½ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjerter Kirke: Efter 8¼-Messen sakramental Velsignelse. Kl. 7½ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7½ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter den sidste Messe udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7½ Aften Andagt.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag